

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

မြန်မာနိုင်ငံ တိုင်းဒေသကြီး/ပြည်နယ်များအတွင်း
၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှ ဒီဇင်ဘာလအထိ
ယာဉ်မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှုတွင် သေဆုံးသူလူဦးရေ
စုစုပေါင်း ၄၂၃၃ ဦးရေရှိကြောင်း သိရှိရသည်။

ညွှန်း - ကြေးမုံသတင်းစာ
၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ(၁၁)ရက်

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

ဦးသန့်(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပျံး(၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ ဝင်းထွန်း ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၁၂၆)၊ အမှတ်-၃၇၊ ရေကျော်လမ်းမကြီး၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

၁၉၆၀ ခုနှစ်မှ စတင်၍ ဘုရားဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ပြစ်မှု

မဂ္ဂဇင်း

မာတိကာ

၂၀၁၆ခုနှစ်၊ဧပြီလ၊အမှတ်(၂၄၇)

ကဗျာ ပြစ်မှု

မင်းဆက်ပိုင် ကောမင်းညို ကိုကိုလွင်၊ ဖြိုးသီတာ၊
အောင်လွင်သူ(မဟာမြေ) ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)၊
ရွှေဥာဠာပိုင်နိုး ထေးနေ။

ကာတွန်း ပြစ်မှု

ဂူလိုင်မောင်မောင်၊ အီကွေတာ၊ ရန်ကြီးအောင်၊ ကိုကျော်၊
မြေရိုင်း၊ မြင့်သန်း(မင်္ဂလာဒုံ)၊ ပေါက်ကျိုင်း သူရိန်။

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သီဟစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
ဒေါက်တာ စောယုနွယ်

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ရယ်စရာ
ကိုရွှေတေးသား

ရသ ပြစ်မှု

ချစ်တာ အပြစ်သမား

သန်းထွန်း(ကျေကျေ) ၃၆

ပိတောက်အမုန်း

ညွှာဦး(အိမ်မဲ) ၆၄

သေမင်းရဲ့ နယ်ရပ်လေးများ

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း) ၆၈

ကိုယ့်တရားကိုယ် စီရင်သွား

မြသိန်း ၁၁၄

ကြုံလာတဲ့အလှည့်

မော်တင်သိန်းဇော် ၁၁၈

ထောက်ကြွသိန်းမောင်

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) ၁၂၂

စားပင်သို့ မရောက်သည့်တိုင်

လေးမောင် ၁၂၈

နွဲ့ဦး၏ ခွေးပြဇာတ်

အောင်ဆင့် ၁၃၆

တန်ခူးလေမှာ အလွမ်းတွေလည်းကြွ

အနမ်းတွေလည်းဝေ

နောင်ဟေမာန်(တောင်ငူ) ၁၄၀

အသိုက်အမြုံပျက်လို့ ဘဝပျက်

နီးယဉ်ထွန်း ၁၄၈

အိပ်မက်သင်္ကြန်

ရန်ငြိမ့်ရေ ၁၅၄

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

မြမြလှိုင် ၁၆၂

အတ္တကောင်ရဲ့ အနတ္တပုံရိပ်

ကျော်မင်းနိုင် ၁၆၈

ချိုပါသား ငဒက်ကြီး

ရွှေဘိုဘာမထိခင်အောင် ၁၈၂

ဘာသာပြန်နည်း အသွယ်သွယ်

သွေးဖြင့် ၁၈၈

ဝိညာဉ်ပြန်စိန်ပွင့်

နန်းထိုက်နီး ၁၉၂

သံယောဇဉ်လျော်ကြေး

ကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ) ၂၀၀

သမုဒ္ဒရာရန်ငြိုး

ကိုကိုလှ(ကမာမြေ) ၂၀၆

ထားဝရကြေကဲ့ခြင်း

မောင်သာမန် ၂၁၄

ရေးမပြချင်တဲ့ စာမျက်နှာ

ကာတွန်းကြည်ဝင်း ၂၂၂

လက်သည်

ချစ်ယုန်ဦး ၂၂၈

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်(၁၀၇)

ဗဟိုစော ၃၆

အာဇာနည်ကမင်းမောင်နှင့် မှော်ဝင်ယာကူညီနောင်(၄)

ကြေးမင်းနိုင် ၅၄

ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွေထဲ(၈)

မောင်ရွှေစန် ၇၆

ခရီးကြမ်းက အသည်းတစ်ခြမ်း(ဇာတ်သိမ်း)

ဇော်မော်လင်း ၉၀

မိန်းမထောင်မှသည်(၄)

ကျော်မြသန်း ၁၀၀

၂၀၁၅-ခုနှစ်အတွင်း ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးတွင်

ယာဉ်မတော်တဆမှု ၁၉၇၀ ဖြစ်ပွား... ၄၅

ဆောင်းပါးပြစ်မှ

ထီးပျံတို့ ဝိယဆေးဖော်တဲ့ပွဲ
မင်းတိုင်ပင်(ပြုရောင်မြေ) _____ ၇၇
တစ်ရှက် နှစ်ရှက် သုံးလေးရှက်
နတ်တောင်ချစ်လွင် _____ ၁၁၁

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှ

ငါတို့ရဲ့ဘက်တွေ
ချိုသာ _____ ၁၁၅
ပျော်တတ်သူရဲ့ ဝေဒနာ
ကိုမောင်သန်ဝင်း _____ ၁၄၇
ပြစ်ရလေ ကိုဝင်းကြည်ရယ်
ရွှေအိမ်(ရပ်စောက) _____ ၁၆၇
ရှင်တွေ
သန်ထွန်းမောင်ကျောက်ခဲ _____ ၁၈၇
ဒါကတော့လေ
မင်းသူဏှန် _____ ၁၉၁
အတွေးစတင်စ
ကိုကိုထု(ကမာမြေ) _____ ၂၀၃

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ
အစ်ကေ _____ ၂၅
ပြစ်မှစာအုပ်စင်
ကသစ်နီ _____ ၂၇

ဥပဒေ ပြစ်မှ

နစ်နာသူနှင့် တရားလိုရေနေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်
ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ) _____ ၄၁
အမှုတွေပြေအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ
ဦးစောလှိုင် _____ ၇၃
မှားမှန်ရောတွေး အမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ
ဇလင်း-ဦးအောင်သိန်း _____ ၅၁
မြန်မာနိုင်ငံ မီးရထားပို့ဆောင်ရေး ဥပဒေကြမ်း
ကေတီ-အောင်သိန်း _____ ၈၇
ကြုံဆုံခဲ့ရသော အလွဲများ
ရှေ့နေမောင် _____ ၁၈၅

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာပြန်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေဦထပ်၊
၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အုပ်ချုပ် - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံစံရုပ်စစ် - စိုးဝင်းထွန်း
အတွင်းဖလှယ် - မျိုးဝင်းကျော်
ကွန်ပျူတာစာစီ - တင်မိုးခိုင်
စာအုပ်ချုပ် - ရှုကီး(၁၁၄) လမ်း၊
အတွင်းပန်းချီ - အောင်နိုင်လတ်၊ ပညတ်၊
စိုးအောင်၊ စံလွင်မောင်၊ စက္က၊
ကျော်ဝင်းမောင်၊ Aung MN

“ကျွန်တော်
အတ္တတစ်ခုတည်းအတွက်
ဒီပညာကို
အသုံးမပြုပါဘူးလို့...”

စကြာမင်းနိုင်.....၅၄

“ဒီမှုခင်းဖြစ်ပွားရာ
နေရာမှာ
ဒီပိတောက်ခက်ဟာ
သက်သေပဲ”

ဗညားဦးအိမ်မဲ|.....၆၄

“သားကြီးတို့အဖွဲ့
အိမ်မှာ
ဂျက်ကာပွင့်ပြီး
မူးယစ်ဆေး သုံးနေကြတာ”

စင်းသောင်ရမည်းသင်း|.....၆၈

“ရန်ပိုင်
ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ
ကျဉ်းကျဉ်းလေးပါ
ဘယ်မှထွက်သွားဖို့...”

မောင်ရွှေစံန့်.....၇၆

“ရှင်က
မြန်မာ့အမျိုးသမီးငယ်တွေကို
ခုကွပ်ပေးနေတဲ့
မျိုးဗျက်”

မော်မော်လင်း.....၉၀

“တရားဝင်ခင်ပွန်းအဖြစ်
တည်ရှိနေသူကို
သေစေလောက်သော
ဒဏ်ရာရအောင်

ကျော်မြသန်း.....၁၀၀

“တသိ
မင်း သတိထားနော်
ခန္ဓာယားကို ခုတုံးလုပ်ပြီး
မရှုပ်မပွေ့နဲ့”

မြသိန်း.....၁၁၄

“ခိန်ကုလားက
မိုးဝင်းတို့ကို
တစ်နေရာရာမှာ
ရှာတွေ့သွားပြီး”

ဖော်စဉ်သိန်းဖော်စဉ်.....၁၁၈

“ကျုပ်အသက်ကို
ရန်ရှာလာတော့
ပြန်လည်ခွဲခံရင်းနဲ့
လူသတ်မိသွားတာ”

ဝင်းဖော်စဉ်သိန်း.....၁၂၂

“ဆတ်ဖားကြီးမှာ
ကျားသစ်ကောင်၏
မလွတ်တမ်း
ကိုက်ခဲယမ်းခါနေမှုကြောင့်”
လေးဖော်.....၁၂၈

“သင်္ကြန်မို့
နည်းနည်းပါးပါး
သောက်တာ
သောက်ပါစေလေ”

နောင်ဖော်ဖန်|ဖောင်ငူ|.....၁၄၀

“ဒီအမွေက
တယ်တော့မှလဲ
မသုံးနိုင်
မခွဲနိုင်မှ...”

စိုးယဉ်ထွန်း.....၁၄၈

အပြစ်ပဲ့ ပိတောက်

ဝေဇန

- ✦ ပိတောက်တွေ မောက်ပြန်
မူမမှန်တော့ဘူးတဲ့ ...။
- ✦ ဟုတ်ကဲ့ ...
ပိတောက်တွေမောက်ပြန် မူမမှန်လို့
လောကဆုကျည်းတန်သွားပါသလား ...။
- ✦ လူတွေဖောက်ပြန် မူမမှန်
အာဒံ ဓမ္မကစ
ကမ္ဘာကြီးပျက်ရည်ကျခဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ...။
- ✦ တကယ်လို့များ
ပိတောက်တွေတိမ်ကော ပပျောက်သွားရင်လား
အင်း ... နုပျိုပေါ်လက်တင် စဉ်းစားကြည့်ပေတော့ ...။

အလှသင်္ကြန်

ကေမင်းညို

- ✦ ပိတောက်ခွင့်ဝေ
ငှက်တော့မှ၊ လေမှလည်းမွေ
ရောင်ခွက်ကြွန်း၊ ဥဩလွမ်းသော်
နှစ်သန့်ချိုင့်၊ ရောက်တော့သည်။
- ✦ ရာသီဥဒါ၊ ကြယ်မိကြနှင့်
လှလှနီချို၊ ဓာတုစိရင်း
ရာသီတစ်နှစ် ပြောင်းပြန်ပြီး။
- ✦ ခွေရည်ဖုန်စက်၊ သပြေခက်နှင့်
ခွေရက်တွေထဲ၊ ရေစိုရွှေရင်း
လျော်ပွဲဆင်နွှဲ၊ မကွပ်ထဲမှာ
သည်သည်းမည်းမည်း၊ ပျော်ကြပြီး။
- ✦ မည်သူမည်မျှ၊ ပျော်နေကြလည်း
ခွေရင်ခွင်၊ ခိုလှုံဝင်၍
စင်ကြယ်သီလ၊ မြတ်ဒါနနှင့်
ပိသဘုံဘော၊ ဦးထိပ်ထားလျက်
ဝတ်တွေးနီနီလှ၊ ကန်တော့ရသည်
ချစ်ခြေကြည်နူး၊ ကုသိုလ်ဦးသည်
ထူးထူးခြားခြား၊ အပျော်ဆုံး
ဝမ်းဆင်းနားနား၊ အလှဆုံး။ ။

ပြည်သူ့ပီတောက် အောင်သျှင်သူ (မဟာမြေ)

- + မပွင့်ရခင်ပြင်
တင့်ကြာတာမနေလို ... တဲ့
ပိတောက်ဆို ခိုးဝံ့ကွာ
အာမဲလိုဆို
လူတို့ဆို အလှူအနံ့ကို
မြို့နယ် တဖြိုင်ဖြိုင်နဲ့
တလိုင်လိုင် ကြူကြူနစ်အောင်
အားသစ်တွေပွဲ။
- + အပင်ဖြစ်ပေမယ့်
တာဝန်တဲ့ မလစ်ရှာ။
လောကရွာ လူသားတို့
လှပိုအတွက်ပါ။
တစ်နှစ်တစ်ခါ
ပွင့်ကာလန်းပါတိ။
ငွေငန်းသူ အပင်ရှင်က
အပွင့်ခြေ အကိုင်းချိုး
ပိုင်းကျိုးလေ၏။
- + စားစုတ်ခံ ဘယ်သို့ညှဉ်းသော်လည်း
အားမာန်ခွဲ မလျှော့ပါ။
ဧနောင်နှစ်ခါ အတာဦး
ပွင့်ဖူးမည်သာ။
ဆက်လက်၍ပွင့်မှာ
နှစ်စဉ်သာအမြဲ။
ဘွားမကူစမ်းပါဘု
လာယူသူ ပြည်သူပန်းပို့
လန်းစွင့်စွင့်ကဲ ...။

နွေပိတောက်လို အမေအို

ရွှေညာခိုင်စိုး

- ✦ အမေအို
အလိုပြည့်ပြီလား
သားတွေကတော့ စိုးရိမ်လို့
- ✦ မလောက်မင ချောက်ကမ်းပါး
အဝတ်နဲ့ ယဉ်ပါးနေ
ဝန်တွေ၊ အမတ်တွေ၊ ဝန်ထမ်းတွေ
အမေမြေရှင်းရမယ်လေ။
- ✦ အပစ်ခတ်လုပ်ငန်း
ဆွေးနွေးဆန်းတစ်ဝက်
ငြိမ်းချမ်းချိုးငှက် မအိပ်စက်ပဲ
ငွေကျည်ဆန်လွှမ်း
အမေ့အစွမ်းနဲ့
တစ်ခန်းရပ်ခဲ့နိုင်ပါ့မလား။
- ✦ လက်ပံတောင်းတောင်
တက်တက်ပြောင်သွား
လောဘသားကြောင့်
မားကန့်မြေပြို
အမေ ဘယ်လိုရှင်းမှာလဲ။
- ✦ ရိုဟင်ဂျာအရေး
မသေးပြန်ဘူး
အနောက်မြောက်ဘက်လူတွေ
စိုးဝင်နေပြီ ...
အမေရှင်းရမှာပဲလေ။
- ✦ အစိုးရသစ်၊ ဝန်အသစ်
ဗြိတိသျှသစ်၊ ကျေးလက်သစ်
လမ်းပိတ်၊ ရေကြီးမှုအသစ်
ပီးပြတ်တောက်မှုအသစ်
အသစ်များစွာ စိန်ခေါ်မှု
ခုဆို အမေရှင်းရမှာ။
- ✦ အိုကာမှ
လိုတာရတဲ့အမေ
အမေ့ကို အကြွင်းမဲ့ယုံတယ်လေ
အမေဟာ နွေပိတောက်
မကြောက်တရားနဲ့မြေရှင်း
လောကအလင်းဆောင်မယ်လို့

ပိတောက်လမ်းညွှန်

မင်းဆက်ပိုင်

- ✦ တစ်ခါတလေ
ဘဝဆိုတာ
ရှေးရိုးဆန်တတ်တယ် ...
ပိတောက်လို ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှား
- ✦ ပိတောက်ကတော့
တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အလည်ရောက်လာတယ်၊
ရွာရိုးကိုးပေါက် တဖောက်ဖောက်
အို ... ပိတောက်ရယ် လှပါပေ၊ ယဉ်ပါပေ
တလွင်လွင် သံသာသာ
ကဗျာဆန်ဆန် လှနေလိုက်တာ။
- ✦ ဘဝကတော့
တစ်နှစ်လည်း ... ကဗျာမဆန်
နှစ်နှစ်လည်း ... ကဗျာမဆန်
သုံးနှစ်လည်း ... ကဗျာမဆန်
အဆင်မပြေတာ များတယ်
ဧရာ မျှောလိုက်ပါ
ယုံကြည်မှုကို စည်းမထားဘဲ
စီးလျှံရဲရဲ
အသည်းရဲရဲနဲ့
ကဲ ... ရှေ့ဆက်စို့။

ပိတောက်မရဲ့ နွေခရီး

ဖြိုးသီတာ

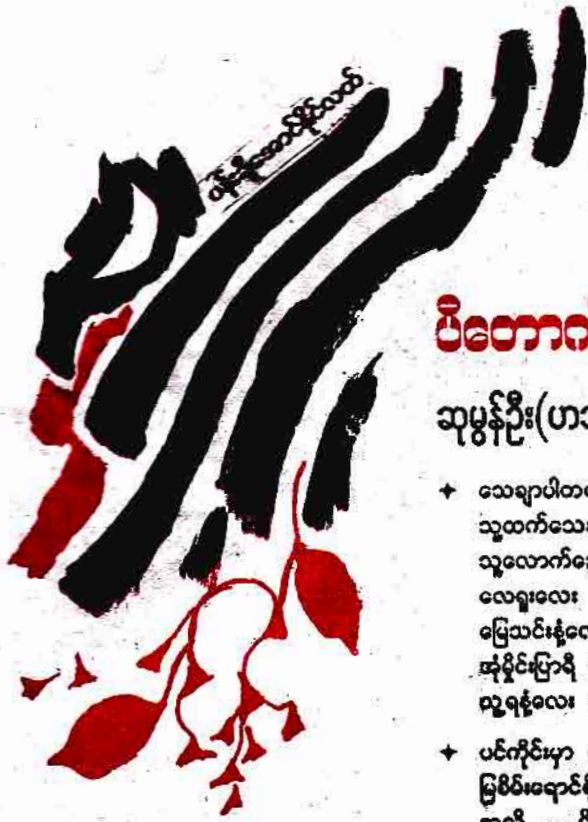
- ✦ သင်းယုံယုံရနံ့တွေကို
လက်ဆင့်ကမ်း ဖြန့်ဝေဖို့ရာ
နွေသေမာ ပွင့်မယ်လေ
(ငါရွှေလွင် အရောင်တောက်ပြီး)
မဖောက်မလွဲ သစ္စာနဲ့
ပိတောက်အသည်းမေတ္တာပေးပို့။
- ✦ တစ်ခါတလေမှာ
အပွင့်သဘော နောက်ကျပေမယ့်
သခင်အပြော ကမောက်ကမကို
(ကျွန်မ ပိတောက်လေ)
အပြုသဘောလိုသာမြင်
ဘုတော့ဖို့ မပြင်ပါဘူး။
- ✦ သစ္စာဖောက် ပိတောက်မ
နောက်ကျတယ်လို့ ဆိုပြည်စကား
ပြန်ကြားရတော့ ...
(ခံစားရတယ် နွေသခင်)
အချေအတင်လည်း မငြင်းချင်
ကိုယ့်ခုကွနဲ့ ကိုယ်သာပင်
အပြစ်တင် စောသလား
မချစ်ခင်တဲ့ မနာလား ...ဟင်။
- ✦ ရွှေပိတောက်ဆိုး မငြိုးလိုက်ပါနဲ့
အနီပိသဘော နွေအစစ်ကို
ခြေခြေမြစ်မြစ် ချစ်ခဲ့သူပါ
အပြစ်မဲ့ နမူနာပင်
အပြောမခံနိုင်ပါဘူးရှင်
အမောခံပြီး ပွင့်ပြပျံ့မယ်
ပိတောက်မရဲ့ နွေခရီး
(ဆို ...)
တံချွေကိုင်ပြီး စောင့်ပါနွေး ။

၂၀၁၆ နှစ်သစ် ချစ်ဆုတောင်း

ကိုကိုလွင်

- ✦ မခင်နှင်းဆီ မခင်နှင်းဆီ
လှစမ်းပါပန်းလောက် စောင့်ကြည့်ချင်သည်
နောင်တော့သာ အလိုမကျရင် ... ခြော် ...
မင်းဘဝအတွက်ပဲ တွေးကာ ...
- ✦ နှင်းဆီလိုလှ
ဆူးတွေကတော့၊ ပွမွပျော့ပတ်
လွတ်လပ်ရွေ့လျှံ လွှပ်ရှားမှုတိုင်း
အနုပညာ၊ ဝါသနာနဲ့
ကရာဆန်ဆန် မနီတီးသူရယ်။
- ✦ တစ်ယောက်ဆိုတစ်ယောက်
ပီတောက်ဆိုပီတောက်
နှစ်ယောက်အသည်းလေး၊ မဖောက်လွဲကြေး
နောက်လည်းမဝေးအောင်၊ ရှေးရေစက်နဲ့
တစ်သက်မခွဲ၊ မျက်နှာမဲ့ချစ်သူ ... အဖြစ်
လက်တွဲချစ်လိုက်ကြရအောင်။
- ✦ နေရာ လပါ
ကမ္ဘာကြီးအပြင်၊ စကြာဝဠာတစ်ခွင်
သံသရာလွင်ပြင်တို့
အသာဝအေး၊ နိဗ္ဗာန်အထိ
သကြန် ... အကဲဖြတ်ခိုင်အကြည့်နဲ့
အမိအမု အတိအကျ
စွယ်စုံဆုရအောင်
အမှတ်အပြည့် ပေးကြပါဦးဗျာ။

ပိတောက်ဆုနာမီ

ဆုမွန်ဦး(ဟင်္သာတ)

- ✦ သေချာပါတယ်
သွတ်ကံသေချာတာတောင်မှ
သွလောက်သေချာမှာ မဟုတ်ဘူး
လေရူးလေး မဝေတဝေ
မြေသင်းနဲ့လေး မပျံ့တပျံ့
ဆုံနှိုင်းပြာရီ ရာသီတွေထဲမှာ
ကွဲရနဲ့လေး မတိုးမကျယ်နဲ့ ရလိုက်တယ်။
- ✦ ပင်ကိုင်းမှာ တွဲလွဲခဲ့
မြိမ်းမောင်စိုစိုနဲ့
အလို ... ပိတောက်ရူးတွေပါလား
စုများ ပွင့်တော့မှာလားဟင်။
- ✦ သစ္စာလည်း ကြီးလွန်းလိုက်တာ
အပူပိုပျက်စားထားကြီးနဲ့
နွေခရီးမှာ ခရီးဆက်
တန်ခူးညသည့်တဲ့
အထူးသွေ့တွေနဲ့ ဂုဏ်ဆောင်
ရသရောင်နဲ့ အပြိုင်လင်း
ညအမှောင်နဲ့ အပြိုင်ခွင်း
ဝံ့သတင်းလည်း ကြီးပါရဲ့။
- ✦ ဖာစ်နှစ်မှာ တစ်လ
တစ်လမှာ တစ်ရက်ကိုလွှဲ
ခုယယယ သူ့ကိုမွေးဖို့
အသွေးနဲ့ သန္ဓေတည်
အသားနဲ့ သန္ဓေတည်
မြေပဟိတုန်အောင်ဆန်းစေတင့်
မြော် ...
ပိတောက်တွေ
ကမ္ဘာမြေထဲမှာ
ပုံပျက်ပန်းပျက် လန်းစေပွင့်။

ဂေ့ပက်ခံထွက်ဖို့မဟုတ်ဘူး
ဂေ့ပက်ခံတာကြည့်မလို့ မီး

ဇူလိုင်ခရိုင်ခရိုင်
<ထောင်ငှါ>

ယုကြီးဖြစ်ချင်တာပဲဆို
ဘာဖြစ်လို့လည်းနော်

ယုကြီးဖြစ်တဲ့
အတွက်ကြောင့်နေရာ
ရမယ်. ငြိ. ရင်အိမ်ဦး
ခန်းမှာကောင်းကောင်း
ဝါးရမယ်..

အများအကျိုးမျှာ
သယ်ယူပြီးမလား. မြတ်တယ်
ကောင်း. လိုက်တဲ့စိတ်ဇာတ်

ကတည်းက ယုကြီးကောင်.

ကမ္ဘာ့ကိုယ်စား
10-2015

အကြီးအမှတ်
မူဝါဒ: ပေးပို့
စာအုပ်: ပေးပို့...

အကြီးအမှတ်
စာအုပ်: ရှိမူဝါဒ
မူဝါဒ: ပေးပို့...

အကြီးအမှတ်...

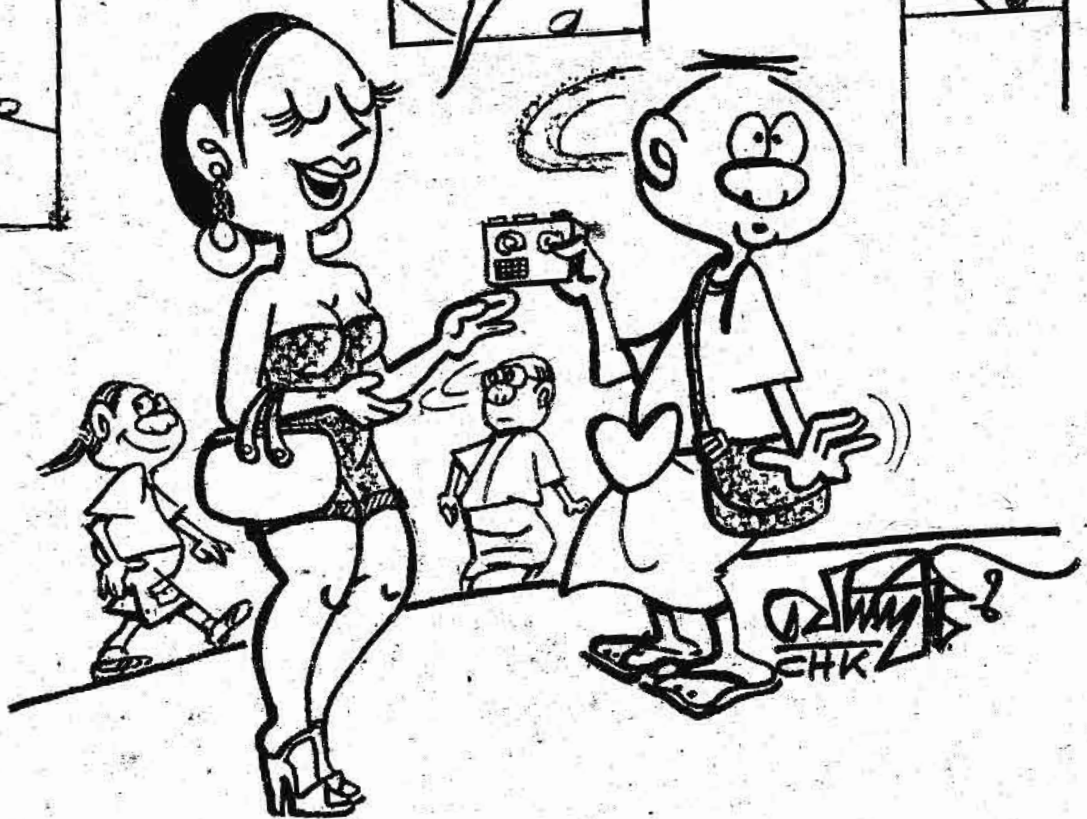
မိန်းမဆိုတာ၊ မရှိမကောင်း
ရှိမကောင်း၊ မပေါင်းလည်းခက်
ပေါင်းလည်းခက်တဲ့ ကွ---

ရှိလည်းကောင်း၊ ပေါင်း
လည်းမခက်လို့ တစ်
လင်တစ်မယား စနစ်
ကို အလေးမထားလို့
ယူနေကြတာပေါ့၊ ချင့်

မောင်နှမ
၁၃/၁၁/၂၀၁၆

ဗီး ဝိုင်းက သရုပ်ဆောင်၊ မော်ဒယ်
ဆိုတာ၊ နာမည် ဗီး ထင်ပေါ်အောင်လို့
ကုန်ကုန်ကုန် အတတ်နိုင်ဆုံး ပေါ်
ရတာပဲလေ ဟေ့

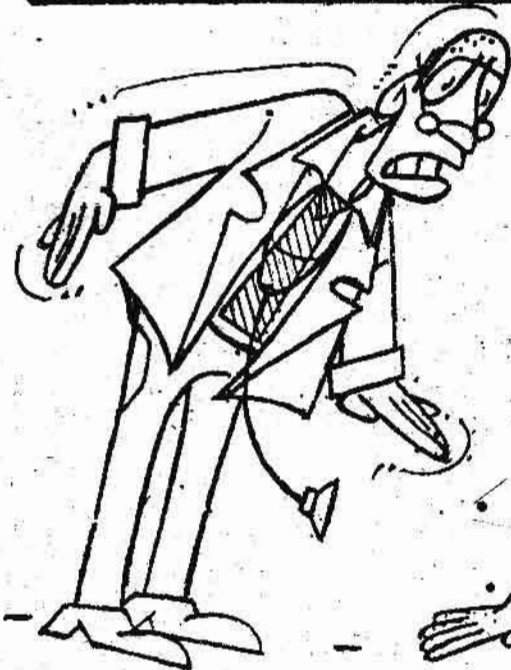
ခင်ဗျား ဒီအထဲမှာ
အောက်ကိုင်နေတဲ့
မိန်းမခင်နားကလေးကို
အသိမ်းမလေ့ရှိပါ
လား။ ဒီကလေးကလေး
ဝတ်နေတဲ့(၁)ပုလဲ
အောက်ကိုင်နေတဲ့
အသိမ်းပေးတဲ့အောက်

၇၃၃၁
၇

ဟာ-
လေး၊ အောက်ကိုင်အောက်
ကိုင်အောက်ကိုင်
ကိုင်ကိုင်နေပါလား-
အခုလေး၊ အောက်ကိုင်
မလုပ်နိုင်နာလားလား-

လွန်နာပါဝံ့လားအခု
ဒါပေမယ့်-
နေလို့အောက်ကိုင်လေး၊ မလုပ်
လေး၊ အောက်ကိုင်လွယ်လို့-
ဝတ်ခြားအောက်ကိုင်(၁)ပုလဲ
အောက်ကိုင်အောက်ကိုင်လေး-
ဝတ်နေတဲ့(၁)ပုလဲအောက်ကိုင်လေး

Together Festival ဂီတပွဲကျင်းပ

တိုင်းနိုင်ငံမှ Retox Sessions နှင့် AG Production တို့ပူးပေါင်း၍ Together Festival ဂီတပွဲကို ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရွှေထွဋ်တင်ကွင်း၌ ဒီဇင်ဘာ ၂၉ ရက် ညနေ ၆ နာရီက ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့သည်။

အဆိုပါ ဂီတပွဲတွင် Electronic Dance Music ကို အသားပေးပြီး နာမည်ကျော်ကြားသော နိုင်ငံတကာမှ အနုပညာရှင်များနှင့် ပြည်တွင်းမှ အနုပညာရှင်များပူးပေါင်း၍ သာမန် Show ပွဲများမှ ခွဲထွက်ကာ စိစဉ်တင်ဆက်ထားပြီး လက်မှတ်ရောင်းချမှုမှာ ကျပ်လေးသောင်းနှင့် ကျပ်တစ်သိန်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ အချစ်နှင့် စီအိုစီ တေးအယ်လ်ဘမ်

တေးသံရှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်ဖြစ်သော စေသန့်နှင့် ရွှေသစ်တို့၏ အချစ်နှင့်စီအိုစီ တေးအယ်လ်ဘမ်ကို မကြာခင် နားဆင်ကြရတော့မည်ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ တေးအယ်လ်ဘမ်တွင် သီချင်း ၁၄ ပုဒ်ပါဝင်ပြီး တေးရေး မိုးမင်း၊ ညီမင်းမိုး၊ LDKyaw N-Three၊ စေသန့်နှင့် ဂီတိတို့က ရေးသားပေးထားကြသည်။ ၎င်းတေးအယ်လ်ဘမ်ကို အချိန်တစ်နှစ်ကျော် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီး အချစ်သီချင်းရသ၊ အလွမ်းသီချင်းရသနှင့် သဘာဝရသများပါဝင်ကြောင်း သိရသည်။ R&B ဂီတအမျိုးအစားများနှင့် ရောခပ်ဂီတအမျိုးအစားများပါဝင်ပြီး အချစ်နှင့် စီအိုစီ၊ ဖေဖေနှင့် ဗေဗေ၊ Net Love (Viber ချစ်သူ)သီချင်းတို့မှာ ပရိသတ်အကြိုက်နှင့် ထပ်တူကျနိုင်ကြောင်းလည်း သိရှိရပါသည်။

သန်လျင် စာပေချစ်မြတ်နိုးသူများ၏ စာပေဟောပြောပွဲ

ရန်ကုန်တောင်ပိုင်းခရိုင်၊ သန်လျင်မြို့နယ်၊ စာပေချစ်မြတ်နိုးသူများအဖွဲ့က ကြီးမား၍ ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် စာပေဟောပြောပွဲကို ဒီဇင်ဘာလ ၁၁ ရက်မှ ၁၃ ရက်နေ့အထိ သုံးရက်ဆက်တိုက် နေ့စဉ် ည ၇:၀၀ နာရီ၌ သန်လျင်မြို့ရှိ မဟာအတုလသဗ္ဗဓမ္မရံသီ သာသနာ့ဓမ္မ ဗိမာန်တော်ကြီး၌ ကျင်းပခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

အဆိုပါဟောပြောပွဲ၌ ဆရာကာတွန်းမြင့်သိန်း၊ ဆရာကာတွန်းဦးကျယ်၊ ဆရာတေးရေးအိုစီ၊ ဆရာချစ်ဦးညို၊ ဆရာမကျွန်း၊ သရုပ်ဆောင် ဗေလဝတို့က တစ်ရက်လျှင် နှစ်ဦးကျစီဖြင့် သုတ၊ ရသ အဖုံဖုံတို့ကို ဟောကြားခဲ့ကြပြီး အချို့ဟောပြောပွဲအပြင် ကာတွန်းပြပွဲ၊ ပန်းချီပြပွဲနှင့် စာအုပ်အရောင်းပွဲတော်များလည်း ခင်းကျင်းခဲ့ကြကြောင်း ဟောပြောပွဲကို အခမဲ့ကျင်းပခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဦးမောင်မောင်တင်(မဟာဝိဇ္ဇာ) ရာပြည့်အကြို စာတမ်းဖတ်ပွဲကျင်းပမည်

မန္တလေးမြို့ မဟာအောင်မြေမြို့နယ် မြင်းဝန်ကျောင်းတိုက် အောင်ချစ်သာဓမ္မာရုံ၌ မြန်မာ့သမိုင်းသုတေသီ ဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်တင်(မဟာဝိဇ္ဇာ)၏ ၉၉ နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ရာပြည့် အကြိုစာတမ်းဖတ်ပွဲကို ကျင်းပမည် ဖြစ်ရာ ပါဝင်ဖတ်ကြားလိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနေဖြင့် ဥတ္တရလွင်ပြင်စာအုပ်တိုက် (ဖုန်း ၀၉-၉၁၀၁၀၉၃၁)သို့ ဆက်သွယ်၍ စာတမ်းများကို A4 စာရွက် ၁၅ မျက်နှာထက်မပိုဘဲ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာဆိုင်ရာ သုတေသန စာတမ်းများ ရေးသားပေးပို့နိုင်ကြောင်း သိရသည်။

ဆရာကြီးဦးမောင်မောင်တင် (မဟာဝိဇ္ဇာ)သည် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် မင်းအောင်ကလောင်အမည်ဖြင့် ဂန္ထသောက

၌ "ခင်းကုန်းနှင့် စက်" ဝတ္ထုကို စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် မဟာမုနိရုပ်ရှင်တော်မြတ်ဘုရားကြီး စာအုပ်ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆုရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ် မေလ ၃၁ ရက်တွင် ရန်ကုန်မြို့ အနောက်ရန်ကင်း တိုက်ခန်းမအိမ်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ကချင်အလှမယ် အွန်လိုင်းမဲအများဆုံးဖြင့် ဦးဆောင်

Miss Intercontinental ဖြစ်ပွဲ အလှမယ် မစ္စအင်တာနက်ဆုအတွက် အွန်လိုင်းမဲများ ပေးလွှက်ရှိကြရာ ထက်ရှိအနေအထားတွင် ကချင်အလှမယ် W မေရှင်စိန်က မဲအများဆုံးဖြင့် ဦးဆောင်လျက်ရှိသည်။

အဆိုပါပြိုင်ပွဲတွင် အလှမယ်များတွင် ဓုတိယအွန်လိုင်းမဲအများဆုံးအနေဖြင့် အာရှင်ထီးနားအလှမယ်က လိုက်ပါနေကြောင်း အွန်လိုင်းမဲအများဆုံးရရှိသူအနေဖြင့် မစ္စအင်တာနက်ဆုရရှိမည်အပြင် ပြိုင်ပွဲနောက်ဆုံး ဆန်ဒါ တင်အလှမယ် ၁၅ ဦးစာရင်းသို့ အလိုအလျောက် ပါဝင်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်းလည်း သိရှိရပါသည်။

ပစ်တိုင်းထောင် ဒီဗီဒီ၊ ကာရာအိုကေးနှင့် အဆိုတော် မိမိ

အဆိုတော် မိမိသည် ပစ်တိုင်းထောင် ဒီဗီဒီ၊ ကာရာအိုကေးနှင့် နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင်များနှင့် ထူးခြားစွာ ဖိုက်ကူးထားကြောင်း သိရသည်။

အဆိုပါ သီချင်းတွေတွင် Featuring အနေဖြင့် စိုးကြီး၊ ရဲရင့်အောင်၊ ဟိထီးသစ်၊ နီနီခင်ဇော်၊ Bobby Soxxer နှင့် ပီသတ္တာတို့ ပါဝင်သီဆိုထားကြသည်။ ပစ်တိုင်းထောင်သီချင်းတွေ ပရိုမိုးရှင်းကို ဇီဝင်ဘာ ၆ ရက်နေ့က ထူညီတန်ခိုးတက်သည့် အနုပညာမောင်နှမများနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုး သီချင်းဖျော်ဖြေခဲ့ပြီး ပထမဆုံး သီချင်းတွေဝယ်ယူသူ အထောက် ၁၀၀ ကို ပစ်တိုင်းထောင်တံဆိပ်ပါသည့် ဦးထုပ်များ လက်ဆောင်ပေးခဲ့ကြောင်း ပရိုမိုးရှင်းပွဲကို မန္တလေးမြို့ တွင်ထည့် ကွင်းပခဲ့ကြောင်းသိရှိရ၏။

ဓမ္မတေးဂီတ အခမဲ့ပွဲတော်ကျင်းပ

ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ အင်းစိန်မြို့ အင်းစိန်မီးရထားဘူတာအရှေ့ မီးရထားဘောလုံးကွင်းတွင် မြန်မာနိုင်ငံ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ အသင်းတော်မှ စီစဉ်မှုဖြင့် အခမဲ့တေးဂီတပွဲတော် စတိတ်ရှိုးကျင်းပခဲ့သည်။ အဆိုပါ တေးဂီတပွဲတော်သို့ ကချင်၊ ချင်းနှင့် ကရင်ပြည်နယ်များမှ တိုင်းရင်းသားများအပါအဝင် တိုင်းရင်းသား၊ တိုင်းရင်းသူများ ပီသိုတ်များ ထာရောက်အားပေးကြည့်ရှုကြသည်။

အခမဲ့ ဓမ္မတေးဂီတပွဲတော်တွင် အဆိုတော် မိုးကြိုး၊ စောဝင်းလွင်၊ ဇင်နု၊ အယ်လ်ဆိုင်ဦး၊ အိုင်ရင်းလင်မာမြင့်၊ လာဇာဆက်၊ ငယ်လေး၊ အက်စတာဇွေး၊ အယ်နီရှင်း၊ ချစ်စမ်းမောင်၊ စံပီး၊ လွန်းဝါ၊ ဖြိုးကြီး၊ ကောင်းကောင်း၊ D ဦး၊ နီတာ၊ ဖိုလက်အောင်၊ F သားငယ်၊ အေးစစ်လာရီ၊ ကဗျာဘွဲ့မှူး၊ ချောစုခင်၊ ဆုန်သင်းပါရီ၊ အက်စတာနှင့် MIH & MYC Dance Group တို့ ပါဝင်သီဆို ဖျော်ဖြေခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။

အမ်ကေ (စုစည်းတင်ပြသည်)

ပြည်သူ့စာအုပ်စင် ၆၆၂ ပြည်သူ့စာအုပ်စင် ၆၆၂ ပြည်သူ့စာအုပ်စင် ၆၆၂

ကိုမောင်စံသိန်း (ဗိုလ်ချုပ်ရွှာ) ၏ သစ္စာရင်ခွင်မှ ရှေ့နေ

ဥပဒေအကျိုးဆောင်တစ်ဦး အဖြစ်သာမက စာရေးဆရာတစ်ဦးပါ ဖြစ်သည်။ ဆရာကိုမောင်စံသိန်း (ဗိုလ်ချုပ်ရွှာ) ၏ သုတ-ရသစုံကို ခံစားရေးဖွဲ့တင် ပြထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။

ဥပဒေနှင့်မကင်းသူများ၊ ဥပဒေပညာလိုက်စားသူများအတွက် ဥပဒေပညာရပ်ဆိုင်ရာတို့အား အထောက်အကူဖြစ်စေသကဲ့သို့ သိမ်မွေ့လှပသော မေတ္တာဘွဲ့ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်အဖြစ် ရသခံစားလိုသူများအတွက်လည်း ဝတ္ထုကောင်းတစ်အုပ်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ဆရာကိုမောင်စံသိန်း(ဗိုလ်ချုပ်ရွှာ)သည် စာရေးသားရာ၌ စေ့စပ်သည်။ အခန်းကူး၊ အခန်းပြောင်းများ၌ ကွင်းကလေးများဆက်ထားသည့်သဖွယ် အချိတ်အဆက်မိလှသည်။ ထို့ပြင် ဇာတ်ကို အထောက်အကူပြုနိုင်မည့် ရှေးဟောင်းမြန်မာအနုပညာ အလှအပများကိုလည်း တခုတ်တရ သူ့အကွက်နှင့်သူ အဝင်အောင် ရေးဖွဲ့ပေးနိုင်သည်။ လှငြိမ်းမောင်၊ မျိုးမြင့်မောင်၊ စောမင်းတို့ သူငယ်ချင်းသုံးဦး၊ ၎င်းတို့နှင့်ကျောင်းနေဖက် နော်ထွေးလှ၊ နော်ထွေးလှ၏မိခင် သူနာပြုဆရာမကြီး နော်လီတ စသည့်ဇာတ်ကောင်များကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ ဥပဒေနောက်ခံထားကာ ရှေ့နေကောင်းတို့၏ သဘောသဘာဝကို မီးမောင်းထိုးပြသွားနိုင်ခဲ့သည်။ မြတ်မင်းဟန်၏ ပန်းချီလက်ရာဖြင့် စိတ်ကူးသစ်စာပေက တန်ဖိုး ၁၅၀၀/ကျပ် ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မင်းသီလ၏ တစ္ဆေဆိုတာ ဂျီနိုလား

တစ္ဆေသရဲဝတ္ထုများကို အချို့က နှာခေါင်းရှုံ့ချင်ကြသည်။ အမှန်မတော့ တစ္ဆေသရဲဝတ္ထုများသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသည်နှင့်အမျှ စာဖတ်သူအား ရသပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းဖြစ်လေရာ မိမိတို့အနေဖြင့် လက်ခံရမည့်သာဖြစ်သည်။ မြန်မာဝတ္ထုများ ဖွံ့ဖြိုးစကားလင့် မြန်မာစာပေ၌ ထင်ရှားခဲ့သော စာရေးဆရာမကြီး ဒဂုန်ခင်ခင်လေးဆိုလျှင်လည်း “ကိုကိုလေး”ကလောင်ဖြင့် ဤသို့သော ဇာတ်လမ်းများကို စာဖတ်ပရိသတ် တာသသ

ဖြစ်ရလေအောင် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

ယခု ဆရာမင်းသီလက ပရလောကထားများနှင့် ကြုံရဆုံးရ ဘုံတဝှတ်တမ်းများအဖြစ် “တစ္ဆေဆိုတာ ဂျီနိုလား”ကို ရေးသားထုတ်ဝေလိုက်ပေပြီ။ ဤစာအုပ်တွင် “တစ္ဆေဆိုတာ ဂျီနိုလား” “မနော်ဟရီ နှင်းအကရီ” “လင်က မင်းတရား မယားကပြီဦး” “ရေပေါသောအရပ်၌ ရေမသောက်ရသောပြီဦး” “ဆရာဝန်တာပင့်တဲ့ သရဲမပိဉာဉ်” “အင်းသရဲဘခက်” “ဆိုင်ကယ်တစ်စီး လူတစ်ယောက်၊ သရဲတစ်ကောင်” စသည့် ပရလောကဆိုင်ရာ ဝတ္ထု ၇၃ ခု ဝင်ပြီး စာဖတ်သူတို့နှစ်သက်ကြမည်ဟု ယူဆသည်။ ဤစာအုပ်ကို ရွှေပရမ္မာစာပေက တန်ဖိုး ၃၀၀/ကျပ် ဖြင့် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

မိန်းမတံခွန် လူစည်မွန်

စာပေဓာတ်ပုံများက ထူးဆန်းစွာ (သ)အဖြစ် လူငယ်အကျိုးပြုစာပေများကို စုစည်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ရည်ညွှန်းစကားအဖြစ် သာမန်ထက်သာလွန်သူ တူးချွန်ထက်မြက်သူ၊ ထိုထက်ပို၍ ထူးဆန်းအကျိုး သတ္တဝါအကျိုး အများအကျိုး သယ်ပိုးဆောင်ရွက်သူ၊ လူနုလုံးသားအပြည့်အဝရှိသူ “လူသားမိန်းမများ”ကို မိန်းမတံခွန်ဖြစ်ကြောင်း ဆိုထားလေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း မိန်းမဟူသည် နုညသိမ်မွေ့လှသော နှလုံးအိမ်ကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူများဖြစ်ကြသည့်အပြင် မိခင်ဟူသော မြင့်မြတ်ထူထပ် ဘဝတစ်ခုကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားကြသူများ ဖြစ်ပေသည်။

ဤစာအုပ်၌ စာပေပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသော အောင်သင်း၊ ခင်ဆွေဦး၊ သင့်နော်၊ လက်ကရည်ကျော်၊ ခင်လန်းဆန်း၊ မန္တလေး(ကလေး)၊ မောင်နိုင်တည်၊ သကျွန်းယံ(ရွှေပင်လယ်)၊ မြူစမ်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)၊ မောင်ခင်မင်(ခန့်ဖြူ)၊ မင်စောတင်၊ ယဉ်ယဉ်နု(မန္တလေး)၊ ဦးဘုန်း(စာတု)၊ ရွှေစကား၊ မင်းခွန်အုန်း၊ လန်ထောင်စပ်ရလေး၊ မေဇွန်အေး၊ ဒေါက်တာခင်မောင်ညို၊ မြောင်ညို၊ ကျော်ရင်မြင့်၊ ဒေါက်တာမြင့်သန်း(ညောင်ဇော်မင်)

၂၈ ဩဂုတ်

ပြန်ပို့ခင်ရ ရန်ခရာ ပြောတာသား

အဝင်လှသော အလုပ်များ

မတွေ့တာကြာပြီဖြစ်သော ငယ်သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံမိကြသည့်သကာလ နီးစပ်ရာလက်ဖက်ရည် ဆိုင်သို့ဝင်ကာ လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရင်း စကားစမြည် ပြောဆိုကြလေ၏။

၎င်းတို့ကား ကျော်ကြီးနှင့် ရွှေဘော်တို့ဖြစ်ပြီး ကျော်ကြီးမှာ ရေနံ ဖိလ္လာဌာနတွင် အလုပ်လုပ်၏။ ရွှေဘော်မှာ ဓာတ်လျှောက်ကားမောင်းသမား ဖြစ်၏။

ရွှေဘော် ။ ။ မဟုတ်ကောင်ကျော်ကြီး...မင်း ရေနံဖိလ္လာဌာနမှာ အလုပ်ဝင်တာ ကြာပြီနော်။ စီးပွားရေးအခြေအနေကော ဘယ်လိုရှိလဲ။

ကျော်ကြီး ။ ။ ဘာပြောကောင်းမလဲကွာ။ ကုလားခပ်တဲ့ရေ ကုလားမင်းဆေးသလိုပါပဲ။ ဒါထက် မင်းကော ဓာတ်လျှောက်ကားမောင်းနေတာ အနေအထား ဘယ်လိုရှိသတဲ့။

ရွှေဘော် ။ ။ အင်း...ငါအနေအထားက ပြော မပြောချင်တော့ပါဘူး။ တက်လိုက်၊ ကျလိုက်၊ တက်လိုက်၊ ကျလိုက်ပါပဲ။

ကိုင်း...ဘယ်နှယ်ရှိစ

အကျိုးတော်ဆောင်ကြီး ဦးမည်းပြောင်ထံသို့ လူတစ်ယောက် အမှုအပ်ရန်ရောက်လာ၏။ အမှုမရသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော ဦးမည်းပြောင်လည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်လာသည့် အမှုအား ဝမ်းသာအားရ လက်ခံလိုက်ချေ၏။ သို့ရာတွင် တိတ်တိတ်ကလေး မနေနိုင်ဘဲ -

“နေပါဦး ဦးကိုကိုစိန်၊ ဟောသည်လမ်းထဲမှာ ရှေ့နေနဲ့ ခန်းတွေ၊ ရှေ့နေတွေ များများရတဲ့အထိ ကျွန်တော့်ကိုပစ္စည်း အမှုလာအပ်တယ်ဆိုတော့...အဟင်းဟင်း မဟုတ်ဘဲ ရှေ့ရော နိုင်ငံရပ်ခြားရှေ့နေကြီး ပယ်ရီမေဆင်လို အမှုလိုက်တာ ထူးချွန်ပြောင်ပြောက်တယ်ဆိုပြီး လျှောက်လာတာ

မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟူ၍ စကားပြောလိုက်လေ၏။

ဤတွင် အမှုသည် ဦးကိုကိုစိန်လည်း “လောကကြီး
ငယ် ပြောမှပြီးမယ်” ဟု မှတ်ယူ၍

“ဆရာက မေးလာတော့လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောရ
တော့မှာပေါ့လေ။ ကျွန်တော်အမှုကို ဘယ်ရှေ့နေတွေကမှ
လက်မခံကြဘူးဆရာ။ လက်မခံတဲ့ ငြင်းခည်းလွှတ်ကြတယ်။
သူတို့က ပြောကြတယ်။ ခင်ဗျားအမှုမျိုးကို ဘယ်အရူးမှ
လိုက်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့။ သည်တော့ စိတ်ထဲ မခံချင်စိတ်ဝင်
လာတာနဲ့ ဆရာကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး အမှုလာအပ်တာ
ပါဆရာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

အကန့်တော်ဆောင်ကြီး ဦးနက်ပြောင်၏ မျက်နှာတစ်
ခုလုံး မည်းမည်းမှောင်သွားလေသတတ်။

ဘာခက်လို့လဲ

ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား
ပါမောက္ခကြီးက သင်ခန်းစာများကို ပို့ချပေးနေ၏။

“မင်းတို့ဟာ စာတွေ့တင်မကဘူး၊ လက်တွေ့ပါ တွဲ
ဖက်သင်ယူနေကြတဲ့သူ တွေဖြစ်တယ်။ မကြာခင်မှာ ဆရာ
ဝန်တွေ ဖြစ်လာကြမှာမို့ ဆေးပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် လို
အပ်ချက်မရှိလောက် အောင် အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံနေဖို့
အရေးကြီးပါတယ်”

သင်တန်းသားအားလုံးလည်း ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်
နေကြလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ပါမောက္ခကြီးက မေးခွန်းတစ်
ခုကို ဖြတ်မေး၏။

“တကယ်လို့များကွာ အိမ်တံခါးသော့တံကို မျှီချစ်တဲ့
ကလေးတစ်ယောက် မင်းတို့ဆီရောက်လာရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ”

ဤတွင် သွက်လက်ချက်ချသော ဆေးကျောင်းသား
တစ်ယောက်က အောက်ပါအတိုင်း ဖြေကြားပါလေ၏။

“မလွယ်ပေါက်ကိုရှာပြီး အိမ်ထဲရောက်အောင်ဝင်လို့
အကြံပေးလိုက်မယ် ဆရာကြီး”

“ဟေ”

တကယ်တော်တဲ့ ခဲ

ဆိုင်အဖောက်ခံရသဖြင့် ကုန်စုံဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးကျင်ငွေ
လည်း သက်ဆိုင်ရာ ဦးနက်စခန်းသို့သွား၍ အမှုတိုင်ချက်
ဖွင့်လေ၏။ ထိုအခါ ခဲစာရေးကြီးလည်း တာဝန်အရ အမှုဖွင့်
ရေးမှတ်ရင်း သိလိုသည်များကို မေးမြန်းပါလေ၏။

“ပစ္စည်းတွေ တော်တော်ပါသွားသလား”

“ပစ္စည်းနှစ်မျိုးကလွဲလို့ ကျွန်တာတွေက ကုန်
သလောက်နီးပါးပါပဲခင်ဗျာ”

“အတော်လာတဲ့ သူနီးပါသလား၊ ပစ္စည်းတွေ တော်
တော်မသွားတယ်ဆိုတော့ တကယ်ကို အပိုင်လုပ်သွားတာ၊
မိထက် နေပါဦး၊ သင်ဆီပါမသွားတာ ဘယ်လိုပစ္စည်း နှစ်မျိုး
တဲ့တဲ့”

“ဆပ်ပြာသေတ္တာပုံးနဲ့ သွားတိုက်ဆေးသေတ္တာပါ။
ဖွင့်တော့ကြည့်သွားပုံရတယ်။ မိပေမယ့် ပွင့်လျက်သာအဲ့
ဘာတစ်ခုမှ ယူမသွားခဲ့ဘူး”

“ဟာ . . . မိဆိုမပုနဲ့၊ သည်သူနီးဟာ ဘယ်လို
သူနီးဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပြီ”

ဦးကျင်ငွေ ဝမ်းသာသွား၏။ သို့သော်ပြား -

“အင်း . . . မဟုတ်မှလွဲရော သည်သူနီးဟာ ရေမချိုးတဲ့
သွားမတိုက်တဲ့ အတော်ညစ်ပတ်နဲ့စော်တဲ့ သူနီးပဲဖြစ်ရမယ်”

မလွဲနိုင်တဲ့ အဖြေ

စာသင်ခန်းတစ်ခန်း၌ ပထဝီဆရာမသည် ကမ္ဘာ့မြေ
ပုံကားချပ်ကြီးကို သင်ပုန်းတွေချိတ်ဆွဲကာ သင်ကြားပေးရင်းမှ

“မောင်ဖိုညွှက် ရှေ့ကိုထွက်ပြီး ဆရာမချိတ်ဆွဲထားတဲ့
ကမ္ဘာ့မြေပုံကား ချပ်ထဲမှာ ‘ဝှစ်ဟုပ်အငူ’ကိုရှာပြပါ”

ဟု ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

မောင်ဖိုညွှက်လည်း ဆရာမထံမှ ကြိမ်လုံးကိုယူ
လျက် ကမ္ဘာ့မြေပုံကို သေသေချာချာကြည့်လျက် တစ်နေ
ရာကို ထောက်ပြလိုက်လေ၏။

“အေး . . . မှန်တယ်၊ ကဲ . . . ကိုထုံနေရာကိုယ် ပြန်
နိုင်ပါပြီကွယ်”

မောင်ဖိုညွှက်လည်း ကြိမ်လုံးကို ခြုံအပ်၍ သူ့နေရာ

ဆို သူပြန်သွားလေ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆရာမထံမှ အသံ
ထွက်လာပြန်၏။

“ကိုင်း...မင်းတို့ကို ဆရာမမေးမယ်။ ဂွမ်ဟုတ်အဋ္ဌကို
ဧည့်ခေါ်သွားသလား၊ ဘယ်သူတို့လဲ”

ဤတွင် အတန်းသားအားလုံး၏ အသံမှာ (မောင်မိုး
ညွှတ်တော်၏) ဖြစ်တူ ပေါ်ထွက်လာလေသတည်း။

“ဦးညွှတ်ပါ ဆရာမ”

အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါသည်

ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ဟောပြောပွဲတစ်ခု။

အဆိုပါဟောပြောပွဲ၌ ဒေါက်တာအာဘောသည်

“အိပ်မပျော်သည့် အကြောင်းများ” ဟူသည့် ခေါင်းစဉ်ဖြင့်

အထူးတဝင့် ဟောပြောလျက်ရှိ၏။ ထိုဟောပြောပွဲသို့

စိတ်ဝင်စားသူများ တက်ရောက်နားထောင်ကြ၏။ ဟောပြော

ပြီးဆုံးသည့်အခါ တက်ရောက်လာသူများ၏ မေးမြန်းဆွေး

နွေးချက်များကို ပြန်လည်ရှင်းလင်းဖြေကြား၏။

သို့နှင့်ပင် ဒေါက်တာအာဘော၏ ဟောပြောဆွေးနွေး

ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားလေ၏။ ပရိသတ်များပြန်သွားကြချိန်ဝယ်

ထူထပ်ယောက်သည် ဒေါက်တာအာဘောထံ ရောက်လာ

ကာ -

“ဆရာ...ဆရာ သည်ကနေ ဟောပြောတဲ့ ‘အိပ်

မပျော်သည့်အကြောင်းများ’ ဟောပြောချက်ကို နားထောင်

ပြီးရောက်တဲ့အတွက် ပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ဝမ်းမြောက်

အားရစွာတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်၏။ ဒေါက်တာအာဘောလည်း အံ့

သောခြင်းနှင့်အတူ ကြည်နူးစိတ်ဖြစ်မိလေ၏။

“ဪ...ဪ...ခင်ဗျားက ကျွန်ဟောပြော

ပွဲကို စိတ်ဝင်စားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ဆရာ။ ကျွန်တော့်မှာ အိပ်မပျော်တဲ့

အရာပါ စွဲတပ်နေတာကြာပြီ ဆရာရဲ့ အခု ဆရာလည်း

ပြောရာ အိပ်မပျော်ရောဂါပျောက်ပြီး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်

အိပ်ဆွေးလို့ပါပဲ ဆရာ”

“ဧ”

စိတ်သာချအတည်

ဘိုကလေးမြို့မှ ကိုဘဇေတစ်ယောက် ရန်ကုန်သို့
ရောက်လာ၏။

သူက ယမကာသမား။

သည်တော့ ရန်ကုန်မြေသို့ ခြေချလျှင်ချချင်း လေချဉ်
တက်လာသည့်အတွက် နီးစပ်ရာ စားတော်ဆက်ဆိုင်တစ်
ဆိုင်သို့ဝင်ကာ ဝိစကီတစ်စိတ်ပြားမှာလျက် ဆက်ရက်မင်း
စည်းစိမ်ခံစားလေ၏။ သို့ရာတွင် ဝါရင့်ယမကာသမား ဝိသ
စွာ သူသောက်နေသော ဝိစကီကို သဘောမတွေ့။ သည်
အတွက် ဝိတ်တာကလေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟေ့...မင်းတို့ဆိုင်က ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့တုံး ဦးလေး”

“ဟေ့...ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့လဲ။ မင်းတို့ ဝိစကီကို ငါ
အခုသောက်နေတာ အရက်ပျံ့နေထွက်နေတယ်”

သည်စကားကြားရတော့ ဝိတ်တာလေးလည်း ခေါင်း
တဆတ်ဆတ်ညှိတ်လျက် -

“ဒါဆိုရင် စိတ်ချသောက်ပါ ဦးလေး။ ဝိစကီပါပဲ။

ရစ်ဖြစ်နေလို့ကတော့ ရေနံဆီနဲ့ပဲ ထွက်မှာဗျ”

ဟု ဆိုလိုက်လေသတတ်။

အံ့သြကုန်နိုင်ဖွယ်

ကိုပါလေရာတစ်ယောက် ခုတလော ပျောက်ချက်
သားကောင်းနေ၏။ လူပျိုလူလွတ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဟိုနေရာစပ်
ဝယ် သည်နေရာစပ်စပ်ဖြင့် သူမပါသော နေရာမရှိ။ သည်
အတွက် အမည်ရင်းဖြစ်သည့် ကိုဗေဓာ ကွယ်ပျောက်လျက်
ပါလေရာဟု တွင်နေရခြင်းဖြစ်၏။

“သည်လူကြီးက နေရာတကာ ပါရုံတင်မကဘူး
လုပ်သမျှကိုသမျှတွေ့ဆိုတာဟာလည်း အလွဲလွဲအချော်
ချော်၊ ပြောတာနဲ့လုပ်တာက တခြားစီး ဘာမျှ တိကျမှန်ကန်
မှုဆိုတာ မရှိဘူး”

“မှန်သဗျား။ ဒါကြောင့်လည်း ဘွဲ့သာရလာတယ်
ဘယ်အလုပ်မှ သူမရတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါဗျာ”

တို့သို့ ဆေးကုသမှုများ ပံ့ပိုးချိန်မှာပင် မပျော်လင့်သော စကားထပ်ကြားလာရ၍ အားလုံးသည် အံ့အားတစ်သင့် ဖြစ်နေကြ၏။ ဟုတ်မှဟုတ်ပါးလားဟူ၍လည်း သံသယဝင်ကြ၏။ သို့သော်ငြား ကြားလာရသောစကားသည် တကယ်ကို အမှန်အကန်။

“ဘာ...ကိုပါလေရာ အလုပ်ရသွားပြီ ဟုတ်ရဲ့လား”

“သေချာတာပေါ့ဗျား၊ တကယ်ကိုရသွားတာ”

“နေပါဦး၊ သူရသွားတာ ဘာအလုပ်တဲ့လဲ”

“ဟို...ရပ်မြင်သံကြားမှာ ဖိုးလေဝေ ကြေညာတဲ့ အလုပ်”

“ဟေ”

ချစ်လွန်လွန်းလို့

မိန်းကလေး၏အမည်က ဇူးဇူး။

ခန္ဓာကိုယ်ခွဲစည်းပုံက တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ အသက်အားဖြင့် ၁၈ နှစ်။

အရွယ်ကောင်း၊ ရုပ်ချော၊ အသံကလည်း မဆိုမည်တော့ “အိပ်မက်စိမ်းမြဲ စားတော်ဆက်၏ စင်တင်တော့တီ တ၌ ပွဲအတောင်းဆုံးခံရသူ၊ ခေတ်မီ ဟော့ရှော့ဒီဇိုင်းဖြင့် ခေတ်ပေါ်တေးတစ်ပုဒ်ကို ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြီဆိုလျှင် လက် ခုပ်သံတွေ ညံ့မစဲတော့၊ သရဖူ မကြာခဏရသလို ပန်းကုံး တွေဆိုသည်မှာ အလွန်ပယ်။

အနီ ဇူးဇူးတစ်ယောက် ပြီးခဲ့သည့် အပတ်က ဆိုင်သို့ လာနေကျဖောက်သည် သက်ကြားအိုကြီး ဦးစိန်လင်းမောင် နှင့် ရုံးတက်လက်မှတ်ထိုးလိုက်လေတော့ အားလုံး အံ့အား တသင့်ဖြစ်သွားကြသည်။ သည်တော့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဒီဇေါ် ခွာညိုလှိုင်၊ ဒေါ်ယော၊ ခတ္တာငုံ၊ အင်ကြင်မွှေးတို့က ဝိုင်း၍ မေးကြသည်။

“ဘာလဲ မင်းတို့က ထိပ်ကြီးပြောင်ပြောင်၊ အသား မည်းမည်း၊ ဗိုက်ရှဲ့ရှဲ့၊ သွားတွေက ကျိုးတိုးကျဲ့တဲ့နဲ့၊ အသက် ၈၀ ကျော် အဘိုးအိုကြီးကို လက်ထပ်လိုက်လို့ ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေကြတာလား”

“ဟုတ်တယ်လေကွယ်၊ မင်း မျက်စိများ မှောက် သလားလို့”

“အိုး...ဟိုး...ကိုယ်မျက်စိမမှောက်ဘူး၊ သူ့မှာက တိုက်လေးလုံးပိုင်ထားတယ်၊ ကားက ငါးစီးတောင်း၊ ကုမ္ပဏီ ကနှစ်ခု၊ ဒါတွေက ကိုယ်ကချစ်တယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ သူ့ကိုယူလိုက်တာပါကွယ်”

အားလုံးမှာ ပါးစပ်တွေအဟောင်းသား။

ပြုတ်သင့်ပါပေသည့်

ဆေးခန်းတစ်ခန်းသို့ လူနာတစ်ဦး ရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ရင်ဖွင့်ပါတော့၏။

“ကျွန်တော်က ခေါင်းချတာနဲ့ အိပ်ပျော်သွားတတ်တယ်၊ အဲဒါက ပြဿနာမရှိပေမယ့် အိပ်ပျော်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ဟောက်သံတွေထွက်လာလို့ ဆရာရဲ့”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားရဲ့ဟောက်သံက မတရားကျယ်လို့လား”

“ကျယ်လို့ပေါ့ ဆရာရယ်”

“သည်တော့ ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမချော နားမခံသာအောင် ဖြစ်ရတယ်ဆိုပါတော့”

“ကျွန်တော့်မှာ အိပ်ထောင်မရှိပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော်က လူဖျိုကြီးပါ”

“အဲဆိုလည်း ဘာကိစ္စရှိမှာတဲ့လဲဗျား၊ တစ်ယောက်တည်းအိပ်တဲ့ဟာပဲဟာ”

“မဟုတ်သေးဘူးဆရာ၊ ပြဿနာမှ တကယ်ပြဿနာ ဆရာရဲ့”

“ဘယ်လိုပြဿနာလဲ”

“အလုပ်ဖြုတ်ခံရတာလေ”

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်တာတဲ့တဲ့”

“ညစောင့်လေ ညစောင့်”

“အယ်”

မြို့တော်အံ့ဟုမယ့်

စိုရွှေတောသား၊

ထီးပျံတို့ ပီယဆေးဖော်တွဲပွဲ

မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ)

ထီးပျံ...ထီးပျံ...
စောထွန်း...စောထွန်း... ထီး
ပျံစောထွန်း...ထီးပျံစောထွန်း... ထီး
ပျံ ဆရာစောထွန်း...
ကျွန်ုပ်တို့ရွာသား စောထွန်း၊ သူ
အင်္ကျီ ဆရာမိုး၊ စောထွန်းသည် အသား
ညီညီ၊ လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်း မျက်လုံးတစ်
ထုံး တိမ်စွဲနေ၏။ သနားအောင် ပြော
တတ်သူ၊ ခင်မင်အောင် ပြောတတ်သူမို့
တစ်ရွာလုံးက သူ့ကိုဓမ္မယူကြ၊ သူ့ပခပ်
ဆရာမိုးဆိုတာက လူတိုင်းကြောက်ကြရ

၏။ နေတော့ ဖုန်းဆိုကြီး ဘုရားဂုဏ်တို့
နားတ ခြံထဲမှာ၊ ခရင်းဝါး တောကြီးက
ဝိုင်းလို့၊ သူ့ခေါင်းရင်းမှာ လက်ပံပင်ကြီး
က ဟီးလို့၊ ညညဆို ခွေးတစ်စီးနဲ့ ရွာ
ထဲကလူတွေ ရောက်နေကြရ၏။ ဆရာမိုး
သည် အောက်လမ်းပညာသည်တစ်
ယောက်၊ ဆရာဌေးနှင့် ဆေးနွားတိုက်
ပညာပြိုင်ရင်း သူ့ခွေးလို့ ခုလိုဘဝနဲ့
နေတာ။ ဒါတောင် ဆရာမိုးက ပြုစား
သေး၏။ ကောက်မိုက်၊ ပဲနုတ်၊ ကောက်
မိုက်ဖို ဝိုက်ဆံတောင်ရင် ပေးလိုက် ဘာမှ

မဖြစ်။ မပေးလိုက်တော့ ဝိုက်အောင်ပြီး
မချိမဆံခံရတာဆိုပဲ။ ဆရာမိုး ယခုဆို
၇၀ ကျော်၊ မှတ်ဆိတ်မြဲဖြူက ရင်ဘတ်
ထိပဲ။ သူ့သားကို သူ့ပညာတွေ သင်ပေး
တယ်ထင်ပါရဲ့။
ထီးပျံက ရုပ်သာမချောတာ၊ မြာ
ပွေတဲ့နေရာမှာ သိပ်စွဲတာ။ ခုဆို ပိန်မ
ခုနစ်ယောက်ရှိနေပြီ။ တယ်စွဲတဲ့ကောက်
လို့ လူတွေက ပြောကြ၏။
“ဆရာထီးပျံတို့ကတော့ အဝတ်
လဲတာကမှ ကြာဦးမယ်”

“ဟုတ်လားကွ မြင့်အောင်ရ၊ မင်း တို့ကလည်း သူလိုစွဲချင်တာလား”

“စွဲချင်တာပေါ့ကွာ”

“မောင်စံကြီး မင်းတို့စွဲချင်ရင် ဒီ အတိုင်းတော့ မရဘူးကွ။ ပီယာဆေးဖော် ရမယ်၊ ငါခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်”

“လုပ်မယ်ကွာ။ ဘာတွေလုပ်ရမှာ လဲ”

“သတ္တိရောဂိုလိုလား။ အစိမ်းမနဲ့ တွေ့ရမှာနော် ဟဲ့ဟဲ့...ဟဲ့ဟဲ့”

“ဟာ...ဟာ မလုပ်ရဲဘူး”

“ဒီဆိုရင် မလုပ်နဲ့ပေါ့။ ငါက မင်း တို့ကို ရစေချင်လို့ လက်ပျောက်တီး လိုက်ရင်တော့ ဟောတစ်ယောက် ဟော တစ်ယောက်ပဲ။ မခိုင်းလို့ တွန့်ပြီး ပြန် လွှတ်ရတယ်။ မာနရှင်တွေ အိုကွာ ငါ့ အောက်ရောက်တာချည်းပဲ မှတ်ထား”

“မင်းက အဲဒီလောက်ပဲလားကွ”

“ယုံတယ်နော် စိန်လိုက်”

“စိန်တယ်ကွာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဒီတော့ မင်းတို့လုပ်ရဲတာယ်ဆိုရင် ဒီနည်းစမ်း။ ဟို...တို့ လက်ပံကုန်း သုသာန်ထဲမှာ အစိမ်းသေမ ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား။ နိုင်ပုံမလားကွာ”

“ငါနာမည် ထီးပျံစောထွန်းပါကွ မင်းတို့ကလဲ”

“ကဲ...ပြော ဘာတွေဝယ်ရမလဲ”

“ငှက်ပျောသီးသုံးဖီး၊ ဖယောင်း တိုင်တစ်ထုပ်၊ အမွှေးတိုင်တစ်ထုပ်၊ ရေ ခွက်၊ ပန်းအို၊ ငှက်ပျောသီးမီးပုတ်တံ ညှပ်ကင်း ကျောက်ပျဉ်၊ သနပ်ခါးတုံး၊ ရေခွက်ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်အချိန် လုပ်ရမှာလဲကွ”

“ဒီ...ည”

“လက်ပံကုန်းသုသာန်သည် လေး တင်းကုတ်ရွာပျက်နှင့် တစ်ဆက်တည်း

ကွဲလင်းစားကျက် ဖြစ်၏။ ဝိုးအခါ ပျိုး ခင်းအဖြစ် အသုံးပြုပြီး ဘောလုံးကွင်း အဖြစ်လည်း သုံးကြသည်။ ဂူပြီး ဂူဖျက် ခြေပုံများစွာ ထဲလျောင်းနေပြီး ခုန့်အေး ရှိနေကြ၏။ ထိုသုသာန်အလယ်တွင် ဧရာမလက်ပံပင်ကြီးက ဟီးလို့ ထီးထီး မားမားကြီးရှိနေပြန်၏။

စောထွန်းတို့အဖွဲ့ ည ၉ နာရီခန့် အချိန် ပစ္စည်းပစ္စယယူ၍ လယ်ကွင်းထဲ မှဖြတ်၍ သုသာန်ဆီသို့ သွားခဲ့ကြပါ တော့သည်။

လဆန်းရက်ဆိုတော့ ခုံးမျက်စ သုံးရက်လ ညအမှောင်ကို လရောင်က တိုတစ်ကွက်ဒီတစ်ကွက် လင်းစေ၏။ ဝိုးသားတိမ်လိပ်တွေ ဖုံးလိုက်ပြီဆိုလျှင် ပိန်းပိန်းအောင်မှောင်သွားပြန်၏။ လင်း တစ်ခါ မှန်တစ်လည် ဆူးရစ်ချဲ့ ကြောင် ကြက်ချဲ့ မှန်ချဲ့တွေကလည်း ရစ်ပတ် ပြီး ပေါက်ကြသည်။ ကုန်းဗေဒါချဲ့ကြီး များကလည်း ဟီးလို့ တစ်ပြင်ဆိုသော သုသာန်သည် လူသေအလောင်းများ ဖုတ်ကြည်းမီးသပြီဟုရာဖြစ်၍ အားလုံး အနီဇွာရုံမျှသာ ဖြစ်၏။ စောထွန်း ခြေပုံ ပြခိုင်းတော့ မောင်စံကြီးက လက်ပံပင် နားက မြေပုံကို လက်ညှိုးတိုးပြ၏။ ထို မြေပုံသည် အသစ်စက်စက်။ ကျိန်းသေ ပြီဆိုကာ ပထမ စည်းချလိုက်သည်။ ဒုတိယ ငှက်ပျောသီးကင်းလေးခု စိုက် လိုက်သည်။ နောက် ပန်းများထိုးထား သည့်ပုလင်းများ လေးဘက်လေးတန်ချ အမွှေးတိုင်ထွန်း၊ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကာ ဆရာစောထွန်း လုပ်ငန်းစတော့သည်။ ပွဲပြင်ပြီး ဂါထာရွတ်နေ၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့ ငါခိုင်း တာကို လုပ် စကားမပြောတော့နဲ့”

“ဟေ့...အစိမ်းသေမ သင့်ကို

ငါဆရာခေါ်နေတယ်။ လာခဲ့စမ်း ထလာ ခဲ့စမ်း”

လက်ပံပင်ကြီးက လေမတိုက်ပါ ဘဲနှင့် ဟီလာ၏။ ခွဲတွေကလည်း တရုံ ရှိသည်လာသည်။ လောက ဝှေ့ပြီးတိုက် ထွင် ကျောထဲစိမ့်မတတ် ခံစားလိုက်ရ သည်။ ထေးတင်ကုတ်ဘက်မှ မီးရောင် ရဲနေ၏။ ကောင်ကင်းပေါ်၌ မီးအလင်း တန်းကြီးက တရဲရဲမြည်ကာ ရွာပေါ် ကျော်ပျံသွားသည်ကို သူတို့အားလုံး မြင် လိုက်ရသည်။ အမှောင်ထဲ မျက်လုံးတွေ က ဟိုကလင်း ဒီကလင်းနဲ့

“ဟေ့...အစိမ်းမ ထလေ။ ငါ ဆရာခေါ်တယ်။ လာခဲ့စမ်း”

ဆရာစောထွန်း ဆန်မန်းနှင့်ပေါက် လိုက်သည်။ သဲ...သဲ...သဲနှင့် မြည် သံကြားရ၏။ မြေပုံပေါ်မှ မြေစာခဲများ အက်လာသည်။ မြေပုပ်ကြားအက် ကြောင်းရာကြီး ထင်းခနဲပေါ်လာပြီ။ မြင့် အောင် ကြောက်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လာသည်။ စောမွှေးတွေ ဖြိုင် ဖြိုင်ကျနေပြီ။ သုတ်၍မခိုင်း

“မောင်စံကြီး ငါကြောက်တယ် ကွ”

“ဟေ့...အစိမ်းမ ထွက်ခဲ့စမ်း။ ငါ့ကို အာခံတာလား လာခဲ့စမ်း”

မြေပုံကွဲလာပြီး ခေါင်းထိပ်ပင် မြင် လာရပြီ။

မြင့်အောင် ကြောက်သေးပါပြီ။ လက်တွေတုန်လာပြီး -

“မောင်စံကြီး...ငါ...ငါကြောက် တယ်”

မောင်စံက လက်ကုတ်ကာ ငြိမ် နေ၏။

စောထွန်းက ကျောက်ပျဉ်နှင့် သနပ်ခါးတုံး အဆင်သင့်ချထားပြီး

မောင်စံကို သနပ်ခါးခြစ်ချဖို့ မှာထားသည့် မြင့်အောင်က ကြောညှဲရဲ မျက်လုံး နှိုက် ငိုသံပါကြီးနှင့် -

“မောင်စံ...မောင်စံ...ငါ...ငါ သေတော့မယ်...ကြောက်တယ်ကွာ”

“ဟေ့ကောင်တွေ မပြေးနဲ့နော်၊ ခင်တို့ ငါ့စကားနားထောင်”

မြေပုံကြီးကွလာပြီး ခေါင်းကြီး ဘွားသနဲ့ဆိုသလို ပေါ်လာတော့သည်။

မြင့်အောင်လည်း ကြောက်သေးပါပြီ -

“အမယ်လေး...သေပါပြီဗျို့ ပြေး ခြေ...ပြေး”

ဝရန်း ဝရန်း ရဲ့...ဟီး ဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး...

“ဟေ့ကောင်တွေ လာခဲ့ လာခဲ့”

မြင့်အောင်နှင့်မောင်စံ သူသန်မှ ရန်ခြံပြေးရာ သေပြေရှင်ပြေးနှင့် ဦးထွန်း ဆိုင်အိမ် ပေါက်ကွဲလမ်းထဲပြေးရင်း ဟပ်တိုက်လဲလေတော့သည်။

“ဟေ့...ဘယ်သူတွေလဲကွ ရပ်ရပ်”

“ဟာ...ကောင်လေးတွေ ဘာဖြစ်တာလဲကွ”

“မြင့်အောင် နောက်မှာလဲကျန်ခဲ့တယ် လုပ်ပါဦး”

“ဟာ...မောင်စံကြီးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကိုချစ်သောင်း ထွန်ထော်တို့ပါ”

“ဘယ်မှာလဲကွ”

“ဟိုမှာ...ဟိုမှာ”

“ဟာ...ဂျာမီခင်မောင်သား မြင့်အောင်ကွ မောင်ကျန်ရဲ့”

“ဟေ့ကောင်...ထ...ထ သတိရထား...သတိထားပါကွ”

“အား...အမယ်လေး...ကြောက်ခြေ...ကြောက်တယ်...ကြောက်တယ်”

“ကဲ...မင်းတို့ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“စောထွန်းနဲ့...ဟို...ဟို...ဟို”

“ကဲ...ဒီလိုဆို မင်းတို့ကို ရပ်ကွက်လူကြီးအိမ် ဝိုက်မယ်”

“ကဲ...လာ...လာ...လာကြ”

ကင်းရဲမှ လူကြီးအိမ်ခေါ်သွားပြီး အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြကာ သူတို့အိမ်သို့ တွဲပို့လိုက်ရလေ၏။ လမ်းတွင် ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးထွန်းမြိုင်ကိုပါဝင်ခေါ်ကာ မိဘများထံသို့ အပ်လိုက်ရတော့သည်။

မြင့်အောင်က ကြောက်စိတ်မပြေဘဲ ကယောင်ကတမ်း ပြောနေ၏။

“နောက်တစ်နေ့နံနက်”

“လူကြီး...လူကြီး ညက ကျွန်သားလေး မြေပုံပြစားခံရတယ်၊ အဲဒါလုပ်ကြည့်ပါဦး”

“ကိုတင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ညက ဟိုကောင်လေးတွေရောက်လာတယ်၊ ဒီမနက် ခေါ်သားတယ်၊ ဥက္ကဋ္ဌစိုးမောင်ကိုလည်း အကြောင်းကြားထားတယ်ဗျ”

“အစ်ကိုစိန်ဟန်...ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ”

“ဟေ့ဂျာမီ...မင်းသားရော”

“ညကတည်းက ဖျားနေတယ်၊ ခုထိ သတိတောင် မရသေးဘူးအစ်ကို”

“မောင်စံကြီး စောထွန်းလာပြီလား”

“နောက်မှာပါကြီး လာပါပြီ”

“ဟော...ဥက္ကဋ္ဌတောင်လာပြီ”

“မင်းတို့ကွာ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်ကြတာလဲ၊ မောင်စံကြီးပြောမင်း”

“ဒီလိုပါ ကျွန်တော်တို့ စောထွန်းနဲ့ ဝိယဆေးဖော်ကြတာပါ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်က ဟို...မခင်သောင်းမြေပုံကိုပြတာ၊ မှားပြီးတော့ ခု ဦးတင်သားမြေပုံ

ကို ပြမိသွားတာပါ”

“မင်းတို့ကွာ...မသေတောင်းမပျောက်ကောင်း၊ စောထွန်း ဝိယဆေးက ဘာစွမ်းလဲကွ လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဝိယဆေးက မိန်းကလေးတွေကြိုပါတယ် ဥက္ကဋ္ဌ”

“ခ...မင်းတို့ဖော်တဲ့ ဝိယဆေးကြောင့် မြင့်အောင် အသုတ်ဆေးရုံပိုရတယ်ကွ၊ အဲဒါစွမ်းတာပဲ၊ နာနာဘာဝဆိုတာ မြင်ရတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ မင်းတို့သေသွားနိုင်တယ်၊ မိစ္ဆာဆိုတာ ကောင်းတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ မကြံစည်နဲ့၊ မင်းခုကွရောက်မယ်၊ ကဲ...အစ်ကိုတင်သူတို့လည်း ဝန်ခံပါပြီ၊ နောက် မလုပ်ကြနဲ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒီတော့မင်းတို့မှာ အပြစ်ရှိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဂျီပါတယ်”

“ဒီတော့ အဲဒီမြေပုံကို ပြန်ဖို့လိုက်၊ နောက်ပြီး ဒဏ်ပေးရဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ပေးပါ”

“မင်းတို့ အသောကရာမကျောင်းသွားတဲ့လမ်းကို အကျယ်လေးတောင် အမြင့်နှစ်တောင် အရှည်အတိုင်း မပြီးမချင်း ဝိုက်မယ်”

“ကျေနပ်ပါတယ်”

“ကဲ...ဝိယဆေးသမားတွေကိုယ့်ဆေးကိုယ် မစားဝံ့အောင် ခိုင်းလိုက်ဦးမယ်”

“အဲဒီဝိယဆေးက လောလောဆယ် အစွမ်းထက်တာဗျ”

ထီးပျံစောထွန်းတို့အဖွဲ့ ပေါက်တူးကိုယ်စီနှင့် လမ်းဖို့နေကြရတော့သည်။

ထီးပျံ...ထီးပျံဖော်တဲ့ ဝိယဆေးပါလား။

မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်ခြေ)

မြန်မာ့ပြည်သူ့ ပန်းပွင့် (ရဲရဲ)

DESK
KIAN

ချစ်သူ အပြစ်သမား

သန်းထွန်း(ဂျေဂျေ)

အရေရိုးမ တောင်တန်းကြီးသည် ဘယ်ပန်းချီမှ သူ့လောက်မလှသလို၊ ဘယ်စပီးကီမှလည်း သူ့လောက်မပြည့်ဝပါ။ ရိုးမမှာ မွေးဖွားသည့်သူတွေကလည်း ရိုးမနှင့်မဝေးလိုကြပါ။ ရိုးမ၏ မြေ ရိုးမ၏ရေသည် ရိုးမနေသူတို့၏ အသက်နှင့်သွေးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

“သူငယ်ချင်း စောမြသန်း...မင်း တောင်ပေါ်သွားတယ်ဆို”

“အေး...ငါ ကျွဲတဲရွာသွားတာ၊ ဥယျာဉ်ထဲကပဲ ပြန်လှည့်ခဲ့ရတယ်ကွာ မြင့်မောင်ရာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟာ မင်းဟာ ကလဲ”

“ဟိုအဖွဲ့တွေလေကွာ။ ကျော်ဖား တို့အဖွဲ့ ကနစိုးမြောင်းထိပ်က မပက ဓာတ်အားလိုင်း ဓာတ်တိုင်ကြီးကို မိုင်း နဲ့ခွဲလိုက်ကြတယ်လေကွာ”

“မနက် ၄ နာရီလောက်က ကြား တဲ့အသံဖြစ်မယ်”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ဒါနဲ့ ငါ အဒေါ်နဲ့တွေ့ပြီး အဒေါ်က နင်ပြန်တော့ တဲ့ သူတို့ ဒီနားမှာရှိတယ်တဲ့။ နင်တို့ လို တောင်အောက်ကသူတွေကိုတွေ့ နင် အခုလိုအချိန်မှာ ဖမ်းထားမှာစိုး ထိတဲ့ ပြန်ခိုင်းတာနဲ့ ပြန်ခဲ့ရတယ် မြင့်

မောင်ရာ။ သူတို့တစ်တွေ အဲဒီအနီး အနားမှာပဲ ရှိနေသေးတယ်။ ဓာတ်တိုင် ကို အချိန်မီပြင်ဖို့ လာမယ့်သူတွေနဲ့ လုံခြုံရေးတွေကိုလည်း သူတို့ ပစ်ကြဦး မှာ။ ငါ ဒီရွာ၊ ဒီဒေသကို စိတ်ကုန် နေပါပြီကွာ။ ငါ့မိဘတွေရဲ့ ဇာတိမြေ၊ ငါတို့ရဲ့ချက်မြို့ပဲ။ ငါတို့သားသမီးတွေရဲ့ ချက်ကြွေရာ မိဘတွေအမွေပေးခဲ့တဲ့ ဥယျာဉ်ခြံတွေရှိလို့ သံယောင်ဥှဲမဖြတ် နိုင်လို့သာပေါ့ကွာ...ဟင်း”

“မင်းကလည်း တိုငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ဒီလိုပဲ နေခဲ့တဲ့ဟာကွာ။ အခုမှ စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ စောမြသန်း ရာ။ တစ်နေ့တော့ အေးချင်းသွားမှာပါ”

“အေးပါကွာ။ အဲဒီလိုနဲ့ အေး ချမ်းမလားလို့ စောင့်နေခဲ့တာ။ ငါ့အဘိုး နဲ့အဘွားရော၊ အဖေနဲ့အမေရော ဆုံး ကုန်ပြီ။ ငါတို့လည်း ခံသတာတောင်မှ အေးချမ်းပါမလားမသိဘူး။ ငါတို့ရဲ့ သား သမီးတွေလက်ထက်အထိတော့ မရှိစေ ချင်တော့ဘူးကွာ”

ကျွန်တော်တို့ရွာသည် တောင် ခြေ၌ ဖြစ်သည်။ အခြားရွာတွေသည် ရိုးမတောင်ပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ တောင် ပေါ်၌ ရွာအနက်ရွာရှိ၏။ ရွာကြီးများဖြစ် သည် ခေတ်အဆက်ဆက်မှ ရွာများဖြစ်

သည်။ ထိုရွာတွေဆိုလျှင် တော်လှန် ရေးအတွက် တိုက်ပွဲဝင်နေပါသည်ဟု ဆိုသူများအား နှစ်ပေါင်းများစွာ မပေး မနေရ၊ ငွေကြေးပုံမှန် ထောက်ပံ့ပေးခဲ့ရ သလို၊ စစ်သားအဖြစ် မိသားစုဝင်တွေ ထဲက ရင်သွေးယောက်ျားကလေးများ ကိုပင် ရင်နှင့်နှင်နှင် ခွင့်ပြုခဲ့ရသည်။

စောမြသန်း ထိုသို့ အတွေးဝယ်ခံ စားလျက် လောလောဆယ်တွင်လည်း သူ၏ဒူးရင်းခြံသို့သွားရန် တောင်ပေါ် သံတင်းကိုလည်း နားစွင့်စုံစမ်းလျက် ရှိသည်။

“စောမြသန်း...မင်း မနေ့က ကျွဲ တဲရွာမှာ မဟုတ်လားကွ ငါ့တူရ”

“ဟုတ်တယ်ဦးလေးရေ၊ ကျွန် တော်ဥယျာဉ်က ဒူးရင်းသီးတွေကြွေ တာ မြေကြီးမှာ ဖွေးနေပြီ။ တချို့ဆိုရင် မကောင်းတော့ဘူး။ ရွာထဲမှာလည်း ကျော်ဖားတို့အဖွဲ့က ရှိနေသေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့လို တခြားရွာကသူတွေ အခုအချိန်မှာ သူတို့နဲ့တွေ့လို့ကတော့ ပြန်လွှတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အလာလည်း မခံဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ မသိပါဘူး ဦးလေးရာ။ ဒီလိုသာ ခဏခဏဆိုရင် စီးပွားတော့ပျက်ပါပြီ”

“အေး...ဟုတ်တယ်ကွာ။ ငါ

လည်းကြားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျော်ဖား ရွာမှာ မင်္ဂလာဆောင်မယ်ကြားတယ်ကွ။ ဘယ်သူသမီးနဲ့လဲတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ငါ ဒီနေ့ ရွာကိုပြန်တက်မယ်။ သန်ဘက်ခါ ပြန်ဆင်လာမယ်။ အဲဒီကျရင် အတိအကျ သိရမယ်”

“အဲဒါဆိုရင် နုကွဲပဲ။ ရွာမှာ သူတို့ကြာဦးမယ်ဆိုရင်တော့ နုရင်သီးတွေတော့ ပုပ်ကုန်ပါပြီ။ ယိုထိုဆိုတောင် သွားကောက်ချိန်ရမှာမဟုတ်တော့ဘူး”

“အေးကွာ . . . ဟုတ်ပါတယ်။ တခြားလူတွေလည်း ဒီလိုပါပဲကွာ။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

...

ကျွန်တော်တို့ရွာ၏ တောင်ဘက် နှစ်မိုင်ခန့်တွင်ရှိသည့် ကမ်းနီရွာ၌ တပ်စခန်းရှိသည်။ ထိုတပ်စခန်းသို့ ကျွန်တော် နံနက်ဝေလီဝေလင်း ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ရွာသို့ရောက်လျှင် ရွာ၏ အနောက်ဘက် လှည်းလမ်းမှ သွားပါသည်။ တပ်စခန်းတွင် ကျွန်တော်နှင့် ရင်းနှီးသော ဆရာဘအောင်ရှိပါသည်။ သို့နှင့် စခန်းအပေါက်သို့ရောက်သော အခါ ကင်သမားရဲဘော်မှ မေးမြန်းစစ်ဆေးသည်။

“ရပ် . . . ဘယ်သူလဲ”
“ခင်တန်းကြီးရွာက စောမြသန်းပါ”

“ဘာကိစ္စလဲ”
“ဆရာဘအောင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
“ဝင်ခဲ့ပါ ထိုင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ဆရာဘအောင်ကို ခေါ်ပေးမယ်”
“ဟုတ်ကဲ့”

“ဆရာဘအောင် . . . ဧည့်သည်ရောက်နေတယ်”

“အေး . . . ထာပြီဟေ့”

“တဲထဲမှာဆရာ”

“ဟ... ကိုစောမြသန်းနဲ့ ဘယ်တနေဘယ်လို ရောက်လာတာလဲဗျာ။ မိလာစရာ အလာထူးတော့ နှင် အေးအေးဆေးဆေးပျော်ပြန်ဗျာ။ ချေရထားတယ်ဗျာ စာသွားဦး”

“အဲဒါက . . . အရေမကြီးပါဘူး ဆရာရယ်”

“ဘာများ အရေးကြီးလို့လဲဗျာ”
ထိုအခါ ကျွန်တော်မှ မဝံ့မရဲ ဟိုကြည့်မိကြည့် တခြားရွာသား အရပ်သားတွေများ စခန်းအတွင်း ရှိမရှိအကဲခတ်ရာ ဆရာဘအောင်မှ ပြောပါသည်။
“ပြောစရာရှိတာ ပြောစမ်းပါ။ စခန်းထဲမှာ ဘယ်အရပ်သားမှ မရှိဘူး။ ရဲဘော်တွေချည်းပဲ . . . ပြော”

“ဆရာ . . . ဟို . . . ဟို ဖောက်ခွဲရေးသမား ကျော်ဖားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“ကြားဖူးတာပေါ့ဗျာ။ ဒီနယ်တစ်ကြောမှာ တော်တော်မွှေးနေတဲ့ဟာပဲကို”

“အဲဒီလူ သန်ဘက်ခါလဆန်း ၅ ရက်နေ့ကျရင် တောင်ပေါ် ကျွဲတဲရွာက ဦးစောတာဝို။ အဲဒါနောက်လဲဖောတို့ရဲ့ သမီး နော်ဝါးမူဖောနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်လိမ့်မယ်။ မင်္ဂလာအချိန်က မနက် ၇ နာရီက ၁၀ နာရီအထိ။ ဖိတ်စာမဖိတ်ဘူး။ အသံချဲ့စက်မဖွင့်ဘူး။ ဝက်သားနဲ့ ထမင်းငွေ့မယ်။ တစ်ရွာလုံး မင်္ဂလာဆောင်ကို လာရမယ်တဲ့။ ရွာလူကြီးက မလာမနေရဘူးတဲ့။ တခြားရွာတွေကို

မဖိတ်ဘူး။ အဲဒီတစ်ရွာတည်း။ တိုးတိုးတိတ်တိတ်တဲ့ ကျော်ဖားက သူ့နာမည်ကိုစောတင်မြှင့်တဲ့ ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး လှေတော့ဗြိမ္မယ်၊ ကင်မွန်းချုံကျေးရွာကလို့ ပြောင်းထားတယ်ဆရာ”

“သတင်းက သေချာတယ်နော် ကိုစောမြသန်း”

“ဟာ... ဆရာဘအောင်ကလည်း ကျွန်တော် ဒီသတင်းကို မသေချာမရေရာရင် အားကိုးရတဲ့ ဆရာဘအောင်တို့ ဆီကို တကူစာကန် အသက်အန္တရာယ်နဲ့ရင်းပြီး လာပြောပါမလား ဆရာရယ်”

“ကောင်ပြီ ခဏတိုင်ဦးဗျာ။ ကျွန်တော် ဗိုလ်ကြီးကို ဆက်သတင်းပို့လိုက်ဦးမယ်။ ရေမွှေးကြမ်းသောက်။ လာပြီးမှတော့ အေးရာအေးကြောင်းပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ အေးရာအေးကြောင်းပါ”

“ကောင်းပြီ . . . ကိုစောမြသန်း။ ခင်ဗျား ရွာမှာပဲစောင့်နေ။ လဆန်း ၄ ရက်နေ့ ည ၁၀ နာရီမှာ တောင်ခြေလမ်းခွဲက ဝဲရပ်မှာဆိုမယ်။ ခင်ဗျား လမ်းကျွမ်းတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွဲတဲရွာကို ဘယ်ကနေသွားချင်လဲ။ မျက်စိမှိတ်ပြီးသွားမယ်”

“ကောင်းပြီ . . . မှတ်မိပြီနော်။ သတင်းမပေါက်ကြားဖို့က အဓိကပဲ။ ဒီသတင်းက ထိပ်တန်းလျှို့ဝှက်”

...

“ဗိုလ်ကြီး . . . ကိုစောမြသန်းနဲ့ အဆက်အသွယ်ရပါပြီ”

“ကဲ... ကိုစောမြသန်းရေ၊ ရွာကို ဘယ်ကဝင်မလဲဆိုတာ ခင်ဗျာနဲ့ ဒေသ

အဆကိုလည်း ပြောပါဦးဗျ"

"ဒီလိုဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်က တော့ လမ်းမသုံးစေချင်ဘူး။ တခြားနေရာကသွားမယ်။ ရွာနားနီးရင် လျှို့ဝှက်အတိုင်းသွားမယ်။ ရွာထဲဝင်တာက ဗိုလ်ကြီးတို့ ဆက်လုပ်ပေါ့"

တပ်စုမှူးဗိုလ်ကြီးသည် မြေပုံကို သေချာကြည့်သည်။ မြေပြင်ကိုလည်း သေချာသုံးသပ်သည်။ ရဲဘော်တွေကိုလည်း မလိုအပ်ဘဲ ကျည်မသုံးရန်၊ မရွံ့မရှောင်သာဖြစ်ခဲ့လျှင် မသက်ဆိုင်သူတွေ အန္တရာယ်မဖြစ်ရန် မှာကြားသည်။ ကျွဲတဲရွာသို့ လမ်းမသုံးဘဲ ကွင်း၍ ခြေသလုံလုံနှင့် ချီတက်၊ ချဉ်းကပ်သည်။ နံနက် ၄ နာရီတိုးသော် ချီတက်ရာလမ်းကြောင်းကို လျှို့ဝှက်သို့ ပြောင်းသည်။

အရုဏ်တက်တွင် ရွာသို့ချဉ်းကပ်မိသည်။ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ကို ဝိုင်းပတ်ဝိတ်ဆိုရေးအဖွဲ့၊ ဖမ်းဆီးရေးအဖွဲ့၊ ရွာဖွေရေးအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်း၍ စနစ်တကျ စီမံသည်။ အချိန်၏ လိုအပ်ချက် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်အကဲခတ်နေစဉ် တောင်ပေါ်ရွာ ဓလေ့အရ အိမ်သာဆောက်ကြသဖြင့် ရွာသားများနှင့် နံနက်စောစောတွေ့နိုင်သည်။

ရွာပြင်ထွက် တောထဲ အိမ်သာဝင်တက်သဖြင့် တပ်ကို အနည်းငယ် နောက်ပြန်ဆုတ်သည်။ အိမ်သာတက်လျှင် ခွေးပါလာစမြဲ ဝိုက်ဆုတ်ကြသည်။ စောပြသန်းအား သူရွာသို့ ပြန်ခိုင်းလိုက်တော့သည်။ ငှက်အော်သံတို့ဖြင့် ခေါ်တွတ်ထားသည့် ရောင်ခြည်စစ်ကို အမြဲပြုလုပ် မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှ

အကူလူနှင့် အိမ်သားများ လှုပ်ရှားမှုကို စတင်တွေ့ရှိပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်လာသည့် ရွာသူရွာသားများမှာ မဖြစ်မနေလာကြရသည့်အတွက် စောစောလာကြပြီးလျှင် ၎င်းတို့၏ ဥယျာဉ်တောင်ယာများဆီသို့ သွားကြရမည်ဖြစ်ရာ နံနက် ၇ နာရီတိုးသည်နှင့် တစ်ဦးစနစ်ဦးစ လာကြသည်။ တချို့ အုပ်စုလိုက်လာကြသည်။ ၇ နာရီကျော်လျှင် လူတော်တော်များ ရောက်လာကြသည့်အတွက် ဝက်သားဟင်းနှင့် ထမင်း ဖြန့်ရေရှက်ရေ စားကြသည်။

၇ နာရီခွဲအချိန်တွင် လူတော်တော်စည်ကားနေပြီဖြစ်သောကြောင့် သတိုးသမီး၊ သတိုးသားနှစ်ဦးမှာလည်း လက်ချင်းယှက်၍ ညွှပ်ရိသတ်၏ ထောပနာပြုမှုကို ခံယူပါသည်။ ရွှေဂဟောဆက်မှုကို ချီးမြှင့်သည့် ရွှေပွဲလာတွေကလည်း မပြုံးလိုသော်လည်း ပြုံး၍ မင်္ဂလာယူနေသောအချိန် လှုပ်ရှားမှုများ စတင်လေသည်။

ဝိုင်းပတ်ဝိတ်ဆိုကာ သတိုးသား၊ တရားခံအားဖမ်းဆီးလိုက်သည်။ ခြောက်လုံးပြူးကို သတိုးသား၊ သတိုးသမီးတို့၏ မင်္ဂလာအိပ်ရာခန်းဝင် ပစ္စည်းအောက်မှ ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ ညွှပ်ရိသတ်များကို ဘယ်သူမှ ဘယ်မှမသွားကြရန် ခေတ္တမေတ္တာရပ်ခံ ထိုင်ခိုင်းထားသည်။ အကြောင်းမှာ ကျော်ဖား၏အဖွဲ့ဝင်တွေ အနီးအနားတွင်ရှိခဲ့ပါက ပရိသတ်ထဲမှလည်း ကျော်ဖားအဖွဲ့မှ ရှိနိုင်သဖြင့် အချိန်မီ သွားရောက်သတင်းပေးခဲ့သော် တပ်နှင့် တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့လျှင် ပရိသတ်အတွက် အန္တရာယ်ဖြစ်မည်ကို စိုးရိမ်

၍ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ယခုကဲ့သို့ စနစ်တကျ အစီအမံဖြင့် ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်နှင့် ကျည်ခြောက်တောင့်၊ အရေး ကြီးသောတရားခံတစ်ယောက်ကို ကျည်တစ်တောင့်မှ မဖောက်ရဘဲ ရရှိခဲ့သည်။

စစ်ဆင်ရေးတွင် ရည်မှန်းချက်အောင်မြင်ပြီဖြစ်၍ ကျော်ဖား၏ တောထဲရှိအဖွဲ့နှင့် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဖြစ်နိုင်သဖြင့် တပ်စခန်းသို့ အမြန်ဆုံး ဆုတ်ခွာခဲ့ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျော်ဖားအား စစ်ကြောရာမှ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်၏ အနောက်ဘက် ငှက်ပျောရုံအတွင်း ယမ်း၊ ယမ်းကြိုးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများရှိသည်ကို ထွက်ဆိုသောကြောင့် ထုတ်နုတ်အင်အားဖြင့် သွားရောက်သိမ်းဆည်းရာ ရွာလူကြီးမှ စိတ်မကောင်းစရာသတင်းတစ်ပုဒ် ပြောပြပါသည်။

"ဗိုလ်ကြီးတို့လည်း သတိုးသားကို ခေါ်သွားပြီး နောက်နေ့မနက်အစောကြီးမှာ ကျော်ဖားအဖွဲ့တွေက သတိုးသမီးရဲ့ အဖေနေအမေကို သူတို့ဗိုလ်ကြီး ကျော်ဖားကို အကွက်ဆင်ဖမ်းတာဆိုပြီး သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်သွားကြတယ်ဗျာ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ၊ ဦးနောက်မရှိကြလိုက်တာ။ ဘယ်သူက ကိုယ့်သမီးကို ဒီလိုကိစ္စမှာ အသုံးချမှာလဲ။ မစဉ်းစားကြဘူးဗျာ။ လက်မထပ်ရင်လည်း ပြဿနာရှာမှာ"

စခန်းသို့ ဖော်ထုတ်သိမ်းဆည်းရမိသည့်ပစ္စည်းများနှင့် ပြန်ရောက်ကြပြီးလျှင် ကျော်ဖားကို ဆက်လက်နှိပ်မြန်းသည်။

“ကျော်မားရေ...မင်းရဲကျွန်တဲ
အဖွဲ့တွေကတော့ မင်းယောက်ျားမနပ်
ယောက်ကို ပစ်သတ်သွားပြီကွ။ မင်းက
ရော ကျွန်တော် ကျော်မားမဟုတ်ပါ
ဘူး။ စောတင်မြင့်ပါ။ ရောဝတ်တိုင်း
ကပါ။ ပုတောမြို့နယ် ကင်မွန်ချွေ
ကပါလို့ ဆက်လိမ့်ဦးမှာလား။ မင်း
ကလည်း သေနတ်တွေ ကျည်ဆန်တွေ
သိမ်းပြီး ပြီးတော့ မင်းပြောတဲ့ ဝိုင်း
နဲ့ဆက်ပစ်ပစ်တွေလည်း သိမ်းပြီးပြီ”

“ကျွန်တော် မလိမ့်တော့ပါဘူး။
ကျွန်တော် ကျော်မားပါ။ ဖောက်ခွဲရေး
တာဝန်ခံပါ။ ဗိုလ်ကြီးအဆင့်ရှိပါတယ်”
သုံးရက်ခန့်ကြာသော် ကျွတ်ရွာ
မှ ရွာလူကြီး တစ်စခန်းသို့ရောက်လာ
ပါသည်။

“ဗိုလ်ကြီးရယ် စိတ်မကောင်း
ရောပါပဲ။ သတို့သမီးလည်း သူ့ကို
ဘယ်တော့လာသတ်မလဲ။ ဒါမှမဟုတ်
ကျော်မားနဲ့အိမ်ထောင်ပြုလို့ ဥပဒေအရ
အရေးယူခံရမှာလား။ တောင်ပေါ်ရွာ
သွားတော့လည်း သူ့ကိုလက်မခံ။ တောင်
ခြေရွာကလည်း လက်မခံနဲ့ မနွေညက
သူ့ကိုယ်သူ ဝိုးသတ်ဆေးသောက်သေ
သွားပြီ ဗိုလ်ကြီးရာ”

“ဟာဗျာ...စိတ်မကောင်းလိုက်
တာ။ ဖြစ်ရပြန်ရလေ ဦးလေးရာ။ ကျွန်
တော်တို့လည်း သူတို့ရဲ့ ကျက်သရေရှိ
လှတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝသင်္ကေတ
တစ်ခုကို ဖျက်ဆီးပစ်ရာ ရောက်ခဲ့ပါ
တယ်။ ဒီလို သိသိကြီးနဲ့ လုပ်လိုက်ရ
တာလည်း ပြည်သူလူထုအတွက်ပါ။
သူက တံတားတွေဖျက်ဆီး ဓာတ်တိုင်
တွေဖျက်ဆီးနေပြီ။ နာမည်ကြီးလို့ ကလဲ့

စားချေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါက မဖြစ်
မနေလုပ်ရမယ့် စစ်ရဲသဘောတရား
မို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း လူသားတွေ
မို့ နှလုံးသာနာ ခံစားရပါတယ်။ ဟင်
ကို ရွာသားတွေ တစ်မျိုးမထင်ဖို့လည်း
ပြောပြပေးပါဦး ဦးလေးရာ”

“ရွာသားတွေက ဒီကိစ္စမှာ တပ်
ကို ကိုယ်ပြီတောင် ကျေးဇူးတင်နေကြ
သေးတယ်။ ကျော်မား တစ်နေ့ ဒီလို
ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရွာသားတွေသိနေကြ
တယ်။ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေတာ။
တောင်ပေါ်ရွာတွေမှာ ရန်ပုံငွေပေးရ
တာက တော်လှန်ရေးအတွက်ဆိုပြီး
ကောက်တာ။ ဒါပေမယ့် သူကတော့
ချမ်းသာနေပြီ။ ပြီးတော့ သူက တောင်
ခြေရွာတွေကိုလည်း တောင်ပေါ်က
လှမ်းကြည့်။ ခေါင်မိုးတွေရေတွက်ပြီး
ကြီးကြီးသေးသေး ရွာလူကြီးဆင့်ခေါ်ပြီး
တွက်ချက်တောင်းတော့တာပဲ”

“ခေတ်က အရင်ကလိုမဟုတ်
တော့ဘူး ဦးလေး။ ပြည်သူကလည်း
အရင်ပြည်သူတွေ မဟုတ်တော့ဘူး။
ငြိမ်းချမ်းရေးကို မကြာခင် မြင်တွေ့ရ
တော့မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”
“ကဲ...ဦးလေး ထမင်းစားပြီးမှ
ပြန်။ ချောင်း အချဉ်ထည့်ထားတာကို
ဆီပြန်ချက်ထားတယ်။ အရေသောက်
ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပဲဟင်းပေါ့”
“ဟာ...စားမှာပေါ့ ဗိုလ်ကြီးရ”
“ဒါပေါ့ စားရမှာပေါ့”

သန်းထွန်း(ကျေး)

**ဘောက်ပါဌာနများသို့
လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...**

**HIV ပိုးကူးဆက်ခံ
မိဘပွဲကလေးများ၏
သုခရိပ်မြူကော
၀၁-၅၀၁၉၅၅**

**ဆည်းဆာရိပ်
ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ
၀၉-၇၃၀-၁၀၀၀၇**

**နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့
လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊
အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ
ဆက်သွယ်ရန်...**

**၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၀၁၃၆၃
၇၀၄၇၀၄**

နစ်နာသူနှင့် တရားလိုရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခွင့်

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

အစ်ကိုရင်း အသတ်ခံရသည်။ ညီမအရင်းဖြစ်သူသည် နစ်နာသူ ဟုတ်မဟုတ် ရပ်ထဲရွာထဲတွင် ကျွန်တော်တို့အတွေး အမြင်၊ အယူအဆကား ရှင်းလှသည်။ ဥပဒေအရ စီရင်ဆုံးဖြတ်သော တရားခွင့်ခွဲကား ရှုပ်ထွေးလှ၏။ တစ်ဖက်မှာဖြင့် စီရင်၍မရ၊ နှစ်ဖက်နားဖြင့် ဆင်ခြင်ရ၏။ ဆုံးဖြတ်ရ၏။

သေသူမှာ မယားမရှိဘူးလား။ သား/သမီးမရှိဘူးလား။ ခင်ပွန်း မခင်တစ်ဦးတစ်ယောက် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခံရသည်ကိုစွဲ ရှိပါသော်ကော။ မယားဖြစ်သည့်သူက လူသတ်တရားခံနှင့် ဖောက်ပြန်သည်ဟု စွပ်စွဲခံနေရသည်။ နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် လျှောက်ထားခံနေရသည်။ ဤလိုမှခင်းမျိုးတွင် ညီမအရင်းနေရာကစဉ်းစားကြည့်စေချင်သည်။

တရားလိုဘက်မှ ရှေ့နေဖြင့် ငှားရမ်းဆောင်ရွက်ဖို့အရေး နေပြည်တော်ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်သို့တိုင် ရောက်ခဲ့ရသည်။

အထက်တွင် နေသားချက်တို့သည် ရပ်ထဲရွာထဲ အထူးသဖြင့် ရောဂတီတိုင်း အေးကြီး ဖျာပုံခရိုင်၊ ဘုရားချောင်း ကျေးရွာခေါ် မြစ်ထဲတွင် ဦးတောက်ထွန်းသေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်သူများ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောနေဆိုနေကြမည့် အသံဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်ကား ၂၀၁၄ ခုနှစ် တရားစီရင်ထုံးများ

ဖတ်ရှုရင်း ကြားယောင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။ ဖျာပုံခရိုင်တရားရုံးတွင် ဦးတောက်ထွန်း၏ညီမ ဒေါ်မြမြထွေးက တရားခံခင်ကျော်ဦးအား စစ်ဆေးရန်အဆင့်တွင် ရှေ့နေငှား၏။ ထိုအမှု တရားလိုမှာ ဦးတောက်ထွန်း၏ယောက်ဖ ဦးလှမြင့် ဖြစ်သည်။ ဒေါ်မြမြထွေးကား တရားလိုပြသက်သေဖြစ်သည်။

ဒေါ်မြမြထွေးငှားရမ်းသော တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေကြီးကလည်း ဥပဒေအရာရှိ၏ ကြီးကြပ်မှုဖြင့် ပူးတွဲလိုက်ပါခွင့်ပြုရန် ခရိုင်ဥပဒေရုံးသို့ ခွင့်တောင်းသည်။ ခရိုင်ဥပဒေရုံးကလည်း ခွင့်ပြု၏။ ခရိုင်တရားရုံးသို့ ဆက်လက်တင်ပြရာ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုသည်။

တရားခံအား စစ်ဆေးမည့်နေ့တွင် ဒေါ်မြမြထွေးငှားရမ်းသည့် ရှေ့နေလိုက်ခွင့်ကို တရားခံဘက်မှ တရားလို၏ သဘောတူညီချက် မပါရှိဟုဆိုကာ ကန့်ကွက်သည်။ ခရိုင်တရားသူကြီးက ကြားနာသည်။ အမိန့်ချပေးသည်။ တရားလိုပြဖို့ မဟုတ်။ နစ်နာသူတစ်ဦးက ငှားရမ်းခြင်း သဘောတူညီချက်ရရှိမှသာ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ပြသသည်ဟု သဘောရကြောင်းနှင့် ခွင့်ပြုမည်ဟု အမိန့်ချသည်။

ခရိုင်တရားရုံးသည် တရားလို၏ ရှေ့နေအဖြစ်ပါ ပါဝင်မည်နေ့က ခွင့်ပြုသည့်အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်၍ တရားခံ

ဘက်ကကန့်ကွက်လာသောအခါ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လေသည်။

ဒေါ်မြမြထွေး မကျေနပ်။ ရောဂတီတိုင်းဒေသကြီး တရားလွှတ်တော်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်း၏။ ပလတ်ခံရ၏။ ဆက်လက်၍ ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်ရောက်သည်။ ၂၀၁၄ ခုနှစ် စီရင်ထုံးပြုစုသောအခါ စီရင်ထုံးတစ်ခု ဖြစ်လာသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ တွင် အစိုးရရှေ့နေသည် မိမိတာဝန်ယူရသည့် မည်သည့်အမှုတွင်မဆို ပြုလုပ်မှုသည် စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု၊ စစ်ဆေးစီရင်မှု သို့မဟုတ် အယူခံအမှု၌ အမိန့်စာမပါဘဲ မည်သည့်တရားရုံးရှေ့မဆို ရောက်ရှိ၍ အမှုလိုက်ပါ ဆောင်ရွက်လျှောက်လဲနိုင်သည်။

ထို့ပြင် အဆိုပါအမှုမျိုးတွင် တစ်ဦးဘစ်ယောက်က အခြားတစ်ဦးကို မည်သည့်တရားရုံးတွင်မဆို အမှုစွဲဆိုရန် ရှေ့နေတစ်ဦးကို ငှားရမ်းလျှင်လည်း အစိုးရရှေ့နေကပင် တရားစွဲဆိုမှုကို ဆောင်ရွက်ရမည်။ ငှားရမ်းသည့်ရှေ့နေသည် ထိုအမှုတွင် အစိုးရရှေ့နေ၏ ညွှန်ကြားမှုများအရ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ပြင်ပရှေ့နေများ အနေဖြင့် ရဲအရေပိုင်သော ပြစ်မှုများတွင် တရားလိုရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်

ထိုသည့်အခါ ဥပဒေအရာရှိ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် တရားရုံးသို့ ပူးတွဲတင်သွင်းရခြင်းသည် ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ အရ ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်တော်တို့တစ်ဦးမှာ သော စီရင်ထုံးကား ပုဒ်မ ၄၉၃ နှင့်လည်း ဖတ်သက်၏။ နှစ်နာသုဆိုသည့် ကိစ္စနှင့်လည်း သက်ဆိုင်၏။ ထိုစီရင်ထုံးကား နှစ်နာသုနှင့်ပတ်သက်၍ ဖွင့်ဆိုပြသည်။

ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်သည် မူလရုံးအမှုတွဲ ပေါ်ပေါက်ချက်များကိုလည်း စိစစ်၏။ နှစ်ဖက်လျှောက်လဲချက်များကို အာရုံနှစ်၏။ မူလခရိုင် တရားရုံးအမှုတွဲတွင် ဒေါ်မြမြထွေးက တရားလွှတ်တော်ရှေ့နေဒေါ်သီတာမမကို ကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်ချက်အရ ဒေါ်သီတာမမက ခရိုင်ဥပဒေရုံးသို့ လျှောက်ထားသည်။ ခရိုင်ဥပဒေရုံးကလည်း အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုကြောင်း တွေ့ရှိသည်။ ယင်းကိုယ်စားလှယ်စာကို ဖာပုံခရိုင်တရားရုံးသို့ တင်သွင်းရာ ၄-၉-၂၀၁၃ ရက်နေ့တွင် ခွင့်ပြုကြောင်း အမှုနေ့စဉ်မှတ်တမ်း၌ ဖော်ပြထားသည်။

၁-၁၀-၂၀၁၃ ရက်နေ့ ရုံးချိန်းတွင် ဒေါ်သီတာမမအား လိုက်ပါခွင့်ကို ခရိုင်တရားရုံးက ကန့်သတ်သည့်အမိန့်ချခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်သည် ၄-၉-၂၀၁၃ ရက်နေ့က မိမိချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို မိမိပြန်ဖျက်သည့်သဘော သက်ရောက်နေ၍ ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်ဟု ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ် တရားသူကြီးတွေ မြင်သည်။

ဒေါ်သီတာမမအား တရားလို

ဘက်မှ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဥပဒေအရာရှိ၏ ခွင့်ပြုချက်အား ခရိုင်တရားရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့သည်ကို ပြန်လည်ပိတ်ပင်ရာရောက်သည့် ခရိုင်တရားရုံးအမိန့်နှင့် တိုင်းဒေသကြီးတရားလွှတ်တော်၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်မှသာ သင့်တော်မည်ဟု သုံးသပ်တွေ့ရှိသည်။ ၄-၉-၂၀၁၃ ရက်နေ့တွင် ဒေါ်သီတာမမအား ဥပဒေအရာရှိ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုကြောင်း ချမှတ်သည့် အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုပေးသည်။

ပြည်ထောင်စု တရားလွှတ်တော်ချုပ်တွင် နှစ်နာသုနှင့်ပတ်သက်၍ နှစ်ဖက်ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လျှောက်လဲကြသည်။

ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေ ၈၅ တွင် ဥပဒေအရာရှိ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာ မူလမှုများ အယူခံမှုများနှင့် အထွေထွေလျှောက်ထားမှုများ တွင် တရားလို (သို့မဟုတ်) နှစ်နာသုက ပြင်ပရှေ့နေငှားရမ်းပြီး အမှုလိုက်ပါဆောင်ရွက်စေလိုလျှင် ခွင့်ပြုချက်ရရှိရန် အတွက် ရှေ့နေချုပ်ရုံး (သို့မဟုတ်) သက်ဆိုင်ရာဥပဒေရုံးသို့ လျှောက်ထားရမည်ဟု ဖော်ပြထားပေသည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်မြမြထွေးသည် ရှေ့နေ ဒေါ်သီတာမမနှင့် သက်ဆိုင်ရာဥပဒေရုံးသို့ ထုံးနည်းတကျ ခွင့်ပြုချက်တောင်းခံခဲ့ပေသည်။ အသတ်ခံရသည်ဆိုသော ဦးတောက်ထွန်း၏ညီမအရင်းလည်းဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပြည်ထောင်စုရှေ့နေချုပ်ဥပဒေ ရှေ့နေချုပ်

နည်းဥပဒေတို့တွင် နှစ်နာသုဆိုသော စကားရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်ကို မတွေ့ရ။

န-ဝ-တ အစိုးရ တက်ခါစတွင် ကြားနာစစ်ဆေးဆဲအမှုများ ပိတ်သိမ်းခြင်းကို အမိန့် ၄/၈၉ ဖြင့် ကြေညာခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်အပိုဒ် ၆ တွင် ကိုယ်တိုင် ထိခိုက်နှစ်နာသုဆိုသော စကားရပ်ကို အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ခဲ့သည်။

ယခု ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ် တရားသူကြီးက နှစ်နာသုဆိုသည်ကို ဘောင်ခတ်မထားချင်။ လွှတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လမ်းညွှန် အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များဖြင့် ဘောင်ခတ်၍ အဓိပ္ပာယ်မဖွင့်ဆိုသင့်ဟု သဘောရ၏။

ကျွန်တော်သည် ၂၀၁၄ ခုနှစ် စီရင်ထုံးများကို ဖတ်ရှုရင်းမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာမူခင်းများတွင် ရဲအရေးပိုင်သောနည်းများ၌ တရားလိုရှေ့နေအဖြစ် ဆောင်ရွက်သည့်အခါ အမှုသည်နှင့် ပြင်ပရှေ့နေတို့ သက်ဆိုင်ရာဥပဒေရုံးနှင့် ပူးတွဲဆောင်ရွက်ရရန်ကို တင်ပြခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် တရားလိုလား၊ နှစ်နာသုလား မည်သူ့အနေဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက်မည်ကိုလည်း သတ်မှတ်နိုင်မည်ဖြစ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် နှစ်နာသုဟူသည် မည်သူပါနည်း။

ဦးဝင်းလှိုင်(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ကိုးကား

- ကျင့်ထုံးပုဒ်မ ၄၉၃
- ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေ ၈၅
- ဒေါ်မြမြထွေးနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံပါ (၂၀၁၄-မတက-၂၉)

အမှုတွေပြောအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST:) H.G.P., R.L]

ဘယ်လိုပုံစံဖြစ်ရင် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်အတု ပြောက်မလဲ

ဆရာရှင်...

ကျွန်မဟာ မိဘလက်ထက်ဖြစ်တဲ့ မြန်မာတိုင်းရင်းဆေး နည်းအရ ဖော်စပ်ထားတဲ့ "အစာကြော့ ရင်အေးဆေး" တစ် မျိုးကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်လုပ်ကိုင်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အနံ့ အရသာကောင်းပြီး အဝင်မဆိုးတဲ့အပြင် ဆေးစွမ်းကလည်း တကယ်ထက်တာကြောင့် စီးပွားရေးအရ ဝင်ငွေကောင်းနေ တဲ့ ဆေးတစ်ပါးဖြစ်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့် ကျွန်မ လက်ထက်ကျမှ ကုန်အမှတ် တံဆိပ်အသစ် တီထွင်ပြီး ခေတ်မီဆေးပုလင်းတွေနဲ့ မွှေးထား တဲ့အတွက် အရင်ကထက်ပိုပြီး အရောင်းသွက်လာပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်မှာတော့ ကျွန်မဆေးရဲ့ အမှတ်တံဆိပ်နဲ့ဆင်တူတဲ့ "အစာကြော့ ရင်ချောင်းဆေး" တစ်မျိုး ဈေးကွက်ထဲမှာပေါ်လာတာ တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီ ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဟာ အမှတ်တမဲ့ကြည့်ရင် ကျွန်မဆေးအမှတ်တံဆိပ်လားလို့ ထင်ရလောက်အောင် ဆေး နာမည်ရော၊ အရောင်အသွေးနဲ့ စာလုံးအီဒိုင်း ပုံစံတောတွေ ကပါ ဆင်တူရှိနေနေဖြစ်ပါတယ်။

မိကြောင့် ကျွန်မ မနေသာတော့ဘဲ အဲဒီဆေးထုတ် ထုပ်သူနဲ့တွေ့ပြီး တခြားတံဆိပ်နာမည်နဲ့ ပြောင်းလုပ်ပေး ဖို့ ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့က ကျွန်မဆေးတံဆိပ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှတူနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဆေးတံဆိပ်ဟာ လည်း တရားဝင်မှတ်ပုံတင်ထားတာ ဖြစ်တယ်။ ကျွန်မ ဆေးကို အတုလုပ်တာမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းဆိုပါတယ်။

ကျွန်မ ဈေးကွက်ထဲလေ့လာကြည့်တော့ တချို့စား သုံးသူတွေဟာ သူတို့ဆေးကို ကျွန်မဆေးအမှတ်နဲ့ မှားယွင်း စွာ ဝယ်ယူအားပေးနေကြတာ တွေ့ရပါတယ်။ ဒီအတိုင်း

ဆို ကြာရင် ကျွန်မဆေးလုပ်ငန်းကို ထိခိုက်လာနိုင်မယ့် အခိုက် အယောင်တွေ မြင်နေရပါပြီ။

ခက်တာက သူတို့က အတုလုပ်တာမဟုတ်ဘဲ တရား ဝင်မှတ်ပုံတင်ထားတာဆိုတော့ ကျွန်မအနေနဲ့ ဥပဒေအရ ပြေရှင်းလို့ ရနိုင်/မရနိုင် အမြန်ဆုံးဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်ရှင်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဒေါ်ခင်မြင့်

မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်လမ်း

ကန်တော်ကလေး၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဒေါ်ခင်မြင့်ခင်ဗျား -

လူငယ်များပြီး စီးပွားရေးအရ ဝင်ငွေကောင်းနေတဲ့ ကုန် အမှတ်တံဆိပ်ကို ဆင်တူရှိနေမှား လုပ်ထားရုံမက ရောင်းကုန် ပစ္စည်းအမယ်ပါ တူညီနေတာဆိုတော့ ဒါဟာ ကုန်အမှတ် တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ထားမှု ပြောက်နေပါပြီ။

ကုန်အမှတ်တံဆိပ်အတုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ၁၉၇၅ ခုနှစ် ဗဟိုတရားရုံးက ဦးမောင်မောင် (ခ) ဦးအလီတိုင်နဲ့ ဒေါ်ခင် ဆန်မြင့်အမှုမှာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ခဲ့သလဲဆိုရင်...

"ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို အတုပြုလုပ်ရာ၌ ကုန်အမှတ် တံဆိပ်အချင်းချင်း ထပ်တူထပ်မျှ တူညီရန်မလို။ တံဆိပ် နှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လျှင် အနည်းငယ် ကွဲပြားနေသော် လည်း တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆင်တူရှိနေဖြစ်လောက်အောင် တူညီ မှုရှိလျှင် အတုပြုလုပ်မှုပြောက်သည်" ဟု စီရင်ဆုံးဖြတ်ထား ခဲ့တာ တွေ့ရပါတယ်။

မိကြောင့်မို့ ဒေါ်ခင်မြင့်အနေနဲ့ ရှေးနေကောင်းကောင်း နဲ့ အမှုရင်ဆိုင်မယ်ဆိုရင် အနိုင်ရမှာ အသေအချာပဲလို့ ကြံ လိုက်ပါရစေ။

အရက်မှူးလို့ ကျွန်လွန်မိရင် ပြစ်မှုမပြောကားဘူးဟား

ဆရာခင်ဗျား...

ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီလေးဟာ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးပြေပြီးတဲ့ နောက်ဆုံးနေ့မှာ သူငယ် ချင်းတွေနဲ့ပွဲပြီး အရက်မသောက်မိတာကြောင့် အရက် အလွန်အကျွံမူးပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို တုတ်နဲ့ရိုက် မိလို့ အချွန်ထဲရောက်နေကြောင်း သိလိုက်ရပါတယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော့်ညီဟာ အရက်လုံးဝသောက် တတ်တဲ့သူမဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်မိတ်ထဲ မယုံကြည်နိုင်တာနဲ့ ခုခံခံလိုက်သွားပြီး ကြည့်လိုက်တော့မှ ကိုတုံ့မျက်စိကိုယ် မယုံနိုင်အောင် အံ့ဩမိပါတယ်။ ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်ညီဟာ အချွန်ထဲမှာ လှမူနံ့သွားနံ့ ယသီအောင် မူးနေတာ တွေ့လိုက်ရလို့ပါ။

သူ့ကို အာမခံနဲ့ထုတ်လာပြီး အိမ်မှာသိပ်ထားခဲ့ရ ပါတယ်။ မနက်ကျမှ မေးကြည့်တော့ သူငယ်ချင်းတွေက အရက်မသောက်ရင် ယောက်ျားမပီသဘူးဆိုပြီး အတင်းပိုင်း တိုက်ကြလို့ သောက်မိခဲ့ပြီး အချွန်ဖြစ်တာကိုလည်း ဘာမှ ယသီခဲ့ဘဲ အချွန်ထဲရောက်လာတာလို့ ပြောပါတယ်။

တုတ်နဲ့ရိုက်ခံရတဲ့ သူငယ်ချင်းက ခေါင်းမှာသုံးချက် ချွန်ရလို့ သူမိဘတွေက မကျေနပ်ဘဲ အမှုဖွင့်ထားပါတယ်။

အဲဒါ ကျွန်တော်သိချင်တာက အရက်လုံးဝမသောက် တတ်တဲ့ညီလေးကို သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းပိုင်းတိုက်လို့ အရက်မူးပြီး ပြစ်မှုကျွန်လွန်မိတာ ညီလေးမှာ အပြစ်ရှိပါ သလား။ ဥပဒေအရ ဘယ်လိုသက်သာခွင့် ရနိုင်မလဲဆိုတာ ပြန်ကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်ဆရာ။

ကျေးဇူးအထူးတင်လျက်
ဦးထွန်းအောင်
ဝိုင်းကောင်းရပ်၊ ပဲခူးမြို့

ဦးထွန်းအောင်ခင်ဗျား...

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ(၈၅)မှာ မိမိအလိုအလျောက် သောက်စားမူးယစ်ပြီး ပြစ်မှုတစ်ခုခုကျွန်လွန်မိရင် အရက်မှူး နေလို့ ဘာမှမသိဘူးလို့ ထုခွင့်ပြန်မပြနိုင်ဘူး။ မိမိဘာသာ

စိတ်ကြိုက်သောက်လို့ ပြစ်မှုကျွန်လွန်ရင် အရေးယူ အပြစ် ပေးခံရမယ်လို့ အတိအလင်းပြဋ္ဌာန်းထားပါတယ်။

အဲဒီပုဒ်မမှာပဲ မိမိက အလိုမတူဘဲ သူတစ်ပါးက မတရားတိုက်ကျွေးလို့ မူးယစ်နေတာကြောင့် ပြစ်မှုကျွန်လွန် စဉ် အကောင်းအဆိုး အကျိုးအကြောင်းကို မသိနိုင်ရင် ပြစ်မှု မပြောကားဘဲ ကင်းလွတ်ခွင့်ရနိုင်တယ်လို့ ပြဋ္ဌာန်းထားတာ တွေ့ရပါတယ်။

အခုအမှုမှာ ဦးထွန်းအောင်ရဲ့ အရက်လုံးဝမသောက် တတ်တဲ့ ညီလေးဟာ သူငယ်ချင်းတွေ အတင်းတိုက်လို့ သောက်မိရကာ အရက်မူးပြီး ပြစ်မှုကျွန်လွန်မိတာကိုတောင် မသိနိုင်အောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အနေအထား တွေ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် အရက်လုံးဝမသောက်တတ်ဘူးလို့ ခိုင်ခိုင် လုံလုံထွက်ဆိုနိုင်မယ် သက်သေတွေရယ်။ အရက်ကို သူတစ် ပါးက အတင်းတိုက်လို့ သောက်စားမူးယစ်ခဲ့ကြောင်း သက် သေတွေရယ်နဲ့ ရှေ့နေကောင်းကောင်းနဲ့ အမှုရင်ဆိုင်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ ဦးထွန်းအောင်ရဲ့ညီလေး အပြစ်က ကင်းလွတ် ခွင့်ရနိုင်ပါလိမ့်မယ်လို့ အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလွင်[B.A(Hist:) H.G.P.,R.L]

၂၀၁၅-ခုနှစ်အတွင်း ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးတွင်

ယာဉ်မတော်တဆမှု ၁၉၇၀ ဖြစ်ပွားပြီး

၃၇၁ ဦး သေဆုံးကာ ၂၆၀၄ ဦး ဒဏ်ရာ ရရှိ

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်း ၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလမှ ၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလကုန်အထိ ယာဉ်မတော်တဆမှုပေါင်း ၁၉၇၀ မှု ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ၃၇၁ ဦး သေဆုံး၍ ၂၆၀၄ ဦး ဒဏ်ရာ ရရှိခဲ့ကြောင်း ၂၀၁၆-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်တွင် အမှတ်(၂) ယာဉ်ထိန်းတပ်ဖွဲ့ ခွဲမှူးရုံး၌ ပြုလုပ်သော သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲမှ သိရှိရသည်။

ထိုကဲ့သို့ ယာဉ်မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှုများကြောင့် သေဆုံးသူ အမျိုးသား ၂၉၅ ဦး၊ အမျိုးသမီး ၇၆ ဦး၊ စုစုပေါင်း ၃၇၁ ဦး ရှိခဲ့ပြီး၊ ဒဏ်ရာရရှိသူ အမျိုးသား ၁၇၅၈ ဦး၊ အမျိုးသမီး ၈၄၆ ဦး ရှိကာ စုစုပေါင်း ၂၆၀၄ ဦး ဒဏ်ရာရရှိခဲ့ကြောင်း သိရှိရသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးအတွင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သော ယာဉ်မတော်တဆမှု အဖြစ်အပျက်ဆုံး မြို့နယ်များမှာ-

မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်တွင်	၂၁၂ မှု၊
လှိုင်သာယာမြို့နယ်တွင်	၁၉၄ မှု၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်တွင်	၁၈၄ မှု၊
အင်းစိန်မြို့နယ်တွင်	၁၃၈ မှု၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်တွင်	၁၀၀ မှု

တို့ ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး အခြားမြို့နယ်များတွင်မူ ၁၀၀ မှုအောက် လျော့နည်းကြောင်း သိရှိရသည်။

လစဉ်အလိုက် ယာဉ်မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှုများ၌ ၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလတွင် ၂၀၀ မှု၊ ၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ၁၈၄ မှု၊ ၂၀၁၅-ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ၁၇၂ မှု ရှိခဲ့ပြီး ကျန်လများတွင် ၁၇၀ မှု အောက် လျော့နည်းကြောင်း သိရှိရသည်။

စာအုပ်အုပ်စု

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

ဗဟိုစာ

ထောင်မှူးများ အလိုရှိသည်

အပိုင်း ၁၀၇

မမိတော

နှစ် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတုသဘင်

တူးတူးတို့ရေ...

မိလိနဲ့ ၁-၁၀-၁၉၉၆ ရက် ကိုယ့်
ရဲ့နှစ် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတုမွေးနေ့ရောက်
ထားပါတော့တယ်။ ကိုယ်က ဆေးရုံပေါ်
မှာ ဖြစ်နေသလို ကျန်းမာရေးကလည်း
ငယ်ဖျားပျောက်ခါစ သိပ်ပြီး ထူထူ
ထောင်ထောင် မဖြစ်သေးတဲ့အချိန်ပေါ့။
အကြောင့် မွေးနေ့ပွဲကို ဘယ်အချိန်မှာ
ထုပ်ပယ်လို့ အချိန်တိတိကျကျ မသတ်
မှတ်နိုင်ခဲ့ဘူးလဲ။ ဆေးရုံမှာကျင်းပမှာဆို
တော့လည်း ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆရာမ
တွေ ဝန်ထမ်းတွေ အားမယ်အချိန်ကို
ထည်း ညှိနှိုင်းရသေးတာပေါ့။ အဲဒါ
ကြောင့်လည်း ဌာနဆိုင်ရာက အရာရှိ
တွေကို မဖိတ်ကြားနိုင်ခဲ့ဘူးလေ။

အဲဒီနေ့ နေ့လယ်ပိုင်းလောက်ကျ
မှပဲ မွေးနေ့အခမ်းအနားကို ညနေပိုင်း
မှထုပ်ပယ်လို့ အတည်ပြုနိုင်ခဲ့တယ်။
အီတောင် အချိန်နာရီ အတိအကျ
အတတ်သေးတော့။

ညနေ ၄ နာရီခွဲလောက်ကျမှ
ဆရာတစ်ယောက် လာခေါ်တာနဲ့
ဆိုက်တပည့်နှစ်ယောက် အကူအညီနဲ့
ပြည်ပြည် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်

ပြီး ထွက်လာခဲ့ရတယ်။ ခြေလှမ်းတစ်
လှမ်းလှမ်းတိုင်း မောမောနေတာနဲ့ နား
ပြီးလျှောက်ခဲ့ရတယ်။ အတော်လေး
လျှောက်မိတော့မှ ဆရာမညွှန်ပြတဲ့
အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ တစ်လှမ်းချင်းဝင်
လိုက်မိတယ်။

"U SAW HLAING

GOLDEN BIRTHDAY PARTY
1.10.1996 MATUPI"

ကိုယ်ရောက်သွားတာ ဆေးရုံ
ကြီးရဲ့ "အစည်းအဝေးခန်းမ ဖြစ်နေ
တယ်။ ခန်းမထိပ်နှံရံပေါ်မှာ ကိုယ်
နာမည်ရယ်၊ ရွှေရတုမွေးနေ့ပါတီရယ်၊
ရက်စွဲနဲ့ မတူဝီဆိုတဲ့ စာတန်းတွေ
အင်္ဂလိပ်လို ရေးထိုးထားတာ တွေ့လိုက်
ရတယ်။ ခန်းမထိပ်က စားပွဲရည်ရဲ့
အလယ်က ကိုယ့်ကို နေရာချပေးတယ်။
ကိုယ်နဲ့မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှာတော့ ခုံ
တန်းရှည်ကြီးနဲ့ စားပွဲ ရှည်တွေခင်း
ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ပြီးတော့လည်း
ဘယ်ဘက်ခြမ်းမှာ အခမ်းအနားမှူးစား
ပွဲနဲ့ စနုဃားတစ်လုံးချထားတာကိုပါ
တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘာတွေ ဘယ်လို
လုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားကြတာလိမ့်။

ခဏကြာတော့ ဆရာဝန်ကြီးနဲ့
ဆရာမတွေ ဝန်ထမ်းတွေ တဖွဲဖွဲရောက်
လာကြတော့ စောစောက ခုံတန်းရှည်
တွေမှာ တစ်ခန်းလုံး ပြည့်လျှံသွားပါ
တော့တယ်။ ဆရာဝန်ကြီးက အခမ်း
အနားတစ်ခုလုံးကို ခြုံပြီး မိမိယုံရိုက်
နေတယ်။ ဒါက သူဝိသနာအရ ကိုယ်
ပိုင်ဝယ်ထားတဲ့ မိမိယုံကင်မရာပါ။
လူကြီးခရီးစဉ်မှာလည်း စေတနာ
အလျောက် ဝင်ရိုက်ပေးတယ်။ ပြီးမှ
မိမိယုံခွေကို သက်ဆိုင်ရာဌာနကို လက်
ဆောင်ပေးတယ်။ အဲဒီလောက်ထိ
ဝိသနာကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။

မကြာခင် အခမ်းအနားစတော့
ဓာတ်ခွဲခန်းမှူး ဦးအောင်လွင်က အခမ်း
အနားမှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်တယ်။
ပထမဆုံးအစီအစဉ်အရ ဆေးရုံအုပ်
ကြီး ဒေါက်တာရှိအုပ်က အဖွင့်အမှာ
စကား ပြောကြားတယ်။ သူ့အဓိကပြော
တာကတော့ ခုလိုပဲ ဌာနဆိုင်ရာက
ဝန်ထမ်းတွေရောက်လာပြီး ငှက်ဖျားဖြစ်
လို့ ဆေးရုံတက်ရရင် သူပဲ တတ်နိုင်
သလောက် ဆေးဝါးကုသပေးခဲ့ရတဲ့
အကြောင်း၊ ဒါပေမယ့် သူတို့အေးရုံ

ဟာ ဗြိတိန် အလွန်ဝေးကွာတဲ့အတွက် ဆေးဝါးမလုံ လောက်တဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ သူဟာ ကိုယ်နဲ့တစ်နှစ်တည်း မွေးဖွားခဲ့သူဖြစ်ပြီး သူမွေးနေ့က ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့ဖြစ်လို့ ကိုယ့်ထက် လေးလ ခန့်ကြီးတဲ့အကြောင်း သူ့ပြီဆိုတဲ့ ဇွန်လ က တာဝန်အရ ခန့်သွားနေရတဲ့ မွေးနေ့ကို ခုလို တခမ်းတနား မလုပ်နိုင်ဘဲ အပြန်လမ်းကြောင်း ကျောက်တုတ်ပြန် ဝဲ ဖိတ်ဆွေတစ်စုနဲ့ ကျင်းပခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း ကိုယ့်ငှက်ဖျားဟာလည်း ပျောက်ပြေးနေပြီဖြစ်လို့ မြန်မြန်နေ ကောင်းစေရန် ဆုတောင်းပေးတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောကြားသွားပါတယ်။

ဆရာဝန်ကြီးက သူစကားပြော မယ်မြင်ကွင်းကို သေချာချိန်ဆပြီးမှ ကင်မရာကို ရှေ့ကစားပွဲပေါ်မှာ ထောင် ထားခဲ့တာလေး၊ အဲဒါ သူစကားပြောပြီး တဲ့အချိန်မှာ ယောင်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ထိုင်နေမိသေးတယ်။ ပြီးမှ သတိရသွား ပြီး ကင်မရာပြန်ကိုင်ပြီး အခမ်းအနား ဆက်ရိုက်ပါလေရဲ့။

အခမ်းအနားမှူးက အစီအစဉ် (၂)အရ ကိုယ့်ကို စကားပြောပေးဖို့ ပန် ကြားလာပါတယ်။ ကိုယ်စကားပြောဖို့ အားယူထလိုက်ပေမယ့် ရပ်မနေနိုင်ဘူး ဗျ။ ဒါ့ကြောင့် တပည့်စိုးမြင့်က နောက် ကနေ သိုင်းဖက်ထားရတယ်။ ကိုယ်က ဘဝမှာ ငှက်ဖျားရောဂါ ဒီတစ်ခါပဲ ဆေး ရုံရက်ရည်လည်း ဒီတစ်ခါပဲ တက်ဖူး သေးကြောင်း၊ ဟိုတုန်းက ဒီရောဂါကို သာမန်လောက် ထင်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ကိုယ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်တော့မှ တော်တော်ဆိုး

ဝါးတဲ့ ဝေဒနာခံစားရပြီး အခန်းမသင့် ရင် အသက်ပါ ဆုံးရှုံးသွားနိုင်တဲ့ရောဂါ ဆိုဆိုတာ သိလိုက်ရကြောင်း ဆရာဝန် ကြီးနဲ့ ဆရာမတွေရဲ့ စေတနာ အပြည့် အဝထားပြီး နေမနားညမနား ကိုယ် ဖိရင်ဖိ ကုသပြုစုပေးခဲ့ကြလို့သာ အခု လိုအခြေအနေမျိုး ပြန်ရောက်လာတာ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီကျေးဇူးတွေကို ကိုယ့် တစ်သက်မမေ့နိုင်အောင် မှတ်တမ်း တင်ထားမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြား ခဲ့ပါတယ်။

တတိယ အစီအစဉ်အရ ဒီဆေး ရုံအတွက် ကိုယ်လှူဒါန်းတဲ့ ခုတင်နဲ့ ဗီရိတစ်လုံးကို ဆရာဝန်ကြီးကတော် Blue Staff ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မာ လွင် (ယခုကွယ်လွန်)က လက်ခံယူပါ တယ်။ ဆက်လက်ပြီး ကိုယ့်အတွက် အမှတ်တရပေးတဲ့ ရှမ်းလွယ်အိတ်ကို ဆရာမကြီးကပဲ ပေးအပ်ခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့ ဆေးရုံအုပ် ချုပ်ရေးမှူး ဆရာဦးဖန်းတင်က သမ္မာ ကျမ်းစာဖတ်ပြီး ကိုယ့်အတွက် မွေးနေ့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ စန္ဒရား သံပေါ်လာပြီး တက်ရောက်လာကြတဲ့ ဆရာမတွေနဲ့ ဝန်ထမ်းတွေက “ခရစ် ယာန်ဓမ္မသီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုပြီး ကောင်းချီးပေးကြပါတယ်။

ချင်းပြည်နယ်မှာ တစ်မြို့နဲ့တစ်မြို့ ဘာသာစကား ပြောပုံမတူညီကြပါတဲ့။ ဟားခါးစကားနဲ့ မတူပီစကားချင်း မတူ သလို ဓမ္မသီချင်းဆိုတဲ့အခါ သံစဉ်တူ ပေမယ့် အသုံးအနှုန်းက မတူပီစကား လုံးတွေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကြားရတာ

သာယာငြိမ်သောင်းပုံကတော့ ဓမ္မ သီချင်းအားလုံး အတူတူပါပဲ။

ကိုယ့်အနေနဲ့ကတော့ ကိုယ်တစ် ခါမှ မကြားခဲ့ဖူးတဲ့ ဘာသာဝေါဟာရ တွေနဲ့ ကိုယ်တစ်ခါမှမသိခဲ့ဖူးတဲ့ ချင်း တိုင်းရင်းသားတစ်စုရဲ့ မတူပီလေသံနဲ့ ဓမ္မသီချင်းဆိုသံဟာ ကိုယ့်အတွက် ခပ် စိမ်းစိမ်းဖြစ်နေသလို ကြားရတာလည်း ထူးခြားဆန်းသစ်လို့ နေပါတယ်။ ကိုယ့် ဘဝရဲ့ အနှစ် ၅၀ ပြည့် ရွှေရတုမွေးနေ့ ကို ကိုးကွယ်တဲ့ဘာသာမတူ လူမျိုး မတူတဲ့ နေရာမှာမှ လာကျင်းပဖြစ်တာ ဟာ တွေးကြည့်ရင် အလွန်ဆန်းကြယ် တဲ့ဖြစ်ရပ်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပါ။ ဒါ့ကြောင့် လည်း ကိုယ်ဟာ အရင်ဘဝက ခရစ် ယာန်ဘာသာကိုးကွယ်တဲ့ ချင်းလူမျိုးများ ဖြစ်ခဲ့လေသလားလို့ တွေးနေမိပါတယ်။

ဒီလို ဓမ္မသီချင်းတွေနဲ့ ဆုတောင်း အပြီးမှာ ချင်းခေလှထုံးစံအတိုင်း ဆရာ ဝန်ကြီးနဲ့ ဆရာမတွေနဲ့ အခမ်းအနား တက် ရောက်လာတဲ့ဝန်ထမ်း ၅၀ လောက်က ကိုယ့်ဆီလာပြီး တစ် ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ် ဆက်ကြပါသေးတယ်။

အဲဒီနောက်တော့ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်မာလွင် ကိုယ်တိုင်မှတ်ထားတဲ့ ကိတ်မုန့်အင်္ဂါးမှာ ဖယောင်းတိုင် အချောင်းငါးဆယ်စိုက်ပြီး မွေးနေ့ရှင် ကိုယ့်ကို မှတ်ခိုင်းပါတော့တယ်။

ကိုယ့်တပည့် အကူအညီနဲ့ မတ် တတ်ထရပ်ပြီး မွေးနေ့ဖယောင်းတိုင် တွေကိုနှုတ်တော့မှပဲ ကိုယ်ဟာ အလယ် လေးကို အားမရှိသေးတဲ့ နားပန်ထ

ထူးမာဖြစ်နေတာ သိလိုက်ရပါတော့
တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖယောင်း
တိုင် အချောင်း ၅၀ ကို ၁၁ ကြိမ်တိ
တိ မီးငြိမ်းအောင် မှတ်ယူရလို့ပါ။
ဆရာမကြီးကတော့ လက်အုပ်ချီပြီး ဆု
တောင်းပေးနေပါတယ်။

နောက်ဆုံး အစီအစဉ်ကတော့
ညနေစာနဲ့ ညှဉ်ခံကျွေးမွေးတာပါ။
ထူးခြားတာက အဲဒီနေ့ကျမှ ကိုယ်ဟာ
ထမင်းနဲ့ ဟင်းနဲ့ ဖြန့်ဖြန့်လေး ပြန်စား
နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာမကြီး
စုတ်ပေးတဲ့ ကိတ်မုန့်ကိုပါ ဖြန့်ရေရှက်
ရည် စားနိုင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်
တုန်းက မတူပီမှာ ကိတ်မုန့်ဆိုတာ မရှိ
သေးပါဘူး။

မွေးနေ့ပွဲကိုတော့ ဆရာမများ
ဝန်ထမ်းများနဲ့အတူ အပြင်လူအနေနဲ့
ဖြန့် ကြားရောက် ဓာတ်ပုံဆရာ ဦးဝါ
ဆာလည်း ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း တက်ရောက်
လာပါတယ်။ သူကတော့ ကိုယ်နဲ့ မတူပီ
ပြီးအနံ့ ဓာတ်ပုံတွေလိုက်ရိုက်ပေးရင်း
ရင်းနှီးနေတာပါ။ သူ့နာမည် “ဝါဆာ”
ဆိုတာ ချင်းနာမည်ပါ။ အဓိပ္ပာယ်က
တော့ အရင်က သေဆုံးသွားခဲ့တဲ့
ထလေး ပြန်လာပြီဆိုတဲ့ သဘောပါ။
မွေးချင်းထဲမှာ သူ့အထက်က တစ်
ထောက်ဆုံးတဲ့တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပါ။
ထူဝင်စာသဘောမျိုးဆိုပါတော့။

ထူးခြားတာတစ်ခုက ကိုယ့်မွေး
နေ့ပွဲ ကျင်းပပြီးလို့ နောက်တစ်နေ့မှာ
တော့ မင်္ဂလာသတင်းတစ်ပုဒ် ကြား
ရတယ်လို့ရတာပါ။ တခြားတော့ မဟုတ်
ဘူး။ ကိုယ်ထောင်မှူးကြီးရာထူးကနေ

တစ်ဆင့်မြင့် ဗုဒ္ဓိယထောင်ပိုင်(ဦးစီး
အရာရှိ)ရာထူး တိုးမြှင့်ခံရကြောင်း ဝန်း
သည့်အေးဆီက ကြေးနန်းသတင်း
ရောက်လာတာပါ။ အဲဒီစာကိုတော့
စောင့်ရဦးမှာပါ။

ဒီလိုပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒီမွေးနေ့
ကျရောက်တဲ့ အောက်တိုဘာလမှာ ထူး
ခြားဖြစ်စဉ်တွေ ဖြစ်တတ်နေကျပါ။
ကိုယ် ဒီမတူပီလမ်းဖောက်စခန်းဆီ
ရောက်လာခဲ့တာလည်း မနစ်က
အောက်တိုဘာလထဲမှာပါ။ ခုလည်း
တစ်ဆင့်မြင့်ရာထူး တိုးပြန်ပါပြီ။ တစ်
နှစ်ပြည့်လို့ ဒီစခန်းက ပြန်ပြောင်းရရှိပဲ
မျှော်ရတော့မှာပါ။

အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ကျန်းမာ
ရေးကောင်းပြီး အတော်လေး ထူထူ
ထောင်ထောင် ဖြစ်လာပါတယ်။ မနက်
မိုးလင်းရင် ဗြူလယ်က ဒေါ်လှကြည်
မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
တွေအထိတောင် တဖြည်းဖြည်းရောက်
အောင် လျှောက်လာနိုင်ပါပြီ။ ဆရာဝန်
ကြီးရဲ့ ဆေးတန်ခိုးတွေပေါ့လေ။

ဒေါ်လှကြည်ဆိုတာက ချင်းလူ
မျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ ထီးလင်းမြို့ကနေ
မတူပီမှာ အခြေစိုက်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်
လာဖွင့်သူပါ။ သူ့လိုပဲ ဒီမှာ လာစီးပွား
ရှာနေကြတဲ့ ဗမာလူမျိုးတချို့ ရှိနေပါ
တယ်။ ပြောရရင် မတူပီဆိုတာ ပြည်မ
နဲ့နှိုင်းယှဉ်ရင် အဖက်ဖက်က ခေတ်
နောက်ကျနေတဲ့ နေရာပါ။ ဒါပေမယ့်
အနေကြာလာတဲ့ ဗမာတွေကတော့
ပျော်နေကြပုံပါ။

မုန့်ဟင်းခါးဆိုတာကလည်း ပြည်

မမှာလို ငါနဲ့ချက်တာဟုတ်ပါတဲ့။ မတူ
ပီက တောင်ပေါ်မြို့ဖြစ်နေတော့ ငါ
အလွန်ရှားပါတယ်။ အဲဒါ ဒေါ်လှကြည်
က မုန့်ဟင်းခါးကို ငါးသေတ္တာနဲ့ချက်
တာပါ။ ဒေသခံချင်းလူမျိုးထက် ပြည်မ
က တာဝန်လာထမ်းဆောင်ကြတဲ့ ဝန်
ထမ်းတွေကို အဓိကထားပြီး ရောင်းတာ
ပါ။ ရောင်းလည်းရောင်းရပါတယ်။ အာ
သာပြေပေါ့လေ။

မြို့ပေါ်ကလမ်းတွေက တက်
လို့စက်၊ ဆင်းလို့က်နဲ့ အတော်လေးမော
ပါတယ်။ တောင်ပေါ်မှာ ဖောက်လုပ်
ထားတဲ့ လမ်းတွေမရှိပါ။ အစပိုင်း
တော့ မောလာပေမယ့် အဲဒီလမ်းတွေ
ပေါ် လျှောက်ရင်းက ကိုယ့်ကျန်းမာရေး
တိုးတက်လာတာပါ။

ဒါကြောင့် အရင်လို ဆေးရုံမှာ
ချည်းမနေတော့ဘဲ လမ်းထွက်လျှောက်
ရင်း ဗြူလယ်ရှေ့ကြီးထဲအထိ ရောက်
လာပါတယ်။ အသွားတုန်းက ကုန်း
ဆင်းဖြစ်နေလို့ မသိသာလှပေမယ့်
အပြန်ကျတော့ အတော်လေးပင်ပန်းပါ
တယ်။ တဖြည်းဖြည်း အချိန်ယူနားရင်း
ပြန်တက်လာမှ ဆေးရုံဆီ ပြန်ရောက်
တတ်ပါတယ်။

နောက်ပိုင်း ဆက်သွယ်ရေးရုံး
အထိ ရောက်လာနိုင်ပြီး ရုံးချုပ်နဲ့ဝန်း
သည်ကို ကိုယ်တိုင်ကြေးနန်းရိုက်လာ
နိုင်ပါတယ်။ ဒီမှာက ကြေးနန်းပဲအား
ကိုးရတာပါ။ စာတွေက လမ်းပန်းဆက်
သွယ်ရေးမကောင်းတော့ အရမ်းကြာနေ
တတ်ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရုံးက
အရေးကြီးရင်တော့ R.T. နဲ့ ဖုန်းပြော

လိုရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဘာဝန်ခံရသူ နဲ့ ဆက်သွယ်ရတဲ့အခါမျိုးတွေပေါ့။

ဒီက မတူပီချင်းထူးချွန်တွေက အတော်လေး ဘာသာတရား ကိုင်ဆိုင်ကြတာ တွေ့ရတယ်။ တနင်္ဂနွေနေ့မနက် ဝိုင်းဆုံ ရွေးဆိုင်တွေ အကုန်ပိတ်ပါ တယ်။ လူတွေအားလုံး သက်ဆိုင်ရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွေ ရောက်နေကြ လို့ပါ။

မတူပီမှာက R.C ခရစ်ယာန် ကျောင်းတစ်ကျောင်းပဲရှိပြီး Baptist ခရစ်ယာန်ကျောင်းက ၂၀ လောက်ရှိ ပါတယ်။ မင်းတပ်မှာလည်း ဒီလိုပါ။ ကိုယ်လည်း တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုရင် ဆရာ ဝန်ကြီးနဲ့ ဆရာမတွေတက်တဲ့ ဆေးရုံ ရှေ့က ခြံနံနစ်ခြင်းကျောင်းကို ရောက် နေတတ်ပါတယ်။

အောက်တိုဘာလ နောက်ဆုံး အပတ်ထဲရောက်တော့ ခြုံနယ်မှူး ဦးကျော်သူက သူ့လုပ်ငန်းသဘောအရ ကိုယ်တို့စခန်းကို သွားစစ်မယ်လို့ပြော ပါတယ်။ ကိုယ်လည်း လူကြုံနဲ့ စခန်း ကို ထုမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ရပါ တယ်။ ထောင်မှူးမြတ်သိန်းနဲ့အဖွဲ့ လိုအပ်တာတွေ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထား နိုင်အောင်ပေါ့လေ။

အဲဒီနေ့က ၂၇ - ၁၀ - ၁၉၉၆ ရက်နေ့ပါ။ နံနက် ၁ နာရီထောက် ခြုံ နယ်မှူးနဲ့အတူ ဆေးရုံကထွက်လာကြ ပါတယ်။ ကိုယ်လည်း ယူနိုဖောင်း အပြည့်အနံ့နဲ့ပါ။ ဒါက ကိုယ်ဆေးရုံ တက်ရပြီးမှ ပထမဆုံးအကြိမ် ယူနို ဖောင်း ပြန်ဝတ်လာနိုင်တာပါ။ လူက

ကျွန်းမာလာပေမယ့် နာလန်ထူးခါစပဲရှိ သေးတော့ အင်္ကျီရော၊ ဘောင်းဘီပါ ချောင်ပြီး ပွယောင်းယောင်းဖြစ်နေသေး တာပေါ့။ ကားကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာဝန်ကြီးရဲ့ ဂျစ်ကားအစိမ်းလေးပဲ လေ။ ဆရာဝန်ကြီးကိုယ်တိုင် ကား နောက်ပိုင်းကပါလာပြီး တစ်လင်းလုံး မီဒီယိုမှတ်တမ်းတင်လာပါတယ်။

ကိုယ် ခြုံနယ်မှူးနဲ့ စခန်းဆီ ခဏပြန်လိုက်သွားမယ် သိရတော့ ဆရာမကြီးနဲ့ ဆရာမတွေ မျက်နှာသိပ် မကောင်းကြဘူး။ သူတို့က ကိုယ်စခန်း ပြန်ရောက်ပြီး ငှက်ဖျားထပ်ပြီးဖြစ်မှာ စိုးရိမ်နေကြတယ်လေ။ ဒီတစ်ခါထပ် ဖြစ်ရင် မလွယ်ဘူးလို့ ပြောကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဆေးရုံကလည်း တော်တော် နဲ့ မဆင်းစေချင်ကြဘူးလေ။

စခန်းရောက်တော့ ထောင်မှူး မြတ်သိန်းနဲ့အဖွဲ့ ယူနိုဖောင်းအပြည့်အနံ့ နဲ့ စနစ်တကျ အလေးပြုကြိုဆိုကြပါ တယ်။ ကိုယ် ခြုံနယ်မှူးကို ရဲဘ. က အိပ်ဆောင်း ဝန်ထမ်းအိမ်ရာနဲ့ စခန်းလုံ ခြုံရေးယူထားတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့နေရာတွေကို လိုက်ပြပါတယ်။ အဲဒီ နောက်ခြုံနယ် မှူးက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကို မှာစရာရှိတာ မှာနေပါတယ်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ဝန် ထမ်းတွေကို လုံခြုံရေးသတိ အမြဲရှိကြ ဖို့နဲ့ ဝန်ထမ်းနဲ့တက်တွေရဲ့ ကျန်းမာ ရောဂါရှိက်ဖို့ မှာကြားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနောက် ဆွေရိပ်သာမှာ ခဏ နားကြပြီး မတူပီမြို့ပေါ် ပြန်ခဲ့ကြပါ တယ်။ အပြန်လမ်းမှာ ဆရာဝန်ကြီးက ရွှေစာန်း လုပ်ငန်းခွင်နဲ့ စခန်းကို တောင်

ပေါ်လမ်းကနေ အပေါ်စီးကမြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်းတွေကိုပါ မီဒီယိုရိုက်ပေးခဲ့ပါ သေးတယ်။ ပြီးတော့မှ မတူပီမြို့ပေါ် ပြန်ပေါ်လာခဲ့ကြပါတယ်။

ဒီနေ့ဘာ ပထမပတ်ထဲမှာတော့ ကိုယ့်ကျွန်းမာရေ တော်တော်လေး တိုး တက်လာပြီး စိတ်ချရတဲ့အနေအထား ရောက်လာတာနဲ့ ဆရာဝန်ကြီးက ဆေးရုံက ဆင်းခွင့်ပေးဖို့ စီစဉ်ပါတော့ တယ်။ ဒါကို ဆရာမကြီးနဲ့ ဆရာမ တွေက သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျကြပါဘူး။ သူတို့သဘောက ကိုယ်ဒီကနေ ပြန် ပြောင်းရွှေ့ရတဲ့အချိန်ထိ ဆေးရုံပေါ်မှာပဲ ဆက်နေစေချင်ကြတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ကိုယ်စခန်းပြန်ရောက်ပြီး ခြင် ကိုက်ခံရလို့ ငှက်ဖျားထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီ တစ်ကြိမ်မှာ အခြေအနေဆိုးမှာ စိုးရိမ် ကြလို့ပါ။

ဒါပေမယ့် ဆရာမတွေ ဆန္ဒပြည့် မြောက်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင် ကိုယ့်နေရာကို လူစားလဲလှယ်ဖို့ အမြန်လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရေးစခန်း က ထောင်မှူးကြီးဦးမြင့်ဟန် ဓရာက လာခဲ့လို့ပါပဲဗျာ။

(ဆက်ထက်ဖော်ပြပါမည်။)

■ ဗဟိုစော

မှားမှန်ရောထွေး အမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

ဦးစလင်းသည် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်နေရမှ ကျေနပ်သွားဖြစ်သည်။ စာရေးခြင်း၊ စာဖတ်ခြင်းအလုပ်ဖြစ်စေ၊ အမှုကိစ္စ လေ့လာဖတ်ရှု၍ဖြစ်စေ လုပ်ငန်းထဲမှာသာ မွေ့လျော်နေချင်သည်။ အကုန်မရှိ အချိန်ဖြုန်း သွားလာနေခြင်း မျိုးကို တတ်နိုင်သမျှရှောင်သည်။ စာရေးစာဖတ်မလုပ်ဖြစ်လျှင် အိမ်မှကိစ္စ တတ်နိုင်သမျှလုပ်သည်။

“ကြိုတင်ပြောမထားတော့ ငွေ့မှတွေ့ပါမလားလို့ ထင်နေတာ”

“အင်း...ရိတာတော့ များပါတယ်။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ရှိခို ဘော်ခါ ဘော်ကျွတ်တွေပေါ့ ဦးစလင်းရာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“တစ်လင်း တစ်မယားစနစ် ကျင့်သုံးခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေပြဋ္ဌာန်းလိုက်တော့ တချို့ ဘော်ခါဘော်ကျွတ်တွေမှာ ရှေးဦးလင်း နောက်ပီးလင်း ပြဿနာအချို့ရှိနေတော့ ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် အန္တရာယ်ကင်းအောင် သိထားချင်လို့ပါ။ ဒါမှ အကြံဉာဏ်တောင်းတဲ့အခါ ပြောပြ

တတ်အောင်လို့”

“မောင်မိုးကတော့လုပ်ပြီ။ အလကားနေတာ မကြည့်ချင်ဘူးတုတယ်”

ဦးစလင်းသည် တရားမမှုတစ်ခုအတွက် ချေလွှာတင်ရန် စာကြမ်း ပြီးစဖြစ်သည်။ ခေတ္တခဏ အနားယူနေစဉ် ဖြစ်ပါသည်။

“စာဆိုတာ အမြဲသွေးနေမှထက်တာမဟုတ်လား ဦးစလင်းရဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒီလို ဦးစလင်းရေ ကျွန်တော့်ဘော်ခါအရင်းပဲ။ သူက စီးပွားရေးသမား။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ကြီးရှိတယ်။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ အတိအလင်း လက်ထပ်ထားတာတော့ မရှိဘူး။ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးထားတယ်။ ညဘက်မှာ အချိန်ပို (over time)အထုပ်ဆင်းရတယ်လို့ မယားကြီးကို ယုံအောင်ပြောပြီး အဲဒီဝယ်ပေးထားတဲ့ တိုက်ခန်းမှာ အတူနေတာ။ ဒီဥပဒေမထုတ်ပြန်မီကတည်းကဘဲ အဲဒီတယ်လို့ဖြစ်နိုင်လဲ”

မောင်မိုးအမေး မဖြေမီ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော်က တွေ့

ကြုံရတာလေး သတိရမိသည်။

“အဘွားက သူမကျေနပ်လို့ အမှုဖွင့်မယ်ဆို အဘွားလည်း အပြစ်ကမလွှတ်ဘူး။ အဘွား ထောင်ခံရအပြစ်ပေးခံရမှာ”

“ခံရလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ”

ပဲနွယ်ကုန်း ရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းတွင် ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က စခန်းမှူးရာထူး တံဆိပ်မှာ အပြာရင့်အောက်ခံလေးရွှေပါကြယ်အဖြူတစ်လုံး တင်ထားသည်။ ခုရဲအုပ်စခန်းမှူးဟုခေါ်သည်။ စခန်းမှူး ဦးကျော်ဝင်းမှာ ဦးစလင်းနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသည်။ အသက် ၇၀ နီးပါးအဘွားက သုံးလုံးချွတ် နှစ်ကျပ်ဖိုးပေါက်သည်။ တစ်ထောင့်နှစ်ရာ အလျော်ရမည်။ ခိုင်က မလျော်နိုင်ဘူး တိုင်ချင်ရာတိုင်ဟုဆိုသည်။ တစ်ထောင်ပဲပေးပါဆိုလည်း မရ။ တစ်ပြားမှ မပေးဘူးသာဆိုနေသည်။ ထိုသားနှင့်ခိုင် နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ကျနိုင်သည့်အတွက် အမှုဖွင့်ရန် ရှင်းပြနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ကဲ...ဂါတ်စာရေးကြီး အဘွားကို အမှုဖွင့်ပေးလိုက်ပါဦး”

ချဲ့ခိုက်ကလည်း အဘိုးကြီးပင်။ အဘွားအောက် သုံးနှစ်လောက်ငယ်မည်။ အဲဒီအမှုမှာ နှစ်ယောက်လုံး ထောင်ကျသွားပါသည်။ နှစ်ဦးလုံး အကျိုးဆောင်ရှေ့နေ ငှားရမ်းတာမရှိပါ။ ရှေ့နေငှားရမ်းခလည်း ဗဟုသုတ အလိုရာ တင်ပြပါဦးမည်။ မြန်မာ့ဆို ရှယ်လစ်လင်းစဉ်ပါတီခေတ် ဦးစလင်းတို့ ခိုက်ဦး၊ ညောင်လေးပင်၊ ကျောက်တံခါးမြို့နယ်တွေမှာ ၁၉၈၄ နောက်ပိုင်း အမှုစလိုက်ပါသည်။ လူသစ်တန်း ရှေ့နေတွေ အကျိုးဆောင်ခ ကျပ်နှစ်ရာဝန်းကျင်သာရပါသည်။ အတော်အသင့် အမှုကြီးမှ ငါးရာ၊ ခြောက်ရာ ရပါသည်။ ခရီးရိတ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အချို့အမှုတွေမှာ နေတွက်နဲ့ လိုက်ပါခဲ့ရတာတွေ၊ စေတနာသဒ္ဓါကြေးနဲ့ လိုက်ပါခဲ့ရတာတွေ ရှိပါသည်။ နာမည်ကြီး ရှေ့နေကြီးများကတော့ ငါးထောင်ကျပ်လောက် အထိရတာ တွေရှိပါသည်။ အများစုက နှစ်ထောင်ဝန်းကျင်ပါပဲ။

မောင်မိုး ဘော်ဒါအမှု ကြည့်ကြဦးနော်။

ဥပဒေသည် နောက်ကြောင်းပြန် အာဏာသက်ရောက်မှု မရှိစေရဟုဆိုသည့် မူရှိသည်။

စာဖတ်သူ သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြပါမည်။

ဥပမာ လောင်းကစားမှုဆိုပါစို့။

ယခင် ဥပဒေဟောင်းတွင် ကြက်တိုက်၊ ဖဲရိုက်သည်ကို ဒုတိယအဆင့်မှတစ်ဆင့် ငြင်းပြီးပါသည်။ ၁၉၈၆ ခုနှစ် အသစ်ပြဋ္ဌာန်းသော လက်ရှိအာဏာတည်နေ

သည့် လောင်းကစားဥပဒေတွင် ဒဏ်ငွေဖြင့်မပြီးတော့ပါ။ ထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဥပဒေအသစ် မပြဋ္ဌာန်းမီက ကျွန်လွန်သော လောင်းကစားမှုကို ဥပဒေဟောင်းအရသာ စစ်ဆေးစီရင် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရပါသည်။ ကျွန်လွန်ပြီးနောက်မှ ဥပဒေအသစ် ပြဋ္ဌာန်းစေကာမူ ဥပဒေအသစ်ဖြင့် စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းမပြုရပါ။

“ဒါဆို ကျွန်တော့်ဘော်ဒါ အခြေအနေကောင်းတာပေါ့နော်။ ဥပဒေမပြဋ္ဌာန်းမီကဆိုတော့”

“အဲဒီလိုတော့ ပြောလို့မရဘူး”

“ဟင်...ဦးစလင်းဟားကလဲ”

“မဟင်နဲ့လေ မောင်မိုးရဲ့ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်”

“ဪ...ဟိုဟာက ဟိုလိုရှိနေတာပေါ့...ဟဲဟဲ”

မောင်မိုးကို ရှင်းပြရသည်။ ပြစ်မှုကျူးလွန်သည့် ကာလအတိုင်းအရည်ကို လည်သွင်းစဉ်းစားရပါမည်။ ဖဲလောင်းကစားသည် ကာလရှည်ကြာသည်မဟုတ်ပါ။ မောင်မိုးဘော်ဒါက ဥပဒေမပြဋ္ဌာန်းမီကဆိုတော့ အဲဒီကာလအပိုင်းအခြားအထိ ယခုအသစ်ပြဋ္ဌာန်းသော ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းရန်မရှိပါ။ သို့သော် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ပြဋ္ဌာန်းသော ဥပဒေနှင့် ငြိစွန်းလာပါမည်။

“ဦးစလင်း ရှင်းပြပုံပဲ အုပ်ထားတဲ့ဟာလေး ဖယ်လို့...သလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားတော့တယ်”

“မောင်မိုးရာ မင်းစကားကလည်း

အနှောင့်မလွှတ် အသွားမလွှတ်နဲ့”

“အရေးထဲ ဦးစလင်းကလည်း အတွေးချော်နေပြန်ပါပြီ။ ကျွန်တော် ပြောတာက အုပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းကို အဖူးလေးချန်လိုက်သလို ရှင်သွားတာ ပြောတာပါ”

“အေး...ထားပါတော့။ မူရင်းဥပဒေကြည့်ကြဦးနော်”

ပုဒ်မ-၁၈ ဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်အရ ဖြစ်စေ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာအရဖြစ်စေ၊ လေ့ထုံးတမ်းအရဖြစ်စေ လင်နှင့် မယား တစ်ဦး သို့မဟုတ် တစ်ဦးထက် ပို၍ တရားဝင်ထိမ်းမြားပြီးသည့်... ယောက်ျား၊ သို့မဟုတ် မိန်းမသည် အဆိုပါထိမ်းမြားမှု တည်မြဲနေစဉ်ကာလအတွင်း ဤဥပဒေ အာဏာတည်သည့် နေ့မှစ၍ အခြားသူတစ်ဦးနှင့် ထပ်မံထိမ်းမြားခြင်းမပြုရ။ သို့မဟုတ် လင်မယားအဖြစ် တရားမဝင် နေထိုင်ပေါင်းသင်းခြင်းမပြုရ။

“ဒီဥပဒေ ဒီပုဒ်မအရဆို မိန်းမမှာလည်း အပြစ်ရှိတာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“အဲဒီလိုဆို လင်ရှိမယားမရှိသလို လျက်ဖြစ်စေ ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက်ဖြစ်စေ ထိုမိန်းမနဲ့ သားမယားအဖြစ် ဆက်ဆံလျှင် မယားခိုးမှုမြောက်တယ်။ အဲဒီပုဒ်မမှာ မိန်းမကို အားပေးကူညီသူအဖြစ် တရားမခွင့်ရဘူးလို့ ဆိုထားပြန်တော့ ခုအသစ်ဥပဒေနဲ့ ဆန့်ကျင်သလို ဖြစ်နေတော့လား”

“မောင်မိုးပြောပုံပဲ စဉ်းစားမိတော့တယ်။ မယားခိုးမှုက ရာသေဇီဝကြီးမှာ

ပါတဲ့ ပုဒ်မ၊ အခုဟာက အထူးဥပဒေ ဆိုတော့ အမူ သဘောသဘာဝတူလာ ရင် အထူးဥပဒေကို လိုက်နာရမှာပဲ”

ဥပဒေသည် ကျယ်ပြန့်သည်။ အကြောင်းအရာ တစ်ခုတည်းကိုပင် ဘက်စုံအောင် လေ့လာရသည်။ အဟက (၃)ဟုခေါ်သည့် အများနှင့်သက်ဆိုင် သောပစ္စည်း ကာကွယ်စောင့်ရှောက် ရေး ဥပဒေသည် ရာဇသတ်ကြီးပါ ဌာန ဆိုင်ရာပစ္စည်း အလွဲသုံးစားပြုသည့် ပုဒ်မ ၄၀၉ နှင့် တူပေသည်။ ပြစ်ဒဏ် တော့ မတူပေ။ အဟက(၃)က အနည်း ဆုံး ပြစ်ဒဏ်သည် ထောင်ဒဏ် ၁၀ နှစ် ဖြစ်သည်။

ပုဒ်မ ၁၂ ၊ မည်သူမျှ ဥပဒေ တစ်ရပ်ရပ်အရဖြစ်စေ၊ ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာအရဖြစ်စေ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းအရ ဖြစ်စေ ထိမ်းမြားမှုအတည်ဖြစ်နေစဉ် ထပ်မံ၍ ထိမ်းမြားမှုမပြုရ။ သို့မဟုတ် လင်မယားအဖြစ် တရားမဝင် နေထိုင် ပေါင်းသင်းခြင်း မပြုရ။

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေမှာ ပထမ မယား၊ ဒုတိယမယားဆိုတာ တွေ ရှိနေသည်။ ဥပဒေအချင်းချင်း ပဋိပက္ခဖြစ်နေသည်။ မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံး တမ်းဥပဒေကို တရားဝင်ပယ်ဖျက်ထား ခြင်းမရှိသေး။ ယခုပြဋ္ဌာန်းဥပဒေတွင် ဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်အရဖြစ်စေ၊ ကိုးကွယ် ရာဘာသာအရဖြစ်စေ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်း အရဖြစ်စေဟု ဖော်ပြပါရှိရာ ဤဥပဒေ နှင့် ဆန့်ကျင်နေပါက ဤဥပဒေအာ ဏာ တည်သည့်နေ့မှစ၍ ဤဥပဒေ အတိုင်းသာ လိုက်နာရန်ရှိပေသည်။

“အခုပြဋ္ဌာန်းတဲ့ဥပဒေက အိမ် ထောင်သည်တွေနဲ့ပဲဆိုင်သလား... ဦးစလင်း”

“မောင်မိုးကလည်း အတွေးခေါင် နေပြန်ပြီ။ ဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်၊ ကိုးကွယ် ရာ ဘာသာ၊ ဓလေ့ထုံးတမ်းတို့အရ ထိမ်းမြားမှုတည်မြဲနေသည့် ကာလ အတွင်း အခြားသူနှင့် ထိမ်းမြားလျှင်၊ သို့မဟုတ် တရားမဝင်ပေါင်းသင်းလျှင် လို့ ပါထားတဲ့ဟာ။ အခြားသူဆိုတာ အပျို လူပျို ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးစလင်း။ ရှောင်ရမှာကတော့ လက်ရှိအိမ်ထောင် ကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ မ.ဆိုရင် ခြေမ၊ လက် မတောင် ရှောင်ရမယ်ကိန်းပဲ”

“အေးကွာ ရှောင်လေဝေးဝေး မူး ယစ်ဆေးဆိုသလို ရှောင်လေဝေးဝေး မနဲ့ဝေးပေါ့...ဟဲ့ဟဲ့”

“ဥပဒေအတည်ဖြစ်တာ ၃၁.၈ ၂၀၁၅ ဆိုတော့ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ မယားကြီးက တိုင်လို့ဆိုပြီး လင်တော် မောင်တွေ ခုကွတွေနေရပြီဆိုတဲ့သတင်း တော့ ကြားနေရပြီ”

“အေး...အောက်တိုဘာလထဲ က မန္တလေးက အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ကို ခိုးယူလာပြီး မယားကြီးရှိရာမြို့မှာ အတူပေါင်းနေလို့ လင်ကို အမှုဖွင့်တာ ဖတ်လိုက်ရသေးတယ်”

“မန္တလေးက ကောင်မလေးကော တရားခံပဲ ပါသေးလား”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး”
ကောင်မလေးက လူပျိုထင်ပြီး ခိုးရာလိုက်လာသလား။ ဥပဒေကတော့

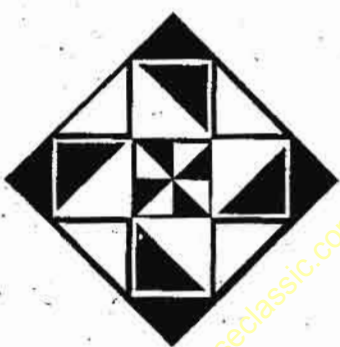
ထိမ်းမြားမှု အတည်ဖြစ်နေသည့်ကာလ အတွင်း တရားမဝင်ပေါင်းသင်းခြင်းဟု ဆိုထား၍ နှစ်ယောက်လုံးတွင် အပြစ်ရှိ သည်ဟု ဆိုရမည်။ ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်း အောင် ပြဋ္ဌာန်းရန်ကားမလွယ်။ ဥပဒေ အသစ်ဖြစ်၍ စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားခြင်းလည်း မရှိသေး။

ပုဒ်မ ၁၃ မှာတော့ မည်သူမဆို ပုဒ်မ ၁၀၊ သို့မဟုတ် ပုဒ်မ ၁၂ ကို ဗြဟ္မာန်ဖျက်ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် ထိုသူကို ခုနစ် နှစ်ထက်မပိုသော နှုတ်ခမ်းချမှတ်ရ မည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင် သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပုဒ်မ ၁၄ မှာတော့ ထပ်မံထိမ်း မြားခြင်းသည် အိမ်ထောင်ရေးပြစ်မှုဖြစ် သည်။ လင်မယားကွာရှင်းခွင့်ရှိသည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

မည်သို့ဆိုစေ မုဆိုးဖို၊ မုဆိုးမ မဟုတ်ဘဲ လက်ရှိအိမ်ထောင်ရှိနေလျှင် တစ်လင်တစ်မယားစနစ် ကျင့်သုံးခြင်း သည်သာ ကောင်းမွန်သောစနစ်ဖြစ် ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပေသတည်း။

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

စကြာမင်းနိုင်

မဟာဝိသုဒ္ဓိမင်းနှင့် မောဝိသုဒ္ဓိမင်း

ယခင်လမှ အဆက်

အာဇာနည်မောင်နှင့် မွန်ဝင်ယက္ခဏီနောင်

(ယခင်လမှအဆက်)

■ စကြာမင်းနိုင်

အခန်း(၂၃)

စပါးအုံမြေကြီးနှင့် ဦးပြုံး

ဦးသီလနှင့် မင်းမောင်မှာ မနက် အရုဏ်တက်သည်နှင့် လက်ခတ်တော တွင်းသို့ ဆက်၍ခရီးနှင်ကြ၏။ ၎င်းတို့ သည် ချုံများ၊ စမ်းချောင်းများ၊ ကျောက် ထပ်များကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ရာမှ ညနေ စောင်းချိန်ရောက်သော် လူသွားလမ်း ဖွေးဖွေးနှင့် အဝေးမှ ဝါးတဲအိမ်လေး တစ်လုံးကို လှမ်းမြင်ကြရ၏။

“ကဲ...လူကလေး အဘတို့ ရှေ့က တဲကလေးရောက်ရင် ခရီးဆုံး ပါပြီကွယ်။ အဲဒါ...အဘနေတဲ့ တဲပဲ”

ဦးသီလက အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် သွက်သွက်လှမ်းရင်း မင်းမောင်အား လှမ်းပြောလိုက်၏။ ထို အခါမှ နွမ်းနယ်မှုတို့ကြောင့် စိတ်ဓာတ် ကျနေသော မင်းမောင်မှာ ခွန်အားများ ပြန်လည်လတ်ဆတ်လာရင်း ဦးသီလ နောက်သို့ အမီလိုက်ကာ -

“အဲဒီတဲက အဘနေတဲ့တဲ ဟုတ် လား။ အဘရယ် ဒီလောက်ဝေးလံတဲ့ နေရာမှာ ဘာလို့နေရာကလဲ၊ တောကြီး ခေါင်ခေါင် လူသူလည်း မရှိဘဲနဲ့”

ဟုပြောလေ၏။

ဦးသီလ တောင်ဝှေးကို တခေါက် ခေါက်ထောက်၍ လျှောက်ရင်း -

“လူသူမရှိလို့ လာနေတာပေါ့။ အဘရဲ့ကျင့်စဉ်က လူတွေနဲ့ဝေးလေ ကောင်းလေပဲ။ လူများရင် စကားများ တယ်။ အကုသိုလ်ပွားတယ်ကွဲ့။ လူ ကလေး တဲရောက်တော့ ပျော်သွားမှာ ပါ။ ကဲ...သွက်သွက်လေးလျှောက်၊ မမှောင်ခင် ရောက်မှဖြစ်မှာ”

ဟုပြော၏။ ထို့ကြောင့် မင်းမောင် လည်း ပါလာသောပစ္စည်းများကို ထမ်း ပို့ကာ အားထည့်၍ စကားမပြောတော့ဘဲ အမြန်လျှောက်လေ၏။ ၁၀ မိနစ် ခန့်လျှောက်ပြီးကြသော် ခြံအဝင်အထိ ရောက်ခဲ့ကြ၏။ ခြံတွင်းသို့ ဝင်လိုက် သည်နှင့် မင်းမောင်မှာ လွန်စွာထိတ် လန့်သွားရင်း လျှောက်နေသော ခြေလှမ်း များအား ရပ်ပစ်လိုက်မိ၏။ အကြောင်း မှာ သူ၏ရှေ့ အလွန်ကြီးမားသော စပါးအုံမြေကြီးတစ်ကောင်အား တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။ မြေကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အပေါ်ပိုင်း အဝါရောင်သမ်း သည့် လေးထောင့်ဆန်သော အကွက် များ သွယ်တန်းလျက်ရှိပြီး လေးထောင့်

ကွက်အမှတ်များဘေးတွင် အနက်ရင့် ဖြင့် နှုတ်ခမ်းသတ်ထား၏။ ခေါင်း၏ထိမှ ဝိုင်းပေါ်တွင် ထင်ရှားသော ရွှေရောင် သန်လျက်ပုံ အမှတ်အသားတစ်ခုရှိ၏။ ၎င်းအမှတ်သည် နာရီးအပေါ်သို့ မျက် နှာမူလျက် ညွှန်ပြနေသည်။ အနက် တန်းတစ်ခုက မျက်လုံးကို ဖြတ်သန် လျက်ခေါင်းနှင့် သွယ်တန်းနေသည်။ ၎င်းမှမေးရီးဆီသို့ ထောင့်တန်းဆင် လျက်ရှိပြီး အခြားအမှတ်လိုင်းတစ်ခုက မျက်လုံးအောက်နှုတ်ခမ်းမှ ပါးစပ်အထိ ထောင့်စွန်းသွယ်တန်းကာ ရှိနေ၏။

“လူကလေး မကြောက်ပါနဲ့၊ ဒီ မြွေက အဘမွေးထားတဲ့ မြွေသူတေ ကောင်းပါ”

ဦးသီလက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ ကြီးရှိရာသို့ လျှောက်သွား၏။ ဦးသီလ မြွေကြီးအနီးသို့ရောက်သော် မြွေကြီးက ဦးသီလ၏ရင်ခွင်တွင်းသို့ ခေါင်းတိုးဝင် ကာ သူ၏ခေါင်းနှင့် ဦးသီလ၏ရင်ဘတ် အား ပွတ်သပ်လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသီ လက မြွေကြီး၏ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပေး ရင်း -

“သားကြီးက အဘကို လွမ်းနေ တယ်ထင်တယ်”

ဟုပြောလိုက်၏။ မင်းမောင်မှာ ထိုအချိန်ထိ နေရာတွင်ရပ်မြဲရပ်ကာ ဦးသီလနှင့်မြွေကြီးကို အထူးအဆန်း သဖွယ် ကြည့်နေမိ၏။

“လူကလေး ခံနားကိုလား၊ သား ကြီးနဲ့ လူကလေးကို မိတ်ဆက်ပေး မယ်”

ဦးသီလက မင်းမောင်အားလှမ်း ခေါ်သော်လည်း အလျားပေ ၂၀ ကျော် ရှိပြီး လုံးပတ်မှာ ပေါင်လုံးခန့်ရှိသော မြွေကြီးအနီးသို့ မင်းမောင်မသွားဝံ့ဘဲ ရှိနေ၏။

“လာပါကွဲ့၊ ဒီလို မိတ်ဆက်ပေး ထားမှ ဒီကောင်ကြီးက မင်းကို မိတ် ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပြီး ရန်မရာ မှာ လာလာ...ဘာမှမကြောက်နဲ့”

ဦးသီလက ထိုသို့ပြောကာ ထပ် ခေါ်နေသဖြင့် မင်းမောင်မှာ ဦးသီလနှင့် မြွေကြီးအနီးသို့ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် နှင့် ကပ်သွားလေ၏။ အနီးသို့ရောက် သော် ဦးသီလက -

“ကဲ...သားကြီး၊ သူက မင်း မိတ်ဆွေဖြစ်လာမယ့်သူပဲ၊ မင်း သူ့အနံ့ ကို ကောင်းကောင်းမှတ်ထားပါ”

ဟု မြွေကြီးအား ပြောလိုက်၏။ မြွေကြီးမှာ ဦးသီလ၏ စကားအား ကောင်းစွာနားလည်ပုံရ၏။ ဦးသီလ စကားအဆုံး မင်းမောင်အား ခေါင်းတိုး ကာ နှမ်းလေ၏။ မင်းမောင်မှာ မြွေကြီး က အန္တရာယ်ပြုခြင်း မရှိသော်လည်း အသည်းဃားကာ ကြောက်ရွံ့၍ အသက် မရှောင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ထိုအဖြစ်ကို ဦးသီလ က ဝိပ်မိကာ -

“ကဲ...သားကြီး၊ ဒီလောက်ဆို မင်းမှတ်မိပါပြီကွာ။ မင်းနေရာမင်း ပြန် ချေတော့”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအခါမှ မြွေ ကြီးမှာ မင်းမောင်အနီးမှခွာကာ တံ လေးဘေးရှိ ချုံကြားထဲသို့ ဝင်သွား လေ၏။ မြွေကြီးမရှိမှ မင်းမောင်မှာ ဦးသီလ၏ နောက်မှကပ်ကာ တံပေါ်သို့ လိုက်တက်သွားလေတော့၏။

တံပေါ်သို့ရောက်သော် တံ၏မီးဖို ဆောင်မှ ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တင်း၍ မျက်နှာအလွန်ပြုံးချိုသော လူကြီးတစ် ဦး ထွက်လာပြီး -

“ဟင်...ဦးသီလ ပြန်လာပြီလား။ ကျုပ် မီးဖိုဆောင်မှာ ချက်ပြုတ်နေတာ နဲ့ သတိမထားမိလိုက်ဘူး”

ဟုပြောကာ ဦးသီလပစ္စည်းများ အား သယ်ယူလေ၏။

“ကဲ...လူကလေး ထိုင်၊ ဒီကနေ့ ကစပြီး ဒီတဲက မင်းပိုင်တဲ့တဲပဲ၊ လွတ် လွတ်လပ်လပ်နေပေတော့”

ဦးသီလကပြောရင်း ဘုရားကျောင်း ဆောင်ရှေ့၌ ထိုင်လိုက်၏။ မင်းမောင် လည်း ဦးသီလနှင့် မနီးမဝေး၌ ထိုင် လိုက်ပြီး တံအတွင်းသို့ အကဲခတ်ကြည့် မိ၏။ တံမှာ ဝါးများခင်း၍ ဆောက် ထားသော်လည်း အိမ်တစ်လုံးခန့်ကျယ် ၌ ဘုရားခန်း၊ အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် မီးဖို ဆောင်တစ်ဆောင် ပါရှိလေ၏။

“ဘသီလ...ဒီကလေးက” လူကြီးက ပြုံးရင်း အခန်းထဲမှ

ထွက်လာကာမေး၏။ နောက် မင်းမောင် နှင့် ဦးသီလတို့အနီး ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“ဒါ အဘဗွေစားသားတပည့် မင်းမောင်တဲ့၊ မင်းမောင်၊ သူက ဦးပြုံး မင်းလိုပဲ အဘဗွေစားထားတာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းမောင်ပါ ဦးပြုံး”

“ဟ...အသွက်ကလေးပါလား။ အေးလေ...ဘသီလ ခေါ်လာမှတော့ မင်းဟာ သာမန်ကလေးတော့ မဟုတ် ပါဘူးလေ။ ဟဲ ဟဲ...မင်းခုလိုပါလာ တော့ ငါ့အတွက် အဖော်ရတာပေါ့”

ဦးပြုံးကပြောပြီး ပြုံးရယ်လေ၏။ မင်းမောင်က ဦးပြုံးကို အကဲခတ်ကြည့် မိ၏။ ဦးပြုံးသည် စကားပြောနေချိန် တွင်သာမဟုတ် တစ်ဦးတည်း ထိုင်နေ လျှင်ပင် ပြုံးနေတတ်သူ ဖြစ်ပေတော့၏။

အခန်း(၂၄)

နာမည်ဓာတ်ပျက်နေသော မောင်တည်ပြီပဲ

တစ်ရက်မပြည့်ခင်ပင် မင်းမောင် နှင့်ဦးပြုံးမှာ အလွန်ခင်မင်သွားကြ၏။

“ဦးပြုံး”

“ဘာလဲကွ...ကောင်လေး”

ဦးပြုံးသည် မင်းမောင်အား နာမည် မခေါ်ဘဲ ကောင်လေးဟုသာ ခေါ်ဆို ပြောဆိုလေ၏။

“ဦးပြုံးက နာမည်နဲ့ တကယ် လိုက်တယ်ဗျာ၊ အမြဲပြုံးနေတာပဲ”

ဦးပြုံးက မင်းမောင်စကားကြောင့် ပြုံးနေရာမှ ဝိဉာဉ်ပြုပြီး ရယ်လိုက်၏။

“ဟား ဟား...တကယ်တော့
ထောင်လေးထင်သလို ငါက နာမည်နဲ့
ထိုက်ဖက်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူးကွ။ အမှန်
တော့ ငါနာမည်အရင်းက မောင်တည်
ငြိမ်”

“ဗျာ...မောင်တည်ငြိမ်”
“ဟုတ်တယ်၊ မောင်တည်ငြိမ်ကွ။
ကဲ...နာမည်နဲ့ လူနဲ့ လိုက်သလား”
“ဟင်္အင်း...တခြားစီပဲ။ ဦးပြုံး
က အမြဲပြုံးနေတာ။ ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်
ပြီး ဦးပြုံးဖြစ်သွားတာလဲ”

“အင်း...ပြောရရင်တော့ အရှည်
ကြီးပဲ။ ဒီလိုကွာ...တိုတိုပြောရရင်
ငါ့ဘဝတွေက မောင်တည်ငြိမ်လို ပေး
ပြီးကတည်းက ငါဘဝဟာတည်ငြိမ်
တယ်လို့ မရှိဘဲ လေလွင့်လိုက်၊ ဘဝ
ဖျက်လိုက်နဲ့ တည်ငြိမ်တယ်လို့မရှိခဲ့
ပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့မှာ မမျှော်လင့်
ဘဲ ဘသီလနဲ့ ဆုံမိတယ်။ ဘသီလက
ငါနာမည်နဲ့ ငါ့ဘဝကိုမေးပြီး မင်းခလို
ဖြစ်ရတာ လူနဲ့နာမည် မတွဲမိဘဲ ဓာတ်
ဖျက်နေလို့တဲ့။ မင်းက အမြဲပြုံးပြီး
တည်ငြိမ်ဆိုတော့ လွဲချော်နေတာပေါ့
တဲ့။ တကယ်တော့ ဘသီလ ပြောတာ
က မောင်ဖြူလို့ပေးရင် အဲဒီကလေး
ဖြူရမယ်။ မောင်ထွန်းဆိုရင် ထွန်းရမယ်။
မောင်ထက်ဆိုရင် ထက်ရမယ်ဆိုတဲ့
သဘောပေါ့။ အခု ငါက နာမည်ကသာ
တည်ငြိမ်၊ လူကအမြဲပြုံးပြီး တည်ငြိမ်
မှုမရှိတာ။ ဒီတော့ ဘသီလပြောသလို
ဓာတ်ဖျက်၊ ဘဝဖျက်ခဲ့တာပေါ့”

“အဲဒီ ဦးပြုံးလို အဘက ပြောင်း
ပေးခဲ့တာပေါ့နော်”

“အေး...ထူးတော့ထူးသား။
မောင်တည်ငြိမ်ကနေ မောင်ပြုံးလို့
လည်း ပြောင်းလိုက်ရော ဓာတ်တည်
သွားသလား မသိပါဘူး။ ဘဝတွေတည်
ငြိမ်သွားပြီး ဘသီလနဲ့ နေခဲ့တာ ခုဆို
အနှစ် ၂၀ တောင် ရှိမလားပဲကွ”

ဦးပြုံးကပြောပြီး အဖန်ရည်ကို
ငွဲကာသောက်လေ၏။ ထိုစဉ် မင်းမောင်
က ဦးပြုံးကိုလှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဦးပြုံး
မှာ အဖန်ရည်သောက်နေစဉ်ပင် ပြုံး
နေတတ်သူ ဖြစ်လေတော့၏။

အခန်း(၂၅)

မင်းမောင်အား ဦးသီလ ပေးဒင်သင်ပြီ

မင်းမောင်တစ်ယောက် လက်
ခတ်တောတွင်းရှိ ဦးသီလ၏တဲသို့
ရောက်ပြီး တစ်ပတ်ခန့်အကြာ ဦးသီလ
က မင်းမောင်အား ပေးဒင်ပညာများကို
သင်ကြားပေးလေ၏။

“လူကလေး...အင်္ဂလိပ်ဂဏန်း
ပေးဒင် တွက်တဲ့အခါမှာ နာမည်တွေကို
လည်း တွက်ရသေးတယ်။ အဲဒီလို
နာမည်တွေကို တွက်ဖို့အတွက် အေး၊
ဘီ၊ ဗီ၊ ဒီ နှစ်ဆယ့်ခြောက်လုံးရဲ့ ဂဏန်း
တန်ဖိုးတွေကို အရင်ဆုံး သိထားဖို့လို
တယ်ကွယ့်။ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဦးသီလက ပြောပြောဆိုဆို ခြေ
ဖြူခဲနှင့် စားပွဲပေါ်တွင် ရေးပြလေ၏။

A,I,J,Q,Y	----- 1
B,K,R	----- 2
C,G,L,S	----- 3

O,Z ----- 7

F,P ----- 8

ထို့နောက် မင်းမောင်အား ကျက်
မှတ်ခိုင်းပြန်၏။ မင်းမောင်မှာ ချက်ချင်း
ပင် ဆီမန်းမန်းသလို ပါးစပ်မှ တဖွဖွ
ကျက်မှတ်လေ၏။ အတန်ငယ်ကြာ
သော် မင်းမောင်မှာ အားလုံး အလွတ်
ရသွား၏။

“အဘ...ကျွန်တော်ရပြီ”

“ဟ...လူကလေး၊ မြန်လှပါ
လား။ တော်တယ်။ ဒီဉာဏ်နဲ့ဆို မင်း
မကြာခင်မှာ ပေးဒင်ပညာကို အတော်
အသင့် ရသွားနိုင်ပြီ။ ကဲ...ဒါဆို
အဘ ဆက်သင်မယ်။ လူကလေး နာ
မည်တွေကို အင်္ဂလိပ်စာလုံးပေါင်းနဲ့ တွဲ
ရေးတတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကပွဲယကြီး သင်ပေး
ထားလို့ အတော်များများ ပေါင်းတတ်
ပါတယ် အဘ”

“ဒါဆိုရင် စားပွဲပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်
လို လူကလေးရဲ့ နာမည်ကိုရေးပြီး
ပေါင်းလိုက်စမ်းပါ”

ထိုအခါ မင်းမောင်က အောက်ပါ
အတိုင်း ရေး၍ပေါင်းပြလိုက်၏။

MIN MG

415 + 43

17

ဦးသီလက မင်းမောင်ကိုသဘော
ကျစွာ ပြောကြည့်ရင်း -

“တယ်ဟုတ်ပါလား၊ တစ်ခါတည်း

ကို သဘောပေါက်သွားတာပဲ။ ကဲ...
နာမည်ပေါင်းခြင်း ဂဏန်းတွဲ ဘာရ
သလဲ”

ဟုမေးလိုက်၏။ မင်းမောင်က -
“ဘု ဂဏန်းတွဲ ရပါတယ်အဘ”
ဟု ပြန်ဖြေ၏။

“အေး...လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့
ဇောကို နာမည်နဲ့ တွက်တဲ့အခါနီးမှာ
အဲဒီနှစ်လုံးတွဲဂဏန်းဟာ အတော်
ကလေးကို အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီနှစ်
လုံးတွဲ ဂဏန်းဟာလည်း ၁၀ ကနေ
၅၂ အထိရှိတယ်”

“ဟင်...အဘကလည်း ဘာ
ကြောင့် ၅၂ ပဲရှိတာလဲ။ ဂဏန်းတွဲ
က ၉၉ ထိရှိတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ရိုးရိုးဂဏန်း သဘောအရတော့
နှစ်လုံးတွဲက ၉၉ အထိရှိတာမှန်တယ်။
အဲ...ဒီပေမယ့် အင်္ဂလိပ်ဂဏန်းပေဒင်
ပညာမှာတော့ ၅၂ ထိပဲထားတယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...တစ်နှစ်မှာ
ရက်သတ္တပတ် ၅၂ ပတ် ရှိတာကို
အကြောင်းပြထားလို့ကွဲ့။ ရှင်းလား”

“ဟုတ်ကဲ့ နားလည်ပါပြီအဘ။
ဒါနဲ့ ဘု ဂဏန်းရတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့
ဟောကိန်းက ဘယ်လို ထွက်ပါသလဲ”

“အင်း...ဘု ဂဏန်းတွဲက
နာမ်ပညာ၌ ပိုင်ဆိုင်ရာတို့ထက် စွမ်း
အင်မြင့်မား ပိုင်ဆိုင်တဲ့ဂဏန်းလို့ ဖွင့်
ဆိုထားတယ်။ ဒီဂဏန်းဟာ ရှစ်မြှောင့်
ရှိတဲ့ သောကြာကြယ်နက္ခတ်လည်း ဖြစ်
တယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ မေတ္တာတရားကို
စိုးမိုးတဲ့ဂဏန်းဖြစ်သလို မှော်ဆရာရဲ့
ကြယ်လို့လည်း ခေါ်တယ်ကွဲ့။

ဒီဂဏန်းကို လူကလေး ပိုင်ဆိုင်
တဲ့အတွက် အခက်အခဲများစွာကို ကျော်
လွှားအောင်မြင်မယ်။ ဒီဂဏန်းနာမည်
ဖွင့်ဆိုခြင်းဟာ သေခြင်းကင်းတဲ့ ဂဏန်း
လို့လည်း ခေါ်တယ်။ ဒီဂဏန်းပိုင်ရှင်
ဟာ လူသေသော်လည်း နာမည်ထင်
ရှား ကျန်ရစ်ခဲ့မယ်။

အေး...တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဒီ
ဂဏန်းပိုင်တဲ့သူဟာ အတွဲ(၄) ဂဏန်း
သမားနဲ့ (၈)ဂဏန်းသမားတွေကို ရှောင်
ရှားသင့်တယ်။

အကယ်လို့ ဒီ (၄)ဂဏန်းသမား
နဲ့ (၈)ဂဏန်းသမားတွေကို လူကလေး
သွားပြီး ပတ်သက်မိရင် လူကလေး
အတွက် မမျှော်လင့်တဲ့ ဆိုးကျိုးတွေ
ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ လူကလေး...
ဒီအချက်ကိုတော့ သေအထိ သတိ
ထားရှောင်ပေတော့”

ဦးသီလက စိတ်ရှည်စွာ ရှင်း
လင်းသင်ပြရသဖြင့် အတန်ငယ်မော
သွားသည်ဖြစ်ရာ ရေခွေးကရားထဲမှ
အဖန်ရည်အား ငဲ့ကာသောက်လေ၏။
ထိုနေ့မှစ၍ နေ့ခင်းချိန်ရောက်တိုင်း
ဦးသီလက ပေဒင်၊ နက္ခတ်ပညာများ
အား မင်းမောင်ကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်
မပျက်မကွက်သင်ပေးလေတော့၏။

အခန်း(၂၆)

မင်းမောင် သိုင်းသင်ခွင့်ရပြန်ပြီ

နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်၌ မင်း
မောင်မှာ ထုံးစံအတိုင်း အိပ်ရာမှထ၍

မျက်နှာသစ်ရန် အိပ်ရေသို့ထွက်ခဲ့၏။
ထိုစဉ် သူ၏နားထဲသို့ အသံတစ်သံ
ကြားလိုက်ရသဖြင့် အသံလာရာသို့
လှမ်းကြည့်ရာ သိုင်းကစားနေသော ဦး
ပြုံးကိုတွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်...ဦးပြုံး သိုင်းကစားနေ
ပါလား”

ရင်ထဲမှ အံ့သြစွာ ညည်းတွား
ရင်း မျက်နှာမသစ်သေးဘဲ ဦးပြုံးရှိရာ
သို့ လျှောက်ခဲ့၏။ ဦးပြုံးက သိုင်းကစား
နေရာမှ မင်းမောင်ကိုမြင်သော် -

“ကောင်လေး...နီးလာပြီလား”

ဟုလှမ်းပြောကာ သိုင်းကစားခြင်း
အား ရပ်လိုက်၏။

“ဦးပြုံးက သိုင်းတတ်တယ်နော်”

“ဆိုပါတော့”

“ဦးပြုံး သိုင်းကစားတာ အရမ်း
ကြည့်ကောင်းတာပဲ။ ဦးပြုံး ဘယ်
အရွယ်ကတည်းက သိုင်းတတ်တာလဲ
ဟင်”

“အင်း...မင်းတို့အရွယ်လောက်
ကတည်းက ထင်ပါရဲ့”

“ဦးပြုံး ဘယ်အဆင့်လောက်
သင်ခဲ့လဲဟင်”

“ဆရာအဆင့် အောင်ပြီးတဲ့အထိ
ဆိုပါတော့”

“ဟင်...ဆရာအဆင့်တောင်
အောင်ပြီးပြီဟုတ်လား”

“အင်း...အမှန်ပြောရရင် တစ်
ချိန်က သိုင်းသင်တန်းတစ်ခု ဖွင့်ပြီး
ဆရာတောင် လုပ်ခဲ့သေးတယ် ကောင်
လေးရ။ နောက်ပိုင်း လူတွေကို စိတ်
ပျက်ပြီး သင်တန်းကျောင်းကို ငါးပင်

လိုက်တာ”

“ဘာကြောင့် ဦးပြုံးက လူတွေကို စိတ်ပျက်ရတာလဲ”

“ဒီလိုကွ၊ ငါက သိုင်းသင်တာကိုယ်ခံပညာတစ်ခု၊ မြန်မာရဲရဲရာတစ်ခုအဖြစ်သင်ပြီး ငါ့လိုပဲ လူငယ်လေးတွေ ဖြစ်ပါစေတော့ စေတနာနဲ့ သင်တန်းဖွင့်ခဲ့တာ။ ဒါပေမယ့် လူငယ်တော်တော်များများက ဒီလိုစိတ်ဓာတ် မရှိကြပါဘူး။ သိုင်းသင်လို တက်လာတာနဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ သူတစ်ပါးကို အနိုင်ကျင့်ဖို့၊ မကောင်းတဲ့နေရာမှာ အသုံးချဖို့ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်တွေက ပိုများပြီသင်ကြတာ။ ဒီလိုလူမျိုးတွေများတော့ မကြာခင်မှာဘဲ ငါ့သင်တန်းကျောင်း နာမည်ပျက်တော့တာပဲ။ ကြာတော့ ငါလည်း စိတ်ပျက်ပြီး သင်တန်းကျောင်းပိတ်၊ အဲဒီနေရာ၊ အဲဒီမြို့ကနေ အပြီးထွက်ခဲ့တာပဲ။ ဒီအချိန်မှာပဲ ဘာသီလနဲ့တွေ့ပြီး ခုလိုတောထဲမှာ ဓာတ်မြှုပ်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

ဦးပြုံးက ပြောအပြီး တဲရေရုံကွပ်ပျစ်၌ထိုင်ကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ သဘာက်ကိုယူပြီး ချွေးသုတ်နေ၏။ ထိုစဉ် မင်းမောင်က ဦးပြုံးရှေ့သို့သွားပြီး မဝံ့မရံဖြင့်

“ဦးပြုံး... အပန်းမကြီးရင် ကျွန်တော့်ကို သိုင်းသင်ပေးပါလား”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဦးပြုံးက မင်းမောင်ကို မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ကာ

“ကောင်လေးက ဘာလိုသင်ချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမလား”

“ပြော”

“လက်စားချေတဲ့နေရာမှာ အသုံးပြုဖို့”

“ဟေ”

ဦးပြုံး လုံးဝမျှော်လင့်မထားသော စကားဖြစ်နေသဖြင့် လွန်စွာအံ့သြသွားလေ၏။

“ဘာပြောတယ် ကောင်လေး၊ လက်စားချေဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဦးပြုံး”

“နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဘယ်သူ့အပေါ်များ လက်စားချေချင်ရတာလဲ”

မင်းမောင်က ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ဦးပြုံးဘေး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ဦးပြုံးက သိလိုစေသဖြင့် စိတ်မရည်စွာထပ်မေး၏။

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ကောင်လေးရ၊ မင်းက ဘယ်သူ့ကို လက်စားချေချင်ရတာလဲ”

ထိုအခါမှ မင်းမောင်က -

“ကျွန်တော် လက်စားချေချင်တဲ့သူက အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတွေ”

ဟုအစချီကာ သူ၏မိခင်အသတ်ခံခဲ့ရသည်မှစ၍ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ပြောပြခဲ့လေ၏။

“အို... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကောင်လေးရယ်၊ မင်းဘဝက ငါ့ထက်ဆိုးပါလား။ အင်း... မင်းလက်စားချေချင်လည်း ချေချင်စရာပဲ။ မင်းနေရာမှာ ငါဆိုလည်း လက်စားချေဖို့မှာပဲ။ ဒီမှာ ကောင်လေး၊ မင်းကို ငါသိုင်းသင်ပေး

မယ်။ ဒီလိုသင်ပေးတာ လက်စားချေဖို့တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်ဘူး။ ဒီပညာနဲ့ အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာကို ကာကွယ်ဖို့ ဟုတ်ပြီလား”

“စိတ်ချပါ ဦးပြုံး၊ ကျွန်တော် အတ္တတစ်ခုတည်းအတွက် ဒီပညာကို အသုံးပြုပါဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”

“ဒါဆို... မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါတတ်တဲ့ပညာတွေကို ဆရာစားမချန်ဘဲ အကုန်သင်ပေးမယ်ကွာ”

“ဟာ . . . ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးပြုံးရာ”

“ကဲ... ဝမ်းသာရင် မျက်နှာသွားသစ်တော့”

ဦးပြုံး၏စကားအသုံး မင်းမောင်မှာ မျက်နှာသစ်ရန်အတွက် ဦးပြုံးအနီးမှ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ ထွက်သွားလေတော့၏။

အခန်း(၂၇)

မင်းမောင်နှင့်အင်းမျက် ၂၁ ချက်

မင်းမောင်မှာ နေ့စဉ်ရက်ဆက်သိုင်းပညာနှင့် ဗေဒင်ပညာများအား စိတ်ပါလက်ပါ သင်ယူခဲ့လေရာ သုံးနှစ်ကာလသို့ရောက်သော် သိုင်းနှင့်ဗေဒင်၊ နက္ခတ်ပညာများအား ကောင်းစွာတတ်မြောက်သွားလေ၏။

“လူကလေး... လူကလေးဟာ အဘာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဗေဒင်၊ နက္ခတ်တွေကို စာတ်မြောက်သွားပြီဆိုတော့ ဒီကနေ့ကစပြီး လူကလေးကို အင်းနဲ့ပတ်

သစ်တဲ့ပညာတွေကို အတသက်သင်ပေးတော့မယ်။ ဒီပညာဟာ လူကလေးအတွက် နောက်ဆုံးသင်ပေးမယ့် ပညာရပ်ပဲ။ လူကလေး သင်လိုစိတ် ဝိသနာရော ရှိရဲ့လားကွဲ့”

- ဦးသီလက ပြောအပြီး အမန်ရည်ကို သောက်လေ၏။ မင်းမောင်က စဉ်းစားခြင်း လုံးဝမပြုဘဲ -

“အဘရဲ့ ပညာမှန်သမျှ ကျွန်တော် ဘာမှဆိုသင်ချင်ပါတယ်။ ဝိသနာလည်း ပါပါတယ် အဘ”

ဟုပြန်ဖြေ၏။

“ကောင်မို့... ဒါဆို ဒီကနေစပြီး အင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပညာတွေကို သင်ပေးတော့မယ်။ သေသေချာချာမှတ်သား ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ”

“တကယ်တော့ အင်းချတဲ့နေရာမှာ အင်းဆွဲ၊ အင်းဖြည့်၊ ဂါထာစပ်တာတွေက အဓိကမကျဘူး။ နည်းစနစ်ပုံသဏ္ဌာန်သိရင် လွယ်လွယ်လေးတတ်ကြတယ်။ အဲ... အင်းမှာ အရေးအကြီးဆုံး အဓိကကတော့ အင်းပျက်ခြင်း လက္ခဏာတွေပဲကွဲ့။ ဒါတွေ မသိဘဲ အင်းချ အင်းရေးနေရင်တော့ အင်းကောင်းတစ်ကွက် ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ လူကလေးနားလည်အောင် ပြောရရင်တော့ ဘာမှစွမ်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ အင်းရဲစွန်းနီး ရှမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အင်းမသင်ခင် လူကလေးကို အဘအရင်ဆုံး အင်းပျက်ခြင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လက္ခဏာတွေအကြောင်းကို ပထမဦးဆုံး ပြောပြမယ်။ လူကလေး လိုက်ပြီးရေးမှတ်၊ ပြီးရင် အလွတ်ကျက်”

ဦးသီလက မင်းမောင်အားပြော၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ကိုက်ကာငုံလိုက်၏။ မင်းမောင်က ဦးပြုံးနှင့် မှန်သို့ရေးဝယ်သွားခဲ့စဉ်က ဝယ်ခဲ့သော စာအုပ်နှင့် ခဲတံတို့အား ယူကာရေးရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။

မင်းမောင် အသင့်ဖြစ်သော် ဦးသီလက အင်းပေါက်ခြင်း ခုနစ်ပါး အင်းကန်ခြင်း ခုနစ်ပါး အင်းကျိုးခြင်း ခုနစ်ပါး ပေါင်း ၂၀ ပါးတို့ကို အောက်ပါအတိုင်းပြောပြ၍ မင်းမောင်အား ရေးမှတ်စေခဲ့၏။

“အင်း”ပေါက်ခြင်း ခုနစ်ပါးကား

- ၁။ အင်းဘောင်ချင်း မထိခြင်း။
- ၂။ အင်းဘောင်လွန်သွားခြင်း။
- ၃။ အင်းချ မမှန်ခြင်း။
- ၄။ အင်းဆံသွင်းသော ဂဏန်းတို့နှင့် အင်းဘောင်အရေးအသား ထိခြင်း။
- ၅။ အကွရာဂဏန်း မပီသခြင်းနှင့် မမှန်ခြင်း။
- ၆။ ဂဏန်းတောင့် မကိုက်ခြင်း။
- ၇။ အင်းကွက်မညီခြင်း။

အင်းကန်ခြင်း ခုနစ်ပါး

- ၁။ နက္ခတ်မမှန်ခြင်း။
- ၂။ အသွားမမှန်ခြင်း။
- ၃။ အကွရာဂဏန်းမညီခြင်း။
- ၄။ အကွရာဂဏန်း အလှည့်မမှန်ခြင်း။
- ၅။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပိန်းမသော မသန်ရှင်းသူတို့ ကိုင်တွယ်ခြင်း။
- ၆။ အင်းချသူ၏ ညစ်ပေခြင်း။

၇။ ဂါထာဗန္ဓ မမှန်ခြင်း။

အင်းကျိုးခြင်း ခုနစ်ပါး

- ၁။ အင်းစီရင်သောအခါ လူနေရာလွှဲခြင်း။
- ၂။ အင်းစီရင်သောအခါ စကားပြောခြင်း။
- ၃။ လူလံ၍စီရင်ခြင်း။
- ၄။ စီရင်၍ မပြီးမီလံ၍သွားခြင်း။
- ၅။ အင်းအံ့ပြတ်ခြင်း။
- ၆။ စတုရန်းလေးမျက်နှာက ဝိုင်းပိအောင် မသားမှု၍ အစီအစဉ်အတိုင်း သားခြင်း။
- ၇။ အင်းဘောင်ရွေ့ခြင်း။

မင်းမောင်ရေးမှတ်ပြီးသောအခါ ထိုအင်းပျက်ခြင်းလက္ခဏာ ၂၀ ပါးတို့အား ကျက်မှတ်စေခဲ့၍ ဦးသီလမှာ တရားကျင့်ကြံရန်အတွက် ရေတံခွန်ဘက်သို့ စပါးအုံကြီးနှင့်အတူ ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအချိန် ဦးပြုံးမှာ တရားကွပ်ပျစ်၌ထိုင်ရင်း ညနေစာဟင်းစားအတွက် ချောင်းထဲမှ ဖမ်းယူလာသော ငါးများကို ကိုင်လျက်ရှိနေလေတော့၏။

အခန်း (၂၈)

မင်းမောင်အသက် ၂၀ ပြည့်ပြီ

၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၁ ရက်။
ထိုနေ့သည် မင်းမောင်အသက် ၂၀ တင်းတင်းပြည့်သော နေ့ဖြစ်၏။
“လူကလေး... ဒီနေ့ဟာ လူကလေး အသက် ၂၀ ပြည့်သလို အဘရဲ့ ပညာတွေလည်း လူကလေး ပြည့်စုံ

အောင်ရခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ လူကလေးကို အဘမေးမယ်။ လူကလေး ဘာဆက် လုပ်မယ် စိတ်ကူးလဲ”

သုံးဦးသား အဖန်ရည်သောက်နေ ရာမှ ဦးသီလက မင်းမောင်အား မေး လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်ကတော့ ငယ်စဉ်က ဆန္ဒအတိုင်း အင်္ဂလိပ်မျက်နှာဖြူတွေကို လက်စားချေ တွန်းလှန်မှာပဲအဘ”

မင်းမောင်က မဆိုင်းမတွပြန်ဖြေ ၏။

“ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ကောင်လေး စိတ်ဓာတ်ကို သဘောကျတယ်”

ဦးပြုံးက အဖန်ရည်သောက်နေ ရာမှ ဝင်ပြော၏။ ဦးသီလက ခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ရင်း -

“ကောင်မပြီ၊ ဒါဆို လူကလေးကို အဘ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ တစ်ခုပဲ လုပ် ပေးဖို့ရှိတော့တယ်။ ဒီကိစ္စပြီးရင် လူက လေး ဆန္ဒအတိုင်း လုပ်ပေတော့”

“လူကလေးကို မနက်ဖြန်မွန်း တည့် ဘီလူးနက္ခတ်စီးချိန်မှာ အဘ အာဠာဝက ဆေးထိုးပေးမယ်”

“ဗျာ...အာဠာဝကဆေး ဟုတ် လား”

ဦးပြုံးက အံ့ဩစွာဝင်မေး၏။

“ဟုတ်တယ် ဦးပြုံး၊ လူကလေး က မျက်နှာဖြူကို တစ်ယောက်တည်း ပုန်ကန်မယ့်သူဆိုတော့ ဒီဆေးထိုးပေး မှ ဖြစ်မှာ။ တစ်နည်းအားဖြင့် လူက လေးအတွက် သူရဲကောင်း ၂၀ ထည့် ပေးလိုက်တဲ့ သဘောပဲပေါ့ဗျာ”

ဦးသီလစကားကို ဦးပြုံးကနား

လည်သော်လည်း မင်းမောင်က နား မလည်သဖြင့် -

“အဘ...အာဠာဝကဆေးက သူရဲကောင်း ၂၀ လောက်အားကိုးရ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား”

ဟုမေးလေ၏။ ဦးသီလက ပြုံး လိုက်ရင်း -

“နောင်...လူကလေး ဒီဆေး အစွမ်းသိလာမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ထိုအချိန် ဦးပြုံး က မင်းမောင်အား -

“ငါ့အထင် ဒီဆေးက သူရဲ ကောင်း ၂၀ ထက်တောင် မကဘူးထင် တယ်။ ဒီဆေးဆိုသူဟာ ဓားပြီး တုတ် ပြီးတဲ့အပြင် တစ်ပါးသူလုပ်ကြံ ကြံစည် လို့ မရဘူးတဲ့”

ဟုပြောပြီး ဦးသီလဘက်သို့လှည့် ကာ -

“ဟုတ်တယ်နော် ဘာသီလ”

ဟုမေးလိုက်၏။ ဦးသီလက -

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့”

ဟုပြန်ဖြေပြီး ဆေးပြင်းလိမ်ကို ကိုက်၍ဆေးဝင်လေ၏။ မင်းမောင်က ဦး သီလရှေ့ရှိ အဖန်ရည်ခွက်တွင်းသို့ အဖန်ရည်ကို ထပ်၍ဖြည့်ရင်း -

“အဘ...ဒီဆေးက အထက် ဂိုဏ်းဆေးလား”

ဟုထပ်မေးပြန်၏။ ဦးသီလက ထွေးခံကိုယူ၍ တံတွေးကို ပျစ်ခနဲ တစ် ချက်ထွေးလိုက်ပြီး -

“ဒီဆေးက အထက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အောက်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကွဲ့၊ လူကလေး နားလည်မယ့် စကားနဲ့

ပြောရရင် ဒီဆေးထိုးတဲ့သူဟာ ကျိန်စာ တစ်မျိုးကို ဆိုတဲ့သူလိုပဲ။ စည်းစောက် ရင် အသေချိုးနဲ့ သေရတာများတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုစကားကြောင့် မင်းမောင်မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး -

“ဟာ...ဒီလိုဆေးမျိုး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မေထိုးရဲဘူးအဘ”

ဟုငြင်းဆိုလေ၏။ ဦးသီလကပြုံး ကာ -

“ဒီလောက်လည်း မကြောက်ပါနဲ့၊ လူကလေးက ဒီလိုဖြစ်မယ့် လူမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ အဘပြောတဲ့စည်းစောက် တယ်ဆိုတာ ကံငါးပါး မလုံတာကိုပြော တာ။ လူကလေးက ကံငါးပါးလုံပြီးသား ပဲ။ ဘာကြောက်စရာရှိလဲ။ ဓာတ်ခွတော့ ရှိတယ်။ လူကလေး ထပ်ပြီးရှောင်ရှား ကာ အမဲသားနဲ့ သားစိမ်းငါးစိမ်းတွေ မစားမိဖို့တဲ။ ဒါလည်း လူကလေး လုပ် နိုင်မှာပါ”

ဟုပြော၏။

“ဒီလိုလား အဘ၊ ဒီလောက် တော့ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါဆို...လူကလေး ထိုးမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်ထိုးမယ် အဘ”

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ၊ ကောင်လေးရ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ထွေးပြီးတဲ့တံတွေး ပြန်မမျှီရဘူး။ ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ အတိုင်း ရှေ့သတိုးပေတော့ ဟဲဟဲ”

ဦးပြုံးက ပြောရင်းပြုံးနေရာမှ ရယ် လေ၏။ ထိုအခါ ဦးသီလက -

“ကဲ . . . ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင်

ဦးပြုံးလူကလေး ခုပဲ ကန်တော့ပွဲ သုံး
ပွဲအတွက် အုန်းသီးနဲ့ငှက်ပျောသီးတွေ
သွားခူးချေတော့”

ဟုပြောကာ သူ၏အခန်းတွင်းသို့
ဝင်သွား၏။ ဦးသီလ အခန်းတွင်း ဝင်
သွားသည်နှင့် ဦးပြုံးက စားကိုယူကာ-

“ကဲ...ကောင်လေးရေ နေမပူ
ခင် တို့လုပ်ငန်း စကြစို့”

ဟုပြောရင်း တဲပေါ်မှဆင်းသွား
လေတော့၏။

အခန်း (၂၉)

အာဠာဝကဆေးထိုးပြီး

နောက်တစ်နေ့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပုတ်
ပေါ်တွင် ဘုရားပွဲတစ်ပွဲ၊ ဝိဇ္ဇာပွဲတစ်ပွဲ၊
အင်းစောင့်ဆေးစောင့် တစ်ပွဲ၊ သုံးပွဲကို
ပြင်ဆင်၍ ဦးသီလက ဆေးခွက်နှင့်
စုတ်တံကိုကိုင်ကာ ဘီလူးနံ့ကွတ်စီးချိန်
ကို စောင့်နေ၏။ ထိုအချိန် မင်းမောင်
က “အပေါ်အင်္ကျီပေါ် ကိုယ်ဗလာဖြင့်
ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ ငါးပါးသီလခံယူခြင်းနှင့်
သစ္စာဆိုခြင်း (ဤဆေးခွင်ဖြင့် မတရား
မှုများ မပြုဘဲ အများကောင်းကျိုးသာ
ပြုပါမည်။ သစ္စာစကားမှန်ပါက ဆေး
ခွင်းထက်၍ မမှန်ပါက ဘေးအန္တရာယ်
လမ်းအထက်မှာ လျှောက်ရပါစေ)ပြု
လေ၏။ မင်းမောင် သစ္စာပြုပြီး မကြာမီ

“ကဲ...လူကလေး အချိန်ကျပြီ
တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ခူး
နှစ်ဖက်ပေါ် တင်လိုက်ပါ။ ပြီးရင် ကျော
ကိုဖွင့်ထား”

မင်းမောင်က ဦးသီလပြောသလို
ကျောကိုဖွင့်၍ ကန်တော့ပွဲများဘက်
မျက်နှာမူကာ ထိုင်လိုက်၏။ အသင့်ဖြစ်
သော် ဦးသီလက ဆေးခွက်ထဲမှ ဆေး
များကို စုတ်ဖြင့်တို့ကာ ထိုးလေ၏။
မကြာမီ ဆေးထိုး ဂါထာစုတ်ခြင်းများ
ပြီးလေ၏။

“ကဲ...လူကလေး ဘုရားဝတ်ပြု
လိုက်တော့”

မင်းမောင်က ဦးသီလခိုင်းစေ
သည့်အတိုင်း ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်၏။

“ကဲ...လူကလေး ဒီနေ့ဒီအချိန်
ကစပြီး မင်းရဲခန္ဓာကိုယ်မှာ ဟိန္ဒူက၊
ပေါ်ရိသာရ ယက္ခ၊ အာဠာဝက ဘီလူး
လေးကောင်အနက် အာဠာဝကဆိုတဲ့
ဘီလူးတစ်ကောင် ပူးကပ်သွားပြီ။ ဒါ
ကြောင့် လူကလေး သစ္စာနဲ့အကျင့်ကို
ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ စောင့်စည်းသွား
ပေတော့”

“စိတ်ချပါ အဘ၊ ကျွန်တော်
အမြဲသတိထား မှတ်သားသွားပါမယ်”

ထိုစဉ် ဦးပြုံးက -

“ဘသီလ ကျုပ်ကြားဖူးတာက
အာဠာဝက ဆေးထိုးပြီးရင် စမ်းသပ်မှု
လုပ်သေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟုမေးလေ၏။

“ဒါကတော့ ဆရာအမျိုးမျိုးပေါ့၊
တချို့က စမ်းသပ်မှုပြုပြီး တချို့က
မစမ်းသပ်ကြဘူး၊ တကယ်တော့ စမ်း
သပ်မှုက မအောင်မြင်ရင် အန္တရာယ်
ဖြစ်စေတယ်ကွဲ့”

“ဘယ်လိုစမ်းသပ်ရလို့လဲ အဘ”

“အင်း...လူကလေးနဲ့ဦးပြုံး ဗဟု

သုတအဖြစ် ပြောပြမယ်။ ပထမ ဆေး
ထိုးပြီးပြီဆိုရင် အဲဒီဆေးထိုးပြီးတဲ့
တပည့်ရဲ့ဗိုက်ထဲကို ဆေးထိုးတဲ့ စုတ်
အချွန်နဲ့ထိုးထည့်ရတယ်။ ပြီးရင်ပြန်ဆွဲ
ထုတ်တယ်။ အဲဒီလို ထုတ်လိုက်တဲ့အခါ
ဗိုက်မှာဒဏ်ရာမရဘဲ နှုတ်အတိုင်း ပြန်
ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ဆေးအောင်တယ်
ပေါ့”

“ဒီလို ဆေးအောင်ပြီဆိုရင် ခုတိ
ယအနေနဲ့ အံ့မွှေးပြတ်အောင် ရိတ်လို့
ရအောင် ထက်တဲ့ ငှက်ကြီးတောင်စား
နှစ်လက်ကို ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ အသွား
ထောင်ပြီးတစ်လက်၊ ကျောမှာ အသွား
ထောင်ပြီးတစ်လက် ဒေါက်လိုက်တင်ပြီး
စားပေါ်ကနေ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကြိုး
တွေနဲ့ပတ်ချည်ရတယ်။ ပြီးရင် အဲဒီ
ဆေးထိုးထားတဲ့ တပည့်ကို အခန်း
မှောင်ထဲမှာ ပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒါကို
ဆေးထိုးထားတဲ့ တပည့်က မိနစ်
အနည်းငယ်အတွင်း ရုန်းထွက်ရတယ်။
ဒီလိုရုန်းလိုက်တဲ့အခါ စားသွားက
အသားကိုမရှုဘဲ စားကကြိုးကိုဖြတ်ပြီး
လွတ်မှဆေးအောင်တယ်။ အဲ...ကြိုး
မပြတ်ဘဲ လူကိုစားရပြီဆိုရင် ဆေး
မအောင်ဘူးကွဲ့”

“နောက်ဆုံး စမ်းသပ်မှုကတော့
အဆိုးဆုံးပဲ။ အဲဒီဆေးထိုးထားတဲ့
တပည့်ကို လက်ပြန်ကြိုးတပ်ပြီး ချောင်း
ထဲကို ကန်ချရတယ်။ အဲ...ရေထဲမြုပ်
ပြီး မကြာခင်မှာ ဆေးအောင်တဲ့သူဟာ
ကြိုးတွေပြတ်ပြီး ကန်ချလိုက်တဲ့ တံ
တားပေါ်ကို ပြန်ခုန်တက်လာတယ်။
အဲဒီ လို သုံးမျိုးလုံးအောင်မြင်ပြီဆိုရင်

ဒီ တပည့်ဟာ အာဠာဝကဆေးအောင် သွားပြီပေါ့ကွာ။ ကဲ...ရှင်းပြီလား”

ဦးသီလက ပြောပြီး အဖန်ရည် ကို သောက်လိုက်၏။ ဦးပြုံးက ပြုံးရင်း-

“ဘသီလက ကောင်လေးကို ခုလိုမစမ်းသပ်တော့ ကောင်လေးမှာ ထိုးတဲ့ ဆေးအောင်၊ မအောင် ဘယ်လို သိမှာလဲ”

ဟုမေး၏။ ဦးသီလက ဆေးပြင်း လိပ်ကို ကိုက်ငုံကာ -

“စမ်းသပ်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်တို့ တဲ့ဆေးအပေါ် ကိုယ်မယုံကြည်လို့ ဦး ပြုံးရဲ့ ကျွန်က ယုံပြီးသား။ လူကလေး ဆေးအောင်တယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိ ပါလိမ့်မယ်။ ကဲ...လူကလေးတို့ ထမင်း သွားစားကြ”

ဟုပြောလိုက်၏။ ဦးသီလစကား ဆုံးသည်နှင့် ဦးပြုံးနှင့်မင်းမောင်မှာ တဲ ပေါ်သို့တက်သွားလေတော့၏။

အခန်း (၃၀)

ဦးသီလ၊ ဦးပြုံးနှင့် မြွေကြီးတို့ကိုခွဲရပြီ

မင်းမောင်အား အာဠာဝကဆေး ထိုးပေးပြီး တစ်ပတ်အကြာ ဦးသီလက မင်းမောင်အားခေါ်၍ -

“လူကလေး...လူကလေးကို အဘခေါ်လာခဲ့ပြီး လူကလေးအတွက် ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ပညာတွေသင်ပေးခဲ့ပြီးပြီ ဆိုတာ လူကလေး သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...သိပါတယ်”

“အေး...ဒါဆိုရင်၊ လူကလေး မနက်ဖြန် ခရီးထွက်ဖို့ပြင်တော့”

“ဗျာ...ဘယ်ကို ခရီးထွက်ရမှာ လဲ အဘ”

“လူကလေးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ စဉ်းစား။ မနက်ဖြန်ကစပြီး လူကလေး ဟာ ဘဝသစ်နဲ့ လူသစ်စပေတော့။ လူကလေး ဒီမှာဆက်နေရင် လူကလေး ဆန္ဒတွေ ပြီးမြောက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီတုန်း အဘတို့ကို လူ ကလေး စွန့်ရလိမ့်မယ်ကွဲ့”

ဦးသီလစကားတို့က မင်းမောင် ရင်ကိုနှင့်စေ၏။ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ခွဲရ မည်ကို သိသော်လည်း တကယ်တမ်း ခွဲရမည်ကို သိလိုက်ရသောအခါ မင်း မောင်စိတ်မကောင်း။ နှစ်ကြာရှည်စွာ နေခဲ့သော သံယောဇဉ်ကြောင့် ခွဲချင် သော်လည်း မခွာရက်ဖြစ်နေ၏။ ထို အဖြစ်ကို ရိပ်စားမိသော ဦးသီလက-

“လူကလေး ကြံ့ခိုင်တဲ့ယောက်ျား ဟာ နှလုံးသားမာရတယ်။ မပျော့ညံ့ရ ဘူးကွဲ့။ တွေ့ဆုံခြင်းပြီးရင် ခွဲခွာခြင်းဟာ ကြုံလာမှာပဲ။ ဒီတရားတွေကို လူ ကလေး ခုကစားသွားက ကျင့်ကြံနိုင်မှ လူကလေး ဖြစ်ချင်တာဖြစ်မှာ။ အား တင်းပြီး စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်စမ်းပါ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ မင်း မောင်က စိတ်ကိုတင်းကာ -

“စိတ်ချအဘ၊ ကျွန်တော် မနက် ဖြန် အဘပြောသလို ကျွန်တော့်ဘဝ သစ်အတွက် ခရီးစပါတော့မယ်”

ဟုပြန်ပြောလိုက်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့၌ မင်းမောင်မှာ သူ၏အဝတ်အစားအိတ်ကိုယူ၍ ဦးသီ လနှင့် ဦးပြုံးတို့အား ကန်တော့လေ၏။ “အဘနဲ့ဦးပြုံးကို နှုတ်ဆက်ပါ တယ်”

“အေး...သွားလေရာ သံသရာ မှာ ကြုံဆောင်သမျှအောင်ပြီး ဆန္ဒမှန် သမျှပြည့်ပါစေကွယ်။ ရော...လူလေး ဒီစားဟာ အဘကိုယ်ဘိုင် အခက်အခဲ များစွာနဲ့ရင်းပြီး လုပ်ထားတဲ့ ကိုသင်္ချိုင်း သံဃာအစစ်ပဲ။ လူကလေးအတွက် အဘအမွေပေါ့”

ဦးသီလက မင်းမောင်အားပြော ရင်း ဓားကိုပေးလေ၏။ ထို့နောက် ကိုး သင်္ချိုင်းသံဃာအား ခဲရာခဲဆစ် စွန့်စား လုပ်ခဲ့ရပုံများကိုပါ ထပ်မံပြောပြခဲ့၏။ (ဦးသီလပြောပြခဲ့သော ကိုးသင်္ချိုင်းသံ ဓားအကြောင်းအား နောင်အလျဉ်းသင့် ပါက ရေးသားဖော်ပြပါမည်။)

မင်းမောင်မှာ ဦးသီလနှင့် ဦးပြုံး တို့အား နှုတ်ဆက်အပြီး တဲအောက်သို့ ဆင်းလာသောအခါ စပါးအုံးမြွေကြီးက မင်းမောင်၏ရင်ဘတ်အား သူ၏ခေါင်း ဖြင့် ထိုးကာပွတ်လေသည်။

“ကဲ...သားကြီး ငါသွားတော့ မယ်”

မင်းမောင်က မြွေကြီးအား နှုတ် ဆက်၍ မြွေကြီးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ကာ ကျောခိုင်းပြီး လမ်းကလေးအတိုင်း ထွက်ခွာခဲ့လေတော့၏။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

စကြာမင်းနိင်

ပိတောက်အမုန့်

ဓဉာဠိုး(အိမ်မဲ)

ဝိတောက်စာမုန်း

ဗညားဦး(အိမ်မ)

(၁)

“ငြိမ်းဇော် ငြိမ်းဇော်”

“ချီလဲ့ကြည်ပါလား”

အိမ်ထဲကိုပြေးဝင်လာသော ချီလဲ့ ကြည်သည် ငြိမ်းဇော်၏လက်ကိုဆွဲရင်း “ငြိမ်းဇော် ချီနဲ့ ဖြူးထဲကို လိုက်ခဲ့ပါလား”

“ငါဒီနေ့မအားဘူး။ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါလိုက်ပို့ပေးမယ် ချီလဲ့ကြည်”

“မရဘူး မရဘူး ငြိမ်းဇော်။ လိုက်ခဲ့ရမယ်။ မနက်ဖန်ဆိုရင် သင်္ကြန်ရက်အတွက် ဆိုင်တွေစပိတ်ပြီလေ”

“ဘာဝယ်စရာတွေ ရှိလို့လဲ ချီလဲ့ကြည်”

“သင်္ကြန်မှာ ရေကစားဖို့ အင်္ကျီသွားဝယ်ချင်တယ်”

“ငါဒီနေ့ မအားဘူး။ ငါလိုက်လို့တော့မဖြစ်ဘူး”

“မရဘူး မရဘူး လိုက်ပို့ပေးရမယ်” ချီလဲ့ကြည်က ငြိမ်းဇော်လက်ကို အတင်ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆွဲခေါ်နေသည်။ ငြိမ်းဇော်ကလည်း အတင်းရုန်းပြီး ငြင်းဆန်နေ၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ငါလိုက်ပို့လို့ မဖြစ်ဘူး”

“ရတယ် ရတယ်။ ဒါဆို ချီတစ်ယောက်ပဲ သွားတော့မယ်။ နောင်လည်း ထိုက်မပို့နဲ့တော့”

နှုတ်ခမ်းစုရင်း ငြိမ်းဇော်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်

ပြေးသွားသူမှာ ချီလဲ့ကြည်။ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသောကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ ငြိမ်းဇော်ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ကားမောင်းရင်း ဒေါသငွေ့ကျွန်းနေလျက်။

“ငြိမ်းဇော်ရယ် . . . နှလုံးသားက မာကျောလှချည်ထားကွယ်။ ချီက မိန်းမသားပါ။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ငြိမ်းဇော်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ညွတ်နေတယ်ဆိုတာ ငြိမ်းဇော် မသိဘူးလား။ ငြိမ်းဇော်က စိမ်းသရဖူဆောင်နေတာလားကွယ်”

ချီလဲ့ကြည်သည် ငြိမ်းဇော်ကို နှလုံးသားထဲက စကားပြောရင်း ကားကိုမောင်းလာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့ဝန်းကျင်မှာလည်း ဝိတောက်ရန်ဝေနေလျက်။ သင်္ကြန်တေးများ လွင့်ပျံ့မြူးကြနေလျက်။

ပထမဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကို ဝင်လိုက်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ စိတ်ကြိုက် အင်္ကျီကို ဝယ်လိုက်ပြီး ကားကို ရှပ်ရှင်ရုံဘက်တန်းကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ရှပ်ရှင်ရုံရှေ့က မြင်ကွင်းသည် ချီလဲ့ကြည်မျက်လုံး လှုပ်ရှားသွားသည်။ မြင်ကွင်းမှာ ရှပ်ရှင်ရုံရှေ့တွင် ကားတစ်စီးပေါ်မှ လက်တွဲလျက်ဆင်းလာသော စုံတွဲတစ်တွဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“အို . . . ငြိမ်းဇော်နဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းပါလား”

ချီလဲ့ကြည်၏ နှလုံးသားမှာ မုန်တိုင်းကြမ်းကြမ်းနှင့် ပြူးရီရွန်းဝေလျက် ရှပ်ရှင်လက်မှတ်ဝယ်ပြီး ရှပ်ရှင်ရုံထဲကို ဝင်သွားကြသူမှာ ငြိမ်းဇော်နှင့် ဝိုင်းဝိုင်း။

နှလုံးသားကို ဆတ်ဆတ်ခါး လှုပ်ရုံသွားကာ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ထားပြီး ကားကို အရှိန်ပြင်းပြင်းမောင်းသွင်းလာခဲ့သော ချီလဲ့ကြည်တစ်ယောက် စီးတောက်နေလျက်။

(၂)

သင်္ကြန်အကြတ်နေ့။ ရန်ကုန်တစ်မြို့လုံး သင်္ကြန်တေးတွေနှင့် အတာယဗိမ်းတွေ မြိုင်မြိုင်ဆိုင်းဆိုင်း လှပနေလျက်။ ဝိတောက်ပန်းတွေ ရွှေအိုရောင်ဝင်းလျက် အတာရေများလည်း အေးစိမ့်ချမ်းမြေ့နေပါသည်။

တစ်နေ့လုံး သင်္ကြန်ကကြီးနှင့် မြူးထူးမြန်းပက်ခဲ့ကြသည့် အတာရေများသည် ညရောက်သည့်တိုင်အောင် ကားလမ်းမပေါ်၌ စိမ့်စီးဆင်းနေဆဲ။

သင်္ကြန်ရေများ စိုစွတ်နေသော ကားလမ်းမပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်လာသည်။ မိန်းကလေးသည် သင်္ကြန်ညမှာ ဝိတောက်အလှနှင့် မြူးကြွလှပနေလျက်။

ထိုစဉ် မိန်းကလေး၏နောက်ဘက်မှ ကားတစ်စီး အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်လာပြီး ကျီးခနဲ ရပ်သွားသည်။ “ကားပေါ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလာလျက်။

ကားရှေ့ဘက် မြင်ကွင်းတွင် လမ်းလျှောက်နေသော မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ကားမောင်းနေသော မိန်း

ကလေး၏မျက်ဝန်းပေါ်တွင် ခေါသဟုန်း ဟုန်း တောက်လောင်သွားသည်။ ရင်ထဲ လှုပ်ရှားတုန်ခါနေပြီး လက်များသည် တဆတ် ဆတ်တုန်ခါနေလျက်။ အံ့ကို ကြိတ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ပိတောက် တစ်ခွက်ကို ကာအပြင်ဘက်သို့ လွှင့်ပစ် လိုက်သည်။

“ဟာဟာဟာတဲ့ပိတောက်၊ သစ္စာ မရှိတဲ့ပိတောက်၊ စိမ်းသရဖူဆောင်းတဲ့ ပိတောက် ကမ္ဘာအပြင်ဘက်ကိုသွားစိစိ တော့”

ပေါက်ကွဲမှုတွေ ဖော်ကူးလိုက်ပြီး ကားကို အရှိန်မြှင့်လိုက်ပြီး အရှိန်ပြင်း ပြင်းမောင်းချလိုက်သည်။ ကားသည် လမ်းလျှောက်နေသော မိန်းကလေးဆီသို့ ဦးတည်တိုက်ခိုက်လာ၏။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်သည် ကား ရှေ့ကိုဖြတ်ပြေးပြီး မိန်းကလေးကို လမ်း ဘေးသို့ တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“အား”

“ဇန်နီ”

ဝန်းကျင်တွင် အသံဗလံများ ဝေ စည်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကားသည် အရှိန်ပြင်းစွာ မောင်းထွက်သွားတော့ သည်။ အံ့ကိုကြိတ်ကာ ကားကို အရှိန် ပြင်းပြင်း မောင်းထွက်လာခဲ့သောကား သည် လမ်းကို ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး ခြံထဲကို မောင်းဝင်လိုက်သည်။

“ကွီ”

အရှိန်ပြင်းပြင်း မောင်းနှင်လာသော ကားသည် တိုက်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက် သည်။ ကားတံခါးကို စိတ်လှုပ်ရှားတုန်ခါ စွာ အလျင်အမြန် ဖွင့်လိုက်ပြီး ကားပေါ် မှ သွက်လက်စွာဆင်းလိုက်သည်။

“ကွီ”

ကားတံခါးကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပြန်ပိတ်ပြီး တိုက်ထဲကိုပြေးဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲကိုဝင်လိုက်ပြီး တံခါးပိတ်ထား လိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားနေဆဲ။ မောဟိုက်တုန်ခါနေဆဲ။

“ချက်...ချက်...ချက်”

အခန်းနံရံပေါ်မှ တိုင်ကပ်နာရီရွေ့ လျားသံသည် မိန်းကလေး၏နှလုံးသား ထဲမှာ ချောက်ချောက်ချားချား စားပွဲ ပိုင်းပေါ်က ရေသန့်ဘူးကို တုန်ခါသော လက်နှင့် လှမ်းယူပြီး မောသောကလေးလိုက် သည်။

“ဇန်နီ...ဇန်နီ...ဇန်နီ”

အခန်းတံခါးကို လာခေါက်နေ သောအသံသည် ရိုက်ခတ်ထွက်ပေါ်လာ သည်။ မိန်းကလေးသည် အခန်းတံခါး ကိုမဖွင့်။ ရင်ထဲ တုန်ခါလှုပ်ရှားပြီး အတန် ကြာအောင် ငေးခိုင်းရပ်နေလျက်။

“ဇန်နီ...ဇန်နီ...ဇန်နီ”

တံခါးခေါက်သံက ချောက်ချောက် ချားချား ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ တံခါး ကိုမဖွင့်ပိသေး။ ငေးရပ်နေဆဲ။

“ချီလဲ့ကြည်...ချီလဲ့ကြည်”

မိခင်ဖြစ်သူ ဧေါခိုင်ခိုင်၏အသံဖြစ် သည်။ တံခါးမဖွင့်ဘဲ ပြန်အော်ပြော လိုက်သည်။

“မေမေ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဖုန်းလာနေတယ်သမီး”

“ဟာ...မေမေကလည်း သမီး အပြင်ကပြန်လာပြီး ခေါင်းကိုက်နေလို့ အမေပဲ ဖုန်းကိုင်လိုက်ပါ”

“မဟုတ်ဘူးသမီး၊ သမီးဦးလေး ကားတိုက်ခံရလို့တဲ့”

“ဘာ...ဦးလေး ကားတိုက်ခံရ လို့ ဟုတ်လားမေမေ”

အခန်းတံခါးကို ချက်ချင်းပြေးဖွင့် လိုက်သည်။ ယူယာခတ် ပြေးထွက်လာ သူမှာ ချီလဲ့ကြည်။

“မေမေ ဦးလေး ကားတိုက်ခံရလို့

ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်သမီး၊ ဖုန်းသွားကိုင် လိုက်ဦး”

ချီလဲ့ကြည်သည် ဖုန်းကိုပြေးကိုင် လိုက်မိသည်။

“ဟဲလို”

“သမီးလေး ချီလဲ့ကြည်လား”

“ဟုတ်တယ် ဧေါလေးချစ်”

“သမီးလေး ဦးလေးကားတိုက်ခံရ လို့ အခု ဆေးရုံကြီးမှာရောက်နေတယ်။ သမီးအပြန်ဆုံးလာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်တဲ့ ဧေါလေးချစ်”

ချီလဲ့ကြည်သည် ဧေါခိုင်ခိုင်လက် ကိုဆွဲခေါ်ရင်း ကားပေါ်တက်ကာ ရန် ကုန်ဆေးရုံကြီးဆီသို့ ပြေးလွှားနေလျက်။

(၃)

ဆေးရုံကြီးတွင် မျက်လုံးတွေလှုပ် ရှားနေသော ဧေါလေးချစ်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။

“ဧေါလေး ဦးလေး ဘယ်လိုနေ သေးလဲ”

“အခုပဲဆုံးသွားတယ် သမီးရယ်”

ဧေါလေးချစ်သည် ရိုက်ခတ်ငိုကြွေး နေသည်။ ချီလဲ့ကြည်ရင်ထဲ ဦးလေးဆုံး သွားသည့်အတွက် နှလုံးသားပြိုကွဲ သိမ့် သိမ့်တုန်အောင် ငိုရိုက်နေမိသည်။ ပြီးမှ စိမ့်အိစီးဆင်းနေသော မျက်ရည်ကိုသုတ် ရင်း...

“ဧေါလေးချစ် ဦးလေးကိုတိုက် သွားတဲ့ကားကို မိပြီလား”

“မမိသေးပါဘူးကွယ်”

“ဦးလေးက ဘယ်လိုကားတိုက်ခံ ရတာလဲ”

“ကားတစ်စီးက လမ်းလျှောက် လာတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဝင်

တိုက်မိဆဲဆဲ သမီးဦးလေးကပြင်သွားပြီး လမ်းပေါ်ကမိန်းကလေးကို လမ်းဘေး တွန်းထုတ်လိုက်ပြီး သမီးဦးလေးကို ကားတိုက်မိသွားတာပဲ။ အဲဒီကားက မောင်းပြေးသွားတယ်။

ချိုလဲ့ကြည်၏ နှလုံးသားမှာ မီး ဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်သွားပြီး တစ် ကိုယ်လုံး ကတုန်ကယင်နှင့်။

“ဒေါ်လေးချစ် အဲဒီမိန်းကလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“မိန်းကလေးကတော့ ဘာမှဖြစ် မသွားပါဘူး သမီးရယ်”

ထိုစဉ် အခန်းတစ်ခန်းထဲမှ မိန်း ကလေးတစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ ဒေါ်လေးချစ်က လှမ်းကြည့်ပြီး -

“သမီးချိုလဲ့ကြည် ဟိုမှာလာနေတဲ့ မိန်းကလေးပဲ”

မိန်းကလေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရီသွားတော့သည်။ ရင်ထဲ ကတုန်ကယင်နှင့်။

“အို... ဝိုင်းဝိုင်းပါလား”

အတန်ကြာအောင် ငေးရီတုန် လှုပ်သွားသူမှာ ချိုလဲ့ကြည်၊ ဆေးရုံကြီး ဝင်းထဲကို လှမ်းဝင်လာသော ငြိမ်းဇော်နှင့် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တွေ့လိုက်ရသော ချိုလဲ့ ကြည်သည် ဆောက်တည်ရာမရ တုန် လှုပ်သွားမိသည်။

“ချိုလဲ့ကြည်ဆိုတာ သူ့ပါပဲ”

ငြိမ်းဇော်က ချိုလဲ့ကြည်ကို လက် ညှိုးထိုးပြီးပြောလိုက်သည်။ ချိုလဲ့ကြည် က မတုန်မလှုပ်ဟန်နှင့်။

“ငြိမ်းဇော် နင်ဘာတွေလျှောက် ထုပ်နေတာလဲ”

“ချိုလဲ့ကြည် နင်တော်တော်သရုပ် ဆောင်ကောင်းနေပါလား”

ချိုလဲ့ကြည်သည် ငြိမ်းဇော်ကို မျက် လုံးစိမ်းစိမ်းနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ

“နင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ငြိမ်းဇော်”

“အေး... ငါကတော့ အမှန်အတိုင်း ပြောရမှာပဲ။ နင် ဝိုင်းဝိုင်းကို ကားနဲ့ဝင် တိုက်ပြီး ကားမောင်းပြေးသွားတယ် မဟုတ်လား”

ငြိမ်းဇော်၏စကားကြောင့် ပျာယာ ခတ်သွားသူမှာ ချိုလဲ့ကြည်။ တုန်တုန် ရီရီနှင့် ငြိမ်းဇော်ကို ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ ငြိမ်းဇော်။ ဝိုင်းဝိုင်းကိုတိုက်သွားတဲ့ ကား ဟာ ငါမောင်းတဲ့ကားလို့ နင်ဘယ်လို ပြောနိုင်တာလဲ”

ငြိမ်းဇော်နံ့ဘေးတွင် ရပ်နေသော ခုရဲအုပ်အောင်ဝိုးသည် ဝင်ပြောလိုက် သည်။

“ချိုလဲ့ကြည်... ဒီပီတောက်တစ် ခက်ဟာ ဝိုင်းဝိုင်းကို ကားတိုက်မှုနေရာ ဝန်းကျင်မှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ပီတောက်တစ် ခက်ပါ။ ဒီပီတောက်ခက်ကို ငြိမ်းဇော် ကိုပြကြည့်တော့ သူပီတောက်ပန်းလို့ ပြောပါတယ်။ သင်္ကြန်အကြတ်နေ့က ငြိမ်းဇော်ဟာ ပီတောက်ခက်မှာ ကြီးပြောစ လေးနဲ့ ကတ်ပြားတစ်ခုချိတ်ထားတယ်။ အဲဒီကတ်ပေါ်မှာ ချစ်ရတဲ့ဝိုင်းဝိုင်းအတွက် ဆိုပြီး ရေးထားတယ်။ ဝိုင်းဝိုင်းကို ငြိမ်း ဇော်က ပေးမလို့လုပ်တုန်း ချိုလဲ့ကြည် က ဝိုင်းဝိုင်းကိုမပေးရဘူး ချိုလဲ့ကြည်ကို ပေးပါဆိုပြီး အတင်းလှပူသွားတယ်လို့ ငြိမ်းဇော်က ထွက်ဆိုထားပါတယ် ချိုလဲ့ ကြည်။ ဒါကြောင့် ဒီမူခင်းဖြစ်ပွားရာ နေရာမှာ ဒီပီတောက်ခက်ဟာ သက် သေပဲ”

ချိုလဲ့ကြည်သည် ငြိမ်းဇော်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းအောက်စိုက် သွ့ သည်။ မျက်ဝန်းပေါ်မှ မျက်ရည်စိမ့် စီးလာလျက်။ ပြီးမှ တုန်လှုပ်ရီစေ့နှင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ချို့ဟာသွားပါတယ်။ ချို့ဟာ ငြိမ်းဇော်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း နှစ် ခြိုက်မြှိုက်နေသူပါ။ ငြိမ်းဇော်ကို လက် လွှတ်ဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ငြိမ်း ဇော်ဟာ ဝိုင်းဝိုင်းကို စွဲလမ်းပြီးချစ်နေတာ ချို့သိတော့ ချို့နှလုံးသားတွေ မီးဟုန်း ဟုန်းလောင်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒါကြောင့် ဝိုင်း ဝိုင်းကို ကားနဲ့တိုက်ဖို့ကြံစည်ခဲ့တာပဲ။ ကံကြမ္မာဆိုးကဝင်လာတယ်။ ဝိုင်းဝိုင်း ကိုမတိုက်မိဘဲ ဝိုင်းဝိုင်းကို ကယ်တင် သွားပြီး အခုဆုံးသွားတဲ့သူဟာ ချို့အချစ် ဆုံး ဦးလေးဖြစ်နေတယ်။ ချို့ ကားနဲ့ဝင် တိုက်မိပြီး ဆုံးသွားတဲ့ ဦးလေးအတွက် ချို့နှလုံးသားတွေ ကြေကွဲမဆုံး ဖြစ်ရ တယ်။ ချို့ဘဝမှာ အချစ်ဆုံးကို လက် လွှတ်ဆုံးရှုံးရသလို အချစ်ဆုံး ဦးလေး ကိုလည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။ ချို့ဘဝမှာ ဒဏ် ရာမုန်တိုင်းတွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေရတယ်။ ကံကြမ္မာရဲ့ မာယာအောက်မှာ ချို့နှလုံး သားကို မြှုပ်နှံရပါတယ်”

ချိုလဲ့ကြည် မျက်ဝန်းပေါ်မှာ မျက် ရည်တွေစီးဆင်းနေသည်။ ရဲများခေါ် ဆောင်ရာကို လိုက်ပါသွားရတော့မည့် ချိုလဲ့ကြည်သည် ငြိမ်းဇော်၏မျက်ဝန်းကို တစ်ချက် စိမ့်စိမ့်ကြည့်ပြီး ဒေါ်လေးချစ် ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒေါ်လေးချစ် ချိုလဲ့ကြည်ကို ခွင့် လွှတ်ပါ ဒေါ်လေးချစ်”

ဒေါ်လေးချစ်သည် ခေါင်းညိတ်ပြ ပြီး မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် မျက်ရည်များ စိမ့်စီးနေသည်။ ချိုလဲ့ကြည်သည် မျက် ရည်များစီးဆင်းရင်း ကံကြမ္မာဆိုး၏ ရက် စက်မှုကို နှလုံးသားပေးဆပ်ပြီး ကြေကွဲ ပြည့်နှက်နေသော ဘဝလမ်းကို လျှောက် ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ဗညားဦး(အိမ်)

ဝင်းသုဏ်

(ရမည်းသင်း)

လမင်းရဲ့ နယ်ရုပ်လေးများ

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

“တိန်...တောင်”

“တိန်...တောင်”

“ဪ ကိုအောင်ဘော်နဲ့ မတင်လေးတို့ပါလား။ အိမ်ထဲဝင်ပါ ဝင်ကြပါကွယ်”

အိမ်ရှေ့က လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြား၍ သတင်းစာဖတ်နေရာက ထပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်ရာ ၁၉၉၄ ခုနှစ် ကျွန်တော် ရော့တီတိုင်း ပြောင်မြေရိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့တောဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့စဉ်က တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ဖူးသော ကိုအောင်ဘော် မတင်လေးတို့ ဇနီးမောင်နှံကို တွေ့လိုက် ရသဖြင့် အံ့အားသင့်ဝမ်းသာပြီး အိမ်ထဲ ဝင်ကြပါရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ သည်။

ကိုအောင်ဘော် မတင်လေးတို့ သည် လူငယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်များ ဖြစ်ကာ ပြောင်းပြန် ဖျာပုံခရိုင်အတွင်း ရှိ ဆားကွင်းအချို့ကို ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဆား ချောရောင်းဝယ်မှုနှင့် ဆန်ကြာဆံ့စက် များလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားသဖြင့် လူချမ်း သာစာရင်းဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ဇနီး မောင်နှံ နှစ်ဦးစလုံး လူလတ်ပိုင်းဝင်စ အသက် ၄၀ ကျော်အရွယ်များနှင့် တက် ညီထွက်ညီ အားသွန်ခွန်စိုက် စီးပွား ရေးလုပ်ကြသဖြင့် မိဘများလက်ထက် ထထက် ဆထက်ထမ်းပိုး စီးပွားဖြစ် ထွန်း ကြီးပွားနေကြသူတွေဖြစ်သည်။ ငြိမ်းသာတာနဲ့အမျှ စီးပွားရေးလုပ်

ငန်း ခဲ့တွင်မှုတွေလည်း များလာရာ တစ်နေ့တခြား အနားယူချိန်ပင် မရှိ သလောက်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ကိုအောင်ဘော် မတင်လေးတို့ ဘယ်လောက်များ အကျိုးပေးကောင်း ကြသလဲဆို နှစ်ဖက်မိဘတွေဆီကရ လိုက်တဲ့ အမွေတွေကလည်း တနင့် တပိုးလိုပြောမယ်ဆို ပြောနိုင်တယ်။ သားထောက်သမီးကဆိုင်လည်း ကြည့် ဦး။ သူတို့မှာ ထွန်းတောက်အောင်ဆို တဲ့ သားလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဲဒီသားလေးကလည်း တော်လိုက် တာမှ အလွန်တော်တဲ့ကလေး။ နှစ်စဉ် ဘက်စုံ ပညာရည်ချွန်ဆုပေးပွဲမှာ ဆု တက်ယူရတဲ့ကလေး။ တခြား တခြား သော ပိုက်ဆံရှိသားသမီးများလို ဟော့ ဟော့ရမ်းရမ်း မနေတတ်သလို ငွေကြေး လည်း မဖြုန်းတီးတတ်ဘူး။ ဒါက ဟို တုန်းကအခြေအနေကို ကျွန်တော် ရုတ် တရက် စဉ်းစားမိလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒါနဲ့ ကိုအောင်ဘော်တို့ ဘယ် ကဘယ်လို”

ကျွန်တော်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာသော ကိုအောင်ဘော်၊ မတင်လေးတို့အား အိမ်ထဲဝင်ကြရန် ဖိတ်ခေါ်ကြည့်ပြီး သူတို့ညှဉ်းခန်းတွင်းရှိ ဆက်တီထိုင်ခုံများတွင် ထိုင်ပြီးနေကုန် လာရင်းကိစ္စသိလိုသဖြင့် စကားစလိုက် ပါတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ လာ ရင်းအကြောင်းက အန်ကယ်နဲ့ ဆွေးနွေး စရာကိစ္စရှိလို့ အန်ကယ်လိပ်စာစုံစမ်း ပြီး လာခဲ့တာပါ”

ကိုအောင်ဘော်စကားအရ သူတို့ တွင် အရေးကိစ္စရှိနေပြီဆိုတာ ကျွန် တော်သဘောပေါက်ပါသည်။ ဒါကြောင့် ကိုအောင်ဘော်တို့ ပြောမယ့်စကားကို နားထောင်ရန် အသင့်စောင့်နေလိုက် သည်။

“အန်ကယ် ကျွန်မတို့နဲ့မတွေ့ တာ နှစ်တွေကြာသွားပေမယ့် ရုပ်က မပြောင်းဘူး။ အရင်အတိုင်းပဲ အရွယ် တင်တယ်။ ဒါနဲ့ အန်တီနဲ့ မချီမြတို့ မတွေ့ပါလား”

“ဈေးသွားကြတယ်။ ခုပဲ ပြန် လာတော့မှာပါ”

ကိုအောင်ဘော် စကားစလို ခဏ ကြာနေသဖြင့် . . . စကားဆက်ရရန် ကိုအောင်ဘော်၏ဇနီး မတင်လေးသည် ကြာမြတ်ကာ ကျွန်တော်ဇနီးနှင့် တူမ တို့အား မေးလိုက်ရာ ကျွန်တော်က အလိုက်သင့် အဖြေပေးလိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း သားကြီးထွန်းတောက် အောင် ကျောင်းပြီးပြီလားဟု ကျွန် တော်က ဆက်မေးလိုက်ရာ မတင်လေး ၏ အဖြေစကားကြောင့် ကျွန်တော် မှင် တက်မိသွားပါတယ်။

“ပြောတောင် မပြောချင်ဘူး”

ကျောင်းပြီးစီးနေသော ဆယ်တန်း
တောင်မအောင်ဘဲ ဆေးသမားဖြစ်သွား
တယ်”

“ဘယ်လို ဘယ်လို မူးယစ်ဆေး
သမားဟုတ်လား။ တူမကြီးလိုမိခင်ရင်း
တစ်ယောက်ကပြောလို့သာ အန်ကယ်
ယုံရမှာ။ ဘယ်လိုမှ မယုံနိုင်စရာဘဲ”

“မတင်လေးပြောတာ အားလုံး
အမှန်ပါအန်ကယ်။ ဒါကြောင့် သွေး
သားရင်းလိုသဘောထားပြီး ဘာလုပ်
သင့်တယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးချင်လို့
အန်ကယ်ဆီ ရောက်လာတာပါခင်ဗျာ”

“မတင်လေးပြောပြီး တစ်ဆက်
တည်း ကိုအောင်ဘော်ကပါ ပြောပြခြင်း
ကြောင့် မယုံမဖြစ်တော့တဲ့ စကားများ
ဖြစ်လာပါတော့တယ်။

“ဒီမှာ ကိုအောင်ဘော် ခင်ဗျားတို့
မိဘနှစ်ပါးကိုယ်တိုင်ပြောလို့သာ ကျွန်
တော်ယုံရမှာ။ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တဲ့
ကိစ္စပဲဗျာ။ ဒါနဲ့ သားတော်မောင် မူးယစ်
ဆေးသုံးတာ ဘယ်အချိန်လောက်က
စသိလဲဟင်”

“အဲဒါ...အဲဒါ...ဟို...ဟို
ကျွန်တော်တို့ မပြောတတ်ပါဘူး...။
ကျောင်းမှာ ခွင့်မတိုင်ပဲ ခွင့်မဲ့ပျက်ကွက်
တာကြောင့် ကျောင်းအုပ်ကြီးက လာ
တွေ့ဖို့ အကြောင်းကြားစာရပြီး ကျောင်း
အုပ်ကြီးထံသွားတွေ့တော့မှ သားတော်
မောင် ခြေလှမ်းတွေပျက်နေတာ သိပါ
တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးနောက်
ကောက်ကောက် လိုက်နေတာ
ကြောင့် ကျွန်တော်တို့မိဘနှစ်ယောက်
လုံး သားလေးကို ပစ်ထားမိသလိုဖြစ်ခဲ့
ပြီး သားလေးပျက်စီးသွားရတာ ကျွန်
တော်တို့မိဘတွေလည်း အပြစ်မကင်း

ပါဘူးအန်ကယ်”

ကိုအောင်ဘော်သည် ကျွန်တော်
မှ သူတို့ဝန်းမောင်နဲ့အပေါ် အပြစ်တင်
တော့မည်ကို ကြိုတင်တွက်မိသလား
မသိ။ သားတော်မောင် မူးယစ်ဆေး
သမားဖြစ်ရခြင်းမှာ သူတို့အပေါ်တွင်
လည်း အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံလာပါ
တယ်။ ဒါပေါ့လေ။ တပည့်မကောင်း
ဆရာခေါင်း။ သားသမီးမကောင်း မိဘ
ခေါင်းဟု အဆိုရှိတယ်မဟုတ်လား။

ကျွန်တော်သည် ကိုအောင်ဘော်
စကားကြောင့် သူတို့အပေါ် အပြစ်
မတင်ရက်တော့ဘဲ သားကြီးထွန်း
တောက်အောင်ဆိုတဲ့ မူးယစ်နွဲ့နွဲ့နေ
သူကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ကယ်တင်ရ
မယ်ဆိုတာ စဉ်းစားရတော့သည်။

“ဒီမှာ ကိုအောင်ဘော်...ကျွန်
တော် စောစောက သားတော်မောင်
မူးယစ်ဆေးသုံးတာ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်
အချိန်လောက်က စသိလဲလို့ မေးခဲ့တာ
ခင်ဗျားကော မတင်လေးပါ မဖြေနိုင်
ဘူး။ ဒီအချက်တွေပြန်စဉ်းစား။ အဲဒီ
အချက်တွေဖြစ်လာချိန်ဟာ ဆေးသုံး
တာ အတော်ရင့်နေပြီလို့ တွက်ရမယ့်
အနေအထားပဲ”

(၁) ရှေးက မပေါင်းသင်းဖူးတဲ့
သူတွေနဲ့ အပေါင်းအသင်းဖြစ်မယ်။

(၂) နေထိုင်တဲ့ပုံသဏ္ဌာန် ပြောင်း
လဲလာမယ်။(အရှက်အကြောက် ကင်း
မဲ့လာမယ်။)

(၃) တစ်ချိန်က စာဂျိုးလို အိမ်
စာကြည့်စားပွဲမှာ တကုတ်ကုတ်စာ
ကြည့်နေတတ်သူဟာ လမ်းထွက်တာ
များလာမယ်။ အပေါင်းအသင်းလည်းစုံ
လာမယ်။

(၄) ရလေ လိုလေဆိုသလို ငွေ
လိုလာမယ်။

(၅) ငွေအသုံးပြုတဲ့ကိစ္စ တိတိ
ကျကျမပြနိုင်ဘဲ ငွေတွေသုံးလာမယ်။

(၆) တောင်းလိုရနိုင်သူတွေ ဥပ
မာ - အမေ၊ အဖေ၊ အဘိုး၊ အဘွား၊
အစ်ကို၊ အစ်မတွေထံက အမျိုးမျိုး
အကြောင်းပြ ငွေတောင်းမယ်။ ရရင်ရ
မရရင် ခိုးမယ်။ စားထောက်လုမယ်။
ဆေးစွမ်းပြ ယင်းထလာပြီဆို မိမိနဲ့မသိ
ဖုန်းမသိ သတ်ရမှာ ဝန်မလေးသူဖြစ်
လာမယ်။ အဲဒီသဘောက ဆေးသမား
အထက်မှာ ဘာမှမရှိ။ မူးယစ်ဆေးရဖို့
သာ အဓိကဆိုတဲ့သဘောပဲ”

“အန်ကယ်ပြောတဲ့ အချက်တွေနဲ့
ပြန်လည်တိုက်ဆိုင် စဉ်းစားကြည့်တော့
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကို ပြန်မြင်လာ
တယ်။ မှန်တာမှ အံ့သြဖွယ်ကောင်း
လောက်အောင် မှန်ပါတယ်။ လတ်တ
လော . . . သားကြီးပေါင်းသင်းနေတဲ့
ကောင်လေးတွေဟာ ဟိုရှေးယခင်က
ကျောင်းနေဘက် ကျောင်းသားသူငယ်
ချင်းတွေ မဟုတ်ဘူး။ သားကြီးထက်
ကြီးတဲ့ကလေးတွေဖြစ်တယ်။ တစ်ခါမှ
ကျွန်တော်တို့ မမြင်ဖူး။ မသိဖူးသူတွေ။
ဆယ်တန်း နှစ်နှစ်ဆက်ကျလို့ ကျောင်း
ကထွက်ရပြီး အပြင်ကဖြတ်သူတွေလို
သားကြီးကပြောတယ်။ စာမေးပွဲနီးနေ
လို့ သားကြီးဆီ မသိတာမေးရင်း စာ
လာကျက်ကြတာတဲ့။ တကယ်တော့
ကျွန်တော်နဲ့ မတင်လေးက မိုးလင်းက
မိုးချုပ် အိမ်မကပ်ဘဲ စီးပွားရေးထွက်
လုပ်နေတော့ သားအိပ်ခန်းထဲမှာ
အပေါင်းအသင်းတွေကလာပြီး စာကူး
သယောင်နဲ့ မူးယစ်ဆေး လိုးကြ သုံး

ကြတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်လို ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားတဲ့၊ အိမ်ရှိတဲ့ တစ်ဦးတည်းသားကလည်း နှစ်စဉ် ဘက်စုံဆုရတဲ့ ကျောင်းသားဆိုတော့ ဘာဖြစ်ချက်ဟောင်းမှမရှိတဲ့ အနေအထားမို့ တာဝန်ရှိသူတွေကလည်း မသိကြဘူးပေါ့။ သိလည်းသိရော သားက မူးယစ်သားကောင် မူးယစ်သမားလုံးလုံးဖြစ်သွားပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ သုံးမရတော့ဘူး အန်ကယ်ရေ”

“ခင်ဗျားတို့ စီးပွားရေးထွက်လုပ်နေကြတော့ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလားဟင်”

“မတင်လေးရဲအစ်မရင်း သားရဲကြီးတော် မခင်လေးဆိုတာရှိတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်မှာ ထမင်းချက်ဖို့နဲ့ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့ အိမ်ဖော်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ရှိပါတယ်”

“မခင်လေးနဲ့ အဲဒီမိန်းကလေးတွေကကော သားကြီးတို့အဖွဲ့ အိမ်မှာ ဂျက်ကာဖွင့်ပြီး မူးယစ်ဆေးသုံးနေကြတာ မရိပ်မိကြဘူးလား”

“မူးယစ်ဆေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူး။ မကြုံဖူးကြတော့ ဘာမှလည်းမပြောတတ်ကြဘူး အန်ကယ်။ ကျွန်မတို့တောင် သတင်းစာတို့၊ ပြစ်မှုစာအုပ်တို့မှာ ဆောင်းပါးတွေ ဝတ္ထုတွေဖတ်ဖူးလို့ နည်းနည်းပါးပါးသိတာပါ။ နောက်ပြီး သားကြီးက သူမခေါ်တဲ့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကို ဘယ်သူမှ မတက်ပါနဲ့လို့ အစ်မကြီးမခင်လေးကို ပြောထားလို့ ဘယ်သူမှ မတက်ဝံ့ကြဘူးလေ”

“ကဲ... ပြီးတော့တွေ့ထားတော့ သားကြီးကစွဲ ခင်ဗျားတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲမသိပါဘူး အန်ကယ်။ ဒါကြောင့် အန်ကယ်က လုပ်သင့်တာကို အကြံပေးစေချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီ။ အန်ကယ်က ဥပဒေဘောင်အတွင်းက လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာလုပ်ဖို့ အကြံပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ လိုက်နာဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ပထမဆုံး ခင်ဗျားတို့မြို့နယ်က စခန်းမှူးနဲ့ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးများဆီသွားတွေ့ပြီး မူးယစ်ဆေးစွဲနေတဲ့ ခင်ဗျားတို့သား ဖြစ်ပုံကို ပြောပြရမယ်။ သက်ဆိုင်ရာဌာနမှာ မှတ်ပုံတင်ပြီး ဆေးဖြတ်လိုကြောင်း ဥပဒေနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ ပြောဆိုအကူအညီတောင်းပါ။ အဲဒီအခါ သက်ဆိုင်ရာစခန်းမှူးက မြို့နယ်မှူးထံတင်ပြပြီး ဥပဒေနဲ့အညီ မူးယစ်ရောဂါကုဌာနနဲ့ တရားဝင်ဆက်သွယ် မှတ်ပုံတင်မယ်။ အဲဒီအခါ သားကြီးကို သက်ဆိုင်ရာဌာနက ဆေးဖြတ်လူနာအဖြစ် လက်ခံဆေးဖြတ်ပေးလိမ့်မယ်”

“အဲ... အဲ... မူးယစ်ဆေးဝါးစွဲနေတဲ့ ဆေးသမားတွေကို လက်ခံပြီး ဆေးဖြတ်ပေးရမှာဆိုတော့ သာမန်ဆေးရုံတွေလိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရဘူး။ အစောင့်အရှောက်တွေရှိတဲ့ ဆေးရုံအဆောက်အဦတွေမှာ နေထိုင်ပြီး ဆေးကုသမှုခံယူရမယ်။ အတော်အသင့်ဆေးကုသမှုခံယူပြီးတဲ့ မူးယစ်လူနာတွေကိုတော့ လူနာရှင်တွေဖြစ်တဲ့ မိဘတွေမျိုးတွေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရပါတယ်။ တခြားလူတွေတော့ တွေ့ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆို တချို့တွေက မူးယစ်

လူနာက မူးယစ်ဆေးသုံးချင်လို့ အကူအညီတောင်းရင် ဘာမှမတွေ့ဘဲ အထဲကို မူးယစ်ဆေးသုံးသွင်းပေးတတ်လို့ပါ”

“ဒါဆို သားကြီးကို ရဲစခန်းမှာ အပ်ပြီး အဲဒီကတစ်ဆင့် မူးယစ်ဆေးဝါးကုသဆေးရုံမှာ ချုပ်ထားရမှာပေါ့နော်။ အိမ်မှာပဲထားပြီး နေစဉ် မူးယစ်ဆေးကုသတဲ့ ဆေးရုံသွား ဆေးကုလိုမရဘူးလား။ ကျွန်မတို့က ဒါ... ကိစ္စကို ရဲတွေဘာတွေနဲ့ မပတ်သက်ချင်ဘူးအန်ကယ်”

“မူးယစ်ဆေးတောင်စွဲနေမှ ရဲနဲ့ မပတ်သက်ချင်လို့ မရဘူးလေ တူကြီးရယ်။ ဒီကိစ္စမျိုးက ဥပဒေဘောင်အတွင်းက ဆောင်ရွက်မှ ရတဲ့ကိစ္စမျိုးလေ။ ရဲနဲ့ ဘာကြောင့် မပတ်သက်ချင်ရတာတုံးကွဲ့”

“ရဲရောက် ဂါတ်ရောက်ဆို ရှက်စရာကောင်းတယ်ထင်လို့ပါ”

“အခု အန်ကယ်ပြောတဲ့ အစီအစဉ်က ကိုအောင်ဘော်၊ မတင်လေးတို့ အရှက်ရစရာမရှိပါဘူး။ မူးယစ်သုံးစွဲသူကို ကိုယ့်ရင်ဝယ်သား ဖြစ်လင့်ကစား ရဲထံအပ်ပြီး ဆေးဖြတ်ဖို့ဆောင်ရွက်တဲ့ မိဘရယ်လို့တောင် ဂုဏ်ယူစရာကောင်းပါသေးတယ်”

“ဒါနဲ့ အန်ကယ်၊ ကျွန်မတို့ ဒီအိမ်မလာမီ ကိုအောင်ဘော်နဲ့ ကြံစည်ထားတဲ့ အကြံအစည်လေးတစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒီအကြံအစည်အတိုင်း ကျွန်မတို့က ဆောင်ရွက်ချင်ကြတယ် အဲဒါ... အဲဒါကောင်းမလားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်ကယ်ကို ပြောပြပါကွယ်”

“ဒီလိုပါ အန်ကယ်။ ကျွန်မတို့

လုပ်ငန်းတွေ ပြုခဲ့တော့ တောဝိုင်းတွေမှာ ခိုပါတယ်။ အဲဒီနေရာတွေမှာ သားကြီးကို လုပ်ငန်းအကြောင်းပြပြီး ပို့ထားမယ်။ ကိုအောင်ဘော်နဲ့ ကျွန်မက တစ်လှည့်စီ အဲဒီလုပ်ငန်းခွင်မှာ သွားနေမယ်။ အခြေကျတာနဲ့ ကျွန်မတို့သားကြီးကို အိပ်ထောင်ချပေးလိုက်မယ်။ ငွေအခင်းအနီး ထောက်လှောက်ထားလာထုတ်ပေးပြီး ဆားပွဲရုံနဲ့ ဆွန်ကြာဆွဲပွဲရုံလုပ်ငန်း ထူထောင်ပေးလိုက်ရင် ခြေငြိမ်သွားမယ်ထင်ပါတယ်။ အန်ကယ်သဘောထား ဘယ်လိုရှိလဲဟင်”

“ဟုတ်တယ် အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုထင်ပါတယ်”

“ဪ... ကိုအောင်ဘော်နဲ့ မတင်လေးတို့က မူးယစ်ဆေးသမားဟာ မူးယစ်ဆေးရရှိအတွက်ဆို ဘာနဲ့မှ မထဲတူးဆိုတာ မသိကြဘဲကိုး။ ကဲ... ကဲ... အန်ကယ် ကိုယ်တွေ့ မူးယစ်ဆေးသမားတစ်ယောက်အကြောင်း အန်ကယ်ပြောပြမယ်။ အဲဒါနားထောင်ပြီးတော့ သားကြီးအတွက် ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်မိဘများဖြစ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ဆောင်ရွက်တာပေါ့ဗျာ”

“ဪ... သမီး လာမယ်ဆို ဖုန်းဆက်ပါလားကွယ်။ မေမေ ကားလွှတ်ပေးမှာပေါ့။ ဟော... အဖေကြီးရေ... သမီးလေးလာတယ်”

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ကြား၍ တံခါးကြီးကိုဖွင့်လိုက်ရာ အိမ်ပေါက်ဝတွင် လေ့စွဲသောအပြု၊ ညှိုးငယ်သော ဖျက်နာနှင့် ရပ်နေသည့် သမီး

ပပလွင်ကို တွေ့လိုက်သဖြင့် အိမ်သက်ထားခင်သည် သံဘာဂျာတံခါးကိုပါ သွက်သွက်ဖွင့်ရင်း ပပလွင်ရဲ့ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးသိန်းလွင်သို့ သမီးရောက်နေကြောင်း အသိပြလိုက်သည်။

“သမီး တော်တော်ဝိန်းသွားတာပဲ။ ဖေဖေတို့အိမ်ကိုလည်း ရောက်မလာတာကြာပြီနော်။ ဖုန်းဆက်ရင် ဖေဖေကားနဲ့လာကြမှာပေါ့ သမီးရယ်”

“သမီး ဖေဖေ မေမေတို့ကို သောကဒုက္ခတွေ ပေးခဲ့တာများပြီ။ ဘာဒုက္ခမှ ထပ်မပေးချင်တော့ဘူး။ ခုလာတာလည်း သားလေး ဝမ်းတွေသွားပြီး အတော်နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့”

ပပလွင်သည် စကားဆက်မပြောနိုင်ပဲ ပါးပြင်ပေါ် မျက်ရည်စီးကျကာ မိခင်ကိုဖက်၍ ရိုက်ကြိုးတင်ငိုလိုက်သည်။ မိဘများကတော့ လင်ဆိုးမယားဆေးသမားမယားဖြစ်နေရသည့် သမီးအပေါ် မပြစ်မတင်ရက်။ အလိုက်သင့်ထွေးပိုက်ကာ နှစ်သိမ့်ပေးကြသည်။ တကယ်တော့ ဒီအဖြစ်က ဘယ်သူ့မပြုမိမိမူသာမို့ ပပလွင်အနေဖြင့် ပိုလိုဝမ်းနည်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ပပလွင်သည် သူ့ကိုယ်သူ ရောမမေတ္တာရှင်ကြီးသဖွယ် အထင်ရောက်ကာ မိဘစကားနားမထောင်ဘဲ မူးယစ်ဆေးသမား တိုးမြှင့်အောင်အား အနီးကပ်နေပြီး ဆေးသမားဘဝက လွတ်မြောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ကြွေးကြော်ချက်နဲ့ အနီးကပ်စာကျက်ဖော်အဖြစ် အကြွကြွကြွကာ တိုးမြှင့်အောင်မသိတဲ့ အမေပုစ္ဆာတွေကို သိသမျှ တွက်ချက်သင်ပြပေးခြင်း စာကျကျက်ပေးခြင်းများ သူယုံကြည်

ချက်အတိုင်း တစိုက်မတ်မတ် ဆောင်ရွက်လာခဲ့ရာ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိ ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိဆိုတဲ့စကားအတိုင်း ပပလွင်ဟာ မမှန်းနိုင်မခိုနိုင်တဲ့ အခြေအနေ ဆိုက်ရောက်တော့တယ်”

“ဒီတော့လည်း လူကြီးမိဘတွေ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲနော။ အကျဉ်းချုံးပြီး လက်ထပ်ပေးစားလိုက်ရတယ်။ အဲဒီကိစ္စ မပေါ်ခင်ကလေးမှာပဲ ပပလွင်ဖခင် ဦးသိန်းလွင်က ဒီအခြေအနေဆိုက်တော့မယ်လို့ တွက်မိတော့ သမီးဖြစ်တဲ့ ပပလွင်ကို တိုးမြှင့်အောင်လိုဆေးသမားတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက် မစွန့်စားသင့်ကြောင်း အိမ်နီးချင်းကျောင်းနေဖက်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကူညီသင့်သလောက် ကူညီတာမတာဖြစ်လို့သော်လည်း သဒ္ဓါလွန်ရင် တဏှာကျွန်၊ အားနာလို့ အားပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေ မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ သမီးပပလွင်ကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆုံးမတော့ ပပလွင်က ဘာပြောတယ်ထင်လဲ။ ဖေဖေ... သမီးနဲ့ တိုး လက်ထပ်ပြီးရင် တိုးဆေးဖြတ်စေရမယ်။ မပြတ်ပြတ်အောင် သမီးကြိုးစားမယ်ဆိုတော့ ဖခင်ဖြစ်တဲ့ ဦးသိန်းလွင်က အလွယ်မပြောနဲ့ သမီး။ ဆေးသမား ဘိန်းစား သိကြားတောင်တားမရဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားရှိတယ်လို့ ပြောပြတယ်။ ရောမ မေတ္တာရှင် ပပလွင်က စောင့်ကြည့်ပေါ့ ဖေဖေဆိုပြီး သူတတ်သူနိုင်တယ်လို့ပြောကာ မိဘစကားနားမဝင်ပဲ သူယုံကြည်ချက်အတိုင်း ဆက်လုပ်လိုက်တာ ခုတော့ နာခေါင်းကျည်ပွေ့တွေတဲ့ကိန်း ဆိုက်နေတော့တာပေါ့ကွယ်”

တကယ်တော့ ပပလွင်နဲ့ တိုးမြှင့်
အောင်တိုးတက ခီလောက်အကျည်း
တန်စရာ ဖြစ်ဖို့အကြောင်း မရှိဘူး။
ဘာကြောင့်ဖြစ်လဲဆိုတော့ မူးယစ်
ဆေးကြောင့်လို့ ပြောရမှာပဲ။ မူးယစ်
ဆေးကို ခပ်ပေါ့ပေါ့တွက်ပြီး စိတ်ကူး
ယဉ်ဆန်ဆန် ဆောင်ရွက်ချက်တွေ
ကြောင့် တတ်တွေ့ရပ်ကုန်ပြီး ထိန်း
မနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ကုန်တာ။ မှန်တာ
ပြောရရင် မူးယစ်နဲ့ပတ်သတ်ရင် ပြတ်
သားဖို့လိုတယ်။ မိမိသွေးသားဆိုပြီး
မငဲ့ညှာရဘူး။

“(၁)အချက် သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်း
ကို ဆက်သွယ်ပြီး တရားဝင်မူးယစ်
ဆေးဝါးဆေးရုံမှာ တက်ရောက်ဆေး
ဖြတ်ဖို့ သတင်းပို့အကူအညီတောင်းရ
မယ်။ (ဆေးစွဲသူများသည် ဆေးဖြတ်ရ
မည်ကို ဝန်လေးတတ်ပါသည်။)

(၂) ဆေးသုံးစွဲထားတာ သိလျှင်
သိခြင်း နီးရာရဲစခန်းသို့ အကြောင်းကြား
သတင်းပေးရမယ်။

ပပလွင်ဗီကိစ္စ ဆက်ပြောရမယ်ဆို
သမီးလုပ်သူကလည်း မစွန့်စားသင့်တာ
မစွန့်စားရဘူး။ မိဘတွေကလည်း တင်း
တင်းကျပ်ကျပ်ဆုံးမရမယ်။ ဒါတွေက
ပြီးသားတွေဖို့ ဆက်မပြောလိုပါဘူး။
စတင်ပတ်သက်ရတဲ့ အကြောင်းကိုပဲ
ပြောပြပါမယ်။

ပပလွင်က သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် လုံးဝ
မပြင်း မိဘစကားကိုသွေဖီပြီး တိုးမြှင့်
အောင်ဆေးပြတ်အောင် ဆောင်ရွက်
မည်ဟု ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အဲဒီစာသင်နှစ်မှာပဲ ပပလွင်
တော တိုးမြှင့်အောင်ပါ ၁၀ တန်းဖြေ
ကြသည်။ အောင်စာရင်းထွက်တော့

ပပလွင်က သုံးဘာသာဂုဏ်ထူးထွက်
ပြီး အောင်သည်။ တိုးမြှင့်အောင်ကျ
သည်။ တကယ်တော့ ပပလွင်သည်
ဘာသာဂုဏ်ထူး မှန်းထားသူဖြစ်
သည်။ သို့သော်လည်း တိုးမြှင့်အောင်
အတွက် မဟာဂုဏ်ထူး ဝင်လုပ်နေရ
တာကြောင့် မှန်းချက်လွဲသွားခြင်း ဖြစ်
ပါတယ်။

ပပလွင်၏ ကြိုးပမ်းမှု အတိုင်း
အတာတစ်ခုတော့ အောင်မြင်သည်ဟု
ဆိုရမလားမသိ။ တိုးမြှင့်အောင်သည်
ပပလွင်၏ စည်းရုံးမှုဖြင့် စိတ်ရောဂါကု
ဆေးရုံတွင် တရားဝင်သတင်းပို့၍
ဆေးဖြတ်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေနဲ့
သက်ဆိုင်သူတွေအားလုံး ဝမ်းသာကြ
သည်။ တိုးမြှင့်အောင်ကို ၁၀ တန်းဖြေ
ဖြေရန် အကြံပေးကြသည်။ နှစ်သက်
ရာလိုင်းကို လိုက်၍ **သို့တန်ခယုရန်**
လည်း တိုက်တွန်းကြသည်။ နှစ်သက်
ရာလိုင်းလိုက်ဟုဆိုရာတွင် တိုးမြှင့်
အောင်သည် ယခင်က အစ်ကိုဖြစ်သူ
ဆေးတက္ကသိုလ် တက်သကဲ့သို့ သူ့ကို
လည်း ဆေးတက္ကသိုလ်တက်ရန် မိဘ
များက မိအားပေးခဲ့ကြရာ သူက ဝါသ
နာမပါ၍ စိတ်ညစ်၊ စိတ်ထွေပြီး ဟိုစဉ်း
စား စီစဉ်းစားကာ အိပ်မပျော်ခဲ့။ အိပ်
မပျော်တော့ စီးကရက်တွေဖွားရင်းဖွား
ရင်း အပေါင်းအသင်းများ၍ ဆေးသမား
ဘဝရောက်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိခဲ့ဖူးတာ
ကြောင့် အားလုံးက သူ့အလိုလိုက်ကာ
အကြိုက်ဆောင်ပြောဆို အားပေးကြ
ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

တကယ်တော့ တိုးမြှင့်အောင်
သည် ကျောင်းတက်စဉ်က စာတော်
သည့် ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဖြစ်

သည်။ ထို့ကြောင့် **နီနီ** ၁၀ တန်းကို
ပပလွင်နှင့်အတူ **ကြေးကုရာ**တွင် ကျွဲ
သည်ဆိုသော်လည်း သန့်တစ်တာသာ
တည်း အယူအဆတွေ၍ အမှတ်နည်း
သွားခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ မူးယစ်ဆေး
ဝါးကင်းစင်၍ ရှေးယခင်ကအတိုင်း
စာကြိုးစားကျက်မှတ် ဖြေဆိုမည်ဆို
လျှင် ပပလွင်ကဲ့သို့ပင် ဂုဏ်ထူးတွေနှင့်
အောင်နိုင်သူဖြစ်သည်။

မျှော်လင့်ချက်ကလေး ခို့လာ
တော့ ပပလွင်နဲ့ တိုးမြှင့်အောင်တို့ စာ
ကျက်ဝိုင်းလေး အချိန်ကောင်းလာ
သည်။ တိုးမြှင့်အောင် ဆေးဖြတ်ထား
တဲ့ အခြေအနေလည်း ကောင်းလာပြီဆို
တော့ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပဲ ပပ
လွင်ပြောသလို အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံ
ကောင်းမွန်ခဲ့ပြီဖြစ်ပါတယ်။ သို့သော်
အကောင်းသက်ကို ဦးတည်နေရင်း
ပြဿနာတစ်ခု ကြုံလာတယ်။ အဲဒါ
က တခြားမဟုတ်။ စောစောကပြောခဲ့
သည့် ပပလွင်နဲ့ တိုးမြှင့်အောင်တို့ ပြီ
စွန်ကြပြီး မနုဿိယမီဒီတုံ ကိစ္စကြုံတာ
ရတော့ မိဘတွေလည်း စိတ်မကောင်း
ဖြစ်ရတဲ့ကြားကပဲ အကျဉ်းချုပ်ပြီး လက်
ထပ်ပေးစားလိုက်ရတယ်။

တိုးမြှင့်အောင် ဆေးသုံးခဲ့တဲ့ ရှစ်
လကျော် ကိုလအတွင်း တိုးမြှင့်အောင်
မိဘတွေ စီးပွားအတော်ကျသွားတယ်။
ဒါပေမယ့် ပြစ်မှုနဲ့မဆိုင်တဲ့ စင်းလုံး
ချော မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ အခြစ်ရုံ
သော သူတို့သားကို လက်ဆက်ပေးစား
ခဲ့ကြသည်ဖြစ်ရာ ပြီးပြီးရော လုပ်၍
မဖြစ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေပဲ ကလေး
တွေအတွက် ထိုက်တန်သလေးပုဒ်
စီးပွားရေလုပ်ငန်းလေးတစ်ခု ဖွင့်ပေး

ရမယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်တယ်။ ဒါကြောင့် တိုးမြှင့်အောင်ဖခင် ဦးအောင်လင်းဟာ ဗြိလယ်မှာရှိတဲ့ တန်ဖိုးကြီးတိုက်ခန်းကျယ်ကြီးကို ရောင်းချပြီး တောင်ဥက္ကလာမှာ တန်ဖိုးမျှတ အိမ်နဲ့ခြံလေးတစ်ခြံ ဝယ်ပြီးနေခဲ့တယ်။ ပိုလွှဲလာတဲ့ငွေနဲ့ သမီးခွေးမလေး ပပလွင်ကို လက်ဝတ်ရတနာလေးများ ဝယ်ပေးပြီး တိုးမြှင့်အောင်က ကျောင်းမတက်လိုတာကြောင့် ထိုစဉ်က သိန်း ၂၀၀ ကျော်တန် ဂျပန် ဆလွန်းကားတစ်စီး ဝယ်ပေးပြီး တက္ကသိုလ်(အငှားကား)တစ်စီး ထူထောင်ပေးခဲ့တယ်။ အငှားကားကို တိုးမြှင့်အောင်က ကိုယ်တိုင်မောင်းတယ်။ ဝင်ငွေကိုလည်း ပပလွင်ကို မှန်မှန်ကန်ကန်အပ်တော့ မိသားစုတွေ ချောင်ချောင်လည်လည် သုံးနိုင်စားနိုင်ကြပါတယ်။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်အချိန်လေးတွေ ဆိုပါတော့။ အဲဒီပျော်စရာ အချိန်လေးအတွင်းမှာပဲ တိုးမြှင့်အောင်နဲ့ ပပလွင်တို့မှာ သားဦးရတနာလေး မွေးဖွားလာရာ နှစ်ဖက်ဘက်သားများ ချစ်မဝအောင်ဖြစ်နေကြတယ်။ အထူးသဖြင့် အတူနေ အဘိုးအဘွားတွေဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်လင်း ဒေါ်မြမွန်တို့က သည်းသည်းလှုပ်ပေါ့။

ပျော်ရွှင်စရာအချိန်က တိုတောင်းလိုက်တာလို ပြောရတော့မှာပဲ။ တိုးမြှင့်အောင်တစ်ယောက် တစ်စဉ်စီစစ် ခြေလှမ်းပျက်လာတယ်။ မကြာခဏ နေ့စဉ် ဝင်ငွေကို ဇနီးမယားဖြစ်တဲ့ ပပလွင်ထံ မပေးတော့ဘဲ ယာဉ်ပြင်စရိတ်တွေ ပြတော့တာပဲ။ နှစ်ဘက်မိဘတွေက ဆင်ပေးထားတဲ့ ပပလွင်ထံက လက်ဝတ်ရ

တနာတွေကိုလည်း ချောလို့တစ်မျိုး ခြိမ်းခြောက်ရိုက်ပုတ် ထိုးကြိတ်ပြီးတစ်သွယ် နည်းမျိုးစုံသုံးကာယူပြီး မူးယစ်ဆေးအတွက် အသုံးပြုတော့သည်။ နောက်ဆုံး လုပ်ကိုင်စားသောက်နေရတဲ့ အငှားကားကို ဈေးပေါ့ပေါ့နဲ့ ရောင်းပစ်ပြီး မူးယစ်ဆေးနောက် တကောက်ကောက်လိုက်တော့သည်။ သားဆိုးသားမိုက်အတွက် မိဘများအနေဖြင့် ရင်နာစရာကောင်းသလို လင်ဆိုးလင်မိုက်အတွက် လင်ဆိုးမယားတဖားဖား ဖြစ်ပေဦးတော့ ကရုဏာရှင်မလေး ပပလွင်ရေ။

ကျွန်တော်နဲ့ညှော်သည်များ စကားပြောနေစဉ်မှာပဲ ကျွန်တော့်ဇနီး ဒေါ်မြသန်းနုနှင့် တူမ မချိုမြတို့ ဈေးက ပြန်လာကြရာ ညှော်သည်များနှင့် ရှေးကပင် မိတ်ဆွေများဖြစ်၍ အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်ကြပြီး ညှော်သည်များကို မှန်ဟင်းခါး လက်ဖက်ရည်များ ညှော်မွေးကြသည်။

“ကဲ . . . ကိုအောင်ဘော်တို့က နောက်ပိုင်းစိတ်မချ ပြန်ရဦးမှာဆိုတော့ စားရင်းသောက်ရင်းကပဲ ဆက်နားထောင်ကြပေါ့။ အန်ကယ် ဆက်ပြောပြပါမယ်”

“တိုးမြှင့်အောင်နဲ့ ပပလွင်တို့ သားလေး ကံဆိုးရှာတယ်။ အဘိုးအဘွားတွေက ဂရုတစိုက် ဆေးကုသပေးပေမယ့် ဆုံးသွားရှာတယ်။ အဲဒီအချိန်ဟာ ပပလွင်အနေနဲ့ တိုးမြှင့်အောင်ဆိုတဲ့ ဆေးသမားကို ထားခဲ့ပြီး မိဘတွေခေါ်ရာနောက် ပြန်လိုက်သွားသင့်တဲ့ အချိန်အခါကောင်းပဲ။ တိုးမြှင့်

အောင်ရဲ့မိဘများ ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူတို့ရေမှောက်မှာ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းခံနေရတဲ့ ခွေးမလေး ပပလွင်ရဲ့ ဖြစ်အင်ကို မမြင်လိုမတွေ့လိုတော့ဘူးလေ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေလို့ မိဘတွေက ဝင်ရောက်ဟန့်တားနိုင်သလားဆိုတော့ မဟန့်တားနိုင်ကြဘူး။ တိုးမြှင့်အောင်ဆိုတဲ့ ငလိုက်သားက မိဘတွေကိုလည်း ဓားမိုးထားတယ်လေ”

“ပပလွင်ဆိုတဲ့ ကလေးမလည်း ဝင်လိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့။ တိုးမြှင့်အောင်ရဲ့ မိဘများက သူတို့သားဆေးသမားကို ထားခဲ့ပြီး မိဘများထံပြန်လိုက်သွားဖို့ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ် သမီးအရင်းလိုသဘောထားပြီး သံယောဇဉ်ကြီးမားလွန်းတဲ့ ယောက္ခမများကိုပစ်ထားကာ ကိုယ်လွတ်ရန်းထွက်သွားရမှာ မလိုလားသဖြင့် ကြိတ်ပိုတ်ဒုက္ခခံပြီး ယောက္ခမများနဲ့သာ နေမြဲနေပါတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ သားကြီးမိုးမြှင့်အောင်က ကျောင်းပြီးဖို့ လပိုင်းလောက်ပဲ လိုတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် မိဘများဖြစ်တဲ့ ဦးအောင်လင်း ဒေါ်မြမွန်တို့ လက်ထဲမှာ ငွေမရှိတော့ဘူး။ ရောင်းချစရာ ဘာပစ္စည်းမှလည်းမရှိတော့ ဝမ်းရေးတောင်ခက်နေရှာတယ်။ ဒါကြောင့် လက်ရှိနေတဲ့ခြံလေးကို တစ်ဝက်ပိုင်း ရောင်းလိုက်ရတယ်”

“လေလွင် ဂလေရိုက်နေတဲ့ တိုးမြှင့်အောင်ဟာ သူ့ကို အသိမပေးဘဲ ခြံတစ်ဝက်ကို ရောင်းရမလားဆိုပြီး ပြဿနာရှာတယ်။ ခြံရောင်းတဲ့ငွေကို ပေးရင်ပေ။ မပေးရင် သတ်မယ်ဖြတ်မယ်။ အိမ်မီးရှို့မယ်ဆိုပြီး ရင်ကား

တယ်။ မိဘတွေက သားကြီးကျောင်း စရိတ် နည်းနည်းလိုတယ်။ ပြီးတော့ လတ်တလော စားသောက်ဖို့ အခက် အခဲကြုံနေတာ ပြောပြတောင်းပန်ကြ ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နားမဝင်ဘူး။ သောင်းကျန်းသူပြုသူပြုပြီး မိဘတွေကို စားဖို့ပြီး သတ်မယ်လုပ်တယ်ကွယ်”

“ဒီလောက်တောင် ပြဿနာလုပ် တဲ့ ငမိုက်သား အဖေလုပ်တဲ့သူက အပြတ်ကိုင်ပြီး ရဲလက်အပ်ဖို့ကောင်း တယ် အန်ကယ်ရယ်”

“မိဘများနဲ့ ဇနီးမယားကတော့ တစ်နေ့ကောင်းလာနိုး မျှော်ကိုးကြ သေးတယ်လေ။ မူးယစ်ဆေးသမား အတွက် မူးယစ်ဆေးရဖို့ဆိုရင် မိဘကို သတ်ရသတ်ရ ဇနီးမယားနဲ့ သမီးသား ကို သတ်ရသတ်ရဆိုတဲ့ စိတ်မိုက်စိတ် ရိုင်းတွေရှိနေကြတာ မိဘတွေနဲ့ ကရု ဏာရှင်မလေး ပပလွင်တို့ဟာ ကနဦး က သိမှမသိကြဘဲလေ”

“ကျွန်မတော့ မူးယစ်ဆေးဝါးဆို တာကို အတော်စက်ဆုပ်လာပြီ”

“ဟုတ်တယ်။ လူသားအားလုံးက စက်ဆုပ်ပြီး တိုက်ဖျက်ရမယ့်ကိစ္စပဲ”

ကျွန်တော်ပြောပြတာကို နား ထောင်နေတဲ့ မတင်လေးက ကောက် ကာငင်ကာ မူးယစ်ဆေးကို ရှုံ့ချပြောဆို လိုက်ရာ သူ့ဆီငင်ပွန်း ကိုအောင်ဘော် ကပါ အထက်ပါအတိုင်း မှတ်ချက်ပြု လိုက်သည်။

“နောက် ဘာဆက်ဖြစ်သေးလဲ အန်ကယ်”

“အဲဒီနေ့မှာပဲ တိုးမြှင့်အောင် လူ စိတ်ပျောက်ပြီး မိဘတွေကို စားကိုင် ရန်ကူးတယ်။ ဒါပေမယ့် သူထင်သလို

ငွေထွက်မလာတော့ ငိုယိုတောင်းပန်တဲ့ ဇနီးပပလွင်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲဖက်လိုက် ပြီး ရင်ဝက်စားထောက်ကာ ခြံရောင်း ရငွေ ထုတ်ပေးဖို့ တောင်းပြန်တယ်”

“ပပလွင်ကို ယောက္ခမများဖြစ် တဲ့ ဦးအောင်လင်း၊ ဒေါ်မြမွန်တို့က သမီး ရင်းလိုချစ်တဲ့ပြင် ကရုဏာပါပီ တယ်ဆိုတာ တိုးမြှင့်အောင်က သိ တယ်။ ဒါကြောင့် အညှာကိုင်မှရမယ် ဆိုတာသိတဲ့ တိုးမြှင့်အောင်ဟာ အညှာ ကိုင်တဲ့သဘောနဲ့ ပပလွင်ကို စားနဲ့ထိုး သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး နောက် ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သတိပေး ငွေတောင်း တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုမှ ဖျောင်း ဖျရမှာမဟုတ်ဘူးလို့တွက်မိတဲ့ ဦးအောင် လင်းက စီရိုတွင်းမှာဝှက်ထားတဲ့ငွေကို ထုတ်ပေးဖို့လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပပလွင်က မပေးနဲ့ အဖေ၊ မပေးနဲ့။ သမီးကိုသတ်ချင်သတ်ပါစေ၊ သူသတ် ရင် သမီးလည်း လင်ဆိုးမယားဘဝ လွတ်မယ်ကျွတ်မယ်။ သူလည်း ထောင် ကျမယ်”

“အဲဒီလို ပပလွင်ကလည်းပြော လိုက်ရော သူ့လက်တွင်းကစားနဲ့ ပပ လွင်ရဲလက်မောင်းကို လိုခိုက်လိုက် တာ သွေးချင်းချင်းနီသွားတယ်။ အဲဒါ ကို မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်လိုက်ရတဲ့ တိုး မြင့်အောင်ရဲ့အဖေ ဒေါ်မြမွန်က မလုပ် နဲ့သာ။ မလုပ်ပါနဲ့သားဆိုတဲ့ မပီပီး တဝါး နှုတ်ကအော်ပြီး တိုးမြှင့်အောင် ကိုလှမ်းဆွဲရာ မဆွဲမိဘဲ တိုးမြှင့်အောင် ရှေ့မှောက်တွင် သတိလစ်လဲကျသွား တယ်။ အဲဒီကတည်းက ဒေါ်မြမွန်ဟာ သတိပြန်မရတော့ဘဲ သေမင်းနောက် ပါသွားတော့တာပဲ”

“အဲဒီအချိန်မှာ အော်ဟစ်ရှူသံ သံတွေကြားတဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ ရောက် လာလို့ တိုးမြှင့်အောင်ဟာ စားတန်း လန်းနဲ့ ပပလွင်ကို လွှတ်ထားခဲ့ပြီး အိမ် ပေါ်ကအောက်ကို ပြေးအဆင်း လေ့ ကားပေါ်က ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံကျ ငှက် ကျိုး သေဆုံးသွားတယ်”

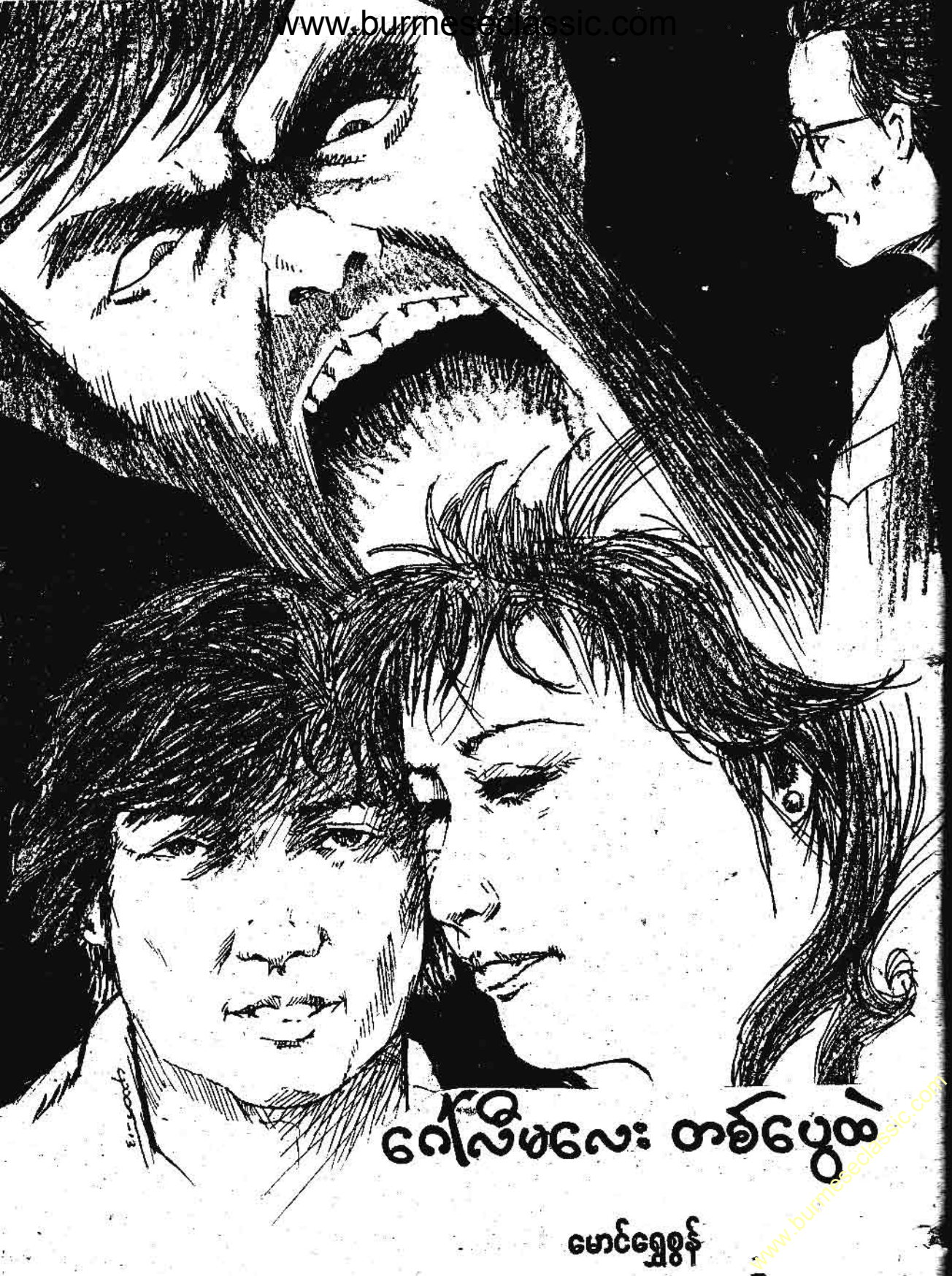
“ကဲ...ကိုအောင်ဘော်၊ မတင် လေးတို့ အန်ကယ်တွေကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ မူး ယစ်ဆေးသမားအကြောင်း ဇာတ်စုံ ပြောပြပြီးပြီ။ ကဲ...ခင်ဗျားတို့ ဘာ ဆက်လုပ်ကြမလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့...အန်ကယ်၊ မူးယစ် ဆေးသမားနဲ့ မူးယစ်ဆေးဆိုတာတွေ အကြောင်း အန်ကယ်ပြောပြလို အတော်အတန်သိရပါပြီ။ မူးယစ်ဆေး သမားတစ်ဦးရဲ့ ခံယူချက်ဟာ မူးယစ် ဆေးသာ အဓိကပဲ။ မူးယစ်ဆေးကို ဘာနဲ့မှမလဲဘူးဆိုတာ သဘောပေါက် ပါပြီ။ သားကြီးကိုလည်း အန်ကယ် အကြံပေးသလို ဥပဒေဘောင်အတွင်း က တရားဝင်သတင်းပို့ မှတ်ပုံတင်ပြီး ဆေးဖြတ်စေပါမယ်”

“ခင်ဗျားတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်မှန် တယ်။ လိုအင်ဆန္ဒတွေပြည့်ပြီး စိတ် ချမ်းသာကိုယ်ကျန်းမာ ရှိကြပါစေဗျား”

“အဲ...တစ်ခုတော့ သတိပေးပါ ရအေ မှတ်ပုံတင်ပြီး ဆေးကုသခံယူနေ စဉ်အတွင်း ဆေးကုသမှုပျက်ကွက်ရင် သော်လည်းကောင်း၊ လျှို့ဝှက်မူးယစ် ဆေးသုံးစွဲတာကို စစ်ဆေးတွေ့ရှိရင် သော်လည်းကောင်း မူးယစ်မှုနဲ့ အရေး ယူခံရမှာနော်”

ဝင်းသောင်(ရမည်သင်း)

ဂေါ်လိမလေး တစ်ပွဲထဲ

မောင်ရွှေစွန်

ဂေါ်လိမ္မလေး တစ်ပွေ့

■ ဖောင်ရွှေစုံ

(ယခင်လမှအဆက်)

“ဥထွေးနဲ့အကိုနဲ့ အတူတူနေကြ
ဘို့ အစ်ကို အိမ်သွားတားတယ်”

“ရှင်...”

သုညထံမှ ရုတ်တရက်ပေါ်ထွက်
လာသော စကားကြောင့် ဥထွေးတုန်
လှုပ်သွားမိသည်။ သုည၏ပြောစကား
ကို ဥထွေး အဓိပ္ပာယ်အကောက်လွဲသွား
ပြီရယ်ဟု သုည နားလည်သဘော
ပေါက်သွားပါသည်။

ရှင်ပြန်တာဝန်က သုညအပေါ်
သို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတစ်ခုကဲ့သို့ လုံးလုံးပုံ
ကျနေခဲ့ပြီ။

“အစ်ကိုနော်ရတာ လမ်းဘေး
တိုက်ပျက်ကြီးထဲမှာ နေရတာမှတ်လား
ဥထွေး။ ဒီတော့ ဥထွေးကို အစ်ကိုစောင့်
ရှောက်ထားဖို့က လမ်းဘေးတိုက်ပျက်
ကြီးထဲမှာ ဥထွေးကိုထားဖို့က ဘယ်
ဖြစ်မလဲ။ အစ်ကိုမှာ ဥထွေးအတွက်
တာဝန်ရှိတယ်လေ။ ဥထွေးကို အကိုရဲ့
နမလေးတစ်ယောက်လို့ အကိုပတ်ဝန်း
ကျင်ကလည်း အမြင်ကောင်းအောင်၊
ဥထွေးအတွက် လုံခြုံမှုလည်းရအောင်
အစ်ကို အိမ်သွားကြည့်တယ်။ ပြန်လာ
တော့ ဥထွေးမရှိတော့ဘူး”

ပြောလက်စ စကားကိုရပ်ပစ်
လိုက်ပြီး သုညမှာ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုဖွာ
နေပြန်သည်။ သုည၏ မျက်နှာပြင်၌
ဥထွေးအား ရှေ့ဆက်ပြောရမည့်စကား

ကို စိုးရိမ်နေသည့်လက္ခဏာမျိုး ပေါ်လွင်
နေသည်။

အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသော ဥ
ထွေးမှာ သုည အားတက်သွားစေရန်၊
စကားပြောဖြစ်စေရန် ရည်ရွယ်လျက်
သုညအား ရင်းရင်းနှီးနှီးအသွင်မျိုးရှိ
ကြောင်းကို လက်တွေ့ပြလိုက်သည့်
သဘောဖြင့် သုည၏ ဂျာကင်အင်္ကျီပေါ်
တွင် တင်ရှိနေသော သစ်ရွက်ခြောက်
ကလေးများကို လက်ဖြင့်လှမ်းယူ၍
အသာဖယ်ပစ်လိုက်၏။

“ပြောစရာရှိတာပြောပါ အစ်ကို
သုည။ ဥထွေးအတွက် အစ်ကိုဘာမှ
စိုးရိမ်မနေပါနဲ့”

“အစ်ကို စိုးရိမ်နေတာမှတ်ပါလား
ဥထွေး။ ဥထွေးအတွက် အစ်ကိုစဉ်းစား
နေတာပါ”

“မစဉ်းစားပါနဲ့ အစ်ကိုသုည။
ဥထွေးအတွက် ပြောစရာရှိတာတွေကို
ပြောပါ”

“ဥထွေးကို အစ်ကိုရှာလို့မတွေ့
တော့ အတော်ကို စိတ်ပျက်သွားတယ်။
ဒါနဲ့ အစ်ကိုဘာကိုလည်း အပြောင်း
အလဲလုပ်ပစ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ပြီး ဆုံး
ဖြတ်ချက်ချလိုက်တယ်။ အဲ...အခုမှ
ဥထွေးနဲ့အစ်ကို ပြန်တွေ့ကြတော့
အစ်ကို ဘာလုပ်ရမလဲ စဉ်းစားလို့မရ
တော့ဘူး”

“အလုပ်တစ်ခုဆိုတာ ဆုံးဖြတ်
ချက်ချပြီးရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာပဲ
အစ်ကို။ အစ်ကိုရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ဥထွေးကြောင့် ဘာမှမပျက်စီးစေချင်
ဘူး”

“အင်း... ဥထွေးက ဘာမှမသိ
သေးတော့ လွယ်လွယ်လေးပြောနေတာ
ပဲကိုး”

“စကားကို လွယ်လွယ်နဲ့ ဥထွေး
မပြောတတ်ပါဘူး အစ်ကို။ ဥထွေး
စကားတွေဟာ ရင်ထဲကလာတဲ့စကား
တွေပါ။ နှုတ်ဖျားကလေးက ပြောတဲ့
အပြောမျိုး ဥထွေးမပြောတတ်ဘူး။
ဥထွေးကို နှုတ်ဖျားကလေးနဲ့ ကောင်း
တဲ့လူမျိုးကိုလည်း ဥထွေးမကြိုက်ဘူး။
ဥထွေး လူတစ်ယောက်ကို ခင်မင်မိရင်
အသည်းနှလုံးနဲ့ ခင်မင်တတ်ပါတယ်
အစ်ကို။ ဥထွေး ပြောစရာစကားကို
လည်း ရင်ထဲကပဲ ပြောတတ်ပါတယ်”

ဥထွေးစကားတွေကို ကြားရလေ
လေ သုညအဖို့ မိမိပြောရမည့်စကား
များ ပြောမထွက်လေပင် ဖြစ်နေတော့
သည်။

“ဥထွေး အစ်ကိုကို တကယ်ခင်
ပါတယ်နော်”

“ဥထွေးကို မယုံလို့လားအစ်ကို”

“ဥထွေးကို အစ်ကိုယုံပါတယ်။
ဥထွေးကို အစ်ကိုယုံလို့လည်း ပြောရ

ခက်နေတာပေါ့”

“ဪ...အစ်ကိုရယ်၊ ဥထွေး ပြောပြီးပြီကော၊ ပြောစရာရှိရင် ပြော သာပြောပါလို့”

ဥထွေးကို သူည တစ်ချက်လှမ်း ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဥထွေးကလည်း သူညကို ပြုံးပြီးလေး ကြည့်နေဆဲပင်။

“ဥထွေး အခု ဘာလုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားသလဲဟင်”

“ဥထွေး အလုပ်တစ်ခုရှာမယ်၊ ရ ရင်လုပ်မယ်၊ မရလည်း ရအောင်ရှာ မယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုရန်ပိုင်ကို တွေ့ အောင်ရှာမယ်”

“အလုပ်လုပ်တာတော့ ဟုတ်ပါ ပြီး နေတော့ကော”

“နေဖို့တော့ ဥထွေး တစ်ခုခုစီ စဉ်ရမှာပေါ့ အစ်ကိုသူည”

“ဟင်း . . . မလွယ်ဘူးဥထွေး။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေမှုတိုင်မှုစရိတ်က သိပ်ပြီးလွယ်ကူ တာမဟုတ်ဘူး။ နေစရာတစ်ခုတစ်လေ ရဖို့ကလည်း အတော်ကို ကြိုးစားရ တယ်။ ကြိုးစားတယ်ဆိုတာလည်း လူ ချည်းကြိုးစားလို့မရဘူး။ ငွေနဲ့ကြိုးစား မရတယ်ဥထွေး။ လောကကြီးတစ်ခုလုံး လို့တော့ အစ်ကိုသိမ်းကြုံးမပြောပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ရန်ကုန်ဆိုတာ ရတာနဲ့ ကုန်တာ အံ့ကိုက်ပဲ ဥထွေး။ ဥထွေး အတွက် အစ်ကိုရင်လေးတယ်”

“သတ္တဝါတစ်ခု ကတစ်ခုလိုသာ သဘောထားပါအစ်ကို၊ ဥထွေး ကောင်း တဲ့အလုပ်ကို လုပ်မယ်၊ ကောင်းတဲ့ ဘဝကိုရောက်အောင် ရိုးရိုးသားသားနဲ့ ကြိုးစားမယ်၊ ဖြစ်အောင်လည်းလုပ်

မယ် အစ်ကို၊ ဥထွေး စိတ်ဓာတ်မကျ တတ်ပါဘူး”

“ဥထွေးရဲ့ခံယူချက်ကို ကြားရ တော့ အစ်ကိုဝမ်းသာပါတယ်”

ဆေးပေါ့လိပ်ကို တစ်ဖွာ၊ နှစ်ဖွာ ဆက်၍ဆက်၍ဖွာလိုက်သည်။ သူ့ စကားကို ရှေ့မှဆက်တဲ့ ငြိမ်ငြိမ်လေး တွေးနေမိပြန်သည်။ အတော်ကလေး ကြာမှ -

“လူဆိုတာ လုပ်ချင်တာကို စိတ် ထဲရှိတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်ကြတာ သဘာဝတစ်ခုပါပဲ ဥထွေး။ ဒါပေမယ့် ဥထွေးက မိန်းကလေးဆိုတော့”

“ဥထွေး အဲဒီခံယူချက်ကို မကျေ နပ်ခပ်ပဲ အစ်ကိုသူည။ လူချင်းတူတူ မိန်းကလေး ယောက်ျားလေးဆိုပြီး ခွဲ ခြားဆက်ဆံတယ်။ ခွဲခြားမြင်တယ်။ ခွဲ ခြားကြည့်တယ်။ ခွဲခြားစကားပြောကြ တယ်။ ပြီးတော့ ဥထွေးကို မိန်းကလေး ပါဆိုပြီး နည်းနည်းပါးပါတော့ အထင် အမြင်သေးတတ်ကြတယ်။ ဥထွေး ဒါ မျိုးတွေမကြိုက်ဘူး။ ဥထွေးမှားရင် မိန်းကလေးဆိုပြီး မညှာနဲ့ ဥထွေးက လည်း မှန်နေရင် မိန်းကလေးဆိုတဲ့ အသည်းနှလုံးမျိုးနဲ့ လျော့စွဲပေးပြီး တွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဥထွေးကို အန္တရာယ် ပေးလာရင် အန္တရာယ်ပေးလာတဲ့သူကို ပြန်ပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ခုခံမှာပဲ။ အကူအညီပေးတဲ့သူ ရှိလာရင်လည်း ဥထွေးပြန်ပြီး အကူအညီပေး အနှစ်နာ ခံဖို့အသင့်ပဲ”

ဥထွေးသည် သူ့တွင် ခံယူထား ချက်ရှိသည့်အတိုင်း သူရင်ထဲတွင် ခံစား တတ်သည့်အတိုင်း ခတ်သွက်သွက်

ကလေး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ဥထွေး ထံမှ စကားများကို ကြားရသောအခါ သူညမှာ သူပြောမည့် စကားများကို ခေါင်းကလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် တွေး ရင်း ဥထွေးကို ပြုံး၍သာ ကြည့်နေ လိုက်သည်။

“ကဲ...ဥထွေးမှာ ခံယူချက်တွေ ရှိနေတယ်ဆိုရင်တော့ အစ်ကိုပြော တော့မယ်”

သူညသည် သူ့စကားကို ဆက် မပြောသေးဘဲ ဥထွေးကို အကဲခတ်နေ ပြန်၏။ ဥထွေးကမူ သူညကို ဘာစကား မှ ထပ်မပြောတော့ဘဲ သူညထံမှ မိမိ ကြားရမည့်စကားကိုသာ နားစွင့်နေမိ သည်။

“အစ်ကိုကို ဘာအလုပ်လုပ်တယ် လို့ထင်သလဲ ဥထွေး”

သူညက ဥထွေးကို မေးခွန်းထုတ် လိုက်သည်။ ဥထွေးသည် သူည၏ အမေးစကားကြောင့် ခပ်ပြုံးပြုံးဖြစ်သွား သည်။ ဥထွေးအပြုံး၌ အဓိပ္ပာယ်များ စွာပါနေသောကြောင့် ရုတ်တရက်အား ဖြင့် သူညမှာ ဥထွေးအား ရဲရဲပင်မကြည့် တော့ဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာလျက် ဥထွေးထံမှထွက်ပေါ်လာမည့် စကား ကို စိုးရိမ်ကြိုးစား စောင့်နေမိသည်။

“ဥထွေး ဘယ်သိမလဲ အစ်ကို သူညရဲ့ အစ်ကိုနောက်ကို ဥထွေးလိုက် ကြည့်ရတာမှ မှတ်ပဲ”

ဥထွေးစကားကို ကြားလိုက်ရ သောအခါ သူညမှာ ဥထွေးအား အကဲ ခတ်နေမိပြန်သည်။

“အစ်ကိုရဲ့ ဘဝအမှန်ကို ဥထွေး ကိုပြောပြရင် ဥထွေး အစ်ကိုအပေါ်မှာ

အထင်သေးသွားမှာလားဟင်”

“ဥတ္တေ လူတစ်ယောက်ကိုဖြစ် ဖြစ်၊ လူတွေအားလုံးကိုဖြစ်ဖြစ် လွယ် လွယ်ကူကူ အထင်သေးတတ်တဲ့စိတ် မျိုး မရှိပါဘူး။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက အစ်ကိုရဲ့ဘဝအမှန်ကို ပြောပြမှာပဲဟာ။ ဥတ္တေ ပိုလိုတောင် ကြားချင်တာပေါ့။ ဘာအထင်သေးစရာရှိမလဲ အစ်ကို သူညရဲ့”

ဥတ္တေသည် ရိုးသားအေးဆေးစွာ ပင် သူ၏ဖြူစင်သော စိတ်ထားကလေး ကို ဖွင့်လှစ်ပြလာပါသည်။ ခက်နေသူက သူည၊ ဥတ္တေကို ပြောပြလိုက်ရမလား။ မပြောဘဲနေရကောင်းမလားဟု အတွေး လမ်းက နှစ်ခွဲဖြစ်နေပြန်သည်။ နောက် အတော်ကလေးကြာမှ သူည ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်ပါတော့သည်။

ဥတ္တေ၏မျက်နှာကို ရဲရဲမကြည့် ဘဲ တစ်ဖက်သို့ ခပ်စောင်းစောင်းလှည့် လိုက်၏။ ပြီးမှ -

“အစ်ကိုဟာ ခါးပိုက်နှိုက်တစ် ယောက်ပဲ ဥတ္တေ”

“ရှင်...”

ဥတ္တေအံ့သြသွားသည်။ တကယ် ကို အံ့သြသွားမိပါသည်။ ဒါကြောင့် လည်း “ရှင်”ဟူသော အသံတစ်သံသာ ထွက်ပေါ်လာနိုင်ပြီး ဘာစကားမှဆက် မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ သူညအနေနှင့် မပြောတော့လည်း မပြော၊ ပြောတော့လည်း တိုက်ရိုက် တုံးတုံးတိတိ ပြောလိုက်သည်။ ဒါ ကြောင့်လည်း ဥတ္တေ ပို၍အံ့သြခြင်း ဖြစ်နေရလေသည်။

“ဥတ္တေမယုံချင်ဘူး အစ်ကိုရယ်”

ဥတ္တေ၏ရင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ သောအသံကို သူညကြားလိုက်ရသည်။ ဥတ္တေမှာ သူညအား အရည်လဲနေ သော မျက်လုံးအစုံနှင့် နှုတ်ခမ်းလေး များ တဆတ်ဆတ်တုန်နေအောင်ပင် ငေးကြည့်နေရာသည်။

“ဥတ္တေ မယုံချင်လို့မရဘူး ဥ တ္တေ။ အဖြစ်မှန်ဆိုတာ ကြာကြာမှ ကွယ်ထားလို့မှမရဘဲ။ ပြီးတော့ ဘာ ဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ အစ်ကို ဥတ္တေကို ညာမနေချင်တော့ဘူးကွယ်”

သူညက ဥတ္တေ၏ လက်ဖဝါးနှုန ကလေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်းပြောလာသည်။ ဥတ္တေက သူ့လက်ကလေးကို သူည လက်ထဲမှ အသာဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူညကိုလည်း ရှက်ကိုးရှက်ကန်းတစ် ချက်မျှ ကြည့်လိုက်၏။

“အစ်ကို ဘာလို့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေတာလဲဟင်”

ဥတ္တေ၏နှုတ်ခမ်းမှ မပွင့်တပွင့် မေးလာသည်။ သူညမှာ သူ၏အတိတ် ကို ဥတ္တေကို မပြောပြချင်ပါ။ သူ့အဖို့ သူ့အကြောင်းစုံကို ဥတ္တေအားပြောပြ သော်လည်း ဥတ္တေအဖို့ ဘာမှထူးခြား လာမည်မထင်ပါ။ ဒါကြောင့်ပင် သူ၏ အကြောင်းကို လုံးဝမဟတော့။ ဥတ္တေ ၏မေးခွန်းကို ပြန်ဖြေနိုင်ရန်လည်း မစဉ်း စားတော့ချေ။

“ဥတ္တေ အစ်ကိုကို အထင်တော့ မသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဥတ္တေ အစ်ကို ကို မခင်ချင်တော့ဘူး”

ဥတ္တေက ထပ်၍ပြောလာသည်။

သူညနားလည်လိုက်ပါပြီ။ ဥတ္တေအနေ နှင့် သူညကို လုံးဝ မယုံကြည်တော့ပါ။ ဥတ္တေအနေနှင့် သူည၏အခြေအနေကို ရုတ်တရက် နားလည်သဘောပေါက် သွားလေပြီ။

“ဥတ္တေသွားတော့မယ် အစ်ကို”

ဥတ္တေ ထိုင်ရာမှ မတ်တတ်ရပ် လိုက်သည်။

သူညဘာမှမပြောမိ။ ဘာမှလည်း ပြောချင်စိတ်မရှိတော့။

တစ်ခုတော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက် သည်။ လူတကာမနှစ်မျိုးသော သူ့ဘဝ ကို အမြန်ဆုံး ရုန်းထွက်ရန်မှတစ်ပါး သူ၏အာရုံထဲတွင် ဘာဆိုဘာမှ မစဉ်း စားတော့ပေ။

ဥတ္တေမှာ သူ့အား တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး သူ့အနီးမှ ခပ်သုတ် သုတ်ထွက်သွားတော့သည်။ သူညသာ လျှင် မလှုပ်မယှက် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဥတ္တေ ဆုံးဖြတ်ချက်ချသွားသည့် အတွက်ကြောင့် သူ့အဖို့ သံယောဇဉ် အမြတ်ရ လွယ်သွားတော့သည်။ သူည စစ်ထဲဝင်ရန် စီစဉ်ထားသောကိစ္စကို တစ်လုံးမှ မပြောလိုက်။ မပြောလိုက် ခြင်းကပင် ကောင်း၏။

ဥတ္တေ၌ ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ် ချက်နှင့် အမာခံသတ္တိရှိနေခြင်းကြောင့် ဥတ္တေအတွက် သူမပူပန်၊ စိုးရိမ်မှုများ မထားတော့။ လူဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ့်လမ်းကို ကိုယ်ရွေးချယ်၍သွားရ မည် မဟုတ်ပါလား။ ဥတ္တေ၏အရိပ် အယောင်သည် သူ့ရှေ့မှ လုံးဝပျောက် ကွယ်သွားတော့သည်။

ဥထွေးမှာ တိမ်ညွှန်နံ့အနံ့မှ ခပ် သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ထွက် လာခဲ့သော်လည်း ဥထွေး ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် မှန်းဆ၍သွားရမည်မသိ။ သူ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ့ခြေထောက်ပေါ် တွင် တာဝန်ပုံချပေးလိုက်၏။ ခြေဦး တည်ရာသို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာခဲ့ သည်။ လျှောက်မိလျှောက်ရာ လျှောက် လာခဲ့ရာ ထမင်းဆိုင်များ အများအပြား ဖွင့်ထားရာ ရေနံတစ်ခုသို့ ရောက်ခဲ့လေ သည်။

ဥထွေးမှာ မိမိလက်ထဲတွင်ပါလာ သော ဝိုက်ဆံများကို တစ်ချက်မျှထုတ် ကြည့်လိုက်၏။ ထမင်းစားချင်စိတ် မရှိ သော်လည်း ထမင်းဝင်စားရင်း အလုပ် ကလေး ရလိုခြင်း တောင်းခံကြည့်ရန် စိတ်ကူးမိသည်။

“ဘာဟင်းနဲ့စားမလဲ တူမ”

ထမင်းဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ဥထွေး ကိုမေးလာသည်။ ဥထွေး အင်မတန် ကြိုက်သော ဟင်းတစ်မျိုးကို ထမင်း ဆိုင်တွင် တွေ့ရသည်။

“ဘဲဥချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ပေးပါ ဒေါ် ဒေါ်”

ထမင်းသည်မှာ ဥထွေးအား ဘဲဥ ချဉ်ရည်ဟင်းတစ်ပန်းကန်ကိုခပ်၍ ဥ ထွေးရေညှိ ချပေးလာသည်။ ထမင်းသာ ရောင်းနေသည်။ ထမင်းသည်တွင် ကု ဖော်ကုဖက် တစ်ယောက်မှမတွေ့ရ။

ဥထွေး ထမင်းစားနေရင်း ထမင်း ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်လေသည်။

ဥထွေး စားလို့မပြီးခင်မှာပင် ဆိုင် သို့လူကျလာသည်။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးမှာ

လက်မလည်အောင် အတော်ကြိုးစား ပြီး လာသမျှလူများကို ရောင်းချနေသည့် ကို ဥထွေး တွေ့ရသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်မှာ ကုဖော်အကူအညီ မရှိဘူးလား”

ဥထွေးသည် ထမင်းကို လက်စ သတ်စားလိုက်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သည်။ ဥထွေး၏အမေးကို ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး ကြီးက ဟင်းရည်ပန်းကန် တစ်ပန်းကန် ကို ထမင်းစားသူတစ်ဦးအား လှမ်းပေး ရင်း ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“မရှိပါဘူးကွယ်။ ဆိုင်မှာ လူလို လို့မှာလိုက်လည်း ခဏပါဘဲ။ ဘာမှ မပြောကြမဆိုကြဘဲ ထွက်ထွက်သွား ကြတာ သုံးလေးယောက်ရှိပြီ”

ဥထွေးသည် လက်ကိုစင်ကြယ် စွာဆေးပြီး ကျကျနုနုသုတ်နေစဉ် ထမင်း ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး၏ ပြောစကားကို နား ထောင်နေလိုက်သည်။ ရေခွေးကြမ်း ခရားအတွင်းမှ ရေခွေးကို ပန်းကန်လုံး တစ်ခုအတွင်းသို့ ငဲ့ရင်း ဆိုင်ရှင်မိန်းမ ကြီးအားကြည့်လျက် သူ့အလုပ်လုပ် ချင်ကြောင်း ပြောသင့်၊ မပြောသင့်ကို စဉ်းစားနေမိပြန်သည်။

“အဒေါ် ကျွန်မ ဘယ်လောက် ကျသလဲ”

“လိုက်ပွဲပါသေးလား”

“မပါဘူးအဒေါ်”

“သုံးကျပ်ပါကွယ်”

ဥထွေးသည် သူ့လက်ထဲမှ ငါး ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး ဆီသို့ လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးက ကျပ်တန်နှစ်ရွက် ပြန်ပေး

လာ၏။ ထိုအချိန်တိုင်အောင် ဥထွေး ထိုင်ရာမှ မထသေးချေ။ ဆိုင်တွင် လူ တွေကရှိနေသောကြောင့် အလုပ်တောင်း ရမည့်ကိစ္စကို ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ ဖြစ်နေ၏။ ထမင်း စားသူတို့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် စားသောက်ပြီးသွားကြသည့် အချိန်တိုင် အောင်ပင် ဥထွေးမှာ ရေခွေးကြမ်းတစ် ပန်းကန်ပြီးတစ်ပန်းကန် ထိုင်သောက် နေ၏။ အတော်ကြာမှ လူရှင်းသွား၏။

“အဒေါ်ဆိုင်မှာ ကျွန်မ အလုပ် လုပ်ချင်ပါတယ်ရှင်။ ကျွန်မကို ခိုင်းပါ လားအဒေါ်ရယ်”

ထမင်းဆိုင်ရှင် မိန်းမကြီးမှာ မိမိ မမျှော်လင့်သောစကားကို ကြားလိုက်ရ ခြင်းကြောင့် ဥထွေးအား လေ့လာစူးစမ်း သည့် အသွင်အပြင်မျိုးနှင့်ရော၊ အံ့ဩ သည့် အမူအယာမျိုးနှင့်ပင် ရောရော ထွေးထွေး ခတ်ငေးငေးလေးကြည့်နေ ရှာသည်။ ဥထွေးစကားကိုလည်း လက် ခံသည့် အသွင်မျိုးမပေါ်။

“ကျွန်မ ဒီမြို့က မဟုတ်ပါဘူး အဒေါ်။ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်နဲ့ ခန့်ကုန်ကိုလာရင်း လူချင်းကွဲသွားလို့ပါ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွား လို့ ဘယ်လာရမုန်းလည်း။ ဖဲသိပ်ါဘူး။ အလုပ်တစ်ခုခုရရင် ရှာလုပ်ချင်ပါတယ်။ ခု အဒေါ်ဆိုင်မှာလည်း အကူအညီမရှိ ဘူးဆိုတော့ ကျွန်မအလုပ်လုပ်ပါရစေ”

ဥထွေး၏ အဝတ်အစားတို့မှာ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မဟုတ်သော်လည်း ဥထွေး၏ အသွင်အပြင်လက္ခဏာများ ကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သိလိုက်ပြီး ဖြစ်သော ထမင်းဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးမှာ

ဥထွေးစကားကို ယခုမှ ယုံကြည်လက်
ခံသွားတော့၏။

“ငါ့တူမကြီး အလုပ်လုပ်ချင်တယ်
ဆိုတော့ အခေါ်အနေနဲ့ ကူညီပါမယ်။
ဒါနဲ့ ငါ့တူမ ဘယ်မှာနေသလဲဟင်”

“ခုလောလောဆယ်တော့ အသိ
အကျွမ်းမရှိပါဘူး အခေါ်”

“အိုကွယ်... မိန်းကလေးနယ်
အန္တရာယ်များပါဘိနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် အခေါ်၊ ကျွန်မ
လည်း အဲဒါကို ကြောက်လို့ပါ”

ဥထွေး၏စကားသံကို ကြားလိုက်
ရပြီးသောအခါ ထမင်းဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး
မှာ ဥထွေးအား အကဲခတ်လေ့လာပြန်
သည်။

“အခေါ်နဲ့အတူ လိုက်နေမလား”

“ကျွန်မ အလုပ်လည်းရမယ်၊ နေ
ဆည်းနေရမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာလှပါပြီ
အခေါ်ရယ် နေပါ့မယ်”

“အေးအေး ကဲကဲ ဒါနဲ့ ခု ငါ့တူမ
နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ဥထွေးလို့ခေါ်ပါတယ် အခေါ်”

“ဪ... မောင်ကောင်မမြတ်
ဒီနေ့ နောက်ကျလှချည်လား”

ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးမှာ သူ့ဆိုင်သို့
ဝင်လာသော လူရွယ်တစ်ဦးအား လှမ်း
၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ လူရွယ်က
နေရာလွတ်တစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်၏။

“တူမရေ လက်ဆေးရည်နဲ့ တို့
စရာအသစ် ပြင်ပါကွယ်”

ဥထွေးမှာ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး၏
စကားအတိုင်း ခပ်သွက်သွက်ထကာ
ရေတိုင်ကီထဲမှ ရေတစ်ခွက်ခပ်ယူလာ

ပြီး ကြွေရည်သုတ်စေ့တစ်ခု အတွင်း
သို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ တို့စရာ
တစ်ပွဲ ပြင်ဆင်လိုက်၏။

သူ့ဘဝသည် ကုသလိုနေ၍ စေ
သလိုလုပ်ရတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ထမင်းသားစားသော လူရွယ်က
ဥထွေးကို အကဲခတ်နေသည်။ ဆိုင်ရှင်
မိန်းမကြီးကလည်း ဥထွေး၏လှုပ်ရှားမှု
များကို လေ့လာနေသည်။ ဥထွေးသည်
ဆေးစရာရှိသော ပန်းကန်များကိုဆေး
ရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

“မဆေးနဲ့ တူမ၊ ဆေးတဲ့လူ လာ
လိမ့်မယ်။ ရေငွေ့ကြမ်းအိုး ထည့်ပါ
ကွယ်”

ဥထွေး ပန်းကန်ဆေးရန်ပြင်ဆင်
လိုက်သည့်အတွက် ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီး
က လှမ်းတားလိုက်၏။ ထမင်းပန်းကန်
များကို ဆေးကြောသည့်သူအား နေနှင့်
ဝှားထားကြောင်း ပြောပြသည်။ ဥထွေး
မှာ မီးသွေးမီးဖိုပေါ်တွင်ရှိသော ရေငွေ့
ကရားကိုယူလျက် စားပွဲပေါ်ရှိ ရေငွေ့
ကရားအိုးနှစ်အိုးတွင် ရေငွေ့ဖြည့်ပေး
လိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်မိန်းမကြီးက ထက်
ဖက်ခြောက်များကို ရေငွေ့ကရားအိုး
များအတွင်းသို့ ခပ်လိုက်၏။

“သူက ဘယ်သူလဲ အခေါ်”

ထမင်းစားနေသော ကိုယ်တော်
ချောက ထမင်းအေးအေးမစားဘဲ စပ်
စပ်စုစုလုပ်လာပြန်၏။

“အခေါ်တူမလေး နယ်ကရောက်
လာတာ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အခေါ်ရယ်။
အခေါ်တစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း

ဖြစ်တော့ ခုတော့ နည်းနည်းသက်သာ
မှာပေါ့”

ထမင်းစားတဲ့သူက ဥထွေးကို
တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ပြောနေ၏။

ဥထွေး ဘယ်သူ့ကိုမူမကြည့်။ တို့
စရာပန်းကန်တွေကို သယ်လျက် တစ်
ပန်းကန်ထဲမှာ အသီးအရွက်တွေကို
အခြားတစ်ပန်းကန်ထဲ သပ်သပ်ရပ်ရပ်
ဖြည့်စွက်ပြင်ဆင်နေ၏။

ဗြီဟိသွားသောအခါ ခွေးခြေခုံက
လေးတစ်ခုတွင် ဥထွေးဝင်ထိုင်နေ၏။

“တူမကြီးရေ... ဒီက နင့်အစ်ကို
ကို မှတ်ထားနော်။ ဆိုင်မှာ အမြဲလာ
လာစားနေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဥထွေးမှာ “ဟုတ်ကဲ့” တစ်လုံးမှ
အပ ဘာမှမပြော။ လူရွယ်က ဥထွေးကို
အကဲခတ်နေ၏။

သူ့အကြည့်မှာ ရဲတင်းလွန်းသဖြင့်
ဥထွေးမနေတတ်။ ဒီပေးပေလို့ လူရွယ်၏
အသွင်အပြင်မှာ တည်ကြည်ခံ့ညား
သဖြင့် ဥထွေးငြေသာ၏။

မည်သို့ဆိုစေ ဥထွေးသည် မိမိ
ဘဝအတွက် တွေ့ကြုံလာမည့်ရှေ့ရေး
ကို ဘာဆိုတာမှ မတွေးတော့။ ကြုံတွေ့
လာသမျှကို ကြုံကြုံခိုင်ခိုင်ရန် ကြိုးစား
တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လူရွယ်က ထမင်းစားပြီးသော
အခါ နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားသည်။

“အခေါ် ထမင်းဖိုပိုက်ဆံထည်း
ပေးမသွားဘူး”

“သူက အခေါ်ဆိုင်မှာ လာပေးစား
နေတာကွဲ့”

www.burmeseclassic.com

ထိုစကားကြားရတော့ ဥထွေးဟက်ဟက်ပက်ပက် ပြောလိုက်သည်။

ဥထွေး ယခုမှ အားပါးတစ်ပြုရတော့သည်။ သူ့ဘဝ အခိုက်အတန့်တွင် ဤသို့ ချစ်ချစ်မြေမြေ နေထိုင်သွားလာလိုသောဆန္ဒ ဥထွေး၏ရင်ထဲ၌ အစီအရံ ပေါ်လာ၏။

ဥထွေး ကြိုက်ရတောင်းသည်။ ဥထွေး လှကောင်းသူကောင်းတွေနဲ့သာ တွေ့ဆုံပါသည်ဟူ၍...။

* * * * *

(၅)

ရန်ပိုင်သည် သူ့မျက်စိရှေ့တွင်ရှိနေသော ငွေများကိုကြည့်ပြီး မတော်လောကစိတ်တို့က နှိမ့်လိုက်ပြန်သော အခါ သူ့ဆုံးဖြတ်ထားသော သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဝေဖန်ပြန်ပြီး တွေးလာမိပြန်သည်။

“အို...ဒီလောကထဲက ငါ့ရန်ပိုင်ထွက်ရရင်တော့မို့ အန္တရာယ်ကလည်းများတယ်”

ရန်ပိုင်၏ စိတ်နှစ်ခွတွင် ကောင်းသောစိတ်ဖြစ်ကာ ရန်ပိုင်ကို ဖြောင်းဖျတ်ရာပြုလာသည်။ ရန်ပိုင် စိတ်ကရက်ကို ကုကျနနထိုင်သောကံပြီး တွေးမိတွေးရာ တွေးနေမိ၏။ ကိုယ်ယုံကြည်ထားသော သူ့ကို ယခုကဲ့သို့တဝဝထဲတွင် မနေပါနှင့်ဟု ပြောထား၏။ ကိုယ်ယုံကြည်သက်ထားမှာ ရန်ကုန်ရောက်သည်အထိ ကိုရန်ပိုင်ကို သက်ထားတွေ့ဆုံခြင်းနှင့် တဲ့ ဘဝမျိုးနဲ့ ခြင်ချင်ပါတယ်ဟု တစ္ဆေတရရ အမှားစကားတွေ ပြောသွားခဲ့

သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ပိုင် သက်ထားကို စိတ်ဝင်စားမိနေပြီ။

ဒါကြောင့်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် လျက်တစ်ဖက်ဘက်စေလွှတ်ကာ အချိန်မကြီးထဲသို့ အ ဝီရင်ခံစာ တင်ပြလိုက်၏။

သူ့အား လုပ်ငန်းလုပ်ဆောင်နေရမှ အနားယူခွင့်ပြုရန် ခွင့်ပန်ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိတိုင်အောင် ဖြူသည်။ မဲသည် အပြေမရသေးချေ။

မျှော်လင့်နေတုန်းမှာပင် သူ့အိမ်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီးဆိုက်ရောက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ရန်ပိုင်သည် အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်ရာမှမထွက် စောင့်ကြည့်နေလိုက်သည်။

ခဏကြာသောအခါ လူသုံးလေးယောက် သူထံသို့ရောက်လာကြသည်။ သူထံသို့ရောက်လာသော လူများမှာ အချိန်မည်းကြီး၏ အမာခံလူများပင် ဖြစ်ကြကြောင်း ရန်ပိုင် အတတ်သိလိုက်၏။ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သောအခါ အချိန်မည်းကြီး၏ အစစအရာရာ ယုံကြည်စိတ်ချရသော လူယုံတော် ဦးဂန္ဓမာကိုယ်တိုင် ပါလာသည်။

ဦးဂန္ဓမာသည် ရန်ပိုင်နှင့် မျက်နှာဆိုင်ဆိုင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ငွေရိုးကွပ်ထားသော စီးကရက်စွပ်တံတွင် နိုင်ငံခြားစီးကရက်ကိုထည့်လျက် အေးအေးဆေးဆေး ဖွာနေ၏။

“ကျွန်တော် တင်ပြလိုက်တဲ့ အကြောင်းကို ဦးဂန္ဓမာ ကြားပြီးရောလို့”

ဦးဂန္ဓမာသည် ရန်ပိုင်၏စကားကို အေးအေးဆေးဆေးအမှူးအရာဖြင့် ခေါင်းကလေးကို တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြသည်။ ရန်ပိုင်မှာ ဦးဂန္ဓမာဘေးပတ်လည်တွင် ရပ်နေသော လူသုံးယောက်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“အဲဒီအတွက် ခု ကျွန်တော် ငွေတွေပြန်ပေးလိုက်မယ်”

“မောင်ရန်ပိုင် အလုပ်ကို လုံးဝမလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

“ကျွန်တော် မလုပ်ချင်တော့ဘူး ဦးဂန္ဓမာ”

“ဆရာကြီး အကြောင်းတော့ မောင်ရန်ပိုင် နားလည်ထားမှာပေါ့နော်”

ဦးဂန္ဓမာမှာ လေပြေလေပျော့ကလေးသုံးလျက် ရန်ပိုင်ကို ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။ ထိုစကားကို ရန်ပိုင်နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

“ဆရာကြီး အကြောင်းတင်မကဘူး ဦးဂန္ဓမာတို့အကြောင်းကိုပါ ကျွန်တော် နားလည်ထားပါတယ် ဦးဂန္ဓမာ”

“အလုပ်တစ်ခုဆိုတာ လွယ်လွယ်ကူကူလုပ်ပြီး လွယ်လွယ်ကူကူ မလုပ်ချင်တော့ဘူးဆိုလို့လည်း မောင်ရန်ပိုင်၊ တို့များ လုပ်နေကြတဲ့အလုပ်သဘောကို မောင်ရန်ပိုင် နားလည်ထား... သူ့မို့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားစေချင်တယ်။ မောင်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ချိန်ရရင် ပြန်ပြင်လိုက်စေချင်တယ် မောင်ရန်ပိုင်”

“ထွေးပြီးတဲ့တံတွေကို ပြန်ဖျိုတဲ့ထုံး မရှိပါဘူး ဦးဂန္ဓမာ၊ ကျွန်တော်ကို ဒီလိုအကြပ်မကိုင်ပါနဲ့”

“အို...အို အကျပ်မကိုင်ပါဘူး”

မောင်ရန်ပိုင်ရယ်၊ ဦးက မောင်ကို တုတစ်ယောက်လိုခင်မင်လို မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ပြောရတာပါ။ မောင်ရန်ပိုင်လည်း အလုပ်လုပ်ရတဲ့အတွက် ရသင့်သလောက် ရခဲ့တယ်မဟုတ်လား။ ဘယ်လိုလဲ ဝေဖန်နည်းနေလို့လား။

“ကျွန်တော့်ကို ငွေစကားမပြောနဲ့ ဦးကနွား၊ ကျွန်တော် ငွေလည်းမလိုချင်ဘူး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အလုပ်ကိုလုပ်ချင်တယ်”

“မောင်ရန်ပိုင်ကို လိုလေသေးမရှိ ပြုစုစောင့်ရှောက်ထားတာပဲ မှတ်လား။ ဘယ်သူက မလွတ်လပ်အောင်လုပ်နေလို့လဲ”

“ဒီမှာ ဦးကနွား၊ ကျုပ်ဟာ ဘယ်ငွေရှင်ကြေးရှင်ကမှ ငွေနဲ့နှောင်ကြီးတဲ့ တုပ်နှောင်ထားတာမျိုးကို မခံချင်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကငွေပေးတယ်။ ကျုပ်က အလုပ်လုပ်ပေးတယ်။ ဒါပဲမှတ်လား။ ခု မလုပ်ချင်လို့ မလုပ်တော့ဘူး”

“ဒေါသကြီးလှချင်လား၊ မောင်ရန်ပိုင်”

“ခင်ဗျားတို့ ဒီငွေတွေယူပြီး ပြန်သွားကြရင် ကောင်းမယ်ဗျာ”

ရန်ပိုင်မှာ သူရှေ့တွင်ရှိသော ငွေပုံကြီးကို ဦးကနွားရှေ့သို့ တွန်းပို့လိုက်ရင်း ဦးကနွားတို့အား နှင်လွှတ်နေသည်။ ဦးကနွားနှင့်ပါလာသော လူသုံးယောက်မှာ သူတို့ဆရာလေး ဦးကနွား၏အခြေအနေကို အကဲခတ်နေကြ၏။ ရန်ပိုင်ကိုလည်း ကောင်းကောင်းလေးဆုံးမချင်သည့်အသွင်မျိုး ပေါ်နေကြသည်။

“ကျုပ် ပြောပြီဦးနော်၊ ကျုပ်ကို အကျပ်မကိုင်နဲ့၊ ကျုပ်မှာလည်း ‘ရိတယ်’၊ ခင်ဗျားတို့က စိန်-‘သောရင်’ ကျုပ်လက်ကလည်း လူရွေး နာမဟုတ်ဘူး”

ရန်ပိုင် ထိုင်နေရာမှ ခတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

ဦးကနွားက သူ၏မိခင်တွင်ကိုင်ခဲ့ထားသော စီးကရက်ကိုသွဲချွတ်ပြီး အချက်ပြလိုက်၏။ ဦးကနွားနှင့်အတူပါလာသူ သုံးယောက်မှာ လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ရန်ပိုင်အနီးသို့ ရောက်လာကြသည်။

ရန်ပိုင်သည် ဦးကနွား၏ လူသုံးဦးကို ခုခံတိုက်ခိုက်ရန်အတွက် အသင့်ပြင်ဆင်ပြီးဖြစ်သည်နှင့် မိမိက စတင်တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ ဦးကနွား၏ လူနှစ်ယောက်မှာ ရန်ပိုင် မည်ကဲ့သို့ ဖြေရှင်းလိုက်သည်ဟု စဉ်းစားချိန်ပင် မရ၊ ရန်ပိုင်၏ခြေထောက်နှင့် လက်တို့၏ လျှင်မြန်သွက်လက်မှုကြောင့် နောက်သို့ တအားအွေ့လဲကျသွားသည်။

ကျန်တစ်ယောက်မှာ ရန်ပိုင်၏ မေးရိုးဆီသို့ သူ၏လက်သီးတစ်ဖုံးကို တအားကုန် ပစ်လွှဲသွင်းလာသည်။ ရန်ပိုင် လျှင်မြန်စွာရှောင်လိုက်သည်။ ဦးလျှင် အချိန်တည်တည်ဆီသို့ ခုဖြင့် ပင့်သွင်းလိုက်၏။ ထိုသူ လဲအွေ့ကျသွားပြန်သည်။

ဦးကနွားတစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ ဦးကနွားက လှုပ်ရှားမှုကို မပြု၊ အေးအေးဆေးဆေးပင် ထိုင်နေသည်။

“ဦးကနွား ခင်ဗျားတွေကို အပြန်သုံးဆော်သွားပြီး ပြန်တော့ဗျား၊ ကြာရင် ကျုပ်စိတ်မထိန်းနိုင်ရင် မကောင်းဘူး”

ရန်ပိုင်သည် ဦးကနွားကို အသံခပ်မာမာနှင့် ပြောလိုက်၏။

“မောင်ရန်ပိုင်က လူငယ်ပီပီ တယ် စိတ်မြန်တာကိုး။ ဆရာကြီးကတော့ မောင်ကို လက်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး မောင်ရန်ပိုင်။ ဒီတော့ မောင်ရန်ပိုင် ဆရာကြီးခိုခိုကို အနှောင့်အယှက် မပေးပါနဲ့ကွယ်”

“မသိဘူး၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ဆရာကြီးကိုပြောလိုက်။ ရန်ပိုင်ဆိုတဲ့လူက ဘယ်သူ့ကိုမှ စိန်မခေါ်ဘူးလို့၊ စိန်ခေါ်တာရင်လည်း လူမရွေးဘူး၊ အချိန်မရွေးဘူးလို့”

“မောင်အသက်ကလေးက ငယ်ငယ်ထေးချီပါသေးတယ် မောင်ရန်ပိုင်။ ဘာလို့ ခေါ်မာချင်ရတာလဲ။ မောင်အလုပ်မောင်တာဝန်ကို ဆက်လုပ်ပါကွယ်။ ပိုနေပြီ ကျွေးနေပြီပဲ ကောင်းပါတယ်။ အခုလည်း ဆရာကြီးက မှာလိုက်ပါတယ်။ မောင်ပြန်ပေးတဲ့ငွေကို ပြန်မယူခဲ့နဲ့တဲ့။ မောင်အတွက် ထားခဲ့ပါတဲ့။ မောင်စိတ်လည်တာတဲ့နေ့ကျရင် သူ့ဆီအကြောင်ကြောင်ပါတဲ့။ အဲဒီစကားပြောဖို့ ထားခဲ့တာပါကွယ်”

“အို...ခင်ဗျားတို့နဲ့လည်း ကျုပ်ဘာမှ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူး။ ခင်ဗျားတို့ငွေတွေလည်း ကျုပ်မယူချင်ဘူး”

ရန်ပိုင်က အော်ဟစ်ပစ်လိုက်၏။ ဦးကနွားမှာ သူ့လူများကို အသိသီးသီးပြီး ပြန်သွား၏။ ရန်ပိုင်တစ်ယောက်သာ

လျှင် အခန်းထဲ၌ ဂူကြီးရပ်လျက်ကုန်ခဲ့သည်။

ရန်ပိုင် တွေး၍ပင်မရ၊ အရိပ်မည်းကြီး၏ သဘောထားကိုလည်း တွက်၍ မရလောက်အောင် ခက်ခဲသွား၏။

အခန်းတွင်းသို့ ရန်ပိုင်ဝင်သွားသည်။ ပြီးတော့ အဝတ်အစားများ လဲလှယ်လိုက်သည်။ အားလုံးပြီးစီးသွားသောအခါ အိမ်တံခါးကိုသော့ခတ်ပြီး သက်ထားထံသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

သက်ထားမှာ ရုတ်တရက် မချွန်လင့်ပဲ ရန်ပိုင်ရောက်လာသည့်အတွက် အံ့အားသင့်နေသည်။

“အစ်ကိုရန်ပိုင် သက်ထားဆီ သက်သက်လာခဲ့တာလား”

“အိမ်သက်ထားရယ်၊ အစ်ကိုတစ်ယောက်တည်း တွေးလို့မရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုပေါ်နေလို့ သက်ထားကို အစ်ကိုပြောပြချင်တယ်။ သက်ထား အကြံဉာဏ်ပေးပါဦး”

ရန်ပိုင်သည် သက်ထား၏ရှေ့တည်တည်တွင်ရှိသော ပက်လက်ကုထားထိုင်ပေါ်သို့ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း ရောက်မဆိုက် ပြောလိုက်သည်။ သူ၏ရှုပ်အင်္ကျီအတွင်းထဲမှ စီးကရက်ဘူးကိုထုတ်ယူကာ မီးညှို့လျက် တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ရှိုက်၍ရှိုက်၍ ဖွာရင်း သက်ထားကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ပြောစမ်းပါဦး အစ်ကိုပြဿနာ”

“မော်လမြိုင်ပြဿနာပေါ့ သက်ထားရယ်၊ အစ်ကိုကို အကျပ်လာကိုင်နေကြတယ်”

မော်လမြိုင်ဆိုသော စကားကို

ကြားလိုက်ရသောအခါ သက်ထားသည် အတော့်ကို စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုပြဿနာ၏ ကွင်းဆက်များ ကြားရလိမ့်မည်ဟု သက်ထားတွက်ထားပြီးဖြစ်သည်။

“မော်လမြိုင်က ပြဿနာလား၊ ဒီကပြဿနာလား အစ်ကို”

“ဒီကပြဿနာပေါ့ သက်ထားရယ်၊ မော်လမြိုင်က ကောင်တွေကို အညံ့ခံခဲ့တယ်လို့ အစ်ကိုကို စွပ်စွဲခဲ့တာဘူး သူတို့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ပေးရမယ်လို့လည်း အမင်းအကျပ် လာပြောနေကြတယ်”

“ဒီတော့ အစ်ကိုက ဆက်လုပ်ပေးဖို့ လက်ခံလိုက်သလား”

“ဪ . . . သက်ထားရယ်၊ အစ်ကို ငွေရချောင်လို့ လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘူးဆိုတာ သက်ထားကို အစ်ကိုပြောပြထားခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အစ်ကို မလုပ်ပါဘူးသက်ထား။ ဒါပေမယ့် သူတို့တစ်တွေရဲ့ အန္တရာယ်ကတော့ မသေးတော့။ အစ်ကိုကို တစ်နေ့နဲ့ ခုက္ခပေးကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“သိပ်လည်စိုရိမ်မနေပါနဲ့ အစ်ကို၊ သက်ထား အစ်ကိုကိုစွဲကို အစ်ကိုထယ်ဝါဆီ အကြောင်းကြားပြီး ကူညီပါမယ်။ အစ်ကိုကတိတည်ရင်တော့ သက်ထား ဝမ်းသာရမှာပေါ့ အစ်ကို”

“အစ်ကိုဟာ ကတိတစ်လုံးကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပေးတတ်တဲ့သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ အစ်ကိုလေ ဘာဖြစ်လို့ရယ်မသိဘူး၊ ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး ပြီးတော့ အစ်ကို

တို့ ရန်ကုန်ပြန်လာကြတုန်းက သက်ထားကို ပြောမြဲခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အလုပ်တစ်ခုခုကို ရှာလုပ်မယ်၊ အစ်ကို့ဘဝ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာအောင် ကြိုးစားမယ်လို့”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ သက်ထားလည်း အစ်ကိုကောင်းတာ မြင်ချင်ပါတယ် အစ်ကို”

သက်ထားသည် ရန်ပိုင်ကိုကြည့်လျက် ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး ပြောလာသည်။ အားပေးလာသည်။

“သက်ထား အစ်ကို ဘာလုပ်ရမလဲ”

“သူတို့နဲ့အစ်ကို အဆက်အသွယ် လုပ်လို့ရသလား”

“ရတာပေါ့သက်ထား။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုတို့ခေါင်းဆောင်ကိုတော့ အစ်ကိုတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး”

“သူနေတာကို သိသလား”

“သူရှိတတ်တဲ့ နေရာတွေတော့ အစ်ကိုသိတာပေါ့”

“အဲဒီလိုဆိုရင် သူနဲ့တိုက်ရိုက်တွေ့ပြီး အစ်ကိုရှင်းပြရင်ကော”

“တိုက်ရိုက်တွေ့ဖို့က မလွယ်ဘူး သက်ထား”

ရန်ပိုင်က စီးကရက်ကို ဖွာရှိုက်ပြီး နောက် စိတ်ပျက်ညည်းညူလိုက်သည်။ သက်ထားသည် ရန်ပိုင်ကိုကြည့်လျက် ရင်မောသွားဟန်တူသည်။ ဘာမှဆက်မမေးတော့။

“အစ်ကို အခြေအနေကြည့်ပြီး ဆက်သံနေပါဦးလေ။ အစ်ကိုကယ်ဝါရောက်လာတော့ တစ်မျိုးတည်း စီစဉ်

ကြတာပေါ့။ သက်ထားတော့ အစ်ကို
အတွက် စိတ်မအေးပါဘူး။

“အစ်ကိုအတွက် စိတ်မဆင်ရဲ
ပါနဲ့ သက်ထားရယ်။ အစ်ကိုရှင်းနိုင်
သရွေ့တော့ ပြေရှင်းမှာပဲ။ မရရင်တော့
သူတို့ကိုယ်တစ်ကိုယ်လုံး ရဲလက်ကိုအပ်
နိုင်အောင် အစ်ကိုလုပ်မှာပဲ”

“သူတို့လွတ်လာရင် အစ်ကို
လည်း ဘယ်သက်သာပါမလဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးသက်ထား။ သေ
တစ်နေ့မှူးတစ်နေ့ပေါ့”

ရန်ပိုင်သည် စီးကရက်ကို ဆေး
လိပ်ပြာခွက်တွင်းသို့ ထိုးချထည့်လိုက်
၏။ ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်
သည်။

“အစ်ကိုပြန်မယ် သက်ထား”

“ကောင်းပါပြီ အစ်ကို။ အစ်ကို
ထယ်ဝါ ရန်ကုန်ရောက်တော့ ဆုံကြ
သေးတာပေါ့”

ရန်ပိုင် သက်ထားအိမ်က ပြန်
လာခဲ့သည်။ သူ့အဖို့ ရန်ကုန်တွင်ဆက်
နေသင့်မနေသင့်ဟူသော အတွေးက
ဝင်ရောက်လာပါတော့သည်။

မန္တလေးသို့ပြန်ရင်း ရှောင်တိမ်း
လိုက်ပါက သူတို့၏အန္တရာယ်မှ ကင်း
လွတ်တန်ကောင်းရဲ့ဟု စိတ်ဖြေမိလိုက်
သည်။

တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာသည်။
ထိုသူများနှင့် ကင်းဝေးအောင် ဘယ်လို
ဆောင်ရွက်ရမည်နည်း။ အဖြေက နီးနီး
စပ်စပ်ပင် မပေါ်လာ။

အိမ်သို့ပြန်ရောက်ပြီး တောင်စဉ်
ရေမရ လျှောက်တွေးကြည့်နေမိပြန်
သည်။

သူ ယခုကဲ့သို့ ဇနီးများနှင့် နှုတ်
လုံးနေရခြင်းမှာ အဓိကတရားခံအဖြစ်
မိခွေးဖြစ်သူကို မြင်လာသည်။ မိခွေး
ကြောင့် သူ ယခုကဲ့သို့ ကြုံရ တွေ့ရ
ခြင်းအတွက် မကျေမချမ်း ရေရွတ်မိ
သည်အထိ စိတ်ကနာကျည်းလာသည်။

ညီမလေးဥထွေး ဘယ်လိုများနေ
ပါလိမ့်ဟု ဥထွေးအတွက် စိုးရိမ်မိလာ
ပြန်သည်။

ရန်ကုန် အရိပ်မည်းကြီး၏ လက်
မှလည်း ရှောင်ချင်သလို၊ ညီမလေး
ဥထွေးနှင့်လည်း တွေ့ချင်လာသည်။
နောက်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။
မန္တလေးသို့ ရှောင်တိမ်းပြီးနေလျှင် သူ
ဇနီးငြိမ်းမည်ဟု။ ရန်ပိုင် အဝတ်အစား
များကို သားရေသေတ္တာထဲသို့ ထည့်
လိုက်၏။

နက်ဖြန်မနက် မန္တလေးအမြန်
ရထားလက်မှတ်ဝယ်ရန် စိတ်ကူးပြီး
အိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။ ရထားလက်
မှတ်ဝယ်၍မရလျှင် ရသည့်နည်းဖြင့်
မန္တလေးသို့ပြန်မည်။

ရန်ပိုင် ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့
ထွက်လာခဲ့၏။ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးသို့
လာရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မိမိအား
မည်သူသည် နောက်ယောင်ခံလိုက်၍
စုံစမ်းနေမည်လဲဟု နောက်ကြောင်း
မအေးသူပီပီ စိုးရိမ်စိတ်တို့ဖြင့် မသက်
မသာ လှုပ်ရှားနေရလေသည်။

အထူးတန်ဖိုး ရထားလက်မှတ်
တစ်စောင် ဝယ်လိုက်၏။ မန္တလေးမပြန်
မီ ညီမလေးဥထွေးအတွက် လက်
ဆောင်ပစ္စည်းကလေးများ ဝယ်ရန်
စကော့ ရှေးဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်

၏။ ထိုစဉ် သူ့နောက်မှ တစ်စုံတစ်
ယောက်သောသူတစ်ယောက် ခြေရာ
ခံလိုက်နေပြီဆိုသော အသံကို ရန်ပိုင်
သိလိုက်တော့သည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုများကို ဦးကနွမာမှ
တစ်ဆင့် သူတို့၏ ဆရာကြီးထံသို့
သတင်းပို့ကြပေတော့မည်။ ရန်ပိုင်စိတ်
ကို ခုံးခုံးချလိုက်ပါတော့သည်။

သူ့ကို အနောင်အယုက်ပေးလာ
သူဟူသရွေ့ သူ့အနေနှင့် ပြတ်ပြတ်သား
သား တိုက်ခိုက်ရပေတော့မည်။ သူတို့
အားလုံး မျက်ခြည်ပြတ်အောင် သူလုပ်
ဆောင်ရမည်။

ရန်ပိုင် တွေးမိပြီး ရန်ပိုင် လူအုပ်
တွင်းသို့ ရောထွေးဝင်လိုက်သည်။ သူ
နောက်မှ လိုက်နေသူအား ထိုခဏ
အတွင်း ရုတ်တရက်ရှောင်လိုက်သည်။
သူ့နောက်မှလိုက်လာသူက သူ့ကိုကျော်
တက်သွား၏။ သူ့ကိုကျော်တက်သွားသူ
ကို သူလှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

“သက်ညွန့်ပဲကို”

သက်ညွန့်ကို ရန်ပိုင်တွေ့လိုက်ရ
သည်။ သက်ညွန့်မှာ တကောင်ကြွက်
သမားပီပီ သူတို့၏ဆရာကြီးစေခိုင်းသည့်
အတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်းလိုက်နာသူ၊
ဆောင်ရွက်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ထောင်
လည်းမကြောက်၊ တန်းလည်းကြောက်
သူ မဟုတ်။ လူသတ်ရမလား၊ ရိုက်ရ
မလား၊ ကြေးစားလူမိုက်တစ်ယောက်
ဖြစ်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ သက်ညွန့်
ကို ရန်ပိုင်မူ့ ကြောက်လည်းမကြောက်။
သက်ညွန့်နှင့်သူနှင့် ဖက်ပြိုင်သတ်ပတ်
ရဲသည်။ တစ်ခုပဲ ရန်ပိုင်တွေးမှသည်။
သက်ညွန့်လိုလုံ့လနှင့် ရန်ပိုင် ယူတင်

ကိုယ်တင် မယှဉ်ချင်ပေ။ သက်ညွန့်ဘဝ
မှာ ထောက်ထားညွှာတာ ငဲ့ကွက်စရာ
ဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှမရှိသူ ဖြစ်သော
ကြောင့် သက်ညွန့်မှာ စေခိုင်းသည်
အတိုင်း ဗိုက်ဗိုက်ကန်းကန်းလုပ်မည်။
ရန်ပိုင်အဖို့ရာတွင် အရာရာအကြောင်း
ကြောင်းသာမက မိမိ၏ဘဝတစ်ခုလုံး
ဆုံးရှုံးနစ်နာသွားရမည့် အရေးအခင်း
မျိုးကို ရန်ပိုင်သည် ပိုးမလဲတို့ စီးကိုတိုး
သကဲ့သို့ ငွတ်မျက်စိမှိတ်မတိုးပဲ။

ရန်ပိုင်သည် ရေးအဝင်အထွက်
ပေါက်တစ်ခုဆိုသို့ ခပ်သုတ်သုတ်
လျှောက်ပြီး ပရမိတ်တက္ကစိကာတစ်စီး
ကို ကဗျာကရာဇာရင်းလျက် အိမ်သို့
ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲသို့ ဝင်လိုက်သောအခါ
သူ့အိမ်ထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ဝင်
ရောက်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း ရန်ပိုင်
သဘောပေါက်မိသည်။ သူ့ညှော်ခန်းတွင်
စာရွက်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရ၏။

ရန်ပိုင်
ကမ္ဘာမြေကြီးဟာ ကျဉ်းကျဉ်း
လေးပါ။ ဘယ်မှထွက်သွားဖို့ မကြိုး
စားပါနဲ့။

စာရွက်ပေါ်၌ ထိုစာကြောင်းက
လေးကိုသာ တွေ့ရ၏။ ရန်ပိုင်မူပေါ် သူ
တို့တစ်တွေ ငြိမ်းခြောက်မှုကြောင့်တော့
ဒီနွဲ့ထဲတွင် ဆက်၍အနစ်မွန်းမခံနိုင်ပါ။
ယူစရာပစ္စည်းများကို အလျင်အမြန်ဆုံး
ထည့်ယူလိုက်သည်။ ငွေများကို ယူသွား
သင့်မသင့် စဉ်းစားရပြန်သည်။

ငွေများယူသွားပြန်လျှင် ငန်း
စောင်းမြွေများကဲ့သို့ သူ၏ညှော်ခန်းက

ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ခဲ့သလို ဒင်တိုတစ်
တွေသည် ရန်ပိုင်နောက်သို့ လိုက်လာ
ကြပေဦးတော့မည်။

ရန်ပိုင် လုံ့လမယူ၍တော့မဖြစ်။
ဒီငွေတွေထဲက တချို့တစ်ဝက်မှာ သူရ
ထိုက်သည့်ငွေများဖြစ်ကြောင်း ရန်ပိုင်
သိသည်။ ငွေနှစ်ထောင် ယူလိုက်သည်။
ကျန်ငွေများကို စာအုပ်စာပွဲထဲသို့ထည့်
ပြီး သော့ပိတ်လိုက်သည်။

အိမ်က အရိပ်မည်းကြီး၏အိမ်။
သူ့အိမ်ကို သူ့မွှေးနောက်လှန်လော့ရှာဖွေ
လျှင် ထိုငွေများကိုတွေ့မည်။ ငွေများ
မယူသွားခြင်းအတွက် အရိပ်မဲကြီး၏
အမျက်မာန်ရှုမှုမှ သက်သာနိုင်မည်။

ရန်ပိုင် မြို့တွင်းရှိ သူငယ်ချင်း
တစ်ယောက်ယောက်အိမ်တွင် သွား
ရောက်ညအိပ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။
ရန်ပိုင် အိမ်မှ မိုးချုပ်စအချိန်တွင်
ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့အသက်အန္တရာယ်ကို ဖြစ်
သည်နည်းဖြင့် ကာကွယ်ရန်လည်း ရန်
ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ညတော့ ရန်
ပိုင် ရင်ဖိစွာဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်နေရပေဦးတော့မည်။ သူငယ်
ချင်းအိမ်ရောက်သည်အခါ အကျိုး
အကြောင်းပြောပြလျက် ညအိပ်ရန်
စီစဉ်သည်။ ဘယ်သူလာလာ သူမရှိဟု
ငြင်းဆိုရန်လည်း ရန်ပိုင် အသေအချာ
မှာထား၏။

သူငယ်ချင်းအိမ်ခန်း၏ ထပ်မံက
လေးမီတွင် ရန်ပိုင် အနားယူလိုက်
သည်။ သူ့ဘဝအတွက် သူ၏ဆုံးဖြတ်

ချက်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာဆောင်ရွက်ရန်မှာ
သူ၏အစွမ်းအစပင် ဖြစ်တော့သည်။

ည၏ကာလသည် ရန်ပိုင်အဖို့
ရှည်လျားနေသည်။ ညလက်တံတိုသည်
ရွှေလွှာမှု အရှိန်နှုန်း နှေးလှသည်ဟု
ရန်ပိုင်ယူဆမိသည်။

အိပ်ပျော်ရန် ကြိုးစားသော်လည်း
ရန်ပိုင်အိပ်၍ တစ်မှေးမှပျော်။ သည်
လိုနှင့် အိပ်ရာထဲ ဟိုတက်လူး သည်
ဘက်လိုပုံရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ချေပြီ။

ရေခိုးမျိုးလျက် ရန်ပိုင် အဝတ်
အစားလဲလှယ်သည်။ ဘူတာရုံသို့ သူ၏
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက သူ့ကားနှင့်လိုက်ပို့
ပေးသည့်အတွက် ယခုအခြေအနေထိ
ရန်ပိုင်အတွက် ချောမွေ့နေသည်။

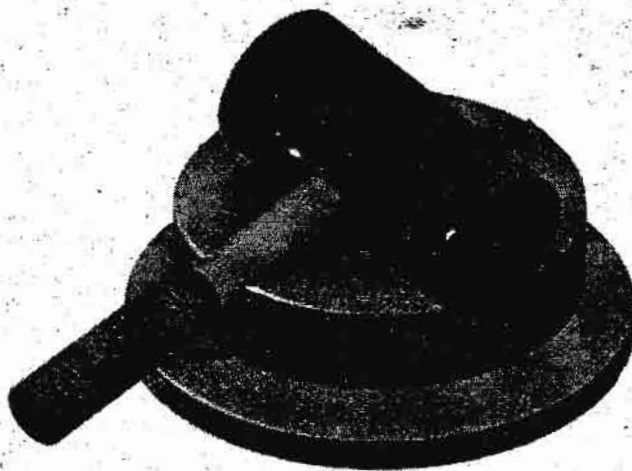
ဘူတာရုံသို့ ရောက်သောအခါ
လက်မရွံ့အာဏာသား သက်ညွန့်သည်
မိမိအား အဘယ်ထောင့်တစ်ထောင့်မှ
တစ်ပုံစံမှ အေးအေးဆေးဆေး ကြည့်
နေလိမ့်မလဲဟု မျက်လုံးကစားကြည့်
မိ၏။ သို့သော်မတွေ့။

ရန်ပိုင် မီးရထားတွဲပေါ်သို့ ခပ်
သုတ်သုတ်တက်လာသည်။

မီးရထားထွက်မည့်အချိန် မြန်မြန်
ရောက်ပါစေတော့ဟု ရန်ပိုင် စိတ်ကူး
နေရတော့သည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

မောင်ရွှေစွန်

(မြန်မာနိုင်ငံ)

မီးရထားပို့ဆောင်ရေးဥပဒေကြမ်း

ပြစ်မှုနှင့်ပြစ်ဒဏ်

■ ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

အခန်း(၁၉)၊ ပုဒ်မ(၈၇)တွင် မည်သူမဆို ပြဋ္ဌာန်းချက်ပါ ပုဒ်မ(၈၁)အရ မီးရထားလမ်းကို သစ်တုံး၊ ကျောက်ခဲ၊ သို့တည်းမဟုတ် အခြားပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာ ဖြတ်တင်ထား၊ ပစ်ချထားလျှင်၊ သို့မဟုတ် ရထားလမ်း၏ လေယာဉ်တံကို ဆွဲထုတ်ဖယ်ရှားခြင်း၊ ဖြေလျှော့ခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်းပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် လမ်းလွှဲများနှင့် ရထားစက်ကိရိယာကို လှည့်ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းခြင်း၊ ထိန်းချုပ်မှုပျက်စီးစေခြင်းပြုလုပ်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရထားလမ်းအချက်ပြများ မမှန်မကန်ပြုလုပ်ခြင်း၊ ဖယ်ရှားစစ်ခြင်း ပြုလုပ်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရထားလမ်းရွတ်သွင်းပျက်စီးစေရန် ကြိုးစားအားထုတ်လျှင် ထောင်ဒဏ်

၅ နှစ်မှ ၂၀ နှစ်အထိနှင့် ငွေဒဏ်ကို ကျခံကြရမည်။

ပုဒ်မ(၈၈)တွင် မည်သူမဆို ပုဒ်မ(၈၂)အရ မီးရထားမောင်းနှင်နေစဉ်အခါ၌ဖြစ်စေ၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားရပ်တန့်နေစဉ်အခါ၌ဖြစ်စေ စီးနင်းလိုက်ပါသူ ခရီးသည်များ၏ အသက်လုံခြုံမှုကို ထိခိုက်စေရန်အလို့ငှာ မဆင်မခြင်ပေါ့ဆစွာ ပြုမူဆောင်ရွက်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားပေါ်တွင် ဘေးအန္တရာယ်များဖြစ်စေနိုင်သော ကုန်စည်ပစ္စည်းကို ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ တင်ဆောင်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်မှ ၁၀ နှစ်အထိ ထောင်ဒဏ်နှင့် ငွေဒဏ်ချမှတ်ခြင်း ခံကြရပါမည်။

ပုဒ်မ(၈၉)တွင် မည်သူမဆို မီးရထားပို့ဆောင်ရေး

လုပ်ငန်းကိုဖြစ်စေ၊ ရပ်နားသည့်စခန်း လုပ်ငန်းကိုဖြစ်စေ လိုင်စင်မရှိဘဲ ပြုမူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၅ နှစ်အထိနှင့် ငွေဒဏ် ၁၀ သိန်းမှ ၁၀၀ သိန်းအထိ ကျခံကြရပါမည်။ သို့တည်းမဟုတ် လုပ်ငန်းလိုင်စင် ရရှိ ထားပါသော်လည်း ဗဟိုကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၏ ခွင့်ပြုချက်မရ ရှိဘဲ မီးရထားလမ်းကို ဖွင့်လှစ်ထားလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ခွင့်ပြုချက်အမိန့်မရဘဲ ပိတ်ထားသော မီးရထားလမ်းကို ဖွင့်လှစ်လျှင် ထောင်ဒဏ် ၃ နှစ်အထိနှင့် ငွေဒဏ် ၅ သိန်းမှ ၁၀ သိန်းအထိ ကျခံကြရမည်ဖြစ်၏။

ပုဒ်မ(၉၀)တွင် မီးရထားဝန်ထမ်းနှင့် မီးရထားအဖွဲ့ အစည်းမှ တာဝန်ရှိသူမည်သူမဆို ရထားစီးခရီးသည်ကို စိတ်ငြိငြင်စေရန်၊ ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်စေရန် မဆင်မခြင်၊ ပေါ့လျော့စွာ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားကုန်တွဲပေါ်တွင် သတ်မှတ်ထားသော ကုန်တန်ချိန် ထက် ပိုမိုတင်ဆောင်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရထားပေါ် ၌ သောက်စားမူးယစ်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားလမ်း နှင့် မော်တော်ကားလမ်း ဖြတ်သန်းဆုံစည်းရာနေရာတွင် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ဖွင့်ပိတ်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထား မတော်တဆဖြစ်ပွားကြောင်း ချက်ချင်းသတင်းပို့ အစီရင်ခံ ရန် ပျက်ကွက်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားပေါ်တွင် မသတ်စရာ၊ စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်ရာ ကုန်စည်များကို သယ် ဆောင်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရထားပေါ်တွင် ရထားခန္ဓာန်း ကြော်ငြာနဲ့တစ်စာကိုသော်လည်းကောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းကိုသော်လည်းကောင်း ထားရှိရန် ပျက်ကွက် လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ရထားပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းကို အနည်းဆုံး ခြောက်လလျှင်တစ်ကြိမ် ဗဟိုကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ သို့ အစီရင်ခံရန် ပျက်ကွက်လျှင် ငွေဒဏ် ကျပ်တစ်သိန်း အထိ အများဆုံး ကျခံကြရမည်။

သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အစီရင်ခံစာကို မမှန်မကန်တင်ပြလျှင် ထောင် ဒဏ် တစ်နှစ်အထိနှင့် ငွေဒဏ် ၅ သိန်းမှ ၅၀ သိန်းအထိ ကျခံကြရမည်ဖြစ်၏။

ပုဒ်မ(၉၁)တွင် မည်သူမဆို ရထားပေါ်ရှိသော အရေး ပေါက်ရိယာကို နိုင်လုံသောအကြောင်းမရှိဘဲ အသုံးပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ဆက်သွယ်ရေးစနစ် ပုန်း၊ ကြေးနန်း ဆက်သွယ်ရေးပစ္စည်းကိရိယာကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလျှင်၊

သို့တည်းမဟုတ် ရထားစတင်ထွက်ခွာသွားနေစဉ် ရထား ပေါ်သို့ အတင်းခုန်တက်ခြင်း၊ ဆင်းခြင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားမရပ်မီ ခုန်ဆင်းခြင်းပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထား၏ အမိုးပေါ်/ခြေနင်းပေါ်၌/မီးရထားတွဲကြား၌ စီးနင်းလိုက်ပါလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် ခရီးသည်များသည် မီးရထားတွဲပေါ်တွင် အရက်သေစာကို သောက်စားမူးယစ် ခြင်းပြုလျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားတွဲပေါ်၊ မီးရထား နယ်နိမိတ်အတွင်း၌ တောင်းစားခြင်း၊ ဈေးရောင်းခြင်း မပြု ရ။ မီးရထားဝန်ထမ်းတာဝန်ရှိသူက တားမြစ်သော်လည်း မီးရထားပေါ်မှ မဆင်းပေးဘဲ ငြင်းဆန်နေလျှင်၊ သို့တည်း မဟုတ် မီးရထားစီးခရီးသည်က မီးရထားဝန်ထမ်း၊ တာဝန် ရှိသူဝန်ထမ်းအပေါ် ဝတ္တရားနှောင့်ယှက်ခြင်း၊ အနိုင်အထက် ပြုခြင်း စသည်တို့ကို ပြုမူကျူးလွန်လျှင်၊ သို့တည်းမဟုတ် မီးရထားလမ်းနှင့် မော်တော်ကားလမ်း ဖြတ်ကူးရာ လမ်းဆုံ နေရာတွင် ဂိတ်ဝင်တံခါးကို ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဖွင့်ခြင်း၊ ပိတ်ခြင်းပြုလျှင် (မီးရထားဖြတ်ပြီးသောအခါ၌ ဂိတ်တံခါး ပြန်ဖွင့်ထားသည်ကို ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ပြန်ပိတ်ခြင်းပြုလျှင်) အပြစ်ရှိ၏။ အပြစ်ဒဏ်မှာ ထောင်ဒဏ် သုံးလအထိအပြင် ငွေဒဏ်ကျပ် ၁၀,၀၀၀ မှ ကျပ် ၁၀၀,၀၀၀ အထိ ကျခံ ကြရပါမည်။

မည်သူမဆို မီးရထားတွဲပေါ်၌ ဆေးလိပ်၊ ဆေးတံ သောက်ခွင့်မရှိပါ။ ပျက်ကွက်ကျူးလွန်ခဲ့လျှင် အပြစ်ရှိသည်။ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းတားဆီးရေး ဥပဒေအရ အရေးယူ အပြစ်ပေးခံကြရမည်ဖြစ်သည်။

ပုဒ်မ(၉၂)တွင် မည်သူမဆို ဤဥပဒေအရ ထုတ်ပြန် ထားခဲ့သော နည်းဥပဒေများနှင့် အမိန့်တို့ပါ တားမြစ်ချက် တစ်ရပ်ရပ်ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်လျှင် ထောင်ဒဏ် သုံးလအထိအပြင် ငွေဒဏ် ကျပ် ၁၀,၀၀၀ မှ ကျပ် ၁၀,၀၀၀ အထိ ကျခံကြရပါမည်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-

မီးရထားပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း ဥပဒေကြမ်း ကြေးမုံနေ့စဉ် (ဩဂုတ် ၂၄၊ ၂၀၁၅)

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျွမ်း၊ မလှီးမဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် ဓားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝမပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် ဖွဲ့လေးမြို့၊ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင် ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုဝိဇ္ဇာ)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၇၀)၊ (၅)လမ်း၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၁၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၃၄၂၇၊ ၀၉-၉၇၂၄၂၉၄၂၂၊ ၁၃-၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-၈၁လမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ ဖွဲ့လေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၈၀၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅

ထောက်ခံချက် - ၈၁/ ၀၉၃၄၈/ထ၀

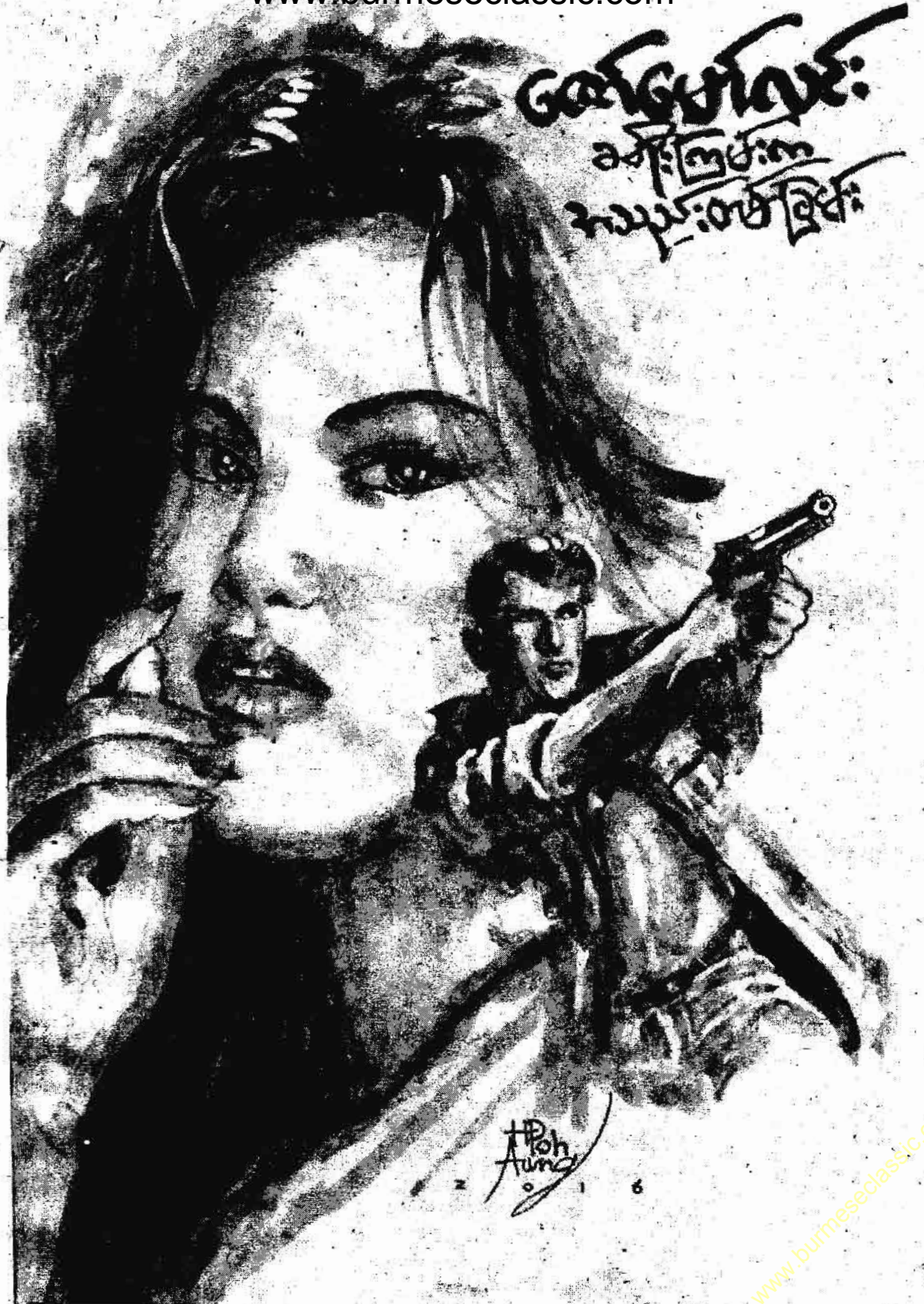
Product of Myanma.

ဗိုက်တယ် သောက်ရေသန့်
Purified drinking water
 20 Litre

အမှတ် (၁၉)၊ အင်းဝ (၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံအရှေ့ပိုင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။ ဖုန်း-၀၉ ၈၀၃၂

အေးအေးအေးအေး
အေးအေးအေးအေး
အေးအေးအေးအေး

HP
Aung

ခရီးကြမ်းက အသုံးတစ်ခြမ်း

(• ဝ တ် သီ ခ် •)

ကျော်မော်လင်း

အခန်း (၃၁)

ဥမင်ထဲက ချစ်သူ

မီးနီလေးထွန်း၍ အချက်ပြထားသော တစ်ဖက်ရပ်လုံခြုံရေးအခန်းကို တွေ့ရသည်။

အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူပြီး ထိုအခန်းရှိရာသို့ မြှောင် ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

အတွင်း၌ အစောင့်ရှိသော်လည်း ထိုသူသည် ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အိပ်ပျော်နေသည်။ အနီးတွင် ပြောင်းရှည်သေနတ်ထောင်ထားသော်လည်း တခေါ်ခေါ်ဖြင့် မိမိကျနေသည်။ မိုက်မဲလေ့စွာ “ခွပ်”

စတီးလက်ကိုင် စားပွဲအနောက်နှင့် အပိုင်ရိုက်ချလိုက်သည်။

ကုလားထိုင်ပေါ်မှ အောက်သို့ကျသွားသည်။

မြှောင်သည် အနီရဲ့ မလွယ်ပေါက်သို့သွားပြီး အတွင်းသို့ကြည့်လိုက်သည်။ ထင်သည့်အတိုင်း ဥမင်ထဲသို့ဆင်းရန် လှေကားထစ်လေးများကို မီးရောင်မှိုန်မှိုန်အောက်တွင် တွေ့ရသည်။

ထိုလှေကားထစ်များကို နင်း၍ ဥမင်ထဲသို့ မြှောင်ဆင်းခဲ့သည်။ လှေကားထစ်များဆုံးလျှင် အခန်းကျဉ်းတစ်ခု

အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခန်း၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အပေါ်သို့တက်ရန် လှေကားထစ်များကို တွေ့ရသည်။

မြှောင်ဆင်းလာသည့် လှေကားနှင့်ဆိုလျှင် စုစုပေါင်းလှေကားဆုံးစင်း

ဤသို့ဆိုလျှင် အဆောင်သုံးဆောင်ကို ကူးလူးဆက်ဆံနိုင်ရန် လျှို့ဝှက်ဖောက်လုပ်ထားသော ဝင်ပေါက်ထွက်ပေါက်ဖြစ်သည်။ ဗဟိုဝင်ပေါက်ဟုဆိုလျှင် မှန်မည်ထင်၏။

မြှောင်သည် လှေကားရင်းတွင်ရပ်၍ ရှေ့ဆက်ရမည့်လမ်းကြောင်းကို ရှာလိုက်သည်။

ချွန်တီဝပ်သည် မြှောင်၏ အဓိကရန်သူဖြစ်သည်။

သို့တစေ...ရိုစီနန်သည် ချွန်တီဝပ်ထက်ရှိ၍ အရေကြီးသည်ဟု မြှောင်ခံစားလိုက်ရသည်။

ရိုစီနန်ကို အဓိကပစ်မှတ်ထား၍ ကယ်တင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရိုစီနန်ကို ချွန်တီဝပ်တို့လက်ထဲ အရောက်ခံ၍ မဖြစ်ပါ။

မြှောင်သည် လက်ထဲမှ စတီးလက်ကိုင်စားပွဲကို အသင့်ပြင်၍ တစ်ဖက်လှေကားပေါ်သို့တက်ရန် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

လက်ဝဲတက်လှေကားထိပ်မှ လူမိပ်များ ပေါ်လာသည့်အတွက် အနီးရှိ လှေကားရင်းတွင်ကပ်၍ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

လှေကားပေါ်မှဆင်းလာသော လူမိပ်များ တဖြည်းဖြည်း လူလုံးပေါ်လာသည်။ မြှောင် ပါးစပ်အဟောင်းသာဖြစ်သွားသည်။

ရိုစီနန်၊ ရိုစီနန်သည် လောကကြီးကို လက်မြှောက်အမှူးပေးသူကဲ့သို့ ခေါင်းကို အောက်ဖိုက်ပြီးဆင်းလာသည်။

သူမနောက်မှ အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူတစ်ယောက် ကပ်၍ပါလာသည်။ ထိုသူသည် လှေကားရင်းသို့ ရောက်လျှင် ရိုစီနန်လက်ကိုလှုပ်ဆွဲ၍ သူမပါးကို နှမ်းလိုက်သည်။

“ဖျန်း”

ရိုစီနန်၏ လျှပ်တစ်ပြက် တန်ပြန်ချက်ကြောင့် ထိုလူ ဝံ့သွားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူသည် သတိပြန်ဝင်လာပြီး ဟားတိုက်၍ရပ်သည်။

“ဟားဟားဟား”

ထိုသူကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရသည်။ လန်ဘားအောင်မောင်၊ လန်ဘားအောင်မောင်သည် တစ်ဖက်လှေကားရင်းတွင်ကပ်၍ မြှောင်အသင့်ရှိနေ

သည်ကို သိရှိပုံမရပါ။

တဟားဟားရယ်ရာမှ ရိုစီနန်းပါး
ကို ပြန်ရိုက်သည်။

“ဖွန်း”

“အား”

“ဖြောင်း”

အမေ့ဟုအော်ရင်း ရိုစီနန်းလဲကျ
သွားသည်။

“ဝိုး”

မြခင်လက်ထဲမှစားပျံ့က အလို
အလျောက် ထွက်သွားသည်။

“စွပ်”

“အင့်”

စားပျံ့သည် လန်ဘားအောင်
မောင်းလည်ဖို့တွင် တန်းတန်းမတ်မတ်
ရိုက်ဝင်သွားသည်။

အားဟုပင် အသံမထွက်နိုင်ဘဲ
အရပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားသည်။

မြခင်သည် ရိုစီနန်းရှိရာသို့ ပြေး
ဝင်၍ သူမကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။

“ရိုစီ ရိုစီ”

ရိုစီနန်း မျက်လုံးများပွင့်လာသည်။

“ငါလေကွာ ဘရန်နီလေ” ဟု မြ

ခင်ပြောလိုက်သောကြောင့် ရိုစီနန်းသည်
မြခင်ကို ဖက်လိုက်သည်။

အခန်း (၃၂)

တွေ့ကြုံပြီ

မြခင်သည် ရိုစီနန်းလက်ကိုဆွဲ၍
လှေကားထစ်လေးများအတိုင်း အပေါ်
သို့ တက်ခဲ့သည်။

အပေါ်သို့ရောက်လျှင် ခန်းမတစ်ခု

ကို တွေ့ရသည်။ ထိုအထဲတွင် တရုတ်
ကပ်မှန်များနှင့်ခွဲစည်းထားသော ရုံးခန်း
လေးရှိသည်။

မြခင်သည် သေနတ်နှစ်လက်ကို
စွဲထုတ်၍ ရိုစီနန်းကို အချက်ပြပြီး ရုံး
ခန်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သည်။

ရိုစီနန်းက သူ့နောက်မှ ထပ်ချပ်
မကွာ လိုက်လာသည်။

ရုံးခန်းဆီသို့ရောက်လျှင် တရုတ်
ကပ်မှန်များမှတစ်ဆင့် အတွင်းသို့ မြခင်
ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

စားပွဲတစ်လုံးနှင့် ငနဲသားတစ်
ယောက် ကျောပေးထိုင်နေသည်။

ရိုစီနန်းကိုလက်တို့ပြီး ထိုငနဲကို
မြခင်ပြလိုက်သည်။ ရိုစီနန်းက ချန်တီ
ဝယ်ဟု လေသံတိုးတိုးဖြင့် ဆိုသည်။

အမျိုးသုတ်က စားပွဲတစ်လုံးနှင့်
အခန်းသားထိုင်နေ၍ မြခင် ပြေးကန်
လိုက်ချင်သည်။

ထိုစဉ်...အမ် ဘင် မောင် ပြန်
သေနတ်ကိုကိုင်၍ အခန်းထဲသို့ လူ့ဘင်
ယောက်ဝင်လာသည်။

“လူယုတော်မိုက်ကယ်”

ဟု လေသံဖြင့် ရိုစီနန်းက ပြော
သည်။ လူယုတော်မိုက်ကယ်သည် စားပွဲ
ဝိုင်းသို့ရောက်လျှင် သေနတ်ကိုအလိုက်
သင့်ထောင်ပြီး ချန်တီဝယ်ရှေ့တွင် ဝင်
ထိုင်သည်။

ချန်တီဝယ်သည် အံ့ဆွဲထဲမှ လူဂါ
ပြောင်းတိုပစ္စတိုကိုထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်
ရာမှ ပြောသည်။

“ဟေ့... မိုက်ကယ် အခုထိ
အောင်မောင်းတို့ ပေါ်လာသေးပါလား
ကွ”

“အခုအချိန်ဆို မြေအောက်ဥမင်
ထဲရောက်နေပြီလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်
ဆရာ”

ဟု မိုက်ကယ်ကဆိုသည်။
ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရိုစီနန်း
သည် မြခင်ကို လှည့်ကြည့်သည်။

မြခင်သည် နှုတ်ခမ်းတွင်လက်ညှိုး
တင်၍ အသံမပြုရန် ရိုစီနန်းကို အချက်
ပြလိုက်သည်။

“ရန်ဘားအောင်မောင်းက ဝိုင်ပါ
တယ်ဆရာ။ ရိုစီနန်း ပါလာမှာပါ”

ဟု လူယုတော်မိုက်ကယ်က
ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့် ဒီတာဝန်ကို ပေး
လိုက်တာပေါ့ကွ”

“စိတ်ချပါဆရာ။ ရိုစီနန်းပါလာ
မှာပါ”

“ဒီသစ္စာဖောက်မကို ဟောဒီ
လူဂါကျည်တောင့်နဲ့ သူပါးစပ်ကို ပိတ်
ပေးမလိုကွ။ ဒါပေမယ့်”

“ပြောပါ ဆရာ”

“အခုတော့ ငါစိတ်ကူးပြောင်း
လိုက်ပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

“လန်ဘားအောင်မောင်းကို ဆုချ
လိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား”

“ကောင်းပါတယ်ဆရာ။ ဒါပေ
မယ့် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ထည့်ပြီးစဉ်း
စားပါဦးဆရာ။ ဒီရိုထီးအတွက် အောင်
မောင်းထက် ကျွန်တော်က ပိုပြီးစွမ်း
ဆောင်ခဲ့ရသူပါ”

“အေးဟုတ်တယ်။ မင်းတို့နှစ်
ယောက်ကို ပူးတွဲဘောက်ဆူးချွမ်း
ကျေနပ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဆရာကျေးဇူးကို ကျွန်တော်
မမေ့ပါဘူးဆရာ”
“တစ်ခုတော့ရှိတယ်နော်”
“ပြောပါ ဆရာ”
“မင်းတို့နှစ်ယောက် အဝေမတည့်
ရင် ဂင်တိုကို တစ်ကိုယ်တော်ဆုပေးရ
လိမ့်မယ်”

အခန်း (၃၃)
ကျွန်မချစ်သူပါ

ရုံးခန်းရေညှိ ရိုစီနန်းကို မြင်ခေါ်
ထုတ်ခဲ့သည်။
အခန်းဝသို့ရောက်လျှင် အတွင်း
သို့ဝင်ရန် ရိုစီနန်းကို မြင် အချက်ပြ
လိုက်သည်။
ရိုစီနန်း တွန့်ဆုတ်နေသည်။
“ငါ့ကို မယုံလို့လား”
ဟု ရိုစီနန်းကို မြင်မေးလိုက်
သည်။
“ဒီလိုမပြောပါနဲ့”
ဟုဆို၍ ရုံးခန်းထဲသို့ ရိုစီနန်းဝင်
သွားသည်။ မြင်သည် တံခါးရွက်ဆီ
သို့ပြေးကပ်၍ နေရာယူလိုက်သည်။
အသင့်အနေအထားနှင့် တံခါး
ရွက်တွင်ကပ်ပြီး အခြေအနေကို စောင့်
ကြည့်လိုက်သည်။ ရိုစီနန်းသည် ရင်ကို
ကော့၍ ခေါက်ဖိနပ်သံပေးပြီး ရုံးခန်း
ထဲသို့ဝင်သွားသည်။
“ခေါက် ခေါက် ခေါက်”
ဖိနပ်သံပေး၍ ရင်ကော့ပြီးဝင်လာ
သော ရိုစီနန်းကိုတွေ့လျှင် ချန်တီဝပ်တို့
ဆရာတယူ မျက်လုံးများပြူးသွားသည်။

သူတို့မျက်လုံးထဲတွင် အစောင့်
များအထပ်ထပ်ချထားပါလျက် ရိုစီနန်း
သည် မည်ကဲ့သို့ ဝင်လာနိုင်သလဲဆို
သည် မေးခွန်းများပါနေသည်။
ရိုစီနန်းသည် ချန်တီဝပ်တို့ရှေ့သို့
ရောက်လျှင် ခေါက်ဖိနပ်သံပေးပြီး ရပ်
လိုက်သည်။
“ခေါက် ခေါက် ခေါက်”
ချန်တီဝပ်တို့ ကြက်သေ သေ
သွားကြသည်။ မြင် အသင့်ပြင်ထား
လိုက်သည်။ အတန်ကြာမှ ချန်တီဝပ်တို့
သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ချန်တီဝပ်သည်
ထိုင်နေရာမှထ၍ ပြောသည်။
“လန်ဘားအောင်မောင်း မပါဘူး
လား”
“သေပြီ”ဟု ရိုစီနန်းက အပြတ်
ပြောလိုက်သည်။
“ဘာပြောတယ်...။ လန်ဘား
အောင်မောင်းသေပြီ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်တယ်”
“ဒီလိုဆို နင့်ကို ဒီရုံးခန်းထဲ
ဘယ်သူလိုက်မိသလဲ”
ဟု ချန်တီဝပ်က မေးသည်။
“ဘရန်နီး”
“ဘာပြောတယ်”
“ယိုးဒယားရုပ်ရှင်မင်းသား ဘရန်
နီးမဟုတ်ဘူး။ နန်းကလိုင်ရွာသား ဗမာ
လူမျိုး ဘရန်နီးကိုပြောတာ။ သဘော
ပေါက်ပြီလား”
“နင့်လင်ဘရန်နီး ဘယ်မှာလဲ”
“ကျွန်မလင်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ
ချစ်သူပါ”
“ကန်းမ သေပေတော့”
ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရိုစီနန်းလည်

မျိုကို ညှစ်သည်။
“ဟေ့... ဒီမှာဘရန်နီး”
ဟုဆို၍ အခန်းထဲသို့ မြင်
ခန့်ဝင်လိုက်သည်။ သေနတ်နှစ်လက်ကို
ဆုပ်ကိုင်၍ ခန့်ဝင်လာသောမြင်ကို
တွေ့လျှင် ချန်တီဝပ် တွန့်သွားသည်။
မိုက်ကယ်သည် ထောင်ထား
သည့်သေနတ်ကို ယူရန်မေ့နေသည်။
“ဟား ဟား ဟား”
ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြင်
ရယ်လိုက်သည်။ မိုက်ကယ်သည် သတိ
ပြန်ဝင်လာပြီး အနီးရှိ သေနတ်ကိုဆွဲ
သည်။
“ဒိုင်း”
မိုက်ကယ် နောက်သို့ လန်ကျ
သွားသည်။ ဘီအေဝမ်း ကျည်တစ်
တောင့်တည်းနှင့် ပွဲပြတ်သွားသည်။
“ဟား ဟား ဟား”
မြင်သည် ရယ်သံပေး၍ သေ
နတ်ပြောင်းတရားကို ချန်တီဝပ်ဆီသို့
လှည့်လိုက်သည်။ ချန်တီဝပ်သည်
လက်နှစ်ဖက်ကို ခြောက်ထားသည်။
“ဘယ်လိုလဲ မင်းအလှည့်ရောက်
တော့ ကြောက်နေပြီလား”
ဟု သေနတ်နှစ်လက်နှင့် ချိန်
ထားရာမှ မြင်ပြောလိုက်သည်။
“အခုလိုလုပ်တာ ဘာမှအဓိပ္ပာယ်
မရှိပါဘူး”
“ဪ... မင်းလုပ်ခဲ့တာတွေက
တော့ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ပေါ့ဟုတ်လား”
“အချင်းချင်းတွေပဲကွာ။ နားလည်
မှုယူကြရအောင်”
“ဒီမှာချန်တီဝပ် မင်းနဲ့ငါ ဘာမှ
နားလည်မှု ယူစရာမရှိဘူး”

ဟု မြင်ပြောလိုက်သည်။

“နေပါဦး နေပါဦး”

ဟုဆို၍ ချန်တီဝပ်သည် လက်
ကိုမြှောက်လျက် စာဖွဲ့သီဆိုလွှာသည်။

မြင်သိပ်သည်။ ချန်တီဝပ်သည်
စာဖွဲ့ဆွဲဆွဲထဲမှ လူငါးသေနတ်ကို နှိပ်

လှုပ်နှံပြန်သည်။ မြင်အတွက် အိတွေ
ရိုးအိနေပါဦး မြင်သည် ရန်သူများ၏

ပရိယာယ်တောတွင် ကျည်လည်ခဲ့ဖူး
သည် ဟုတတ်ငါးစား။

မြင်ကို ဤသို့လုပ်၍ပရပါးချန်
တီဝပ်သည် မြင်၏အကြောကိုပသိ။

စာဖွဲ့သီဆိုပြန်လိုက်ပြီး စာဖွဲ့ပေါ် လက်
တင်၍ ပြောသည်။

“ငါသည် ဗမာလူမျိုးပါ”

“ဘာပြောတယ်ကွ”

ဟု မြင်ပြန် အော်လိုက်သည်
အတွက် ချန်တီဝပ် ခွေးအလှည်းနှင့်

ရသည့် ဘဝရောက်သွားသည်။
“မင်းက ဗမာဆိုပေမယ့် မြန်မာ

အမျိုးသမီးငယ်တွေကို နိုင်ငံခြားသား
တွေလက် ဝကွက်အပ်နေတဲ့အကောင်။

အမျိုးကိုဖျက်ဆီးနေတဲ့အကောင်။ မင်း
လိုလူစားက ဗမာလိုပြောတာ တိုမြန်မာ

အမျိုးသားကောင်းတွေ သိက္ခာကျတယ်
ကွ။ မင်းလိုကောင်မျိုးနဲ့ မြန်မာဆိုတဲ့

နာမည်နဲ့မတန်ဘူး။ မင်းက အမျိုးယုတ်”

“ဘရန်နီးပြောတာမှန်တယ်။ ရှင်
က မြန်မာအမျိုးသမီးငယ်တွေကို ဒုက္ခ

ပေးနေတဲ့ မျိုးဖျက်”

ဟု ရိုမီနန်းက ခပ်တင်းတင်းပြော
သည်။

“အပလေးဟဲ့...အခုမှ မောင်မျိုး
ချစ်၊ ယယ်မျိုးချစ်တွေနဲ့ တွေ့နေရတယ်”

ဟု ချန်တီဝပ်က ခပ်ရိုရိုပြောပြီး

အံ့ဆွဲထဲမှ လူငါးသေနတ်ကို နှိပ်သည်။
မြင် ခွင့်မပြုနိုင်ပါ။ အချိန်လည်း

မပေးလိုတော့ပါ။
“ခိုင်း”

“ခိုင်း”
ဘီအေဝမ်းနှင့် ဘာရတ်တာကည

တောင့်များ အနီးကပ်မိလိုက်သော
ကြောင့် ချန်တီဝပ် ကျွမ်းပြု၍ ကျသွား

သည်။
“မှတ်ထား”

ရိုမီနန်းသည် မြင်ကိုဖက်သည်။
မြင်သည် ရိုမီနန်းကိုပြန်ဖက်ရာမှ ပြော

လိုက်သည်။
“ဒီမှာရိုမီ ငါ့လုပ်ရပ်ကို မင်း

ကြိုက်သလို စေဖန်နိုင်တယ်”
ရိုမီနန်းသည် မြင်စကားကိုကြား

လျှင် ချန်တီဝပ်ဖျက်နာပေါ်သို့ တံတွေး
ထွေးလိုက်ပြီး ပြောသည်။

“နည်းသေးတယ် ဘရန်နီး”
“မင်းကို ကြိုက်သွားပြီ”

ဟုပြော၍ မြင်သည် ရိုမီနန်းကို
ကျွမ်းကျွမ်းပါအောင် ဖက်လိုက်ပါတော့

သည်။

အခန်း (၃၄)

ထွက်ပေါက်

“ဖတ် ဖတ် ဖတ်”

“ဖတ် ဖတ် ဖတ် ဖတ်”

အပြင်မှပြောလာသည့် ဖိနပ်သံ
များကို ကြားရသည်။

“ခိုင်း”

မြင် လက်ဦးမှယူလိုက်သည်။

သေနတ်သမား နောက်သို့လန်ကျသွား
သည်။ ပြေးလမ်းကို ဝိတ်စိုလဲကျနေ

သော သေနတ်သမားကိုကျော်လွှား၍
မြင်တို့ ပြေးထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဗဟိုဥမင်ခန်းထဲ ရောက်လျှင်
နောက်တစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုး

သည်ဆိုသော်လည်း ထိုလူသည် တစ်
ဖက်လှေကားပေါ်သို့ တက်ပြေးသည်။

ထိုလူကို မြင်လျော်လိုက်သည်။
ထိုလူလက်ထဲတွင် သေနတ်မပါသော

ကြောင့်ဖြစ်သည်။
မြင်တို့သည် လည်မျိုတွင် ဓား

တန်းလန်းနှင့် အသက်ပျောက်နေသော
လန်ဘားအောင်မောင်းကို ကျော်ဖြတ်၍

ထွက်ပေါက်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့ကြသည်။
ဥမင်ထဲသို့ဆင်းခဲ့စဉ်က မြင်ဓား

နောင်စာကျွေးခဲ့သော အစောင့်သည်
အိပ်ပျောကျခဲဖြစ်သည်။

“ခိုင်း”

“ခိုင်း...ခိုင်း”

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

ခွေးကန်ကြီး နောက်ခြမ်းသို့ရောက်
လျှင် သေနတ်သံများ ဝိုးဖွန်အောင်

ထွက်လာသည်။
မြင်တို့သည် တရိုက်ကယ်နောက်

ခြမ်းရှိ အုန်းပင်များရှိရာသို့ ဆက်ပြေးခဲ့
ကြသည်။

“ခိုင်း”

“ခိုင်း”

အုန်းပင်... ၇ ရောက်လျှင်
သေနတ်သံ

“ခိုင်း”

လေ

အသံ။

“ခိုင်း... ဦး”

မြခင်တို့သည် အုန်းပင်များတွင် ကပ်ပြီး နေရာယူလိုက်ကြသည်။

“ခိုင်း”

“ဖွမ်း”

အုန်းပင်ကို လာမုန်သည်။
မြခင်သည် ရှိစီနန်းကို ပခုံးပေါ်သို့ တက်ခိုင်း၍ နံရံကြီးပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည်။

“ခိုင်း”

“အား”

မြခင်လက်ဝဲကို ထိမုန်သွားသည်။
ရှိစီနန်းသည် မြခင်၏အော်သံကြောင့် နံရံကြီးပေါ်မှ အောက်သို့ ကြည့်သည်။

“အနောက်ဘက်မှာ ကားနဲ့ ဝုလူစောင့်နေတယ်။ သူ့ဆီကိုအရောက်ပြော”
ဟု မြခင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟား”

ရှိစီနန်းသည် ညာသံပေး၍ နံရံကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

မြခင်သည် နံရံကြီးပေါ်သို့တက်ရန် တစ်ဖက်ရှိအုန်းပင်သို့ ကူးပြောင်းနေရာယူလိုက်သည်။

“ခိုင်း... ဖွမ်း”

အုန်းပင်ကို လာမုန်သည်။
မြခင် လက်တံပြန်လိုက်သည်။

“ခိုင်း... ခိုင်း”

တစ်ဖက်မှ ငြိမ်သွားသည်။ မြခင်သည် အင်္ကျီစက်ဖြင့် လက်ဝဲလက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကိုကြည့်လိုက်သည်။

“မဖြစ်လောက်ပါဘူး”

ဟု သူ့ကိုယ်သူ မြခင်ပြောလိုက်သည်။

သည်။

“ခိုင်း...”

အင်္ကျီဖမ်း၍ပစ်သည့် သေနတ်သံ။ “ဦး”ခနဲ လေထဲတွင် ဖြတ်သန်းသွားသည်။

“ခိုင်း... ခိုင်း”

မြခင် ပြန်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှ ငြိမ်သွားသည်။
နံရံကြီးပေါ်သို့တက်ရန် မြခင်လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

“ခိုင်း”

“ဖွမ်း”

အုန်းပင်ကို လာမုန်သည်။ မြခင်တုံ့ပြန်လိုက်သည်။

“ချောက်”

ကျည်ကုန်သွားပြီ။

“ခိုင်း ဖွမ်း”

“ခိုင်း ဖွမ်း ခိုင်း ဖွမ်း”

အသံတိုတိုနှင့် ကျည်တောင့်များ အုန်းပင်ကြီးကို လာရောက်ထိမုန်နေသောကြောင့် သူတို့ နီးလာကြပြီဖြစ်သည်။

“ခိုင်း... ဖွမ်း”

လက်တလောတွင် အုန်းပင်ကြီးသည် မြခင်ကို ကျည်ကာအင်္ကျီ ဝတ်ပေးထားသကဲ့သို့ရှိသည်။

သို့တစေ... ရန်သူတွေ ချဉ်း

ကပ်လာပြီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်...

“ဝါး ဝါး ဝါး”

ဥဩသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။
သေနတ်သံတွေ ငြိမ်သွားသည်။
မြခင်သည် ထိုအခွင့်ကို ယူ၍ အုန်းပင်ကြီးကို တွယ်ဖက်ပြီးတက်လိုက်သည်။

သည်။ လက်ဝဲလက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကြောင့် အပေါ်သို့မရောက်နိုင်ဘဲရှိသည်။

“ဝါး ဝါး ဝါး”

မိုင်ချင်းပုလိပ်များ မီးမောင်းထိုးလျက် ထရိုင်ကယ်တြိုင်ထဲသို့ ဝင်လာနေကြသည်။

မြခင်သည် လက်လှမ်းမီသည်နှင့် နံရံကြီးပေါ်သို့ ကူးပြောင်းတက်လိုက်သည်။ စင်ကာပူတစ်ဆင့် လက်နက်ချရန် ယိုးဒယားလို ကြေညာချက်များ ပေါ်လာသည်။

ဤတွင် မြခင်သည် လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကို အခြားလက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ နံရံကြီးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပါတော့သည်။

“ကျား”

အခန်း (၃၅)

၃၂

မြခင်သည် ကားနှင့်အသင့်စောင့်နေသော ဝုလူတို့ထံ ပြေးခဲ့သည်။

ဝုလူက ကားတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ထားသောကြောင့် မြခင်သည် ကားနောက်ခန်းသို့ဝင်၍ ရှိစီနန်းနှင့် ယှဉ်တွဲထိုင်လိုက်သည်။

ဝုလူသည် ကားနောက်ခန်းတွင် မြခင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ကားကို စက်ကုန်ဖွင့်မောင်းထွက်သည်။

ကားထွက်လျှင်ထွက်ချင်း ရှိစီနန်းကပြောသည်။

“လက်မောင်းကဒဏ်ရာ ခတ်တော်များလား”

“ဟဲ...ဟဲ”

မြခင်က အသေးအဖွဲ့ဟု ခံစားထားသော်လည်း ရိုစီနန်းက ဒဏ်ရာကို ကြည့်၍ပြောသည်။

“သွေးတွေထွက်နေတယ်”

“ရှုပ်ထိထားတာပေါ့”

“သွေးထွက်လွန်ရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်”ဟု ပြောပြောဆိုဆို သူမ အင်္ကျီကို ဆွဲမြဲလိုက်သည်။

“ဇွဲ...”

မြခင် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ရိုစီနန်းသည် မြခင်မှလွဲလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ အရေးမထားဟု ဆိုသည့်သဘောနှင့် မြခင်လက်မောင်းမှ ဒဏ်ရာကို သူမ အင်္ကျီစနင့် စည်းပေးသည်။

မြခင်သည် မျက်နှာဝလွှဲထားရာမှ ကားမှန်ထဲမှ ရိုစီနန်းကိုကြည့်လိုက်သည်။ မပေါ့တပေါ့ မလုံမလဲဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့ရ၍ ဝုလူကိုပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့...ဝုလူ၊ မင်းအပေါ်ကွပ်ကဲ အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်ကွာ”

ဝုလူသည် ကားကိုမောင်းနေရာမှ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီး မြခင်ကို လက်ပြန်ပေးသည်။

ထိုမှ ဝုလူသည် ကားမှန်ထဲတွင် ရိုစီနန်းကို မြင်သွားသည့်အတွက် တဟဲဟဲ ရယ်ပွဲတွေ့သွားသည်။

မြခင်သည် မလုံမလဲဖြစ်နေသော ရိုစီနန်းကိုယ်ပေါ်သို့ ဂျာကင်အင်္ကျီကို ခြုံပေးလိုက်သည်။ ရိုစီနန်းသည် ဂျာကင်အင်္ကျီကို ပိတ်ရိုရိုဝတ်လိုက်ပြီး မြခင်ကို ရှက်စနိုးပြုံးပြသည်။

“တို့ကို ရှက်စရာမလိုပါဘူး ခိုစီ”

“ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ဆရာ”ဟု ဝုလူက မေးသည်။

“ဦးမွန်ထော်က ဘာပြောလိုက်သလဲ”

“လိပ်အင်ဗင်းနယူးမှာ သူစောင့်နေမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်ဆရာ”

“ဒါဆို လိပ်အင်ဗင်းနယူးကို မောင်းပေါ့ကွာ”

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ရိုစီနန်းက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် မြခင်ကိုပြောသည်။

“ဒီမှာ ဘာရန်နီး ဦးမွန်ထော်ဆိုတာ ဝိုင်ချင်းပုလိပ်မင်းကြီးကို ပြောတာလား”

“ဟုတ်တယ် ခိုစီ”

ရိုစီနန်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ။ အဲဒီမင်းကြီးနဲ့ ငါက ရင်းနှီးပြီးသားပါ။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့”

ဟုဆိုပြီး ရိုစီနန်း၏မေးဖျားလေးကိုဆွဲ၍ မြခင် ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်ရိုစီနန်း။ ဆရာက ပုလိပ်မင်းကြီးကို ဝိုင်ပါတယ်။ အခုပဲ မင်းကြီးနဲ့တွေ့ပြီး ငါပြန်လာတာ။ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး”

“မသိပါဘူးဟယ်။ ပုလိပ်မင်းကြီးဆိုတော့ ငါကြောက်တယ်ဟဲ့”

“ဆရာကို မယံလိုလား”

“ယံလိုက် ပုံအပ်ထားတာပေါ့ဟဲ့”

“ဒါဆို ဘာမှကြောက်စရာမလိုဘူး။ ဆရာ့ရိုတယ်”

“ဘာရန်နီးက လူစွမ်းကောင်းပဲ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရိုစီနန်းသည် မြခင်ကို ဖက်သည်။

“အား...ကျွတ်...ကျွတ်”

လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကြောင့် မြခင်အသံထွက်သွားသည်။

“အို...ဆောရီး...ဆောရီး”

ဟုဆိုရာမှ ရိုစီနန်းသည် မြခင်လက်မောင်းမှဒဏ်ရာကို ခပ်ဖွဖွနင်းပြီး မန်းလိုက်ပါတော့သည်။

“ဥဒ္ဒ”

အခန်း (၃၆)

ရိုတယ်၊ ရှားတယ်

ဦးမွန်ထော်သည် လိပ်အင်ဗင်းနယူးလမ်းကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ငါယာလက်ကားကိုရှိ၍ ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို ဖွာနေသည်။

ဝုလူသည် ကားကို ဦးမွန်ထော်အနီးတွင် ရပ်ပေးသည်။ မြခင်သည် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ဦးမွန်ထော်ထံသို့ သွား၍ အလေးပြုလိုက်သည်။

စင်စစ် ဦးမွန်ထော်သည် မြခင်၏ အထက်အရာရှိတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း ဦးမွန်ထော်သည် လေးစားဖွယ်ကောင်း၍ မနောမြူသော ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးမွန်ထော်သည် မြခင်ကို ခင်မင် ရင်းနှီးပြီးသောသူကဲ့သို့ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်၍ ပြောသည်။

“ဟေ့...မြခင် ထိုင်ကယ်ကို ဝင်စီးတယ်လို့ ကိန်တက်ရရချင်း ကျုပ်လူတွေကို လွှတ်လိုက်တယ် ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ထိုင်ကယ်ကို သူ့ယုံ”

စီမံသွားပါပြီခင်ဗျာ”

“အဲဒီ လူမှောင်ခိုက်ကလေးတွေ ကျွန်တို့လက်ထဲက မလွတ်တော့ပါဘူး ကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထိုင် ကယ်ကြိုက် အချုပ်ခန်းထဲမှ မြန်မာအမျိုး သမီးငယ်တွေ ချုပ်နှောင်ခံထားရတယ် ဦးမွန်ထော်”

“ဒီသတင်းကို ကျုပ်တို့လည်း ရ ထားပါတယ်”

“ဦးမွန်ထော်ကို တစ်ခု မေတ္တာ ရပ်ခံချင်ပါတယ်”

“ပြောစမ်း”

“အဲဒီ အမျိုးသမီးငယ်လေးတွေ ကို သူတို့မိသားစုတွေထံ ပြန်ရောက် အောင် စီစဉ်ပေးလိုပါတယ်”

“အစီအစဉ်တွေရှိပြီသားပါ ဘာ မှမပူနဲ့”

“ဦးမွန်ထော်ကို ကျေးဇူးအများ ကြီးတင်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး။ ကျုပ်မှာလည်း တာ ဝန်ရှိပါတယ်။ ဒီမှာ ကျုပ်က ရာထူးကြီး ကြီးရထားပေမယ့် မွန်လူမျိုးပါ”

“အဲဒါကြောင့် ဦးမွန်ထော်ကို ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းတာပါ”

“စိတ်ချ ကျုပ်တာဝန်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အခုလို လူမှောင်ခိုက်ကလေးကို ပြတ်ပြတ်သားသား နှိမ်နင်းပေးတဲ့ မောင် ခုင့်ကို ဂုဏ်ပြုနိုင်အောင် အထက်ကို ထူရှင်အစီရင်ခံပေးပါမယ်”

“ဟာဗျာ...ဂုဏ်ပြုတာတွေတာ တွေ ကျွန်တော်မလိုချင်ပါဘူး။ ကျွန် တော်ကိုဂုဏ်ပြုတာထက် သူတို့လေး

တွေ သူတို့မိသားစုထံ အမြန်ဆုံးပြန် ရောက်အောင် စီစဉ်ပေးတာကိုပဲ ကျွန် တော်လိုချင်ပါတယ်”

“မင်းက လူတစ်မျိုးပါလား”

“မြခင် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ဦးမွန်ထော်သည် ဆေးပြင်းလိပ် ကြီးကိုဖွာရင်းမှ မြခင်ကို အကဲခတ် သလိုကြည့်၍ ပြောသည်။

“က...ဘာပြောချင်သေးလဲ ဆို စမ်း”

“ကျွန်တော် ပြောချင်တာကတော့ အခုလို လူမှောင်ခိုက်ကလေးတွေကို ဖြိုခွင်း တဲ့နေရာမှာ ဦးမွန်ထော်တို့ ရဲပုလိပ်တွေ ရဲလက်ချက်နဲ့ ကျဆုံးရရင်လည်း ကျွန် တော်ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲမြခင်”

“ဒီလိုပါ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမှု တွေရှိနေသမျှ ဒီဒုစရိုက်သမားတွေ ဆက်လက်ရှင်သန်နေမှာဆိုတဲ့ စကား ပါ”

“ဘယ်လိုကွ”

“ဒီလိုပါခင်ဗျား။ လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှုတွေရှိနေတာဟာ ငွေကို လမ်းခင်းပြီး ဥပဒေကို လက်တစ်လုံး ခြား လှည့်စားဖို့အခွင့်အရေးပေးထား သလို ဖြစ်နေလို့ပါ”

“ကျုပ်တို့မှာလည်း လာဘ်ပေး လာဘ်ယူမှုတွေကို အရေးယူဖို့ ဥပဒေ တွေထုတ်ပြန်ထားပါတယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဒီမှာမြခင် လာဘ်ပေးလာဘ်ယူ ဆိုတာ နေရာတိုင်း နိုင်ငံတိုင်းမှာရှိနေ တယ်ဆိုတာ မင်းအသိပဲမဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေ

မယ့် ဒါတွေကိုခွင့်ပြုထားရင် စာရွက် ပေါ်မှာပဲ မင်နဲ့ရေဗြီးပြဋ္ဌာန်းထားတဲ့ဥပ ဒေ ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဆိုစမ်းပါဦး”

“သက်ရောက် အရေးယူခြင်းမရှိ တဲ့ ဥပဒေဆိုတာ အသက်ဝိညာဉ်ကင်း မဲ့နေတဲ့ လူသေကောင်နဲ့တူတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောရင် ဦးမွန်ထော် ကျွန် တော်ကို အပြစ်ပေးမှာလား”

ဦးမွန်ထော်သည် မြခင်၏အမေး ကိုမဖြေဘဲ ဆေးပြင်းလိပ်ကိုသာ မီးခိုး တထောင်းထောင်းထအောင် ဖွာနေ သည်။

“တကယ်တော့ လာဘ်ပေးလာဘ် ယူဆိုတာ ငိုသားပြီး ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ အတွက် အဆိပ်အတောက်ပါ ဦးမွန် ထော်”

မြခင်စကားကိုကြားလျှင် ဦးမွန် ထော်သည် ဆေးလိပ်ပြာများကို ခြွေ လိုက်ပြီး ပြောသည်။

“ဟေ့...မြခင် တော်တော့”

“တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“မင်းကို စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ လာဘ်ပေးလာဘ်ယူဆို တာ နေရာတကာမှာရှိတယ်ဆိုတာ မင်း လည်း သိပြီးသားပါ။ တို့ဘာတတ်နိုင် မှာလဲ”

“ဒါဆို တဲ့ရားဥပဒေကို ပစ်ပယ် ရာမရောက်ဘူးလား ဦးမွန်ထော်”

မင်းပြောတာ မမှားပါဘူး။ ဒါပေ မယ့် တခြားလူတွေက လက်ခံမှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ တော်ပါဘော့ မောင် ရင်ကို ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“ကျွန်တော့်ကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့

ဦးမွန်ထော်၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ”

“ရပါတယ်ကွာ...ဟဲ့ဟဲ့”

“အခုလို ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ ခွင့်လွှတ်ဆက်ဆံတဲ့အတွက် ဦးမွန်ထော် ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ နောက်ပြီး တော့ ဦးမွန်ထော်ကို ကျွန်တော် အကူ အညီတစ်ခု တောင်းချင်ပါတယ်”

“မင်းအတွက်ဆို ငါအသင့်ပဲဟေ့ ကဲပြော...”

“ဒီလိုပါခင်ဗျား၊ ဟိုကားပေါ်က ရှမ်းမလေးရှိစိနန်းနဲ့ ကရင်လေးဝုလူတို့ ကို ဦးမွန်ထော်ထံအပ်နဲ့ချင်လို့ပါ”

“နေပါဦးကွ သူတို့နှစ်ယောက်က လူမောင်ခိုကိုယ်ဝင်တွေ မဟုတ်လား” ဟု ကားပေါ်တွင်ထိုင်နေကြသော ရိုစီ နန်းနှင့် ဝုလူကို စူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရာ မှ ဦးမွန်ထော်ပြောသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“အခုလို အမြင်မှန်ရလာတဲ့လူ တွေကို အကူအညီပေးဖို့ ကျုပ်တို့က ဝန်မလေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နောက် နောင်ကို ဒီလိုအမှုမျိုး မကျူးလွန်တော့ ပါဘူးလို့တော့ ကတိပြုဝန်ခံချက်ပေးရ လိမ့်မယ်”

“သူတို့ကိုယ်စား ကတိဝန်ခံချက် ကျွန်တော်ပေးပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဒီလူမောင်ခိုကိုယ်ဝင်ကို ဖြိုခွင်းရာ မှာ သူတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ်ဖိရင်ဖိ စိတ်တူကိုယ်တူ ကျွန်တော့်ကို အကူ အညီပေးကြလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဒီကိုယ်ဝင် က သူတို့ထွက်လိုက်ကြပါပြီ”

“မောင်ရင့်ကိုတော့ ကျုပ်ယုံပါ တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဒါထက် ရှေ့တက်မယ့် မောင်ရင့် ခရီးစဉ်ကို ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဒီခရီး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် နောက် နောင်ကို အခုလို မြန်မာအမျိုးသမီးငယ် တွေကို ဗုက္ခပေးလာကြမယ်ဆိုရင်တော့ နေရာမရွေး၊ အချိန်မရွေး လက်တုံ့ပြန် ရန်အသင့်”

ဟု ရင်ကိုကော့၍ မြစ်ပြော လိုက်သည်။ ဦးမွန်ထော်သည် အပြုံးများ ဝေသွားသည်။

ဦးမွန်ထော်၏ အပြုံးထဲတွင် ကြည်နူးခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း နှစ်သက် ခြင်းဆိုသည့် ဝိတ်များ လွှမ်းခြုံထား သည်။

နောက် ဦးမွန်ထော်က ကောက် ကာငင်ကာ မေးသည်။

“အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အခုညဉ့်ပဲ နန်းကလိုင်ရွာကို ပြန်မှာပါ”

“ဟေ့...အလောသုံးဆယ်ပါလား ကွ။ မင်းမှာ ဘာအကြောင်းထူးများ ရှိ နေလို့လဲ”

“ဒီလိုပါ ဦးမွန်ထော်”

“အေး...”

“ကျွန်တော့်အဘိုးနဲ့ ကျွန်တော့် ချစ်သူက မျှော်နေလို့ပါ”

“အော် ဒီလိုလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးမွန်ထော်။ ဂံဖ လားကိုရောက်လို့ ဟိုဘက်ကမ်းက နန်း ကလိုင်ကိုသွားရင် ပီနစ်နှစ်ဆယ်ဆို တာ အလွန်ပေါ့”

“အေးဟုတ်တယ်။ ဒါဆို ဂံဖလား ကို ကျုပ်ရဲငါယာလက်ကားကြီးနဲ့ မောင်

ရင့်ကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ခင်ဗျား”

“မောင်ရင်က အထက်ကရုဏ်ပြု တာကို လက်မခံဘူးဆိုတော့ ကျုပ် အနေနဲ့ မောင်ရင့်ကို သီးသန့်ဝုဏ်ပြု တာပါ။ လက်ခံတယ်မဟုတ်လား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျား”

“ဟေ့...မြဒင်”

“ပြောပါဦးမွန်ထော်”

“မင်းလိုလူမျိုးတွေ အများကြီးရှိ ရင် သိပ်ပြီးကောင်းမှာပဲဟေ့”

“ရှိပါတယ်ခင်ဗျား။ ဦးမွန်ထော်နဲ့ မဆုံစည်းသေးလို့ပါ”

“မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ့်ရှားတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

“ကဲ...အချိန်မရှိဘူး သွားကြစို့”

ဟုပြောပြီး မိုင်ချင်းမင်းကြီးဦးမွန် ထော်သည် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုခဲပြီး ဝါယာလက်ကားကြီးပေါ်သို့ တက်သွား ပါတော့သည်။

အခန်း (၃၇)

ချစ်တယ်၊ ချစ်သူရှိတယ်

ဝါယာလက် ကားကြီးပေါ်သို့ မိုင် ချင်းမင်းကြီးတက်သွားလျှင် ရိုစီနန်းနှင့် ဝုလူတို့ထံ လာခဲ့သည်။

သူတို့သည် ကားတွင်းမှ မြစ်ကို ညှိးငယ်စွာ ကြည့်နေကြသည်။

မြစ်သည် ညှိးညှိးငယ်ငယ်ဖြစ် နေသော ဝုလူကိုပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှအားငယ်စရာ မလိုပါဘူး ကွာ။ မင်းနဲ့ရိုစီနန်းကို မိုင်ချင်းမင်းကြီး

ကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူထားပါတယ်ကွာ”
“ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ဆရာတို့
ပြောတဲ့စကားတွေကို ကျွန်တော်တို့
ကြားပါတယ်”

“အခုလို ငါ့ကိုအကူအညီပေးခဲ့
လို့မင်းကို အများကြီးကျေးဇူးတင်ပါ
တယ်။ အခွင့်သာရင် ငါတို့ ပြန်ဆုံစည်း
ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောပြီး ဝုလူကို လက်ကမ်း
လိုက်သည်။

ဝုလူသည် မြခင်လက်ကို သူ၏
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်နှုတ်ဆက်
သည်ဆိုသော်လည်း မျက်နှာကတော့
ရွှင်ရွှင်ပျူပျူပါ။

ရှိစိန်သည် ကားပေါ်မှဆင်းလာ
၍ မြခင်အနီးတွင်ရပ်သည်။

နောက် ကားပေါ်တွင် အရေးပေါ်
စည်းပေးထားသော မြခင်လက်မောင်းမှ
ပတ်တီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်၍ စည်း
ပေးသည်။

သို့သော်လည်း ရှိစိန်၏မျက်ဝန်း
အိမ်တွင် မျက်ရည်တို့နှင့်ပြည့်နေသည်။

ရှိစိန် မည်သည့်အချိန်က စု
သောင်းထားခဲ့သည်ကို မြခင်မသိပါ။

ပြောလေ ဘာရန်နီး I Love
You ဆိုသည့် ရှိစိန်၏စကားတွေကို
မြခင် ပြန်လည်ကြားယောင်သည်။

ကွင်းစက္ကယားဖလားဝါး ပန်းခြံ
ကြီးထဲတွင် ရှိစိန်က ရဲရဲတင်းတင်း
မေးလာသော်လည်း မြခင်သည် တုံ့ဆို
တာဝေလုပ်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က မြခင်တွင် ရန်သူတွေ
ဝိုင်းနေသည် မဟုတ်လား။

ယခု မြခင်သည် ရန်သူတွေကို

ရှင်းခဲ့ပြီးပါပြီ။

အကယ်၍ ပြောလေဘာရန်နီး I
Love You ဟု ရှိစိန်၏ဆိုလာလျှင်

“ဝိုး”

မြခင်သည် လေပြင်းကိုမှတ်ထုတ်
ပြီး မွန်းကျပ်ခြင်းများစွာနှင့် ရှိစိန်ကို
ဖက်လိုက်သည်။

ရှိစိန်သည် စု၍ညထားသော
မျက်ရည်များကို သွန်ချလိုက်သည်။
မြခင်ရင်ထဲ နှင့်သွားသည်။

ရှိစိန်သည် ပါးပြင်တွင် ရွှံ့ရွှံ့ရှိ
နေသော မျက်ရည်တို့ကို သက်သေထု
လျက် လွမ်းမောဖွယ်စကားကို ဆိုလာ
သည်။

“မြန်မာပြည်ကို ပြန်တော့မှာလား
ဘာရန်နီး”

မြခင် ခေါင်းကို လေးလေးတဲတဲ
ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဟေ့...မြခင် အချိန်မရှိတူး”
ဟု ဝါယာလက်ကားဆီမှ ဦးမွန်
ထော်၏အသံ ပေါ်လာသည်။

မြခင်သည် ရှိစိန်အား ကြုံကြုံ
ပါအောင်မွှေးလိုက်ပြီး သူမကိုပြော
လိုက်သည်။

“ခနီးကြီးက အသည်းတစ်ခြမ်း”
မြခင်စကားကိုကြားလျှင် ရှိစိန်
သည် နင်းရည်ဆမ်းသောပန်းတစ်ပွင့်
နယ် လန်းသွားသည်။

သည်နောက်တော့ မြခင်သည်
ရှိစိန်ကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။

မြခင်သည် ဝါယာလက်ကားကြီး
ဆီသို့ရောက်လျှင် ရှိစိန်ကို သမင်
လည်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှိစိန်သည် မျက်ရည်စများကို

လက်ကိုင်ပစ်လေးဖြင့် သုတ်လိုက်၍ မြ
ခင်ကို ပြုံးပြသည်။

HAI SWEET HEART ဟု
မြခင် အော်၍ပြောလိုက်သည်။

ရှိစိန်သည် လက်ကိုင်ပစ်ဖြူဖြူ
လေးကို သူ၏နှုတ်ခမ်းဝတော့၍ Fly
Kiss ပြန်၍လုပ်ပြသည်။

“ဟေ့...မောင်” ဆိုသည့်
ယိုးဒယားစကားနှင့် အမိန့်ပေးလိုက်
သည့် ဦးမွန်ထော်အသံ ပေါ်လာသည်။

မြခင်သည် သူ၏လက်မောင်း
တွင် စည်းထားသော သွေးစွန်းနေသည့်
ရှိစိန်၏ အင်္ကျီစက်နှမ်းပြု၍ သူမကို
အလေးပြုလိုက်သည်။

ဤနောက် မြခင်သည် ပလက်
ရှစ်လုံးတပ် ဝါယာလက်ကားကြီးပေါ်
တွင် အခန့်သားထိုင်လျက် လိုက်ပါသွား
ပါတော့သည်။

အကယ်၍များ အခွင့်သာခဲ့လျှင်
မြခင်သည် ရှိစိန်အား သီချင်းတစ်ပုဒ်
ကို ဆိုပြချင်သည်။

တစ်ယောက်တစ်နယ်စီမှာနေ
ပိတောက်နဲ့ချယ်ရီပမာလေ ခရီးမနီး
အလှမ်းဝေးပေမယ့် တကယ်အရေးကြီး
တော့ သွေးစည်းခဲ့တာ အမှန်ပေ ချစ်
သောမောမြေကလေ မောင့်ရှိစိန်သက်
ထားချစ်သူရေ...

■ ဇော်မော်လင်း

ကျေးဇူးပြုသန့်

မိန်းမတေးဂီတအသံ... ..

မိန်းမထောင်မှသည် ...

(ယခင်လမှအဆက်)

(ကိုး)

ထမင်းစားပြီးနောက် ဒေါ်တင် လေးကြူက အန်တီကြီးကို အကျိုး အကြောင်းပြောပြ၍ အကူအညီတောင်း ကြည့်သည်။

“သွားပေးဖို့ကတော့ ဝန်မလေးပါဘူး မကြာ။ ဒါပေမယ့် အန်တီတို့က နီးရာကန်တော့ပွဲရှိလို့ နှစ်ရက်လောက် မအားသေးဘူး။ အဲဒီကိစ္စပြီးမှပဲ သွားပေးမယ်”

“ဆက်ဆက်သွားပေးပါ အန်တီ၊ စမ်းစိုက်ရော၊ အသုံးစရိတ်အတွက်ပါ အဆင်ပြေစေရပါမယ်”

“အေးပါ၊ သွားပေးဖို့က အန်တီတာဝန်ပါ။ ကျန်တဲ့ကိစ္စက မကြာတို့တာဝန်”

နှစ်ရက်ဆိုင်းရမည်။ အဆင်ပြေမည်။ အဆင်ပြေတာကတော့ ဟုတ်ပါရဲ့။ အပေးအကမ်း ဆိုတာက ဘယ်လိုပါလိမ့်။

ဒေါ်တင်လေးကြူကို မေးကြည့်ရသည်။

“ဘယ်ရွှေဘယ်မျှလို့ သတ်မှတ်ထားတာတော့ မရှိဘူး ညီမရေ၊ လမ်းစိုက်ရော၊ ဘာရောဆိုရင် သုံးလေးဆယ်လောက်ပေါ့”

“အဲဒါကို ဘယ်လိုပေးရမလဲဗေ”

“ညီမလွတ်မယ့်အိမ်ကို ဘယ်ရွှေဘယ်မျှပေးလိုက်ပါလို့ စာရေးပေးလိုက်ပေါ့။ ဒေါ်မိန်းကော့က ဖျတ်စားလျှပ်စား မလုပ်တတ်ဘူး။ မမတုန်းကလည်း ဒီလိုပါ”

လွှတ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ငွေသုံးလေးဆယ်အတွက် အောင်သူမှာ အကြောင်းမဟုတ်ပေမယ့် အဝတ်အထည်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ ဝယ်ခြင်းမရှိအတွက်က အောင်သူမှာ ငွေကြေးရှိပါမလား။ လွယ်ပါမလား။ ဒါက စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။

အိမ်မှာတော့ အဝတ်အစားတွေ တစ်ပုံကြီး၊ ဒါပေမယ့် အောင်သူကို အိမ်လွှတ်လို့ မကောင်း။

အမှောင်အရာရှိ ပြောလိုက်သည် အတိုင်ဆိုရင် ခင်ထားနွယ်နေခဲ့သည် မှုခင်းဖြစ်တိုက်ကို ချိပ်ပိတ်ထားမည် ထင်ရသည်။

ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဖို့မှာပြီမှ ကျန်သည့်ကိစ္စများကို ဆက်လုပ်တာက ပို၍အဆင်ပြေမည်။

“ကျွန်မမောင်လေး တစ်ဝမ်းကွဲကို ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာကို ဒေါ်မိန်းကော့က ပြောပေးဖို့လည်း မှာလိုက်ပါနော် မမ”

“ကဲပါ... ညီမရယ်၊ ဒီလောက်လည်း ဆန္ဒစောမနေပါနဲ့၊ အဆင်ပြေ

■ ကျော်မြသန်း

အောင် မမ ကြည့်လုပ်ပေးပါမယ်။ ဒါတွေထက် ညီမအမှုအတွက် လုပ်စရာတွေက ပိုအရေးကြီးတယ်လေး။ အဲဒီကိစ္စအတွက် မှာစရာရှိတာမှာမို့ ပြောစရာရှိတာ ပြောဖို့ စဉ်းစားထားဦး”

အမှုအတွက် ဆိုပါလား။ ဘာတွေလုပ်ရမှာပါလိမ့်။ နယ် ဘာမှမပြင်ဆင်ရသေး။ မစဉ်းစားရသေး။ ရံမှာ ခြောင်ချက်ပေးပြီပြီ။ နောက်ထပ်လုပ်စရာတွေက ဘာတွေပါလိမ့်။

အဲဒီနေ့ည အိပ်ချိန်မရောက်ခင် ဒေါ်တင်လေးကြူကို ပေးပြန်ချပြန်သည်။

အမှန်က အစွဲကြီး ရှေ့နေကူးရမည်။ သာမန်ရှေ့နေ ကူးလို့စရာ သည်လိုမှခင်းဖို့နှင့် ဖတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ရင်းကုန်ဘူး နာမည်ကြီးရှေ့နေကူးရမည်။

ခံပြသက်သေ ရှာရမည်။ မိမိ၏ ထွက်ဆိုချက်အတွက် ရှေ့နေကြီးနှင့် တိုင်ပင်ရမည်။

ကိုယ့်ဘက်ကပြမည် ရှေ့နေများကို ရှေ့နေကြီးနှင့် တွေ့ပေးရမည်။ ခင်ထားနွယ် ငိုငေးသွားသည်။ ရှေ့နေကိစ္စ၊ သက်သေကိစ္စတွေကို ဘယ်သူက လုပ်မှာလဲ။

မိသားစုထဲက ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက် ပြုနိုင်စဉ်သူမှာ ဖခင်ကြီးတစ်ယောက်

သာရှိသည်။ မိသားစုထဲမှာ သူ့အပေါ် နားလည်သူမှာလည်း ဖခင်ကြီးသာ ဖြစ်သည်။

ဒီပေသီ ဖခင်ကြီးက ကျန်းမာ ရေး အခြေအနေမကောင်း။ သွားဟယ် လာဟယ် လုပ်လုပ်ရှားရှား မလုပ်နိုင်။

ကျန်မိသားစုတွေက သူ့အပေါ် အမြင်မကြည်။ သို့စေကာမူ သွေးက စကားပြောသည့်အတိုင်း ပစ်ပစ်ခါခါကြီး တော့ နေကြလိမ့်မည်မထင်။

ညီမ သော်သော်ကိုတော့ အား ပြုနိုင်သည်။ လည်လည်ဝယ်ဝယ် ကိုစိုး သိန်းတစ်ယောက်တော့ ရှိသည်။ ဖခင် ကြီး၏တူ၊ သူတို့နှင့် အစ်ကိုတစ်ဝမ်း ကွဲတော်သည်။ လက်ရှိတွင် သူတို့ မိသားစု၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများကို ကိုစိုးသိန်း ကပ်လုပ်နေရသည်။

တစ်နည်းနည်းဖြင့် အထောက် အကူရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ထား ပြီး ဖြေသိမ့်လိုက်ရ၏။

မတင်သာသည့်အဆုံး ရှေ့နေ ကိစ္စအတွက် ဒေါ်တင်လေးကြီး ပြော သလိုလုပ်ရင်လည်း ဖြစ်သည်။

သူတို့လို အမှုကြီးသမားတွေ ရှေ့ နေမကုန်ကြောင်း ခုံတော်သို့လျှောက် ထားလျှင် ခုံတော်က နိုင်ငံတော်စရိတ် ဖြင့် ရှေ့နေကုန်ပေသည်။

တရားခံအတွက် အားကိုးအား ထား မပြုနိုင်စေကာမူ ရှေ့နေရှေ့ရပ် ဆိုသည့်အတိုင်း ကိုယ့်ရှေ့မနေ၍ ကိုယ့် အတွက် ရပ်ပေးမည်သူအဖြစ် အားပြု နိုင်သည်။

တရားရုံးမှာက ဖိုဟ်ပြောတတ် သလို အရပ်သာပြော ပြောလို့မရ။

မလိုအပ်ဘဲ လေကြောရှည်လို့မရ။ ဥပဒေသဘော မဆောင်သော ပရမ်း ပတာပြောလို့မရ။

သည့်အတွက် ဥပဒေသဘော ဘောင်ဝင်သည့် အပြောအဆို၊ အသုံး အနှုန်း ပြောဆိုတတ်သူ၊ ရှေ့မနေပြီး လမ်းကြောင်း ပြောဆိုပေးမည့် ရှေ့နေ လိုသည်။

ရှေ့နေမရှိဘဲ အမှုတိုင်လို့မရ။ ရှေ့နေကုန်အကြောင်းမဟုတ်။ တစ် နည်းနည်းဖြင့် ဖန်တီးလို့ရသည်။

အခက်အခဲက သက်သေကိစ္စ၊ လက်ရှိဖြစ်ကြောင်းတွင် အရေးပါသူ မျက်မြင်သက်သေ နှစ်ဦးရှိသည်။

ထိုနှစ်ဦးစလုံးမှာ သူမနှင့် ရင်းနှီး သူများ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ အကျွေး အမွှေး အပေးအကမ်းနှင့် မလွတ်ကင်း သူများလည်း ဖြစ်သည်။

သို့စေကာမူ သူတို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ကိုယ့်သူ၊ ကိုယ့်ဘက်သားတွေ မဟုတ်။ သူလူ သူ့ဘက်သားတွေ။

သူတို့က ကိုယ့်ဘက်ထက် သူ ဘက်သို့ မတင်းပေးမည်မှာ သေချာ သောကြောင့် အားကိုးအားထား စာရင်း သွင်းလို့မဖြစ်။

သူတို့၏အကြား အသိ၊ အမြင် ကို အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်က အလေးသာရှိရှိသည်။

သူတို့၏အကြား အသိ၊ အမြင် ကို အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုဖို့မှာ ဆယ် ရေးတစ်ရေး၊ ကိုးရေး တစ်ရာသို့ ရှိလိမ့် မည်မို့ အားမပြုနိုင်ရာပေ။

အခြားသက်သေ ဆိုသည်မှာ တော့ သူမ၏အနေအထိုင်၊ အကျင့်

စာရိတ္တလောက်ကိုသာ ထွက်ဆိုနိုင် မည်။ ဦးနှိုးလွှင့်နှင့် သူမ၏ အိမ်ထောင် မှုအတွင်းရေးကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း သိ သူများတော့ရှိသည်။

ယခင်သဘောထားနှင့် ယခု သဘောထား အပြောင်းအလဲ ရှိနေ၊ မနေကိုတော့ မပြောနိုင်။

သက်သေကိစ္စမှာ စဉ်းစားလေ၊ ဦးနှောက်စားလေ ဖြစ်မည်ကိစ္စ။

အဲသည့်နေ့က အိပ်ချိန်ရောက်လို့ ကျောခင်းစရာ နေရာမှာ လဲလျောင်း နေရပေမယ့် အတွေးစဉ်များမှာမူ ချာ ချာလည်နေသည်။

သံချောင်းခေါက်သံ တစ်ဆယ့် ခြောက်ချက်၊ ၁၂ နာရီ သံချောင်းသံ ထွက်လာသည်ကို သံသံကွဲကွဲ သိနေ သည်။ အတွေးစဉ်ကို အနားသတ်လို့ မရသေး။

သံချောင်းခေါက်သံ ငါးချက်ထွက် လာပြီးနောက် အတွေးစဉ်မပြတ်သေး သော်လည်း ငိုက်မျှင့်မှုအထက်ကို မတွန်း လှန်နိုင်တော့။

ဒေါ်တင်လေးကြီး လှုပ်နှိုးတော့မှ ကပျာကသီ ထထိုင်လိုက်ရ၏။

မနက်ပိုင်း လူစစ်ဝင်တော့မည် ပါလား။

* * *

(တစ်ဆယ်)

ဒေါ်တင်လေးကြီးက ဂန်ချီထွက် မဆွဲသော်လည်း သူမက ဂန်ချီထွက် ဆွဲလိုက်သည်။

သူများ ပေးကျွေးနေတာကိုချည်း အားပြုနေလို့မဖြစ်။

ဒေါ်တင်လေးကြွမှာလည်း ပေါပေါလှိုလှို ရှိသည်မဟုတ်။ ထောင်ဝင်စာမှ သူတစ်ယောက်အတွက် ပေးလာသည့် စားစရာများထဲမှ မျှတခွဲဝေပြီး စားသောက်စေခြင်းဖြစ်၏။

ထိုသို့ မျှတခွဲဝေပေးလာသည်ကို သိနေပါလျက် ကိုယ်က မသိကျိုးကျွန်ပြီ။ နိစ္စဝင်ပိုင်းပြီးစားနေလို့ မကောင်း။

ဒေါ်တင်လေးကြွက စေတနာဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း တစ်ယောက်စာကိုပင် ခြုံခြုံခြုံခြုံ စားနေရသော နေရာမျိုးတွင် တစ်ဖုံတစ်နို့ကို သော်မှ ဝင်စားဖို့မသင့်။

သူဘက်က အလာရှိသလို ကိုယ့်ဘက်က အပြန်ရှိရင်အကြောင်းမဟုတ်။ ဒါကြောင့် ထောင်ကကျွေးသော အစားအသောက်များကိုစားနိုင်အောင် အလှေအကျင့်လုပ်မည်၊ တင်းတိမ်ရောင်ရဲနိုင်အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ပုံစံကျွေးထမ်းနှင့်ဟင်းကို မနေ့ကတည်းက စားကျင့်လုပ်ခဲ့သည်။

ခုလည်း မနက်အစောစာပေးသည့် ဂန်ချီကိုယူလိုက်သည်။

အမြင်မကောင်းသလို အရသာမရှိမှာလည်း သေချာသည်။

လူတို့၏လျှာပေါ်တွင် အရသာခံအဖုကလေးများ ရှိသည်။ မှန်ထောင်ပြီး လျှာထုတ်ကြည့်လျှင် ထိုအရသာခံအဖုကလေးများကို တွေ့ရမည်ဖြစ်၏။

အချဉ်၊ အချို၊ အငန်၊ အဝမ်း၊ အဖန်၊ အခါး ရသာစုံကို ခွဲခြားနိုင်စွမ်း ရှိသည်မှာလည်း ထိုလျှာအဖုကလေးများသာဖြစ်၏။

လျှာပေါ်သို့ ရောက်လာသော စား

စရာများ အရသာရှိ၊ မရှိကို ခွဲခြားနိုင်စွမ်း ရှိသည်မှာလည်း ထိုလျှာအဖုကလေးများပင်။ အရသာ ရှိလိုက်တာ၊ စားလို့ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာအရသာမှ မရှိဘူး၊ စားလို့လည်း မကောင်းဘူးဟု ပြောလေ့ရှိကြရာ ထိုသို့ပြောနိုင်သည်မှာ အရသာခံနိုင်စွမ်းသော လျှာအဖုကလေးများကြောင့် ဖြစ်၏။

ဒါပေသီ ထောင်ထဲရောက်ရင် ရသာခံ လျှာအဖုကလေးများက တစ်မျိုးတည်းသော အသိကိုသာ ပေးစွမ်းနိုင်တော့၏။ အရသာ လုံးဝမရှိ။

အရသာ လုံးဝမရှိသော နေရာတွင် ဘယ်သို့လျှင် စားကောင်းသောက်ကောင်း ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

ဒါကြောင့် ထမင်းစားရင် အရသာမခံနဲ့၊ သုတ်သုတ်စားပြီး သွက်သွက်မျိုချဟု ပြောခြင်းဖြစ်၏။

ခုလည်း ဂန်ချီကို သွက်သွက်မျိုချလိုက်ရ၏။ အရသာခံပြီး မျိုချလိုတော့ ဝမ်းထဲသို့ထက် အပြင်သို့ပြန်ထွက်လိမ့်မည်သာပါ။

ရေချိုးချိန်၊ ဘယ်နှနာရီ ရေချိုးရမည်လို့ မူသေသတ်မှတ်သော အချိန်ဟူ၍မရှိ။ ရေကန် ရေပြည့်သည့်အချိန်သည် ရေချိုးချိန်ဖြစ်၏။

ဒေါ်တင်အောင်သံကြားရင် ရေချိုးဖို့ထွက်။ မချိုးချင်သေးလို့ နောက်မှဆိုတာမျိုးမရ။ အထူးအခွင့်အရေး ရထားသူမှတစ်ပါး ရေချိုးဟောဆိုရင် အားလုံးထွက်ရမည်ပါ။

ခင်ထားနွယ်က အထူးအခွင့်အရေး ရသူမဟုတ်ပေမယ့် အထူးအခွင့်အရေးရထားသူ ဒေါ်တင်လေးကြွကို

ပို၍ ဂုဏ်ရန်နိုင်ခိုင်း သမားတွေ ပြီးတော့မှ ဒေါ်တင်လေးကြွနှင့် အတူအေးအေးအေးအေး ရေချိုးရသည်။

ရေချိုးပြီး အဆောင်ထဲပြန်ရောက်၍ အဝတ်အစားထဲပြန်ရှိသေး အဆောင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

အဆောင်အပြင်ဘက် ထွက်နေသူများ အဆောင်ထဲသို့ အပြေးအလွှား ပြန်ဝင်လာကြသလို အဆောင်ထဲတွင် ရှိနေသူများကလည်း ကိုယ့်နေရာမှာ ထိုင်လျက်သား ရှိနေကြသည်။

ထောင်မှူးကြီး ဝင်လာမည်ဟု အကြောင်းကြားလာသောကြောင့် အပြင်ထွက်နေသူများကို အထဲသို့ ပြန်ဝင်ခိုင်းပြီး အထဲတွင်ရှိနေသူများကို ကိုယ့်နေရာတွင် ရှိနေစေရန် ဒေါ်မြနှင့် ဒေါ်တုတ်တို့က လက်ညှိုးစာထိုးထိုးဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

စောစောက ပေါက်စီပေါက်စပြောဆိုနေကြသော အသံဗလံများလည်း တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ထောင်မှူးကြီး အဆောင်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး ထောင်မှူးလေးနှင့် ဝါဒါနှစ်ယောက်လည်းပါသည်။ ထောင်မှူးကြီးက အဆောင်အဝင်ထိပ်မှာပဲ ရပ်နေသည်။

ထောင်မှူးလေးနှင့် ဒေါ်မြတို့နှစ်ယောက် အဆုံးသတ်သိပ်သို့ လျှောက်လာပြီး ခင်ထားနွယ်ရှေ့တွင် ရပ်လိုက်၏။ ဒေါ်မြက ခင်ထားနွယ်ကို မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းပြီး ထောင်မှူးလေးက ထောင်မှူးကြီးနှင့် တွေ့ရမည့်အကြောင်းပြော၏။

ဒေါ်မြနှင့်ယှဉ်လျက် ထောင်မှူး

လေးနောက်မှ လိုက်သွားရ၏။ ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဆိုသည် အကျိုးအကြောင်းမသိရသောကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်လဲ့လဲ့ တုန်ယင်နေ၏။

“ခင်ထားနွယ်ဆိုတာ မင်းလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်”

အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြေလိုက်ရ၏။ ထောင်မှူးကြီးကို ဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိသဖြင့် အန်ကယ်လိုပင် ခေါ်လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာ နေတိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အဆင်ပြေပါတယ် အန်ကယ်”

“ဘာအခက်အခဲ ရှိသလဲ”

“မရှိပါဘူး အန်ကယ်”

“နေခင်း ၁၂ နာရီမှာ ထောင်ဝင်စာ တွေ့ရမယ်။ ဒုတိယထောင်မှူးကြီးဆီက ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားထားတယ်။ အဆင်မပြေတာတို့ အခက်အခဲတို့ရှိရင်လည်း အန်ကယ်တို့ကို ကြိုပြောပေါ့”

“မရှိပါဘူး အန်ကယ်”

“နေ့လယ် ထောင်ဝင်စာအတွက် မောင်ထင်မောင်ဝင်းက အစီအစဉ်လုပ်ပေးလိုက်”

ထိုသို့ပြောပြီး ထောင်မှူးကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ထောင်မှူးလေး ကျန်ရစ်သည်။

“ဒီလိုရှိတယ် မခင်ထားနွယ်။ ဒုတိယထောင်မင်းကြီး ကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်ထားတဲ့ကိစ္စမို့ ပြောမှာဆိုမှား ရှိသွားမှာမို့လို့ ထောင်မှူးကြီးက အဆင်

မပြေတာတို့ အခက်အခဲတို့ရှိရင် ကြိုပြောဖို့ ပြောသွားတာပါ။ လာတွေ့မှာကတော့ တက္ကသိုလ်က ဆရာတစ်ယောက်ပဲ။ နာမည်က ဦးမြင့်မောင်”

“ရှင်...ဦးမြင့်မောင်”

ခင်ထားနွယ်နှုတ်မှ အာပေဒိုတ်သံ ထွတ်ခနဲထွက်သွားသလို အံ့သြနိုင်ထင်ပျသော မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကလည်း မနဲသာ၊ မကွယ်သာ သိသိသာသာထင်သွားသည်။

“ဦးမြင့်မောင်ကို မခင်ထားနွယ်မသိလိုလား”

“ကျောင်းတုန်းကတော့ သိခဲ့ဖူးပါတယ်”

“ဒီဖြင့် မခင်ထားနွယ်နဲ့တွေ့မျိုးသားချင်း မတော်ဘူးပေါ့”

ဘယ်လိုဖြေရမည်မသိ ဖြစ်သွားရသည်။ မတော်ဘူးဆိုရင် တစ်မျိုးတစ်မည် ထင်သွားစရာရှိသည်။ တော်သည်ဟု ပြောရမည်ကလည်း အခက်၊

ထိုကြောင့် ခေါင်းထဲပေါ်လာသလိုပဲ အဖြေပေးလိုက်ရသည်။

“ကိုမြင့်မောင် မိဘများနဲ့ ကျွန်မမိဘများက တွေ့မျိုးလို ခင်မင်ရင်းနှီးကြပါတယ်”

“အင်းပေါ့လေ။ ဒါကြောင့် လာတွေ့တာဖြစ်မှာပေါ့။ နေ့လယ်ကျတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှိနေမှာပါ။ ကဲ... ကျွန်တော် သွားမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ထောင်မှူးလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ အဖြေညှိမရသည့် ပဟေဠိကို ဖိုက်တွေးလိုက်ရ၏။

နေရာသို့ ပြန်ရောက်လာသည့် အခါ ခေါ်တင်လေးကြိုက် အကျိုးအကြောင်း မေးပြန်သည်။

မှသားမပါ လက်မချော အဖြေမျိုးမှတစ်ပါး အခြားအဖြေမျိုး ပေးလိုမဖြစ်။ အမှန်အတိုင်း ဖြေလိုက်ရင် နောက်ဆက်တွဲ အတွေးချော်ပြီး အမြင်မှောက်စရာမျိုး ရှိလာနိုင်သည်။

ဆွေလိုမျိုးလို နေခဲ့သူမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့မည့်အကြောင်း သည်လို လာတွေ့လိမ့်မည်ဟု မထင်မိကြောင်း၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းပြီး ဝင်ဆံ့သူဖြစ်သောကြောင့် တွေ့ခွင့်အတွက် အကြီးအကဲများမှတစ်ဆင့် စီစဉ်တာဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း ပြောပြလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ညီမရယ်၊ ညီမအတွက် အဆင်ပြေသွားတာပေါ့။ လိုတာတွေကိုသာ အားမနာတမ်း မှာလိုက်။ ဒီလောက် အဆက်အသွယ်ကောင်းမှတော့ နောက်တစ်နေ့ပေါ့လို့ရတာပေါ့”

ခေါ်တင်လေးကြို ပြောသလိုသာ ဖြစ်ရင်တော့ ဘာပြောစကား၊ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။

ဒါပေသိ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိမို့ ခေါင်းညှိတ်ရခက်ကြီးပါ။

ကိုမြင့်မောင် ဆိုတာက...

* * *

ခင်ထားနွယ် တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး တက္ကသိုလ်စတားအဖြစ် ထင်ပေါ်လာသည့်နောက် စိတ်ဝင်စားသူတွေ့နဲ့လဲသားရေးရာ အဖွင့်နိဒါန်းပို့လှူတွေ့

အများကြီး ရှိခဲ့သည်။

ရင်းနှီးမှုရအောင် နည်းလမ်း အသွယ်သွယ်ဖြင့် ကြိုးစားသူတွေလည်း အများကြီး ရှိခဲ့သည်။ ထိုအထဲမှာ ကိုမြင့် မောင်လည်း ပါသည်။

ခင်ထားနွယ်၏ ဣန္ဒြေသိက္ခာ ထိန်းသိမ်းမှု ပြည့်ဝလွန်းသည်ကတစ် ကြောင်း၊ တက်သာဆုတ်သာ အခွင့် အရေးမျိုး ပေးလေ့မရှိသည်ကတစ် ကြောင်း၊ အဖွင့်နီဒါန်းပျိုးလာသူကို အပြတ်နိဂုံး ချုပ်ပေးတတ်သည်ကတစ် ကြောင်းတို့ကြောင့် ရင်းစားမရုံးအောင် အမြန်ဆုံး ဘက်ပြောင်းသွားသူတွေ လည်း အများကြီးရှိခဲ့သည်။

ထိုအထဲမှာတော့ ကိုမြင့်မောင် မပါ။ ကိုမြင့်မောင်နှင့် အခြားသူတွေ မတူတာလည်း ရှိသည်။

တခြားသူတွေဆိုတာက ကိုယ်လို သူလို ကျောင်းသားတွေ၊ ကိုမြင့်မောင် က ကျောင်းသားတစ်ဖြစ်လဲ ဆရာ ပေါက်စ။

ခင်ထားနွယ် တက္ကသိုလ်မရောက် ခင် ကိုမြင့်မောင်က တစ်နှစ်စောပြီး ကျူတာဖြစ်နေပြီ။ သူက မဟာဝိဇ္ဇာ ဂုဏ်ထူးတန်းသား။

ပညာတော်သင်အဖြစ် အရွေး ချယ်ခံရဖို့ ထိပ်ဆုံးမှ တစ်ပြေးနေသူ။ စာတော်သလောက် ခိုးသားမှု ဂုဏ်အင်္ဂါ ပြည့်ဝသူဟု သတင်းကြီးနေသူ။

ရှေ့ရေးအလားအလာ အကောင်း ဆုံး အနေအထားမှာ ရှိနေသူ။

သူ့အပေါ် မဆွတ်ခင်က ညွတ် ချင်နေသူ၊ စတားတချို့လည်း ရှိသည်

ဟု သတင်းစကား လွင့်ပါးနေသည်။ သူကမူ ယောက်ျားတို့ဣန္ဒြေ စိန်ပေးလို့ မရလုပ်နေသည်ဟု သတင်းဖြစ်နေ သည်။ မိဘများမှာ ကိုကိုတက်မဟုတ် သော်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝမှု ကုံလုံ သူများဖြစ်၏။

သူ့ကို စိတ်ဝင်စားသူများ၏ ထိုထို ဤဤ ပြောဆိုကြသည်မှ သိရခြင်းဖြစ် ၏။ သတင်းစကားများအရ မှတ်ချက် ပြုရပါမူ အဖက်ဖက်မှ ပြည့်စုံသူဟု ဆို ရပါမည်။

သူ၏ရုပ်ပုံလွှာမှာ မိန်းကလေးတို့ စိတ်ဝင်စားရာသော ကောက်ကြောင်း မထင်။ အကျဉ်းတန် အရုပ်ဆိုးသူ မဟုတ်သော်လည်း ယောက်ျားပီသ သည့် ကျားကျားလျားလျား ပုံသွင်မရှိ။

အသားညိုသည်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် ဝိန်လိုသေးကွေးသည်။ လက်ပြင်နည်းနည်းကုန်းသည်။ သင်္ချာ မူအားနည်းသည်။ သွားလာလှုပ်ရှားဟန် မှာ ပျာယိုးပျာယာနိုင်သည်။ မျက်လုံး အကြည့်မဲ့သည်။

အဖက်ဖက်မှဟု မဆိုသာသည် မှာ သူ၏ရုပ်ပုံလွှာအားနည်းချက်ကြောင့် ဖြစ်၏။ မဆိုသာလောက်သော ရုပ်ပုံလွှာ အားနည်းချက်သာ မရှိရင် အဖက်ဖက် မှ ပြည့်စုံသူဟု ပြောရမည်ပါ။

ခင်ထားနွယ်ကို စိတ်ဝင်စားပြီး ချည်းကပ်ပြီးစားသူတွေထဲမှာ ကိုမြင့် မောင်က ငွေနပ်အကြီးဆုံး။

သူ၏နလုံးသားအဖွင့် နီဒါန်းကို စာတစ်တန် ပေတစ်တန်ဖြင့် စခဲ့သည်။

ခင်ထားနွယ် တက္ကသိုလ်ရောက်

ပြီး ပထမဆုံး ဖတ်ရသော နလုံးသား အဖွင့် နီဒါန်းမှာ ကိုမြင့်မောင်ထံမှ ပေး လာသော ချစ်သဝဏ်လွှာဖြစ်၏။

ကိုမြင့်မောင်က သူ၏နလုံးသား ရေးရာ ခံစားမှုကို စာသမားပီပီ စာမျက် နှာ ဆယ်နှစ်မျက်နှာမျှ ရေးဖွဲ့၍ အသိ ပေးလာသည်။ ကလက်တက်တက် အရေးအသားမျိုး လုံးဝမပါ။

ဆယ်ကျော်သက်များ ရေးဖွဲ့လေ့ ရှိသော ချစ်ညွှန်းစာလွှာမျိုး မဟုတ်။ တည်ငြိမ်သော အရိုးခံအရေးအသား များဖြင့် အချစ်နှင့်မေတ္တာ၊ တပ်မက်မှု နှင့် နလုံးသားခံစားမှု၊ ဆန္ဒနှင့် သဘော ထား ဘာညာဘာညာတွေကို စာတန်း ငယ်တစ်စောင်သို့နယ် ရေးဖွဲ့ထား၏။

ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား။ စာသမားပီပီ ရေးဖွဲ့ထားသည့် မေတ္တာစာ အဖွဲ့မှာ ကွင်းခနဲ၊ ကွက်ခနဲ မပေါ်လွင်။ ဖတ်ရသည်မှာ နှုတ်ဝတ်တောင် သို့ ရှိရတိ၏။ မျက်စိမှောက် ဦးနှောက် ခြောက်ရသည်။

လိုချင်သည်ကို တိုက်ရိုက်မပြော ဘဲ အသွယ်အဝိုက်များဖြင့် ယုတ်သွယ် ရေးဖွဲ့လိုက်သည် စာမှာ အသိပေး သဘောသို့ ရည်ညွှန်းနေသောကြောင့် ဖတ်ပြီးပြီးရော သဘောမူလိုက်ရသည်။

သည်လိုစာမျိုးတွေကို သိမ်းဆည်း ထားလေ့မရှိသည့်အတိုင်း ဆုတ်ဖြုတ် လုံး ချေ၍ နေရာမှန်သို့ ပို့လိုက်၏။

ကိုယ့်ဘက်က ဘယ်သို့ဘာညာ တုံ့ပြန်စရာ အကြောင်းမရှိသောကြောင့် မသိကျိုးကျွန်ပင် နေလိုက်၏။

သို့စေကာမူ ကိုမြင့်မောင်ထံမှ

ပေးစာရပ်တန်းသွားဘဲ ဒုတိယစာ ထပ်
ရောက်လာသည်။

သူမ၏အလှကို စိတ်ဝင်စားမိရာ
မှ ရိုးသားတည်ကြည်သော အနေ
အထားနှင့် သိက္ခာပြည့်စုံမှုကို သတိ
ထားမိခဲ့ရုံ၊ အလေးထား လေးစားခဲ့ရ
ပုံ၊ ယခုလို လုပ်ပုံမျိုး စောင့်စည်းအပ်
ကြောင်း သိသော်လည်း ချစ်တည်းခိုင်
မှု မစွမ်းသာသောကြောင့် အနှောင့်
အယှက်ပေးရသည်ကို တောင်းပန်
ကြောင်း။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထံသို့
သုခလိုစာမျိုး ရေးဖူး ပေးဖူးသည်မှာ
သုခအကြိမ်သည် ပထမအကြိမ်ဖြစ်
ကြောင်း လှသော မိန်းကလေးအများ
အပြားကို မျက်မှန်းတန်းမိသည့်အကြိမ်
ပါး၊ မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သော်
လည်း စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့တာသလို၊
စားမှုလည်း မရှိတွယ်ခဲ့ကြောင်း။

သူမကိုမှ စတင်တွေ့လိုက်က
ကည်ကပင် ထူးထူးထင်ထင် စိတ်လှုပ်
ရှားမှု ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ နောက်တစ်ဖန်
မြင်ယောင်ပြုရန် ကြိုးစား၍မရသလို၊
ခွင့်တွေ့တိုင်လည်း နှလုံးသားလှုပ်ခတ်မှု
သိသိသာသာဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း။

သည်အသက်အရွယ်အထိ ဘယ်
သို့တုန်းကမှ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသော ဝေဒ
နာသစ်တစ်ရပ် တွယ်ငြိခဲ့ရကြောင်း၊
ရေးရိုးရေးစဉ်၊ ပြောရိုးပြောစဉ်မျိုး ရေး
ပြော ပြောလိုက်တာပဲလို့ မထင်မှတ်စေ
ရန်နှင့် တွေ့ပြောကွယ်မေ့ သဘောမျိုး
ဘယ်တော့မှ နှိုးငြိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း။

ဝေဒနာသစ်၏ ရှင်သန်လာမှုကို

တားဆီး၍မရတော့သောကြောင့် အစဉ်
တစိုက်ထိန်းသိမ်းလာသည့် သိက္ခာထိန်း
သိမ်းမှုကို လျော့ပေးလိုက်ရကြောင်း။

ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာဖက်မှ အားသာ
ချက် မရှိသလောက် နည်းနုနုသိပေ
မယ့် ရင်ဖွင့်ချင်သည့် ဆန္ဒအားသာ
ချက် လွန်ကဲလာသည်ကို မျှီသိပ်ထား
နိုင်စွမ်း မရှိသောကြောင့် မပြုအပ်ရာ
သော အပြုအမူကို ပြုလုပ်ရခြင်းဖြစ်
ကြောင်း။

ချက်ချင်းတုံ့ပြန်ပါဟု ဆန္ဒမပြုလို
ပါကြောင်း၊ ပညာရေးလမ်းကြောင်း၏
အဆုံးတွင် အလေးအနက်ထား စဉ်းစား
ရန် လမ်းကြောင်းလမ်းစ ရှိသေးလျှင်
စဉ်းစားပါလို့ ဆန္ဒပြပါကြောင်း။

ဤသို့ဖွင့်ဟချက်နှင့်အတူ သူ၏
ဘဝလမ်းကြောင်း အကြောင်းစဉ်ကို
လည်း လုပ်ပြခဲ့၏။

ငယ်စဉ်ဘဝ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့
ခဲ့ပုံ၊ ဘဝလမ်းကြောင်းကို လူစဉ်မီမီ
လျှောက်နိုင်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်စိတ် ခံ
စားခဲ့ရပုံ၊ ကျန်းမာရေးကြောင့် ကစား
ခုန်စားဘက်သို့ အားမပြုနိုင်သော
ကြောင့် စိတ်အားငယ်ခဲ့ရပုံ။

အရုံးပေး လမ်းကြောင်းပေါ်မှ
အောင်နိုင်မှုလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ရောက်
အောင် မည်သို့မည်ပုံ ကြိုးစားခဲ့ရပုံ၊
အရုံးမပေးစိတ်ဓာတ် မည်သို့မည်ပုံ မွေး
မြူခဲ့ရပုံ၊ စာသင်သက် သုံးနှစ်ခန့်
နောက်ကျခဲ့သော်လည်း ရည်မှန်းချက်
သို့ရောက်အောင် မည်သို့မည်ပုံလျှောက်
လှမ်းခဲ့ရပုံ။

ပညာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ငယ်

စဉ်ကတည်းက ရည်မှန်းချက် ကြီးမားခဲ့
ပုံ၊ အများတကာလို ခွန်အားအသုံးပြု
ရသည့် ကစားခုန်စားဖက်အား မပြုနိုင်
သောကြောင့် အချိန်ပိုရှိသူမျှကို စာနှင့်
ဖက်တွယ်ခဲ့ရပုံ၊ ထိုမှစ၍ စာမှတစ်ပါး
ဘာကိုမှ အာရုံမဝင်၊ မတွယ်တာခဲ့ပုံ၊
အဲဒီလို သူ့အကြောင်း တစ်စိတ်တစ်
ပိုင်းကိုဖွင့်လှစ်ပြသသည့် အကြောင်း
များလည်းပါသည်။

ရည်းစားတော့ ရည်းစားစား၊ ခါ
ပေမယ်လို့ ပြောစရာတစ်မျိုး ဖြစ်နေ
သည်။ သနားခြင်းမှ ဆိုတာမျိုးကို ရည်
ညွှန်းလေသလား။

မည်သို့ပင်ရှိစေ၊ ဆုံးအောင်ဖတ်
ကောင်းသည်ကိုတော့ မပစ်ပယ်သား၊
သူ၏မိသားစု အခြေအနေနှင့် စိတ်
သဘောထား၊ မိသားစု၏စီးပွားရေးအနေ
အထား၊ တစ်ဦးတည်းသောသားအပေါ်
သူမိဘများ ထားသည့်သဘောထား။
ဘဝခရီးကြင်ဖော်နှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏
သဘောထား။

မဆီမဆိုင်ဟု ဆိုရမည်သော
အကြောင်းအရာမျိုးလည်း ပါသည်။
ပထမစာမှာ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်စရာ
တွေ တွေ့ပြားလွန်းသောကြောင့် မည်သို့
မှ ခံစားမှုမရှိ။

စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ရောက်လာ
လိုသာ အကြောင်းအကျိုးသိရန် ဖတ်
ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

မသိကျိုးကျွန် ပြုနေလိုက်သော
ကြောင့် နောက်ဆက်တွဲ လိမ်မည်လို့
မထင်ခဲ့၊ ထိုမှနောက် ကိုမြင့်မောင်နှင့်
နှစ်ဦးလူချင်းဆုံသော်လည်း အကြည့်

မဆုံမိအောင် ထိန်းခဲ့၏။

ရိုးတိုးရှန်းတန်း အမှုအရာမျိုး မထင်စေဘဲ သူလမ်းသူ၊ ကိုယ့်လမ်း ကိုယ် အနေအထားမျိုးဖြင့် လမ်း ကြောင်းဦးတည်ခဲ့သည်။

ဒုတိယစာကို မမျှော်လင့်ပေမယ့် လာကောင်းလာနိုင်သည်လိုတော့ ထင် ထားသည်။

ပထမစာကိုဖတ်ပြီး မည်သို့မှ ခံ စားမှုမဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ဒုတိယစာကို ဖတ်ပြီးသည့် အခါတွင်မူ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားမှုဝေဒနာတစ်မျိုး သိုးသိုးသံသံ လှုပ်သွားရသည်။

သူ၏ပွင့်လင်းသော၊ ရိုးစင်းသော ရေဖွဲ့မှုကြောင့် ကျရှုထောစိတ် သက် သွား၏။ ဒါပေမယ့် စဉ်းစားရမည့်သဘော မျိုးတော့ မထင်။

သူက သဘောထားလေး သိပါရ စေဟု တောင်းခံထားသည့်တိုင် စာပြန် ဖို့ကိုမူ ဘယ်လိုမှမစဉ်းစား၊ ပြန်ကောင်း သည်လို့လည်း မမှတ်ယူခဲ့။

ဘာသာညာညာ စာပြန်လိုက်ရင် စာဆက်မပြတ် ဖြစ်သွားမည်။ အပြန် အလှန် အဆက်အသွယ် ရှိပုံမျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်။

ကိုမြင့်မောင်၏ စိတ်သဘောထား ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်း၍ စိတ်ရင်း၊ စိတ်ထား ဘယ်လောက်ပဲ မှန်ပါစေ၊ အနီးဆိုတာက ပြောစတမ်းဖြစ်လာရင် ထိုယုံဘက်က နာရသည်မျိုး။

သူရေးတာပဲ ရှိပါစေ၊ ကိုယ့်ဘက် ထဲ မရှိပဲ အရေးကြီးသည်။ ကိုယ့်ဘက် ထဲ မရှိရင် သူဘက်ကပြတ်သွားမည်။

စာမပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒါမှ သူ့ဘက်က ဆက်လာရင်တော့ ယတီ ပြတ် အဖြေပေး၍ မပြတ်ပြတ်အောင် ဖြတ်ရတော့မည်သာ။

တကယ် အခြေအနေကလည်း အဖြေပေးနိုင်စွမ်း မရှိ။ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း နှုတ်ဖွင့်စကား မဆိုသေးပေမယ့် နှစ်ဦးစလုံး နားလည်မှု အပြည့်အဝ ရှိကြသည့် လက်တွဲဖော်ချစ်ဦးသူ ရှိပြီး သား၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အချစ် နိဒါန်းဖွင့်စရာမလို။ ဘယ်သို့ ဘယ်ညာ ဆိုသည့် ဝါစာကမာမျိုးတွေ ပြောစရာ မလို။

သန့်စင်သော၊ ခိုင်ကျည်သော နှလုံးသားမေတ္တာပေါင်းကူး သွယ်လျား ပြီးသား။ သူတို့ချင်း အပြည့်အဝ နား လည်မှုရှိကြသည်။ နှစ်ဖက်သော မိဘ များကလည်း တစ်နေတော့ဆိုသည့် ဆုံး ဖြတ်ချက် ရှိပြီးသား။

ဒုတိယစာ ရပြီးနောက် ကိုမြင့် မောင်အကြောင်း အောင်သူကို ပြောပြ ခဲ့သည်။ ဒုတိယနှင့် တတိယစာမှာ တစ်လကျော်ကွာသည်။

စာနှစ်စောင်ဖြင့် အနှောင့်အယှက် ပေးမိသည်ကို တောင်းပန်သည့်စာ၊ ဆန္ဒ စောပြီး စောင့်စည်းရမည့် ကျင့်ဝတ် ဘောင်ကို ကျော်လွန်မိသည့်အတွက် ဘယ်လိုမှသဘောမထားဖို့ အကြောင်း၊ သန့်စင်သောစိတ်ရင်းခံဖြင့် မောင်နှမ သဖွယ် သဘောမူပြီး ဆက်ဆံခွင့်ကို လက်ခံတုံ့ပြန်ဖို့အကြောင်း။

သူလည်း မကြာခင် နိုင်ငံခြား သွားရတော့မည့် အကြောင်း၊ မသွား

ခင်စပ်ကြား စာနှင့်ပတ်သက်၍ အခက် အခဲရှိလျှင် အကူအညီ ပေးလိုသည့် အကြောင်း။

မွန်မြတ်သန့်စင်သော မေတ္တာ ဖြင့် ထာဝရဆက်ဆံခွင့် တုံ့ပြန်စေလို ကြောင်း ရေးထား၏။ ပထမနှင့် ဒုတိယ စာများလို မရှည်လျားဘဲ တိုရှင်းလိုရင်း ရေးထားသည့်စာမှာ တစ်မျက်နှာပင် မပြည့်။ သည့်အတွက် ကိုမြင့်မောင်ကို လေးစားမိရသလို လိုက်လံသော ခင်မင် မူလည်း ဖြစ်ရသည်။

နောက်ဆုံး စာပါအတိုင်း သူ၏ ဆန္ဒကို တုံ့ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ အောင်သူနှင့် နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ရေးသည့် စာကို ကိုမြင့်မောင်ထံသို့ အောင်သူကိုယ်တိုင် သွားပို့ခဲ့သည်။

“လေးစားခင်မင်ရပါသော ဆရာ ကိုမြင့်မောင်...”

ခေါင်းစဉ်ကိုဖတ်ပြီးနောက် ကိုမြင့် မောင် လိုက်လိုက်လံလဲကြီး ပီတိဖြစ် သွားပုံကို အောင်သူက ပြန်ပြောပြခဲ့ သည်။

“ဪ...ကိုမြင့်မောင်ရယ်”

ပညာတော်သင်သွားခါနီး ကိုမြင့် မောင်ကိုယ်တိုင် အဆောင်သို့ရောက် လာပြီး နှုတ်ဆက်သည်။

ထိုမှနောက်ပိုင်း ကိုမြင့်မောင်နှင့် မဆုံမတွေ့ခဲ့ရတော့။

ခု ဆုံတွေ့ရမည့် နေရာမှာ...

x x x

(တစ်ဆယ့်တစ်)

မနက်စာကို သုံး လေးယုတ်

ထောက်နှင့် လက်စသတ်လိုက်ရသည်။
နေ့လယ် ထောင်ဝင်စာမှာ ကို
မြင့်မောင်ကို သွားတွေ့ရင် ကောင်း
မလား။ မတွေ့ဘဲနေရင် ကောင်းမလား။

ချီတုံချတုံ မဝေခွဲနိုင်ရာသော
စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ရင်ခုန်မြန်ပြီး ရင်
ထဲမှာ တင်းကျပ်နေသည်။

ထောင်မှူးကြီးကိုယ်တိုင် လာ
ပြောသည့်ကိစ္စ၊ ပြောစဉ်တုန်းက ဟုတ်
မဟုတ်ရဲ့ လုပ်လိုက်ပြီးမှ မတွေ့ချင်ပါ
ဘူးလို့ ငြင်း၍မကောင်း။ ကိုယ့်အမှုဖြစ်
ကြောင်းက မကောင်း။

သည်ကြားထဲ ခု စာလေးကြော်၊
ခု ဆီထမင်းကြော်လုပ်ရင် ကိုယ့်အပေါ်
အထင်သေးစရာ ပိုဖြစ်မည်။

အငြိုးအတေး ထောက်သွားမှ
ဖြင့် ကိုယ့်အတွက် အဆင်မပြေစရာ
တွေ ဖြစ်လာမည်။ တွေ့ရမည်ကလည်း
အခက်။

တရားဝင်ခင်ပွန်းအဖြစ် တည်ရှိ
နေသူကို သေစေလောက်သော ဒဏ်
ရာရအောင် လက်ရောက်ကျူးလွန်ခဲ့
သည့် တရားခံဘဝ။

လောလောဆယ် အနေအထား
အရ အပြောခံ၊ အဆိုခံ၊ လက်ညှိုးထိုး
ခံ၊ အပြစ်တင်ခံအဖြစ် ခံနေရသူ။ ကဲ့ရဲ့
ပြစ်တင်စွတ်ချသူများ၏ လက်ညှိုးမှာ
ဦးမျိုးလွင်ဘက်သို့ လှည့်လိမ့်မည်
မဟုတ်။ သူ့ဘက်သို့ ဝိုင်းပြုနေမည်မှာ
သေချာသည်။

သည်လို အနေအထားမျိုးမှာ
ကိုမြင့်မောင်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာထား၍
မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့များ

ခုလို လာတွေ့ပါလိမ့်နော်။
ရင်မှပြောမိသော စကား။ ကိုမြင့်
မောင် မဟုတ်ဘဲ အောင်အောင်များ
ဖြစ်လိုက်ရင်...

ဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒ၊ ကိုယ့်ဘက်
၌ မရှိခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။

လိုအပ်သောဆန္ဒ၊ တစ်လုံးတစ်ဝ
တည်း ထားဆီလို့ တစ်ပိုင်းတစ်ပင်သော်
မှ မပြည့်ဝခဲ့။

တကယ်တော့ အခုလို မဖြစ်
ကြောင်း ဖြစ်ရသည်မှာ ဦးမျိုးလွင်ကို
တရားဝင်ခင်ပွန်းအဖြစ် ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံခဲ့ရသည်မှာ ကိုယ်က လော်မာ
လို့ ဆန္ဒရမ္မက် ဖောက်ပြန်လို့ ဖြစ်ရ
သည် မဟုတ်သည့်အတွက်တော့ ဖြေ
သာသည်။

ဒါပေသိ ဒါကကိုယ်တစ်ယောက်
တည်သော သိနိုင်သော အကြောင်း။
အများသိအောင်ပြောလို့ အကြောင်း
မထူးသလို ပြောလိုလည်း မဖြစ်။

သိက္ခာရှိရှိ၊ ဂုဏ်အင်ပြည့်ပြည့်၊
တင့်တောင့်တင့်တယ် နေလာသည့်
မိသားစုကြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်မည့် အနေ
အထားသို့ ရောက်နေသည်ကို ဖြစ်
သည့်နည်းလမ်းဖြင့် ဝင်ထိန်းလိုက်ရ
ခြင်းဖြစ်သည်။ သည့်အတွက် နှလုံးသား
ကို စတေးပြီး ကိုယ်ကျိုးအားလုံးကို စွန့်
လွှတ်လိုက်ရ၏။

ကိုယ့်အတွက် ဖြေသာစရာ ရှိပေ
မယ့်လို့ အများအပြင်မှာတော့ မိန်းမ
ရိုင်းပေါ့။ ရက်စက်သော နှလုံးသားပိုင်
ရှင် မိန်းမကြမ်းကြီးပေါ့။

ဦးမျိုးလွင်ကို ပြစ်တင်ပြောမည့်

သူက အနည်းငယ်၊ သူ့ကိုအပြစ်တင်
စကားဆိုမည့်သူက အများစု။

ဖြစ်ရပ်ကြောင်းကလည်း သည်
သို့ဆိုစရာ။ အတွေးစဉ် ဗယောက်
ဗယက်များဖြင့် ရစ်တွေးနေစဉ် ထောင်
မှူး ရောက်လာသည်။

ထောင်မှူးလေးက ရှေ့သွားနှင့်
သည်။ ဝါဒါဒေါ်မြနှင့်သူက နောက်မှ
လိုက်ခဲ့ရသည်။

ဒေါ်တင်လေးကြူ ပေးလိုက်သည့်
မျက်နှာသုတ်ပခါကို ခေါက်၍ခေါင်းပေါ်
တင်ပြီး ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ မျက်လုံး
တည်ရာကို ရှေ့သို့ထားပြီး လိုက်ခဲ့ရ
သည်။

ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့်
ထောင်မှူးကြီး စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့်
ကိုမြင့်မောင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကိုမြင့်မောင် ထိုင်နေသည့်စားပွဲ
ရှေ့ ကုလားထိုင်ဘက်သို့ တစောင်းလှဲ
ထားသည့် ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ရန်
ထောင်မှူးလေးက နေရာညွှန်ပြသည်။

“မခင်ထားနွယ် နေကောင်းတယ်
နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်”

“ကျွန်တော် လာတွေ့လို့များ
အနောင့်အယုက်ဖြစ်ရင် ကျွန်တော့်ကို
ခွင့်လွှတ်ပါ”

“မဖြစ်ပါဘူး ဦးမြင့်မောင်၊ ကျွန်မ
အံ့ဩသွားတာ တစ်ခုပါပဲ”

“ဦးမြင့်မောင်လို့ မခေါ်ပါနဲ့ဗျာ၊
ကိုမြင့်မောင်လို့ပဲ ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော်
လာတွေ့တာ သဘောရိုးနဲ့ မိတ်ဆွေ
ကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့လာတွေ့

တာပါ။ ဒီလို တွေ့နိုင်ဖို့ အခြေအနေက လည်း ပေးတယ်လေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် / ကိုမြင့် မောင်”

“မခင်ထားနွယ် ကိစ္စအတွက် ကူညီသင့် ကူညီထိုက်တာတွေကို ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါရစေ။ မောင်နှမသဖွယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောခဲ့တဲ့ အနေအထားနဲ့ ကူညီမှာပါ”

ကိုမြင့်မောင်က မူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ ဘာတွေမပေး။ အမှုအတွက် လိုအပ်တာတွေ လုပ်ပြီး မပြီသာမေးသည်။ သူက တာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ နားမလည်လို့ ဘာမှမလုပ်ရသေးသည့် အကြောင်း ပြောလိုက်ရသည်။

ကိုမြင့်မောင်က အောင်သူနှင့်တွေ့ပြီး လုပ်စရာရှိသည်များ ဆက်လုပ်မည့် အကြောင်း ပြော၍ အောင်သူလိပ်စာပေးသည်။

သူက ကိုမြင့်မောင်မှာ တာဝန် သိပ်ကြီးနေမှာမို့လို့ လောလောဆယ် လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းများ အကြောင်းသာ ပြောပြီး အမှုအတွက် နောက်မှပဲ သင့်သလို စီစဉ်မည့်အကြောင်းကို တောင်းပန်စကား ပြောလိုက်ရသည်။

ကိုမြင့်မောင်က အောင်သူထံ အကြောင်းကြားပေးမည် ဖြစ်သော်လည်း အောင်သူ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ဖို့ အခက်အခဲရှိမှာကြောင့် ပစ္စည်းများကို သူကပဲ ရောက်အောင် ပေးမည့် အကြောင်း ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမြင့်မောင်။ ကျွန်မက ကိုမြင့်မောင်ရဲ့ အကူ

အညီကို ငြင်းပယ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုမြင့်မောင်မှာ တာဝန်ကြီးနေမှာ မို့လို့ပါ။ ကျွန်မအတွက် အစားအသောက် မလိုပါဘူး။ လဲဖို့ဖယ်ဖို့ အဝတ်အထည်နဲ့ အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း တချို့ပဲလိုပါတယ်။ အဲဒီအတွက်တော့ အောင်သူကို ပဲခိုင်းဖို့ တောင်းပန်ပါရစေ”

“မခင်ထားနွယ်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်အောင် ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် အစားအသောက်တချို့ ယူလာပါတယ်။ ဒါကိုတော့ လက်ခံလိုက်ပါ”

“ကျွန်မက ကိုမြင့်မောင် လုပ်သင့်တဲ့ကိစ္စမို့ ပြောတာပါ။ တခြားသဘောမျိုး ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် မခင်ထားနွယ်။ ကဲ...ကျွန်တော် ပြန်လိုက်ပါဦးမယ်။ တော်ကြာ အခွင့်အရေး သိပ်ယူသလို ဖြစ်နေမှာမို့လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်မ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမြင့်မောင်”

စတင် တွေ့စဉ်ကလို မရွံ့မရဲ ဖြစ်နေမှုများ ပြေလျော့သွားပြီးနောက် ရဲရဲတင်းတင်း ပြောဆိုနိုင်ရုံမက ပြန်ခါနီး ကျေးဇူးတင်စကားကို အပြုံးသီဝေပြီး ပြောလိုက်နိုင်သည်။

ပေးသွားသည့် စားစရာများမှာ ခုံစေ့သလို တစ်ယောက်တည်း စားမည်ဆိုလျှင် နှစ်ပတ်စာလောက် ထုံလောက်မည်။ အဆောင်သို့ အပြန်တွင်လည်း ထောင်မှူးလေးကိုယ်တိုင် လိုက်ဖို့သည်။

ခင်ထားနွယ်တိစကပ် တစ်ထုပ်နှင့် လီမွှေသီး တချို့ကို ထောင်မှူး

လေးသို့ပေးရန် အန်တီကြီးကို တိုးတိုး လေးပြောလိုက်သည်။

အန်တီကြီးက ခေါင်းခါပြသည်။ မည်သို့ အဓိပ္ပာယ်ဆောင်၍ ခေါင်းခါပြသည်ကို မသိ။

အဆောင်ရောက်မှ သိရသည်။ ထောင်မှူးလေးက သည်လိုပေးကမ်းတာမျိုးကို မကြိုက်။ လက်မခံတတ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

အဆောင်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါ ထောင်ဝင်စာမှ ပါလာသည့် စားစရာအားလုံးကို မပမဲကြည့်ပြီး ဝေခြမ်းလိုက်ပါဟုပြော၍ အော်တင်လေးကြူ လက်သို့ အပ်လိုက်၏။

အော်တင်လေးကြူက အန်တီကြီး နှစ်ယောက်အတွက်နှင့် အော်တုတ်အတွက်ဖယ်ပြီး တချို့ကို နွမ်းပါးသည့် သက်ကြီးသုံးယောက်အား မျှပေးလိုက်၏။ ကျန်တာကို သူ့လက်သို့ ပြန်ပေးပြီး သိမ်းထားဖို့ပြောသည်။

သူက ဘာမှမပြောဘဲ အော်တင်လေးကြူ စားစရာများ ထည့်ထားသည့် နေရာတွင် ပေါင်းထားလိုက်သည်။

အော်တင်လေးကြူက ထောင်ဝင်စာတွေသည်အကြောင်း မေးသဖြင့် လောလောဆယ် အဝတ်အထည်များမှာလိုက်သည့်အကြောင်းနှင့် အပူကိစ္စအတွက် လုပ်စရာ ရှိသည်များကို နောက်မှစီစဉ်မည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်၏။

“ထောင်မှူးကြီးအခန်းမှာ တွေ့တာဆိုတော့ ညီမအဆင်ပြေတာမို့ အဲဒါ အထူးထောင်ဝင်စာမို့ ခံခံလို

တွေ့ရတာ။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်လွယ်လိမ့်မလဲ။ သိပ်စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတာ။

ဒေါ်တင်လေးကြွေက ရိုးရိုးထောင်ဝင်စာ တွေ့ရုံအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

ဝမ်းသာရမည်လား။ ဝမ်းနည်းရမည်လား။ ခံစားရတွေ့ပြားသွားသည်။

တကယ် အကျဉ်းအကျပ် အခြေအနေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရစဉ် ထောင်ဝင်စာတွေ့လိုက်ရုံသည်အတွက် ဝမ်းသာရသည်။

ကိုယ့်နှင့် ဘယ်သို့မှ မပတ်သက်ရာ သူတစ်ယောက်က ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ပြီး စားစရာ၊ သောက်စရာများ ပေးသွားသည့်အတွက်တော့ ဝမ်းသာရမည်ထက် ဝမ်းနည်းရမည်သို့ ခံစားလိုက်ရ၏။

ကိုယ့်အဖြစ်က သည်လောက်တောင်ပါသလား ဟူ၍လည်း ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရသည်။

ဒါက ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်ခံစားရသည့် ခံစားချက်။

ထောင်ထဲရောက်ပြီး အစောဆုံး ထောင်ဝင်စာ အတွေ့ခံရသူမှာ မျက်နှာပွင့်သည်။

အန်တီကြီးတို့၊ တန်ဖီးတို့ကို ပေးနိုင်ကမ်းနိုင်သူအဖြစ် မျက်နှာသာပေးခံရသည်။

အဆောင်နေအခန်းချင်း ကြားထဲမှာ မျက်နှာပန်းလှသည်။

ထောင်ထဲ ရောက်နေသူများအတွက် အရေးပါဆုံး အရေးကြီးဆုံးမှာ

ထောင်ဝင်စာ။

ထောင်ဝင်စာ မလာနိုင်သူများမှာ အစစအရာရာ မျက်နှာပန်းလှသည်။

အပေးအကမ်း မလုပ်နိုင်သောကြောင့် မျက်နှာသာ အပေးမခံရသလို အထင်အမြင် သေးခံရသည်။

ထောင်ဝင်စာ မပြတ်လာလေ မျက်နှာပန်းလှလေ၊ မျက်နှာပိုကြီးလေ၊ အစစအရာရာ အဆင်ပြေလေဖို့ အရေးပါသည်။

ခုပဲကြည့်...

ပုံစံထမင်းဟင်းနှင့် ဂန်ဂျီကို အားပြုစရာမလိုတော့။ သူများပေးစာကို အားနာပါးနာ စားစရာမလိုတော့။ ကိုယ့်ရှိတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားနိုင်ရုံမက သူများကိုပါ ပေးနိုင်ကျွေးနိုင်သူ ဖြစ်လာပြီ။ ကိုယ့်အဝတ်အစား ကိုယ်မလျှော်ချင်ဘူးလား ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တစ်ခါသာဟု သတ်မှတ်ထားသော ကိုယ်လက်သန့်စင်ခြင်းကို နှစ်ခါသုံးခါ လုပ်လိုသလား ဖြစ်သည်။

အချိန်နှင့်သာ သွားရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ အချိန်မရွေးသွားချင်သလား ဖြစ်သည်။

ညောင်းညာကိုက်ခဲနေလို့ အနှိပ်ခံချင်သေးသလား ဖြစ်သည်။

ခုတော့ မျက်နှာကြီးစာရင်းဝင်သွားပြီ။

(စွေလဆက်ရန်)

ကျော်မြသန်း

ဘောက်ပါဌာနများသို့
လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြို့ဝေဟာ

၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းဆာရိပ်

ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၀၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့

လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၀၁၃၆၃

၇၀၄၇၀၄

တစ်ဂျက် နှစ်ဂျက် သုံးလေးဂျက်

နတ်တလင်းချစ်လွင်

“ချစ်မမကိုလေ ... စွဲနေ ... မရရင် မနေဘူးသက်လျာရေ ... ဂွတ်တရွတ် ... ချစ်တာဟာ ဆိုးလှသလေ ... လူတွေ့ရင်မသင့်ဘူး ပျိုမောင်ရေ”

“တကယ်ကို မမကိုပဲ ... ချစ်နေပြီလေ ... မုန်းရက်ခက်တဲ့ ပျိုမောင်လေးဟာလေ”

စာရေးသူတို့ငယ်ငယ် လူပျိုပေါက်အရွယ်က အဆိုတော် ကိုမြကြီး စိန်စိန်တို့၏ မမမောင်လေးတို့အကြိုက်သီချင်း။

လူပျိုပေါက်အရွယ် ဖြစ်လာပြန်တော့ စတီရီယိုအဆိုတော် ဇော်မင်းလေးနှင့် လေးလေးနွယ်တို့၏ “မမအေးနဲ့ မောင်လေး” သီချင်း။

လမ်းဘေးသီချင်းသည် ဘဝအခြေမလှတာ အများနဲ့တော့မထူဂုဏ်ငယ်တာ ... မင်းသမီးမို့သာ မချစ်နိုင်ဘူးကွာ ... ပြောပြလိုက်ပါတော့လား မမရာ ...

ဟဲ့ ... ကောင်လေး ... ဟဲ့ ကောင်လေး မင်းအသက်က အငယ်လေး ...

တေးသံတို့ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က အတန်းထဲမှာ ... ခုံခေါက်လို့သီချင်းညည်းဆိုအီကို ဆရာမသိတော့ ... ဒဏ်ပေးရင် ဝေါရင် ...

လွမ်းမိုး၏ ‘ဆရာမ’ သီချင်းက ထူပျိုပေါက်ကျောင်းသားတို့ စိတ်

ကစားစရာ ရှိနေဆဲဖြစ်သည်။ ဒါက ဓမ္မ တာဆိုရမည်လား။ ကြီးရင်မှ၊ ငယ်ရင်ဆိုတဲ့။ ခုခေတ်ကာလကလည်း ကိုယ့်လူတွေ မှီချင်ကြသည်။ မချီချင်တော့။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့် ဦးဆောင်ချင်သူက နည်းနည်း။ ရေသာခိုအချောင်လိုက်ချင်သူတွေက များများ။ ထိုထက် အရွယ်ရှိစဉ်က မူလဂျီလုပ်၊ ဟိုင်းလာစပြုရာမှ ရရာဆွဲကုပ် အရာရှိမမနှင့် ဝန်ထမ်းစာရေးစာချီ မောင်လေး၊ ဆရာမနှင့် ကျောင်းသား၊ အပျိုကြီးနှင့် လူပျိုပေါက်ဇာတ်လမ်းတွေက မြင်တွေ့ကြားသိနေရသည်။ ဒီတော့ ဟိုဘက်သည်ဘက် ဈေးတွက်တွက်ကြသည်။ ပြီးတာတွေလည်း ပြီးပါစေတော့ဟု သဘောမထား။ ခုတ်မယ်ထစ်မယ်၊ ပါးပါးလှီးမယ်။ ဒင်းတို့က ဒါမျိုးလာစမ်းလို့ ငါတို့ကို ဘာမှတ်သလဲ။ ဒင်းနဲ့ မပေးစားဘူး။ ခွေးအပြီးဖြတ် ပေးစားပစ်မယ်ဟု ကြိမ်းမောင်းပေါက်ကွဲသည်။ သမီးကိုလည်း ချောတစ်လှည့် ခြောက်တစ်မျိုး ဒင်းထက်သာတာတွေ အများကြီးပါ။ ညည်းသူယူလို့ တစ်သက်လူမွေးလူရောင်ပြောင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ခွေးဇာတ်ခင်းမှာ စသည်ဖြင့် နားညည်းပြီး မှန်လာဥဇာတ် ကပြစေသည်။ ဥပဒေကို လက်တစ်လုံးခြား လှည့်ကြသည်။

မြစ်မှဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ (၃၆၆) တွင် မည်သူမဆို အတင်းအဓမ္မ ထိမ်းမြားပေးစားရန် အကြံနှင့်ဖြစ်စေ၊

မတရားသဖြင့် ကာမစပ်ယှက်ရန် အကြံနှင့်ဖြစ်စေ၊ အတင်းအဓမ္မထိမ်းမြားရန် ခံရမည်ဖြစ်တန်ရာသည်ကို သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မိန်းမက အလိုမတူဘဲ ခိုးယူလျှင်(သို့) သွေးဆောင်ခေါ်ယူလျှင် ပြစ်မှုမြောက်သည်ဆိုသော ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသည်။

မြန်မာ့ဓလေ့ ထုံးတမ်းဥပဒေအခန်း(၃) ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေး၌ ဓမ္မသတ် ကျမ်းများအရသော် လည်း ကောင်း၊ စီရင်ထုံးများအရသော်လည်း ကောင်း၊ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေး၌ မိန်းမအသက် ၂၀ နှစ်မပြည့်လျှင် မိဘ(သို့) အုပ်ထိန်းသူ၏ သဘောတူညီမှု ရယူသာလျှင် တရားဝင်ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှုကို ပြုနိုင်ပေသည်။

အရွယ်မရောက်သေးသည့် မိန်းမတစ်ဦး၏ ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှု တရားဝင်ဖြစ်စေရန်အတွက် မိဘ၏သဘောတူညီချက် ရရန်လိုအပ်ပေသည်။ အကယ်၍ မိဘ၏သဘောတူညီချက် မရရှိပါက အရွယ်မရောက်သေးသည့် မိန်းမ၏သဘောတူညီချက်အရ ပေါင်းသင်းစပ်ယှက်ပြီးစေကာမူ တရားဝင်ထိမ်းမြားမှုမဖြစ်နိုင်ချေ။ (မောင်သိန်းနှင့် အသက်နှင်း ၈ L.B.R စာ ၃၄၅)။

ထို့ကြောင့် အမျိုးသမီးသည် အသက် ၂၀ မပြည့်သေးလျှင် မိမိသဘောဆန္ဒနှင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှု မပြုနိုင်။ မိဘ (သို့) အုပ်ထိန်းသူ၏

သဘောတူ (သို့) ခွင့်ပြုမှုလိုသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ဖြင့် ယနေ့ခေတ်ကာလတွင် ဂိုက်(Guide)တွေ ပညာရေးလောက၌ ခေတ်စားနေသည်။ မူလတန်းမှ တက္ကသိုလ်ဘွဲ့ရအထိ ဂိုက်မလွတ်။ ၁၈ တန်းပညာသင်နှစ်က အသောင်းကျန်းဆုံး။ ဒီတော့ ဂိုက်ဆရာ၊ ဆရာမကလည်း ၁၀ တန်းအောင်၊ ကျောင်းဆက်တက်၊ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ဂိုက်လုပ်ခွင့်ရလျှင် ဝင်လုပ်ကြရာ ဂိုက်ကငယ်ငယ်၊ တပည့်က ၁၄၊ ၁၅၊ ၁၆ တွေ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် အချို့ ပညာမရုံ၊ ကြင်ယာရုံဖြစ်ကြသည်။ ထိုအခါ အချို့မိဘက အချို့သတ်၍ “မချစ်သော်လည်း အောင်ကာနမ်း”လုပ်ကာ ဘဝလမ်းကြောင်းတည်မတ်ဖြောင့်ဖြူးစေရန် မိဘတို့ ဝတ္တရား ဆောင်ကြဉ်းကြ၊ အချို့ကတော့ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သဘောမတူနိုင်ဘဲ သူ့ဘက်၊ ကိုယ့်ဘက် နှစ်ဖက်စလုံးက ပစ်ထားကြ၊ အချို့က အပြီးအတေးကြီးသည်။ ငါ့သမီး၊ ငါ့သားနဲ့ ဒင်းတူသလား၊ တန်သလားဆိုကာ မရရအောင်ခွဲသည်။ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာမရှိသော ရွှေနေတို့နှင့် တိုင်ပင်၍ ခိုခန်းတိုင်၊ တရားရုံးရောက်၊ ထောင်ကျအောင်လုပ်သည်။ ထိုအခါ ဇာတ်လမ်းက စ၊ လယ်၊ ဆုံးပုဒ်မ(၃၆၆)ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီအောင်မက သဘောမတူ၊ ခွင့်မပြု၊ ကျားက အတင်းအဓမ္မခြိမ်းခြောက်(သို့) သွေးဆောင် (သို့) ကားတင်(သို့) လှည့်ဖြားခေါ် ပေါင်သင်းခြင်းခြောက်၊ အပြစ်ရအောင်လုပ်ကြသည်။

တရားရုံးတွင် (၃၆၆) အမှုစစ်တော့ ကာယကံရှင်မိန်းကလေးက မိဘနှင့်ရွှေနေတို့ သင်ကြားထားသည်

အတိုင်း မထွက်တော့။ သူ့မျက်နှာတွေနေရတော့ သနားပြီး မဝံ့မပြင်သူလဲ အလိုတူအလိုပါသယောင်ယောင် အကြောင်းကျား ထွက်ဆိုနေသည်။ မိဘမျက်နှာ၊ သူ့မျက်နှာ၊ မျက်နှာတွေက များသကဲ့။

အသက် ၁၈ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးသည် မိမိချစ်သူနှင့် ထိမ်းမြားရန် စွဲစွဲမြဲမြဲဆိုခြင်းဖြင့် ချစ်မထားပါက မိဘ (သို့) အုပ်ထိန်းသူ၏ သဘောတူညီချက်ရရန် လိုအပ်ပေသည်။ (မစနှင့် စံထွန်းဦး ၁၀ အောက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး စာမျက်နှာ ၅၀) အမှုကလည်း တရားသူကြီးများ အမိန့်မချမီ စဉ်းစားသုံးသပ်ရန် ဖြစ်လာသည်။

လူစိတ်ဆိုသည်က စက္ကန့်၊ မိနစ်၊ နာရီနှင့်အမျှ ပြောင်းလဲနေရာ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနှင့် ကြုံရသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာနတည်းဟူသော ကိလေသာမီးတို့ ပူးကပ်လာလျှင် ပိုဆိုးသည်။ အမှားကိုအမှန်၊ အမှန်ကိုအမှား ဖြင်ကုန်ကြသည်။ အမှားအမှန် မဝေခွဲတတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေတွင် မိမိတို့အပြုအမူသည် သဘောတူညီမှုအဓိပ္ပါယ်က သက်ရောက်သည်။ သဘောတူညီမှုဖြစ်စေသည် (သို့) မဖြစ်ပါဆိုသည်ကို တရားရုံးများက စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရာ၌ အရွယ်မရောက်သေးသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် ချစ်သူနောက်သို့ လိုက်ပြေးလျှင် မိဘများ၌ ပြန်လည်သိမ်းပိုက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိရာ အကယ်၍ ထိုမိန်းကလေးသည် ချစ်သူနှင့် ထွက်ပြေးပြီးနောက် မိဘများနေထိုင်သည့်ရွာ၌ပင် ချစ်သူနှင့်အတူ ထင်မယားအဖြစ် နေထိုင်ကြသည်ကို မိဘများသိသော်လည်း ပြန်လည်

သိမ်းပိုက်ခြင်း မပြုခဲ့သော ကြောင့် မိဘများ၏ အပြုအမူသည် အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်သည်သဘော တူညီမှုကိုပေးသည်မည်ပေသည်။ (မောင်စိန်ထွန်းနှင့် မောင်စံညွန့် ၁ B.L.J ၁၄၄)

(မခင်ရီနှင့် မောင်ချစ်ပို ၁၉၆၆ ခုနှစ် မတ် ၈ ၃၇၆ စီရင်ထုံး)တွင် အသက် ၂၀ မပြည့်သေးသည့် မိန်းမတစ်ယောက်သည် ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး တရားရုံးတွင် ကျန်းကျိန်ဆိုလက်ထပ်သည်။ တစ်လခန့် လင်မယားအဖြစ်ပေါင်းသင်း အတူနေသည်။ ယောက်ျားလေး၏မိခင်က မိန်းကလေးကို ၎င်း၏မိဘများထံ လူကြီးစုံရာနှင့် အထင်အရှား ပြန်အပ်သည်။ ပြန်အပ်ရန်လာပြောစဉ်က မိန်းကလေး၏မိခင် ရှိသော်လည်း ပြန်အပ်သည့်အချိန်တွင် မရှိပေ။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း မိန်းကလေးကို ၎င်း၏မိဘများက အဝေးသို့ပို့သည်။ ယောက်ျားလေးက “မယားခေါ်လိုမှု” စွဲသည်။ သို့ဖြင့် ၎င်းတို့သည် တရာဝင်လင်မယား အရာမြောက်၊ မမြောက် ပြဿနာပေါ်လာသည်။ တရားရုံးချုပ်က ဆုံးဖြတ်ရာ၌ မိန်းကလေးမိဘများသည် မူလက သဘောမတူခဲ့စေကာမူ ပြန်အပ်သောအခါ၌ စိတ်ပြေကာ ခွင့်လွှတ်ပြီး သဘောတူရာရောက်ခဲ့သောကြောင့် ထိမ်းမြားလက်ထပ်မှု တရားဝင်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ (မယားခေါ်လိုမှု၊ ယောက်ျားလေး ရရှိသွားသည်။)

တကယ်တော့ ပညာ၊ ကြင်ယာရုံ၊ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ပိုင်နိုင်စွာလျှောက်လှမ်းနိုင်သူများဖြစ်မှ ကျားကော မ၊ မိမိစိတ်တိုင်းကျရွေးချယ်၍ အိမ်လောင်

ပြသင့်သည်။ မိဘများအနေနှင့်လည်း သဘောမတူ ခွင့်မပြုနိုင်၊ ကာယကံ ရှင်တို့ကလည်း နောင်ခါလာ နောင်ခါ ရေး၊ တူနှစ်ကိုယ် တဲအိုပျက်မှာနေရ နေရ၊ ရွှေဘုံပေါ်မှာခံရစ်ရ၊ ချစ်တာ ပမာနဆိုပြီး အရှည်မကြည့်ဘဲ ဇွတ် တိုးကြလျှင် ကိုယ်ကျိုးနည်းကြမည် သာ။ ထို့ပြင် မိဘ၊ အုပ်ထိန်းသူတို့က လည်း လက်ခံနိုင်သည့် အခြေအနေ မဟုတ်ဆိုပါက အထက်ဖော်ပြပါ သဘောတူညီမှုကဏ္ဍသည် အရေး ကြီးလာသည်။ တရားရုံးရောက်လျှင် ဥပဒေကိုမသိလို့ပါဟူ၍မရ။ ခွင့် မလွှတ်။ သို့သော် အမှုအခင်းတွေ လူ့ ဘဝမှာကြုံနေကြရသော်လည်း ဥပဒေ၊ ပုဒ်၊ ထိ။ ပုဒ်မတွေကို စိတ်မဝင်စား။ အလိုလိုမှ စာမဖတ်သူ၊ ဗဟုသုတ မရှာသူ၊ သူများနာခေါင်းနှင့် အသက် ရှူချင်သူ၊ ရေသာခို အချောင်လိုက်နေ သူတွေများနေရာ (အမှုဖြစ်လဲ ရှေ့နေ ရှိတယ်) ဆိုသူတွေက ခပ်များများဖြစ် နေကြသည်။ ထိုအခါ အမှုပွဲစား၊ အကျင့်သိက္ခာမဲ့ရှေ့နေများ၊ တရားရုံး၊ ဥပဒေရုံး၊ ရဲတို့မှ ဥပဒေနှင့်မကင်း ပတ်သက်သူများကလည်း အမှုဖြစ် လာသူ၊ ရင်ဆိုင်လာမည့်သူ (ဥပဒေ ပြဿနာ ဆွေးနွေးကြည့်စာတောင်း သူ)တို့ကို ဥပဒေအချက်အလက် ရှင်း မပြ၊ အလွဲလမ်းပြ၊ အလွဲပြောဆိုခြင်း ဖြင့် ဥပဒေမတတ်မကျွမ်း စိမ်းသူများ ကို ဟောက်စားမြှောက်စား ခြောက် စားလုပ်၍ ကိုယ့်ဘက်က အပိုင်အနိုင် သဘောမျိုး ရွှန်းရွှန်းဝေအောင်ပြောပြ ၍ မိမိဝမ်းစာ မသမာသောနည်းလမ်း ဖြင့် ဖြည့်တင်းကြသည်။

အထူးသဖြင့် မိသားစုအရေး အခင်းများတွင် ပိုဆိုးသည်။ အမွေပုံ၊

ကုန်မှအေးဆိုရအောင် ဒုက္ခပေးသည်။ အမွေပုံ၊ သားရေး၊ သမီးရေး၊ လင်ကွဲ မယားကွဲ မိသားစုပြိုကွဲမည့်အရေး အလေးမထားကြ။ သားသမီးရွှေရေး မတွေ့။ ခွဲကြ၊ ကွာကြ၊ ကြားက သား သမီးစိတ်နှုတ်အရွယ် မျက်နှာငယ်မှာကို မထောက်၊ ပြောရာပြောကြောင်း သည်း မခံခွင့်မလွှတ် ဇွတ်မာနပြိုင်ကြသည်။ အသက် ၃၀၊ ၄၀ အရွယ်အိမ်ထောင် သက် ၁၀ နှစ်ခန့်ကြာမှ လမ်းခွဲကြရာ တွင် ပစ္စည်းခန်း (ပါရင်း နှစ်ပါးစုံလက် ထက်ပွား) သားသမီးအုပ်ထိန်းခွင့်ရ ရေး အပြိုင်အဆိုင်ကြိုးစားကြ အော် ခါကြောင့် အသက် ၁၀၀ မနေရသော် လည်း အမှု ၁၀၀ ကြုံတွေ့ရသည့်ဖြစ် နေကြခြင်းပါလား။

ထို့ထက် အရင်းစစ် အမြစ်မြေ ကဆိုသလို ဥပဒေအသိဓာတ်ခံနည်း ခြင်းကြောင့်ပင် မခံချင်စိတ်ကလည်း နိုးဆွ၊ ဥပဒေတတ်ယောင်ကား အကြံ ပြုသူတွေကလည်း ဘေးတီး၊ ကိုယ့် လူကလည်း နီးရာလူပြောသမျှယုံ၊ ဝေ ဖန်ပိုင်းခြား မတတ်စွမ်း၊ ရုပ်သေးရုပ် ဖြစ်၊ သူများကြိုးဆွဲရာ ကကြရသည်။ ဦးနှောက်ပါလျက် အသုံးမချနိုင်။ ဒီ တော့ မဖြစ်သင့်သော အမှုများထဲမှ ယနေ့ တစ်ကိုက်တည်း (Guide) (Guide) နေကြသည့် (Guide) ဇာတ်လမ်းတစ် ခု စီရင်ထုံးတင်ပြပါရစေ။

အမှုတစ်မှုတွင် အသက် ၁၅ နှစ် အရွယ် နဝမတန်းကျောင်းသားက သူ ထက်အသက်အရွယ်၊ ပညာဗဟု သုတ ပိုမိုရှိသူ အသက် ၁၈ နှစ် အရွယ်ရှိ ကောလိပ်ကျောင်းသူတစ်ဦး အား ရန်ကုန်မှ ပဲခူးသို့ခေါ်ဆောင်ပြီး တည်းခိုခန်းတွင် ပေါင်သင်းခဲ့သည်ဆို မှုဖြင့် မိန်းကလေးဘက်က ယောက်ျား

လေးနှင့် အပေါင်းအဖော်တို့ကို ဖြစ်မှု ပုဒ်မ ၃၆၆/၁၁၄ (ပုဒ်မ ၃၆၆ သွေး ဆောင် ခိုးယူပေါင်းသင်းမှု၊ ၁၁၄ ခိုးယူ မှုကို အားပေးကူညီမှု)တို့ဖြင့် ထရားစွဲ ဆိုခဲ့သည်။ မူလတရားရုံးက သက် သေများကို စစ်ဆေးပြီး စွဲဆိုခံရသူများ အပေါ် အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ သည်။ ယင်းသို့ အမိန့်ချမှတ်မှုကို မကျေနပ်၍ မိန်းကလေးဘက်က တရား ရုံးချုပ် (ယခုတရားလွှတ်တော်ချုပ်)သို့ အယူခံဝင်ရောက်မှုဖြစ်သည်။ သက် သေထွက်ဆိုချက်များအရ မိန်းကလေး သည် အချင်းဖြစ်စဉ်က အလိုမတူဘဲ သွေးဆောင်ဆွဲခေါ်ခံရကြောင်း၊ မိန်း ကလေး နေအိမ်မှထွက်လာစဉ်လည်း ကောင်း။ အဝေးပြေးကိတ်သို့ သွားရာ တွင်လည်းကောင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် တွင်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးတွင် လက် ထပ်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ တည်းခို ခန်းတွင်လည်းကောင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် ရှိသူများထံ အကူအညီတောင်း ခံနိုင်သည့် အခြေအနေများ၊ အခွင့် အရေးများရှိပါလျက် မတောင်းခံခဲ့ခြင်း၊ အလိုတူအလိုပါ လိုက်ပါခြင်း၊ တရားခံ ယောက်ျားလေးထက် အသက်အရွယ်၊ ပညာဗဟုသုတရှိသူဖြစ်ခြင်းတို့ကို သုံး သပ်ကာ အယူခံဝင်ခြင်းကိုပယ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် တစ်ရှက်၊ နှစ်ရှက်၊ သုံး လေးရှက် ရကြပါပြီ။ ဥပဒေအသိ ဓာတ်ခံနည်းခြင်းနှင့် ကိုယ့်သားသမီး အခြေအနေကို ထည့်မတွက် အကျင့် သိက္ခာနှင့် မပြည့်ဝသောရှေ့နေ အဖွဲ့ ပွဲစားတို့၏ သားကောင်၊ ရုပ်သေး ဖြစ် ရခြင်းပါတကား။

နတ်တလင်းချစ်လှင်
၀၉-၂၅၃၇၆၁၅၉

ကလေး
ကလေးများ
ကျယ်စိတ်များ
မြသိန်း

ကိုယ့်တရား ကိုယ်စီရင်သွား

မြသိန်း

သူ့အမည်မှာ ဘသိ။ ဓနုရား ဘသိ။ တယောဆရာကြီးဦးကြည်နှင့် အငြိမ့်သမ ဖေါ်ဖေါင်းမလေးတို့မှ မွေး ဖွားလာခဲ့သူ။

ဘသိသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက သီချင်းဆိုခြင်း၊ ဖခင်၏တယောသံကို နားထောင်ခြင်း အသက်ငါးနှစ်အရွယ်မှ စ၍ တယောတိုးခြင်း၊ ဖခင်နှင့်မိခင်

နောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ပြီး ဂီတအနုပညာကို ဆည်းပူး၏။

ကျောင်းပညာကို အဋ္ဌမတန်း အောင်သည်အထိသာ သင်ပြီးနောက် ဖခင်ထံမှ တယောတိုးပညာနှင့် ဖခင်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးထံမှ ဓနုရားအတီးပညာ ကို သင်ယူခဲ့သည်။

ဘသိသည် ဓနုရားတီးခြင်းကို ပိုမို

နှစ်ခြိုက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဓနုရားကို သာ အတီးပူး၏။

သူ့အသက် တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် ကျော်ကျော်တွင် မန္တလေး၌ သူ့ကို ဓနုရားဘသိဟူ၍ လူသိများလာ၏။ ရုပ် ရည်ရူပကာကလည်း ကြည့်ရော်ရှုရော် ရိရာ သူ့အနိဉ် အမျိုးသမီးပရိသတ်များ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေ၏။

မြသိန်း

သဘာဝအသက် နှစ်ဆယ်အရွယ်
တွင် ရန်ကုန်ရောက်လာ၏။ အနုပညာ
ဝါသနာရှင် သူဌေးတစ်ယောက်က
အပျော်တမ်းတီးဝိုင်းထောင်ရာ ဘသီကို
စန္ဒရာတီးစေ၏။ လခကောင်းကောင်း
ပေး၏။

အားလပ်ချိန်များတွင် ဘသီသည်
စန္ဒရာတီး သင်လိုသူများကို အခကြေး
ငွေယူ၍ သင်ပေး၏။ ဘသီ၏လက်ထဲ၌
ငွေများရွှင်လာ၏။

“ဘသီရဲ့စန္ဒရာသံကို နားထောင်
ရမှ အိပ်ပျော်တယ်”

ဟု အချို့အမျိုးသမီးများက ပြော
လာကြ၏။

ဘသီထံ စန္ဒရာအတီး သင်သူ
များတွင် အမျိုးသမီးများက အများသား
များထက် ပိုများ၏။

“ဘသီ မင်းသတိထားနော်။
စန္ဒရာကိုခုတ်လုပ်ပြီး မရှုပ်မပွေ့နဲ့”

ဘသီ၏ မိဘနှစ်ပါးက မန္တလေးမှ
နေ၍ သားဖြစ်သူကို သတိပေးသည်။
“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဘသီသည် ထိုမျှသာပြော၏။

* * *

ဒေါ်လီလီ၊ အသက်သုံးဆယ်သာ
ရှိသေးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။
သူဌေးကြီးဦးရွှေ၏ ချစ်မငြီးသော ဝန်း
ဦးရွှေ၏အသက်မှာ ခြောက်ဆယ်နှစ်။
ဒေါ်လီလီမှာ သူ၏ ခုတီယအိမ်ထောင်။

သူထက် အသက်ထက်ဝက်ငယ်
သော ဒေါ်လီလီကို ဦးရွှေသည် အစစ
အရာရာ အလိုလိုက်၏။ ဒေါ်လီလီမှာ

အင်္ဂလိပ်သွေးပါသောကပြားမဖြစ်သည်။
“ဘသီနဲ့ ကျွန်မ စန္ဒရာအတီး
သင်ချင်တယ် ဒေါ်လင်”

ဒေါ်လီလီက ထိုမျှသာပြောသည်။
ဦးရွှေသည် ဘသီကို အခကြေး
ငွေများပေးပြီး အိမ်တွင် ဝန်းဖြစ်သူ
ကို စန္ဒရာတီးသင်စေ၏။

ရှုပ်ရှည်ချောမောသော ဒေါ်လီလီ
မှာ အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်ဟု ထင်ရ
လောက်အောင် နုပျိုလှပသူဖြစ်သည်။

စန္ဒရာအတီးသင်ပေးရင်း ဘသီ
နှင့် ဒေါ်လီလီတို့သည် ဦးရွှေနောက်
ကွယ်၌... နောက်ကွယ်၌...

* * *

သို့နှင့် ဘသီနှင့် ဒေါ်လီလီတို့၏
တိတ်တိတ်ပုန်း တတ်လမ်းဖြစ်ပြီး
ခြောက်လကျော်ကျော်အကြာ၌ သူဌေး
ဦးရွှေတစ်ယောက် ရုတ်တရက်သေဆုံး
သွား၏။ နှလုံးရောဂါနှင့် ရုတ်တရက်
သေဆုံးသွားသည်ဟု ဆရာဝန်က
ထောက်ခံချက်ပေး၏။

သူဌေးဦးရွှေတွင် အခြားသားသမီး
များလည်း မရှိလေရာ ဦးရွှေ၏ပိုင်ဆိုင်မှု
အားလုံးကို ဝန်းဒေါ်လီလီက အမွေခံ
လိုက်ရ၏။

“အခုမှပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်
ချစ်ရတော့တယ်”

ဒေါ်လီလီက ပြောရာ
“သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

ဘသီက ထောက်ခံ၏။

သို့နှင့် ဦးရွှေသေပြီး တစ်နှစ်
အကြာ ဘသီနှင့် ဒေါ်လီလီတို့ တရားရုံး

တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ တရားဝင်ယူ
လိုက်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် တရားဝင်အိမ်
ထောင်ထူပြီး တစ်နှစ်အထိ ဘသီသည်
ဒေါ်လီလီအနားမှမခွာ။

နှစ်နှစ်အကြာ ဘသီ အပြင်ထွက်
သည်က များလာသည်။

“မမရယ်... ကျွန်တော်က စန္ဒရာ
ဆရာမဟုတ်လား”

ဘသီက ဆင်ခြေပေးသည်။

ဒေါ်လီလီတစ်ယောက် ဝဋ်လည်
လေပြီ။ သူက ဦးရွှေကို နိုင်ခဲ့သလို
ဘသီသည် သူ့ကိုနိုင်လေပြီ။ တဖြည်း
ဖြည်းနှင့် ဒေါ်လီလီတစ်ယောက် စိတ်
ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်လာ၏။

ဘသီသည် သူထက် အသက်
ဆယ်နှစ်ငယ်သေ ကလေးမတစ်
ယောက်ကို စန္ဒရာတီးသင်ပေးနေ၏။

တစ်လ... နှစ်လ... သုံးလ။

ခြောက်လအကြာ၌ ဘသီသည် စန္ဒရာ
အတီးသင်ပေးနေသော ကလေးမ ဝင်း
ရွှေအိနှင့် ရှမ်းပြည်နယ်သို့ ခရီးထွက်
သွား၏။

ဒေါ်လီလီတစ်ယောက် ဘာမှ
မတတ်နိုင်။

ဝင်းရွှေအိ၏ မိဘများက ဝင်းရွှေ
အိကို သမီးအဖြစ်မှ စွန့်လွှတ်လိုက်၏။

ဘသီသည် ဒေါ်လီလီထံမှ ဘာမှ
မယူခဲ့။ သူတိတ်တိတ်စုထားသော ငွေ
များကိုသာ ယူခဲ့သည်။

ဘသီသည် သူထက်ငယ်သော
ဝင်းရွှေအိကို အလိုလိုက်၏။ ဘသီတို့
ကြာလာသောအခါ ငွေများနည်းလာ

သည့်။ ဘသီသည် ငွေရအောင်ကြံထုတ်
ရတော့သည်။

ဘသီနှင့် ဝင်းရွှေအိတို့ ရန်ကုန်မှ
ထွက်သွားပြီး တစ်နှစ်ကျော်ကျော်
အကြာ ခုတိုနှစ်ယောက် ရပ်ဖျက်၍
ရန်ကုန်သို့ပြန်လာကာ ခြံစွန့်တည်းခို
ခန်းတစ်ခုတွင် လျှို့ဝှက်စွာတည်းခိုကြ
သည်။ ဘသီသည် သူတည်းခိုနေသော
တည်းခိုခန်းမှ တစ်ညတွင် တစ်ညလုံး
ပျောက်သွားသည်။

နံနက် အလင်းရောင်လာခါစ၌
ပြန်ရောက်လာ၏။ သူ့တွင် ငွေများရွှေ
များ ပါလာသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် အလင်း
ရောင်လာခါစ၌ပင် ဘသီနှင့် ဝင်းရွှေအိ
တို့ တည်းခိုခန်းမှ ထွက်ခွာသွားကြ၏။
သူတို့သည် မြန်မာပြည်တောင်ပိုင်းတစ်
နေရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။ ပင်လယ်
ကမ်းခြေ ချောင်ကျသော နေရာတစ်ခု။

ယခုခရီးစဉ်၌ ဘသီသည် ရှေ့က
လို ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိကြောင်း ဝင်းရွှေ
အိ သတိပြုမိသည်။

“ကောင်းကောင်း နေမကောင်း
သွားလား။ ညည အိပ်မပျော်တာ အဝင်း
သိတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုကိုနုတ်က
‘မမ မလာနဲ့ သွားသွား’ဆိုပြီး အသံ
ထွက်တယ်”

“ဟုတ်တယ်...ကိုကို ညည
အိပ်လို့မရဘူး”

“ကိုကို မမကို သတိရနေလို့
ထား။ သတိရရင် ပြန်သွားလေ။ အတူ
တူပြန်နေပေါ့”

ဝင်းရွှေအိကပြောရာ ဘသီက

“ဟာ...ဘယ်ဖြစ်လဲ။ ကိုကို
အဝင်းနဲ့ပဲ နေမှာပေါ့”

ဟုပြောသည်။

ဘသီသည် ညဘက် အိပ်ဖျက်
လွန်း၍ ဝိန်းခွံလာသည်။

သို့နှင့် ထိုပင်လယ်ကမ်းခြေသို့
ရောက်ပြီး တစ်လအကြာ ညနေ နေ့ပါ
ခါစ၌ သူတို့နှစ်ယောက် သဲသောင်စပ်၌
လမ်းလျှောက်ရင်း ကမ်းစပ်တစ်နေရာရှိ
ကျောက်ဆောင်ပေါ်၌ သူတို့ထိုင်ကာ
နေဝင်ချိန်အလှကို ကြည့်နေကြသည်။

ဒီရေကလည်း တဖြည်းဖြည်း
တက်လာရာ ကျောက်ဆောင်ခြေရင်းသို့
ရေများ ရိုက်ပုတ်စပြုလာလေပြီ။

ထိုအခိုက် ဘသီသည် မလှင်း
မကမ်းသို့ လက်ညှိုးညွှန်၍ -

“အဝင်း...ဟောဟိုအရာကို
ကြည့်စမ်း။ မိန်းမတစ်ယောက် ကိုကို
ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။ မမနဲ့ တူ
လိုက်တာ”

ဟု ပြောသောကြောင့် ဝင်းရွှေအိ
သည် ဘသီညွှန်ပြရာဘက်သို့ ကြည့်
လိုက်သည်။ ဘာမှမတွေ့။

“ကျွန်မ ဘာမှမတွေ့ဘူး ကိုကို”

“ငါ့ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။
မမမှ မမအစစ်”

ဘသီသည် ထိုသို့ပြောပြီး ထိုင်
ရာမှ ရုတ်တရက်ထလိုက်စဉ် ခြေချော်
၍ ကျောက်ဆောင်အောက်သို့ ရောက်
သွားသည်။ ထိုအခိုက် ဒီရေလှိုင်းလုံး
တစ်လုံးက သူ့ကိုယ်ပေါ်သို့မူပြီး ပြန်
ထွက်သွားသည်။

“ကိုကို...ကိုကို”

ဝင်းရွှေအိသည် နှစ်နှစ်ချိန်
ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှ လျှောက်ကြည့်သော်
ပြီး ဘသီကိုဆွဲထုန်း ဘသီမှာ ထောင်
မရှက်။ ဝင်းရွှေအိ ဆွဲမထုနိုင်။

ထိုအခိုက် အမျိုးသားနှစ်ယောက်
ရောက်လာသောကြောင့် ဝင်းရွှေအိက
အကူအညီတောင်းရာ သူတို့က ဘသီ
ကို ကမ်းစပ်ရေလွှတ်ရာသို့ ဆွဲယူလာ
ကြသည်။

သူတို့သည် ဘသီကိုပက်လက်
လှန်၍ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်
သည်။

“သေရပြီ”

သူတို့က ပြောလိုက် ကြသည်။

ဝင်းရွှေအိက ဘသီမသေမီ ဖြစ်
ရပ်များကိုပြောပြသည်။ သူ ကယောင်
ကတစ်ဖြစ်နေပုံများကိုပါမကုန် ပြောပြ
သည်။

ဤတွင် လူတစ်ယောက်က -

“ဘသီ...ဇနီးသား။ သူ

တရား သူစီရင်သွားတာပါ။ ကျွန်တို့က
ရန်ကုန် အင်စိန် စီအိုင်အီကပါ။ ဘသီရဲ့
ဇနီး ဒေါ်လီလီသေဆုံးမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး
လိုက်လံစုံစမ်းနေကြသူတွေပါ။ အခု
တော့လည်း အမှုက ပြီးသွားပါပြီ။

“အင်း...ဘသီလည်း ဒေါ်လီလီ
အတိုင်း ရေမွန်နဲ့ပြီး သေသွားတာကိုး”
အခြားလူတစ်ယောက်၏ နှုတ်မှ
အသံထွက်သွားလေတော့၏။

မြသိန်း

ကြုံလာတဲ့အလှည့်

မော်တင်သိန်းထွန်း

ပြည်လတ် အလှည့်

မော်တင်သိန်းဇော်လ

“ရေခပ်မကြုံ၊ ထင်းခွေကြုံ”
“အတက်မကြုံ၊ အဆင်းမှာကြုံ”
“အလင်းမကြုံ၊ အမှောင်မှာကြုံ”
“အသွားမကြုံ၊ အပြန်မှာကြုံ” ဟူသော လူ့လောကီ၌ အကြံနှင့် အလှည့်များ အကယ်ပင်ရှိတတ်သည်။ မယုံမရှိကြပါနှင့်။

တစ်နေ့သ၌ နေဝင်ရီတရော နွားရိုင်းသွင်းချိန်၌ ဘတိုးတစ်ယောက် ဗာဒံပင်အောက်ရှိ လမ်းဘေးအရက် ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်တွင် တစ်ဦး တည်းအရက်သောက်၍ ကောင်းနေဆဲ၊ ရေချိန်ကိုက်နေဆဲမှာ ဖိုဝင်းတို့ တစ်သိုက်ကို စိန်ကုလားက ဓားမြှောင် ခါးထိုးလို့ လိုက်ရှာနေတယ်ဆိုသော သတင်း အမတ်လာအသံတစ်ခုက သူ့ ဇနီးအစုံသို့ ငှက်ဆိုးထိုးလာသည့် နယ် အမှတ်မထင်မျှ ကောက်ကာဝင် ကာနှင့် ရုတ်ခြည်းရုတ်တရက်ဆိုသလို စူးစူး ဝင်ရောက်ကြားသိလိုက်ရ၍ အရက်သောက်ကောင်းနေသည့် ဘတိုး ချော သောက်နေဆဲဖြစ်သော အရက် များပင် အမှူးပျောက်သွားကာ လန့် ဖျပ်ထိတ်လန့်၍ တုန်လှုပ်ရင်း ရင်ဖို သွားရလေသည်။

“အမလေး... မဖြစ်ချေဘူး။ ငါ ဖိုဝင်းတို့နောက်ကို၊ ဘော်ဒါဆီကို အမြန်လိုက်ခြေမှ ဖြစ်တော့မယ်။ စိန်ကုလားက တကယ်လက်သံပြောင် ထယ် အဟုတ်ထိုးသွင်းမယ့်၊ နှိပ်မယ့်

အကောင်။ အမှုဟောင်းတွေတောင် မပြတ်သေးဘူးလို့ ကြားတယ်။ တကယ်ပဲ ဖြင်းတော့ သတ်တော့မှား ဘုရားဘုရား”

ဟု ဘတိုးသည် ကြောက်လန့် တကြား၊ စိုးရိမ်တကြီး ပူပင်ရေရွတ် ခံစားမိရင်း ဝန်းဆန်ထလိုက်ကာ အရက် ဆိုင်ကလေးမှ အမောတကော ကျော ကယာနှင့် ပြေးထွက်သွားလေသည်။

တကယ်မှာတော့ စိန်ကုလား လိုက်ရှာနေသည်ဆိုသော လူငယ် ကလေး ဖိုးဝင်းမှာ ခိုးသားအေးချမ်း သော်လည်း အပေါင်းအသင်းဖက်တွယ် ၍ အားနာတတ်ကာ ပါလေရာ ငါးပိ ချက်နယ် ရွာထဲရှိ သူငယ်ချင်းငယ် ပေါင်းတစ်စုတို့နှင့် ခေါ်သမျှလိုက်ကာ ပျော်တတ်ပါးတတ်၊ ပွေတတ်သူကလေး သာဖြစ်သည်။ အဆိုးအသွမ်း လူစိုက်၊ လူပေါ့၊ လူတေထဲက မဟုတ်ချေ။

ဘတိုးသည် မျက်ကလူးဆန်ပျာ ပူပန်နိုး၍ ပရိဒေဝစိုးရိမ်စိတ်ကြီးစွာနှင့် စိန်ကုလားက ဖိုးဝင်းတို့ကို မဆိုစိ၌ တင်ကြို၍အုပ်မိရအောင် သတိပေး ကာကွယ်ပေးနိုင်ရအောင်၊ ရှောင်နိုင် တိမ်းနိုင်ကြရအောင် ဖိုးဝင်း နိစ္စဓူဝ သွားတတ်၊ ထိုင်တတ်၊ စားတတ်၊ သောက်တတ်၊ လည်တတ်၊ ကစား ပျော်ပါးတတ်သော လက်ဖက်ရည် ဆိုင်၊ ဇွီဒီယိုဆိုင်၊ ဂိန်းဆိုင်၊ မုန့်ဟင်း ခါးနှင့် ထမင်းဆိုင်၊ ကွမ်းယာဆိုင်၊

အရက်ဆိုင်၊ ကျားဝိုင်း၊ ချက်(စ်)ပွဲ၊ ဘောကွင်း၊ ကေတီဗီဆိုင်၊ သူငယ် ချင်းဘော်ဒါများအိမ်၊ မိန်းကလေး မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းများအိမ်၊ စာအုပ် ဆိုင်၊ ကွင်းပြင်တံတိုက် စောကပ်ပြီး တောနင်းကာ အသံအမဲမျှ လိုက်လံ ရှာဖွေ သတင်းမေး၍ ခြေရာခံရှာ သော်လည်း ဘတိုးခမျာ ဖိုးဝင်းတို့ တစ်သိုက်ကို မတွေ့ရ။ သတင်းအစ အနုပင် ဗရူး တစ်ခါ ဖိုးဝင်းနေအိမ် ဆီသို့ ကမန်းကတန်းပြေးကာ သွား မေးကြည့်၊ သွားရှာကြည့်သော်လည်း အလျဉ်းမျှ မတွေ့မမြင်ရ။ သတင်းမရ ရှာချေ။ ဒီကြားထဲ ဖိုးဝင်းကို ရှာရှေ့ နောက်တောင်မြောက် ပတ်လည်အစု မှာ ပြေးတာရှာနေစဉ် စိန်ကုလားက လည်း ဘတိုးကဲ့သို့ပင် ဖိုးဝင်းတို့ကို မတွေ့ရသေး၍ ပြေလွန်ကာရှာနေ ကြောင်းကို လမ်း၌ ကြားရပြန်၍ ဘတိုးခမျာ ထိပ်မြွေပေါက်ခံရသည့် နယ် ရင်ပူချောက်ချား၍ ဗလောင်ဆူရ ပြန်ရှာလေသည်။

ဘတိုးသည် သောက်ထားသည့် အရက်များပင် အမှူးပျောက်သွားကာ ဖိုးဝင်းအတွက် ရင်ပူဗလောင်ဆူပြီး ရေဆာလာ၍ ကွင်းထိပ်ရှိ ရေအိုးစင် တွင် ရေဝင်သောက်လေသည်။ ပြီး သော် ဘတိုးသည် ဖိုးဝင်းသွားလာစား သောက်တတ်သော နေရာအနှံ့နှင့် ဘူ ဇာနေအိမ်ဆီသို့ အပြေးသွားသွက်

ကာ ထပ်၍ အသဲအမဲအပြင်းအထန်မျှ ဖိုးဝင်းကို ရွာပြန်လေသည်။ ဘတိုးသည် ရွာထဲတွင်ဖိုးဝင်းကို ကျွဲကန်းတောင်းမှောက် ဟိုဒီအနံ့အပြား ခြေလှန်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရပြန်သဖြင့် “မတော်တဆများ စိန်ကုလားက ဖိုးဝင်းတို့ကို တစ်နေရာရာမှာ ရွာတွေ့သွားပြီး ရှင်းလိုက်ပြီလားမသိနိုင်ပေဘူး” ဟု တွေးမူ စဉ်းစားမိပြန်ရင်း ဒေါင်ချာစိုင်းနေလေသည်။

ဘတိုးတစ်ယောက် ဖိုးဝင်းအတွက် ယခုလို သွေးသားညီအစ်ကိုရင်းမဟုတ်သော်လည်း ဖိုးဝင်းပူပင်ရပြီး အသေအလဲမျှ လိုက်ရှာနေရသည့် အကြောင်း ဝါခြားဖြစ်အင်နှင့် ပတ်သက်၍ ဘတိုးအနေနှင့် နောက်ခံအတိတ်အကြောင်းအချက်တစ်ရပ် ရှိခဲ့လေ၏။ ယင်းဘတိုးနှင့် ဖိုးဝင်းတို့ နှစ်ဦး၏ နောက်ခံအတိတ်အကြောင်း အချက်တစ်ရပ်မှာ တစ်ချိန်တုန်းက ဘတိုးအရက်မူးလွန်ကာ အချိန်လွန်မှောင်မိုက်ခို သွားလာနေထိုင်မှုနှင့် အဖမ်းခံရခဲ့စဉ်က ဖိုးဝင်း၏ဖခင်ဖြစ်သူက ဘတိုးကို အာမခံပြီးထုတ်ပေး ကယ်တင်ပေးခဲ့သော ကျေးဇူးတရားများ ရှိခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဘတိုး ဖိုးဝင်းကို စိန်ကုလားဘေးမှ လွတ်ရေးအတွက် လိုက်ရှာရင်း မတွေ့ရ၍ စိတ်မောကိုယ်မော ဖြစ်ကာ စိတ်ဓာတ်လည်းကျ ပူလည်းပူပင်မိပြီး ဖြစ်သမျှတော့ အကောင်းချည်းပဲပေါ့။ ဖိုးဝင်းကို ငါလည်းရှာတာပဲ။ တကယ်လို့ စိန်ကုလားက ဖိုးဝင်းတို့ကိုတွေ့သွားရင်လည်း “ငါမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့ဟု ချေရွတ်ရင်း ဖိုးဝင်းတို့အိမ်ကို တစ်ခါသွား

မေးရန်အတွက် မောပန်းနွမ်းလျှော့နှင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ဘတိုး ကွင်းစပ်ဘေးလမ်းက ပတ်ကာလျှောက်လာစဉ် ခဏတာမျှအကြာခန့်တွင် သူ၏ ရွေ့တူရူဖြစ်ရာ မလှမ်းမကမ်းမနီး မဝေးခန့်ဆိုမူ ဖိုးဝင်းစာစဉ်းတည်း ဆေးလိပ်ဖွာ၍ လျှောက်လှမ်းလာသည်ကို ရှုတ်တရက် အမှတ်မထင်မျှ ဘွားခနဲဆိုသလို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ ဘတိုးဝမ်းသာသွားပြီး ဖိုးဝင်းဆီကို ကမ်းရှေးထိုး အမောတကောနှင့် ဒုန်းစိုင်းပြေးသွားပြီး -

“အမလေး ... မသားကောင်လေး။ စိန်ကုလားက မင်းတို့တစ်သိုက်ကို ရှာနေတယ်တဲ့။ မင်းသိပြီးပြီလား။ ဒီကောင် မင်းတို့ကိုတွေ့သွားရင် မချောင်ဘူး။ မင်း ဘယ်သွားနေတာလဲကွာ။ ငါ့မှာ မင်းကို စိုးရိမ်လွန်းလို့ ရှာရင်းနဲ့ ဖတ်ဖတ်မောနေပြီကွာ။ ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွာ။ ပြန်ပြန်ရှင်းပြပါဦး”

ဟု အငမ်းမရ အပူတပြင်းပြောရင်း ဖိုးဝင်းကို မေးလေသည်။

ဘတိုးမကားများကို ကြားရ၍ ဖိုးဝင်း အံ့လည်းသြ။ ကြောက်လည်းကြောက်လန့်သွားမိကာ ဘတိုးကို

“အစ်ကိုတိုး .. ကျွန်တော်နဲ့ စိန်ကုလား မတွေ့တာနှစ်ချီနေပြီ။ သူနဲ့ကျွန်တော်တော့ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတွေထဲက တစ်ဦးဦးနဲ့ သူနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ သူ့ညီနဲ့ ဘော်ဒါတွေနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိကြသလားတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော်က လူခင်လူသိများတော့ ကျွန်တော်ကို ခေါင်းတည်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

ဟု ပြန်ပြောကာ အသိပေးလေ

သည်။ ဖိုးဝင်း စကားများအဆုံးတွင် ဘတိုးကလည်း ဖိုးဝင်းအား -

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ မင်းနဲ့ ဒီကောင် ဘာမှမဖြစ်ပေလို့ပဲ။ ငါလည်း အသေအချာမသိဘူး။ ဒီကောင်က မင်းကိုရှာနေတယ်လို့ ကြားရတော့ စိတ်တွေပူပြီး မင်းကို တစ်ညနေနဲ့ တစ်ညလုံး လိုက်ရှာနေတာကွ။ ကံကြီးလို့ မင်းနဲ့ဒီကောင် မဆုံဖြစ်တာ။ ဒါနဲ့နေပါဦး။ မင်းက ဘယ်သွားနေတာလဲ။ မင်းကိုရှာရလို့ ရှာရင်းနဲ့မောလို့ သောက်ထားတဲ့ အရက်တွေပါ ပျောက်လို့ လျှာထွက်နေပြီကွ”

ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ ဘတိုး ဖိုးဝင်းကိုခေါ်ပြီး ဖိုးဝင်းတို့နေအိမ်ကို ပြန်ဖို့တော့ ည ၁၁ နာရီပင်ကျော်နေပြီ။ ကံကြီး၍ ထိုည၌ စိန်ကုလားနှင့်လည်း မဆုံတွေ့ကြရချေ။

ဖိုးဝင်းတို့ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရချေမည်။ ထိုညတွင်ပင် ဖိုးဝင်း၏ သူငယ်ချင်းများ၏ မိဘများနှင့် လူကြီးများက စိန်ကုလားနှင့် ညှိနှိုင်းပေးရာ စိန်ကုလားက ကျေအေးလက်ခံခဲ့၍ သင့်မြတ်အေးချမ်းခဲ့ရလေသည်။ ဖိုးဝင်းတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုတို့လည်း ဘေးကင်းခဲ့ကြရလေသည်။ စိန်ကုလား၏ဓားချက်မှလည်း လွတ်ခဲ့ကြရလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ... ဘတိုးတစ်ယောက်ကတော့ ကျေးဇူးရှိခဲ့ဖူးသူ၏ သားဖြစ်သူကို ကယ်ဆယ်တုံ့ပြန်ရသော ခွင့်အလှည့်ကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည့်အတွက်တော့ ကြည်နူးဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေ၊ ရှိနေလေသည်။

မော်တင်သိန်းမော်

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်တွင် ကလေးခိုးပိုက်များမှ ကလေး ခိုးယူနေသည့် ကောလာဟလသတင်း ချပြရှင်းလင်းဆွေးနွေး

(၂၇)ရက်နေ့ ဇန်နဝါရီလ (၁၄:၀၀)နာရီအချိန် ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ အမှတ်(၂) အခြေခံပညာအထက်တန်းကျောင်း၊ တေဇခန်းမတွင် မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရဲမှူးခင်မောင်လတ် မှ ကလေးခိုးပိုက်များ ကလေးခိုးယူနေသည့် ကောလာဟလသတင်း ချပြရှင်းလင်းခဲ့ရာ ရုပ်မိ/ရုပ်ဖများ၊ ဆရာ/ဆရာမများ၊ ကျောင်းသား/ကျောင်းသူများမှ ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြောင်း သိရပါသည်။

စန္ဒရီ
အေးလ်
(အိမ်သူ)

of 1945

ထောက်ကြွသိန်းမောင်

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

၁၉၈၅ ခုနှစ်။

“အချုပ်ခန်းတာဝန်မှူး”

နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ် ကျော်လွင်က အချုပ်ခန်းရှိရာသို့ လက် ထိတ်ခတ်ထားသည့် လူတစ်ဦးကို ခေါ် လာသည်။

“အချုပ်ခန်းကို စောင့်ကြပ်လျက် ရှိ”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းမောင်က အရိုအသေပြုရင်း ပြောသည်။

“ဒီလူကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့် ထားလိုက်ပါ။ စခန်းမှူးခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး နဲ့က ပြန်လာမှ အကြောင်းစုံတင်ပြပြီး အမှုနဲ့ပတ်သက်လို့ စစ်ဆေးလိမ့်မယ်”

ရဲတပ်ကြပ်ကြီး ထွန်းမောင်က အချုပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ပြီး ထိုသူကိုထည့် ထားလိုက်သည်။ ထိုသူက ထော့နင်း ထော့နင်းနှင့် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ သည်။

“နာမည် ဘယ်သူလဲ”

အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ တန်းစီးက အချုပ်သားသစ်ကို မေးသည်။

“သိန်းမောင်”

“အဘအမည်”

“ဦးဘိုးဆင့်”

“ဘာအမှုလဲ”

“ထူသတ်မှု”

“ပုံစံထိုင်ပြမယ်။ သေသေချာချာ

ကြည့်ထား။ မင်းဟာ အချုပ်ကျတစ် ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီတော့ အပြင်မှာ နေထိုင်သလို မရတော့ဘူး။ အချုပ်ခန်း စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမယ်။ အချုပ် သားအချင်းချင်း ရန်မပြစ်ရဘူး”

အချုပ်ကျတန်းစီးက ပုံစံထိုင်ပြ သည်။ သိန်းမောင်က လိုက်ထိုင်သည်။

“သက်သက်သာသာ နေလို့ရပြီ။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ဘာကြောင့် မင်းက လူသတ်ရတာလဲ။ မင်းရုပ်ရည်ကြည့်ရ တာ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်မယ့် သူမျိုးပါ”

“ကျုပ်အသက်ကို ရန်ရှာလာ တော့ ပြန်လည်ခုခံရင်းနဲ့ လူသတ်မိ သွားတာ။ သတ်မိတာမှ တစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ခုနစ်ယောက်”

“ဟင်”

သိန်းမောင်၏ စကားကြောင့် အချုပ်ကျတရားခံများအားလုံး အံ့သြ သွားကြသည်။ သိန်းမောင်၏အနားသို့ လည်း တိုးကပ်လာကြသည်။

“မင်းအကြောင်းကိုတော့ စိတ်ဝင် စားသွားပြီဟေ့။ အပန်းမကြီးဘူးဆိုရင် ငါတို့ကို ပြောပြပါလား”

အချုပ်ခန်းတန်းစီးက ပြောသည်။

“စိတ်ဝင်စားရင်တော့ ပြောပြရ တာပေါ့ဗျာ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် တစ်ရွာ တည်းမှာ ခုနစ်လောင်းပြိုင် အသုဘချ

ရတော့မယ်။ ခင်ဗျားတို့ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ကြားဖူးသလား။ သိန်းမောင် က အားလုံးကြားဖူးအောင် လုပ်ပြ လိုက်ရပြီလေ။ ကျုပ်နာမည်ရင်းက သိန်းမောင်။ ကျုပ်က ငယ်ငယ်တုန်းက တအားဆော့လို့ ညောင်စူးတယ်။ ညောင်စူးတဲ့အထိရာကပြင်းထန်တော့ အတော်ကလေး ဆေးကုလိုက်ရတယ်။ အနာပျောက်သွားတော့ ခြေထောက်က ပုံမှန်အတိုင်း လျှောက်လို့မရတော့ဘူး။ ထောက်ကြွ ထောက်ကြွနဲ့ သွားရတော့ တာပေါ့။ အဲဒီမှာတင် ခင်မင်သူတွေက ထောက်ကြွသိန်းမောင်လို့ နောက်ပြောင် ခေါ်ကြရင်းက အဲဒီအမည်တွင်သွား တယ်။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ထောက်ကြွ သိန်းမောင်ဆိုရင် မသိသူရှားပါတယ်ဗျာ”

သိန်းမောင်က မျက်နှာပြုံးရွှင်စွာ ဖြင့်ပြောသည်။ အချုပ်ခန်းတန်းစီးက ခေါင်းတဆတ်ဆိတ်ညိတ်ရင်း နား ထောင်နေသည်။

* * *

သိန်းမောင်က လူချစ်လူခင်ပေါ သည်။ သိန်းမောင်အသက်က ၃၁ နှစ်ရှိ ပြီ။ ဖခင်ဦးမြသာ၊ မိခင်ဒေါ်သဲအိမ်တို့က သားကြီးသိန်းမောင်နှင့် သားငယ်သိန်း ထွန်းတို့ကို မျက်စိအောက်ကအပျောက် မခံ သားကြီးသိန်းမောင်က ဖခင်၏

လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်သည်။ သားငယ်သိန်းထွန်းက ခိုင်းမှလုပ်ပေးတတ်သည်။ မိဘများက သိန်းမောင်ကို အိမ်ထောင်ရက်သား ချပေးချင်သည်။ သည်တော့ သိန်းမောင်၏ ဆန္ဒကို မေးသည်။

“ခြေထောက် ထောင့်ထောင့်နင်းနွဲ့ကျွန်တော့်ကို ဘယ်မိန်းကလေးက ယူမှာလဲဗျာ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိန်းမ မယူချင်ပါဘူး”

“ခြေထောက်ထောင့်နင်းတာ ဒုက္ခတမဟုတ်တာ သားရယ်”

“ဒုက္ခတမဟုတ်ပေမယ့် ဘယ်မိန်းကလေးက ကျွန်တော်နဲ့ တွဲသွားတဲ့ လာချင်မှာလဲဗျာ။ လူတွေရယ်စရာကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့...ဟား ဟား ဟား”

သိန်းမောင်က သဘောကျပြီး ရယ်သည်။

“မင်းကို...ချောင်းနှစ်ခွရွာက ဦးတင်ဦးရဲသမီး ပိုးဥနဲ့ပေးစားချင်တာ။ လူကြီးချင်း စကားကမ်းလှမ်းလိုက်ရမလား သိန်းမောင်”

“အဖေထိုသဘောပဲဗျာ။ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ကို ငြင်းမှာတော့ သေချာတယ်”

သိန်းမောင်တွက်ကိန်း မှန်သည်။ ပိုးဥက သိန်းမောင်ဆိုလျှင် လက်မခံနိုင်ပါဟု အကြောင်းပြန်သည်။ သိန်းမောင်က စိတ်မဆိုး။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝပေးအခြေအနေကြောင့် မိန်းကလေးကခေါင်းခါတာပဲ။ အပြစ်တင်စရာ မရှိပါဘူး”

“မင်းရဲ့ညီ သိန်းထွန်းကတော့ ရည်းစားရှိနေပြီထင်တယ်”

“သူလည်း အရွယ်ရောက်နေပြီပဲ အဖေရယ်။ ရည်းစားတော့ ထားမှာပေါ့။ ဒါနဲ့ သူ့ရည်းစားက ဘယ်ရွာကလဲ။ ဒီရွာထဲကပဲလား”

“တောင်ဘက်ကွင်းရွာက တောသူဌေး ဦးလှမောင်ရဲ့သမီး အေးနွယ်နဲ့လေ”

“ကောင်မလေးက ကျွန်တော်တို့ရွာက သူ့အခေါ်မသန်းကြည်တို့အိမ်ကိုလာလို့ ဖြင့်ဖူးပါတယ်။ သူ့အဖေဦးလှမောင်က ခြံကသူဌေးတွေနဲ့ပေါင်းပြီး ဘဝင်ကိုင်နေတာ။ ဗြဲသွားတာတောင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကြီး စီးလို့ဗျ”

“သူ့ချင်းသားလို့ သူစီးတာပဲကွာ။ ပြီးတော့ စပါးအရောင်းအဝယ် ကိုင်သီးနဲ့ အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတဲ့သူမဟုတ်လား။ မင်းရဲ့ ညီကလည်း လက်ကြောတင်းတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး။ အဲသလိုယောက္ခမမျိုးနဲ့မှဖြစ်မှာ။ အရောင်းအဝယ်တတ်သွားတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ။ သူက လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ဝါသနာမပါလေတော့...ဟင်း”

“ဝါသနာမပါလို့ ဖြစ်မလားအဖေရ။ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် လယ်သမားမိဘက ပေါက်ဖွားလာတာ။ မိန်းမ မယူခင်အထိတော့ လယ်ယာလုပ်ငန်းမှာ ခိုင်းရမှာပဲ။ သူ့ဘာသာ သူဌေးသမက်ဖြစ်သွားတော့လည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်တာပေါ့”

* * *

သိန်းမောင်က စာနာသနားတတ်သည်။ လယ်ယာလုပ်ငန်း သိမ်းသည့်အချိန်တိုင်း ဝမ်းစာပိုသည့်စပါးကို ကြိတ်ခွဲကာ ရွာထဲမှ သက်ကြီးရွယ်အိုများကို

တစ်အိမ်တက်ဆင်း ဆန်ဖြင့်ကန်တော့သည်။ ကလေးသူငယ်များကို မုန့်လုပ်ကျွေးသည်။ အလုပ်ကြိုးစားသော သိန်းမောင်ကို ရွာထဲမှလူများက လေးစားကြသည်။ သိန်းမောင်ကလည်း ရွာထဲမှကလေးသူငယ်များကို နောက်ပြောင်ရင်း ပျော်ရွှင်နေတတ်၏။

“မင်းရဲ့ညီသိန်းထွန်းကို ဆုံးမဦး သိန်းမောင်ရေ။ အခုတစ်လော ဒီကောင်ညဘက်အိမ်ပြန်လာတိုင်း အရက်မူးလာတယ်”

ဦးမြသာက ပြောသည်။

“လူငယ်ဆိုတော့...အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့တွေ့လို့ သောက်စားမိတာနေမှာပေါ့”

သိန်းမောင်က သူ့အဖေ စိတ်သက်သာရာရစေရန် ပြောသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးကွ။ ဒီကောင်မျက်နှာမရွှင်ပျဘူး။ စိတ်ညစ်နေပုံရတယ်...ဟင်း”

ဦးမြသာက စိတ်ပျက်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“ဒီကောင်က ဘာလို့စိတ်ညစ်ရမှာလဲ အဖေရ”

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးကွာ။ ငါက အကဲခတ်မိလို့ပြောတာ။ မင်းရဲ့ညီကို တီးတိုးမေးကြည့်ပါဦး သားကြီးရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အဖေ သားမေးကြည့်ပါဦးမယ်”

* * *

တစ်ည ညဉ့်နက်သည်အထိ သိန်းထွန်းပြန်မလာသေး၍ မိဘနှစ်ပါးနှင့်

သိန်းမောင်က ထိုင်စောင့်ရင်း စိတ်ပူနေသည်။

“ညဉ့်နက်ပြီ အဖေနဲ့ အမေတို့ အိပ်တော့”

“ဒီကောင် စည်းကမ်းပျက်နေပြီ၊ မကောင်းတော့ဘူး”

သိန်းမောင်က ခြံဝမှာ ရပ်နေသည်။ ရွာထဲမှ အပေါင်းအသင်းများက သိန်းထွန်းကိုလိုက်ပို့သည်။ သိန်းထွန်း အရက်မူးလာသည်။

“ညီလေး”

သိန်းမောင်က ညီဖြစ်သူကို ပခုံးလှမ်းဖက်ရင်း ခေါ်သည်။

“ဟင်... အစ်ကိုကြီး”

သိန်းထွန်းက သိန်းမောင်ကို သိုင်းဖက်သည်။

“ညီလေး ဘယ်သွားနေတာလဲ ကွာ။ အဖေနဲ့ အမေက ညီလေးပြန် မလာသေးလို့ စိတ်ပူနေကြတယ်”

“ဟိုဘက်ရွာကို သွားနေတာ”

“ဘာလို့ အရက်တွေမူးအောင် သောက်နေရတာလဲ မသောက်စဖူး”

သိန်းမောင်က သိန်းထွန်းအား အိပ်ပေါ်သို့ တွဲခေါ်လာသည်။

“စိတ်ညစ်နေလို့ပါ အစ်ကိုကြီး ရယ်”

“မင်းက ဘာအတွက် စိတ်ညစ်နေရတာလဲ၊ အစ်ကိုကြီးကို ပြောစမ်း”

“မသိချင်ပါနဲ့ အစ်ကိုကြီးရယ်”

“ငါတို့မှာ ဒီညီအစ်ကိုလေးနှစ်ယောက်ရှိတာ။ မင်း ငါ့ကို မတိုင်ပင်လို့ ဘယ်သူ့ကိုတိုင်ပင်မှာလဲ ညီလေးရယ်”

“ညီလေး စိတ်ညစ်နေတာကို အစ်ကိုကြီးသိရင်လည်း ကူညီနိုင်မှာ ဖျတ်ပါဘူး”

သိန်းထွန်းက ပို၍ကပ်သံဖြင့်ပြောသည်။

“ငါ့ညီလေးအတွက်ဆိုရင် အစ်ကိုကြီး အသက်သေချင်သေသွားပါစေ။ ငါ့ညီ အခုလို စိတ်ညစ်နေတာကို အစ်ကိုကြီး မမြင်ချင်ဘူး”

“ဦးလူမောင်က သူ့သမီးမအေးနွယ်နဲ့ကျွန်တော့်ကို သဘောမတူဘူးတဲ့ဗျာ။ မအေးနွယ်ကို မြို့ကသူဌေးသား တစ်ယောက်နဲ့ အတင်းပေးစားတော့မယ်”

“ဟာ... ဒါ ဦးလူမောင် လူမဆန်တာဘဲ။ မင်းကို သူက ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲ”

“လက်ကြောတင်းတဲ့ကောင်မဟုတ်လို့တဲ့။ ဟိုမသန်မစွမ်း... ကန်တော့နော် ဦးလူမောင်က အစ်ကိုကြီးကို ပြောတာ။ မသန်မစွမ်းကမူ အလုပ်ကြီးစားတယ်။ ကျန်းမာသန်စွမ်းပြီး ရေသာခိုစိတ်ရှိတဲ့သူမို့ သဘောမတူဘူးပြောတယ်”

သိန်းထွန်းအသံက ဆို့နှစ်နေသည်။

“ဟင်... ဒီလိုပြောလို့ မရဘူးလေ။ လူပျိုတာဝမှာ ဘာမှမလုပ်ပေးမယ့် ကိုယ့်အိမ်ထောင်နဲ့ကိုယ်ကျတော့ စီးပွားရှာတဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီး”

“ဒါပေမယ့် ဦးလူမောင်က ကျွန်တော့်ကို သဘောမကျတာ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

“လူငယ်တွေရဲ့ချစ်ခြင်းကို ခွဲလို့တော့ ဘယ်လက်ခံနိုင်ပါ့မလဲ”

“အစ်ကိုကြီးက ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

“မင်း ကောင်မလေးကိုခိုးပြေး

ကွာ။ ကောင်မလေးဆို အချိန်အဆက်လုပ်ထားပေါ့။ ငါ့ညီကို အစ်ကိုကြီး ကိုယ်တိုင် မိန်းမခိုးပေးမယ်”

“ဗျာ”

* * *

သိန်းမောင်က တောင်ဘက်ကွင်းရွာပြင် သစ်ပင်ရိပ်မှ လှည်းဖြင့်စောင့်နေသည်။ သိန်းထွန်းက ရွာထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်သွားကာ သူ့ရည်းစား မအေးနွယ်ကို သွား၍ခေါ်သည်။

“ကြာလိုက်တာကွာ”

သိန်းမောင်က ရှောက်သို့ လှမ်းကြည့်နေရင်းမပြောသည်။ အချိန်က ည ၁၂ နာရီကျော်လာပြီ။ တောင်ဘက်ကွင်းတစ်ရွာလုံးသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

“ဒီကောင် သူ့ကောင်မလေးကို အသေအချာမှ အချိန်အဆက်လုပ်ထားရဲလားမသိပါဘူး။ မိန်းမယူချင်တာလည်း သူ့အပြင်မရှိဘူး”

သိန်းမောင်က တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေသည်။

ခဏကြာတော့ အမှောင်ရိပ်ထဲမှ လူနှစ်ဦး ပြေးလာသည်ကို မြင်၏။ သိန်းမောင် လှည်းကို သစ်ပင်ရိပ်မှ မောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

“မြန်မြန်လာကြပါဟာ”

သိန်းမောင်က ပြောသည်။ သိန်းထွန်းက သူ့ရည်းစားကို လှည်းပေါ်သို့ အမြန်တက်ခိုင်းသည်။

“မောင်းတော့ အစ်ကိုကြီး”

သိန်းထွန်းက လှည်းပေါ်သို့ပြေးတက်၏။ သိန်းမောင်က နားလှည်းကို အပြေးကလေးမောင်းသည်။ ထိုအချိန်

တွင် တောင်ဘက်ကွင်းရွာထဲမှ လက်
နှိပ်ဓာတ်မီးရောင်များက ဟိုသည်ထိုး
သည်ကို ဖြစ်လိုက်ရသည်။ နွားလည်း
များ မောင်းလာသံကိုလည်းကြားရသည်။

“အရှောက်ကို နွားလည်းမောင်း
သွားသံကြားတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဟေ့...ဟုတ်တယ်။
အဲဒီလည်းဖြစ်မယ်”

ရွာထဲမှလူများက သိန်းမောင်တို့
နောက်သို့ နွားလည်းကို စုန်းစိုင်းမောင်း
ကာ လိုက်လာကြသည်။

“သိန်းထွန်းရာ အလုပ်လုပ်တာ
မပီရိလိုက်တာ။ အခု ကောင်မလေး
မိဘတွေသိပြီး ငါတို့နောက်ကို လိုက်
လာကြပြီ။ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ညီမတို့ကို ကယ်ပါဦး အစ်ကို
ကြီးရယ်။ အခုလိုက်လာတာ ဖေဖေ
တပည့်တွေ”

နောက်မှလည်းများက သိန်းမောင်
တို့လည်းကို မီလာသည်။

“ဟေ့ကောင်...လည်းရပ်လိုက်
စမ်း။ မအေးနွယ်ကို ခေါ်မသွားနဲ့။ ငါတို့
စကားများမထောင်ရင်တော့ မင်းတို့
မလွယ်ဘူး”

နောက်ကလည်းပေါ်မှ အသံပြု
သည်။ သိန်းမောင်က လည်းကို တုံ့ခနဲ
ရပ်လိုက်သည်။ လည်းပေါ်ရှိ ဖျာကြမ်း
အောက်မှ ငှက်ကြီးတောင်စားကို ဆွဲ
ထုတ်ကာ လည်းပေါ်မှခုန်ဆင်းလိုက်
သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ...ငါ့ညီနဲ့
ကောင်မလေးရဲချစ်ခြင်းကို ခွဲဖို့ လုံးဝ
မကြိုးစားနဲ့။ သူတို့ချစ်ခြင်းကိုခွဲချင်ရင်
ငါ့ကိုအရင်သတ်”

သိန်းမောင်က ငှက်ကြီးတောင်
စားကိုဝင့်ရင်း ပြောသည်။ ဦးလူမောင်
၏တပည့်များကလည်း လည်းပေါ်မှ
ဆင်းလာသည်။

“ခေါင်းမမာချင်စမ်းပါနဲ့ကွာ...။
အသာတကြည် ပြန်ဆည့်လိုက်ပါ”

“အနားတိုးမလာနဲ့နော်။ ငါ့စား
က မင်းတို့ကိုမညာဘူး”

ဦးလူမောင်၏တပည့်များက သိန်း
မောင်ကို စားဖြင့်ပိုင်းခုတ်သည်။ သိန်း
မောင်က ရှောင်တိမ်းသည်။ အသက်
အန္တရာယ်ကို ထိပါးလာပြီမို့ သိန်းမောင်
က တစ်ယောက်ချင်းကို အပြတ်ရှင်း
သည်။ အားလုံးခုန်စစ်ယောက် သတ်မိ
သွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး...ကျွန်တော်တို့
ကြောင့် လူတွေသတ်မိပြီ”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွာ။ ငါ့ညီလေး
စိတ်ချမ်းသာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ညီ
လေး...မင်းကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး
လည်းလမ်းကူးရွာက ငါ့သူငယ်ချင်းဖိုး
ထောင်ဆိုမှာ သွားနေကြ။ အခြေအနေ
ကောင်းတော့မှ ရွာကိုပြန်ပြီး အဖေနဲ့
အမေတို့နဲ့ လုပ်ကိုင်စားပါ။ အင်း...
မင်းတို့ရင်းနှီးစားသောက်ဖို့ငွေ လွယ်
အိတ်ထဲမှာပါတယ်။ ညီလေးတို့နှစ်
ယောက် အိုအောင်မင်းအောင် ပေါင်း
ရပါစေကွာ။ အစ်ကိုကြီးကတော့ ကျူး
လွန်ခဲ့တဲ့ဖြစ်မှုအတွက် ဖိုးခေါင်ရဲစခန်း
မှာ သွားအဖမ်းခံမယ်။ ငါ့မှာတာတွေ
မမေ့နဲ့နော်”

“အစ်ကိုကြီးရယ်”
သိန်းထွန်းတို့ချစ်သူနှစ်ဦး သိန်း
မောင်ကို ထိုင်၍ကန်တော့သည်။ ထို

နောက် သိန်းထွန်းက လည်းမောင်းပြီး
ထွက်သွားသည်။ သိန်းမောင်သည် ငှက်
ကြီးတောင်စားကိုကိုင်ကာ ဖိုးခေါင်ရဲ
စခန်းသို့လာသည်။ စခန်းမှူးအား ဖြစ်
စဉ်ကိုပြောပြကာ အဖမ်းခံသည်။ စခန်း
မှူးက စစ်ဆေးပြီး သိန်းမောင်ကို သုံး
ဆယ်ရဲစခန်းမှ အချုပ်ခန်းသို့ပို့လိုက်
သည်။

* * *

“ကျုပ်အကြောင်းကတော့ အဲဒါ
ပါပဲဗျာ။ လူသတ်မှုအတွက် ဥပဒေက
ပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကိုပဲ စောင့်ရတော့မှာ
ပေါ့”

ဤအမှုကြောင့် ထောက်ကြွသိန်း
မောင်သည် လူသတ်မှုအတွက် ထောင်
ဒဏ် တစ်သက်တစ်ကျွန်း ကျခံသွားရ
သည်။

* * *

ဦးသိန်းမောင်၊ ဘဝဇာတ်လမ်းကို
ဦးလေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ခင်မင်ရသူ ဦးထွန်း
ကြည်က ကျွန်တော့်အားပြောပြခဲ့သည်။
ဦးသိန်းမောင်သည် သာယာဝတီထောင်
အတွင်း၌ အဖျားရောဂါဖြင့် သေဆုံး
သွားခဲ့သည်။ ဦးသိန်းမောင် လူသတ်မှု
ကျူးလွန်စဉ်က ကျွန်တော့်အသက်
သည် ကိုးနှစ်သာရှိပေဦးမည်။ ကျွန်
တော်မှ ခင်းစာရေးဆရာဖြစ်လာသော
အခါ ဦးသိန်းမောင်၏ ဘဝဇာတ်လမ်း
ကို အထက်ပါအတိုင်း ရေးသားဖြစ်ခဲ့ပါ
တော့သတည်း။

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ့်)
၀၉-၂၆၁၄၁၂၃၇၂

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

၁။ အမိအဘတွေက ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ဆင်းစီးခြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ ဓမ္မတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံဇာတာမြင်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ထံမှာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

၂။ မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ဖြူစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

၃။ မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနဲ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်၊ မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

၄။ အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

၅။ ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပနွက်တင်မင်္ဂလာ

၆။ နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား၊ စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ.....

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်-၂၀၅(က)၊ ဝိတောက်(၅)လမ်း၊ ပြည်(ဂ)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း-၀၁-၆၄၃၀၃၀

စားပင်သို့ မရောက်သည့်တိုင်

လေးမောင်

စားပင်သို့ မရောက်သည့်တိုင်

လေးမောင်

လူသားများ နေထိုင်ရာလောကတွင် ဥပဒေဆိုသည်က ရှိနေသည်။ တိရစ္ဆာန်လောကတွင် တရားဥပဒေဆိုသည်က နတ္ထိ။ သို့သော်လည်း လူသားတို့က အဟိတ်တိရစ္ဆာန်တို့အတွက် သစ်တောလိုဌာနများက ဥပဒေတစ်ရပ်ကို သားသတ်မှဆိုးတို့အတွက် ထုတ်ပြန်ပေးထားသည်ကအမှန်။

ထိုသစ်တောဌာနက ထုတ်ပြန်သည့် ဥပဒေတွင် “ကျား ကျားသစ်၊ ဝံ”လို အကောင်မျိုးမလွဲပြီး သစ်တောက်မှက်လို အကောင်မျိုးကစပြီး ကျန်သော တောတိရစ္ဆာန်တို့ကို ကန့်သတ်ချက်ထားကာ နှစ်စဉ် ကောင်ရေနှင့်ပစ်ခိုင်းသော်လည်း သူတို့တိရစ္ဆာန်လောကတွင်တော့ ကန့်သတ်ချက်မရှိ။ ကြီးနိုင်ငံလယ်ညဉ့် ကိုက်သတ်စားသောက်ပစ်ကြသည်က အမှန်။

ထိုထက်ပိုရှင်းအောင် ပြောရလျှင် သူတို့လောက(တိရစ္ဆာန်တို့လောက)တွင် ဥပဒေဆိုတာ မရှိ။ ရှိပြန်လျှင်လည်း သိကြမည်မဟုတ်သည့်အတွက် တကယ် မျက်မြင်လက်တွေ့တွင် ကြီးနိုင်ငံလယ်ညဉ့်လုပ်နေကြသည်ကို တွေ့ခြင်းနေကြရပေမည်။ သို့အတွက် တောကောင်များတို့ဆိုသည်က ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာများကဲ့သို့ မာယာများသည်ဟု

၍ လူတို့က ပုံခိုင်းပြောဆိုနေကြသည်။ သို့အတွက် ထိုတောတောင်များတို့အတွင်း နေထိုင်ကျက်စားကြသော သတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်ပေါ်နေသည့်ရာသီသဘာဝကိုအားပြုကာ သဘာဝနှင့်အညီလိုက်လျောညီထွေ ပြောင်းလဲကာ နေထိုင်တတ်ကြပုံတို့ကို လက်တွေ့မျက်မြင်မဟုတ်လျှင် ယုံကြည်နိုင်ဖို့ ခဲရင်းသလို ကျွန်တော်လို မှုတ်တစ်ယောက်အတွက်က ကိုယ်တွေ့မျက်မြင်ဖို့ မယုံလိုပေ။

ကြည့်ဦးလေ။ သတ္တဝါတိုင်းသည် သူတို့တွင် ကျရောက်လာမည့် ဘေးအန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ကြရန်အတွက် သူတို့သဘာဝအလျောက် ဆရာမရှိဘဲ အလိုလိုသိရှိကြသည်။ သတ္တဝါတစ်မျိုးချင်းစီတို့၏ စရိုက်သဘာဝဆိုသည်ကလည်း ဆန်းတော့အဆန်းသား။

အင်အားကြီးသော အကောင်က အင်အားငယ်သော အကောင်လေးတို့ကို လိုက်လံသတ်ဖြတ် စားသောက်တတ်ကြသဖြင့် သားကောင်ငယ်ကလေးတို့က မြက်ပင်တို့အကြား ရုပ်ဖျက်ကာ နေထိုင်တတ်ကြပုံ၊ ရာသီပြောင်းလျှင် သူတို့အရောင်ပါ လိုက်လံပြောင်းတတ်ကြပုံ၊ သစ်ပင်ကြီးတို့၏ ပင်စည်လုံး အခေါက်များတွင်ကပ်လျက် အချို့

သော အကောင်ကလေးတွေက ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ နေတတ်ကြပုံ၊ ကျောက်စရစ်ခဲလုံးတို့အကြား ရုပ်ချတတ်သော တလိုင်းတုတ်တို့သဘာဝ ခွံနွံနှင့်မြက်ပင် ကိုင်းပင်များအကြား ၎င်းတို့၏နှုတ်သီးကို ပိုးပေါ်ထောင်လျက် အထက်ကိုမော့ကြည့်ကာ ငြိမ်နေတတ်ကြသည့် ချုံတုံးချိုင်းလို အကောင်မျိုးများ အစိမ်းရောင်ရှိသည့် သစ်ရွက်တို့အပေါ် ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ကာ နေတတ်ကြသည့် ဖားနှင့် မြွေစိမ်းတို့လို အကောင်မျိုးများ အန္တရာယ်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးတော့မည်ဆိုလျှင် ခြေပြင်ထက်တွင် မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်စွာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေတတ်ကြသည့် မြွေပွေးလိုအကောင်မျိုးများ ယုတ်စွာအဆုံး အရောင်အဆင်းနှင့် လိုက်ဖက်သော တောကြီးတို့အတွင်း ဝတ်စင်ပြီး ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေတတ်ကြသည့် ခရုစုတ်ငှက်မျိုးများ သစ်ရွက်တို့အကြိုအကြားမှ တိုးဝင်တိုးဖောက် ထွက်ပေါ်လာကြသည့် နေပြောက်နှင့် ရောထွေးကာ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်နေကြပြီး အမှတ်တမဲ့ကြည့်မည်ဆိုပါမှ သူတို့ကို မတွေ့နိုင်သည့် သမင်ပေါက်ကလေးများ ကျားသစ်၊ သစ်ဆင်၊ ဝါးရောင်ကြောင့် ပျောက်တို့လိုအကောင်မျိုးက

လည်း အပင် အသီး အရွက်တို့ အရောင် အဆင်းတူသည့်အကြား တိုးဝင်ကာ ရောထွေးပြီး ကိုယ်ရောင်ဖောက်တတ် ကြသည်ပဲ မဟုတ်ပါလား။

တောတောင်နှင့် တောကောင် တွေ၏ စရိုက်သဘာဝတွေကို နောင်ကြ အောင် သိနေပါသည်ဆိုသော ကျွန် တော်ပင် လျင်မြန်စွာ ကံကြိုသည့် အတွက် အသက်မသေခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ် မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်ဆိုပါလျှင်။

၀၀၀

သေနတ်ကလေး၏ ဘိုးလတ်ကို အထက်သို့လှန်၍ နောက်ကိုဆွဲလိုက် ပြီး ပြောင်းရင်ဆီသို့ ကျည်တစ်တောင့် ထိုးသွင်းကာ မောင်းတင်လိုက်သည်။ ကိုယ်မပစ်ခတ်ခဲ့ဘူးသော သေနတ်နှင့် ကျည်ဆန်မျိုးမို့ (မီးရိုးအင်း)လုပ်ကာ ပစ်မှတ်ထားရာကို ကြည့်ရပေမည်။ ကျည်သွား ရာလမ်းကြောင်းကိုသိမှ လည်း မုဆိုးတစ်ယောက်အတွက် သား ကောင်ကိုပစ်ခတ်လိုရမည်မဟုတ်ပါလား။

သေနတ်ကလေးက ခပ်သေး သေး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပြောင်းကနစ်ထပ် အထက်နှင့်အောက် ပူးထားသည်။ (အို ဗာ/အဲဒါ)သေနတ်ကို မြင်ကတည်းက ကိုင်နေကျသေနတ်မျိုးမဟုတ်။ ငှက်ပစ် သေနတ်ဆိုပေမယ့် အမြင်ကလွဲပြီး ခပ် ဆန်းဆန်းရယ်သာ။ အထူးသဖြင့် ယခု လို သေနတ်နှင့်ပစ်ခတ်ရသည့် ကျည် ဆန်က ပွိုင့်တူးတူးသေနတ်နှင့် ယခင် ပစ်ခတ်နေသည့် ကျည်ဆန်မျိုးမဟုတ်။ (HONESTLONG) ဟောနက်

လောင်းဟုခေါ်သည့် ကျည်ဆန်မျိုး အနီးစပ်ဆုံးမြင်သာအောင် တင်ပြရ လျှင် (အမ်-၁၆) ကျည်ပုံစံမျိုး ရှည် လွန်းသည်။ အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင် အပြောအရဆိုလျှင် ထိုကျည်ဆန်သည် သားကောင်ကြီး၏ သေကွင်းကို ချိန်ပစ် လျှင် ပြောင်နှင့်စိုင့်လိုအကောင်ပင်ရ သည်ဟု သိရသည်။

အပေါ်ပြောင်းက ထိုကျည်ဆန် နှင့် ပစ်ရသည်။ အောက်ပြောင်းက ပွိုင့် ဖိုဖိုဆိုသည့် သေနတ်ပြောင်းက လက် သန်းလုံးမျှသာရှိသော နှစ်လုံးပြူးကျည် ဆန်ပါ ကျည်ခဲလုံးနှင့် ပစ်ခတ်ရသည် ဟုသိရသည်။ ပခုံးတွင် ခင်ကိုထောက် ကာ လိုက်လံချိန်ရွယ်တော့လည်း ခပ် ပေါ့ပေါ့လေးရယ်သာ။

သေနတ်ချိန်ခွက်ကို အနည်းငယ် မြှင့်လျက် ပစ်မှတ်ကိုရှာကာ ရှေ့ချိန်သီး ကို ကညင်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးထိပ်ဖျား ခွဆုံ တွင်နားနေသည့် လင်းယုန်ငှက်တစ် ကောင်ကို ရှေ့ချိန်သီး နောက်ချိန်ခွက်၊ ညာမျက်လုံးနှင့် မတ်တတ်အနေအထား တစ်တန်းတည်းချိန်ကာ ညာဘက်လက် ညှိုးကာ သေနတ်မောင်းကွင်းအတွင်းရှိ ပစ်ခတ်လိုက်(ထရေကာ)ကလေးကို ထိ လိုက်ရုံရှိသေး ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ လင်းယုန်မှာ ထွေးခနဲပြေပြင်သို့ ပြုတ် ကျလာပေတော့သည်။

အနီးတွင် ရပ်ကြည့်နေသည့် ယဉ်ကြိုင်က ငှက်သေကိုကောက်ယူဖို့ အတွက် နေရာမှ ဝမ်းသာအားရ အော် ဟစ်ရင်း ပြေးထွက်သွားပေသည်။ ကျွန် တော်က ပစ်ခတ်စမ်းသပ်လိုက်မိသော

ထိုသေနတ်ကလေးကို နှစ်လိုအားရ ဝီတိဖြစ်သောအကြည့်မျိုးနှင့် ရင်တွင်း ဖြစ်ဝီတိတို့နှင့်အတူ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ကိုပါ ချလိုက်မိပေတော့သည်။

၀၀၀

“အဘကောင်း ကျွန်တော် တော မောင်းမလိုက်တော့ဘူး။ ဒီသေနတ်လေး နဲ့ စားပင်သွားထိုင်တော့မယ်”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အဖွဲ့သားတွေက တအံ့ တဩ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဝိုင်း ကြည့်နေကြသည်ဟာကားက ကုလားကြီး သန်ညွန့်က -

“ဟ...ချက်ချင်းကြီး အပြောင်း အလဲက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြန်ပြီလား။ ဒီလိုဆို တစ်ယောက်တည်းမသွားနဲ့။ သေနတ်တစ်လက်ယူပြီး လိုရမယ်ရ ယဉ်ကြိုင် အဖော်လိုက်သွားလိုက်”

မူလအစီအစဉ်က ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ နံနက်ဝိုင်းအဆာပြေ ဗိုက်ဖြည့် စားသောက်ကြပြီး တောမောင်းပစ်ခတ် ကြရန်နှင့် ညပိုင်းကိုရောက်တော့မှ ရွာခံ မုဆိုးများနှင့် စီးလည်ကာ ပစ်ခတ်ကြ သလို လင့်ထိုင်ကာ ပစ်ခတ်ကြဖို့ပင်။ ခုတော့ စောစောကကြည့်လိုက်ပြီး စမ်း သပ်ပစ်ခိုက်လိုက်သည့် သေနတ်က လေးကို နှစ်သက်သဘောကျပြီး ပစ် ခတ်ချင်သည့်အတွက် အစီအစဉ်ကို ပြောင်းလိုက်ခြင်းပင်။

“ဟာဗျာ...နေခင်းကြောင်တောင် ကြီး စားပင်ပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ပစ်...နဲ့ဟာ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူးလေ။ သေနတ်ပါယူ

သွားမှာဆိုတော့ တပြောင်းပြောင်းပစ်
တဲ့အသံကြားနေတော့ ဘယ်သား
ကောင်က ဝင်မှာလဲ။ မထည့်လိုက်နဲ့
တစ်ယောက်တည်းပဲ သွားထိုင်မယ်”

“ဟင်အင်း...ဟင်အင်း။ တော
ကြီးတောင်ကြီးထဲဆိုတာ တစ်ယောက်
ထည်း စိတ်ချလက်ချလွှတ်လိုက်လို့ ရ
တဲ့နေရာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ ခေါ်သွားရမယ်။
ရှားရှားပါးပါး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကြီးကို
တစ်ယောက်တည်း စိတ်ချလက်ချ
မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ယဉ်ကျွံလိုက်သွား
လိုက်”

“ဟာကွာ...မလိုလို့ မလိုက်ခဲ့ပါ
နဲ့နိုနေမှ ငါ့လွှဲတဲ့မှပဲ”

ဒေါသနှင့်ပြောရင်း ဆဲလိုက်မိ
သည်မို့ အနီးရှိ ကိုမြသိန်းက ကြားဖြတ်
လျက် -

“ဟုတ်တယ် ဘိုလေးရဲ့ ခင်ဗျား
သွားမယ့် စားပင်အနီးမှာ ကျစ်တွင်းရှိ
တယ်လို့ ကိုလှမြင့်ကပြောတယ်။ ကျစ်
တွင်းရှိနေတော့ ပြောလို့မရဘူး...။
အကြောင်းရှိရင် အဖော်ရတာပေါ့။ ယဉ်
ကျွံ အဖော်လိုက်သွားလိုက်”

ဦးမြသိန်းဆိုသူက ထိုအချိန်က
မရမ်းကုန်းမြို့နယ် တရားရေးဥက္ကဋ္ဌ
တစ်ဦးဖြစ်သလို ကမ္ဘာအေးဘုရား
ဂေါပကအဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်နေ
သည့် ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း ဝါသနာ
ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ယခုအခါ ဗဟို
တရားရုံးရှေ့နေကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။
သို့အတွက် အဖော်ခေါ်သွားရန် ပြော
လာသည့် ကုလားကြီးသန်ညွန့်စကား
ကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းဆန်နေသည့်

အကြား ဝင်ရောက်ပြောလာသည့် ကိုမြ
သိန်းစကားကြောင့် ကျွန်တော် မလှုပ်
သောတော့။ စိုက်ဖြည့်စားသောက်လိုက်
ကြပြီး မုဆိုးအသုံးအဆောင်များယူကာ
ထွက်ခဲ့သလို သူတို့အဖွဲ့ကလည်း အမဲ
လိုက်ခွေးများခေါ်ပြီး ကိုယ့်လမ်းနှင့်
ကိုယ် ထွက်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

၀၀၀

ကျောပိုးအိတ်နှင့် သေနတ်တွေ
ကိုလွယ်ရင်း နှစ်ဦးသား လူသွားလမ်း
ကလေးအတိုင်း လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရင်း
မှ ဝန်းကျင်ကိုခဝံ့အကဲခတ်လိုက်သည်။

ပဲခူးတရားလေး ကုလားစခန်းဝန်း
ကျင်ဆိုပေမယ့် စားပင်ရှိရာဆီကိုတော့
မရောက်ကြသေး။ ဝါးရံတောကြီးများ
တောချွပ်ကြီးများနှင့် အင်တိုင်းဆန်
သောအပင်မျိုးတွေကသာ မင်းမူလျက်
ရှိသည့် နေရာမျိုးပင်။

ရှေ့ကို ခရီးဆက်လိုက်တော့
သဖန်း တောင်ဆီးဖြူ ပျဉ်းမ၊ အင်ပင်၊
တောတညင်း၊ သဖန်း၊ ကနစိုးပင်တို့
ကွက်ကြားရောယှက်ကာ အပင်မျိုးစုံ
သလို ချုံနွယ်ပင်ကိုရောပြီး နဘူးနှင့်
သပွတ်သိမ်ချုံနွယ်တောတို့ကလည်း
ထပ်ဆင့်ထားသေးသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
တွင် “မဟူရာတောင်ကျချောင်း” ရှိနေ
သဖြင့် အထိုင်ချပစ်ခတ်မည့် စားပင်
ရှိရာဆီမရောက်မီ ထိုတောင်ကျချောင်း
အတွင်း ရေဆင်းသောက်ကြမည့် သား
ကောင်တို့ကို တွေ့နိုင်သလို ပစ်ခတ်ဖို့
ကလည်း အခွင့်အလမ်းအဖြစ် မျှော်
လင့်နိုင်သေးသည်က အမှန်။

ယခုကဲ့သို့ နွေကာလအချိန်မျိုး
ကား သံဖြူဖြူအထက် ချောင်းရိုးအပေါ်
တွင် လက်လေးလုံးလောက်သာကျန်ရှိ
သော ချောင်းရေကြည်ကြည်ကလေး
တို့အပေါ် ရေဆင်းသောက်ကြမည့် သား
ကောင်တို့ကိုလည်း ကောင်လုံးပေါ်ပစ်
ခတ်နိုင်ခွင့်ရှိသလို ချောင်း၏ဟိုမှာဘက်
ချောင်းကမ်းပါးယံတွင် ခပ်စောင်းစောင်း
ပေါက်ကာ အပြွတ်လိုက်သီးနေကြပြီး
သဖန်းသီးမည့်တို့ကလည်း ကြွေကျနေ
ကြသဖြင့် လာရောက်စားသောက်ကြ
မည့် သားကောင်တွေနှင့်လည်း တိုးနိုင်
သည်မို့ မုဆိုးတို့ ကံကောင်းလျှင် စားပင်
ဆီသို့မရောက်မီပင် ပစ်ခတ်ရရှိနိုင်သည်။
မိမိတို့အနံ့အသက်နှင့် ခြေသံလုံဖို့တော့
အဓိကလိုအပ်သည်။

လူသွားလမ်းအတိုင်း နှစ်ဦးသား
လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရင်းမှ ဝံ့မင်းတောစပ်
ဆီသို့ရောက်တော့ အတွင်းကိုတိုးဝင်
လိုက်ကြစဉ် -

“ဝုတ်...ဝုတ်...ဂယား”

ဝံ့မင်း အရှုပ်တောကြီးအတွင်းဆီ
မှ သားကောင်တစ်ကောင်၏ မာန်ဖီသံ
ကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့် ပခုံးတွင်
လွယ်ထားသော သေနတ်ကို အသံ
ကြားလိုက်ရာဆီ တန်းထိုး၍ပင် ချိန်ရွယ်
ထားလိုက်ကာ အသံကြားလိုက်ရသည့်
သားကောင်ကို နှစ်ဦးသား လိုက်လံရှာ
ဖွေနေလိုက်ကြသည်။

ချောင်းနားနီးသဖြင့် ဝံ့မင်းတော
က ထူထပ်သည်။ အရွက်ဖားဖားကြီး
များနှင့် ရိုးတံအင်္ဂါးတို့ ရှုပ်ထွေးနေ
သည့်ကြားမှ နှစ်ဦးသား လိုက်ဝင်ကြသည်။

ရှာဖွေနေသော်လည်း မတွေ့ကြသဖြင့် လူချင်းခွာလျက် ရင်ပေါင်တန်းကာ ရှေ့ကိုတိုးရင်း ရှာဖွေလိုက်ကြပြန်သည်။ စိတ်တွင်းကလည်း ကြားလိုက်ရသည့် အသံသည် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင် မာန်ဖီသံကြီးမျိုးမို့ လူကို အချိန်မရွေး အန္တရာယ်ပေးနိုင်သဖြင့် အလွန်သတိထားရမည်ကို တွေ့ဆုံထားသည်။

သို့အတွက် နှစ်ဦးသား အသံကြားလိုက်ရာဆီသို့ တိုးကပ်လိုက်စဉ် “ဝုတ်...ဝုတ်...ဝုတ်”

တဝုတ်ဝုတ်အသံကို ထပ်မံကြားလိုက်ကြရာသဖြင့် ရပ်တန့်ပြီး ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားကြည့်ရှုနေလိုက်စဉ် အတွင်း ဂုံမင်းမင်းများ သိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးသွားသည်နှင့်အတူ အပင်များ အကြား မြေတွင်းထဲမှ ထိုးထွက်လာသည့်အကောင်ကို အနီးကပ် မြင်တွေ့လိုက်ကြရပေတော့သည်။

“ဖြူရုတ်...တယ်...ငါ့ဆော်ထည့်လိုက်ရရင်၊ ဝံအောက်မေ့နေတာ”

သေနတ်သံအစား ယဉ်ကျ်င်၏ ကျိန်ဆဲသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။ မှန်လည်းမှန်ပေသည်။ ဖြူတစ်ကောင်က ဂုံမင်းအရှုပ်တောအတွင်း မြေတွင်းဆီမှ တိုးထွက်၍ တစ်ဖက်တောအတွင်း ဖြတ်ကျဲဖို့အလုပ် ကျွန်တော်တို့အနံနှင့် လှုပ်ရှားမှုကိုမြင်တွေ့သွားပြီး ဒေါပွပ္ပနှင့် ဟိန်းဟောက်မာန်ဖီ ရန်စောင်ကာ ကျင်းထဲသို့ ပြန်ဝင်ပြီး ပုန်းအောင်းနေပုံရသည်။ ကျွန်တော်တို့က ငြိမ်သက်စွာ စောင့်စားနေစဉ် မရှိတော့ဟုအထင်နှင့် တွင်းဝဆီ ပြန်တိုးထွက်အလာ ထိပ်

တိုက်တိုးလိုက်ကြခြင်းရယ်သာ...။ သောက် ရေအိုလုံးလောက်ကြီးပြီး အချိန်တစ်ဆယ်နီးပါး အကောင်ကြီးပင်။

“ဦး...ပြီး...ပြီး...ပြီး”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့သွားသဖြင့် နောက်ကြောင်းဆီ ပြန်ပြေးထွက်သွားသော ဖြူကြီးမှာ သူ့နောက်ကျောရှိ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေသည့် ဆူးတောင်ကြီးတွေကိုဖွထားကာ ဆူးတောင်တွေနှင့် ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေပုံပင်။ သို့သော် ရန်သူနှင့် တွေ့လျှင် နောက်ကျောပေးကာ ဆူးတောင်နှင့် ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်တတ်ကြသော အကောင်မျိုးဖြစ်သော်လည်း ယခုမူ အတွင်းပိုင်းဆီသို့ ဝင်ရောက်ပြေးထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်ကိုလျှော့ကာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပေသည်။

နှစ်ဦးသား ချောင်းနားဆီ ရောက်ခါနီးမို့ ဖြူကောင်ကို မပစ်ခတ်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချောင်းပေါ်တွင် ခပ်စောင်းစောင်းပေါက်နေကာ အသီးတွေမှည့်ကာ ကြွေကျထားသည့်အသီးတွေကို လာရောက်စားသောက်တတ်လေ့ရှိသည့် သားကောင်တွေက သေနတ်ပစ်လိုက်သံကြားပါက လန့်ပြေးကြမည်အတွက်ကြောင့်ပင်။ ဖြူကောင်က သူသွားမည့်လမ်းကို ဝိတ်ဆို့နေသည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကာ ပြန်ပြေးရင်း ကျိန်ဆဲသွားသည့်အသံက ယဉ်ကျ်င်ကျိန်ဆဲမှုထက် မနိမ့်သည်ကို သူ့အသံကြီးကြားလိုက်ရသည်နှင့် ခနိမ့်မနိမ့်လို့ရ

ပေသည်။

ချောင်းရေ ကြည်လဲ့လဲ့လေးတို့ အပေါ်တွင် သစ်ရှိုင်းပင်တို့အရိပ်နှင့်အတူ နှင်းငွေ့တို့ကလည်း ဝေဝေဝေဝေ ကျရှိနေကြသေးသဖြင့် မှန်ဝါးဝါးဟု ထင်စရာရှိသော်လည်း အရာအားလုံးကို တော့ မြင်တွေ့နေရသည်။ ကျော့ငှက်သာရကာတွေကလည်း သံစုံပေးကာ တေးဆိုနေသံများကို ကြားနေရသည်။

ချောင်းကမ်းပါးယံပေါ်တွင် မိုးအခါက လေဒဏ်မိုးဒဏ်ကြောင့် အမြစ်မှကျွတ်ကာ ဖြိုလဲနေသည့် သစ်ပင်ကိုင်း ခြောက်တို့အပေါ်တွင် “တင်ကျီးငှက်၊ ဖျိုင်းနှင့် ဦးဘမ်းငှက်၊ ဘုတ်ငှက်” တို့က သူ့အုပ်စုနှင့် နားခိုရင်း အတောင်ဖြန့်ကာ နေစာလှုံနေကြသည်။ ငှက်ငှက်၊ ငှက်ငှက်၊ ငှက်ငှက်ပြာ၊ ဘွတ်ကလုန်ငှက်”တို့ကလည်း ရှိနေပြီး အခြားသောငှက်အုပ်စုတို့ကလည်း နားခိုရင်း တေးဆိုနေကြသည်။

ကြက်တူရွေးတစ်အုပ်က ချောင်းရိုးတစ်လျှောက် အုပ်စုဖွဲ့ကာ ပျံသန်းရင်း “ကီခနဲ၊ ကီခနဲ”အော်၍ လူးလာတုံခေါက် ပျံသန်းနေကြသည်။

နှစ်ဦးသား ခြေသံလုံအောင်ထိန်းလျက် လာကြရင်း ချောင်းကမ်းပါးအနီးကိုရောက်တော့ ချုံပင်တွေအကြားမှ ဇိုးနွယ်ပင်ကြီးကို တွယ်တက်နေကြသည့် သပွတ်သိမ်ချုံနွယ်ပင်အောက် တိုးဝင်လိုက်ကြပြီး သစ်ရွက်တွေကြားက ချောင်းအတွင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်ကြပေသည်။

နှစ်ဦးသား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

က ချောင်းရေပြင်အလယ်တွင် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးသို့ကားလျက် ဦးခေါင်းက ရေကိုငုံသောက်လျက် အမြီးတိုဖြူဖြူကလေးကို တဆတ်ဆတ်ခါယမ်းနေသည့် ဆတ်ဖားကြီးတစ်ကောင်။

ဆတ်ဖားကြီးမှာ မည်သည့်အန္တရာယ်မှမရှိသဖြင့် ဝန်းကျင်ကို စိတ်ချလက်ချနှင့် ရေငုံသောက်နေသည့် မြင်ကွင်းကို စူးစိုက်ကာကြည့်နေလိုက်စဉ် အနီးရှိ ယဉ်ကြိုင်က တံတောင်နှင့် တို့ထိသတိပေးရင်း လေသံနှင့် -

“အပစ်မလောနဲ့ သဖန်းကိုင်းပေါ်ကြည့်ဦး”

သူပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ချောင်းကမ်းပါးယံတွင် ခပ်စောင်းစောင်းပေါက်ပြီး ဆတ်ဖားကြီးအပေါ် အုပ်မိုးစောင်းငဲ့ငိုက်ကျနေသည့် ခွဆုံကိုင်းပေါ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ -

“တိုက် . . . သစ်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ပါလား”

တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အသံထွက်မသွားမီအောင် စိတ်ကို အတော်ထိန်းထားလိုက်ရပေသည်။ တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် အဝါတွင် အညိုနဲ့အနက် အစက်အပြောက်များ ရောထွေးကာ သားကောင်ကြီး၏ ခေါင်းပိုင်းပိုင်းက သူ၏ကိုယ်ထည်ရှည်ရှည်ကို အကိုင်းထက် ပြားနေအောင်ကပ်ပြီး ဝပ်စင်းကာ လက်လှမ်းတစ်ရောက်ပါက ခုန်အုပ်လိုက်ခဲဖို့ ငြိမ်သက်စွာ အောက်ကိုငုံလျက် စောင့်ကြည့်နေသည့် ကျားသစ်(ခ)သစ်ဆင်ကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ

သည်။ ကျားသစ်ကောင်က သူ၏တိုပိုင်းပိုင်းနားရွက်အစုံကို စွင့်ကားလျက် နောက်ဘက်ဆီကပ်ထားပြီး ပါးစပ်ကို ပြု ချွန်ထက်သော သွားစွယ်ညိုညစ်ညစ်တို့နှင့် လျှာကြီးကိုထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းပါးနားကိုလျက်ကာ သူ့ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲနိုင်မည့် နေရာဆီထိ တိုးကပ်လာမည့် ဆတ်ဖားကြီးကို အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် ငုံလင့်စောင့်စားနေသည့်အသွင်း။

ကျားသစ်(သစ်ဆင်)ကောင်တို့ မည်သည့် အနံ့ခံကောင်သည့် သတ္တဝါမျိုး လိမ္မာကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသည့် နေရာတွင် စံတင်လောက်သည့် အကောင်မျိုးဟုဆိုပြားသော်လည်း ယခုလက်တွေ့တွင် အစာကိုမပြီ အောက်တွင်ရောက်နေသည့် ဆတ်ဖားကြီးကို ခုန်အုပ်ကိုက်ခဲလျှင် မှီနိုင်လောက်သည့် နေရာဆီတရွေ့ရွေ့ရောက်ရှိလာမည့် ဆတ်ကြီးကို မလွှတ်တမ်းကိုက်ခဲဖို့ အစာငမ်းဖမ်းနေသည့်အတွက် ဝန်းကျင်ကို အလေးထား မနေနိုင်တော့သည့် အနေအထားမျိုး။ သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တစ်ဖက်ကမ်းပါးယံ သပ္ပာယ်သိမ်မွေ့သောကြီး အတွင်းတိုးကာ ဝင်ရောက်နေသည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို သတိထားမိပုံ မရသလို အနံ့အသက်တို့ကိုလည်း ရဟန်မဟူ။

မောင်ယဉ်ကြိုင်က ကျွန်တော်ကို ဦးစွာပစ်ခတ်စေချင်သည့် ဆန္ဒနှင့် လှမ်းကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြီး မီးစိမ်းပြလိုက်သည်မို့ ပစ်တန်ကောင်းနှင့် ပုစ်ကွင်းကောင်းသည့် ရှားရှားပါးပါး ပြင်တွေ့လိုက်ရသည့် ထိုသားကောင်ကိုရရှိလာ

သည့် ထိုအခွင့်အရေးအား အပိုင်ပစ်ခတ်နိုင်ရန်အတွက် သပ္ပာယ်သိမ်မွေ့သောတောအတွင်းမှ သေနတ်ကို ပြောင်းတန်းလျက် တိုပိုင်းပိုင်းနားရွက်အနီးကပ်နေသည့် မျက်လုံးနှစ်လုံးအကြား ဦးနှောက်ကိုဖြတ်ဖောက်၍ ပွဲသိမ်းရန်အတွက် ချိန်ရွယ်လျက် မောင်းခလုတ်(ထရေက)ကို ဆွဲညှစ်တော့မည်အလုပ်။

“ဟူ . . . ဟဲ့ဟဲ့ဟဲ့ . . . ဖန်း”

အဖြစ်အပျက်နှင့် တိုက်ဆိုင်မှုတို့က လျင်မြန်လွန်းပေစွာ။ အံ့စရာမှတကယ်အံ့စရာအဖြစ်မျိုးပင်။ ကျွန်တော်ပစ်ချက်က ပစ်မှတ်ထားရာဆီသို့ ကျည်ဆန်ထိပ်ဖူးက တန်းဝင်သွားသော်လည်း အကိုင်းထက် ကျားသစ်ကောင်၏ ဗိုက်အောက်ရှိ အဆီနှင့်အခေါက်တို့သာ ဖွာလန်ကြသွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး ကျားသစ်ကောင်က သူ့အစာဆတ်ဖားကြီးကို ခုန်အုပ်လိုက်ချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်ကာ လွဲချော်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရပြီး အစာကို ခုန်အုပ်လိုက်ချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်သွားပေသည်။

ကျားသစ်ကောင်သည် ဆတ်ဖားကြီး၏ လည်တိုင်ရင်းကို အမိအရကိုက်ခဲထားရင်း ရေပြင်ထက်တွင် လက်သည်းနှင့်ကုတ်ခြစ်ပြီး ယမ်းခါနေသလို သေနတ်ပစ်သံကြားလိုက်ရသည့် ချုံတောကြီးဆီကိုလည်း မျက်လုံးရဲရဲနှင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် ကိုက်ထားပြီးသော သူ့အစာက သေငယ်တောနှင့် အတင်းရုန်းကန်နေမှုကြောင့် အမြီးတိုင် စခန်းသိမ်းနေရသေးသည်မို့ အစာ

ကိုလည်း လွှတ်လိုက်မဖြစ်သေး။ သူ
တွင်း အနီးကပ်ရန်သူနှင့် ထိပ်တိုက်တိုး
နေပြီဆိုသည်ကို သိနေသော်လည်း
ကိုက်ခဲထားသည့်သားကောင် အသက်
မထွက်သေးသဖြင့် ဦးစွာ ကုတ်ခြစ်ကိုက်
ခဲ ခါယမ်းနေရပြန်သေးသည်။ ဆတ်ဖား
ကြီးမှာ ကျားသစ်ကောင်၏ မလွတ်တမ်း
ကိုက်ခဲယမ်းခါနေမှုကြောင့် အတန်ကြာ
တော့ သေငယ်စောနှင့် ငယ်သံငယ်ရင်း
ပါအောင် ထွန်ထွန်လူးအော်လိုက်ရင်း
ချောင်းရေကြည်အပေါ်တွင် သွေးများ
ယန်းထွက်ကာ ဘေးတိုက်လဲကျ အသက်
ပျောက်သွားပေတော့သည်။

ကျားသစ်ကောင်သည် ဆတ်ကို
ပါစပ်မှလွှတ်၍ သေနတ်သံကြားလိုက်
ရာ တစ်ဖက်ကမ်းပါးယံ တောချုံပုတ်
ကြီး ကျွန်တော်တို့ရှိရာဆီကို ရဲရဲ
တောက်နေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် ပါး
စပ်ကြီးကိုဖြူ သွားစွယ်ကြီးတွေထုတ်
ကာ “ဟ”ခနဲ မာန်သွင်းလိုက်ပြီး သူ၏
ကိုယ်လုံးအား ရေပြင်ထက်ဖင်ထိုင်ကာ
ကျွန်းပြီး မော့ကြည့်ရှာဖွေရင်း လိုက်လံ
ကြည့်နေပြန်သည်။

“ဝေါင်း...ဂရား...ဟ”

ခြေတုန်ခမန်း နက်ကျောစူးရှ
ကျယ်လောင်စွာ ဟိန်းဟောက်လိုက်ရင်း
ကမ်းပါးယံထက် တောချုံပင်ဆီသို့ ပြေး
တက်ကိုက်ခဲဖို့ အားယူလိုက်စဉ် -

“ဗိုင်း...”

မောင်ယဉ်ကျွင်း လက်တွင်းရှိ နှစ်
လုံးပြူးသေနတ်မှ ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်
အတူ အပေါ်သို့ ပြေးတက်တော့မည့်
ကျား သစ်ကောင်သည် အထက်သို့

လူတစ်ရပ်သာသာ မြောက်တက်သွား
ပြီး ဘေးတိုက် လဲကျအသက်ပျောက်
နေသည့် ဆတ်ကြီးကိုယ်ပေါ်သို့ ပြန်
အကျ ရေပြင်ထက်တွင် လူးလိုက်ရင်း
ခဏအကြာ တဆတ်ဆတ်အကြောခွဲ
ရင်း ငြိမ်သက်သွားသည်ကို နှစ်ဦးသား
တွေလိုက်ကြရပေတော့သည်။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုနှင့် ဉာဏ်
များမှုတို့တွင် ရိုးကျားကြီးတို့ပင် လိုက်
မမီသော ကျားသစ်ကောင်လို အရည်
ပျော့သည့် သတ္တဝါအဖို့ ပစ်ခတ်လိုက်
သည့် ကိုးလုံးကျည်တစ်တောင့်နှင့် လုံ
လောက်ပေပြီ။ နောက်ဆက်တွဲလိုက်
စရာမလိုတော့။

ကျွန်တော်က အတူလိုက်ပါလာ
သည့် မောင်ယဉ်ကျွင်းလုပ်ရပ်ကို ကျေ
နှပ်အားရ ပီတိတို့ဖြင့် လက်ကိုဆွဲကာ
အတင်းပင် နှုတ်ဆက်နေမိသလို သူ
လိုက်ပါလာရအောင် အကြံပေးသည့်
“ကုလားကြီးသန့်ညွန့်နှင့် ဦးမြသိန်း”တို့
ကိုလည်း စိတ်တွင်းက ကျေးဇူးအထူး
တင်နေလိုက်မိပေတော့သည်။

ကျားသစ်ကောင်ကား သူခုန်အုပ်
ကိုက်သတ်ခဲ့သော ဆတ်ဖားကြီး၏
ဘေးတွင် လဲကျအသက်ပျောက်နေပြီး
ချောင်းတွင်းရှိ ရေကြည်ကြည်တို့ကား
သားကောင်နှစ်ကောင်၏ကိုယ်မှ ထွက်
ကျလာသည့်သွေးတို့ကြောင့် ရဲရဲနီစွေး
ကာ ယမ်းနဲ့ သွေးညှိနံ့များနှင့်အတူ
ကျော့ငှက်သံတစာစာရှိနေသော ချောင်း
ရိုးဝန်းကျင်သည် ယခုအခါ ဘာသံကို
မှမကြားရဘဲ ဘာတစ်ကောင်
ကိုမှလည်း မမြင်တွေ့ရတော့။

လေတစ်ချက်အဝှေ့တွင် ကျွန်
တော်က မောင်ယဉ်ကျွင်းပခုံးကို နှစ်
လိုအားရစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း တော
ချုံပင်တို့အကြားမှ တိုးထွက်လိုက်ကြ
ပေတော့သည်။ နှစ်ဦးသား ချောင်း
အတွင်း ဆင်းလိုက်ကြကာ ကြည့်လိုက်
ကြရင်း ကျွန်တော်က -

“မောင်ယဉ်ကျွင်း စားပင်ဆီသွား
ထိုင်ကြဦးမလား”

“မိနှစ်ကောင်ရနေမှတော့ စားပင်
ဆီသွားထိုင်နေလိုက် လိုသေးလို့လား
ဗျာ”

သူပြန်ပြောလိုက်ပြီး ကျည်ခါး
ပတ်နှင့်လွယ်ထားသော အမဲလိုက်စား
မြှောင်ကိုထုတ်ကာ ကမ်းပါးယံတွင်ကပ်
ပေါက် နေသည့်အပင်မှ သစ်ကိုင်းသစ်
ခက်တွေကို ခုတ်ဖြတ်ပြီး သားကောင်
သေတို့အပေါ် ဖုံးအုပ်လျက် အလာ
လမ်းအတိုင်း စခန်းချရာဆီသို့ ဦးတည်
လိုက်ကြပေသည်။

သားကောင်တွေကို စခန်းချရာဆီ
သယ်ဖို့ကိစ္စကိုတော့ ပြန်ရောက်မှ စီစဉ်
ရပေတော့မည်။ တောမောင်သွားကြ
သည့် အဖွဲ့သားတို့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး
အဖြစ်ကို ကြာသိပါက တအံ့တဩ
ဖြစ်နေကြမှာက အသေအချာပင်။

လေးဖော်

ငါတို့ရဲဘော်တွေ

ချိုသာ

မောင်ချောနွယ်

ငါက သူ့ကို "ဝန်ကြီး" လို့ခေါ်တယ်။ အောင်မာကွာ။

အရမ်း နုည့်တဲ့လူ။ စကားပြောရင်လည်း အီညက်၊ အီညက်နဲ့ သူ့စိတ်ဆိုးမှ အသံထွက်တာ။ တိုင်းတာ၊ ထွာတာ၊ ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းတာ လုံးဝမရှိဘူး။ ပီကောင်းပင်သားသမီး။ အဖေက နယ်ပိုင်ကြီး၊ နယ်ပိုင်ကြီးကတော်သူအမေဆိုရင် ငါလိုကောင်းကို "ရှင်နဲ့ ကျွန်မ" သုံးတာ။ သူ့မိန်းမ မမမြင့်ဆိုရင် စည်း၊ ရည်ရည်မွန်မွန်ပဲ။ အဝင်အထွက် သိပ်တတ်တဲ့လူ။ ငါ့မိန်းမနဲ့ ငါ့အမေ သူ့ကိုကြည်တယ်။ သူ ပြည်က ရန်ကုန်ဆင်းပြီး ငါ့အိမ်လာရင် မုန့်ပဲသရေစာ တစ်ခုခုအမြဲပါတယ်။ အနေအထိုင်လည်း အင်မတန်သိပ်တတ်သူ။ ကြောင်လက်သည်းဝှက်။ "အချဉ်" လို့ သွားပြီး မထင်လိုက်နဲ့၊ မှားသွားမယ်။ ခေတ်ဦးလမ်းသရဲနော်။ အရမ်းခြေမြန်၊ လက်မြန်တာ။ အောင်မာကွာ။

သူ့အကြောင်း . . . သူမိသားစုအကြောင်း လူသိခံတာမဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လူရင်းတွေသာ အနည်းအကျဉ်းသိရတာ။ သူ့မင်းကြီးတောင်ခြေကအိမ်က အိမ်သာကလေးဆိုရင် ရှေ့ဝတ်မြစ်ကြီး ဆတ် ၁၅ ဒီဂရီစောင်းပြီး လန်နေပြီ။ ငါ့သူ၊ သူ့ညီမလေး မမမြင့်ခိုင်းလို့ ထင်သမားအရှာ ထွက်လိုက်ကြတာ။

ကိုခင်ဝမ်းသမက် ညီညိုနဲ့ တွေ့လို့ တိုက်ဂိုးဘီယာ တစ်ယောက် ဘူးနှစ်ဆယ်သောက်၊ မူးပြီး မင်းကြီးတောင်ပေါ် လေးဘက်ထောက် တက်ခဲ့ကြရတယ်။ လက်သမား မရှာဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ဟဲ့။ အောင်မာကွာ။

သူ့ကဗျာတွေက စာဖတ်သူရင်ထဲ တန်းရောက်တာ။ မော်ဒန်ကဗျာဆိုတာ မောင်ချောနွယ်တို့က၊ မိုးဝေကစတာ။ မောင်ချောနွယ်က အရပ်သုံးစကားပဲသုံးတာ။ ငါ ဥပမာပြမယ်။ "ပေတိုး" ကို ကြည့်။ မျောက်နဲ့ မျောက်ဆရာတစ်ယောက်ကိုပဲ ဖွဲ့တာ။ အောင်မာကွာ။

ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ဆရာပြသန်းတင့်ခိုင် မောင်ချောနွယ်ရဲ့ "သစ္စာပန်းများနဲ့ မေလ" ကို အရမ်းကြိုက်တာ။ ငါ့ရှေ့တင် မောင်ချောနွယ်ကို ခိုးကျူးတာ။ မောင်ချောနွယ်က မပြောဘူး။ အောင်မာကွာ။

သုမောင်

ငါ ကိုဗလကို "ဆရာ" လို့ခေါ်တယ်။ သုမောင်က စာပေစိတ်ရှိတဲ့ စာရေးဆရာအစစ်။ ငါ့ကို ငွေကြေးအကူအညီ၊ လူမှုရေးအကူအညီ အမြဲပေးတယ်။ စာမေ့သမားတွေကို တန်ဖိုးထား၊ လေးစားတယ်။ "သိတယ်မှတ်လား" ဆိုတာ သုမောင်လေး၊ အောင်မာကွာ။

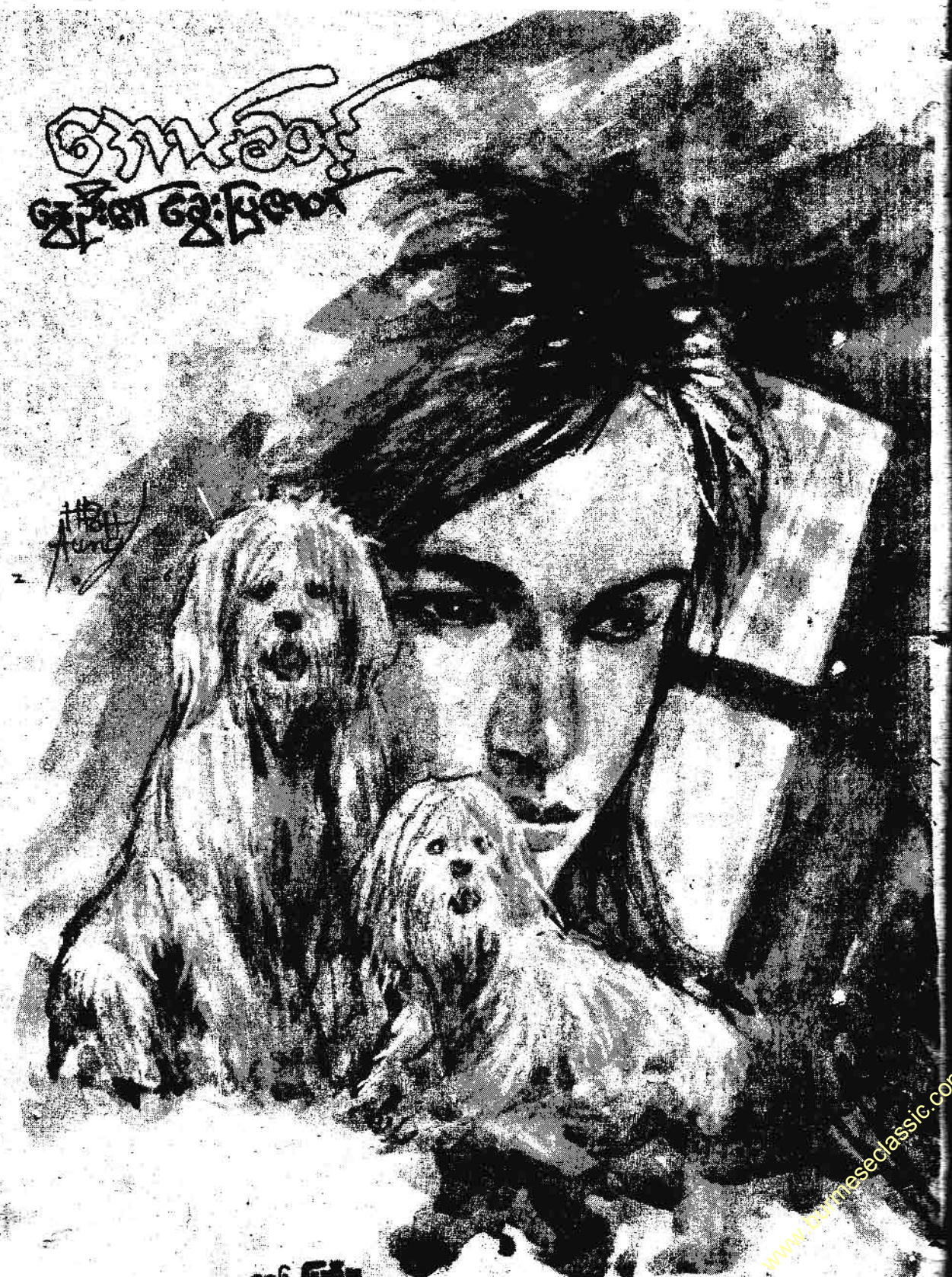
"အကယ်ဒမီ" ကို သုမောင် လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ အမျိုးသားစာပေဆုရချင်တာ။ ဝတ္ထုတွေရေး၊ သီချင်းတွေဆိုခဲ့ပေမယ့် သုမောင် (ကတ်)

အကယ်ဒမီခံရတာမောင်ဝတ္ထုမင်းလူ၊ ပန်းချီမင်း၊ ပန်းချီခမ်းဇို၊ တင်သန်ဦး၊ မောင်ရန်ပိုင်၊ မောင်တင်ဆင့်၊ မောင်မြေသွေး(မြန်မာစာ)၊ မောင်မြေကြီး(ပန်းတောင်း)၊ ကိုစံကြီး (သည်းဦးပန်း)၊ ဝင်းမော်ဟန်၊ ကေမြို့ ကိုနော်၊ မောင်သာယာ၊ ချစ်ဝင်းညွန့်၊ ကြည်တင်ဦး၊ ကောက်လှိုင်၊ ပန်းချီ မောင်မောင်သိုက်၊ ပန်းချီစံတိုး၊ ပန်းချီတင်မောင်မြင့်၊ ကဗျာအောင်ကျော်မိုး၊ မင်းနွယ်ဖိုး၊ ဆွေဦးမြင့် တဂိုးဖိုး၊ အောင်ဘညို၊ မောင်နွယ်အောင်(ဒဂုံဆောင်)၊ လှသန်း၊ ပန်းချီသီဟ၊ ပန်းချီရွှေစိုးဟန်၊ စောင်းထက်၊ ဇော်မျိုးသက်၊ မင်းသိုက်မွန်၊ ကျွဲနွေလှိုင်၊ မူသာ၊ မောင်ယဉ်နိုင် (မုံရွာ)၊ ပိုင်သံ၊ မောင်ခိုင်မာ၊ ပန်းချီသန်ဝေကို၊ အောင်ပြည့်၊ မြသန်းတင့်၊ လူထုစိန်ဝင်း။

ငါတို့ရဲဘော်တွေ မရှိကြတော့ဘူး။ နာမည်တော့ ကျန်တယ်။ အောင်မာကွာ။

ချိုသာ

တေးဂီတ
အောင်မြင်စွာ

နွေဦး၏ ခွေးပြဇာတ်

ဘောင်ဆင့်

သည်ဝတ္ထုကို မိမိဘာသာ အမျိုးအစားခွဲခြားသတ်မှတ်ကာ အမည်ပေးရပါလျှင် ...

“ပြဇာတ်ဝတ္ထု”ဟု ကင်ပွန်းတပ်လိုပါသည်။ အကြောင်းမှာ အကြောင်းအရာကိုက တစ်နံနက်ခင်းအဖြစ်အပျက်ကို အခြေခံသောကြောင့် အပြင်၊ ဇာတ်ကောင်က သိပ်များများ စားစားမပါပါလေဘဲ အဓိကဇာတ်လိုက်ဇာတ်ကောင်မှာ ခွေးနှစ်ကောင်ဖြစ်နေကြော့ပါ။

ခွေးဆိုသည်က လူထက်ညံ့သည့် သက်ရှိသတ္တဝါ။ သတ္တဝါက သူ့ဘာသာသူ နေသည့်ကိစ္စ။ အဲဒါကိုမှ အသိဉာဏ်ရှိ လွန်းကြသည်ဆိုသော လူတွေ။

ထိုလူတွေနှင့် ကျွန်တော် မိတ်ဆက်ပေးမှဖြစ်ပါမည်။ ပြဇာတ်ဆန်ဆန်လေးရယ်ပေါ့။ ကာလကတော့ ခပ်ပူပူ မတ်လမှာပါ။

ပထမဦးဆုံး မိတ်ဆက်ပေးရမယ့်သူက ကျွန်တော့်သားအကြီးဆုံး ဩရသ။ ကိုသော်ဇင်။ အလုပ်အကိုင်က သင်္ဘောသား။ သင်္ဘောတစ်ခေါက်ပြန်လာလျှင် သူ့ဝယ်ခရေစီအထိုင်း ဆိုင်ကယ်ဝယ်စီးမည်။ ပြီးလျှင် ကြွက်တော့ပါကပြန်ရောင်း။ နောက်တစ်စီးထပ်ဝယ်။ သူ့မေးကြည့်တော့ အယ်လိုက်ရောင်းလိုက်လုပ်တော့ အမေရယ် ... ကိုယ်လည်းစီးရတယ်။ ပိုက်ဆံလည်းမြတ်တယ်ဟု သူ့ဆင်ခြေနှင့်

သူတော့ ဟုတ်လိုပင်နေတော့သည်။ လိုင်စင်မဲ့ဆိုင်ကယ်တွေမို့ ဟိုနားသည်နားကိုပဲစီး ဦးထုပ်ဆောင်း စည်းကမ်းတကျစီးပါ ဟူ၍လောက်ပဲ ကျွန်တော် သွန်သင်နိုင်ပါသည်။

ဟုတ်သည်လေ။ ကလေးတစ်ယောက်၏အဖေပဲ ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်တော် ဤမျှလောက်ပဲ ပြောနိုင်ပေတော့မည်။ ခုလည်း သူ့ကဇာတာက အဘယ်မျှကောင်း၍ အဘယ်မျှတိုင်ထိပ်အပေါ် တက်ရောက်နေသည်မသိ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၏ နှစ်သစ်ကူး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့မှာ ကျွန်တော် ဟိုနားသည်နားစီးဖို့ မော်တော်ကားအသစ်တစ်စီးဝယ်ဖြစ်ရာ ထိုမော်တော်ကားသည် သည်ကောင်ရုတ်တရက်ရောက်လာပြီး စီးနင်းဖို့စီးတော်ယာဉ်ဖြစ်သွားရသည်မျိုးပါ။

သူတို့သင်္ဘောကုမ္ပဏီ မာတီမိတ်ဆိုလား၊ ခွက်ခွက်လန်အရွံ့ပေါ်၍ သူတို့သင်္ဘောကို သူဌေးကရောင်းချလိုက်သဖြင့် အားလုံး မြန်မာပြည်သို့ နှစ်သုတ်ခွဲပြန်လာကြရာ သူက သည်ကောင်က ပထမသုတ်မှာပြန်လာပြီး မြန်မာပြည်ရောက်ချလာသည်။

သူ့မှာ ယာဉ်မောင်းလိုက်စည်ကလည်းရှိ၊ ကားမောင်းကလည်းကျွမ်းကျင်ရာ အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်ကား အသစ်ချက်ချွတ်ကို သည်ကောင် ရွှေသဘောတော်ခွေသွားပါသည်။

ကျွန်တော့်ခွေးမလုပ်သူက သူ့ယောက်ျား --- ဖြင့် ပြန်ရောက်လာရ၍ “ကံမကောင်းဘူးအဖေရယ်” ဟု ညည်းတွားရာ ကျွန်တော်က “ဒါသမီး အဲဒါသူကကောင်းတာ။ ကုမ္ပဏီက သင်္ဘောရုတ်ပွဲနေလို့ရောင်း တားပြန်ရောက်တော့ စီးစရာမော်တော်ကားက အဆင်သင့်ဆိုတော့ သည်ကောင်ကကောင်းတာ ဘယ်နှိုတော့မလဲကွာ”

ဟု ချောပြောပြတော့ ငြိမ်သက်သွားသူက ခွေးမ။

ဒုတိယ မိတ်ဆက်ပေးရမည့်သူမှာ ကျွန်တော့်သားဖြစ်သူ၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ငယ်အမည်က “ပါယု”ဟု ခေါ်ပါသည်။ သည်ကောင်ကတော့ သင်္ဘောသားမဟုတ်ပေမယ့် မလေးဒေါ်လာစားတစ်ယောက်ဟု ပြော၍ရပါသည်။ မလေးကိုတွက်သွားသည်မှာ ငါးနှစ်ခန့်ကြာပြန်ပြီး အိမ်ထောင်ကျကာ လင်ရော မယား(မြန်မာမလေး)ပါ မြန်မာပြည်ဘုရားဖူး ပြန်လာကြသည် စုံတွဲဟုဆိုက မှားပါ။

ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို သည်ကောင်(ပါယု) မလေးရွာပြန်ကငယ်ငယ်ကတည်းက လူကြီးမိဘသဖွယ် ကိတ်မုန့်တစ်လုံးနှင့် သီတင်းကျွတ်ကန်တော့နေကျကောင်မို့ ခုလည်း ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း သူ့ဇနီးသည် ပုပုနွေးနွေးကို ဖွဲ့ထုတ်ပြသသည်သဘော လာရောက်ကန်တော့

ပါသည်။ “အေးကွာ မင်းတို့ အချိန်ရ တဲ့တစ်မနက် အိပ်မှာထမင်းစားလာ ကြကွာ။ မက်လာထမင်းပေါ့” ဟု ပြော ကာဆိုကာ ဖိတ်မန္တက ကျွန်တော့်မှာ ပြုရပါပေသည်။

“မင်းတို့ ခု ဘယ်မှာနေကြသ လဲ” မေးကြည့်တော့ ကျွန်တော်တို့ရပ် ကွက်အလွန်က စံပြဈေးနားက ကန် ထရိုက်တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမှာ ဝယ်နေ ကြကြောင်းပြောသည့်အပြင် ..

“အန်ကယ်ရေ သော်ဇင်ကို တောင် ပြောထားရသေးတယ်။ အိမ် စောင့်ခွေးလေး တစ်ကောင်လောက် မွေးဖို့၊ အန်ကယ်အသိတွေထဲမှာရော ခွေးရောင်းမယ့်သူတွေဘာတွေရှိလား”

သည့်ကောင်ပါပုက ခွေးစကား ပြောလာ၍ ကျွန်တော်ကပဲ ...

“ပါပုရေ ယနေ့အထိ ဘာခွေး မှလည်း မမွေးဖူးဘူး။ ဘယ်ခွေးနဲ့မှ လည်း မပတ်သက်ဖူးကွ ငါ့တူရဲ့။ မင်း သူငယ်ချင်းက ဟိုစပ်စပ် သည်စပ်စပ် ရတယ်။ သူ့သာအခိုင်းကွာ။ ရမှာသေ ချာတယ်”

ဤက ကျွန်တော်၏သား သူ ငယ်ချင်း မောင်ပါပုကိုစွ။ ဆိုချင်သည် မှာ မောင်ပါပု၏ခွေးကိုစွ။

တတိယလူတစ်ယောက်က ဒေါ်တင်တင်အေး။ ဒေါ်တင်ရေ၍ အသက်ကြီးကြီးမဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော် က ကျွန်တော့်နမအရွယ်မို့ ညီမလေး ဟူ၍သာ အမြဲခေါ်ဆိုတတ်သော ရပ် ဆွေရပ်မျိုး ရပ်ကွက်အိမ်နီးချင်း ညီမ ငယ်တစ်ယောက်။ သားတစ်ယောက် နှင့် အိမ်ထောင်သည်။ သူ့သားက နာမည်ကြီးဂိုတီမီး လင်တော်မောင်က သင်္ဘောသားဟောင်း။ ယောက်ျား သ ဘောသားအလုပ် မလုပ်တော့၍ အိမ်

မှာအဖော်ရ အပျင်းပြေ ခွေးလေးတစ် ကောင်(သူ့သားယူလာသော အကောင် ပေါက်ရက်သားလေး)မွေးထားတာ သိပ်မကြာမတင်ကာလမှ ဖြစ်သည်။

ယခုဆို ခွေးမလေးသူတို့အိမ် ရောက်တော့ သုံးလလောက်ပင်ရှိရော မည်။ ချစ်လိုက်ကြသည်မှာ သမီးသမီး ဟူ၍ နှုတ်ဖျားကပင်မချ။ ဆောင်းကာ လတုန်းက ဆောင်းရာသီလမ်းလျှောက် ထွက် (ခွေးလမ်းလျှောက်ထွက်)အင်္ကျီ ဆိုလား။ ပလာဇာကနေ ငါးထောင် ကျပ်ဖြင့် ဝယ်လာပေးကြောင်း ကျွန် တော်သတင်းရရှိပါသည်။

စတုတ္ထလူ။ မိန်းမတစ်ယောက် နှင့် မိတ်ဆက်ပေးပါမှ လောကဇာတ် ခုံပေါ်မှာ ဇာတ်လိုက်စုံလင်ပေမည်ဟု ကျွန်တော် ယူဆမိပါသည်။

ထိုလူမှာ အထက်ကဖော်ပြခဲ့ လေသော ဒေါ်တင်တင်အေး၏မိတ် ဆွေ (ကျွန်တော်တို့မိသားစုနှင့်လည်း သိကျွမ်းပါသည်)။ ဒေါ်စန်းစန်း။ ခင် သာခင်ကြသည်။ ယနေ့အထိ အမည် အပြည့်အစုံကိုတော့ ကျွန်တော်မသိ ပါ။ ကိုယ့်ထက်ကြီးပါ၍ မမစန်းဟူ၍ပဲ ကျွန်တော်တို့လင်မယားကခေါ်ပါသည်။

တင်တင်အေး (ညီမလေး)၏ အိမ်အဝင်အထွက်ရှိလေသော ကျွန် တော်သားတော်မောင် ကိုသော်ဇင်က တင်တင်အေးကို သူ့သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်လည်း ခွေးမွေးချင်ကြောင်း အန်တီတင်တင်အေးသား၏ ခွေး အဆက်အသွယ်ရောင်းဖို့ ခွေးများရှိ သေးသလားဟု သွားရောက်စနည်းနာ ရင်း တင်တင်အေးကလည်း သူ့သား သူငယ်ချင်း ခွေးရောင်းအိမ်က ခွေး လက်ကျန်မရှိတော့ပေမယ့် ခွေးနှစ် ကောင် ရောင်းချင်သည့်သူ (မမစန်း)

ရှိကြောင်း ရောင်းမရောင်း ဘယ်၍ ဘယ်မျှလဲ သူစနည်းနာမည်ဟု ကတိ ခံကာ မမစန်းတို့ထံ (ဖုန်းခမနုမြောက်) ချက်ချင်း ဆက်သွယ်စကား ကမ်း လှမ်းရာ ...

ခွေးအမွေးပွနှစ်ကောင် (တစ် ကောင်က အမွေးမပွ)ကို ရောင်းမယ် ဖြစ်ကြောင်း ဖုန်းထဲမှပင် ငါးသောင်း ဖြင့် ဈေးခေါ်လိုက်လေသည်။

ဈေးဆစ်နေကျ ဝသီပါသူလေး တင်တင်အေးက လေးသောင်းဆစ် သည်ကိုတောင်မှ တစ်ဖက်မှ မရ ကြောင်း ကာကွယ်ဆေးတွေဘယ်လို ထိုးထားရကြောင်း ရွှန်းရွှန်းဝေယိုက် သောကြောင့် သူ့အိမ်က ခွေးပေါက်စ လေးလည်း သမီးလေးလည်း အဖော် ရတန်ကောင်း၏ဟုတွေးကာ သူတစ် ကောင်ယူ ကျွန်တော့်သားသူငယ်ချင်း ကို တစ်ကောင်မျှပြီး ယူကြမည်ဟုဆို ကာ စုံစမ်းရေးဖုန်းစကားဖြင့်ပြီးသွား ပြီး တစ်ညတာကာလပဲကြာခြင်းပြီး နောက်တစ်ရက်နံနက်တွင် မမစန်းက ရောင်းချလိုသော ခွေးနှစ်ကောင်နှင့် တက္ကံစီဖြင့် ရောက်ချလာကာ ...

ကဲ ... ခွေးကတော့ရောက်ပြီ။ ကားခတောင်ကုန်တယ်။ မလျှော့နိုင် ဘူးနော်။ ညီမရေပိုက်ဆံပေးဟုဆိုကာ ကျသင့်ငွေ နှစ်ကောင်ငါးသောင်း တောင်းယူကာ ပြန်သွားပါတော့သည်။ ပြန်သည့်နေရာက လှိုင်မြို့နယ်။

ဇာတ်က စတင်ပါပြီ။

“အစ်ကိုကြီးရေ .. အစ်ကိုကြီး သား သော်ဇင်ကို အိပ်နေလည်းနိုး ပြောပေးပါဦး။ သည်မှာတော့ အိမ်မှာ တော့ တိရစ္ဆာန်ရုံဖြစ်နေပြီ အစ်ကိုကြီး ရေ”

ထိုကဲ့သို့ နံနက်ခင်း၌မကလောက်

ခွေးကိစ္စ၊ ခွေးသတင်း၊ ခွေးတယ်လီဖုန်းကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အပေါ်ထပ်က သားတော်မောင်ကိုအော်ခေါ်ပြီး

“မင်းရဲ့ ခွေးဇာတ်လမ်းကတော့ တင်တင်အေးအိမ်မှာ စတင်အသုံးတော်ခံနေပြီ။ ဟိုကောင် ပါပု၊ ခွေးဝယ်ချင်တဲ့ကောင်ကို ချက်ချင်းဖုန်းဆက်ခေါ်”

ကျွန်တော့် သားတော်မောင်များ တကယ့်အဟုတ်ကောင်ခင်ဗျ။ ကားသော့တောင်းပြီး သူ့သူငယ်ချင်းကို သွားခေါ်ပါသည်။ ကျွန်တော် သူတို့ရောက်လောက်မည့်အချိန် မှန်သွားတော့ အမယ် ... ပါပုက ခွေးနှစ်ကောင်အနက် စုတ်ဖွားအမလေးကို တောင် ရွေးချယ်ပြီးနှင့်ပါပြီ။

“အစ်ကိုကြီးရေ .. ကျန်တဲ့ခွေးတစ်ကောင်က အထီးကောင်ဂျန်ဘိုတဲ့။ အိမ်က စနိုးလေး သမီးရဲ့အမေ အနံ့ရလည်းရရော တစ်ခါတည်းတန်းလိုက်တာ။ အိမ်ကသမီးလေးကို အခန်းထဲပြေးဝှက်ရတယ်။ နို့မို့ဆို အိမ်က သမီးလေးက ခုမှ သုံးလသမီးလေး။ တော်ကြာ ခွေးသက်ငယ်မုဒိမ်း မှုဖြစ်ကုန်တော့မယ်။ မဖြစ်ဘူးအစ်ကိုကြီးရေ .. တစ်ကောင်ပြန်ပေးရမယ်။ ဖိုက်ဆံငါးသောင်းက လက်လွန်နေပြီ။ အဲဒါ အိမ်ကသည်ဟာကြီးကြောင့်”

ပြောကာဆိုကာ ကုတ်ကုတ်လေး ထိုင်နေသူ သူ့ယောက်ျား သဘော့သားဟောင်း ဖိုးသိန်းဇော်ကို လက်ညှိုးထိုးကာ ပြောချေပြီ။

“အေးလေ ခုရှုပ်မှနောင်ရှင်။ ချက်ချင်းဖုန်းဆက် ညီမလေး”

ကျွန်တော့်ပြောစကားဆို နားထောင်တတ်လေသော ညီမတင်တင်အေး သူ့ဟန်းဖုန်းလေးနှင့် ကောက်

ဆက်နေစဉ် နားထောင်နေလေသော သူ့မျက်နှာပျက်သွားတာ ကျွန်တော် တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ဘာတဲ့တုံး”

“ပြန်ပေးရင် တစ်ကောင်ကို နှစ်သောင်းခွဲနဲ့ မဖြတ်နိုင်ဘူးတဲ့။ နှစ်သောင်းပဲပြန်ရမယ် ပြောနေတယ်”

“ကဲ ... နောက်တစ်ခါထပ်ဆက်ဟာ။ နှစ်ကောင်စလုံးပြန်ပေးမယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုရှင်းပေးမလဲလို့” ဟု ကျွန်တော် စိတ်မရှည်စွာ ကြားထဲကနေ ခွေးတရားစီရင်ခန်း မဟော်သဘော့အောင်ဆင့် ဝင်လုပ်နေမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာက ကြည့်။ အမှန်တော့ ကိုယ့်လက်ကလွတ် ဖြုတ်ဆိုပြီး တစ်ဖက်သူကို ဝယ်ဖြစ်၏ မဝယ်ဖြစ်၏ ကြိုတင်မမေးဘဲ ခွေးကို ကားနှင့်တင်လာပြီး အတင်းလာပေး လာချသွားသူ မမစန်းကို ကျွန်တော် အတော့်ကို ဘဝင်မကျဖြစ်နေခြင်းပါ။

“နှစ်ကောင်စလုံးပြန်ပို့ရင် လာပို့တဲ့ကားခရယ်၊ သူပြန်တဲ့လမ်းစရိတ် ရယ်ပေါင်းပြီး ပြန်လျော်ရမယ်ပြောနေတယ် အစ်ကိုကြီး”

“အေး .. သည်လောက်တောင် ဖြစ်လှတာ လျော်မယ်ပြောလိုက်ဟာ။ ခုပဲပြန်လာပို့မယ်ပြောလိုက်။ ဟေ့ ကောင်ပါပု မင်းခွေးလိုချင်ရင် အကောင်ပေါက်ကစမွေး သူများမွေးပြီး သားကို မမွေးရဘူးကွ”

သူ့ရွေးချယ်ထားလေသည့် ခွေးမလေးကို ပွတ်သပ်နေစူးရပ်တန့်သွားသူလေးပါပု။ ပါပု စိတ်ပျက်နေပုံရပါသည်။

“အေး .. ခွေးနှစ်ကောင်စလုံးလည်ပင်းကြိုးတွေ ပြန်တပ်ကွာ။ သော်ဇင် မင်းစတင်တဲ့ဇာတ်လမ်း

သွား။ တက္ကစီကို တောင်းတောင်းပန်ပန်ပြောပြီးခေါ်ခွဲ”

သားတော်လည်း ကားတစ်စီးခေါ်လာစဉ် အိမ်ရှေ့ရောက်စဉ် ပါပုက ခွေးထီးကို လည်ပတ်ကြိုးချပ်ယတ်လိုက်စဉ် သည်ကောင်လက်ကို ခွေးထီးလေးက ခပ်ခွာခွာလှည့်ခံလိုက်ပါတော့သည်။ ပါပု လက်ပေါက်သွားသည်။ နှစ်ပေါက်တောင်း ဤအဖြစ်အပျက်ကို ကားဆရာကတွေ့သွားပြီး ကျွန်တော် ခွေးမတင်ရဲတော့ဘူးဟုဆိုကာ ပြေးပါတော့သည်။

ကျွန်တော့်သား ရွှေဘူလ်တော်စူးရောက်ပုံများ

“အဖေကားကို ဆီထည့်ပေးမယ်။ ကျွန်တော်လိုက်ဖို့လိုက်မယ်” ပြောလာစဉ် (အမှန်အတိုင်း စိတ်ထဲက) ဆဲပစ်လိုက်ပါသည်။ (ကန်တော့ ပါရဲ့ဗျာ)

“မင်းကိစ္စ တက္ကစီနဲ့ပဲပို့”

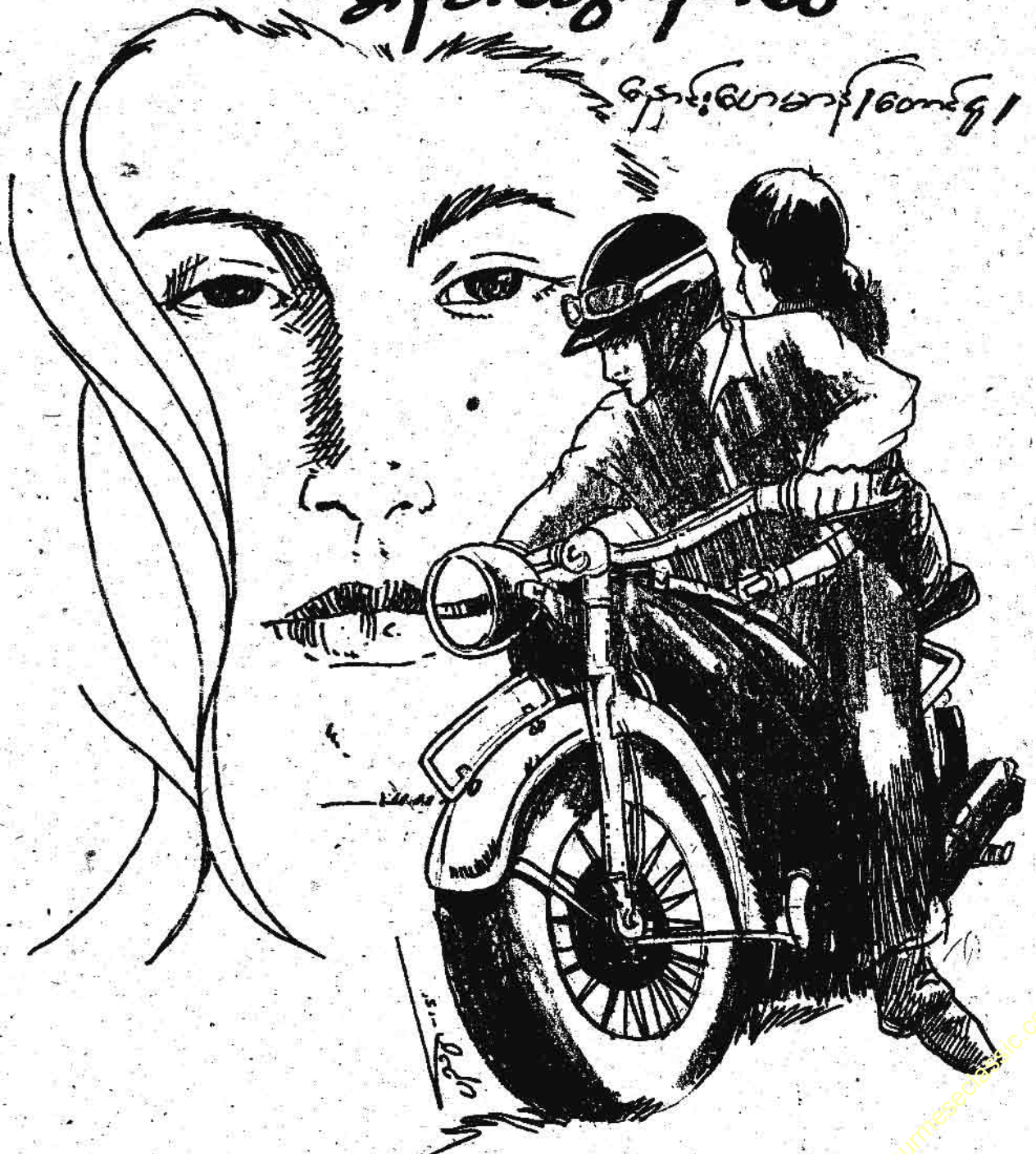
နောက်တစ်စီး ထွက်ငှားကြည့်ရောက်လာသော ယာဉ်မောင်းက ခွေးချစ်တတ်သူ ဖြစ်ရကား ကံကောင်းစွာဖြင့် ကံသိစွာနှင့်ပင်

တင်တင်အေး၊ ခွေးဝယ်ချင်သည့် ပါပု၊ ကျွန်တော့်သား လူသုံးယောက် (တစ်နည်း) လူသုံးကောင်သည် ခွေးနှစ်ကောင်ကို အငှားယာဉ်ဖြင့်တင်ဆောင်ကာ ခွေးရောင်းသူလူတစ်ယောက်နေထိုင်ရာ လှိုင်မြို့နယ်သို့ တောင်ဥက္ကလာ ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်မှ တဖြည်းဖြည်းထွက်ခွာသွားပါတော့သည်။ ကျွန်တော်လူတစ်ကောင်မှာ ကားနောက်ဦးကို ငေးလျက်ရယ် ဤမျှပင် ကျွန်တော့်ဝတ္ထုပြီးဆုံးခဲ့လေပြီ။

အောင်ဆင့်

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အနုပညာရှင်တွေနဲ့ အနုပညာရှင်တွေနဲ့

အနုပညာရှင်တွေနဲ့

တန့်ခူးလေမှာ အလွမ်းတွေလည်းကြွ အနမ်းတွေလည်းဝေ

■ နှောင်းဟေမာန်(တောင်ငူ)

ဝင်းကျော် အသက် ၃၀ နှစ်သာ ပြည့်လှလှဖြစ်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် တခြားသော လူငယ်၊ လူရွယ်တွေလို အပျော်အပါးဘက်မှာ သိပ်ပြီးမခံမင်တတ်။ အထူးသဖြင့် သင်္ကြန်ရေပက်ခံ ထွက်လေ့မရှိဘူး။ လူတွေက ရေပက်ခံချင်တာထက် အရက်၊ ဘီယာ သောက်ဖို့ ထွက်လာကြတာကိုး။ ဒီလိုရက်မျိုး အရက်သောက်ခွင့် အမိန့်ရထားကြတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။

“သင်္ကြန်ခိုး နည်းနည်းပါးပါး သောက်တာ သောက်ပါစေလေ”

ဆိုပြီး မိဘညီအစ်ကို မောင်နှမတွေလည်း နားလည်မှုမေးထားကြတယ်မို့လား။ အချမ်းပြေလောက်သောက်တယ်ဆိုရင်တော့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။ အလွန်အကျွံသောက်မယ်ဆိုရင်တော့ ပြဿနာပေါင်းသောင်း ခြောက်ထောင်က လက်တစ်ထမ်းမှာ။ အသက်ပါဆုံးရှုံးရတဲ့အထိ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ဝင်းကျော် သင်္ကြန်ဆိုရင်ရှောင်တယ်။ ရှောင်ခုံတင်မဟုတ်ဘူး။ တရားစခန်းဖွင့်တဲ့ သူနီးကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ ဈာန်ခံပြီး တရားစခန်းဝင်နေ လိုက်ထယ်။ မိဘတွေလည်း စိတ်မပူရအထိ ကိုယ်တိုင်လည်းကုသိုလ်ရတယ်။

မနက်ကတော့ ရဟန်းမခံဖြစ်ပေမယ့် လူဝတ်ကြောင်နဲ့ပဲ တရားစခန်းဝင်ခဲ့တယ်။ မမနဲ့ဆုံစည်းခြင်းအစပေါ့လေ။ မမဆိုတာက သခင်ကိုပြောတာ။ သခင်ကလည်း အဲဒီကျောင်းမှာပဲ နေဆွမ်းလာကပ်တာ။ ဝင်းကျော်ထက်တော့ အသက်ငါးနှစ်လောက်ကြီးတယ်။ အချစ်ဆိုတာကလည်း အသက်ကြီးတာတွေ၊ ငယ်တာတွေနဲ့ မဆိုင်လှပါဘူး။ ချစ်စရာတွေ့လို့ကတော့ သူ့အလိုလိုချစ်သွားကြတာပဲ။

ဝင်းကျော် မမကိုတွေ့ပြီးနောက်ပိုင်း တရားမှတ်ရတာတောင် စိတ်ကမပါတော့ဘူး။ မျက်လုံးမှိတ်တာနဲ့ မမရဲ့ ဣန္ဒြေရှိရှိ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်ချောမောလှပတဲ့ မျက်နှာပေါ်လာတော့တာပါပဲ။ မမရဲ့ဆံပင်က အစုခေတ်မှာတော့ မြင်ရခဲသွားတဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်။ တင်ပါးလောက်အထိ ရှည်တယ်။ Hair coad လည်း အစဉ်အမြဲသုံးတတ်သူမို့ ဆံပင်လေးတွေက အိစက်ညက်ညောပြီး ဖြောင့်စင်းနေတာပဲ။ အရပ်က နည်းနည်းပုတယ်ထင်ရပေမယ့် မမေန္ဒာကိုယ်နဲ့တော့ အလွန်လိုက်ဖက်ပါတယ်။

မမက ဌာနတစ်ခုမှာ ဦးစီး

အရာရှိပါ။ ဝင်းကျော်ကတော့ မြို့ထဲမှာ ဟန်းဆက်အမျိုးမျိုးရောင်းတဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်။ မိဘတွေက အနီးရရမ်းအရာရှိတွေပါပဲ။ ဝင်းကျော်ကတော့ ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဦးလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟမ်းဆက်အရောင်းဆိုင်မှာ တစ်နှစ်လောက်သွားလေ့လာတယ်။ ပြီးတော့ မြို့ပြန်ပြီး ကိုယ်ပိုင် ဟမ်းဆက်အရောင်းဆိုင် ဖွင့်လိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်းငါးဦးလောက်ခန့်ထားရတဲ့အထိတိုးတက်လာပါတယ်။

စီးပွားရေးအခြေအနေ တိုးတက်လာပေမယ့် အသောက်အစားအပျော်အပါးတော့ ကင်းတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ဘီယာဆိုင်ထိုင်တတ်ပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ အမြဲညှိပဲ ထိုင်စားတတ်တဲ့လူမျိုး။ မသောက်ဖူးလို့ မဟုတ်ဘူး။ ကျောင်းသားဘဝကတော့ တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ သောက်တတ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဝင်းကျော်နဲ့ အရက်ဘီယာနဲ့ သိပ်တည့်လှတယ်မရှိဘူး။ တစ်ခွက်လောက်ဝင်တာနဲ့ မူးအောင်သောက်ရတော့မှ ကျေနပ်တော့တာ။ တကယ်လည်း မူးအောင်သောက်တော့တာမျိုး။ ဒီဆိုင်က မူးပြီးလွယ်

လာ နောက်ဆိုင်တွေ့ အဲဒီဆိုင်ထဲပါ ထပ်ဝင်သောက်တယ် ဆိုတာမျိုး။ ဘီယာမှ၊ အရက်အကောင်းစားမှမဟုတ် တော့ဘူး။ ဒီအီးတွေ၊ တောအရက်တွေ တွေ့ရမှာ အကုန်သောက်တော့တာ။ အဲ... ပြီးရင်တော့ ဘာတွေလုပ်ခဲ့မှန်း ဘာမှမမှတ်မိတော့ဘူး။

“ဘာမှ ဆေးဝါးအဖြစ်သောက်တယ်လို့လာမပြောနဲ့။ ဆေးဝါးအဖြစ် သောက်ချင်ရင် အားဆေးတွေသောက်ကြပေါ့။ ဘယ်နှယ်ကြောင့် အရက်သောက်နေရတာလဲ။ ငါကတော့ရှင်းတယ်။ သောက်ချင်လို့သောက်တာ၊ မူးချင်လို့သောက်တာ။ သောက်ပြီးဆိုရင် မူးနေမှကြိုက်တာ။ မမူးဘူးဆိုရင် ဘာလို့ပိုက်ဆံအကုန်ခံနေမလဲ”

ဆိုပြီး ဝင်းကျော်ခံယူထားတာ။ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိလို့လည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ပါတယ်။

ခုနစ်ရက် တရားစခန်းပြီးသွားတဲ့နောက် ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးစားခဲ့ရာက ပြောက်လဲလောက်အကြာမှာ သဇင်ရဲ့အချစ်ကို ဝင်းကျော် တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသွားတယ်။

x x x

“မမ သင်္ကြန်ရောက်တော့မယ်နော်။ ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ ဘာတွေလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားလဲ”

“ဘာစီစဉ်ရမှာလဲကွ။ နှစ်ကလို့ပေါ့။ ကိုယ်လည်း တရားစခန်းဝင်မယ်။ မင်းကိုလည်း ကိုယ် ရဟန်းခံပေးမယ်။ နှစ်ယောက်လုံး ကုသိုလ်ရတာပေါ့။ ကိုယ် တစ်ခါမှ ရဟန်းဒကာ မခံဖူးဘူး”

သဇင်စကားကြောင့် ဝင်းကျော် ဧည့်စားရကျပ်သွားတယ်။ မမစိတ်ကူးက ဆိုးတော့မဆိုးဘူး။ ကိုယ်လည်း သင်္ကြန်တွေဘာတွေ သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားလှတာမဟုတ်။ သင်္ကြန်အတွင်း ဆိုင်က ပိတ်ထားရတော့ ကိုယ်က ရဟန်းခံမယ်ဆိုရင်တော့ မမလည်း ရဟန်းဒကာ ဖြစ်ခွင့်ရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်တော့ ရဟန်းဝတ်ရန် စိတ်မပါဘူး။

မမနဲ့တွဲပြီး တစ်နှစ်ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ မမနဲ့အတူ သင်္ကြန်တွင်း လျှောက်လည်ချင်မိတယ်။ ချစ်သူတဝရောက်ခဲ့ကြပေမယ့် အေးအေးဆေးဆေး တွေ့ရတယ်ဆိုတာ သိပ်မရှိလှဘူး။ မမကလည်း သူ့ရုံးနဲ့သူ့ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ဆိုင်နဲ့ကိုယ်ဆိုတော့ တွေ့ရင်တောင် ခဏပဲ။

သင်္ကြန်ရက်တွင်းတော့ မမလည်း ရုံးပိတ်ရက်ရှည်ရထားတယ်။ ဝင်းကျော်ရဲ့ဆိုင်လည်း ပိတ်ထားတယ်ဆိုတော့ အေးအေးဆေးဆေး တွေ့နိုင်တာပေါ့။

“လက်ထပ်ပြီးတော့မှ နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ရဟန်းခံပေးပါကွာ။ ဒီတစ်နှစ်တော့ မောင်တို့ အေးအေးဆေးဆေးလည်ကြရအောင်နော်။ ဒီတစ်နှစ်တည်းပါ။ မမကိုတွေ့တဲ့ တစ်နှစ်ပြည့်အထိမ်းအမှတ်အဖြစ်နဲ့ပေါ့နော် မမ”

ဝင်းကျော် သဇင်ကို တောင်းဆိုလိုက်တယ်။ သဇင်က ...

“အိကွာ အဲဒီသင်္ကြန်လည်ရမှာကို စိတ်ထဲမှာ မပါဆုံးဘဲ။ ရေပက်ခံရတာကိုလည်း ခံစားပေးလို့မရဘူး။ တချို့လူတွေ ယောက်ျားတွေဖြစ်ပြီး

ကောင်မလေးတွေကို ခွက်စောင်းစုတ်သေးတယ်။ လက်ပါသရမ်းသေးတယ်။ မူးရူးပြီး ဟိုးနားရိုက်ပွဲဖြစ်လိုက်၊ ဒီနားရိုက်ပွဲတွေဖြစ်လိုက်နဲ့။ မင်းလည်း မလည်ရဘူး။ မင်းကို ရဟန်းခံပေးမယ်။ ကိုယ်လည်းတရားစခန်းဝင်မယ်”

မမပြောတာတွေလည်း အမှန်ပါပဲ။ သင်္ကြန်ရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတစ်ရပ်လို့တောင် ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆေးရုံနဲ့ရဲစခန်းတွေမှာတော့ ဝင်လာမခတ်ဘဲသဲသဲ ဆိုသလိုမျိုး။ ကိုယ်ကလည်း သင်္ကြန်လည်ချင်တာမဟုတ်။ မမနဲ့နှစ်ယောက်တည်း အတူတူရှိနေချင်ရုံသက်သက်ပါ။

“ဒီနှစ်တော့ လိုက်လျောလိုက်ပါ မမရာ။ နောက်နှစ်တွေတော့ မမစိတ်တိုင်းကျဖြစ်နေရပါမယ်။ သင်္ကြန်လည်မယ်ဆိုတာ ရေပက်ခံထွက်မှာမျိုး မဟုတ်ဘူးလေ။ တစ်နေရာရာမှာ မမနဲ့အတူတူ အေးအေးဆေးဆေးရှိချင်တဲ့သဘောပါ။ မမ အပြင်မထွက်ချင်ဘူးဆိုရင်လည်း မမအိမ်ကိုပဲ လာခဲ့မယ်လေ”

ဝင်းကျော်တို့ကိစ္စ နှစ်ဖက်မိဘတွေကို သတိပေးထားပြီးသားပါ။ မိဘတွေအနေနဲ့ ဘာမှ ကန့်ကွက်မှုမရှိကြဘူး။ မကန့်ကွက်တဲ့အပြင် ...

“လက်ထပ်မယ်ဆိုလည်း အချိန်သိပ်မဆွဲကြနဲ့လေ။ လက်ထပ်သင့်တဲ့အရွယ်တွေတောင် လွန်နေကြပြီနော်”

ဆိုပြီး သတိပေးနေကျ။ ဒါကတော့ မမက အပျိုဘဝနဲ့ နေချင်သေးတယ်ဆိုလို့သာ ဝင်းကျော် ခဏခဏ မပူဆာတော့တာ။

“မမ ... မိန်းမတွေ အသက်
လေးဆယ်ကျော်ရင် ကလေးမွေးရ
တာ ခက်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်။
မောင်က မောင်တို့ရဲ့ရင်သွေးလေးတွေ
ရချင်သေးတာ”

ဝင်းကျော် အဲဒီလိုပြောတော့
လည်း သင်္ဃေတ ခပ်အေးအေးပဲ။

“ဓမ္မပါနဲ့ကွာ။ အဲဒီအချိန်ထိ
မနေပါဘူး။ ကိုယ်တို့ရဲ့ သားသား
မီးမီးတွေလည်း ရောက်လာမှာပါ။
ကိုယ့်သဘောက တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ်
လောက် အချိန်ယူတဲ့သဘောပါ။
လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်သေးတယ်
လေ။ အိမ်ထောင်ကျပြီဆိုတာနဲ့ တာ
ဝန်တွေလည်း ပိုကြီးလာပြီကွ”

အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ဝင်းကျော်တို့ လက်
ထပ်ဖြစ်ကြသေး။ မမက ကိုယ့်
ထက်အသက်ပိုကြီးတော့ ပိုပြီးစဉ်း
စားမှာပေါ့လေ။ အခုလည်း သင်္ဃေတ
ရက်အတွင်း အတူတူရှိနေဖို့ကိစ္စ ဘယ်
လိုမှညှိလို့မရဘူး။

“တရားစခန်းမှာလည်း တစ်မိုး
တည်း။ တစ်ရိပ်တည်းအောက် ရှိနေ
တာပဲကွာ”

ဆိုတာပါလိုက်သေးတယ်။ စဉ်း
စားကြည့်ပါဦး။ ကိုယ်က ရဟန်းဝတ်
နဲ့ သူက ယောဂီဝတ်နဲ့။ ဘယ်လိုမှ
အဆင်မပြေ။ တရားလည်းမှတ်လို့ရ
မှာ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေရာတည်း
မှာဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သူက
ထခြားစခန်း။ ကိုယ်က တစ်နေရာ၊
နေရာချင်းမတူဘူးဆို တော့သေးဦး
ဇယ်။ အခုတော့ တစ်ကျောင်းတည်း
ဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ တရားစခန်း
တွေဆိုတာ စည်းကမ်း အင်မတန်

တင်းကျပ်တာ။

ကောင်းမပြောရ၊ ကောင်းအပြင်
မထွက်ရ၊ ကွမ်းစားရ စသည်ဖြင့်
ဆိုလေ။ ကောင်းမပြောရဘူးဆိုပေ
မယ့် ကိုယ်က မမကို ခိုးခိုးကြည့်မိ
မှာပဲ။ ဒီလိုမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုတရား
မှတ်မလဲ”

တရားမှတ်လို့ ကောင်းတဲ့အချိန်
တရားထိုင်နေရတဲ့ တစ်နာရီက ဘာ
မှမကြာဘူး ထင်လိုက်ရပေမယ့် စိတ်
တွေစုစည်းမှုမရတဲ့အခါမျိုးဆို အဲဒီ
တစ်နာရီက ကြာလွန်းနေတယ်။ ငုတ်
တုတ်ထိုင်နေရတာလည်း အရမ်းပင်
ပန်းတာ။ အသံကုန်အော်အော်ပြီး
ထပြေးချင်စိတ်ပါ ပေါက်ပေါက်လာ
တယ်။ ဘာတွေကို စိတ်တိုလို့တိုမှန်း
လည်း မသိဘူး။

“လုပ်ပါ မမရာ။ ဒီတစ်နှစ်
တည်းပါနော်”

မမကို အဲဒီလိုတွေရှင်းပြပြီး ထပ်
တောင်းဆိုကြည့်တယ်။ မမက ခွင့်
မပြုဘဲ ရဟန်းခံရမယ်ဆိုရင်လည်း
ခံရုံပေါ့။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့

“မင်းက သိပ်ဂျီကျတာပဲကွာ။
ကိုယ်က အကြီးဖြစ်နေတော့ သိပ်ဆိုး
တာပဲ။ ကဲ ... ကဲ ဒီတစ်နှစ်တော့
ရှိစေတော့။ ဒါပေမယ့် ရေပက်ခဲတော့
မထွက်ဘူးနော် ဒါပဲ”

ဝင်းကျော်မှာ ဝမ်းသာလိုက်
သည့်ဖြစ်ခြင်း။ မမကို မွေးမွေးပေးပြီး
ဂုဏ်ပြုလိုက်ချင်ပေမယ့် ဒီနေ့အထိ
မမပါးကို နမ်းဖို့မပြောနဲ့ လူတွေရှေ့
မှာဆို လက်ဖဝါးတောင် ကိုင်လို့မရ
ဘူး။ သူ့ရဲ့ ‘ဦးစီးမှူး’ဆိုတဲ့ ဓာလုံး
ကြီးက နေရာတကာ လိုက်လိုက်ရှုပ်

နေမှတိုး။

x x x

“မမ မနက်ဖြန် ၁၃ မိုင် သွား
ရအောင်နော်”

တာလိုလိုနဲ့ သင်္ဃေတအကြံရက်
တောင် ပြီးသွားတယ်။ ဝင်းကျော်
လည်း တစ်နေကုန် မမအိမ်မှာရည်း
ပဲ။ ညနေပိုင်း သင်္ဃေတမထွက်တွေ
လိုက်ကြည့်ရင် အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်
မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြတယ်။ မနက်
ဖြန်တော့ သင်္ဃေတအကျနေ။

“ဝေးက ဝေးနဲ့ကွာ နေကပူပူနဲ့”

“၁၃ မိုင်ပဲ ဝေးတာပါမမရာ။
ဆိုင်ကယ်နဲ့ဆို ဓဏလေးမောင်းရတဲ့
ဥစ္စာ။ လမ်းမှာလည်း ပြောသလောက်
မပူပါဘူး။ သစ်တောကြီးတွေရှိနေ
တာ။ ပသီဇနောင်းရောက်ရင် ချမ်း
တောင်ချမ်းလာဦးမယ်”

ဒီလောက်ဆိုရင် မမ မငြင်း
တော့။ ပသီဇနောင်းရောက်ခွန်ဆိုတာ
ကရင်ပြည်နယ်၊ သံတောင်မြို့မှာရှိ
တာပါ။ အခုလို နွေရာသီ သင်္ဃေတ
ရက်တွေဆိုရင် သွားပြီး အပန်းဖြေ
အနားယူသူလည်း များတယ်။ သစ်
တောတွေက အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်။
တောင်ကြိုတောင်ကြားတွေကစီးလာ
တဲ့ ပသီဇနောင်းရေက ကြည်ကြည်
လင်လင်၊ စိမ့်စိမ့်အေးအေး။ ချောင်း
ထဲမှာ ကျောက်တုံးကြီးငယ်တွေ မရေ
မတွက်နိုင်အောင်ပဲ။ အလွန်တရာမှ
သာယာအေးချမ်းတဲ့ နေရာလေးဖြစ်
သလို နွေရာသီဆိုရင် အပူဒဏ်ရှောင်
ဖို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာသူတွေများ
တယ်။

ဝင်းကျော်တို့ ရေတံခွန်ရောက်
တော့ မနက် ၁၀ နာရီလောက်ရှိနေ
ပါပြီ။ ဒီနေ့တော့ မမက ထူးထူးခြား
ခြား ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားလို့ မမ
နဲ့ ရုံးယူနီဖောင်းနဲ့လည်း ကျက်သရေ
ရှိသလို၊ အခုလိုဝတ်ထားတော့လည်း
လူငယ်တစ်ယောက်အတိုင်းပဲ။

“မမ ပျော်ရဲ့လားဟင်”

“ပျော်ပါတယ်။ တကယ်ပါ။
တစ်မျိုးနဲ့လုံး ရုံးနဲ့အိမ်ချည်းဆိုတော့
လေ။ အခုလို အားလပ်ရက်မှာ ကိုယ်
ချစ်ရသူနဲ့လည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်
အတူတူရှိနေတော့ မပျော်ရှိပါ့မလား။
မင်းရော”

“ပြောနေစရာတောင် မလိုဘူး
ရယ်”

မမလည်း ရဟန်းခံပေးမယ်တို့
တရားစခန်း ဝင်မယ်တို့တွေကို မေ့
သွားပြီထင်ပါရဲ့။

“ရေငတ်တယ်ကွာ။ ရေဘူး
လည်းကုန်ပြီ”

ချောင်းဘေး သစ်ရိပ်တစ်ရိပ်
အောက်မှာ ထိုင်နေကြရင်း မမက
ပြောလာတယ်။ ရေဘူးထဲကရေက
ဝင်းကျော်ကချည်း သောက်နေခဲ့တာ။
အခုလို ပူးပူးကပ်ကပ် မမနဲ့ တစ်ခါမှ
အတူမထိုင်ဖူးခဲ့။ မမဆံပင်က ခေါင်း
လျှော်ရည်အနံ့လည်း သင်းနေသလို၊
မမသုံးနေကျ Blue Lady ရေခွေးနဲ့
ကလည်း သင်းသင်းယုံ့ယုံ့လေး။ ဒီ
ရနံ့တွေနဲ့အတူ မမနဲ့
ပူးပူးကပ်ကပ်လေးထိုင် နေကြတော့
ဝင်းကျော် ရင်ပူလာသလိုလို၊ အာ
ခြောက်လာသလိုလိုနဲ့ ရေချည်းပဲ ဖိ
သောက်နေမိတယ်။ ဒီထက် ပိုပြီး

လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်။

“အဝင်မှာ စားသောက်ဆိုင်တွေ
ရှိတယ်လေ။ မမ ဒီကပ်စောင့်နော်။
မောင်..ချက်ချင်းဝယ်လာခဲ့မယ်။
တခြားလိုတာရှိလည်း မှာလိုက်လေ”
“သွားမဝယ်ပါနဲ့ကွာ။ ပြန်မှပဲ
သောက်တော့မယ်”

“အေးအေးဆေးဆေး နေပါဦး
မမရာ။ ဧထလေးပါ။ အခုပြန်လာ
ခဲ့မယ်”

ဝင်းကျော် သမင်အပြောကို
မစောင့်တော့ဘဲ ‘ခပ်သွက်သွက်စား
သောက်ဆိုင်တွေရှိရာ ထွက်လာတော့
တယ်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် မိုးကျော်၊
မိုးကျော်”

ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ရေသန့်
ဘူးဝယ်မယ်လုပ်တုန်း ခေါ်သံကြောင့်
လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဇော်မင်း၊
ထွန်းထွန်း၊ သူရတို့အုပ်စု၊ ကျောင်း
နေဖက်သူငယ်ချင်းတွေ။ ဒီကောင်
တွေထိုင်နေတဲ့ စားပွဲမှာတော့ ဘီယာ၊
အရက်၊ အမြည်းတွေနဲ့ ဂျပ်ရှက်စတ်
နေတယ်။

“မင်း တစ်ယောက်တည်းလား။
လာလေကွာ”

သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ မသွား
လို့မကောင်းတာကြောင့် ဝင်းကျော်
သွားလိုက်တယ်။

“မင်းနဲ့ မတွေ့တာတောင်ကြာ
ပြီ။ ချလေကွာ။ တွေ့ကြတုန်း ပျော်
ပျော်ပါးပါးပေါ့”

ထွန်းထွန်းဆိုသူက ပြောလာ
တယ်။ အလုပ်တွေ ကို ဘီစီနဲ့ဆိုတော့
တွေ့ချင်ရင် တကူးတကချိန်းပြီးတွေ့

မှဖြစ်တော့မှာမျိုး။ ကျောင်းသားဘဝ
တုန်းကလို လတ်လျားလတ်လျား
လုပ်လို့ မဖြစ်တော့။

“မင်းတို့ပဲ သောက်ကြပါကွာ။
ငါမသောက်ချင်ဘူး”

“မလုပ်နဲ့လေကွာ။ မထင်မှတ်
ဘဲ ဆုံကြတာ။ ခင်ရင်တော့ တစ်
ခွက် နှစ်ခွက်ချကွာ။ မချလို့မရဘူး”

ဇော်မင်းကပါ ထပ်ပြောတယ်။
ဒီကောင်ပုံစံက ရေချိန်နည်းနည်းကိုက်
နေပုံရတယ်။ မမအကြောင်း ပြောပြ
လိုက်ရင်တော့ ဒီကောင်တွေ အတင်း
တိုက်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေ
မယ့် ဒီကောင်တွေ ဝင်းကျော်တို့ကြား
ဝင်နှောင့်ယှက်တော့မှာလည်း အမှန်
ပဲ။ ဒီဆိုင်ထဲ မမကိုပါ မရမကခေါ်
တော့မှာ။

အဲလိုတော့ဖြစ်လို့မရ။ ဒီကောင်
တွေမှူးလာရင် ပါးစပ်စည်းကမ်းရှိတဲ့
ကောင်တွေ မဟုတ်ဘူး။ မမဆိုတာ
ကလည်း အရက်သောက်ထားသူနဲ့
စကားပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး။

“ညမှကွာ ညမှ၊ ငါကတိပေး
ပါတယ်။ ငါက သောက်ပြီဆိုရင်
အရမ်းလောဘကြီးတာ မင်းတို့အသို့
ပဲ။ အခု ငါ့မှာ တခြားမိတ်ဆွေတွေ
လည်း ပါသလို၊ အပြန်လည်း ဆိုင်
ကယ်မောင်းရဦးမှာမို့ပါ။ ဒါကြောင့်
ငါမသောက်နိုင်တာ မင်းတို့ကိုတောင်း
ပန်ပါတယ်”

အဲဒီလို အမျိုးမျိုးတောင်းပန်
တော့လည်း သူရက ဝင်းကျော်ဘက်
က ဝင်ပြောပေးလာတယ်။

“ဟုတ်သားပဲ။ ဒီကောင်က လူ
လိုသောက်ကျင့်မှ မရှိတာ။ သူများ

နယ်မြေကြီးမှာကွာ။ အပြန်လည်း ဆိုင်ကယ်စီးရဦးမယ်။ သွား ဖိုးကျော်၊ ညကျမှ မင်းဆီစုန်းဆက်လိုက်မယ်”

ပြောပေးလို့ ဝင်းကျော်လည်း သုတ်ခြေတင်လာခဲ့တော့တယ်။ ဒီ အကြောင်းတွေ မမကိုပြောပြလိုက် တော့ ဝင်းကျော် ယဇ်မှတ်မထားတာ တွေ မေးတော့တာပဲ။

“မှန်မှန်ပြောနော်။ အဲဒီလို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အမှတ်မထင်ဘဲ ဆို တော့ မင်းလည်း သောက်ချင်စိတ် တော့ ဖြစ်မှာပေါ့။ မင်းလည်း အမြဲ တမ်းသောက်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒီလို တစ်ခါတစ်ရံသောက်တာမျိုး ကိုယ် နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်”

မမ စကားကို နားတောင် မလည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုယ်မေးတာ ပြေစမ်းပါကွာ။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့တုန်း မသောက် ချင်ဘူးလားလို့”

“မမသာမပါရင်တော့ နည်း နည်းပါးပါး သောက်မိမလားမသိ ဘူး။ သောက်ချင်တာ၊ မသောက်ချင် တာထက် ဒီကောင်တွေနဲ့ အေးဆေး မတွေ့တာ ကြာပြီမို့လား”

မမ ခပ်ရွှန်းရွှန်းမျက်လုံးနဲ့ ဝင်း ကျော်ကို ကြည့်လာတယ်။

“မင်း သောက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် တောင် ကိုယ်နားလည်ပေးမှာပါ။ ဒါ ထမယ့် ကိုယ့်ကိုငဲ့ပြီး သောက်မလာ ခဲ့တာကိုတော့”

စကားဆက်မပြောတော့ဘဲ မမ အ ဝင်းကျော်ပါးကို ချစ်သူတဝမှာ ထေရော့အကြိမ် နှင်းလိုက်တော့တယ်။

“မမှမချစ်ရင် ဘဝပျက်သွားနိုင် တယ် ဟုတ်တယ်။ မမှမချစ်ရင် ဘဝ ပျက်သွားနိုင်တယ်”

အဲဒီလို သီချင်းတွေ သံသေးသံ ကြောင်နဲ့ တစ်လမ်းလုံးဆိုလာတာ ဆိုင်ကယ်သုံးစီးနဲ့ လူငယ်ကိုးယောက်။ ထွင်ထားတဲ့ ဆံပင်ပုံစံတွေ၊ ဝတ်ထား တဲ့ အဝတ်အစားတွေ အတော်မျက်စိ နောက်စရာကောင်းတယ်။ ဒီအဖွဲ့ကို ဝင်းကျော် ပသီချောင်းမှာကတည်းက သတိထားမိတာ။ အားလုံးက မူးရူး နေပုံပဲ။ ချောင်းထဲက ကျောက်တုံး ပေါ် အရက်ထိုင်သောက်ရင်း ပုလင်း ခွက် ကျောက်တုံးမှာပဲ ခိုက်ခွဲပစ်တာ။

ချောင်းထဲမှာ ရေက ခူးလောက် ပဲရှိပြီး ကြည့်နေတယ်ဆိုပေမယ့် အောက်ကိုပုံမကြည့်မိရင်တော့ တခြား လူတွေကို ပုလင်းကွဲရာမှာ အသေအချာ ပဲ။ ဒါက ဖျော်တာနဲ့မတူတော့။ အမိုင်း အခိုင်းတွေနဲ့ တူသွားပြီ။ ဝင်းကျော် တို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာဘဲရှိနေတာမို့ အားလုံးမြင်နေရတယ်။

“ဟယ် ကြည့်စမ်း။ ဒီကလေး တွေလုပ်ရပ်က အန္တရာယ်များလိုက် တာ။ လာကွာ၊ ကြည့်ရတာ ပြဿနာ ကောင်လေးတွေနဲ့ တူပါတယ်။ ကိုယ် တို့ပြန်ရအောင်”

မမကလည်းပြောတော့ ဝင်း ကျော်လည်းထလာတယ်။ ဒါတောင် ဝင်းကျော်တို့ကိုလှမ်းပြီး ဘာတွေမှန်း မသိ အော်နေကြသေးတယ်။ မူးရူးပြီး တွေ့ရာနဲ့တွေ့ကိုလည်း လိုက်နောင် ယှက်နေကြတယ် ထင်ပါရဲ့။

တောင်ပေါ်လမ်းမို့လို့ အကွေ့ အကောက်တွေများသလို လမ်းက

လည်း ကားနှစ်စီး ခရည်းရွာင်ချေ တဲ့လမ်းမို့ ဝင်းကျော် ဆိုင်ကယ်ထေး ကို ခပ်မှန်မှန်ပဲ ခောင်းလာတယ်။ အဲဒီလိုခောင်းလာတုန်း ချေချည်ညံ အသံတွေကြောင့် နောက်ကြည့်မှန်ထဲ က တစ်ဆင့် ကြည့်လိုက်တယ်။ ခေ တံခွန်မှာတွေ့ခဲ့တဲ့ လူငယ်တစ်စု။ ဒီ လောက် အန္တရာယ်များတဲ့လမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်ကို အပြင်းခောင်းလာကြ တယ်။ ဆိုင်ကယ်အိတ်စောဂိုက်တွေ ပါဖြုတ်ထားလို့။ ဆိုင်ကယ်အနောက် မှာလည်း သောက်ပြီးသား ဘီယာ ဘူးခွံတွေကို ကြီးတွေနဲ့ဆွဲထားတယ်။

ဝင်းကျော်တို့ကိုကျော်ရင်း စော စောကဆိုတဲ့ သီချင်းတွေပါ အော်ဆို သွားကြတယ်။ မမကိုလည်း လက်ပြ လိုက် အနမ်းဝေးတဲ့ ပုံစံလေးတွေ လုပ်ပြလိုက်နဲ့ လုပ်နေကြသေးတယ်။ ကြည့်ရတာတော့ စီးပွားရေးအဆင် မပြတဲ့ မိဘက ပေါက်ပွားလာတဲ့ဈာ တိတ်လေးတွေပါ။ ပုံစံတွေကလည်း လူရည်သန်ပုံစံလေးတွေပါ။

“ဝေးဟေးဟေး မေချစ်ကယ် ဗျာ ... ဟားဟား”

ဆိုင်ကယ်သုံးစီးနဲ့ တစ်လမ်းလုံး ပြည့်နေတော့ ဝင်းကျော်လည်း ဘယ် လိုမှ ကျော်တက်လို့လည်းမရတော့ ဆိုင်ကယ်ရပ်လိုက်ရင်းလည်း ဝင်း ကျော်တို့ကို နောင်ယှက်မှာနီးရိပ်ရ သေးတယ်။ မြင်ရတာနဲ့တင် ဗရတ် သုက္ခတွေမှန်း သိသာတယ်။ ဆိုင် ကယ်တစ်စီးက ဝင်းကျော်ဆိုင်ကယ်နဲ့ ယှက်ပြီး ရေသန့်ဘူးထဲကရေနဲ့ မမကို လှမ်းဝက်တယ်။ ဆိုင်ကယ်ချင်း ပူး ကပ်သွားတာမို့ ဝင်းကျော် ဆိုင်ကယ်

ကို လမ်းဆေးဆွဲချရတယ်။ လမ်း
ဆေးလည်း အရမ်းကပ်လို့မရ။ ဘေး
ခြမ်းမှာ ချောက်ကြီးတွေနဲ့။

“ဟာ ... ဒီကလေးတွေနဲ့ ခက်
ကုန်တော့မှာပဲ”

မမက စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ ပြောလာ
တယ်။ သူတို့ကတော့ ဘာမှမဖြစ်
သလို။ တလေးလေး တဟားဟားနဲ့အော်
လို့၊ ပျော်လို့။ ဒီလမ်းကျဉ်းလေးမှာ
တခြားဆိုင်ကယ်တွေ ကားတွေက
လည်း အသွားအလာရှိသေးတယ်။
ပြတ်သွားတဲ့ လူတိုင်းကလည်း သူတို့
အုပ်စုကိုကြည့်သွားတာမျိုးပဲ။

“ဝင်းကျော် ဆိုင်ကယ်ပြန်လှည့်
လိုက်ကွာ”

မမက အဲဒီလိုပြောလာတယ်။
ဝင်းကျော်စိတ်ထဲမှာတော့ ခံရတော်
တော်ခက်နေတာ။ နောက်ဆုံးတော့
ဆိုင်ကယ်အရှိန်လျှော့ပြီး နောက်
ကြောင်း ပြန်လှည့်လိုက်တော့တယ်။
သူတို့က ဝင်းကျော်တို့ကို လှည့်ကြည့်
ကြပေမယ့် ဆူညံပွက်လောရိုက်သံစဉ်
တွေနဲ့အတူ ဆက်လက်ချီတက်သွား
ကြတော့တယ်။

x x x

နာရီဝက်လောက်ကြာမှာပဲ ဝင်း
ကျော် ဆိုင်ကယ်ကို ပြန်လှည့်လာခဲ့
တယ်။

“ဒီအချိန်ဆို ဟိုချာတိတ်တွေ
မြို့ထဲရောက်လောက်ရောပေါ့”

ဝင်းကျော် စိတ်ထဲကပြောရင်း
ဆိုင်ကယ်ကို မှန်မှန်လေးစောင်းလာ
တယ်။ ဂငယ်ကွေ့တစ်ကွေ့ရောက်
တော့ လမ်းပေါ်မှာ လူတစ်အုပ်ကို

ဘွားခနဲတွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဝင်းကျော် ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့
လဲမသိဘူး၊ ရပ်ကြည့်ပါဦး”

မမ မပြောခင်မှာဘဲ ဝင်းကျော်
လူအုပ်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆိုင်ကယ်
ကိုရပ်လိုက်တယ်။ လူအုပ်ထဲမှာ အစော
က ချာတိတ်လေးတွေကို တွေ့လိုက်
တော့ စိတ်ဝင်စားပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်
က ဆင်းလိုက်တယ်။

“တစ်ဖက်က ဟွန်းတီးပြီးတက်
လာတဲ့ကားကို ဆိုင်ကယ်အပြင်းစီးပြီး
ဆင်းလာတဲ့ဆိုင်ကယ်က ဝင်တိုက်
တာ။ နှစ်ယောက်ထော့ ပွဲချင်းပြီးပဲ”

တဲ့။ လူတချို့ ပြောနေတာတွေ
လည်း နားထဲ အလိုလိုရောက်လာ
တယ်။ ဝင်းကျော် လူအုပ်ကို တိုးဝှေ့
ကြည့်လိုက်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ သွေး
တွေနဲ့ မြင်မကောင်းစွမကောင်း။ ဆိုင်
ကယ်လည်း ရုစရာမရှိ။ တစ်ဖက်မှာ
ရပ်ထားတာက ကျောက်တင်တဲ့ကား
ကြီး။ ဒီလိုအကွေ့တွေက မလွန်
အန္တရာယ်များတာ။ ထောင့်မှာပည်း
ဟွန်းတီးပါတို့ အတက်ကားကို ဦး
စားပေးပါဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်စိုက်ထူ
ထားပါတယ်။

“သူတို့အဖွဲ့ ကျန်တော့ဆိုင်
ကယ်ကို ကျော်လွှားကတည်းက သတိ
ထားမိတယ်။ ပါးစပ်ကလည်းအော်
ကြ၊ အိတ်စောသံတွေလည်း ဆူညံ၊
အနောက်မှာဆွဲထားတဲ့ ဘိယာဘူးခွံ
တွေကလည်း တဂွမ်ဂွမ်နဲ့။ အကွေ့
က ကားဘယ်လောက်ဟွန်းတီးတီး
ကြား စရာအကြောင်းမရှိဘူး။ အား
လုံးလည်း မူးနေကြတာ။ ကလေး
တွေလည်း ခက်ပါတယ်”

လူကြီးတစ်ယောက်က အဲဒီလို
ပြောလာတယ်။ ခဏအကြာမှာပဲ လူ
နာတင်ကားနဲ့အတူ ရဲစခန်းကားတစ်
စီးပါ ရောက်လာတယ်။

“ဒီအသက်အရွယ် ကလေးတွေ
နဲ့ကွာ။ သေသွားရရှာတယ်လို့။ သူတို့
မိဘတွေ ရင်ကျိုးလိုက်သော်ဖြစ်ခြင်း
နော်။ သနားပါတယ်”

“ဒါကတော့ မည်သူမပြု၊ မိမိမူ
ပေါ့ မမရာ။ မောင်တော့ မသနားမိ
ဘူး။ သူတို့မိဘတွေကို ပိုတောင်
မသနားဖြစ်မိသေးတယ်။ ကိုယ့်သား
ပုံစံကို ကြည့်ဦးမှပေါ့။ ဆုံးမသင့်
ဆုံးမပေါ့။ အခုတော့ မြင်းကို ချိုတပ်
ပေးလိုက်တော့ ဒီလိုပဲဖြစ်မှာပါ။ ဘာ
မှမထူးဆန်းဘူး”

ဝင်းကျော်က လူသားဈေး၊ မစာ
နာလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါမျိုး မသ
နားတာလည်း အမှန်ပဲ။ လူငယ်တွေ
လွတ်လပ်မှုကို ခံမင်တယ်ဆိုတာ
ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ အခုတော့ အဲဒီ
လွတ်လပ်မှုကို အသုံးမချတတ်တော့
ပတ်ဝန်းကျင်ပါ စိတ်အနှောင့်အယှက်
ဖြစ်ရ ကိုယ်တိုင်လည်း ဒုက္ခရောက်
အသက်ဆုံးရှုံးရတွေ ဖြစ်ကုန်ရော။

“တော်ပြီ မနက်ဖြန်ကနေ မင်း
လည်း ဘယ်မှမသွားနဲ့တော့။ ကိုယ့်
အိမ်ကပ် လာခဲ့ရမယ်။ အပြင်ထွက်
ရင် ဒါမျိုးမြင်ရတာ စိတ်ကိုမချမ်း
သာဘူး တကယ်”

“ဒါကတော့”

ဝင်းကျော် ဆက်မပြောဖြစ်
တော့ပါ။

နောင်းဟေမာန်(တောင်ပူ)

ပျော်တတ်သူရဲ ဝေဒနာ

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ရောမော်သောက်ဖက် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးရှိတယ်။ မောင်တင်ဝင်း(ဘို ကလေး)ကလောင်အမည်နဲ့ စာရေးနေ သူပါ။ ဇာတိက ဘိုကလေး။ နေရပ်က သန်လျင်။ ထားပါတော့။

သူက ဘောမင်ဖင် မီးခိုးထွက် မတတ်အောင် စာရေးကောင်သူပါ။ စာမူတစ်ပုဒ်ပြီးတိုင်း မိတ္တူဖို့အတော် ကုန်ဆိုပါ။ ရေးပြီး စာမူတွေကိုလည်း နေပူဗိုးရွာမရှောင် ပို့လည်းမိနိုင်ပါရဲ့။ ဒါကြောင့် အပတ်စဉ်၊ လစဉ်ဆိုသလို သူ့စာမူတွေက ကျနု်ပ်တို့ မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ အမြဲလိုပါနေတယ်။ ဂမ္ဘီရ၊ မုဆို။ ပြဇာတ် လိုင်းစုံရေးနိုင်တဲ့သူလေ။

သူက မူရင်းပျော်စရာတစ်သလို ရစ် လည်း ရစ်တတ်တယ်။ သူရစ်တာက တရင်းတနီးမရှိသူဆိုရင် မလွယ်လှဘူး။

တစ်နေ့ သူ့ငယ်ပေါင်းဆိုလား၊ ဥက၊ လမ်းက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ အတူ သောက်ဖြစ်ကြရင်း ပြဿနာဖြစ်ကြ တယ်။ ဆိုခဲ့သလို သူက မူရင်းရစ်တတ် တယ်လေ။ ဟိုတစ်ယောက်က မဲခံမရပ် နိုင်တာမို့ ထိုးဟယ်၊ ကြိတ်ဟယ် ဖြစ် ကြရာဆိုပါတော့။

မောင်တင်ဝင်း(ဘိုကလေး) ဆေး

ရုံရောက်တယ်။ ဦးနောက်နဲ့အာရုံကြော ခြောက်ချက်ချစ်ရတယ်လို့ သူကပြော လို့ သိရတယ်။ ဆေးရုံဆင်း။ အခြေ အနေပြန်ကောင်းလာတော့ သူ့ကို ဆေး ရုံပို့ပေးတဲ့မိတ်ဆွေ၊ စားသောက်ဆိုင်ပိုင် ရှင်အပါအဝင် ကျွန်တော်ဘို့အဖွဲ့ကို အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း မူးလာတိုင်း အပ်ကြောင်းထပ်ပြောတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ နောက်သလိုပြောသလိုနဲ့ ကုန်း ကန်တော့တာမျိုးရှိတယ်။

ပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သူ တွေကို ကျေးဇူးတင် ကန်တော့ခွင့်ရ တယ်ဆိုပြီး ထံကလေ့ရှိတယ်။ တစ်ခါ တစ်ခါ ဘာရယ်မဟုတ် “အရိုး”ဆိုပြီး ငိုတယ်။ မျက်ရည်လည်ခွဲနဲ့ ကျွန်တော် တို့က ပျော်စရာလို့ပဲ မှတ်ပါတယ်။

မောင်တင်ဝင်း(ဘိုကလေး)က “အရိုး”ဆိုပြီး ငိုတဲ့ရက်တွေ စိပ်လာ သလို ပျော်လို့ဆိုလား၊ ကတဲရက်တွေ ထပ်လာတယ်။ စားသောက်ဆိုင်အတွင်း မှာ ကလေးရှိသလို စားသောက်ဆိုင် အဝင်အဝ လမ်းလယ်မှာလည်း ကလေး ရှိပြန်ရော။ ကျွန်တော်တို့လည်း ပျော် စရာလို့ပဲ မှတ်ရပြန်ရော။

ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ...

“မောင်တင်ဝင်းတစ်ယောက် ဥက လမ်းကားကိတ်မှာ ငိုနေတယ်။ ကနေ တယ်”

“မောင်တင်ဝင်းတစ်ယောက် ပုဂ္ဂန် တောင်ကားမှတ်တိုင်မှာ ငိုနေတယ်။ ကနေတယ်”

“မောင်တင်ဝင်း တစ်ယောက် သန်လျင်တံတားအနီးမှာ ငိုနေတယ်။ ကနေတယ်”

“မောင်တင်ဝင်း တစ်ယောက် သန်လျင်ဗြိမ္မာရေးမှာ ငိုနေတယ်။ ကနေ တယ်”

အဲဒီလို ဟိုက သည်က သတင်း တွေ ကြားကြားနေရလေတော့ ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့ ဘယ်လိုပြောရမယ်မှန်း မသိချေတော့။

ရောမော်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုကိုသာလှ(ထမာမြေ)က “အင်း... သူ...သူလေ ဦးနောက်နဲ့အာရုံကြော ဆေးရုံက ဆင်းလာပြီးကတည်းက ရင် ရင်ထဲမရှိစရာပါပဲ”လို့ ရင်နှင့် စုတ်သပ် ပြောလေတော့...

ကျွန်တော်တို့လည်း...

ကိုမောင်သန်းဝင်း

အိပ်ငြိမ်းခြင်း
ပျက်စီးခြင်း
ဘဝပျက်
ခြင်းပျက်

၁၉၄၅

အသိုက်အမြို့ပျက်လို့ ဘဝပျက်

စိုးယဉ်ထွန်း

လူဖြစ်သော ဘဝတွင် ကောင်းကျိုးကံကြမ္မာနှင့် ဆိုးကျိုးကံကြမ္မာသည် ပြုမိမိမတွေ့ရပဲ ပါလာကြသည်။

ကောင်းကံလည်းစံ၍ မကောင်းကံကိုလည်း ခံကြရပါသည်။ ဒါကလည်း မိမိပြုခဲ့ခြင်းအကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ မပြုနွယ်ဆိုပါလျှင် လှပမှုနှင့် ရိုးသားခြင်း လင်ယောက်ျားနှင့် သားငယ်တို့၏တာဝန်ဝတ္တရားကို မလစ်ဟင်းအောင် အလေးဂရုပြုသူ မရှိလျှော့ပမယ့် မကြောင့်မကြရသောဘဝ။ အိမ်တွင်ဖွင့်ရောင်းသော အိမ်ဆိုင်ကလေးက မီးဖိုချောင်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးသည်။ လင်ကိုယ်မပေး စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် သားလေး မောင်ကံဌေးကို ပုံ၍ချစ်ကြသည်။ အိမ်ထောင်ဦးစီး လင့်ဝတ္တရားကျေပြီး သားနှင့် ဇနီးကို အချစ်ပိုသည့် ကိုဘစိတ်ပျောက် သားငယ်မောင်ကံဌေး အသက်လေးနှစ်အကျော်တွင် ရွာကူးတို့မော်တော်မောက်သည်တွင် သေဆုံးသွားရှာသည်။

အိမ်ဆိုင်အတွက် ကုန်ဈေးဝယ်ပြီး အပြန်တွင် ရွာမှမော်တော်သည် လေထန်မိုးမိ၍ ခရီးသည်များ ကုန်များနှင့် နောက်လေသည်။ ကိုဘစိတ်နှင့် ကျွဲလူးရွာမှ အိုင်ဆင့် သန်းခိုး ရွှေလှေချောင်းမှ မတူး၊ မသန်းရွှေတို့အပါအဝင် ငါးထောင်သေဆုံးရာ ကိုဘစိတ် အလောင်းခြံစိုင်း သန်းခိုးနှင့် မတူးမာအလောင်းခြံ မရခဲ့ပေ။ သားတစ်ယောက်နှင့်

မပြနွယ်မှာ မြင်ရာသူများပင် မျက်ရည်ကျခဲ့ရသည့်အဖြစ်။ ရှောင်လွှဲမရသော အကြောင်းတရားဖြစ်၍ မပြနွယ်က သားငယ်နှင့် အိမ်ဆိုင်ကလေးကို ဆက်ရောင်းပြီး ဘဝကိုရပ်တည်ခဲ့သည်။

ကိုဘစိတ် စီးခဲ့သော မော်တော်ပိုင်ရှင် ကိုအောင်ဝေက ဥပဒေအတိုင်း သေဆုံးသူများကို အသက်အတွက် ကူညီထောက်ပံ့မှုပြုသည်။ ကိုအောင်ဝေက မိဘများ၏ လက်ရင်းအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်နေသော လူပျိုလူလွတ်ဖြစ်သည်။ မပြနွယ်၏အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ပြီး ကရုဏာဖြစ်မိရာ မကြာမကြာရောက်လာတတ်သည်။ ကြားခံလူများကြောင့်ရော ဘဝဖူးစာအရပါ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် မောင်ကံဌေး ခြောက်နှစ်ပြည့်ခါနီးအချိန်တွင် မော်တော်ပိုင်ရှင် ကိုအောင်ဝေနှင့် မပြနွယ်တို့ အကြောင်းဆက်၍ ပေါင်းဖက်ကြရသည်။ ရိုးသားသိမ်မွေ့သော မပြနွယ်နှင့် ကြီးစားရိုးသားသောကိုအောင်ဝေတို့မှာ လိုက်ဖက်မှုရှိသည်။

မောင်ကံဌေးမှာ အမည်ကြောင့် လားတော့မသိပါ။ ကိုအောင်ဝေထံမှ ဖခင်မေတ္တာကို ရရှိခဲ့သည်။ အကြင်နာပိုသော ကိုအောင်ဝေအတွက် မပြနွယ်ကလည်း သမုဒယယုက်၍ နောင်ကြီးမျှင်ကလေးတိုးချည်လိုက်သည်က သမီးမြင့်ဝေဖြစ်သည်။ မောင်ကံဌေးနှင့် ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်မျှကွာသည့် အမေတူ အဖေကွဲ

မောင်နုမ။ ကိုအောင်ဝေက သမီးလေးမြင့်ဝေနှင့် မောင်ကံဌေးကို တန်းတူပဲ ချစ်သည်။ အဘီအလျော့မရှိသော မေတ္တာထားသည်။ မပြနွယ်မှာ သားအတွက် စိတ်ချမ်းသာရသလို စီးပွားရေးပိုင်းကပါ တိုးတက်လာသည်မှာ အိမ်ဆိုင်ကလေးက ပွဲရုံကြီးဖြစ်လာသလို မော်တော်တစ်စီးမှ သုံးစီးဖြစ်လာသည်။ ကုန်းပေါ်တွင်လည်း ကားတစ်စီးက ကုန်းလမ်းခရီးသည်ပို့၊ ကုန်တင်အလုပ်ကိုလုပ်နိုင်ပြီး ကိုအောင်ဝေက ကိုဘစိတ်ဦးလေးတစ်ယောက်နှင့် ကားလုပ်ငန်းကိုလွှဲထားသည်။ စိတ်သဘောပြည့်သော ကိုအောင်ဝေက မပြနွယ်၏ ဒုတိယအိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်၍ မုဆိုးမ ကလေးတစ်ယောက်အမေမှာ ကောင်းကံအကျိုး ခံစားရမှုကို ဘေးမှပင် အားကျကြသည်။ မောင်ကံဌေးတစ်ယောက် ရှစ်တန်းကျောင်းသားပင် ဖြစ်နေပြီး မြင့်ဝေပါ ကျောင်းနေရပြီ။ ကိုအောင်ဝေက ရေထဲမှ မော်တော်များကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး ကုန်းပေါ်မှကားများ တိုးချဲ့လိုက်သည်။ ကုန်းလမ်းမှ ရေဝတီတိုင်းကို တိုးလျှိုးပေါက်သွားလာလိုရသော အချိန်အခါဖြစ်လာ၍ ခရီးသည်ကုန်သည်များက မြန်ကောင်း အချိန်ကုန်ပါသက်သာသဖြင့် ကားဖြင့် အသွားအလာများကြသည်။ ကိုအောင်ဝေ၏ကားလုပ်ငန်းကို ဦးစီးရသော ကိုဘစိတ်ဦးလေးက ပြေးတော်သူ မောင်ကံဌေးကို နှုတ်သိ

ကျောင်းပိတ်ရက် အားနေချိန်များတွင် ကားလုပ်ငန်းကို သင်ပေးသည်။ ကားမောင်းလည်း သင်ပေးထားသည်။

မောင်ကံဌေး ဆယ်တန်းရောက်သည့်နှစ်တွင် ဆိုင်ကယ်များ ခေတ်လာသဖြင့် ကိုအောင်ဝေက ဆိုင်ကယ်အကောင်းစားတစ်စီးဝယ်ပေးလိုက်သဖြင့် မောင်ကံဌေးမှာ ကျောင်းကို ဆိုင်ကယ်နှင့် တက်သည်။ ဆိုင်ကယ်နောက်တွင် ယောက်ျားလေးသူငယ်ချင်းများပါသလို မိန်းကလေးများလည်း ပါသည်။

“ကိုဌေး မိနစ် ဆယ်တန်းဖြေပြီး လို့အောင်ရင် ဘာဆက်တက်မလဲ”

“အင်း...အိမ်ကဟော့ ဘာလုပ်လုပ် ခွင့်ပြုတယ် မြိုင်။ ကိုဌေးက စီးပွားရေးလုပ်မယ် စိတ်ကူးတယ်။ အဖေအောင်လည်း အသက်ရှု အမေလည်း ကျန်းမာရေးသိပ်မကောင်းဘူး။ ဝေမတောင် ကျောင်းဆက်တက်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး”

“အောင်မလေး...ချမ်းသာတဲ့လူတွေကလေးများ လူနာကြည့်ရှာလိုက်ပေါ့”

မောင်ကံဌေးက သူ့အတွေးကို ပြောပြသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ၏အမြင်က တစ်မျိုးစီ။ မြိုင်လွင်လွင်က ငယ်စဉ် ကျောင်းစတင်ကတည်းက ငယ်သံယောစဉ်နှင့် တွယ်တာခဲ့သူ။ မြိုင်လွင်လွင်မိဘများက နှမ်းပါးသည်။ အတန်းကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ကျောင်းကိစ္စအဝဝကို မောင်ကံဌေးက ကူညီခဲ့သည်။ မြိုင်လွင်လွင်က မောင်ကံဌေးကို ချမ်းသာမှုအစုံကိုယ် ထည့်တွက်ထားသည်။ သူမိဘများက ချမ်းသာခြင်း၏ အမြင်အသိနှင့် မောင်ကံဌေးကို ပို၍မျက်နှာသာပေးကြသည်။

ဆယ်တန်းကို မောင်ကံဌေးရော

မြိုင်လွင်လွင်ပါ အောင်ကြသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က မောင်ကံဌေး၏အခြေအနေကို ကြည့်သည်။ ဒေါ်မြနွယ်၏ကျန်းမာရေးက ပို၍ဆိုးဝါးပြီး ရန်ကုန်မှ အထူးကုများနှင့်ကုပေမယ့် ဆရာဝန်ကြီးများပင် လက်လွှတ်လိုက်သည်။ မြဌေးဝေက ကျောင်းပြန်တက်ဖို့ထက် မိခင်ကြီးကိုပြုစုရသလို ဖခင်ကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စကိုပါ ကြည့်ရသည်။

မနက်ဖြန်သည် ဝေးလွန်းသော သခါရသဘောက ဒေါ်မြနွယ်ကို အချိန်မပေးဘဲ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။ ဦးအောင်ဝေသောက၊ မြဌေးဝေ၏ ပုဆွေမူ၊ မောင်ကံဌေးက ကျိတ်ဆွေ။ ကြီးမားခဲ့သည်သော တိုက်ကြီးထဲမှ မိသားစု၏ အပူက ဘေးကိုလည်း ကူးစက်သည်။ ပွဲရုံအလုပ်ဆို ခေတ္တလှည့်နှင့်လွှဲ၍ ကားလုပ်ငန်းများက ကိုဘစ်၏ဦးလေးရှိနေ၍ ဒေါ်မြနွယ်၏နာရေးကို မရှင်စိတ်နှင့် ပြောဆိုညွှန်ပြ၍ မောင်ကံဌေးက ဦးစီးပြီး ပြေချရက်လည်ကိစ္စများ လုပ်ကိုင်ရသည်။ နာရေးကိစ္စပြီးတော့ ဦးအောင်ဝေက စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဝေဒနာသောကက ဖိစီးလိုက်သဖြင့် ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို မောင်ကံဌေးက ကြီးကြပ်ရတော့သည်။ မြဌေးဝေကတော့ ဖခင်ကြီးကို အပူရက်ကိုထိန်းပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေရသည်။

“ကိုဌေး...မြိုင်တို့ကိစ္စကို ဖေဖေနဲ့ မေမေက မေးနေတယ်။ မြိုင်ကလည်း မြန်မြန်ဖြစ်စေချင်တယ်။ ကိုဌေးကိုလည်း ကူညီနိုင်မယ်။ ဝေမကိုလည်း ကူညီလိုရတာပေါ့။ အဖေအောင်ကိုလည်း ပိုင်းပြီးပြုစုနိုင်မယ်”

“အင်းပါ မြိုင်ရယ်။ အဖေအောင်ကတော့ ဟိုတစ်နေ့ကတော့ ပြောသေးတယ်။ မိန်းကလေးသဘောတွေက ဘာပြော

လဲတဲ့။ ကိုဌေးက မတွေ့ရသေးဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဟင်း...ကိုဌေးက မြိုင်လောက သံယောဇဉ်မကြီးလို့ပေါ့”

မောင်ကံဌေးက မိခင်ကြီးဆုံးပြီး လေးငါးလပဲရှိသေး၍ မြိုင်လွင်လွင်ကို မပြောသေးဘဲ နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးအောင်ဝေက မောင်ကံဌေးပြောသည်ကို နားထောင်ပြီး သမီးဖြစ်သူ မြဌေးဝေကို -

“သမီးလေးဝေမာကလည်း သဘောတူတယ်မို့လား။ မြိုင်လေးက သဘောကောင်းပါတယ်။ သမီးကိုလည်းခင်တာပဲ။ အဖော်လည်းရ သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်းလည်း ဖြစ်တာပေါ့။ ဟုတ်လား”

မြဌေးဝေက မိခင်ဖခင်စကားကို မယယ်သလို အစ်ကိုဖြစ်သူကိုလည်း ချစ်ခင်လေးစား၍ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ မင်္ဂလာပွဲက စည်ကားသည်။ ကုန်သည်၊ လုပ်ငန်းရှင် ငွေကြေးချမ်းသာသူဖြစ်၍ ဦးအောင်ဝေ၏ မိတ်ဆွေများသည် ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေသော အစ်ကိုနှင့် ယောက်မအသစ်ကလေးကိုကြည့်၍ မြဌေးဝေကလည်း ပြုံးရွှင်မိသည်။ ညသည် နေတွင်လှုပ်ရှားကြရသော သက်ရှိတို့အတွက် အနားယူချိန်ဖြစ်သည်။ ဒါက သဘာဝတရားက ဖန်တီးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ညကို နေနှင့် မှားအောင်ပြုပြင်၍ ထိုဖန်တီးမှုတွင် တချို့လူတို့က လုပ်ရှားကြသည်။ နေလူနှင့် ညလူ ဖြစ်သွားသည်။ အဲဒီအထဲမှာမှ အတွေးကြောင့်ရော၊ တစ်နေ့လုံး လှုပ်ရှားပင်ပန်းမှုများကြောင့်ပါ အိပ်မပျော်သေးသည်က မြဌေးဝေပင်ဖြစ်သည်။ အစ်ကိုနှင့် ယောက်မအသစ်ကလေးကလည်း မအိပ်ကြသေးပေ။

“ကိုဌေးကို ဇနီးအောင်က အမွေကို ဘာတွေပေးထားလဲဟင်”

“အင်း... ကိုဌေးကို ဖေကြီးအောင်က ကားပွဲရုံကိုပေးထားတယ်။ တိုက်နဲ့ ဘယ်ကဌေးကိုတော့ ဝေမကို ပေးထားတယ်”

“ဟင်... ဒါဆိုရင် သူကအများကြီးပဲပေါ့”

မြိုင်လွင်လွင်၏အပြောကို ကိုဌေးက ခေါင်းညိတ်ပြလေသလားပဲ။ အသံက တိတ်သွားသည်။ မြိုင်လွင်လွင်ရဲ့ အမေးအပြောကို အံ့သြမိသွားသည်။ မင်္ဂလာဦးည၏ သတို့သမီးတစ်ယောက်ပြောသံဟု သိလိုက်ရသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က မိမိထက်၊ ကျန်းမာရေးမကောင်းဖြစ်နေသော ဖခင်ကြီးအတွက် ပို၍ဦးစားပေးစဉ်းစားသည်။

ခဏအကြာတွင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက ပို၍တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က အိပ်ရာမှထပြီး ဖခင်ကြီးကို သွားကြည့်လိုက်သည်။ ဖခင်ကြီးက အိပ်ပျော်နေရှာသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က စောင်ကို ယူပြီး ဖခင်ကြီးကို ခြုံပေးလိုက်သည်။ တုန့်ငြိုးမရသော ကျေးဇူးရှင်ကို လက်အုပ်ချီ၍ ရှိခိုးမိသည်။

* * *

မောင်ကံဌေးက လုပ်ငန်းအတွက် နံနက်စောစောပင် အိမ်မှ ကားနှင့်ထွက်သွားသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က အိပ်မက်စွာနှင့် ဖခင်ကြီးအတွက် စားရေးနှင့် ဆေးဝါးတိုက်ရန် လုပ်နေသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က အိပ်ရာမှမနီးသေး။ မြိုင်လွင်လွင်က အသံပြောအတွက်ပါ လုပ်ငန်းရှိ၍ ထမင်းစားနံ့မှ စားပွဲပေါ်တွင် အသံပြင်၍ အုပ်ဆောင်းနှင့် အုပ်ထားသည်။

“ဖေကြီး ခွပ်ပြတ်နဲ့ ကြက်ဥကြော်ရယ်၊ ကိတ်မုန့်ရယ်စားပြီး ဆေးတွေ သောက်ရအောင်နော်”

“အေးပါ သမီးလေးရယ်။ သမီးရော ဘာတွေစားပြီးပြီလဲ။ မြိုင်လွင်လွင်ရော နီးပါလား”

“မနီးသေးဘူး ဖေကြီး။ သမီးက ဖေကြီးစားသောက်ပြီးမှ စားမယ်လေ”

“အေး... အေး”

သမီးအလိမ္မာလေးကို ကြည့်ပြီး သည်အစ်ကို သည်ယောက်မနှင့် ရာသက်ပန် နေနိုင်ပါစေလို့ ဦးအောင်ဝေက စိတ်ထဲမှ ဆုတောင်းမိသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က အိပ်ရာမှနိုးပြီး အလှပြင်၍ ထမင်းစားခန်းတွင် အကျအနထိုင်၍ စားသောက်နေသည်။

“အွန်... ဝေမ လာလေ ထိုင်စား။ တို့ကတော့ ဆာလို့စားနေပြီ”

“စားစား မြိုင်။ ဝေမ လုပ်စရာရှိသေးတယ်။ ဖေကြီး နေ့လယ်စာအတွက် ပူတင်းလေးဖုတ်ပေးမလို့ စားနော် မြိုင်”

“အင်း... အင်း”

မြိုင်လွင်လွင်က ဦးအောင်ဝေကို ပင် ဘယ်လိုနေလဲ၊ သွားကြည့်ဦးမည်ဟုပင် တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ အစားမပျက် ဆက်၍စားနေသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က လှုပ်ရှားမှုများကိုကြည့်ပြီး မြိုင်လွင်လွင်က နှုတ်ခမ်းမဲ့လိုက်သည်။ သည်အိမ်ရောက်မှ ခြေမွေးမီးမလောင်၊ လက်မွေးမီးမလောင်ဆိုသည့်စကားကို မြိုင်လွင်လွင်က လက်တွေ့ကျင့်သုံးဖြစ်သည်။ တစ်ခုတွက်ထားတာလည်းရှိသေးသည်။ ဦးအောင်ဝေသေဆုံးလျှင် မြိုင်လွင်လွင်ကို သုံးဖို့စွဲဖို့ အနည်းအကျဉ်းပေးပြီး တခြားကို ထွက်သွားအောင်လုပ်မည်။ ဒါမှလည်း ကံဌေးကို ကြီးကိုင်ခြယ်လှယ်ပြီး သည်တိုက်

သည်ခြံနှင့် ရှိပစ္စည်းငွေကြေးများကိုပါ အပိုင်စီးနိုင်မည်။ အပေအမေနှင့် မောင်နမများကိုပါ ခေါ်ထားနိုင်မည်ဟု တွက်ရေးထားသည်။

“မြိုင် စားပြီးပြီလား။ ဝေမ ဖေကြီးကို စားစရာပိုရင်း ဆေးတစ်ချိန်တိုက်လိုက်ဦးမယ်။ မြိုင်ရော လိုက်ကြည့်ဦးမလား”

“ဟော့အေး ဝေမရယ်။ တို့ ကိုဌေး ဆီလိုက်သွားပြီး ကုန်တိုက်ဘက် ပိုခိုင်းမလို့ကွာ”

“ညော်... အေး အေး ဒါဆိုလည်း သွားလေ”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ လက်ကိုင်အိတ်ကိုလှုပ်ယမ်း၍ ကြော့ကြော့မော့မော့လေးထွက်သွားသည့် မြိုင်လွင်လွင်၏ နောက်ကျောကိုကြည့်ပြီး မြိုင်လွင်လွင်မှာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ကံဌေးက အိမ်၏ဖွဲ့စည်းမှုကို ပြင်လိုက်သည်။ အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားခန်း၊ ဦးအောင်ဝေအခန်း၊ မြိုင်လွင်လွင်အခန်းတို့ထားပြီး အောက်ထပ်တွင် သူနှင့်မြိုင်လွင်လွင်တို့က အခန်းကျယ်ကျယ်ယူလိုက်ပြီး ညှော်ခန်း၊ ထမင်းစားခန်းနှင့် နောက်ပေးမီးဖိုချောင်၊ အိပ်သားတို့ထားသည်။ မြိုင်လွင်လွင်ကတော့ ပို၍သဘောကျသည်။ ဖခင်ကြီးကို အနီးကပ်ပြုစုရပြီး ဘယ်သူ့အတွက်မှ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကံဌေးနှင့် မြိုင်လွင်လွင်တို့က မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ဘယ်မှမသွားရသဖြင့် လုပ်ငန်းတွေကို မန်နေဂျာများ တာဝန်ခံများနှင့် ခေတ္တလွှဲ၍ အပျော်ခရီးနှင့် ဘုရားဖူးသွားမည်ဟု ပြောကြသည်။ မြိုင်လွင်လွင်ကို အစ်ကိုဖြစ်သူကလေးယောက်မ ဖြစ်သူကပါ လိုက်သွား။

လိုက်ခဲ့ပါလားဟု မခေါ်ကြပေ။ ထိုသို့ မခေါ်သည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်။ ခေါ်လျှင်လည်း ဖခင်ကြီး၏ကျန်းမာရေး ကြောင့် လိုက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

အစ်ကိုဖြစ်သူကံဌေးနှင့် ယောက်ဖ ဖြစ်သူမြိုင်လွင်လွင် ခရီးထွက်ကြရာ ဆယ်ရက်ပြည့်တော့မည်။ ဦးအောင်ဝေ ၏ကျန်းမာရေးက အားရစရာကောင်း အောင် သိသာတိုးတက်သက်သာလာ သည်။ မြင့်ဌေးဝေမှာ ပြုံးလျော်ကြည်နူး၍ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်သည်။ ကျေနပ်နေ သည်။

“သမီးငယ်ဝေမ အဖေတော်တော် ကျန်းမာလာပြီနော်။ အခုဆိုရင် အပေါ် ထပ်အောက်ထပ်တောင် အဆင်းအတက် လုပ်လိုရနေပြီ”

“သမီးကတော့ အရမ်းဝမ်းသာ တယ်ဖေကြီး”

“အေး...ဖေကြီးကလည်း ငါ့ သမီးကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်”

“ဟင် ဖေကြီးကလည်း မိဘက သားသမီးကို ကျေးဇူးတင်ရတယ်လို့”

“အေး...ငါ့သမီးက သိတာတစ် မျိုးကိုကွဲ့ လင်နဲ့မယား ကျေးဇူးတရားရှိ သလို မိဘနဲ့သားသမီးမှာလည်း ကျေးဇူး တရားဆိုတာ ရှိတယ်ကွဲ့”

ဦးအောင်ဝေက သမီးမြင့်ဌေးဝေကို ရာဇဝင်နိပါတ်တော်များနှင့် ပြောပြလေ သည်။ ဖခင်ကြီး၏ ကျန်းမာရေးကိုကြည့် ပြီး မြင့်ဌေးဝေကို အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် ဖခင်ကြီးကို ကြည့်နေလေသည်။

* * *

ကံဌေးနှင့်မြိုင်လွင်လွင်တို့ လင် မယား အပျော်ခရီးမှ ပြန်လာကြသည်။ ဧည့်ခန်းထဲတွင်ထိုင်နေသော ဦးအောင်

ဝေနှင့် မြင့်ဌေးဝေကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟင်...ဖေအောင် နေ...နေ ကောင်းနေပြီ”

“ဟင်...ဟို...”

ကံဌေးက အသံထွက်ပြီး မေးမြစ် လိုက်ပေမယ့် မြိုင်လွင်လွင်ကတော့ ဟင် ဟိုဆိုသည်နှင့် မျက်နှာ၏ပျက်ယွင်း မှုက အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရန်ခက်လှသည်။

“သားကြီးကိုဌေးတို့ ပြန်ရောက်ပြီ ဖေအောင်လည်း ကျန်းမာလာပြီ သမီး မြိုင်လေး။ ကဲ...ကဲ အမောဖြေက သမီးဝေမက စားဖိုတစ်ခုခုလုပ်ပါကွယ့်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေကြီး”

မြိုင်လွင်လွင်နှင့် ကံဌေးတို့က အခန်းထဲကို လက်ဆွဲအိတ်များဆွဲ၍ ဝင် သွားသည်။ မြင့်ဌေးဝေက အစ်ကိုနှင့် ယောက်ဖတို့ စားရေးအတွက် မီးဖိုထဲကို ဝင်သွားသည်။ မြိုင်လွင်လွင်က အခန်း ထဲကိုရောက်သည်တွင် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခုတင်ပေါ်ပစ်ချပြီး -

“ကိုဌေး ကဲ...ဘယ်မှာလဲဟင် ပြန်ရောက်ရင် အဘိုးကြီး ရှေးလောက် ပြီဆို၊ လှမ်းအကြောင်းမကြားနိုင်အောင် ခရီးလမ်းပျောက်ထားတယ် ဆိုတာလေ ကဲ...ဘယ်နဲ့ရှိစ...ဟင်”

ကံဌေးက မြိုင်လွင်လွင်ပြောတာ ကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခုတင်ပေါ်တွင် ပစ်လှဲလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့် ကိုဌေးကိုပြောတာ။ ခရီးမသွားခင်က လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ပါ လို့ အဲဒီတုန်းက အိပ်ရာထဲလဲနေတာ ဟင်း...အခုတော့ ဆင်နင်းလိုတာမှ မဖြစ် ကျားကိုကဲလို့ ဘာမှမဖြစ်တော့မှ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မြိုင်ကလည်းကွာ”

“ဘာမြိုင်ကလည်း ဟင်။ ဒီအမေ့ က ဘယ်တော့ရမှာလဲ။ မသုံးနိုင် မစွဲနိုင် မှ ပိုက်ပြီးထိုင်ကြည့်ရမှာလား”

မြိုင်လွင်လွင်၏ အတွေးအသိက ငွေပုံပေါ်ထိုင်လိုက်ရပြီး တစ်ချိန်ကဆင်း ရဲသမျှကို အတိုးချလို သုံးချင်ဖြန်းချင် သည့် အတွေးလောဘ။ အသိလောဘ များနှင့် အရိပ်နေ၍ အခက်ချိုးရန် ကြံ စည်မှု၊ ဆင်းရဲသမျှစတင်ရာအနာရွတ်များ ကို ချမ်းသာသော နံသာများနှင့် ဖုံးလွှမ်း လိုသည်။

မြင့်ဌေးဝေက မီးဖိုထဲမှထွက်လာပြီး အစ်ကိုနှင့် ယောက်ဖတို့ကို အမောပြေ စားသောက်ရန် ခေါ်မည်ဟု အခန်းတွင်း ကို နားစွင့်လိုက်သည်။ မြိုင်လွင်လွင်၏ နောက်ဆုံးစကားဖြစ်သည့် “ပိုက်ပြီးထိုင် ကြည့်ရမှာလား”ဆိုသောစကားတစ်စွန်း တစ်စုကို ကြားမိပေမယ့် အဆက်အစပ် မရှိ၍ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်ပေ။

“ကိုကိုဌေးနဲ့ မြိုင်လေးရေ...လာ အမောပြေ စားကြရအောင်”

ဦးအောင်ဝေက ဘုရားရှိခိုး ပုတီး စိပ်၊ မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီး ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာသည်။ သမီးမြင့်ဌေးဝေ၏အခန်း က တံခါးစေ့ထားသဖြင့် ကြည့်ပြီးခေါင်း ညိတ်၍ သူ့အိပ်ခန်းကို ဝေဖတ်သော တံခါးတွန်းပြီး ဝင်လိုက်သည်။

“ဖိုး”
“ဟာ”

အခန်းဝမှ ထွက်လာသော မြေ၊ မာန်မီသံနှင့်အတူ ဦးအောင်ဝေကို လှမ်း ပေါက်လိုက်သည်။ ဦးအောင်ဝေက ခြေ လှမ်းကိုရပ်၍ နောက်တစ်လှမ်းဆုတ် လိုက်သဖြင့် ပေါက်လိုက်သောမြွေက အခန်းဝမှလွန်ပြီး လှေကားထိပ်မှ လှေက ချွန်ကျသွားသည်။

“အား...”
“ဟာ...”

အော်သံနှင့်အတူ ဦးအောင်ဝေက လှေကားမှဆင်းပြီး ဘေးနံရံမှ မီးခလုတ် ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မြေဌေးဝေကလည်း အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။

“ဖေကြီး”
“သမီး”

လှေကားရင်း လက်ရန်းတိုင်နား တွင် မြိုင်လွင်လွင်က ခွေခွေလေးလံကျ ပြီး လည်ပင်းကို လက်နှင့်အုပ်၍ တစ် ကိုယ်လုံး တုန်နေသည်။

“သမီး...မြွေ...”

လှေကားနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြွေတစ်ကောင်က ငြိမ်၍ခွေနေသည်။ မြေဌေးဝေက အစ်ကိုကိုအော်ခေါ်ပြီး မြိုင် လွင်လွင်ကို ပွေထားလိုက်သည်။ ကံဌေး က အခန်းထဲမှပြေးထွက်လာပြီး မြေဌေး ဝေပွေထားသော မြိုင်လွင်လွင်ကို ပွေ ယူရင်း -

“ဖေအောင်၊ ဝေမ မြိုင်... မြိုင် ဘာဖြစ်တာလဲ...ဟင်”

ကံဌေးက မတ်တတ်ရပ်နေသော ဦးအောင်ဝေကိုကြည့်ပြီး မေးရင်း မြေဌေး ဝေကိုပါ မေးလိုက်သည်။ ဦးအောင်ဝေ က ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မြွေကို လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်သည်။

“ဟင်...ဒါ ဒါ ဟို မြွေ မြွေ”

ကံဌေးမှာ မြိုင်လွင်လွင်၏ရင်ဘတ် ပေါ်ကို မျက်နှာအုပ်၍ အသံမထွက်ဘဲ ငိုခိုက်နေသည်။

ဆေးရုံကိုရောက်ပေမယ့် မြိုင်လွင် ထွင်မှာ မြွေဆိုး၏ လည်ပင်းကိုကိုင်ခံ နှုတ်က လောကထဲမှ ထွက်ခွာခိုင်း ဆိုက်သည်။ ချမ်းသာပြည့်စုံပြီး ချစ်ခင်စုံ ဆင်သော ငယ်ကျွမ်းခွေနှင့် လက်တွဲ၍

ရွှေဘုံငွေနှုန်းနှင့်နေရသော မြိုင်လွင်လွင် မှာ လောကက ခရီးမဆုံးလိုက်ရပေ။

မြိုင်လွင်လွင်၏ နာရေးကိစ္စပြီး သည်အထိ ကံဌေးမှာ တစ်ပိုင်းတစ် တွေ့နှင့် ဦးအောင်ဝေ၏မျက်နှာကိုလည်း ရဲရဲမကြည့်။ မြေဌေးဝေကိုလည်း စကား ဟဟမပြောဘဲ ရှောင်ဖယ်ဖယ်လုပ်နေ သည်။ ဦးအောင်ဝေနှင့် မြေဌေးဝေတို့က ကံဌေး၏အမှုကား၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေ ကြသည်။ အိမ်ထဲမှ အိပ်ခန်းထဲကိုရောက် နေသော မြွေ၏ကိစ္စကိုလည်း သားအဖ နှစ်ယောက် တွေးနေကြသလို ဝန်းကျင် ကလည်း တွေးကြ ပြောကြ ဝေဖန်ကြ သည်။ ပွဲရဲတွင်လည်း မြိုင်လွင်လွင် မြွေ ကိုက်မှု ကားစိတ်တွင်လည်း ဦးအောင်ဝေ (ကံဌေး)ပိုင်ကားများမှ ကားမောင်းသူ တို့ကလည်း ပြောကြ ဆိုကြသည်။

“ကလင် ကလင် ကလင်”

“ဟဲလို အောင်ဝေပါလား။ ဟုတ် ကဲ့ ပွဲရဲကပါ”

“....”

“ဗျာ”

“....”

“ဟုတ်...ဟုတ်ရဲ့လား။ ကျွန် တော်သား ကံဌေး...”

“ရောက်”

“ဟင်...သား...ကီး...ကို ဌေး”

ပွဲရဲမှအိမ်ကို ကားမောင်းပို့ရသော ဧရိသာလေးလှိုက်က ဦးအောင်ဝေ၏ မြန် မြန်မောင်းဟုဆို၍ မောင်းလာခဲ့ရသည်။

“သမီး ဝေမ...သမီး”

“ရှင်...ဖေကြီး”

“သမီး...သမီးအစ်ကို”

ပြောရင်းမှ ဦးအောင်ဝေမှာ ဆိုဟ ပေါ်ကိုပစ်ကျသွားသည်။ မြေဌေးဝေက လည်း ဖခင်ကြီးပြောလိုက်သည့်စကား

သည် ဟုတ်ရဲ့လားဟု အသက်ရှူရင်း မျက်တောင်မခတ်ပဲ တွေးနေမိသည်။

ဘုရားဖူးခရီးစဉ်သွားပြီး အပြန် နောက်နှစ်ရက်အကြာတွင် ခရီးသည်ပို့ ခေောင်ရေးကားကိစ္စနှင့် ကံဌေးက ပြည် ကိုသွားရသည်။ မြိုင်လွင်လွင်ကမူ လိုက် ပါပြီး ပြည်မှအပြန် အထွက်လမ်း၏ ဘေးခြံတစ်ခြံထဲမှ လူငယ်နှစ်ယောက်ရ လာသောမြွေကို ကားရပ်၍ ဆင်ကြည့် ရင်းမှ မြိုင်လွင်လွင်က ကံဌေးကို ဝယ် ခိုင်းပြီး လက်ဆွဲအိတ်တစ်အိတ်နှင့် ထည့် ယူလာခဲ့သည်။

နှစ်ရက်မျှကြာပြီး ဦးအောင်ဝေ၏ အိပ်ခန်းထဲမှ ခုတင်အောက်တွင် တစ်ကို ဟ၍ ထားခဲ့သည်။ နှစ်ရက်သုံးရက် အိတ် ထဲတွင် ပိတ်လှောင်ခံထားရသော မြွေ ထိုမြွေ၏ဒေါသမာန်က ဦးအောင်ဝေကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် လှမ်း၍ပေါက်လိုက်ပေ မယ့် လွှဲချော်ပြီး လှေကားမှ အချိန်လွန်၍ ကျခဲ့သည်။ ဦးအောင်ဝေ၏အခြေအနေ ကိုသိချင်သော မြိုင်လွင်လွင်က လှေကား ရင်းလက်ရန်းတိုင်ကိုကွယ်၍ ကြည့်နေ သည်။ အချိန်နှင့်ကျလာသော မြွေက ဦးအောင်ဝေ သမီးမြေဌေးဝေတို့၏ အေး ချမ်းသောအသံပိုက်အမြူကိုဖျက်ရန်ကြံမှု၊ လောဘစိတ်ကို ဘဝပါ ဖျက်ပေးလိုက် သည်။ သေကြောင်ကြံမှုတွင် အားပေးပူး ပေါင်းကြပါသည်ဟု ကံဌေးက ရဲစခန်း တွင် ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး အဖမ်းခံ လိုက်သည်။ ဦးအောင်ဝေနှင့် သမီးမြေဌေး ဝေတို့က မေတ္တာအဟုန်လျှံကျလာသော မျက်ရည်တို့နှင့် ရဲစခန်းကို လိုက်လာကြ သည်။

စိုးယဉ်ထွန်း

အိမ်ထောင်ကြီး

ရေနံမြေခရီး(သန်လျင်)

အိပ်မက်သင်္ကြန်

ရေနံမြေရေ(သန်လျင်)

“အေခင်မြင့်ရေ...အေခင်မြင့်ရှိပါ သ လား”

“လာပြီ လာပြီ”

အေခင်မြင့် အိမ်ရှေ့တံခါး ဖွင့်ပေး လိုက်သည်။

“ဪ... ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးတင်စိုးတို့ပါလား။ ဘာကိစ္စများရှိလို့ လဲ အထဲဝင်ထိုင်ပါဦး”

ဦးတင်စိုးတို့အဖွဲ့ အိမ်ထဲဝင်ထိုင် လိုက်ကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနှစ်သင်္ကြန်မှာ သက်ကြီးပူဇော်ပွဲလုပ်မလို့ အလှူလာ ခံတာပါ”

“ထည့်ရမှာပေါ့ရှင်။ ကိုယ့်ရပ် ကွက်အတွက်ပဲ။ ကဲ...ကျွန်မက ငါး ရာထည့်ပါတယ်”

“ကဲ...မောင်မိုးထက် ရေးမှတ် လိုက်ပါဦး”

ရပ်ကွက်လူကြီး ဦးတင်စိုးသည် လူငယ်ခေါင်းဆောင် မောင်မိုးထက်အား အလှူငွေဖြတ်ပိုင်းရေးခိုင်းပြီး အေခင်မြင့် အား ပေးလိုက်သည်။ ဦးတင်စိုး ဖြတ် ပိုင်းပေးရင်း အေခင်မြင့်ဘေးတွင် ထိုင် နေသော ဝတ်ရည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ပူး သဖြင့် -

“အေခင်မြင့်...သူလေးက ဘယ် သူလဲ”

“ဒါ ကျွန်မ တူမလေးပါ”

“သူ့ကို တစ်ခါမှမမြင်မိပါဘူး”

“သူက ပဲခူးမှာနေတာ။ ဒီနှစ် သင်္ကြန် ဒီမှာကျချင်တယ်ဆိုလို့ လာ တာ”

“သမီးနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဝတ်ရည်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဪ...နာမည်လေးက လှ လိုက်တာကွယ်”

လူငယ်ခေါင်းဆောင် မိုးထက် တစ်ယောက် ဝတ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး အကြံတစ်ခုရသွားသည်။ မိုးထက် ဦးတင်စိုးနားကပ်ပြီး တီးတိုးပြောလိုက် သည်။

“ဦးလေး ကျွန်တော်တို့ယိမ်းအဖွဲ့ မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လိုနေ တယ်။ သူ့ကိုခေါ်ရင် မကောင်းဘူးလား”

ဦးတင်စိုး ဝတ်ရည်ကို သေချာ ကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ်ရည်မှာ အသား လေးဖြူဝင်းပြီး ချောမောလှပသူလေး ဖြစ်သည်။ ဦးတင်စိုးတစ်ယောက် ဝတ် ရည်ကို သဘောကျသွားသည်။

“အေခင်မြင့်ကို ကျွန်တော် အကူ အညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

“ကျွန်မ ဘာအကူအညီပေးရ မလဲ ပြောပါ”

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ခင်ဗျား

တူမလေးကို ကျွန်တော်တို့ရပ်ကွက်က ယိမ်းအဖွဲ့မှာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် လိုနေလို့ သူ့ကို အစားထိုးချင်လို့ ကူညီ ပါဗျာ”

“ကျွန်မကိုမပေးနဲ့။ သူ့ကိုပေးပါ။ သူဝါသနာပါလို့ ကချင်တယ်ဆိုရင် ခေါ်သွားပါ”

“ကဲ...သမီး ဘယ်လိုလဲ။ ဦးတို့ ကို အကူအညီပေးမှာလား”

ဝတ်ရည် သူ့အခေါ်ကိုလှမ်းကြည့် လိုက်သည်။ ဝတ်ရည်မှာ အဆိုရော အကပါ ဝါသနာပါသည်။ ဦးတင်စိုးတို့ ခေါ်သည်ကိုလည်း လိုက်ချင်သည်။ ဒါ ပေမယ့် -

“သမီး အေလေးကိုကြည့်မနေနဲ့။ ကချင်ရင် လိုက်သွား”

“ကဲ...သမီး ဦးတို့ကိုကူညီမယ် မဟုတ်လား”

ဝတ်ရည် ဦးတင်စိုးအမေးကို ခေါင်းညိတ်ဖြေလိုက်သည်။ မိုးထက် ဝမ်းသာသွားသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ။ ကျွန် တော်တို့မှာ လိုနေတဲ့အမျိုးသမီးတစ် ယောက်ကို ဘယ်ရှာရမှန်းမသိဖြစ်နေ တာ။ အခုတော့ အတော်ဖြစ်သွားတာ ပေါ့။ ဝတ်ရည်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရပါတယ်ရှင်”

“ကဲ...ဦးတင်စိုးရော မောင်မိုး ထက်ပါ ကျွန်မတူမလေးကို အပ်ပါ တယ်။ သင်္ကြန်မပြီးမချင်း စောင့်ရှောက် ပေးကြပါ”

“စိတ်ချပါအေးအေး၊ ကျွန်တော် အကြီးအပို လုပ်ပေးပါမယ်”

“ကဲ...ဒေါ်ခင်မြင့်ရေ ကျွန်တော် တို့ပြန်ဦးမယ်။ တူမကြီးလည်း အက တိုက်တဲ့အခါ မောင်မိုးထက်လာခေါ် လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဦးတင်စိုးနှင့် မောင်မိုးထက်တို့ ပြန်သွားကြသည်။ ဝတ်ရည်မှာ သူဝါသ နာပါသော ဆိုရကရမည်ကိုပျော်နေ သည်။

* * *

“အေးအေးရ”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်မိုးထက်ပါ”

“လာ မောင်မိုးထက် အထဲဝင်”

“ဝတ်ရည်ကို အကတိုက်မလို့ ကျွန်တော်လာခေါ်တာပါ”

“အေး...အေး...ဝတ်ရည်ကို အေးအေး သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အေးအေး”

ဒေါ်ခင်မြင့် ဝတ်ရည်ကိုသွားခေါ် သည်။ ခဏကြာတော့ ဝတ်ရည် အပေါ် ထပ်ကဆင်းလာသည်။ မိုးထက်တစ် ယောက် ဝတ်ရည်၏ မြန်မာဆန်သော အလှကို ဧကန်ကြည့်နေမိသည်။

“ကိုမိုးထက် စောင့်ရတာကြာပြီ လား”

“ရပါတယ် မကြာသေးပါဘူး ကဲ

ဝတ်ရည် ကျွန်တော်တို့သွားကြစို့”

မိုးထက်နှင့်ဝတ်ရည်တို့ အက တိုက်တဲ့ဆီကို ထွက်ခဲ့ကြသည်။ အက တိုက်သည့်နေရာရောက်တော့ သူတို့ကို ဦးတင်စိုးစောင့်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“မောင်မိုးထက်နဲ့ ဝတ်ရည်တို့ လာကြဟေ့”

မောင်မိုးထက်နှင့်ဝတ်ရည်တို့ ရပ် ကွက်လှူကြီး ဦးတင်စိုးအနားတွင် ဝင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ကဲ...ညည်းတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေး ရဦးမယ်။ ဒီသမီးနာမည်က ဝတ်ရည်လို့ ခေါ်တယ်။ မခင်မြင့်တူမလေးပေါ့။ သူ့ အအေးအိမ်လာရင်း ဦးလေးတို့ယိမ်းမှာ ကစို့ အကူအညီတောင်းလို့ လာပြီး ကူညီတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါ တယ်”

အားလုံး ဝတ်ရည်၏ ချောမောလှ ပသော မျက်နှာလေးကိုကြည့်ပြီး ပြုံး၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

“သမီး...သူတို့က ဦးလေးတို့ရပ် ကွက်က ကောင်မလေးတွေ။ သူက တော့ အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် မဝေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကဲ...အားလုံး မိတ်ဆက်ပေး ပြီးသွားပြီ။ မဝေ ညည်းလက်ထဲကို အပ် လိုက်ပြီ။ ဒီက သမီးလေးကို လိုတာရှိ ရင် ညည်းလုပ်ပေးလိုက်ပါ”

“စိတ်ချပါဦးလေး”

ရပ်ကွက်လှူကြီး ဦးတင်စိုးတစ် ယောက် ဝတ်ရည်ကို မဝေဆီအပ်ပြီး မှာစရာရှိသည်များကိုမှာ၍ ပြန်သွား သည်။ ထိုနေ့က ဝတ်ရည်တို့ အက

တိုက်ရင်း အချိန်ကုန်သွားသည်။

* * *

နောက်နေ့ ဝတ်ရည်တို့ အက တိုက်နေရာသို့ ခင်သန္တာရောက်လာ သည်။

“မဝေ...ကိုမိုးထက်ရော”

“ဟိုဘက် ထွက်သွားတယ်”

ခင်သန္တာ အကတိုက်နေသော မိန်းကလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ဝတ်ရည် ဆီ မျက်လုံးရောက်သွားသည်။ ဝတ်ရည် ကို တစ်ခါမှမမြင်ဖူး၍ ထူးထူးဆန်း ဆန်း ဖြစ်နေသည်။

“မဝေ သူက ဘယ်သူလဲ။ ဘယ် ကလဲ”

“သူနာမည်က ဝတ်ရည်လို့ခေါ် တယ်။ ပဲခူးကလာလည်တာ။ ကြီးတော် ဒေါ်ခင်မြင့်ရဲ့ တူမလေးပေါ့”

“သူက ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာ လဲ”

“ရပ်ကွက်လှူကြီး ဦးတင်စိုးနဲ့ မိုး ထက်တို့ သင်္ကြန်မှာကစို့ ခေါ်လာတာ”

“အပြင်လူခေါ်ရအောင် ဒီရပ် ကွက်ထဲမှာ ကမယ်အမျိုးသမီးတွေ မရှိ တော့ဘူးလား”

“ရှိတော့ရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကတတ်ဦးမှ။ ဝါသနာလည်းပါမှ ရမှာ”

“မကတတ်လည်း သင်ရင်ရတာ ပေါ့။ သူတို့ပဲ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီးခေါ်လာ တယ်”

“မကတတ်လို့သင်လည်း မက တတ်တဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပဲ။ သူတို့ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး သင်မပေးနိုင်တော့ ကတတ်တဲ့သူ ခေါ်ရတာပေါ့။ ခင်သန္တာ

လည်း ကတိတရား ဝင်ကပါလား။

“အို...မကချင်ပါဘူး။ ရှက်စရာ ကောင်းတယ်။ ဝိသနာလည်းမပါဘူး။”

“ခင်သန္တာပြောပုံက ကျွန်မတို့ အရှက်မရှိလို့ ကနေတဲ့ပုံဖြစ်နေပြီ”

“ကျွန်မ ဒီသဘောမျိုးပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။”

ခင်သန္တာတစ်ယောက် သူစကား ပြောမှာသွားမှန်းသိ၍ မဝေကို တောင်း ပန်လိုက်သည်။ ခင်သန္တာမှာ ချောမော လှပသော ဝတ်ရည်ကိုကြည့်၍ အလို လိုနေရင်း မနာလိုဖြစ်နေသည်။ ခင် သန္တာ မိုးထက်ကို ဆက်မစောင့်တော့ ဘဲ ပြန်လာသည်။

သင်္ကြန်ရက်နီးလာသဖြင့် အက ဖိတိုက်နေရ၍ မိုးချုပ်သည်။ ည ၁၁ နာရီလောက်မှ ပြီးသည်။ မိုးထက် အက တိုက်ပြီးသောအခါ ဝတ်ရည်ကို အိမ် ပြန် ဝိုရန် ဝတ်ရည်နှင့်အတူ ထွက်လာ သည်။ ဝတ်ရည်တို့လမ်းထိပ် ရောက် တော့ ခင်သန္တာနှင့် ဆုံကြသည်။ ခင် သန္တာမှာ ဝတ်ရည်နှင့်အတူ မိုးထက် ကိုတွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားသည်။

“ဟင်...ကိုထက်၊ မိုးချုပ်နေပြီ ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ”

“ဝတ်ရည်ကို သွားပို့မလို့ နင်က ရော မိုးချုပ်နေပြီ ဘယ်ကပြန်လာတာ လဲ”

“ဝါဝါတို့နဲ့ ရပ်ရှင်သွားကြည့်တာ။ သူ့ကို အိမ်လိုက်ပို့မယ်သူ မရှိဘူးလား”

“မရှိလို့ ငါလိုက်ပို့တာပေါ့”

“ဒါဆို သန္တာ ကိုထက်နဲ့လိုက်ခဲ့ မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့ မိုးချုပ်နေပြီ။ အိမ်

ပြန်တော့။ လာ...ဝတ်ရည် သွားကြ ရအောင်”

မိုးထက်တစ်ယောက် ဝတ်ရည် ကို ခေါ်၍ ခင်သန္တာအနားက ထွက်ခဲ့ သည်။ ခင်သန္တာမှာ မိုးထက်တို့အား ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။ ခင်သန္တာသည် မိုးထက်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေသူ ဖြစ် သည်။ မိုးထက်မိနှင့် ခင်သန္တာမိဘများ မှာ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေများဖြစ်သည်။ ခင်သန္တာမိဘများမှာ မိုးထက်ကိုသဘော ကျသဖြင့် ခင်သန္တာနှင့်ပေးစားရန် သဘောတူထားသည်။ မိုးထက်မိဘများ ကလည်း ခင်သန္တာနှင့် သဘောတူသော ကြောင့် မိုးထက်မိဘများနှင့် ခင်သန္တာ မိဘများသည် သူတို့နှစ်ဦးအား စေ့စပ် ထားသည်။ မိုးထက်မှာ ခင်သန္တာကို မချစ်သော်လည်း မိဘများ စိတ်ချမ်းသာ ရန် ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရသည်။

မိုးထက်မှာ ဝတ်ရည်နှင့်တွေ့မှ သူ့ရင်ထဲက ကိန်းအောင်းနေသော အချစ်စိတ်တွေ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သူ့အတွက် နောက်ကျသွား ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဝတ်ရည်အပေါ် စိတ်မယိုင်အောင် သူ့စိတ်ကိုထိန်းထား သည်။ ဝတ်ရည်ကလည်း မိုးထက်ကို သံယောဇဉ်တွယ်နေမိသော်လည်း မိန်း ကလေးဖြစ်၍ ဟန်ဆောင်နေရသည်။ မိုးထက်နှင့် ခင်သန္တာကို မည်ကဲ့သို့ ပတ်သက်နေသည်ကို မေးချင်သော် လည်း မမေးရဲတဲ့ဖြစ်နေသည်။

“ဝတ်ရည်တို့ ဒီနေ့ အကတိုက် တာ မိုးချုပ်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးထက်၊ သင်္ကြန် နီးလာတော့ အကဖိတိုက်နေရတယ်”

“ဝတ်ရည်တော့ ပင်ပန်းနာပဲနော်”
“မပင်ပန်းပါဘူး။ ဝတ်ရည်ဝိသနာ ပါတဲ့အလုပ် လုပ်ရလို့ မျှော်တောင်မျှော် သေးတယ်”

“သင်္ကြန်ပြီးရင် ဝတ်ရည် အိမ်ပြန် တော့မှာပေါ့”

“အင်း...အချိန်တန်တော့လည်း အိမ်ပြန်ရမှာပေါ့”

ဝတ်ရည်အပြောကြောင့် မိုးထက် ရင်ထဲ နှင်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

“ဝတ်ရည် အိမ်ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ကို မေ့သွားမှာလား”

“ကိုမိုးထက်သာ ဝတ်ရည်ကိုမေ့ မှာပါ။ ဝတ်ရည်ကတော့ မမေ့ပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း ဝတ်ရည်ကို အမြဲသတိရနေမှာပါ”

နှစ်ယောက်သား နောက်ထပ် ဘာစကားမပပြောတော့ဘဲ ဆက် လျှောက်လာကြသည်။ ဝတ်ရည်တို့အိမ် ရှေ့ ရောက်လာသည်။

“ကဲ...ဝတ်ရည် အိမ်ထဲဝင်တော့ နော်။ ကိုယ်ပြန်တော့မယ်”

“အိမ်ပေါ်မတက်တော့ဘူးလား”

“မတက်တော့ဘူး”

မိုးထက် ဝတ်ရည်ကိုနှုတ်ဆက်၍ လှည့်ပြန်သွားသည်။ ဝတ်ရည်မှာ မိုး ထက်ကိုကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သည်။

* * *

သင်္ကြန်ရက်ကို ရောက်လာသည်။ ဝတ်ရည်တို့ယိမ်းအဖွဲ့ ဒုတိယနေ့တွင် ပြိုင်ပွဲဝင်ရမည်။ သင်္ကြန်ဒုတိယနေ့ ရောက်တော့ ဝတ်ရည်တို့အဖွဲ့ သွားဦး ရန် ဖြစ်လိမ့်ပြင်ဆင်နေကြသည်။ ခဏ

အကြာတွင် ရပ်ကွက်လူကြီးဦးတင်စိုး ရောက်လာသည်။

“ကောင်မလေးတွေ မပြီးသေးဘူး လား။ ကားရောက်နေပြီ”

“ပြီးပါပြီဦးလေး”

“ပြီးရင်လည်း ထွက်ခဲ့ကြ။ သွားကြရအောင်။ နောက်ကျရင် ငါတို့ အလှည့်ကျော်သွားဦးမယ်”

ဝတ်ရည်တို့အဖွဲ့ အခန်းထဲမှထွက်လာကြသည်။ မိုးထက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ်ရည်၏ ချောမောလှပသော မျက်နှာလေးကို တအံ့တဩကြည့်နေမိသည်။ ဝတ်ရည်မှာ မပြင်မဆင်ဘဲ နေလာရာမှ ယခုပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ ပို၍လှလာသည်။ မိုးထက်အကြည့်ကြောင့် ဝတ်ရည်ရှက်သွားသည်။

“ဝတ်ရည် တကယ်လှတယ်ဗျာ”

မိုးထက် မျိုသိပ်မထားနိုင်တော့ဘဲ ပြောလိုက်မိသည်။ ဝတ်ရည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ ရှက်ကိုရှက်ကန်ဖြင့် ပြန်နေသည်။

“ကားပေါ်တက်ကြတော့ သွားတော့မယ်။ ဘယ်သူကျန်သေးလဲ”

“ဘယ်သူမှမကျန်တော့ဘူး”

“ကိုထက်ရေ ခဏနေပါဦး”

မိုးထက် ကားပေါ်တက်ရန် ပြင်နေစဉ် ခေါ်သံကြား၍ နောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်သန္တာ သူ့ဆီ အပြေးလာနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ကားနားတွင်ရပ်၍ စောင့်နေသည်။

“အမလေး မောလိုက်တာ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့ အမောတကော ပြေးလာတာလဲ”

“ဘာကိစ္စမှတော့ မရှိပါဘူး...။ ကိုထက်ကို သန္တာတို့နဲ့ ရေပက်ခံလိုက်ဖို့ လာခေါ်တာ”

“လိုက်လို့မဖြစ်ဘူး။ အခုပဲ ယိမ်းသွားပြင်တော့မှာ”

“ကိုထက်မလိုက်လည်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဦးတင်စိုးတို့လူကြီးတွေရှိသားပဲ။ လိုက်ခဲ့ပါကိုင်ကပ်ရာ။ သန္တာ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြောထားတယ်။ ကိုထက်ကို ခေါ်လာမယ်လို့”

“လိုက်လို့မဖြစ်လို့ပါ သန္တာရယ်။ လူကြီးတွေက အကဲဖြတ်တဲ့အဖွဲ့မှာပါတော့ ယိမ်းအဖွဲ့ကို တာဝန်ယူနိုင်ဘူး။ ငါပဲ ယိမ်းအဖွဲ့ကို တာဝန်ယူရမှာ။ နင့် ဘာသာနှင့် အေးအေးဆေးဆေးသွားပါဟာ”

ကားပေါ်ကလူတွေ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်နေကြသည်။ သန္တာ ကားပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဝတ်ရည် သူတို့ကိုကြည့်နေသည်ကို တွေ့သွားသည်။ ဝတ်ရည်တစ်ယောက် ချောမောလှပနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ သန္တာတစ်ယောက် ဝတ်ရည်ကို မနာလိုဖြစ်သွားသည်အပြင် မိုးထက် သူခေါ်တာမလိုက်သည်မှာ ဝတ်ရည်ကြောင့်ဟု ထင်သွားသည်။

“ကိုထက် ဘာဖြစ်လို့မလိုက်တာလဲဆိုတာ သန္တာသိပါတယ်”

“တော်တော့ သန္တာ...နင်သွားတော့”

“မောင်မိုးထက်ရေ...သွားမယ်ဟေ့၊ တော်ကြ၊ နောက်ကျနေဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ လာပြီဦးလေး”
ခင်သန္တာအနားက မိုးထက်ထွက်

လာပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်သည်။ မိုးထက် ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားလည်းထွက်သွားသည်။ ခင်သန္တာ မကျေမနပ်နှင့် ကျန်ခဲ့သည်။ မိုးထက်တို့အဖွဲ့ ပြိုင်ပွဲက မိုးချုပ်မပြန်ရောက်ကြသည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးဦးတင်စိုးက တစ်ဖွဲ့လုံးကို လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ကျွေးသည်။

“ငါတို့တော့ ဒီနှစ် ပထမရမှာ သေချာတယ်။ ယိမ်းအဖွဲ့အားလုံးထဲမှာ ငါတို့အဖွဲ့ အညီဆုံးပဲ”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အညီဆုံးပဲ”

“ကျွန်မတို့အဖွဲ့မှာ ဝတ်ရည်အလှဆုံးပဲ”

“မမြှောက်ပါနဲ့ အစ်မခင်ရာ... ခေါင်မိုးနဲ့ ဆောင့်မိပါဦးမယ်”

ဝတ်ရည်အပြောကြောင့် အားလုံး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားသောက်ပြီးသောအခါ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြသည်။ မိုးထက်လည်း ဝတ်ရည်ကို အိမ်ပြန်ပို့ရန် နေရာမှထလိုက်သည်။

“ကဲ ဝတ်ရည် ပြန်ကြရအောင်”

“လိုက်မပို့ပါနဲ့တော့ ကိုမိုးထက် ပင်ပန်းနေပြီ။ ဝတ်ရည်တစ်ယောက် တည်း ပြန်ရပါတယ်”

“မလုပ်ပါနဲ့ဗျာ။ တော်ကြာ ဝတ်ရည်ခေါ်လေး ကျွန်တော့်ကို ရန်တွေနေပါဦးမယ်”

“ကိုမိုးထက် ပင်ပန်းမှာမိုးလို့ပါ”

“ရပါတယ်ဗျာ”

မိုးထက်နှင့်ဝတ်ရည်တို့ စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရင်း ဝတ်ရည်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက်လာသည့် အိမ်

ရှေ့တွင် ဝတ်ရည်အခေါ် ခေါ်ခင်မြင့် ထွက်ကြိုနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မောင်မိုးထက်၊ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ်ခေါ်ခေါ်၊ ဒီနှစ် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပထမရမှာသေချာတယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့၊ ခေါ်လေးက စိတ်ပူနေတာ။ ဝတ်ရည်တစ်ယောက် စင်ပေါ်မှာ ကိုးယိုးကားယားများ ဖြစ်နေမလားလို့”

“ခေါ်လေးကတော့ ပြောတော့မယ်။ ဝတ်ရည်ကို အထင်သေးလိုက်တာ”

“ဝတ်ရည်ကို အထင်မသေးနဲ့ ခေါ်လေးရေ၊ အားလုံးထဲမှာ ဝတ်ရည်က အတော်ဆုံးပဲ”

“ဒီစကားပဲ ကြားချင်ပါတယ်ကွယ်။ ကဲ...မောင်မိုးထက် အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး”

“မတက်တော့ဘူးခေါ်ခေါ်၊ မိုးချုပ်နေပြီ ကျွန်တော်ပြန်တော့မယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ မင်းလည်း ပင်စန်းနေပြီ၊ အနားယူဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

မိုးထက် အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်သွားသည်။

* * *

ဒီနေ့ သင်္ကြန်နောက်ဆုံးနေ့ဖြစ်သည်။ ဝတ်ရည်တို့ ယိမ်းအဖွဲ့တွေကို ဆုပေးမယ့်နေ့ဖြစ်သည်။ မိုးထက်လည်း ဆုပေးမယ့်သို့လိုက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ခင်သန္တာ မိုးထက်အိမ် ရောက်လာသည်။

“...သွားမလို့လဲ”
“ဆုပေးမယ့်သွားမလို့”

“ဆုပေးမယ့်သွားဘဲ သန္တာနဲ့ ရေပက်ခံလိုက်ခဲ့ပါလား။ ဒီနေ့တစ်ရက် ပဲပျော်ရတာမှာ။ လိုက်ခဲ့ပါကိုထက်ရာ”

“ဒီနေ့ ဆုပေးပွဲရှိတယ် လိုက်လို့မရဘူး”

“ကိုထက်က သန္တာခေါ်ရင် ဘယ်တော့မှမလိုက်ဘူး”

“နင်တို့ ရေပက်ခံထွက်တာ ငါမှမလိုက်ချင်တာ”

“သန္တာသူငယ်ချင်းတွေဆို အတွဲတွေနဲ့ သန္တာတစ်ယောက်တည်း အတွဲမရှိဘူး”

“အေး...အတွဲမရှိရင်ရှာပေါ့”

“မရှာချင်လို့ ကိုထက်ကိုလာခေါ်တာပေါ့။ ကိုထက်က သိပ်ကြီးကျယ်တာပဲ။ သန္တာကတော့ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့ လျှောက်လည်ရမလား အောက်မေ့တယ်”

“နေပါဦး ဘယ်သူက နင်ကိုချစ်တယ်ပြောလို့လဲ”

“မချစ်ရင် ခေ့စပ်တာ ဘာဖြစ်လို့လက်ခံတာလဲ”

“အဲဒါ ငါမိဘတွေစိတ်ချမ်းသာအောင် လက်ခံလိုက်တာ။ တော်ပြီဟာ ဒါတွေလာပြောမနေနဲ့ စိတ်ညစ်တယ်”

မိုးထက်တစ်ယောက် သန္တာအနားက ထွက်လာခဲ့သည်။ သန္တာမှာ မိုးထက်ကို မကျေမနပ်နှင့် ဒေါသဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့သည်။

ဝတ်ရည်တစ်ယောက် ဆုကြေညာမည့်အချိန်ကို ရင်တုန်စွာစောင့်နေသည်။ မကြာမီ ဆုရရှိသော ယိမ်းအဖွဲ့

အား ကြည့်ရာ ဝတ်ရည်တို့ “လှပျိုဖြူ” ယိမ်းအဖွဲ့က ပထမရသွားသည်။ ဝတ်ရည်တို့အားလုံး ပျော်လွန်းသဖြင့် ခုန်ပေါက်နေကြသည်။ မိုးထက်မှာ ဝတ်ရည်ပျော်ရွှင်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး သူလည်းပျော်နေမိသည်။ ဝတ်ရည်တို့ ဆုရရှိသောအဖွဲ့ ပြန်၍ ဖြေဖျော်ပြီး နောက် ဝတ်ရည်တို့အဖွဲ့ ဆက်မနေတော့ဘဲ ပြန်လာကြသည်။ အိမ်မပြန်မီ ဦးတင်စိုးက စားသောက်ဆိုင်ကို ခေါ်သွားသည်။

“ကဲ...ညည်းတိုက်ကြတာ မှာစားကြ။ ဦးလေးက ညည်းတို့ကို ဂုဏ်ပြုတာ”

မိုးထက် ဝတ်ရည်အနား လာထိုင်သည်။

“ဝတ်ရည် ဘာစားမလဲ”

“ခေါက်ဆွဲကြော်စားမယ်”

မိုးထက်တစ်ယောက် ဝတ်ရည်အတွက်နှင့် သူ့အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်သွားမှာပြီး ယူလာသည်။

“ရော...ဝတ်ရည်အတွက်”

“ကိုမိုးထက်ရော”

“ကျွန်တော့်အတွက်လည်း ယူလာတယ်”

မိုးထက်နှင့်ဝတ်ရည်တို့ အတူတူ ခေါက်ဆွဲစားနေကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သန္တာတို့ ရေပက်ခံအဖွဲ့ရောက်လာကြသည်။ မိုးထက်နှင့်ဝတ်ရည်တို့ ခင်သန္တာကို မတွေ့ကြပါ။ ခင်သန္တာတို့ လွတ်နေသောခံများတွင် ဝင်ထိုင်ကြသည်။ သန္တာတစ်ယောက် ထိုင်နေရင်း ဘေးကို လျှောက်ကြည့်နေစဉ် မိုးထက်နှင့်ဝတ်ရည်တို့ ခေါက်ဆွဲအတူစားနေသည့်ကို

တွေ့သွားသည်။ ခင်သန္တာမှာ မနက်က
မိုးထက်အပေါ်ဖြစ်နေသော ဒေါသမပြေ
သေး။ ယခုတစ်ခါ ဝတ်ရည်နှင့်အတူ
တွေ့လိုက်တော့ ဒေါသပိုဖြစ်သွားသည်။
သူနဲ့တော့ အတူမသွားချင်။ ဝတ်ရည်
နှင့်တော့ နှစ်ယောက်သား ပြုလို့ ရှင်
လို့ ရယ်လို့မောလို့ သန္တာကြည့်နေရင်း
ဒေါသကို မထိန်းနိုင်ဘဲ ထိုင်နေရာမှ
ထလိုက်သည်။

“သန္တာ...ဘယ်သွားမလို့လဲ”
“ဟိုမှာ သွားချမလို့”
“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ။ လူတွေအများ
ကြီးနဲ့ မကောင်းပါဘူး”
“မရဘူးကွာ။ ငါက အခုပြောရမ
ကျေနပ်မယ်”

“သန္တာ မသွားနဲ့။ မသွားပါနဲ့ကွာ
ဟာ...ခုကွာပါ”

သန္တာ သူငယ်ချင်းဘယ်လောက်
တားတား မရ။ မိုးထက်တို့ဆီရောက်
အောင်သွားသည်။ မိုးထက် သူ့အနား
ရောက်လာသော သန္တာကို တအံ့တဩ
မောကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...သန္တာပါလား။ တစ်
ယောက်တည်းလား”

“အဖွဲ့ပါတယ်။ ကိုထက် သန္တာ
ကို မှတ်မိသေးတယ်ပေါ့”

“ထိုင်လေ မတ်တတ်ကြီး”

“သန္တာ ထိုင်ဖို့လာတာမဟုတ်
ဘူး။ ကိုထက်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ပြောစရာရှိရင် အိမ်မှာလာပြော”

“ဟင်အင်း ဒီမှာပဲပြောချင်တယ်”

“ကဲ...ဘာပြောမှာလဲပြော”

သန္တာကို မိုးထက် သေချာကြည့်
လိုက်သည်။ သန္တာကိုကြည့်ရသည်မှာ

အရက်တွေသောက်ထားသည်နှင့် တူ
သည်။ ဝတ်ရည်ကို မိုးထက်အားနာနေ
သည်။

“ကိုထက် သန္တာခေါ်တော့မလိုက်
ချင်ဘူး။ သူနဲ့ကျတော့ အကြည်စိုက်
နေကြတယ်။ အဲဒါကောင်းသလား”

“သန္တာ နင် စကားကို ဆင်ဆင်
ခြင်ခြင်ပြောစမ်း”

“သန္တာကတော့ ပြောစရာရှိတာ
ပြောမှာပဲ။ ဒီမှာဝတ်ရည်...ကိုထက်နဲ့
ငါက စေ့စပ်ထားပြီးသား။ အဲဒါ နင်သိ
ရက်နဲ့ အချောင်နှိုက်ချင်တယ်။ ရုပ်
ကလေး သနားကမာနဲ့ နင်မို့မရှက်
တယ်”

ဝတ်ရည်မှာ သန္တာဆီကကြားရ
သော စကားကြောင့် ရှက်ပြီး ဘာမှ
မပြောနိုင်ဘဲ မျက်ရည်တွေ ကျလာ
သည်။ မိုးထက်မှာ သန္တာဆီက မမျှော်
လင့်သောစကား ကြားလိုက်ရသဖြင့်
အံ့သြ၍ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ဝတ်
ရည်နဲ့နေတာမြင်မှ သတိရလာသည်။

“သန္တာ နင်လွန်လာပြီနော်။ ဝတ်
ရည်ကို နင်ဘာမှပြောစရာမလိုဘူး”

“ဪ...ရှင်ဟာမထိတော့ နာ
တယ်ပေါ့”

“အစက နင်ဒီလို ရိုင်းစိုင်းမှန်းသိ
ရင် အမေတို့စကားကို နားမထောင်ပါ
ဘူး။ အခုမှ နင်ဇာတိရုပ်တွေ ပေါ်လာ
တယ်”

“ကျွန်မကလည်း ရှင့်အကြောင်း
ကို ခုမှသိတယ်။ ရှင့်လို သစ္စာမရှိတဲ့လူ
ကို ကျွန်မကလည်း သံယောဇဉ်တွယ်
နေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ရှင် အဲဒီမိန်း
မကိုပဲ ယူလိုက်”

“နင် ငါ့သိက္ခာကို လာမထိနဲ့။ ငါ
နဲ့ဝတ်ရည် ရိုးရိုးသားသားခင်တာ။ ငါ့ကို
လာမစော်ကားနဲ့။ ငါ့အနားက ထွက်
သွား။ ကြာရင် ငါလက်လွန်မိလိမ့်မယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို ထိရဲထိကြည့်
လေ”

လူကြီးတွေအားလုံး သူတို့အခြေ
အနေတို အကဲခတ်နေသည်။ အခြေ
အနေတိုဆိုးလာသည်ကို မြင်ရသဖြင့်
အားလုံး သူတို့စားပွဲကို ရောက်လာ
သည်။ အမျိုးသမီးခေါင်းဆောင် ခင်ဝေ
လည်း ရောက်လာသည်။

“သန္တာ နင်ပြန်တော့။ ငါတို့ နင်
ကိုကြည့်နေတာ တဖြည်းဖြည်းလွန်
လာပြီ။ ဝတ်ရည်ကို နင်ဘာမှပြောစရာ
မလိုဘူး။ ဝတ်ရည်က ငါတို့ကို လာပြီး
ကျညီနေတာ။ နင်လာပြီး မစော်ကား
နဲ့။ ငါ နင်မိဘတွေကိုတိုင်မယ်”

သန္တာ ဘာမှပြန်ပြော။ သူ့အဖွဲ့
က လူတွေ သူ့ကိုခေါ်သွားကြသည်။
ဝတ်ရည်မှာ ရှက်လွန်း၍ မျက်နှာမဖော်
ရဲ။ မျက်ရည်တွေသာကျနေသည်။ မိုး
ထက်မှာ ဝတ်ရည်ကိုကြည့်ပြီး စိတ်
မကောင်း ဖြစ်နေသည်။

“မငိုပါနဲ့ ဝတ်ရည်ရယ်။ ကျွန်
တော်တောင်းမန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ကြောင့် ဝတ်ရည် အရှက်ကွဲရတယ်။
ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“လာဝတ်ရည် ပြန်ကြရအောင်”

မခင်ဝေ ဝတ်ရည်ကိုတွဲ၍ ဆိုင်
ထဲကထွက်လာခဲ့သည်။ အားလုံး ကား
ပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာပါလာကြသည်။
စောစောက ဆုရ၍ ပျော်ခဲ့ရသော
အပျော်လေးတွေ သန္တာကြောင့် ပျက်စီး

သွားရသည်။ ဝတ်ရည်မှာ စောစောက
ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှသည် အိပ်မက်ဆိုးကြီး
မက်နေရသလို ခံစားနေရသည်။

* * *

နောက်နေ့မနက်မှာပင် ဝတ်ရည်
ပဲခူးပြန်သွားသည်။ ဝတ်ရည်ပြန်သွား
လို့ မကြာခင်မှာပင် မိုးထက်ရောက်
လာသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်”

“ဪ... မောင်မိုးထက်ပါလား။
ထိုင်ကွယ်”

“ဒေါ်ဒေါ် ဝတ်ရည်ရော”

“မင်းလာတာ နောက်ကျသွား
တယ်။ ဝတ်ရည် စောစောကပဲ ပဲခူး
ပြန်သွားပြီ”

မောင်မိုးထက် ငိုငူကျသွားသည်။
ကားပေါ်မှာကျန်ခဲ့သော ရင်ထိုးလေးကို
ဝတ်ရည်ကိုပေးရန် လာခဲ့သော်လည်း
ဝတ်ရည်ကိုမတွေ့ရသဖြင့် မပေးတော့
ဘဲ အမှတ်တရသိမ်းထားရန် ယူထား
လိုက်သည်။

“မောင်မိုးထက် ဝတ်ရည်ကို မှာ
စရာရှိလို့လား။ မှာစရာရှိရင် ဒေါ်ဒေါ်
ကို ပြောခဲ့လေ”

“မရှိပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်။ ဝတ်ရည်ကို
ကျေးဇူးတင်စကား လာပြောတာပါ။
ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေး... အေး”

မိုးထက် နှေးကွေးသောခြေလှမ်း
များဖြင့် ဒေါ်ခင်မြင့်တို့အိမ်ပေါ်မှဆင်း
ထားသည်။ မိုးထက်မှာ ဝတ်ရည်နှင့်
အတူ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသည်များကို မမေ့
နိုင်သကဲ့သို့ ခင်အန္တရာကြောင့် ဝတ်ရည်

နှင့်သူ ကြေကွဲစွာ ခံစား
ကိုလည်း ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်တော့ပါ။
ခင်အန္တရာနှင့် သူလည်း ထိုနေ့မှစ၍
လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်ကို ဝတ်ရည်သိ
မည်မဟုတ်ပါ။ မိုးထက်မှာ သင်္ကြန်
ရောက်တိုင်း အိပ်မက်ဆိုးကြီးမှ လန်နီး
လာသကဲ့သို့ ခံစားနေရသည်။

* * *

မနက်ဖြန် သင်္ကြန်ကျတော့မည်။
ဝတ်ရည်မှာ အဖြစ်ဆိုးကြီးကြီး
တွေ့ခဲ့ပြီးသည်နောက် သင်္ကြန်ကို
ကြောက်သွားသည်။ သင်္ကြန်ရက်မှာ
ဝတ်ရည် ဘယ်မှမသွား။ ဘယ်သူခေါ်
လည်းမလိုက်တော့ပါ။ သင်္ကြန်ရောက်
တိုင်း မိုးထက်ကို သူသတိရမိသည်။
မိုးထက်ကို သတိရတိုင်း ခင်အန္တရာကို
လည်း မေ့မရပါ။

“အခုဆို ကိုမိုးထက်တစ်ယောက်
ခင်အန္တရာနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရောပေါ့”

“အို... ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”

ဝတ်ရည် သူတို့ကို မေ့ထားချင်
သော်လည်း သင်္ကြန်ရောက်လာတိုင်း
သတိရလာသည်။ ဝတ်ရည်မှာ သင်္ကြန်
ရောက်တိုင်း အိပ်မက်ဆိုးကြီးမှ လန်နီး
လာသလို ရှက်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း
ကြောက်ရွံ့ခြင်း စသည်စေဒနာများ
ခံစားရသည်။ ဝတ်ရည်မှာ သူတို့သုံး
ယောက်၏ ကြံတွေ့ခဲ့ရသော ကြေကွဲ
စရာအဖြစ်ကလေးကို ယနေ့တိုင် မမေ့
နိုင်တော့ပါ။

ရေနံမြေခရေ(သန်လျှင်)

အောက်ပါဌာနများသို့ လျှို့ဝှက်လို့ပါလျှင်

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ

မိဘမဲ့ကလေးများ၏

သုခရိပ်မြို့လောက

၀၁-၅၀၁၉၅၅

ဆည်းသာရိပ်

ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ

၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကျည်မှအသင်းသို့

လျှို့ဝှက်လို့လျှင်ဖြစ်စေ

အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ

ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀

၇၀၉၂၇၇

၅၀၁၃၆၃

၇၀၄၇၀၄

သောတာပန်ပါလာမယ်

၆၆၈၆

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်

• ဖြူဖြူ

ကျွန်မအကြိုက်ဆုံး စားစရာကို ပြောပါဆိုလျှင် အချိန်မဆိုင်းဘဲ နှောင့် နှေးမှုမရှိ စဉ်းစားစရာမလို ချက်ချင်း ပင် အဖြေပေးနိုင်သည်။ ထိုအရာမှာ မုန့်ဟင်းခါးဖြစ်သည်။ ဘယ်အချိန်ပေး မေး ဘယ်အချိန်မှာပင် ဖြေရပြေရ မုန့် ဟင်းခါးသည် အကြိုက်ဆုံးစားစရာ။ မုန့်ဟင်းခါးပင် စားတတ်သည်။ မိဘများ က ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင်၊ နယ်တကာသို့ သွားရောက်အမှုထမ်းရလျှင် ကျွန်မသာ လျှင် အဘွားတို့မိသားစုနှင့် နေခဲ့သည်။ အဘွားသည် မွန်သွေးနောက်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် မုန့်ဟင်းခါးကိုလည်း မနက်တိုင်း စားသည်။ အိမ်ရှေ့တွင် အညာသား မုန့်ဟင်းခါးသည် ဦးဖိုးသာ လာလျှင် အဘွားက ဘူးသီးကြောနှင့် အပြာစား တတ်သည်။

အထက်တန်းကျောင်းသူ ဘဝ တွင်လည်း ရာသည့်မုန့်ဟင်းခါးသည် မုန့်ဟင်း ခါးကို အဝစားလိုက်သည်နှင့် ကုန် တော့သည်။ အလုပ်ပိတ်ရက်ဖြစ်၍ အဘွားတို့မိသားစု မုန့်ဟင်းခါးကို တစ် နေ့ကုန် တဝတပြီ စားရသော်လည်း နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းသည်နှင့် မုန့် ဟင်းခါးဆိုင်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးကိုစားလျှင် ငှက်ပျောပင်ဖတ်၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ နံနံပင်၊ ဘဲဥထည်ကာ ကြက်သွန်ဥပျော်ပျော် သုံးဥလောက် ထည့်ပြီး အရသာရှိရှိ ကျွန်မစားတတ်

သည်။ အရွယ်လေးရတာပြီး ကျောင်းပြီး ၍ လုပ်ငန်းခွင်ဝင်ရတော့သည်။ ထိုအခါ တွင် ကျွန်မအတွက် ရုံးမတက်ရခင် အဆာပြေစားရသည့် အစားအစာသည် မုန့်ဟင်းခါးသာလျှင် ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်မဝင်လုပ်သော ကုမ္ပဏီ သည် ဗြိတိသျှလက်ကိုင်တွင် ရုံးခန်းတွင် ထားသည်။ ခြောက်ထပ်အဆောက်အဦ တွင် ပထမထပ်နှင့် ဒုတိယထပ်ကို နှစ် ခန်းတွဲယူထားသည်။ ဝန်ထမ်းဦးရေက နှစ်ဆယ်ကျော်ရှိသည်။ ရာထူးအဆင့် လိုက် တာဝန်ယူရသည်။ အုပ်ချုပ်မှု မိန့်တံတားအဖွဲ့ဝင်တို့ကလည်း စည်းကမ်း ရှိသည်။ တာဝန်ကျေပွန်မှုအပေါ်တွင် ဆုပေး၊ ဒဏ်ပေးစနစ်ကို ကျင့်သုံးတတ် သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်မလည်း ရုံး သို့ အချိန်မီအောင်သွားရသည်။ ကျွန်မ တို့တွင် မိသားစုသုံးယောက်သာရှိသည်။ အဖေ၊ အမေနှင့် ခွဲခွာနေရသော်လည်း အဘွားတို့အိမ်တွင် ရုံးသွားခင် ထမင်း ချက်၊ အဝတ်လျှော်၊ အိမ်သန့်ရှင်းရေး ကို လုပ်ရသည်။ အားလုံးပြီးလျှင် ထမင်း ချိုင့်ထဲသို့ ထမင်းနှင့်ဟင်း ထည့်ပြီး သည်နှင့် ကျွန်မ အလုပ်သို့ပြေးရတော့ သည်။ အိမ်မှ ဘတ်(၆)ကားမှတ်တိုင်သို့ ဆယ်မိနစ်လောက် လျှောက်ရသည်။

ကျွန်မနေသည့် ဒဂုန်မြို့နယ်က နေ ဗြိတိသျှ ကားကို နာရီဝက်လောက် စီရသည်။ မနက် ၈ နာရီကစပြီး တွက်

ထားသော်လည်း ဘတ်(၆)ကားမှတ်တိုင် တွင် ထမင်းချိုင့်ကိုယ်စီနှင့် အလုပ်သွား ကြမည့် ဝန်ထမ်းမိန့်ကလေး ယောက်ျား လေး၊ ကျွန်မအပါအဝင် ဆယ်ဦးကျော် ကျော်လောက်ရှိမည်။ ကားကလာပါ သည်။ ဆက်သွယ်ရေစာတိုက်၊ ဆောင်း ထမ်းမှတ်တိုင်တို့ကပင် လှူပြည့်လာ သည်။ ကျွန်မမီးရမည့် သင်းဝင်မှာရီ စင်မှတ်တိုင်ရောက်လျှင် လူက ပိုကုန် လာသည်။ ထိုကား၊ ဝေးကား တက်ရ သည်။ ဆူးလေဂီတံဆုံး စီးရမည်ဖြစ်၍ တိုင်စရာနေရာ ရုန်အတွက် အထဲသို့ တိုးတိုးသွားပြီး စီးရသည်။ မီးတွေသည် ကျွန်မ၏ နေ့စဉ်တွေကြုံနေရသော ဘဝ ရသများပင်ဖြစ်သည်။ ဆူးလေမှတ်တိုင် ရောက်သည်အထိ နေရာရာသည်လည်းရှိ သည်။ တစ်လျှောက်လုံး မတ်တတ်ရပ်ခဲ့ ရသည်လည်းရှိသည်။

ဆူးလေတွင် ဂီတံဆုံး၍ ကားရပ် သည်နှင့် ပါလာသောခရီးသည်တွေ အလွှ်အလွှ် ဆင်းကြသည်။ ကျွန်မ ထည်း ကားပေါ်ဆင်းသည်နှင့် မုန့်ဟင်း ခါးစားရန် ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

“ဟော . . . ခင်လေး ထာထာ ဘူးသီးကြော်တွေ ခုပဲရောက်လာတယ်။ ဂျပန္နန္နန္နလေး”

“မုန့် ညှပ်ရောပြီး ထည့်ပေးပါ။ ငှက်ပျောပင်ရော၊ ကြက်သွန်ဥရောနား၊ နံနံပင်နဲ့ ပဲသီးပါထည့်။ ငရုတ်သီးစာ

တော့ ကျွန်မတာလားထည့်စားမယ်”
ကျွန်မ စားနေကျအတိုင်း မှာ
လိုက်သည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုသည် ကား
မှတ်တိုင်၏ တစ်ဘက်ခြမ်းတွင်ရှိသည်။
အချိန်အနီရသော တစ်ပင်အောက်တွင်
ခင်းထားသည်။ တစ်တိုင်တည်း ထူထောင်
ငါးယောက် စားလို့ရရန် ခုန့်တန်းရှည်
ခင်းထားသည်။

“ကဲ...အခေါ်ရ လုပ်ပါဦး
တစ်ပွဲထောက်။ ဘာအကြံမှာရှိသလဲ
ဘဲညွန့် ပဲသွေးရှိသည်။ ထည့်ပေးပါ”

အသံကြားရာသို့ ဘေးစောင်းနဲ့
ကာ ကြည့်လိုက်သည်။ အသားဖြူဖြူ
အရပ်ဖြင့်ဖြင့် မပိန်ပေ အနေတော်ရှိ
သည်။ မျက်နှာအနေအထားက ကြည်
ရှင်သောအပြုံးနှင့် မျက်လုံးမျက်ဖန်
ကြည့်ကောင်းသူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး
တန်းမှ သူတို့စပ်စုလိုက် ကြည့်လိုက်ခြင်း
တော့မဟုတ်။ အနားတွင် အထွင်စလို
လာတိုင်းပြီး မုန့်ပွဲကို အသံကျယ်ကျယ်
နှင့် မှာလိုက်သံကြောင့် အမြင်ကပ်သော
အကြည့်နှင့် သူ့ကို သေသေချာချာ
ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟူး...ဆာလိုက်တာ အခုပဲ”
ချလာပေးသည့် မုန့်ပွဲကို ဇွန်ခြင်း
ခပ်သွက်သွက်လေး ခပ်စားလိုက်သည်။

“မနက်ထဲက ဘာမှမစားတာရ
သေးဘူး။ ခုပဲ ဖိုက်ထဲအစာဝင်သွား
လို့ နေသာလို့သာရှိတော့တယ်”

အပြုံးစာပြီသည်နှင့် မုန့်ဟင်းခါး
ကို မရသိတုန်းကာ ပိုက်ဆံရှင်းပေးရန်
အတွက် ချက်ချင်းထလိုက်သည်။

“အား...အမယ်လေး ဘယ်လို
လုပ်လိုက်တာလဲ”

“ဟာဗျာ မတော်လို့ မတော်လို့ပါ”

အဆင်သင့်သောက်ရန် ထည့်
ထားသည့် ရေခွေးကြမ်းပူပူ ပန်းကန်လုံး
ကို သူ့လက်နှင့်တိုက်မိသွားကာ ကျွန်မ
၏ကိုယ်ပေါ်သို့ ရေခွေးရေများ ပိတ်ကျ
ထားသည်။ ရုတ်တရက် ပူနွေးသော
ခံစားမှုကြောင့် လန့်အော်မိလိုက်သည်။

“မတော်လို့ပါဗျာ မတော်လို့ပါ”

သူက ဖျာဖျာသလဲ ခွင့်လွှတ်ရန်
တောင်းဆိုသည်။ မတော်တဆဖြစ်၍
စိတ်ဆိုးရန်လည်း ခက်လှသည်။ စား
လက်စ ပန်းကန်ကိုချထားပြီး ဆိုင်
နောက်ဘက်မှာဆီသို့ ထသွားကာ ရေကို
သွား၍ကွက်သွားသည့်နေရာကို အတွင်း
ဘက်တွင်ထားကာ ထဘီကို ပြင်ဝတ်
လိုက်သည်။ စားလက်စ မပြီသေးသည့်
မုန့် ပန်းကန်မှာလည်း ငွေထားနယ်ထား
၍ မုန့်ဖတ်နှင့် မုန့်ရည်မှာ ပွစိစိဖြစ်နေ
ပြီ။ ဆက်ပြီစားလိုစိတ်မရှိတော့။ ကျ
သင့်သည့် မုန့်ဖိုငွေကိုပေးလိုက်ပြီး မုန့်
ဟင်းခါးခိုင်းမှ ကျွန်မ ထွက်လာခဲ့သည်။
ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ကရုဏာစိုက် (ရှည်
မကြည့်ဘဲ ခုံဘက်သို့ ခြေလှမ်းကျဲကျဲ
ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာခဲ့သည်။

“မတော်တဆ ဖြစ်သွားရတာကို
ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူး။ စိတ်မရှိ
ပါနဲ့နော်”

ကာမှတ်တိုင်နားတွင် သူ့ကိုတွေ့
ရသည်။ ကျွန်မကို ရပ်စောင့်နေခြင်းဖြစ်
မည်။

“ကျွန်တော် ထမင်သက်သက်
မိန်းကလေးတစ်ယောက် အရှက်ရသွား
စေအောင် လုပ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ခုလို
ဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော် လုံးဝစိတ်
မကောင်းဖြစ်မိပါတယ်။ ခွင့်လွှတ်ပါလို့
ထင်ခါထပ်ခါ အနားအညွတ် တောင်းပန်

ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို ဘာတစ်ခွန်းမှ
နှစ်နှစ်နာနာ ပြောသေးတာ မဟုတ်ဘူး
နော်။ ကျွန်မနားလည်ပါတယ်။ ရှင့်လမ်း
သာ ရှင်သွားပါ”

ကျွန်မ၏စကားကြောင့် သူ့မျက်
နှာသည် ပြုံးမလိုလို မဲ့မလိုလိုဖြစ်သွား
သည်။ သူ့ကိုဆက်ပြီး စကားလည်းမဆို၊
ကြည့်လည်းမကြည့်တော့ဘဲ ကျွန်မ
ထွက်လာခဲ့သည်။ ရုံးထဲရောက်မှ ကျွန်မ
အလုပ်လုပ်ရမည့်နေရာတွင် ခဏထိုင်
ကာ အမောပြေလိုက်သည်။ ထိုနေ့က
စပြီး မုန့်ဟင်းခါးခိုင်းဘက်သို့ လေးငါး
ရက်လောက် မသွားသေးဟု ဆုံးဖြတ်
ထားလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား မုန့်လာမစားတာ ငါး
ရက်ရှိပြီနော်”

ခြောက်ရက်မြောက်သည့် နေ့တွင်
မုန့်ဟင်းခါးခိုင်းသို့ သွားစားသည်။ ဆိုင်
တွင် လူရှင်းနေသည်။ စားနေကျအတိုင်း
မုန့်ပွဲကို မှာလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်
သူ ကျွန်မအနားသို့ ရောက်လာပြီး
စကားစလာသည်။ မုန့်ဟင်းခါးသည်
အခေါ်ကြီးက သူ၏ ကျွန်မကိုကြည့်ပြီး
ခပ်ပြုံးပြုံးမျက်နှာနှင့် ရှိနေသည်။ သူ့ကို
စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ မုန့်ကို
ပြီးအောင်စားကာ ပိုက်ဆံရှင်းပေးလိုက်
သည်။

“ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပြီ”

“ဒီမှာ...ကျွန်မကလေး သူများ
ကျွေးတာကို အလကားမစားတတ်ဘူး။
အခေါ်ကြီး သူ့ပိုက်ဆံကို ပြန်ပေးလိုက်
ပါ။ ကျွန်မအတွက် ကျသင့်တဲ့ပိုက်ဆံ
ကို ဒီကယူပါ”

“ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေဖြစ်ပါ

ဗျား ကျွန်တော် နေ့တိုင်း ဗီကံလာပြီး ခင်ဗျားကို လာစောင့်နေတာပါ”

“ကျွန်မနဲ့ရှင်က ဆက်ဆံစရာ အကြောင်းကြီးငယ်ကိစ္စမှ မရှိတာ”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က မိတ်ဆွေဖြစ်ချင်လို့ပါဗျား။ အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံပါရစေ။ ဟိုနေ့က ရေခွေးခွက် မှောက်ကျတော့ ခင်ဗျားမျက်နှာကို ကျွန်တော်မြင်လိုက်တယ်။ မိတ်မဆိုးပေ မယ့် စိတ်ညစ်သွားတဲ့ခင်ဗျားကို အရမ်း ပဲ အားနာမိတယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျား စိတ်ကျေနပ်တဲ့အထိ တောင်းပန်ဖို့ စိတ် ကူးလိုက်တယ်”

“မလိုဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို တောင်း ပန်ချင်လို့လာတာပါ။ ကျွန်တော် တောင်း ပန်တဲ့စကားကို လက်ခံပေးပါလို့ တောင်း ပန်ပါတယ်”

ရိုးသားတဲ့အသွင် ရှိမယ်လို့ထင် တဲ့ သူ့မျက်နှာကို ကျွန်မတွေ့ရတယ်။ အစကတည်းက သူ့ကို အပြစ်ယူမယ် လို့ စိတ်လည်းမရှိခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ် ပါတယ်ဆိုတဲ့စကားကို နှုတ်ကအဖြေ မပေးဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တယ်။ အဲဒီ ကစပြီး သူနဲ့ကျွန်မ မေတ္တာအကြောင်း၊ ချစ်သူခင်္ကေးကျောင်းတက်ဖို့ အစပျိုးခဲ့ တယ်။ သူ့မှာမည်က ကိုညီလွင်အောင်၊ သို့သော် အသားကမည့်၊ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူသည်။ မျက်လုံးမျက်ဖန်က ခြုံငုံသည်။ နဖူးထက်တွင် လှိုင်းတွန့် ဆဲ နွယ်က ခွေကျနေသည်။ စက်မှု အတ္ထုလိုလ်က အင်ဂျင်နီယာကျောင်း ဆင် ဘွဲ့ရပြီးသူ။ ဝင်ထမ်းအလုပ်ကို ခံစားရတဲ့ မိဘပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်သော အိတ်နှင့် ဆန်စက်တွင် တာဝန်ယူလုပ်

ကိုင်နေသော လုပ်ငန်းရှင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မက ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင် စာရင်းကိုင်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ အဝေးသင် မြန်မာစာအထူးပြုယူကာ ခုတ်ယူနှစ်သာ ရှိသေးသည်။ အမေ မုဆိုးမနှင့် ခြေတစ်ဖက်မသန်သည့် ညီမ လေးကို စောင့်ရှောက်နေရသူဖြစ်သည်။ တစ်ဦးတည်းသောသားနှင့် မိသားစုကို စောင့်ရှောက်ရသော ကျွန်မနှင့်မှ တွေ့ တတ်ပလေ။ အလုပ်သွား။ အလုပ်ပြန် ချိန်ကို ပို့တတ်၊ ကြိုတတ်သည်။ အစ ပထမတော့ ငြင်းမိသည်။ သူ့ခွဲကို ကြာ တော့လည်း ကျွန်မလက်လျှော့လိုက် သည်။ မြင်ပါများတော့ခင်း ခင်ပါများ တော့ကြင် ဆိုသလို မျက်လုံးချင်း အကြင်နာရိပ်တွေက နှလုံးသားတွင်သို့ မေတ္တာစိတ်များ ချင်းနှင်းဝင်ရောက်လာ ကြသည်။

“မောင်က မေမေတို့ကိုပြောထား တယ်။ အိမ်ထောင်ရေးကို ကိုယ့်စိတ် တိုင်းကျ ရွေးချယ်ပါရစေလို့။ မေမေတို့ နဲ့အဆင်ပြေမယ့်အိမ်ထောင်ရေး ဖြစ်ရ ပါစေမယ်ဆိုပြီး ကတိပြုထားတာ”

မောင်အပြောကို အကြွင်းမဲ့ ယုံ ကြည်စိတ်ချလို့ထားလိုက်သည်။ မိသား စုကို တစ်ယောက်တည်း ရှမ်းကန်နေရ သည့် ကျွန်မကို မောင်က သနားသည် ဟုဆိုသည်။ ကျွန်မကြိုက်သည့် မုန့် ဟင်းခါးကို မနက်အတိုင်း မောင်နှင့် အတူတူစားသည်။

“မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်က ရေတစ် ဖျိုးတည်းနဲ့ ချက်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ ငါး၊ စပါးလင်၊ ချင်း၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ကြက် သွန်နီ၊ နံနွင်း၊ ဆီ၊ ငံပြာရည်၊ ငရုတ်သီး တို့နဲ့ ချက်မှ မုန့်ဟင်းရည်ဖြစ်တာ”

မုန့်ဟင်းခါးသည် အခေါ်ကြီးက မုန့်ဟင်းရည် ချက်ပုံချက်ရည်ကို ရှင်းပြ သည်။ မောင်နှင့်အတူတူ မနက်တိုင်း စားရသည့် မုန့်ဟင်းခါးမှာ ခါးတိုင်းထက် ပိုပြီး အရသာရှိနေသည်။ အချစ်ခံစွမ်း အားကြောင့် ချီးမြှင့်မှုဖြစ်သည်။

“ခင်လေးရဲ့မျက်နှာက အခုလို သနပ်ခါးရေကျ ပါးကွက်လေးကွက်ထား တာ သိပ်ကြည့်လို့ကောင်းတာပဲ။ ဆံပင် အရှည်ကြီးကို ကျစ်ဆံပြီးကျစ်ပြီး နှစ် ဖက်ချထားတော့ အလှတွင်အယဉ်ဆင့် နေပြန်ရော”

မောင်စိတ်ကြိုက် သနပ်ခါးကို လည်း မပြတ်လူးခဲ့သလို ဆံပင်ရှည်ကို လည်း အပျားလေးကိုတောင် မတိဒ်ပေး မောင်သည် ကျွန်မ၏ဘဝတွင် အချစ်ဦး ဖြစ်သည်။ စွဲစွဲလန်းလန်း နက်နက်ရှိုင်း ရှိုင်းအဖြစ် အသည်းထဲမှာ နှင့်အောင်ကို ချစ်မိသွားသည်။ မောင်သည် ကျွန်မ၏ ဘဝထဲသို့ အဓိကကျသူအဖြစ် ဝင် ရောက်လာခဲ့သည်။ အလုပ်ထဲရှိ မိတ် ဆွေအပေါင်း အသင်းများကိုလည်း မောင်နှင့်ပတ်သက်ပြီး လှစ်ယူအမွန်း တင်စကားကို ပြောရသည်မှာလည်း မောရမုန်းပင်မသိ။ အပေါင်းအသင်း အားလုံးကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ၏ ဘဝရှေ့ရေးခရီးကို မည်ကဲ့သို့ စတင် မည်ဆိုသည်ကို သိချင်နေကြသည်။

“ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ကြရအောင် မောင်၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နား လည်မှုယူခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်လာပြီ။ အတူတကွ ဘဝတစ်ခုကိုတည်ဆောက် ဖို့ အားလုံးကလည်း သိချင်နေကြပြီ”

ဘဝဆိုသည်မှာ ဘာကဲ့သို့လုပ် စာနှစ်လုံးပေါင်းရုံနှင့် ဘဝဆိုသည့် စာ

လုံခြုံလာသော်လည်း မုန့်ဟင်းခါးဟင်း
ရည်လို ရေတစ်မျိုးတည်းနှင့် ဟင်း
မဖြစ်။ အစစအရာရာ လိုအပ်သည့်
အဆာပလာပါမှ ဟင်းရည်ဖြစ်ရသလို
ဘဝလည်း အခြေခံခိုင်ခံ့တည်ဆောက်
ဖို့ရန် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်
ရုံနှင့် မပြီးပေ။

“ခဏတော့စောင့်ပါဦး။ မောင်က
ပေးပေး၊ မေမေတို့ရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
တွေကို အရေးပေးပြီး လုပ်နေရသေး
တယ်။ မေမေတို့နဲ့ အေးအေးဆေးဆေး
စကားပြောချိန်ရမှ မောင်တို့အကြောင်း
ကို ဖွင့်ပြောမှာပါ”

ရေခဲခဲကာစကားပြောသလို အေး
အေးဆေးဆေးပြောလာသည့် မောင်ကို
အားမလိုအားမရဖြစ်မိသည်။ ကျွန်မရှိ
ရာကိုသာ မောင်လာသော်လည်း မောင်
ရှိရာအရပ်သို့ ကျွန်မကို မလာခိုင်းပေ။

“စက်ထဲကိုလိုက်လာရင် အမှိုက်
အမှုံတွေ၊ အနံ့အသက်ဆိုးတွေ ရမှာဦး
လို့။ နောက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး
လည်း စကားပြောရမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

အပြောကောင်း၍ ဆင်ခြေဆင်
လက်အပေးကောင်းသည့် သူ့စကားကို
ကျွန်မ ယုံစားထားလိုက်သည်။

“မင်း သူ့အကြောင်းကို ဂယနထ
မစုံစမ်းဘူးလား”

သူငယ်ချင်းတွေကပြော၍ ကျွန်မ
သိချင်တာတွေကို မောင်ကိုမေးမိသည်။
မောင်က ခပ်ဟဟရယ်ပြီးလျက် -

“ဘာမှ စိတ်မပူပါနဲ့ခင်လေးရယ်။
မောင်က ခင်လေးကိုသိပ်ချစ်တော့ ခင်
လေးနဲ့မောင် ဘယ်ခွဲနိုင်ပါ့မလဲ”

ထိုကဲ့သို့ဖြေသိမ့်စကားနှင့် ကျွန်မ
ကျေနပ်လိုက်ရသည်။ တစ်ခုတော့ ထူး

ခြားမှုရှိလာသည်။ မုန့်ဟင်းခါး အတွဲ
တူတိုင်စားနေကျ မောင်တစ်ယောက်
လေးရက်ကြာမှရောက်လာပြီး မုန့်လည်း
မစားတော့ပေ။

“မောင်က တစ်ခါတစ်ခါ ဝမ်း
ပျက်တတ်တော့ ဝမ်းနာစာကို ရှောင်
လိုက်တာ”

မောင် ဘာပဲပြောပြော ကျွန်မယုံ
ပါသည်။ မောင်နှင့်အတူ မုန့်ဟင်းခါး
မစားရသည့်အတွက် အရသာမှာ ပေါ့
ပျက်ပျက်နိုင်နေသည်။

“ခင်လေးရေ မောင်ကို မေမေတို့
ခိုင်းထားတဲ့အတွက် တစ်ပတ်နှစ်ပတ်
လောက်ကြာမယ်။ မောင် နယ်ဘက်ကို
ခရီးတွေဘာတွေ ထွက်ရဦးမယ်”

ကျွန်မ ရှက်မိပါသည်။ မိန်း
ကလေးကစပြီး လက်ထပ်ပါရစေလို ခွင့်
တောင်းသည်ကိုပင် ဥပေက္ခာပြုရက်
သည်။ သို့နှင့် မောင်နှင့်ကျွန်မတို့ မတွေ့
ကြရသည်မှာ ဆယ်ရက်ပင်ကြာသွားပြီ။
ချစ်သူရယ်လို့ အလွမ်းမြေ့စရာ မောင်
ဓာတ်ပုံတစ်ပုံတလေပင် ကျွန်မမှာ မရှိ။
အလုပ်ထဲကိုသာ လာရသည်။ အရာရာ
အားလုံးသည် အနှစ်မရှိ၊ အရသာကင်း
မဲ့နေသလို ခံစားရသည်။ မောင်ကိုလွမ်း
လှသည်။ မောင် ဒီတစ်ခေါက်ခရီးထွက်
ရာက ပြန်လာလျှင် လက်ထပ်ဖို့ပြောကို
ပြောရမည်။

“ဘာတွေဖတ်နေကြတာလဲ”

“ဒီမှာလေ မူခင်သတင်း”

“ဘာသတင်းလဲ ဘာထူးခြားလို့
လဲ”

“ထူးခြားတာပေါ့။ လူကုန်ကူးတာ
လေး၊ မိန်းမက ယောက်ျားလျာဖြစ်ပြီး
မိန်းကလေးတွေကို ကြိုက်အောင်လှည့်

စား။ နောက်...လက်ထပ်”

“အေးလေး...လက်ထပ်တာကို
လက်ခံတဲ့ မိန်းကလေးတွေရဲ့အပြစ်ပဲ
လေး၊ မိန်းမမုန်း၊ ယောက်ျားမုန်းတောင်
မခွဲခြားတတ်ကြဘူးလား”

“ဟဲ့...ဓာတ်ပုံထဲမှာပါတယ်။
တကယ့်ယောက်ျားနဲ့တူတယ်။ တူတာ
မှ သိပ်ကိုတူတာ”

“ပြစ်ပဲ၊ ပြစ်ပဲ။ ဟယ်...ဟုတ်ပါ
ရဲ့၊ အောင်မယ်...ယောက်ျားမိန်းက
အခန့်သားပါလား”

သူတို့ပြောနေသည့် စကားတွေကို
ကျွန်မ စိတ်မဝင်စား။ မောင်ပြန်လာမည့်
ရက်ကိုသာ လက်ချိုးရေတွက်ပြီး စောင့်
မျှော်နေမိသည်။ ချစ်သူချင်း နှစ်ကိုယ်
ချင်းတွေ၍ စကားပြောလျှင် ကျွန်မ၏
လက်မဝိုက်သောကိုင်ပြီး ယုယုယယ ဖွဖွ
လေး အနမ်းပေးရုံကလွဲ၍ ဘာအထိ
အတွေ့မှ မရှိခဲ့။

“ခင်လေး ဖတ်ဦးမလား”

သူတို့ပေးသော မူခင်ရုနယ်ကို
တစ်ချက်ငှေ့ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်...သူ...သူ”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ သူပေါ့
ယောက်ျားလျာလေး၊ မိန်းကလေးတွေ
ကို လက်ထပ်ဖို့စိတ်ဦးပြီး လူကုန်ကူးတဲ့
သူဆို ရောင်းစားတာ။ မိန်းမလိုနာမည်
က ညီညီလွင်တဲ့၊ ယောက်ျားလိုတော့
သူနာမည်က “ညီလွင်မောင်”...တဲ့။

မြမြလှိုင်

ဖြစ်ရလေ ကိုဝင်းကြည်ရယ် . . .

ရွှေစိုး(ရုပ်စောက်)

ကိုဇော်ဇော်သည် ဌာနခိုင်ရာ တစ်ခုမှ ရုံးစာရေးလေးတစ်ဦးဖြစ်ရာ အသောက်အစားကင်းပြီး ရိုးသားကြီး စာသူ ဖြစ်သောကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မြရင်မှာ သားအတွက် ဂုဏ်ယူလို့ ဆုံးအောင်ရှိပါသည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်မြရင် သားနောင် ရေးအတွက် မိတ်အေးရအောင်ရယ်၊ သူမသေခင်မှာ ပြေးချီသွားချင်တာ ကြောင့် ကိုဇော်ဇော်အား အညာဒေသမှ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏သမီးနှင့် အိမ်ထောင် ပြုရန် တိုက်တွန်းပါတော့သည်။

ဒေါ်မြရင်မှ သားဖြစ်သူအား အိမ် ထောင်ပြုမည်ဆိုလျှင် ရှေးစကားအရ "မယားဟောသူ" ကိုသာလျှင် စဉ်းစား သင့်ကြောင်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ စာရေးတတ်၊ ဖတ်တတ်ရင် ထော်ပြီး အဓိကတော့ အိမ်ထောင်မှ ထိန်းသိမ်းနိုင်သူဖြစ်ရမည်ဟု ပြောပါ သည်။

ကိုဇော်ဇော်တစ်ယောက် အိမ် ထောင်ပြုပြီး နှစ်လခန့်အကြာမှာ မိခင် နှင့် ဒေါ်မြရင် ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်

သွားတာကြောင့် မြေးချိုလိုသောဆန္ဒ မပြည့်ဝခဲ့ပါ။ မကြာခင်မှာ ကိုဇော်ဇော် ကို ဌာနမှလွှတ်သောသင်တန်း လေးလ ကြာတက်ရန် အကြောင်းပေါ်လာသဖြင့် ဇနီးသည်အား ယောက္ခမများ ရှိရာ အညာဒေသသို့လိုက်ပို့ပြီး သင်တန်း တက်ရန် ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခဲ့ရပါသည်။

သင်တန်းတက်နေစဉ်အတွင်း ဇနီးသည်ထံသို့ စာမန်မန်ရေးပို့သော် လည်း ဇနီးသည်ထံမှ စာမရောက်လာ ပါ။ ထိုအချိန်ကာလမှာ ဆက်သွယ်ရေး စနစ်သည် စာတိုက်ကိုသာ အားထားရ သော အချိန်ဖြစ်ပါသည်။ သင်တန်းပြီး ရန် ၁၀ ရက်ခန့်အလိုတွင် ဇနီးသည်ထံ မှ စာတစ်စောင်ရောက်လာသဖြင့် ပျော် ရွှင်စွာဖြင့် ဖတ်လိုက်ပါသည်။

သို့...

အကိုရှင်

သဒ္ဒါးရစွာဖြင့် စာရေးလိုက်ပါ သည်။ အကို ကျန်းမားစွာရှိပါရဲ့လား။ ညီမလည် ယခု ကိုဝင်းကြည်နဲ့ဖြစ်နေ ပါသည်။ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကျန်းမာစွာရှိပါ သည်။

သဒ္ဒါးရစွာဖြင့် ညီမ

ကိုဇော်ဇော်မှာ ဒေါသထွက်ထွက် ဖြင့် တွေးမိလိုက်သည်မှာ ထိုကိုဝင်း ကြည်သည် အညာဒေသမှ ဇနီးသည် ၏ ငယ်ရည်စားနှင့် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယူ ဆလိုက်ပါသည်။ သင်တန်းပြီးဆုံး၍ အညာဒေသမှ အိမ်သို့ရောက်သည့်အခါ ဇနီးသည်မှ မိမိအား ထွက်ကြိုနေပြီး ဇနီးသည်အားကြည့်လိုက်ရာ ကိုယ်ဝန် ကြီးတကားကားနဲ့ပါ။

ကိုဇော်ဇော်လည်း ဇနီးသည်အား မြင်လိုက်သည်နှင့် "မင်း ငိုကွယ်ရာမှာ ငယ်ရည်စား ကိုဝင်းကြည်နဲ့ ဖြစ်နေ တယ်ဆို"ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇနီးသည် အဖြေပေးပုံကလည်း "မဟုတ်တာပြော ရော့မယ်။ သည်ဗိုက်က ရှင်နဲ့ရတဲ့ ကိုဝင်းကြည်အစစ်ပါတော့"ဟု ပြော လိုက်ရာ ကိုဇော်ဇော်တစ်ယောက် မိမိ၏ လက်ဝါးနှင့် နဖူးပြင်ကိုရိုက်လိုက်ရင်း ရယ်လို့မဆုံးနိုင်အောင် ရှိပါတော့သည်။

ရွှေစိုး(ရုပ်လက်)

ကျော်မင်းခိုင်

အဝိဇ္ဇာမောင်နှံအနုပညာရှင်

ဝင်းရီခံတွင်မောင်

အတ္တကောင်ရဲ့ အနတ္တပုံရိပ်

ကျော်မင်းနိုင်

(တစ်)

လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်ခြင်း
ကင်းရှင်းကြပါစေ။

အထင်သေးခြင်း အချင်းချင်း
ကင်းရှင်းကြပါစေ။

ဆင်းရဲလိုခြင်းအချင်းချင်း ကင်း
ရှင်းကြပါစေ။

အဟိတာပနယန မေတ္တာဘာဝ
နာတွင် ဤသို့ဆိုထားပါလျက်

လူအချင်းချင်း လှည့်ပတ်နေကြ
သည်။

လူအချင်းချင်း ဆင်းရဲစေချင်နေ
ကြသည်။

မေတ္တာစိတ်၊ ကရုဏာစိတ်၊ မုဒိ
တာစိတ်၊ ဥပေက္ခာစိတ်တွေ မထားနိုင်

လျှင် ထိုမဟုတ်တော့ပြီ။

လူဘုံထက် အောက်အဆင့်နိမ့်
ကျသောဘုံမှာ အပါယ်လေးဘုံ၊ ရေ၊

ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်၊ တိရစ္ဆာန်
အပါယ်လေးဘုံ၌ပင် တိရစ္ဆာန်သည်

နောက်ဆုံးဖြစ်၍ လူဖြစ်ပါလျက် လူ
စိတ်မပွေ့သူ၊ လူလိုမကျင့်ကြသူများကို

ထုတ်ရစ္ဆာန်ဟု ပြောဆိုနိုင်ခြင်းကြည့်၏။

(နှစ်)

“ဒွိ...ဒိဋ္ဌိ...ဒိဋ္ဌိ... ဒိဋ္ဌိ...”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်...ဂုန်း”
နိုင်ငံခြား ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတွေမှ

မဟုတ်ပါ။ ဗီဒီယိုဇာတ်ကားထဲမှာမဟုတ်
ပါ။ မြန်မာပြည်၏ မြောက်ပိုင်း တော

တောင်ကြီးများအတွင်း တိုက်ပွဲဖြစ်၍
သေနတ်သံတွေ သောသောညနေ၏။

ရွှေမောင်းနှင့် အောင်မောင်းသည်
သေနတ်သံများကြောင့် တစ်ယောက်

မျက်နှာ တစ်ယောက်အကဲခတ်ရင်း
လှမ်းကြည့်မိကြသည်။

“ဒါ...တို့အဖွဲ့နဲ့ ကျားမောင်တို့
အဖွဲ့သွားအုပ်ပြီး ပစ်ကြခတ်ကြတဲ့ပုံပဲ”

“ဒီကျားမောင်တို့အဖွဲ့ဟာ တရား
အတော်လွန်နေပြီ။ တို့အဖွဲ့က ရိုဂိုးသား

သား ရှာဖွေတွေ့ရှိသမျှ သူတို့က ခေါင်း
ပုံဖြတ်ပြီး မတရားဝင်ဝင်ယူနေတာပဲ”

“ဒီကောင်တွေကို ငါတို့အပြတ်
ရှင်းပစ်မယ်ကွ။ လာကွာ... တို့သွား

ချကြမယ်”

ရွှေမောင်းက လက်တစ်ကမ်းမှာ
ရှိနေသော သေနတ်ကို ထဆွဲသည်။

အောင်မောင်းက ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“ဒီပွဲက မင်းပါစရာတောင်မလို
ဘူး။ ငါတစ်ယောက်တည်းသွားမယ်။

ဟိုမှာရှိတဲ့ ငါတို့အဖွဲ့ကို စီမံခန့်ခွဲပြီး
ပြန်တိုက်ရင် ကျားမောင်တို့ ခံနိုင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ဆုတ်သွားမှာပါ။ မင်း

သာ ရွာကိုပြန်ပြီး ကာကွယ်ပါ”

“ခုတလော တိုက်ပွဲဖြစ်တိုင်း
မင်းငါ့ကို ရွာပြန်လွှတ်လွှတ်နေတာ

ဘာသဘောလဲ။ ငါ့ကို တိုက်ရေခိုက်ရေ
ညှပ်လို့ သေမှာမို့လို့လာကွာ”

“မဟုတ်ဘူးလေကွာ။ မင်းမှာက
နောက်ဆံတင်းစရာ သံယောဇဉ်နွယ်

နေ လေပြီကွာ။ ငါ့ညီမရယ်၊ ပြီးတော့
ငါ့ညီမမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဆိုတော့”

“အေး...အေး ငါသိပါပြီကွာ။
မင်းက တိုက်ပွဲဖြစ်တဲ့ဆီကိုဆက်သွား။

ငါက ရွာကိုကာကွယ်ဖို့ ပြန်သွားမယ်”

သို့နှင့် ရွှေမောင်းနှင့် အောင်
မောင်းတို့ ယာယီစခန်းမှ လမ်းခွဲခဲ့ကြ

သည်။

အောင်မောင်း သူ့လူတွေနှင့်
ကျားမောင်တို့အဖွဲ့ တိုက်ပွဲဖြစ်ရာဆီ။

ဝိုက်ရွှေသောင်းက သူ့ဇနီးငယ်လေးရှိရာ
တောင်ခြေ ဥရုရွာကလေးဆီသို့...

■ ■ ■

(သုံး)

“ဒွိ...ဒိဋ္ဌိ...ဒိဋ္ဌိ...”
“ဒွိ...ဒက်...ဒက်...”

အောင်မောင်း သူတို့ရွှေလုပ်ကွက်
တောင်ကြောဆီသို့ ရောက်သွားတော့

ကျားမောင်တို့အဖွဲ့က အထက်ရီလွှဲ

သူလူတွေကို မလှန်နိုင်အောင် ပစ်ခတ် လျက်ရှိချေပြီ။

သူလူတွေက တောင်ခါးပန်း အလယ်လောက်မှာ အကာအကွယ်ယူ၍ ပြန်လှန်ပစ်ခတ်နေခြင်းဖြစ်၏။

အပေါ်စည်းနှင့် အောက်စည်း၊ ပကြာခင် သူတို့ရွှေလုပ်ကွက် စခန်းကျတော့မည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း... ညောင်”

ရွှေလုပ်ကွက်မှလူတွေ ရွှေလုပ် ကွက်ရှေ့ မြေပိုင်းမြေခဲ တောင်ပူစာတွေ ရှိနေ၍ အကာအကွယ်ရနေသော ကြောင့် ချက်ချင်း ကျားမောင်တို့ သူတို့ စခန်းကို အပိုင်မစီးနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် ကျားမောင်တို့က အပေါ် စီးရနေ၍ ကြာကြာခံနိုင်လိမ့်မည်မထင်။ အောင်မောင်းရောက်နေသော နေရာမှာ ကျားမောင်တို့အဖွဲ့ နောက်ကျောဘက် တွင်ဖြစ်၏။

အောင်မောင်းက နယ်ကျွမ်းသူ ဖြစ်၍ ထိုအကာအကွယ်ကောင်းသည့် နေရာယူနိုင်ရန် လှည့်ပတ်နေရာယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျားမောင်ကတော့ ထိုအခြေအနေကို မသိ။

ရွှေတွင်းလုပ်ကွက်ထဲတွင် ခေါင်း ဆောင်ကြီး ဗိုလ်ရွှေမောင်းနှင့် အောင် မောင်းတို့ကို ပိတ်မိနေပြီအထင်နှင့် လှမ်းအော်သည်။

“ဟေ့...ဗိုလ်ရွှေမောင်းနဲ့ အောင် မောင်း မင်းတို့ဆက်ပြီးတိုက်ဖို့ မကြံ စည်နဲ့။ တို့အဖွဲ့က မင်းတို့ကို ဝိုင်းမိထား ပြီ။ မင်းတို့ဆက်ပြီး ခုခံရင် သေဖို့သာ ပြင်”

ကျားမောင် အော်ရင်း ရှေ့ကိုတိုး ရန် တောင်ကမူတစ်ခုသို့ အကာ အကွယ်ယူ ပြေးကပ်သည်။ ရှေ့ပစ် သော ကျည်ဆန်များသည် ရေမှ တောင်ကမူစွန်းရှိ ကျားမောင်အတွက် အကာအကွယ်ကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေ မည်။ သို့သော် -

“ရှိုး...ခိုင်း”
“အား”

နောက်မှ ပစ်ခတ်လိုက်သော အောင်မောင်း၏ကျည်ဆန်က ကျား မောင်၏နောက်ကျောပြင်ကို ပေါက်၍ ရင်အုံကို ပွင့်ထွက်သွားစေတော့သည်။

“ဟာ...တို့ဗိုလ်ကျား ကျသွား ပြီ”

“ဟင်...ရန်သူက တို့နောက်က ထပ်ရောက်လာတာပဲ”

“ဒါဆို မဖြစ်ဘူး”

“ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလည်း။ ဒီ လောက်နယ်မြေကို စီးမိပြီးမှ ဆက် တိုက်ရမယ်။ သူတို့စည်းကို သိမ်းဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကျားမရှိဘဲ ဆက်တိုက်ရင် အားလုံးမသာတွေဖြစ် ကုန်ရုံပဲရှိတယ်။ ငါတို့တော့လွတ်အောင် ဖောက်ထွက်ပြီး ပြေးတော့မယ်။ မင်းတို့ ဖာသာ ဆက်ပြီးတိုက်ချင်တိုက် မတိုက် ချင်နေ”

ခေါင်းဆောင် ကျသွားပြီဆိုတော့ အအုပ်အစီး မဲသွားလေပြီ။

အောင်မောင်းကလည်း တိုက် ရည်ခိုက်ရည်ဝနေသူမို့ ကျားမောင်၏ အဖွဲ့နောက်ကျောကနေ အကာအကွယ် ကောင်းများကို ရအောင်ယူပြီး ဟိုနေရာ

ကပြေးပစ်လိုက် -
“ခိုင်း...ခိုင်း”
ဒီဘက်နေရာကပစ်လိုက် -
“ခိုင်း...ခိုင်း”

သူတို့ကို စိတ်ချောက်ချားအောင် လူတွေအများကြီးထင်အောင် ပရိယာယ် ဆင်ပစ်ခတ်သည်။

ကျားမောင်တို့အဖွဲ့ သူတို့ခေါင်း ဆောင် ဗိုလ်ကျားမောင်၏အလောင်းကို တောင် မကောက်နိုင်တော့ဘဲ တောင် ကြောဖက်သို့ ဖရဲဖရဲဆင်းပြေးလေ၏။

■ ■ ■

(လေး)

ဗိုလ်ရွှေမောင်း ဇနီးရှိရာ တောင် အောက်ရွာကလေးမှာ ထံမသိနယ် အတွင်းမှာရှိသော ဥရရွာကလေးပင်။

ဥရရွာကလေးမှာ ဥရချောင်းဖျား ဟူးကောင်းတောင်ကြား တောင်အောက် ရွာကလေးတွေထဲမှာ ရှေးဆန်သော ရွာကလေးတစ်ရွာဖြစ်၏။ သစ်ခိုင်ဝါးရိပ် ထူထပ်ပြီး သီးခြားကမ္ဘာလေးလိုတည် နေ၏။

ထိုရွာကလေးတွေထဲမှာ လွန်ခဲ့ သောနှစ်ပေါင်း သုံးလေးဆယ်ကျော် အထိ ရှေးရိုးအစွဲကြီး လွှမ်းမိုးထားလေ သည်။ လူစင်စစ်က ကျားဖြစ်ခြင်း... သမန်းကျားဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

မိရိုးဖလာ အစဉ်အဆက် ပြော ဆိုနေကြသလို တကယ်လည်းရှိခဲ့ဖူး သည့် အဖြစ်သာကောတွေနှင့် မှတ်တမ်း ပြုထားသည်ဟု ဆိုကြ၏။

ဒါကို တစ်နယ်သားရွှေမောင်း အစကတော့ ကိုယ်တွေ့မဟုတ်၍ မယုံ

တစ်ဝက်ယုံတစ်ဝက်။

ဟူးကောင်းတောင်ကြား နယ်မြေ ကလည်း ထိုခေတ်ထိုအချိန်က ကျား ဆိုးများ သောင်းကျန်းလွန်းသည်ဟု နာ မည်ကြီးနေသော နယ်မြေကို ကျားရန်ကို အထူးသတိထားကြရသည်။

ရွှေမောင်း ဥရုရွာကလေးသို့ပြန် လာ၌ တောနက်လျှိုတစ်ခုမှအဖြတ် တွင် ထူးဆန်းသောအရာတစ်ခုနှင့် ကြုံ လိုက်ရသည်။

သူ့ရှေ့ ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့်အကွာ အပေါ်ပိုင်းဗလာကျင်း၌ ဆေးမင်ကြောင် ရုပ်များထိုးထားသူ တစ်ယောက်သည် ယောက်ျားလေးဖက်စာမျှရှိသော ကျွန်း ပင်ကြီးအောက်တွင် လက်အုပ်ချီ၍ ဂါထာမန္တရများကို ရွတ်ဆိုနေလေသည်။

ရွှေမောင်းမှာ လျှိုကြီး၏အစပ် ဒီမှာဘက်တွင်ရှိ၍ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များကြောင့် ထိုသူက ရွှေမောင်းကို မမြင်။ ရွှေမောင်းကသာမြင်ပြီး ချုံကွယ် အစပ်မှာ ပုန်းကွယ်၍ ထိုသူအရိပ် အခြည်ကို ကြည့်နေလိုက်သည်။

ထိုသူသည် ဂါထာမန္တရားတွေကို တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုရာက သူ့ကိုယ် ပေါ်ရှိ တစ်ခုတည်းသော အဝတ်ဖြစ် သော ပုဆိုးကိုချွတ်ချလိုက်သည်။

ပုဆိုးကို ကျွန်းပင်ကြီး၏ခြေရင်း မြစ်ပျဉ်းကြီးတွေပေါ်ပြီးနောက် မကြား စဖူး အော်သံနက်ကြီးနှင့်အော်၍ တစ် ဖက် တောအုပ်အတွင်းသို့ ကျွန်းပင်ပြီး ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ထိုသူ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားပြီးနောက် တစ်ခဏအတော အတွင်း ကျားဟိန်းသံကြီး ထိုတောကြီး

ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရွှေမောင်းသွားရမည့် လမ်းမှာ လည်း ထိုကျားဟိန်းသံကြီး ပေါ်ထွက် လာသော တောကြီးကို ဖြတ်သွားရမည့် လမ်းဖြစ်နေ၏။

ရွှေမောင်း၏မျက်လုံးထဲမှာ ကိုယ် ဝန်နေစေလစေနှင့် ဝန်းကို မြင်နေ၏။ သူ့ယခုသွားပါမှ သုံးရက်ခရီးနှင့် ရောက် နိုင်သောနေရာ။

ဝန်းသည် မနင်းနု၏အစ်ကိုဖြစ် သော အောင်မောင်းက တိုက်ပွဲအရေး ကြီးနေသော်လည်း သူ့ကို သူ့နမ အတွက် စိတ်မချ၍ ဝန်းသည်ရှိရာရွာ သို့ အမြန်ပြန်စေခဲ့သည်။ သူ့ဝန်းသည် မှာ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့် ကျန်ခဲ့၏။ ဒီတော့ သူ့အမြန်ပြန်ပို့ စဉ်းစားရမည်။

သူ့လက်ထဲမှာ သေနတ်ရှိသည်။ ကျားဆိုးအန္တရာယ်ကို ကြောက်စရာ မမြင်။ ဝန်းသည် မနင်းနုဆိုသူရောက် ရှိရေးသာလျှင် အဓိက။ ရွှေမောင်းသည် သေနတ်ကို အသင့်မောင်းတင်၍ သူ့ရှေ့ တူရုရို တောကြီးအတွင်းသို့ တိုးဝင် လာခဲ့သည်။

တောစပ်ရှိ ကျွန်းပင်ကြီး၏ မြစ် ပျဉ်းကြီးတွေကြားမှ စောစောကလူချွတ် ထားခဲ့သော ပုဆိုးကိုပင် သူက သတိ ထားကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

လူအသွားအလာ နည်းပါးသဖြင့် တောလမ်းကလေးမှာ ပျောက်လု မတတ် ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ အုပ် ဆိုင်းလျက်ရှိ၏။

ရွှေမောင်း သေနတ်ကို အသင့် ပြင်သတိထား၍ တောတိုပြီး ဥရုရွာက လေးဆီသို့ အမြန်ရောက်အောင် အပြေး တစ်ဝိုင်း သုတ်ခြေတင်လာခဲ့သည်။

“ဝေါင်း...ဝေါင်း...ဝေါင်း”

တောတွင်းတစ်နေရာဆီမှ ကျား ကြီးတစ်ကောင် မာန်ဖီဟိန်းဟောကသံ ကြီးကို ကြားနေရဆဲ။

■ ■ ■

(ငါး)

ဗိုလ်ရွှေမောင်းအဖို့ ကံကောင်း သွားသည်ဟု ဆိုရမည်။

ရွှေမောင်း ကျားရန်နှင့်မကြုံရဘဲ ဥရုရွာကလေးသို့ ချောချောမောမော ရောက်လာခဲ့သည်။

ရွှေမောင်း ရွာအစပ်ရှိ သူတို့အိမ် ဝိုင်းကိုရောက်သွားတော့ ခြံတွင်းအဝင် မှာပင် ကလေးဆိုသံသံကို ကြားလိုက် ရ၍ ဝမ်းအသာကြီး သာသွားသည်။

“အုတ်...အုတ်...အုတ်”

အိမ်နား ကပ်လိုက်မိသည်နှင့် အရပ်ဝန်းဆွဲသည်ကြီးဖြစ်သော အမေ ဂျမ်းက အိမ်အပေါ်ထပ် ကပြင်ကနေ ရွှေမောင်းအား တွေ့သွားပြီးနောက် မီးနီး တွေ့ကြား လူလုံးမကွဲ၍ လှမ်းမေးသည်။

“ဟဲ့...ဘယ်သူလဲ”

“ရွှေမောင်းပါ”

“အဲ...မိန်းနုယောက်ျား ရွှေ မောင်းကိုး နှင့်မိန်းမမိန်းနု ကလေး မွေးတာ တစ်ပတ်တောင်ရှိသွားပြီ။ ဒီက ယုလွတ်ပြောတာ နှင့်တို့ဆီမရောက် ဘူးလား”

“ခရီးက လှမ်းသလိုမျိုး အသွား အပြန် တစ်ပတ်လောက်ကြာတဲ့ခရီး ကိုး။ ဒါထက် အရေးကြီးတာပြောဗျာ။ ကလေးက ဘာလေးလဲဗျာ။ ယောက်ျား လေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

“ယောက်ျားလေးဟေ့ ယောက်ျား

လေး။ ဘယ်ကမှန်းမသိ လေလွင့်လာ
တဲ့ သူ့အမေနှင့်ကို အကြောင်းပြုပြီး
ဒီကလေးကို မနက်ကပဲ နာမည်ပေး
လိုက်ကြသေးတယ်။ တို့အရပ်မှာက
ခုနစ်ရက်စေ့ရင် နာမည်ပေးရတာကိုး”
“ဘယ်လိုများ နာမည်ပေးလိုက်
ကြသလဲ”

“ဘယ်ကမှန်းမသိ အစုန်အဆန်
ရေမှာပျောနေတဲ့ ဗေဒါလို သူ့အမေ
ကိုယ်ပွား ဗေဒါတဲ့လေ”

“ဗျာ...ဗေဒါ ဟုတ်လား”

ရွှေမောင်းပါးစပ်က ရေရွတ်ရင်း
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြစ်သွား၏။

“ခင်ဗျားတို့ဟာက မြို့ကြီးမှာဆို
ရင် ကဗျာဆန်သလိုလို တောဆန်သလို
လို ပြောရခက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့မည်တဲ့
နာမည်မျိုးပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားတို့
ရွာမှာဆိုတော့...ခင်ဗျားတို့လေ့နေ
ခင်ဗျားတို့သဘောပေါ့။ ကဲ...ကျုပ်
သားကိုကြည့်ချင်တယ်”

“ကြည့်လိုရပါပြီ။ ခုနစ်ရက်စေ့ပြီ
ဆိုတော့ မီးနေခန်းကိုတောင် ဝင်လို့ရ
မှာပဲ။ ကဲ...ကဲ အထဲကိုဝင်ပေတော့”

ကိုယ့်အိမ်ပေမယ့် ဝမ်းဆွဲသည်
ကြီးက အခရာမှ ဝမ်းဆွဲသည်အမေ့ရမ်း
၏ ခွင့်ပြုချက်နှင့် ရွှေမောင်း မီးနေခန်း
သို့ဝင်ခဲ့ရသည်။

အမေ့ရမ်းက ရပ်ရွာလေ့ထုံးစံ
အတိုင်း အပြင်မှာ ထင်မိမ္မေးရင်း ကျန်
ခဲ့၏။ ရွှေမောင်း မီးနေခန်းသို့ ရောက်
သွားတော့ အပြုံးကြည်ကြည်စင်စင်နှင့်
ဝနီသည်မနှင့်နုကို ကျန်းကျန်းမာမာ
တွေ့လိုက်ရသည်။

ရွှေမောင်းအသံ ကြားကတည်းက
မိန်းမထထိုင်မိ၏။ လင်ယောက်ျားကို

မျှော်ကာ ရွှေမောင်းကို ကလေးအားနှိုး
တိုက်ရင်း စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ကလေး အစ်ကိုကိုပေးနော်”

မနင်းနုလက်ထဲမှ မွေးခါစကလေး
လေးကို ရွှေမောင်းလှမ်းယူပြီး ပွေ့ထား
လိုက်သည်။

“အစ်ကိုရယ်...အစ်ကိုမရှိဘဲ
သားလေးကိုမွေးရတာ နှင်းနု အားငယ်
လိုက်တာ”

“အခု အစ်ကိုရှိနေပြီပဲ။ နှင်းနု
ရယ်...ဘာမှအားမငယ်နဲ့တော့နော်”

“ဒါပေမယ့် အစ်ကိုရယ်။ နှင်းနု
တစ်သက်လုံး အားမငယ်ဘဲ နေသွား
ချင်တယ်။ အစ်ကို မတော်လို့ မြို့ပြန်
သွားရင်”

“ဒါတွေ မတွေးနဲ့လေ နှင်းနု။
ခုအချိန်မှာ စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနေရ
မယ့် အချိန်ပဲကွယ်။ အစ်ကိုသားလေး
ဟာ အစ်ကိုနဲ့နှင်းနုကြားမှာ သံယောဇဉ်
ကြီးတစ်ကြိုးလို ခိုင်မာအောင်ချည်
နှောင်ပေးလိုက်ရပြီကွယ်”

“တကယ်လား...အစ်ကိုရယ်။
နှင်းနုတစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာသွား
ချင်တာပါ”

နှင်းနု ကိုယ်လုံးနုနုကလေးသည်
ရွှေမောင်း၏ခန္ဓာကိုယ်ဘက် ယိမ်းယိုင်
လာကာ သူမ၏ခေါင်းကလေးဖြင့် ရွှေ
မောင်း၏လက်မောင်းသားကို အားကိုး
တကြိုး တိုးဝှေ့ဖေးမီထားလိုက်မိသည်
လေ။

...

(ခြောက်)

ခံယူချက် နှစ်ပြားတစ်ပဲနှင့်
ဝေလေလေ ကောင်စားတွေထဲမှာ

ဘဲကောင်းလိုကောင်းမျိုးတွေ ဘယ်နှ
ယောက်ပါလေမည်မသိ။

နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ မငြိမ်သက်မှုက
အရေးအခင်းတွေကို ဖန်တီး၏။ နိုင်ငံ
အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်သူမတရားလေ အရေး
အခင်းတွေများလေပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအရေးအခင်းတွေက လူတွေ
လူကောင်း ခေါင်ခေါင်မြည် နိုင်ငံရေး
သမားကောင်းတွေ မွေးဖွားသလို ခံယူ
ချက်တစ်ခြမ်းပဲနှင့် ဝေလေလေကောင်
တွေကိုလည်း မွေးဖွား၏။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း၏ တစ်ပါတီ
အာဏာရှင်စနစ် အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ
ဆိုရှယ်လစ်စနစ်ဟု အမည်ခံပြီး လုပ်
ငန်းရှင်ကြီးတွေ သူဌေးကြီးတွေဆီက
စက်ရုံအလုပ်ရုံကြီးတွေ အသိမ်းခံ စီး
ပွားဥစ္စာတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရလို့ မကျေ
မနပ်ဖြစ်ပြီး တိုင်းတစ်ဝိုင်းသို့ အမျိုးမျိုး
သောနည်းနှင့် ဆန့်ကျင်ထွက်ပြေး တိမ်း
ရှောင်သွားသည့် ခေတ်တစ်ခေတ်
အရေးအခင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က ဘဲကောင်းမှာ ဇာက္က
သိုလ်ကျောင်းသား။ အရင်းရှင် စက်ရုံ
လုပ်ငန်းရှင်ကြီး၏ သားတစ်ယောက်ပီပီ
နိုင်ငံရေးကို ထဲထဲဝင်ဝင် လေ့လာခဲ့
ခြင်းလည်းမရှိ။

သို့သော် အိမ်ထောင်ရေးကျမ်း
တော့ ကျေခဲ့ပြီ။ လူကြီးချင်းပေးစား
ထားသော သူဌေးသမီးကျောင်းသူနှင့်
ဘီအေဘွဲ့တစ်ခုယူပြီး ဘီအီးဒီဘွဲ့ ဆက်
၍တက်နေသည်။

ဘဲကောင်းဘဝသည် ရွှေပေါ်
မြတင်။ ငယ်စဉ်က မယုမပင်နေရပြီး
ကျောင်းကောင်းကောင်း နေခဲ့ရသည်။
တက္ကသိုလ်သို့ ချောချောယောယောရောက်

ရှိကာ ချစ်သူရည်းစားသည်နှင့်ပင် ဘွဲ့တစ်ဘွဲ့လျှောက်ပေးရန် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ လက်ထပ်နိုင်ခဲ့သည်။ သားလေးတစ်ယောက်ပင် မွေးဖွားခဲ့လေပြီ။

ကျောင်းသားတွေဖွဲ့သော အဖွဲ့တွေမှာ ဝင်ပါသည်။ နိုင်ငံရေးကြောင့် မဟုတ်။ ပေါ်ပြူလာဖြစ်ရေး ထင်ပေါ်ရေးအတွက်။

သူမိဘတွေကလည်း သူတို့သားဘကောင်း ထင်ပေါ်ရေးအတွက် အလှူငွေတွေ ရက်ရက်ရောရော ထောက်ပံ့ပေးသည်။ ဘကောင်းသည် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား နိုင်ငံရေးသမား၊ ဒါပေမယ့် နိုင်ငံရေးကိုနားမလည်။ နားလည်အောင်လည်း မလေ့လာ။ အလေးအနက်လည်းရှိသည်မဟုတ်။

သို့သော် ငွေရေးကြေးရေးရက်ရောမှုတို့ကြောင့် ထိုထိုသော ကျောင်းသားနိုင်ငံရေးအဖွဲ့အစည်းအချို့မှာ နေရာတစ်နေရာတော့ ရစမြဲ။

ထိုစဉ် သူ့ဖခင်နှင့် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် စက်ရုံအလုပ်ရုံကုမ္ပဏီကြီးတွေကို ဆိုရှယ်လစ်ဇီနာမည်ခံ စစ်အစိုးရက သိမ်းယူသောအခါ အတွင်းကြိတ်လက်သီးပုန်းလုံဆတ်မှုတွေရှိလာသည်။

ဘကောင်းအဖေ ဦးဗထက်က ဝါးသည်၊ လျှင်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဟိုတစ်ခေတ်က နိုင်ငံရေးသမားအသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဝင်ဆံ့အောင် တိုးခဲ့သူမို့ အရင်းရှင်တစ်ခေတ် နိဗ္ဗိတံပြီဆိုခြင်းကို မယုံကြည်။ အရင်းမရှိဘဲ ဘာမှလုပ်၍မရ။

အနည်းဆုံး ရှာလပတ်ရည် (သံပရာသီးနှင့်သကြား ဖျော်၍ရောင်းသော ထိုစဉ်က ယခုရေသန့်လို တွင်ကျယ်

သည့်အရည်)ရောင်းတာတောင်မှ နှစ်ပြားတစ်ပဲ အရင်းမရှိဘဲ မရောင်းနိုင်။ ယုတ်စွအဆုံး ဘာသာရေးအတွက် အမြတ်ဖြစ်သော ရွှေတိဂုံဘုရားတည်တာတောင်မှ အရင်းရှင်ကုန်သည်တဖုသီး၊ ဘလ္လိကညီနောင်မပါဘဲ ဖြစ်လာသည်မဟုတ်။ ထိုသို့သော အတွေးအခေါ်တွေနှင့် နှာစေးနေလိုက်သည်။

တချို့ မခံချင်သူ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေ၊ သူဌေးကြီးတွေ၊ ရာထူးရာခံကြီးတွေ ပြည်ပသို့ ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်ဖြင့် ကြံဖန်ထွက်ပြေးကြသည်။

ပြည်ပရောက်မှ တော်လှန်ရေးတို့ ဘာတို့ အော်ကြသည်။ လက်သီးလက်မောင်း တန်းကြသည်။ ပြည်ပက အထောက်အပံ့တွေနှင့် လုပ်စားကြသည်။ သို့သော် ဘကောင်း၏အဖေ ဦးဘထက်ကတော့ နေသာသလို ကြည့်၍နေသည်။ အကွက်ကောင်းကိုစောင့်စားလျက် ပြည်တွင်းမှာ လောလောဆယ် အာဏာရနေသူတွေနှင့် အဆင်ပြေအောင် ကြိုးစားအားထုတ်သည်။

သို့သော် နိုင်ငံရေး ဟိုမရောက်ဒီမရောက် မနူးမနပ် ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်အမည်ခံ သူ့သား “ဗကောင်း” ခေါ် ဘကောင်းက တောခိုသွားသည်။

သူတို့သည် လျှို့ဝှက်အဆက်အသွယ်နှင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံဘက်သို့ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့အဖွဲ့တွင် ဒေသခံလမ်းပြအဖြစ် ဥရုချောင်းဖျားသားအောင်မောင်းတို့တစ်တွေကို ငှားရမ်းခဲ့ရာမှ အောင်မောင်းနှင့်ဗကောင်းတို့အခင်ကြီးခင်မင်သွားသည်။ အောင်မောင်းသည် ဗကောင်း၏ စည်းရုံးမှုမှာ နှစ်မျောသွားခဲ့သည်။

စစ်တပ်က သူတို့သတင်းကိုကြားပြီး လိုက်လံတိုက်ခိုက်သောအခါ သူတို့အဖွဲ့ ကစဉ့်ကလျား ထွက်ပြေးရတော့သည်။ အချို့က ရည်မှန်းချက်အတိုင်း အိန္ဒိယနယ်မြေအတွင်းသို့ သူတို့ယုံကြည်ချက် ခိုင်ခိုင်မာမာနှင့် ရောက်အောင်သွားနိုင်ကြသည်။

အချို့မှာ စစ်တပ်၏တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ခရီးဆုံးမရောက်။ ရည်မှန်းချက်မပြည့်ဘဲ လမ်းခရီးတစ်ဝက်မှာ သေကျကျဆုံးခဲ့ရရှာသည်။

ထိုအထဲမှာ အချောင်သမားဗကောင်းသည် နယ်မြေခံရွှေမောင်းကြောင့် ရှေ့ခရီးမဆက်ဖြစ်တော့ဘဲ မြန်မာနယ်မြေ တောကြီးတောင်ကြီးတွေထဲမှာ ပုန်းအောင်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ကျန်ရစ်ရာမှ လူခိုက် ကံကောင်းဖြစ်ကာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ဂျပန်တပ်များ ရွှေတူးခဲ့သော တောင်ကမ်းပါးယံ ဂျပန်ကြီးထဲရောက်သွားကာ ရွှေကြောကြီးကို တွေ့ရှိသွားသည်။ သည်မှာတင် ပညာတတ်မြို့ကြီးသား ဗကောင်းက ထိုနယ်မြေခံအရိုးခံတောသားအောင်မောင်းကို စည်းရုံးအသုံးချတော့သည်။

သူက တော်လှန်ရေးသမား ဗိုလ်ရွှေမောင်း၊ ခေါင်းဆောင်လုပ်ပြီး အောင်မောင်းကို သူ့လက်ထောက် ဗိုလ်အောင်မောင်း အမည်ခံစေသည်။

ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ ကျန်နေခဲ့သော သူ့ဖခင် နိုင်ငံရေးသမားအချေမဲ့ ဦးဗထက်နှင့် ရအောင်လျှို့ဝှက်ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့သည်။

ဥရုချောင်းဖျား တောကောင်းကြောမှ ရသမျှရွှေများကို သူ့ဖခင်ဦးဗ

ထက် အဆက်အသွယ်များအား အသုံး
ချကာ သူတို့သည် မည်သူမျှ မျှော်လင့်
ပြီး အိပ်မက်ပင် မမက်နိုင်သော စီးပွား
ရေးလမ်းကြောင်းကို အမှောင်လမ်းမှ
ဖွင့်နိုင်ခဲ့ကြသည်။

“တို့က ဒီနယ်မြေမှာ တော်လှန်
ရေးသမားဘဝနဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ နေဝင်း
အစိုးရကို တိုက်နေရတဲ့သူတွေဆိုတော့
ဒီက ရွှေကြောကုန်ရင် မြို့ပေါ်ပြန်တက်
ကြရမယ်သူတွေပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်
ချမ်းသာသမျှ ပေါ်ပေါ်ထင်ထင်နေပြလို့
မဖြစ်သေးဘူး။ ပြီးတော့ တို့ရတဲ့ရွှေတွေ
ကိုလည်း မင်းတို့ရွာမှာထားလို့ လုံခြုံ
မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ချလုံခြုံ
တဲ့ ရန်ကုန်က ငါတို့ဌာနချုပ်ကို ဝိုထား
ရမယ်ကွ”

ဗကောင်း၏ ဆင်ခြေဆင်လက်
တွေနှင့် စည်းရုံးရေးတွေကို လူရိုးကြီး
အောင်မောင်း ယုံကြည်ခဲ့လေသည်။

ဗကောင်းသည် ရန်ကုန်သား၊
တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား၊ နိုင်ငံရေးအရ
ခြုံ့ လူလည်ဖြစ်၍ နောက်လိုက်ငယ်
သားတွေယုံအောင် နိုင်ငံရေးစကားလုံး
တွေသုံးပြီး အယုံသွင်းထားနိုင်သည်။

ဗကောင်းအပေါ် အဘယ်မျှ သူ
နောက်လိုက်တွေက ယုံကြည်ကြ
သနည်းဟူမူ သူ၏လက်ထောက်ခေါင်း
ဆောင် လူရိုးကြီးအောင်မောင်း၏ တစ်
ဦးတည်းသောနမ နင်းနုကလေးကိုပင်
ဗကောင်းက ရအောင်ယူထားလိုက်နိုင်
သည့်အဖြစ်က သာကေပင်။

ဗကောင်း ကံကောင်းနေသည်ဟု
ပြောရမည်အဖြစ်မျိုး။

ဒါပေမယ့် ဗကောင်းကြာကြာက
မကောင်းနိုင်ပါ။

ဗကောင်းတို့အရင် သူပုန်ဘွဲ့
တွင်နေသော ကျားမောင်တို့အဖွဲ့က
ဗကောင်းတို့လှုပ်ရှားမှုကို ခြေရာခံမိပြီး
ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်မှုတွေနှင့် ကြုံကြုံ
လာရသည်မှာ ဗကောင်းတို့အတွက်
တကယ် အန္တရာယ်မှအန္တရာယ်။

ပြောစို့ဆိုလျှင် ဗကောင်းနှင့်
အောင်မောင်းတို့မှာ ကျောထောက်
နောက်ခံအဖွဲ့အစည်းဟူ၍ မည်မည်ရရ
မရှိတာခက်နေသည်။

ဒါကြောင့် ဗကောင်း ကျော
ထောက်နောက်ခံ အဖွဲ့အစည်းကောင်း
ကောင်းရှာဖို့ ခေါင်းသုံးရတော့သည်။

ထိုကျောထောက်နောက်ခံ အဖွဲ့
အစည်းကား ထက်ထက်မြက်မြက်အဖွဲ့
အစည်းမျိုးမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးယုံကြည်
ချက် ဘာမျှမရှိ။ ခံယူချက်ကင်းမဲ့သော
အဖွဲ့ ဖြစ်ရမည်။

လာဘ်လာဘ ဥစ္စာဓနနှင့် မြို့
ဆွယ်လျှင် ရနိုင်သောအဖွဲ့မျိုးဖြစ်ရမည်။

ထိုအဖွဲ့မျိုးသည် မည်ကဲ့သို့အဖွဲ့
မျိုး ဖြစ်နိုင်မည်နည်း။ ဒါကလည်း
လွယ်ပါသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကြီးပေါ်တွင်
အဆက်အသွယ်ကောင်းပြီး ပေါက်
ပေါက်ရောက်ရောက်ရှိသော သူ့ဖခင်
ဦးဗထက်က ဩဇာအာဏာရှိသူတွေ
ထဲမှ တစ်ဦးသောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို အကာ
အကွယ်ယူထားလိုက်သည်။

ပြီးတော့ မျှစား၊ ပေါင်းစား။

■ ■ ■

(ခုနစ်)

ဝမ်းဆွဲသည် အမေဂျမ်းမှာ ဒေါ်
ဂျမ်းဆိုသည်အတိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း
အစားထဲကဖြစ်သည်။

လင်မေရုန်း၍ လင်ကို အားကိုး
တကြီးရှိနေသော နင်းနု လင်တော်
မောင်၏လက်မောင်းအား ခေါင်းကလေး
နှင့်မှေးမှိန်နေသည်ကိုပင် အမြင်မတော်
သလို လှမ်းပြောသည်။

“ဟဲ့... နင်းနု၊ ခုမှ သွေးနုသားနု
ခုနစ်ရက်ပဲရသေးတာ။ ယောက်ျားနား
ကပ်ပြီး ခွဲမနေနဲ့။ ပြောစရာပြောပြီး
မီးနေခန်းက မြန်မြန်နုထုတ်လိုက်။
ယောက်ျားဆိုတာ ဘာမှစဉ်းစားတာ
မဟုတ်ဘူး။ နင်က ကပ်ခွဲနေရင်
အဆိပ်တက်လာလို့ နင်ဒုက္ခရောက်နေ
ဦးမယ်။ ယောက်ျားကိုခွဲချင်ရင် လေး
ဆယ့်ငါးရက်ကျော်မှကပ်ခွဲ။ ခုတော့
မီးနေခန်းအပြင်ကို နုထုတ်လိုက်။
မီးနေခန်းအပြင်မှာပဲ အိပ်ပစေ”

မညာမထောက် ပြောဆိုနေသော
အမေဂျမ်းကြောင့် တော်လှန်ရေးသမား
ဗကောင်းခေါ် ဗိုလ်ရွှေမောင်းသည် သူ
ဘေး၌ ချထားသော သေနတ်ကို ဆတ်
ခနဲကောက်ကိုင်ကာ မီးနေခန်းအပြင်သို့
ထွက်ရန် ပြင်ဆင်ရတော့သည်။

“နင်းနုလေးရေ အခုတော့ အမေ
ဂျမ်းကြီးပြောတဲ့အတိုင်း အစ်ကိုတို့ ခွဲ
နေကြတာပေါ့။ အစ်ကို အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ
စောင့် အိပ်ပါမယ်။ လိုအပ်ရင် အစ်ကို
ကို ခေါ်ခိုင်းနော်”

“အမယ်လေး... ဘာသားချော
ဗိုလ်ကြီးရွှေမောင်းရယ်... လိုအပ်တာ
မှန်သမျှ တော်လှုပ်ပေးဖို့ မီးနေခန်းကို
ဒီနေ့ညအဖို့ ထပ်ဝင်လာဖို့ မလိုတော့
ပါဘူး။ ခုညနေစောင်းတာနဲ့ နင်းနုလို
အပ်တာတွေ ခိုင်းဖို့စေဖို့ ရွာထဲက သူ
ညီမဝမ်းကွဲနစ်ယောက် ရောက်လာပါ
လိမ့်မယ်ရှင်။ သူတို့ကလည်း ခိုလှုံကြီး

အတွက် ညနေစာ စားဖို့သောက်ဖို့ အသင့်စီစဉ်ပြီး ယူလာကြပါလိမ့်မယ်”

သူတို့အရပ် သူတို့ရွာထုံးစံအရ မီးနေသည်အိမ် မီးတွင်းလေးဆယ့်ငါး ရက်တိုင်တိုင် ဘာမှမချက်ပြုတ်စေရဘဲ ရွာရှိ ဆွေဖွဲ့စပ်အိမ်များက တစ်အိမ် တစ်လှည့် ပို့ဆောင်ပေးကြရသည်။

အိမ်မှာမှ မီးနေသည်အတွက် မပြတ် ထင်းတုံးမီးဖိုကို မီးဆက်အောင် ဖိုပေးထားရသည်။

ထိုမီးဖိုထဲသို့ မီးနေသည်ရှုရန် ဆေးအဖြစ် အစဉ်အလာသုံး ဆေးရွက် ဆေးမြစ် ဆေးဥများကို အလျဉ်းသင့်သလို ထည့်ပေးရသည်။

အမေဂျမ်းပြောသည့်အတိုင်း ညနေစောင်းတွင် ရွာထဲမှ နင်းနု၏ ညီမဝမ်းကွဲလေးနစ်ယောက် ထမင်းအုပ်ကလေးများဖြင့် အော်ဟစ်ပြီး ခြံထဲဝင်လာသည်။

“တို့ခွဲအိုရောက်နေတာကို အမေဂျမ်းအကြောင်းကြားလို့ ငါတို့သိတာနဲ့ ဆတ်သားခြောက်ဟင်း ချက်ယူလာတယ်။ အားချင်းစီစဉ်လာရတာ။ နောက်နေ့မှ ဟင်းကောင်းကျွေးကောင်းစားပေတော့ ခဲအိုကြီးရေ”

အငယ်မက နှုတ်သွက်လျှာသွက်ပြောနေစဉ် အမေဂျမ်းကလည်း ဂျွတ်လဲရန် ချိန်းလေပြီ။

“ကဲ... ညည်းတို့ရောက်လာမှ ငါပြန်မယ်လို့ဟာ။ ခုတော့ ညည်းတို့ရောက်လာလို့ ငါပြန်တော့မှာပေအေ”

ပြောရင်း အခန်းထဲမှ နင်းနုရှိရာသို့လှမ်း၍ -

“ဟဲ့... နင်းနု ငါပြောတာမှတ်ထားနော်။ အသက်ရှည်ချင်ရင် ကျုပ်

ကျုပ်ဂရုစိုက်။ ငါမနက်စောစောပြန်လာမှ ဒီဟာမတွေ ပြန်ကြနော်”

အိမ်ပြန်ရမည့် အရေးခိုလားမသိ အမေဂျမ်း အာသွက်နေ၏။ အမေဂျမ်း အိမ်ပေါ်ထပ်က ဆင်းသွားသည်တိုင် မကားကို မရပ်သေး။

“ဗိုလ်ကြီး အိမ်ပေါ်လှေကားကို ဆွဲတင်ထားလိုက်ဟေ့။ တော်ကြာတော့ကောင်တွေဘာတွေ တက်လာမှဖြင့် မီးနေသည်အတွက် မကောင်းဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

သူတို့ရွာမှ အိမ်များမှာ တောကောင်ဆိုးများရန်ကြောင့် ခြေတံရှည် လူလက်ခုတ်တစ်ပေါင်ကျော်ခန့် ဆောက်လုပ်ထားကြရသည်။

ညညဆိုလျှင် အိမ်လှေကားများကို အိမ်ပေါ်ဆွဲတင်၍ အိမ်ရှေ့ကပြင်ကြီးပေါ် တင်ထားကြရသည်။ ထိုကပြင်မှာ သူတို့အရပ်ဒေသ၏ ညွှေခန်းပင်ဖြစ်လေသည်။

အိမ်အဆင်းအတက် လှေကားကို ခယ်မလေးတစ်ယောက်ကပင် အလွယ်တကူ ဆွဲတင်လိုက်သည်။ လှေကားမှာ ဝါးပိုးဝါးကို ဆစ်ပိုင်းလုပ်ထားသဖြင့် ကြီးနှင့်ဆွဲ၍ အတင်အချလုပ်ရသည်မှာ အလွယ်တကူပင်ရှိလေသည်။

အမေဂျမ်းသည် အိမ်အောက်ရောက်ပြီးနောက် ခြံအပြင်သို့ သွက်လက်သေခြေလှမ်းများနှင့် လှမ်းသွားလေသည်။

အမေဂျမ်းအတွက် ထိုခြေလှမ်းများသည် သေမင်းပြည်သို့လှမ်းသွားနေသော ခြေလှမ်းများဟု စိတ်စားသိရှိနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့လေပါ။

(ရှစ်)

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်။ တကာယံကို မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်။

ခြံစပ် သစ်ပင်ချုံနွယ်အုပ်တွေ ကြားမှ ဘယ်တုန်းကပုန်းအောင်းချောင်းနေမှန်းမသိသော ကျားကြီးတစ်ကောင်။ ဗြုန်းခနဲပေါ်လာကာ အမေဂျမ်းကို လှမ်း၍ခုန်အုပ်ပြီး ကိုက်ချီပြေးလေတော့သည်။

“အား... အမလေး”

“ဝေါင်း... ဂရား... ဂူး”

အမေဂျမ်း၏ ကြောက်လန့်တာကြား အော်သံနှင့် ကျားကြီး၏ မာန်ဖီအာခေါင်ခြစ်အော်သံကြီး ပေါ်ထွက်လာပြီး တဖန်မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဗိုလ်ရွှေမောင်းသည်ပင် သေနတ်နှင့်လှမ်းပစ်ချိန်မရလိုက်။ ဗိုလ်ရွှေမောင်းသည် အမေဂျမ်း၏အသက်ကို ကယ်ဆယ်ရန်စိတ်ကူးပြီး သေနတ်ကိုကောက်ကိုင်ပြီးမှ သူလိုက်သွားလည်း နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ကြောင်း အတွေးဝင်မိကာ ကျားကြီးထွက်သွားရာဘက်သို့ မချင်မရဲနှင့် လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟင်... အစ်ကိုကြီးရွှေမောင်း။ အမေဂျမ်းကို ကျားဆွဲသံကြီး ကြားလိုက်ရတယ်။ အကိုကြီးရွှေမောင်းမှာ သေနတ်ရှိတာပဲ လိုက်ပြီပဲလေ”

“ဟုတ်သားပဲ ကိုကြီးရွှေမောင်းရယ်။ အမေဂျမ်းအသက်ကိုကယ်ပါဦး” ခယ်မဝမ်းကွဲ နစ်ယောက်က တိုက်တိုက်တွန်းတွန်း ပြောတာတောင် ရွှေမောင်း အလှုပ်ရှားခဲ့တွေဝေနေသလား

ထိုအခိုက် ကျားကြီးထွက်ပြေးရာ
ဘက်မှ လှသံတွေ ဆူဆူညံညံကြား
လိုက်ရသည်။

“ဝေး...ကျား...ကျားကြီး”

“မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဆွဲလာ
တယ်ဟေ့”

“မလွတ်စေနဲ့ ဝေး...ဟေး
ဟေး”

“ဝုန်း...ဂျမ်းဂျမ်း...ဂျမ်း”

ရွာသားတွေ၏ ဟစ်အော်သံများ
နှင့်တစ်ဆက်တည်း တွေ့ရာကြုံရာ
ပစ္စည်းကို ရိုက်ပုတ်ခြောက်လှန်သံတွေ
ကြားရပြီးနောက် ကျားကြီးမှာ နောက်
ပြန်လှည့်ပြီး ပြေးလာပုံရသည်။

ဗိုလ်ရွှေမောင်းတို့အိမ်ရှိရာ ခြံ
စည်းရိုးအဝတ်မှ ဖြတ်ပြေးရန် တစ်ကြော
ပြန်အရောက်...

“ဒိုင်း”

လက်ထဲမှာ သေနတ်ကိုင်လျက်
ရှိနေသော ရွှေမောင်းက အိမ်ပေါ်မှပင်
ပစ်ကွင်းကောင်းကိုရပြီး ပစ်လိုက်သည်။

“ဝုး...ဂရား”

ကျားကြီး၏ချက်ကောင်းကို ထိ
မှန်သွားပြီး ကျားကြီးမှာ အမေဂျမ်းအား
ကိုက်ချီထားရာမှ လွှတ်ချပြီး ရှေ့ဘက်
ယိုင်ဆင်သွား၏။

ရွှေမောင်းကလည်း တောတွင်း
မှာ အနေကြာပြီး အပစ်အခတ် ကျွမ်း
ကျင်နေသူပီတိ တစ်ပတ်လည်အလာ
ဦးခေါင်းအလယ်တည့်တည့် ချက်
ကောင်းကို ထပ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

ကျားကြီးဦးခေါင်းမှ ဦးခေါင်းခွံ
အပေါ်ပိုင်းတစ်ဝက် လွင့်ထွက်ပြီး
ဦးနှောက်များပင် လွင့်စဉ်ထွက်ကျသွား

၏။ ထိုမျှချက်ကောင်းကို ထိမှန်ပါလျက်
ကျားကြီးမှာ ချက်ချင်းအသက် ထွက်
မသွားသေးဘဲ အိမ်ကပြင်ပေါ်မှ သူ့ကို
ပစ်ခတ်လိုက်သော ရွှေမောင်းဆီသို့
မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီးများနှင့် အတန်
ကြာမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ “ဝုန်း”ခနဲ
လဲကျသေဆုံးသွား၏။

ရွှေမောင်းသည် သေခါနီး ကျား
တစ်ကောင်၏ အကြည့်စိမ်းစိမ်းကြီး
ကြောင့် ထူးထူးခြားခြား ခံစားလိုက်ရ
သည်။ သူ့မျက်လုံးထဲမှာ သူ့ရွာသို့လာ
စဉ် ကျွန်းပင်ကြီးအောက်မှာ အဝတ်
အစားဗလာ ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်လျက်
တောထဲ ကျွမ်းပစ်ဝင်သွားသော မြင်
ကွင်းနှင့် တောထဲမှ ကျားဟိန်သံများကို
ပြန်လည်ကြားယောင်နေမိပြန်သည်။

သည်အခိုက် ကျားကြီး၏နောက်
မှ ဓား လှံ လေးမြား တူးဖီးသေနတ်
များနှင့် လိုက်လာသော ရွာသားများ
ရောက်လာကာ ဗိုလ်ရွှေမောင်းအမည်ခံ
ဗကောင်းအား ကောင်းချီးပြု ဩဘာ
ပေးကြလေတော့သည်။

“ဟား...ဗိုလ်ရွှေမောင်း ပြန်
ရောက်နေတာကိုး။ ဗိုလ်ရွှေမောင်းက
ငါတို့ရွာကို သူခိုးစားပြုရန်က ကာကွယ်
ပေးသလို ကျားဆိုးရန်ကလည်း ကာ
ကွယ်ပေးတယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ပေါ့ ဟုတ်ပေါ့၊ ဗိုလ်ရွှေမောင်း
တို့ရွာသာဖြစ်တာ ဂုဏ်ယူစရာပဲ”

အကြောင်းမသိသူ ရိုးသားသော
ရွာသားတွေကြားတွင် ဗိုလ်ရွှေမောင်း
အမည်ခံ ဗကောင်းသည် သူရဲကောင်း
ကြီး ဖြစ်နေပြန်တော့သည်။

(ကိုး)

ထိုညသည် ဗိုလ်ရွှေမောင်းအဖို့
အကုသိုလ်ညဆိုက်မဟာ။

သွားလေသူ ဝမ်းဆွဲသည်ကြီး
အမေဂျမ်း၏ မိန်းမာချက်အတိုင်း သူ
တစ်ယောက်တည်း မိန်းမ၏မီးနေခန်း
အပြင်ဘက် အိမ်ရှေ့ခန်းမှာ အိပ်ရလေ
သည်။ မီးနေသည်၏ အိပ်ခန်းထဲမှာ
ဝမ်းကွဲခယ်မလေးတွေ စောင့်အိပ်သည်။

ထိုစဉ် တစ်အိမ်လုံး သိမ်ခနဲတုန်
သွား၏။ ကျားကြီးတစ်ကောင် အိမ်ပေါ်
သို့ ရောက်လာခြင်းပင်။

သူ့အလေ့အကျင့်အတိုင်း နံဘေး
မှာချအိပ်သော သေနတ်ကိုလှမ်းဆွဲ
လိုက်သည်။ သေနတ် လက်ထဲရောက်
သည်နှင့် ကျားကြီး၏ ဦးခေါင်းတည့်
တည့်ကို လှမ်းပစ်သည်။

သို့သော် ကျည်ဆန်မထွက်။

“ချောက်”

“ချောက်”

“ချောက်”

ဗိုလ်ရွှေမောင်း ကြောက်လန့်
ချောက်ချာသွား၏။ ဇောချွေးတွေ ပြန်
တက်လာ၏။

သူ့သေနတ်က ကျည်ဆန်မထွက်
ပေမည့် ကျားကြီး၏ဦးခေါင်း ပွင့်ထွက်
သွား၏။ ဦးနှောက်တွေပွင့်ထွက်ကာ
သွေးတွေဖြာကျလာ၏။

ကျားကြီး၏ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီး
နှင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသောအကြည့်
များ ထိုအကြည့်များကို သူ့နလုံးသား
ကို ဖောက်ထွင်းသွား၏။

သူ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကြည့်
နေစဉ်မှာပင် ကျားကြီးအသွင်မှ သူ
တစ်ယောက်အသွင် ပြောင်းသွား၏။

သို့သော် မျက်ခုံးအထက်မှ ဦး
ခေါင်းတစ်ဝက်ပြတ်လျက် ပွင့်ထွက်နေ
ကာ မျက်နှာပြင်မှာ ပြူးထွက်နေသော
မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းကြီးနှင့် ပါးစပ်ကြီးက
ရွံ့စောင်းနေသော ပုံပျက်ပန်းပျက်လူ
ကြီးတစ်ယောက်။ အဝတ်ဗလာနှင့် တစ်
ကိုယ်လုံးလည်း ဆေးမင်ကြောင်တွေနှင့်
ပြည့်ကာ အလွန်အကြည်ရဆိုးသော
ပုံသဏ္ဌာန်ကြီး။ ထိုအကြည်ရဆိုးလှ
သော ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးက သူ့အား လက်
ညှိုးငေါက်ငေါက်တိုးလျက် အသံဆိုး
ကြီးနှင့် မခံသာအောင်ပြောတော့၏။

“မင်းဟာ ဒီရွာနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိ
လို့ ကလဲ့စားချေဖို့လာတဲ့ငါ့ကို ဒီရွာနဲ့
ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်။
ငါ့ကို သတ်ခဲ့လို့ ငါ့မယား။ ငါ့သားတွေနဲ့
ကွဲခဲ့ရသလို မင်းလည်း မကြာခင် မင်း
သားမယားနဲ့ ကွဲရစေမယ်”

ထိုပုံသဏ္ဌာန်ဆိုးဆိုးလှက ကျိန်
စာလိုလို အခဲမကျေသလိုလိုပြောပြီး
နောက် သူ့ရှေ့မှ ဝိုးတိုးဝါးတား မှိန်
ပျောက် ပျောက်သွားလေသည်။

ဗိုလ်ရွှေမောင်းအဖို့ ထိုညတစ်ည
လုံး အိပ်၍မပျော်နိုင်တော့။

“မင်းဟာ ဒီရွာနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိ
လို့ ကလဲ့စားချေဖို့လာတဲ့ငါ့ကို ဒီရွာနဲ့
ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်။
ငါ့ကိုသတ်ခဲ့လို့ ငါ့မယားငါ့သားတွေနဲ့
ကွဲခဲ့ရသလို မင်းလည်း မကြာခင် မင်း
သားမယားနဲ့ ကွဲရစေမယ်”

ထိုသူ့ကျိန်စာမှာ နားထဲမှာ ထပ်
မြဲနား ကြားနေခြင်းက မခံချင်စရာ
တောင်းလှသည်။ ပြီးတော့ ဗိုလ်ရွှေ
မောင်းမှာ ဇနီးသည်နှင်းနှင့် သားက

လေးဗေဒါအတွက်လည်း စိတ်ပူသွား
သည်။ သူ့အိပ်ရာနေရာကနေ ပီနေခန်း
ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ခယ်မဝမ်းကွဲ
ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် သူ့မိန်းမနှင်းနှစ်
တို့ ထိုအဖြစ်အပျက်ကို လုံ့လသိရှိလိုက်
ပုံမရဘဲ အိပ်မောကျလျက်သား ရှိနေ
သည်ကို တွေ့ရ၏။

“မဟုတ်မှလွဲရော ငါဟာ သမန်း
ကျားနဲ့တွေ့လာပြီး ငါ့ညနေကပစ်သတ်
ခဲ့တာလည်း ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ သမန်းကျား
ဖြစ်နေလို့ အဲဒီသမန်းကျားဟာ ငါ့အပေါ်
အခဲမကျေဖြစ်ပြီး ကျိန်စာတိုက်သွား
တာနဲ့တူတယ်”

သူ့ကြောက်လန့်စိတ်နှင့် တွေ့မိ
ရာက တစ်ဖက်ကလည်း ပြောသိမ့်စရာ
လှည့်၍တွေ့ကာ သူ့ကြောက်လန့်စိတ်
အား ပြေပျောက်ပြန်၏။

“အို...ငါက လက်တွေ့သမားလဲ။
ဒီခေတ်ကြီးမှာ လက်တွေ့မကျတား
သိပ္ပံနည်းမကျတာတွေ ဘာလို့လျှောက်
တွေးနေရမှာလဲ။ အလကား ခေတ်
နောက်ကျနေတယ်။ ဘာသမန်းကျား
လဲ။ ဟားဟားဟား...အလကား
အယုအကြည်မရှိတဲ့ဟာတွေ”

သူက ထိုသို့ရွှေ့ရှင်းနေစဉ် မမျှော်
လင့်ဘဲ သေနတ်သံတွေကြားလိုက်ရ
သည်။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်”

သေနတ်သံတွေမှာ ဗိုလ်ရွှေမောင်း
အိမ်အနီးမှာဖြစ်၍ ဗိုလ်ရွှေမောင်း ဝေခွဲ
မရဖြစ်သွားသည်။ အခြေအနေက စဉ်း
စားမရအောင် ရှုပ်ထွေးသွား၏။

သည်ဥရရွာကလေးမှာ သူ့အဖွဲ့

သားတွေကို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် တပ်စွဲ
ထားထေသည်မဟုတ်။ သင်တန်းပေး
လက်နက်တပ်ဆင်တာ အရေးကြီးမှု
ထွက်တိုက်ရန် ပျောက်ကွားအသွင်
တပ်ပျောက်နေစေခဲ့ခြင်းပဲရှိ၏။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

သေနတ်သံတွေကြားကနေ ရွာခံ
တပ်သားတစ်ယောက် သူ့အိပ်ပေါ် တွဲ
ထောင်းနှိတ်တက်လာပြီး -

“ဗိုလ်ကြီးရွှေမောင်း ဘယ်လို
လုပ်မလဲ။ ဗိုလ်ကြီးရွှေမောင်းရောက်နေ
တာကို ညနေက သူ့လျှို့ဝှက်ယောက်
သိသွားပြီး ဟိုတက်တပ်ကို သွားသတင်း
ပေးလို့ ဖမ်းဖို့လာတိုက်ကြတာပဲ”

“လာတိုက်မှတော့ ဘာတတ်နိုင်
မှာလဲ။ သူတိုက်ကိုယ်တိုက်ပေါ့။ အညံ့
ခံလိုက်ရင် သူတို့ဘက်က အပေါ်အရ
သွားပြီး ဒီနယ်မြေမှာ လုပ်ချင်ရာလုပ်
ချယ်လှယ်ကြမှာပေါ့။ ကဲ...ငါလည်း
ထွက်တိုက်မယ်။ တို့တပ်သားတွေကို
သတင်းအပြန်ပြန်ပို့လိုက်”

“ဟုတ်”

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

“ဒက်...ဒက်...ဒက်”

သေနတ်သံတွေကြားမှာ ဗိုလ်ရွှေ
မောင်း သေနတ်ဆွဲပြီးထသည်။

“အစ်ကို...အစ်ကို...ဘယ်သွား
မလို့လဲ”

ပီနေခန်းမှ နှင်းနှစ်အသံသဲ့သဲ့
ကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဗိုလ်ရွှေမောင်း
နောက်ဆံတင်သွားသည်။ ဒီဗေမယ့်
တောထဲတောင်ထဲ လက်တွေ့တိုက်ပွဲ
တွေမှာ အနေကြာလာတော့ ဗကောင်း
သည် ဗိုလ်ရွှေမောင်းအဖြစ် တိုက်ပွဲသည်

ဝနေလေပြီ။

“အဲကို ဘယ်သွားရမှာလဲ နင်းနရယ်။ တိုက်ပွဲပျော်အစ်ကိုဟာ တိုက်ပွဲရှိရာကို သွားရမှာပေါ့။ အစ်ကိုတို့ပြည်သူလွတ်မြောက်ရေးအတွက် အစ်ကိုတို့အနေနဲ့ တိုက်ပွဲကိုရှောင်လို့မရဘူး”

သူကူးကန်မှတ်ထားသော နိုင်ငံရေးဆန်ဆန်စကားလုံးတွေကိုပြောပြီး အိမ်ကြီး၏နောက်ပေးပေါက်မှ ခုန်ဆင်းပြီးတော့သည်။

သေနတ်သံတွေ သူ့အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ သူ့ညွှတ်ကြားနေရဆဲ။

ရွာစပ်မှာလည်း သူ့လူတွေနှင့် တစ်ဖက်တစ်ကလူတွေ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်သံတွေ ကြားနေရတုန်း။

သူ့အယောင်ဆောင်ကောင်း ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက် အလေးအနက် မရှိသည့် အပေါ်စားတော်လှန်ရသမား။

ဒါကြောင့် နောက်ချန်နေရစ်ရာက နယ်မြေကောင်းတစ်ခုမှာ စီးပွားရေးအကွက်အကွင်းကောင်းတွေသွား၍ ပြို့ပေါ်က လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးဘဝပြောင်းကာ ကရိုနီလက်သစ်ဖြစ်လာသော သူ့အဖေဦးဗထက်နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး တစ်ကိုယ်တော် ကောင်းစားရေးအတွက် တော်လှန်ရေးသမား အမည်ခံနေသူ။

တစ်ဖက်မှ တိုက်ခိုက်သူများမှာ ဟိုဘက်ဒီဘက်မလိုက်သော တပ်မတော်သားများဖြစ်နေ၍ ဗိုလ်ရွှေကောင်း မလွတ်သာမရှန်သာ ဖြစ်သွား၏။ တပ်မတော်သားများတွင်လည်း သူတို့အဖေခရိုနီကြီးတွေ အိတ်ထောင်ထဲထည့်၍ မရသော တပ်မတော်သားစစ်စစ်တွေရှိကြောင်း သူသိသွားသည်။

တိုက်ပွဲတွင် ဗိုလ်ရွှေမောင်းကဆိုးသွား၏။ သူ့လူတွေက အသက်ပေးတိုက်ပွဲဝင်နေစဉ် ကျည်ကွယ်မျက်ကွယ်နေရာတွင် ခိုကပ်နေသောသူကို ကျည်ဆန်ထိပြီး ခြေထောက်ဒဏ်ရာနှင့် အဖမ်းခံလိုက်ရသည်။

ဤသည်ပင် ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်ကြောင့် တောခိုသွားရာမှ တိုက်ပွဲတွင် ဒဏ်ရာရ၍ အမိခံလိုက်ရသော တိုက်ပွဲပျော်သူရဲကောင်းကြီး ဗိုလ်ရွှေမောင်း။ သို့မဟုတ် တိုက်ပွဲပျော်သူရဲကောင်း ဗကောင်းဟု အမည်သည်တွင်ရစ်သွားလေတော့သည်တည်း။

(တစ်ဆယ်)

တိုက်ပွဲပျော် သူရဲကောင်း ဗကောင်းမှာ တိုက်ပွဲတွင်ဖမ်းမိပြီး ထောင်သုံးနှစ်ကျသွားသည်။

ဒါတောင်မှ ခေတ်အဆက်ဆက်တွင်ကျယ်နိုင်ခဲ့သော သူ့ဖခင်လုပ်ငန်းရှင် ခရိုနီကြီး ပေးတန်ပေး လိုက်တန် လိုက်လုပ်၍ ထောင်ထဲမှာ ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်းစားဘဝနှင့် နှစ်နှစ်ပဲနေလိုက်ရသည်။

ထောင်ကထွက်လာတော့ သူ့ဖခင် ဦးဗထက် အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနှင့် စိမ့်ထားမှုတွေကြောင့် သူ့အဖို့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်။

သို့သော် သူထောင်ကမထွက်ခင် လေးတွင် သူ့အဖေဦးဗထက် ရုတ်တရက် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေဆုံးသွားနှင့်သည်။

ခရိုနီလက်သစ်ကြီးမှာ ဩဇာ

အာဏာရှိသူ တစ်ယောက်ယောက်အပြောင်းအလဲဖြစ်တိုင်း ကိုယ်ကျိုးစီးပွား ထိတော့မည်ထင်၍ ရှောင်မြစ်သွားခြင်းပင်။

တောမခိုခင်က သူပစ်ထားခဲ့သော ပထမဇနီး မေကြည်ပြာနှင့် ပြန်ပေါင်းသည်။ သူ့အဖေစိစဉ်ထားသော လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခုတွင် အကြီးအကဲဝင်၍ လုပ်သည်။ ဦးဗထက် အကွက်စေ့အောင်စိစဉ်ထားခဲ့၍ သူ့အတွက်အခက်အခဲမရှိခဲ့။

တောထဲမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဓုတိယဇနီးသည် နင်းနနှင့် သားလေးဗေဒါကို မေ့ထားလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ့မေမရသည့် ဥရုချောင်းဖျားထပ်သီနယ်က သမန်းကျားဆိုသူ၏ ကျိန်စာတိုက်မှုကို သူ့မေပျောက်၍မရ။

“မင်းဟာ ဒီရွာနဲ့ ရန်ငြိုးရန်စရှိလို့ ကလဲ့စားချေတဲ့ငါ့ကို ဒီရွာနဲ့ ဘာမဆိုင် ညာမဆိုင် သတ်ခဲ့တဲ့ကောင်းငါ့ကိုသတ်ခဲ့လို့ ငါ့မယား၊ ငါ့သားတွေနဲ့ ကွဲခဲ့ရသလို မင်းလည်း မကြာခင် မင်းသားမယားနဲ့ ကွဲရစေမယ်”

သမန်းကျားကျိန်စာကို ပြန်လည်ကြားယောင်တိုင်း ဥရုရွာကလေးက သူ၏ ဓုတိယမိန်းမ နင်းနကလေးနှင့် သားလေးဗေဒါကို ကြီးစားမေ့ဖျောက်ထားပေမယ့် သူသတိပြန်မရဘဲ မနေနိုင်။ သို့သော် သူက ခံယူချက်၊ ယုံကြည်ချက်နှင့် တိုက်ပွဲပြန်သူရဲကောင်းကြီးဖြစ်၏။

တောခိုပြီး မိန်းမသွားယူခြင်း မဟုတ်။ တောပစ်မှဆိုးများလို အပျော်တမ်း တောလည်သွားခြင်းမဟုတ်။ ရွှေ

ကြောကြီးကို မပျော်လင့်ဘဲတွေ့ပြီး ခိုင် ခိုင်မာမာမရှိသော သူပါတီ၊ သူ့အဖွဲ့ အတွက် ရန်ပုံငွေ စုဆောင်းသုံးစွဲခြင်း မဟုတ်။ သူ့အနာဂတ်၊ သူ့ကိုယ်ကျိုး အတွက် တစ်ကိုယ်ကောင်းတော်လှန် ရေးသမား ကောင်းစားဖို့ သူ့အပေ ခရို နီလက်သစ်ကြီးနှင့် လျှို့ဝှက်အဆက် အသွယ်ပြု ပူးပေါင်းကြံစည်ခဲ့သူ။

နှင်းနုကလေးနှင့် သားလေးဗေဒါ တို့ကို ပြန်လည်ဆက်သွယ်ဖို့ရာ ထိုထို သောအခက်အခဲတွေကြားမှာ အကြီး ဆုံးအခက်အခဲက မြို့ပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ သော သူ၏တရားဝင် လက်ထပ်မယား မကြည်ပြာနှင့် သားကြီး သူရိန်မင်းရှိပါ လျက် နောက်မိန်းမတစ်ယောက် ယူခဲ့ ခြင်းပင်။

သူဇနီးမကြည်ပြာ၏ ဖခင်မှာ သူ ဖခင်ဦးဗထကလို ငွေကြေးချမ်းသာ သလို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းက နိုင်ငံတော် ၏အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းတွင် ဩဇာအာဏာ သက်ရောက်နေခြင်းပင်။ ထိုသို့သော ခေတ်မျိုးတွင် ဩဇာအာဏာရှိလျှင် ငွေ ကြေးပြည့်စုံချမ်းသာရသည်ပင်။

သူဇနီးမပြည်ပြာက မြို့မှာကျန် ရစ်ခဲ့သူမို့ သူတောတွင်းက ဆက်သွယ် ပေးပို့နေသမျှ သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အပေါ် နောက်အိမ်ထောင်ပြုခဲ့မှု ကြောင့် မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ ဖွင့်ချဖော် ထုတ်လိုက်လျှင် သူလုပ်ခဲ့သမျှ အဟော သိက် အလဟဿဖြစ်သွားနိုင်သည်။ နိုင်ငံရေးသိက္ခာ ကျနိုင်သည်။

ဗကောင်းအဖို့ အကြောင်းကြောင်း ကြောင့် မိန်းမကြောက်ရသူလို ကိုယ် ထုပ်ရပ်နှင့်ကိုယ် အမိခံနေရသည်။

အကျင့်ယှက်က နိုင်ငံရေးသိက္ခာ ရှိချင် နေသည်။

ထိုသို့သော မလူးသာမလွန်သာ အခြေအနေမျိုးမှာ မပျော်လင့်ဘဲ ထမံ သီနယ် ဥရုရှာမှ သူ့ကိုယုံကြည်အား ထား၍ ဒုဗိုလ်အဖြစ်ခံယူထားသော အောင်မောင်းသည် ငါးနှစ်သားအရွယ် သူသားလေးဗေဒါနှင့်အတူ သူ့ဆီ လျှို့ ဝှက်ဆက်သွယ်ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဘကောင်းက သူ့လက်ထက် အမည်ပြောင်းထားသော မြန်နွားခြံကြီး တွင် လျှို့ဝှက်လက်ခံပြီး သားကလေး ဗေဒါနောင်ရေးကို သူ့လူယု ကိုမောင် ငြိမ်းနှင့် ဆွေးနွေး၍ ကြိတ်စီစဉ်သည်။

အောင်မောင်း ရောက်လာစဉ် သေအံ့မှူးမှူး ငှက်ဖျားရောဂါဒဏ် ခံစား နေရချိန်ဖြစ်၏။

“နှင်းနုကတော့ ဗိုလ်ကြီးနဲ့ စစ် တပ် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတွေဖြစ်တဲ့အချိန် မီးတွင်းမှာပဲ သွေးလန်ပြီး အသက်ဆုံး ရုံးသွားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တပ်ဖျက်ပြီး သာမန်တောင်သူတွေဘဝ နဲ့ နေခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လျှို့ ဝှက်ရွှေတွင်းကို သိမ်းလိုက်တယ်။ ကျွန် တော်တို့နယ်ကနေ ဗိုလ်ကြီးသတင်းကို စောင့်နားထောင်နေရာက ကျွန်တော် ရောဂါကလည်း ကျွမ်းနေတော့ မနေရ တော့မယ့်အတူတူ ဗိုလ်ကြီးသားလေး ကို ဗိုလ်ကြီးဆီ အရောက်လာဖို့တာပါ”

ဘကောင်းအဖို့ အောင်မောင်း ရောက်လာခြင်းအတွက် သူ့ဆန္ဒ ပြည့်ဝ သလိုဖြစ်သွား၏။

“ကောင်းပြီ အောင်မောင်း။ မင်း ရောဂါက တော်တော်သည်းနေတော့

မင်း ဆေးရုံကို ချက်ချင်းတက်ပို့ပြန်မယ်။ ဒါတွေ ငါအားလုံးစီစဉ်ပေးမယ်။ မင်း ဘာမှမပူနဲ့တော့”

ဘကောင်းက အောင်မောင်းကို အထူးစပါယ်ရှယ် ဖွင့်လှစ်ထားသော ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံတစ်ခုသို့ တင်ပေးသည်။

ထိုဆေးရုံမှာပင် ရောဂါကျွမ်းနေ သော အောင်မောင်း သုံးရက်မျှခံပြီး အသက်သေဆုံးသွားသည်။

သည့်အတွက် တစ်တောရင်းသွား ပြီဖြစ်၍ ဘကောင်းအတွက်ခပ်ကောင်း ကောင်း။

(တစ်ဆယ့်တစ်)

သားလေးဗေဒါ ရောက်လာပြီဖြစ် ၍ ဘကောင်းအခြေအနေအရ မီးစင် ကြည့်ကရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရလေသည်။

တစ်နေ့ သူဇနီးမကြည်ပြာ၊ သူ ဖထမဆုံးသောသား သူရိန်မင်းတို့ သုံး ယောက်အစုံမှာ ဗေဒါလေးအကြောင်း ဖွင့်ဟအသိပေးရလေတော့သည်။ ဒါပေ သည့် မုသားမပါ လင်္ကာမချော ဆိုတာ လို တစ်သက်လုံး ဟန်ဆောင် လိပ် ထည်လှည့်ဖျားတတ်သော ဝက်ဉာဏ် ကိုတော့ သုံးဖြစ်အောင်သုံးခဲ့ပါ၏။

“ဗေဒါလေးကို လူတစ်လုံးသူ တစ်လုံးဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်ကျွေး မွေးသွားဖို့ မောင့်မှာ တာဝန်ရှိတယ် ကြည်ပြာ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဗေဒါ လေးရဲ့အဖေဟာ မောင်တော့ဒီသွား တုန်းက မောင့်ကို အများကြီး အကူ အညီအထောက်အပံ့ပေးခဲ့တဲ့ ရဲဘော် ရဲဘက်တစ်ယောက်ပဲ”

မကြည်ပြာက သူ့ယောက်ျား
ဘကောင်းဆိုမှ ထွက်ပေါ်လာမည်စကား
များကို ဝင်မပြောသေးဘဲ စောင့်ဆိုင်း
နားထောင်နေလေသည်။

သူရိန်မင်းကတော့ အရေးမထား
လေဟန် သူတို့အနီးမှာပင် တိစိစိမ်း
ဆက်၍ဆော့နေလေ၏။ ဘကောင်းက
သူ့စကားကိုဆက်သည်။

“အမှန်တော့ ဗိုလ်အောင်မောင်း
ဟာ ရဲဘော်ရဲဘက်ဆိုတာထက် မောင်
ရဲအသက်သခင်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်။ တော
ထဲမှာ ရန်သူတွေနဲ့ တိုက်ပွဲတွေဖြစ်လို့
အထဲရာရပြီး မောင်သေမယ်ဆဲဆဲမှာ
သူက သူ့အသက်ကိုစွန့်ပြီး မောင်
အသက် ကံ က ယ် ခဲ တဲ
အသက်သခင်ကျော့ရှင်ပဲ။ ပြီးတော့
သူ့ကြောင့် မောင်တို့ လျှို့ဝှက်ရွှေတွင်း
တွေပြီး ပြိုပျက်လှဆဲဆဲ ဖေဖေရဲလုပ်
ငန်ကြီးတွေကို ဖွံ့ပြီးတိုးတက်လာ
အောင် အထောက်အကူပေးနိုင်ခဲ့တယ်”

“ဗိုလ်အောင်မောင်ရဲ တောထဲက
ကျော့ရှင်တွေက ဟုတ်ပါပြီ။ အခု ဗိုလ်
အောင်မောင်းလည်း သေသွားပြီဆို
တော့ သူ့သားလေးပေးအိကို မောင်က
ဆက်လက်စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးပြုစု
ဖို့ထောင်ချင်တယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကြည်ပြာ။ မောင်
တို့မှာ သားကြီးသူရိန်မင်းတစ်ယောက်
တည်း ရှိလေတော့ သားကြီးလည်း
အဖော်ရအောင် ပေးအိလေးကို သား
လေးတစ်ယောက်အဖြစ် မွေးစားမလား
လို့ကွယ်”

“အို...မဟုတ်တာ မောင်က
လည်း။ ကိုယ့်သားအရင်းနေရာကို
ဘယ်သူမှ ခွဲလေပေးနိုင်ပါဘူး။ ကြည်

ပြာနဲ့ မောင်တို့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား
ဟာ သားအရင်းအချာပဲပေါ့။ ဒီမှာ
မောင်...တိုးတက်နေတဲ့ ဒီခေတ်ကြီး
ထဲမှာ သားကြီး သူရိန်မင်းအတွက်
မောင်သွေး ကြည်ပြာသွေး ပေါင်းစပ်ပြီး
သားလေးနောက်တစ်ယောက် အရင်း
အချာမွေးလို့ နှိုင်းသေးတယ်။ သူစိမ်း
တစ်ရံဆန်ရဲသွေးကိုတော့ ကြည်ပြာတို့
အရင်းအချာလုပ်ပြီး မမွေးပါရစေနဲ့”

သည်တော့မှ ဂိုဏ်းကစားနေသော
သူရိန်မင်းက မနပ်မြို့စွာနှင့် ဝင်ပြော
သည်။

“ဒီအလေအလွင့် တောသားကို
သားရဲညီလေးအဖြစ် ပေးပေးက မွေးစား
မလို့ပေါ့လေ။ အဲဒါတော့ သားသဘော
မတူဘူး။ ဒီကောင်ဟာ သားရဲညီ ဘယ်
တော့မှမဖြစ်နိုင်သလို သားကလည်း
သူ့အစ်ကိုအရာမှာ ဘယ်တော့မှနေနိုင်
မှာမဟုတ်ဘူး ပေးပေ”

ဘကောင်းအဖို့ သူ့မိသားစု၏ ခါး
ခါးသီးသီးငြင်းဆန်မှုကို ခံရပြီးနောက်
သူ့သားအရင်းအချာ ပေးအိလေးကို
အိမ်ပေါ်ကိုတောင် ခေါ်မတင်နိုင်ခဲ့တော့။

သူ့မိဘတွေလက်ထက်က လူယုံ
တော်ဖြစ်သော ကိုမောင်ငြိမ်းနေသော
ကားဂိုဓေါင်မှာသာ အတူနေစေခဲ့ရ
သည်။ သို့သော် ကျောင်းတော့ သူရိန်
မင်းတက်သောကျောင်းမှာ အဆင့်မီမီ
နေစေခဲ့သည်။

ထိုသို့ အခွင့်အရေးလေးပေးသည်
ကိုပင် သူရိန်မင်းကမကြိုက်။ အခွင့်သာ
တိုင်း အပြစ်ရှာသည်။ ရမယ်ရှာပြီး
ကြံဖန်နီစက် ထိုကြိတ်လေ့ရှိ၏။
ဤသည်မှာလည်း ဘကောင်း၏
နီး မကြည်ပြာသည် ဘကောင်း၏

တောတွင်းဇာတ်လမ်း အရုပ်တော်ပုံကို
သင်္ကာမကင်းရာမှာ အခြေခံသည်ဟု
ဘကောင်းယူဆထားသည်။

သားနှစ်ယောက်၏ အခြေအနေ
ကိုကြည့်ပြီး ဘကောင်းစိတ်ညစ်နေရ
လေပြီ။ ကျိုက်တက်အောင် ချမ်းသာနေ
ပြီဖြစ်သော ဘကောင်း...

ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာရွှေငွေပုံပေါ်မှာ
အေးအေးဆေးဆေး မြိန်မြိန်ကြီးထိုင်၍
ငိမ်ခံစားနေရမည့်ဘကောင်း။

ယခု မခံစားနိုင်တော့။

သည်တော့...နဂိုကတည်းက
အရက်နှင့်ယဉ်ပါးနေသော ဘကောင်း
နေ့မလင်း၊ ညမလင်း အရက်ကို
သောက်တော့သည်။ အရက်မူးရင်းက
နေ သူ့အား ကျိန်စာတိုက်သွားသော
သမန်းကျားဆိုသူ၏ ကျိန်စာကို မူးမူးနှင့်
ပြန်လည်ကြားယောင်မိပြန်၏။

ထိုအသံကြီးကို ကြားယောင်ပြီး
နောက် ဘကောင်းသည် မခံမရပ်နိုင်
အောင်ဖြစ်ကာ လက်ထဲမှ သောက်
လက်စ အရက်ဖန်ခွက်ကို ပစ်ပေါက်ခွဲ
ပစ်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”

“လောကကြီးဟာ မတရားဘူး။
မင်းဟာ လူမဟုတ်လို့ မင်းအသက်သေ
ရတာ။ မင်းကျိန်စာကြောင့် ငါ့မိန်းမ
သေသွားခဲ့ပြီ။ မင်းကျိန်စာကြောင့် ငါ့မှာ
သားလေးရှိလျက်နဲ့ ရှင်လျက်သေနေ
သလို ရှင်ကွဲကွဲနေရတယ်။ အဲဒီဒုက္ခ
တွေဟာ မင်းကျိန်စာကြောင့်ရတဲ့ ဒုက္ခ
တွေကွ။ မင်းကိုငါ အခဲမကျေဘူး။
ဒီတစ်သက်ပြန်တွေ့ရင် ထပ်ပြီးသတ်
လိုက်ချင်သေးတယ်”
သူပေါက်ကွဲပြီး သူတစ်ယောက်

တည်း သောက်လေ့ရှိသော အိပ်တွင်း
ကဘားကောင်တာမှာ သူရူးကြီးတစ်
ယောက်လို အော်ဟစ်နေတော့သည်။

■ ■ ■

(တစ်ဆယ့်နှစ်)

မြန်မာ့အာရှသခင် သူဌေးကြီး
ဦးဘကောင်းတစ်ယောက် အရက်တွေ
မှူးပြီး အိပ်ရာသို့ ဘယ်လိုရောက်သွား
သည်မသိ။ မနက်တော်တော်လေး နေ
မြင့်တော့မှ အိမ်ဖော်တွေလာဖို့မှ ထပြန်
တော့သည်။

“ဆရာ...ဆရာကြီး ထပါဦး”
“ဘာလဲကွာ ဘာလဲ။ မင်းတို့ ခါ
တိုင်း ငါအိပ်ပျော်နေရင် ခုလို လာပြီး
နိုးရဲကြတာမှမဟုတ်ဘဲ”

ပြောရင်း အိပ်ရာက အသာထ
လိုက်သည်။

“အန်တီကြည်ပြာ သူ့အခန်းထဲ
မှာပါ။ ဆရာကြီး လိုက်ကြည့်ပါဦး”

စကားအပြောအဆိုက ထူးခြား
နေသဖြင့် ဦးဘကောင်း သူ့အိပ်ခန်းထဲ
မှ ကပျာကသီထလိုက်လာရသည်။

မေကြည်ပြာအခန်းကို ဝင်သွား
စဉ် ပထမဆုံးတွေ့မြင်လိုက်ရသည်က
ပြည်သူ့ရဲတွေ။

မေကြည်ပြာမှာ အိပ်ရာထက်
တွင်းလဲလျောင်းလျက် အိပ်ပျော်နေသည့်
အနေအထား။

ဒုရဲအုပ်တစ်ယောက်က ဦးဘ
ကောင်းအား သိရှိပြီးဖြစ်၍ -

“ဆရာကြီး နိုးပြီလား။ ဆရာကြီး
ဇနီး ဒေါ်မေကြည်ပြာ ညက အဆိပ်မိ
ပြီးဆုံးသွားတယ် ဆရာကြီး။ ဟောဒီမှာ

သူညအိပ်ရာဝင်ခါနီး သောက်လေ့ရှိတဲ့
နွားနို့ဖန်ခွက်”

“ဟာ...နေ...နေပါဦး။ ဒီ
မြန်မာမှာ ကျုပ်က အကြီးအကဲပဲ။ ကျုပ်
တောင်မသိရဘဲနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲတွေကို
ဘယ်သူကအကြောင်းကြားလို့ ခင်ဗျား
တို့ ကျုပ်မနီးခင် ရောက်နေရတာလဲ”

“ဆရာကြီးရဲသား သူရိုန်မင်းဖုန်း
ဆက်တာပါ။ ပြီးတော့ ဒီနွားနို့ခွက်ကို
ဆရာကြီးကတော် မအိပ်ခင်ယူသွားတာ
က ဆရာကြီးတို့အိမ်က လူယုံအခိုင်း
အစေ ဗေဒါဆိုတဲ့ကောင်လေးလိုပြော
လို့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့သားတစ်ယောက်
ဗေဒါနေတဲ့ ကားဆိုဒေါင်မှာ ဗေဒါကို
သွားဖမ်းနေကြပါပြီ”

“ဟင်...မဟုတ်နိုင်တာ။ သား
သား...ရဲတွေက ဘာတွေပြောနေတာ
လဲ။ ဒီကိစ္စတွေ ဖေဖေမုမသိရသေးဘဲ။
သားက ဘယ်နှယ်ကြောင့် သိနေရတာ
တုံး သားရယ်”

ဦးဘကောင်းတစ်ယောက် ထိတ်
လန့်ချောက်ချားစွာ ရေရွတ်နေစဉ် ရဲနှစ်
ယောက်ခြံရံ၍ ဗေဒါလေးအား သူ့ဆီ
ခေါ်ဆောင်လာ၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကလေးကို ဖမ်း
တာမဟုတ်ပါဘူး။ စစ်ဆေးဖို့ခေါ်သွား
မှာပါ။ နောက်လိုအပ်ရင် တခြားမသင်္ကာ
တဲ့လူတွေကို ခေါ်ရဦးမှာပါ”

ရဲအုပ်၏စကားကြောင့် ဦးဘ
ကောင်းအဖို့ ရူးမတတ်ခံစားရလေပြီ။
ဇနီးတစ်ယောက်လုံး ထပ်မံသေဆုံးရ
သည့်အဖြစ်။ ပြီးတော့ ဗေဒါလေးကို
ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခံလိုက်ရသည့်အဖြစ်။

ထိုဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးအတွက် သူ

သည် အိပ်မက်ဆိုးမက်နေသလိုလို။
ဤသို့သော အနိစ္စရံများကြောင့်
မြန်မာ့အာရှသခင်ကြီးကိုဘကောင်း
စိတ်တွေ တုန်လှုပ်ချောက်ချာသွားရ
သည်မှာ အမှန်။

ခုတင်အိပ်ရာထက်မှာ အိပ်ပျော်
နေသည့် အနေအထားနှင့် သေဆုံးနေ
ပြီဖြစ်သော ဇနီးသည်မေကြည်ပြာ၏
သက်မဲ့အခွာ။ သူ့ဇနီးသည်က သူ့ကို
သေခွဲ ခွဲသွားခဲ့လေပြီ။

ရဲတွေနှင့် အတူပါသွားတော့မည့်
သူ့သားကလေး။ သားလေးက အလွန်
ကံဆိုးရာသူလေး။ ဒီသားလေးနှင့် သူ
ရှင်ကွဲကွဲရတော့မည်။

ကိုဘကောင်းရင်ထဲမှာ အပူမီး
တွေက လောင်ဆူလျက်ရှိချေပြီ။ ထို
အပူမီးတွေ ကျွမ်းခြစ်လောင်မြိုက်နေ
သည့်ကြားကပင် သူ၏မြင်ကွင်းတွေ
အကြားအာရုံတွေထဲမှာ -

အကြည့်ရဆိုးလှစွာသော သမန်း
ကျား၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးက သူ့အား
လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလျက် အသံ
ဆိုးကြီးနှင့် နားမခံသောအောင် ကျိန်စာ
တိုက်နေသောစကားလုံးများ...

အမှန်တော့ အစွဲအလမ်းဥပါဒါန်
ကြောင့် ဘကောင်း ဥပဒ်ရောက်နေခြင်း
ပင်။ တစ်ကိုယ်တော် ကောင်းစားရေး
အတ္တကောင် သူ့အတွက် ဟန်ဆောင်
အမြတ်ထုတ်ခဲ့သမျှသည် တည်တံ့မြဲမြံ
ခြင်းမရှိဘဲ အနတ္တသဘောဆောင် ဖြစ်
ခြင်းပျက်ခြင်းရှိတတ်သည်ကို တရားမရ
နိုင်သေးခြင်းပဲ ဖြစ်လေ၏။

ကျော်မင်းနိုင်

ချီပါသား ဒေါက်ကြီး

ရွှေဘိုဘာမထိခင်အောင်

ချီပါသား ဒေက်ကြီး

ရွှေဘိုဘာမထီခင်အောင်

မနေ့ညက ဓားခုတ်မှုဖြစ်ခဲ့သည်။
လေဘာတီမြရင် အငြိမ့်ပွဲမှာ
ဖြစ်သည်။

ရွှေဘိုခရိုင်အတွင်းမှာ လေဘာ
တီမြရင် အငြိမ့်ပွဲခင်းလေတိုင်း ဓား
ခုတ်မှု၊ ဓားထုတ်မှု ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ
ရှိနေ၍ လေဘာတီမြရင် အငြိမ့်ပွဲခင်း
ခွင့် ပါမစ်ထုတ်မပေးသင့်ကြောင်းကို
တိုက်ပိုင်ကြီး (အိုင်ပီ)မစ္စတာတင်းနား
ထံသို့ ကျွန်ုပ် ကန့်ကွက်စာတစ်စောင်
တင်ခဲ့သေးသည်။ သို့သော် မအောင်
မြင်ခဲ့။

“လေဘာတီမြရင် အငြိမ့်ပွဲမှာ
ဓားခုတ်မှု၊ ဓားထိုးမှု၊ လူသတ်မှု မဖြစ်
ပွားရအောင် ပုလိပ်အဖွဲ့ကို ပိုပြီးချ
ထားပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် ပွဲခင်းမှာ ကြီး
ကြပ်ရမည်”

ဟု မစ္စတာတင်းနားက အမိန့်
ချ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမှုလိုက်ရာဇဝတ်
အုပ်သာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ထက် ရာထူးကြီး
သူက တာဝန်ပေးတော့လည်း မငြင်း
သာပါ။ ပုလိပ်များစွာထဲမှ ဖျတ်လတ်
ရဲရင့်သော လက်ရွေးစင် ၁၄ ဦးကို
ရွေးချယ်၍ ပွဲခင်းတာဝန်ကို သီးခြား
ပေးရတော့သည်။

လေဘာတီ အငြိမ့်ပွဲခင်းမည်
ညမှာ ၂၅-၁-၁၉၃၀ ည ဖြစ်သော်
ထည်း ၂၃ ရက် ညနေကတည်းက
အချိန်သင့်စီစဉ်ပြီးချက်ကို စေ့စပ်သေ
ချမှ ကြိုက်တတ်သော မျက်နှာဖြူ

အင်္ဂလိပ်လူမျိုး မစ္စတာတင်းနားထံသို့
တင်ပြပေးထားရ၏။

ပွဲခင်းကပြမည့် တည်နေရာမှာ
ရွှေဘိုမြို့ (၃)ရပ်ကွက်၊ ရွှေချက်သို
ဘုရား(အလောင်းဘုရား ဦးအောင်ဇေ
ယျ၏ ချက်သိုရာ)အနီးမှာဖြစ်သည်။

လေဘာတီမြရင်အငြိမ့် ကလေး
တိုင်း ဓားထိုးပွဲ၊ ဓားခုတ်ပွဲ ဖြစ်စမြဲပွဲ
လေဘာတီမြရင်အား ဓားမြရင်ဟု
လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရွှေဘိုက သမုတ်
ထားသည်။ လေဘာတီမြရင်နှင့် ဓား
သည် မိတ်ဆက်သလိုဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်
ရင်လေးလှသည်မှာ အမှန်။

၂၅-၁-၃၀ ည ၉ နာရီ ကျော်
ကျော်၌ အငြိမ့်ပွဲ စ၏။ အပျိုတော်
ထွက်အပြီး တစ်နာရီမျှအကြာဝယ် ..

လေဘာတီမြရင် ထွက်၍ ကပြ
အသုံးတော်ခံတော့သည်။ ကျွန်ုပ်
သည် ပွဲကြိုက်သူဖြစ်သည်။ သီချင်းသီ
ဆိုမှု၊ ပတ္တလားတီးမှု၊ တယောထိုးမှု
နှင့် ဝိယာနီတီးမှုကို ဝါသနာပါ
သလို တီးတတ်၊ ဆိုတတ်၏။ ထို့
ကြောင့် လေဘာတီမြရင်၏ အလှ၊
အကကို မြတ်နိုးနေသည် ကြာပြီ။

ဝါသနာပါ၍လည်း ထိုညက
အငြိမ့်စင်နှင့် အနီးဆုံးနေရာ၌ ပက်
လက်ကုလားထိုင် သုံးလုံးချထားစေပြီး
ပွဲခင်းသို့ ပုလိပ် ၁၄ ယောက်ကို တာ
ဝန်ချထားပေးပြီးသည့်နောက် ကျွန်ုပ်
၏ဇနီး မသန်းမေ၊ သမီး မခင်သောင်း
တို့နှင့်အတူ ထိုင်၍ကြည့်ကြသည်။

အနီသို့ကြည့်၍ မိနစ် ၂၀ မျှ
ကြာကာလ ပုလိပ်တစ်ယောက်က
ကျွန်ုပ်ထံ လာရောက်တိုင်ကြားသည်။

“ရာဇဝတ်အုပ်မင်းခင်ဗျား...
စောင်ခြုံကြီးနဲ့ မသကာစရာ တော
သားငါးယောက် တွေထားပါတယ်
ခင်ဗျ”

ကျွန်ုပ်သည် ချက်ချင်း ထ၍
လိုက်သွား၏။

ပွဲခင်းတွင်း၌ စောင်ခြုံနှင့် လာ
ရောက်၍ ပွဲကြည့်လျှင် ထိုခေတ်က
သတိကြပ်ကြပ်ထားရချေသည်။ ဓား
တွေ၊ မိုနီးတွေကို ငှက်ပြီး ယူလာ
တတ်၏။ ပြီး ရန်ပြီးရန်စရှိသူနှင့် တွေ့
ကြသည့်အခါ ဦးအောင် ခုတ်၍၊ ထိုး၍
လွတ်အောင်ပြေးတတ်ကြလေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စောင်ခြုံ တော
သား ငါးဦးကို တပည့်ပုလိပ်များအား
ရှာစေရာ သုံးဦးထဲမှ ငှက်ကြီးတောင်
ဓားတစ်လက်စီ တွေ့သဖြင့် ထိုသုံးဦး
ကို ဌာနသို့ ကြိုးနှင့်တုပ်၍ ခေါ်သွား
စေပြီး ချုပ်ထားစေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပွဲခင်းသို့ တစ်ပတ်
လှည့်လည်၍စစ်ဆေးပြီးနောက် အငြိမ့်
စင်နှင့် မနီးမဝေး ထောင့်တစ်နေရာမှ
လေဘာတီ၏ ပညာသားပါပါ ကသား
ကဟန်ကို လက်ပိုက်၍ ကြည့်ရှုနေခဲ့
၏။ ထိုစဉ် ညဉ့် ၁၂ နာရီထိုးခါနီး၌
ပွဲခင်း၏ အစွန်အဖျားတွင် ထားရှိ
သော ရွှေဘိုအနီးတစ်ပိုက်ရှိ ချီပါဇေး
တခါနီးရွာ၊ ဥယျာဉ်တော်ရွာ စသည်

စသည် ခွာစဉ်တွေမှ ပွဲကြိုက်သူ တောသူတောင်သားတို့၏ လှည်းများ ဖြတ်ထားရာမှ ...

“ကယ်တော်မူပါ ... ကယ် တော်မူပါ”

ဟု ငယ်သံပါအောင်ထိ ဟစ် လိုက်သံကို ကြားရလျှင် ကြားရချင်း ကျွန်ုပ်လည်း ခြောက်လုံးပြီး အိတ်ထဲ မှ ခြောက်လုံးပြီးကိုထုတ်ကာ အခင်း ဖြစ်ပွားရာသို့ အမြန်ဆုံးပြေးရတော့၏။

“ဟိတ် .. လက်မြှောက်လိုက် စမ်း”

လဲကျနေသူ၏ အပေါ်စီးမှ မိုး၍ အားပါးတရ ခုတ်နေသည့် သျှောင် တစောင်။ အသားမည်းမည်းကြုံတ် ကြုံတ်၊ ဒေါင်ကောင်းကောင်းနှင့် တောသားအား ခြောက်လုံးပြီးဖြင့် ချိန်ထားလိုက်သည်။ ဓားသမားသည် ခြောက်လုံးပြီးကို ဘာမထိချေ။

“ဓားချလိုက်”

“မချဘူး .. ခုတ်သမော့”

ကျွန်ုပ်ကို လှမ်း၍ခုတ်ရန် သူ့ ညာလက်ထဲမှ ငှက်ကြီးတောင်ဓားကြီး ကို လွှဲလိုက်စဉ်တွင် ကျွန်ုပ်၏ ညာ ဘက်လက်ထဲမှ (ငှေ)ပွိုင့်ကိုး ခြောက် လုံးပြီးထိပ်ဝမှ ကျည်တစ်ပွင့်သည် ဆောင့်၍ထွက်သွားပြီး ဓားသမား၏ ညာဘက်ပခုံး ထုတ်ချင်းပေါက်သွား တော့သည်။

ထိုညက ပွဲပျက်ရသည်။

လေဘာတီ မမြရင်လည်း ရွှေ ဘိုမှ ချက်ချင်း ထွက်ခွာ၍သွားရရှာ တော့သည်။

ဓားနှင့်ခုတ်သူမှာ . ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်စာ မိသွားလင့်ကစား မသေ ချေ။ မသေရခြင်းမှာ မသေနိုင်သည့် နေရာကို ရွေး၍ပစ်လိုက်ခြင်းကြောင့်

ပင်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖန် ဓားသမားသည် လွန် စွာ ထွားကျိုင်းသန်ဟာ အားကောင်း လှသူ ဖြစ်၍ကြောင့်လည်း ခံနိုင်ရည် ရှိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သူ့အမည်မှာ ‘ဒေက်ကြီး’ဖြစ်သည်။

ဒေက်ကြီးက ခုတ်လှဲလိုက်သည့် ဆိပ်ခွန်သား ‘ငချစ်ပို’သည်လည်း မသေချေ။ သို့သော် လက်တစ်ဖက် ဖြတ်ပစ်လိုက်ရသည်။

ထိုရာဇဝတ်မှုကို ကျွန်ုပ်ပင် စစ် ဆေးရ၏။ ရွှေဘိုခရိုင်တွင် ဓားခုတ်ပွဲ၊ လူသတ်ပွဲဖြစ်လေတိုင်း အမှုဖြစ်ရခြင်း ဖာစ်ဖြစ်ကို စစ်ကြည့်လိုက်လျှင် မဖြစ် သင့်ပါဘဲလျက် ဖြစ်ပွားရကြောင်းတွေ တွေ့ရ၏။ ဒေါသမထိန်းသိမ်းနိုင်၍ ဖြစ် ရခြင်းက များလှသည်။

ကြည့်လေ ... ထမင်းဓားပွဲ တွင် ငရုတ်သီးထောင်း ဟင်းတစ်ခွက် ချမပေး၍ ယောက္ခမကို ဓားနှင့်ထခုတ် သတ်ပစ်လိုက်မှု၊ ညီအရင်းက ခင်ဗျား ခယ်မ ကျွပ်ယူမယ်ဟု သရော်လိုက် သည်နှင့် ညီအရင်းကို မှိန်းစာကျွေး ပစ်လိုက်မှု။

ထို့အတူ ကတွတ်ပေါက်ကို ခေတ္တပိတ်ထားမိရန်နှင့် ခေါင်းပြတ် အောင် ဖြတ်သတ်ပစ်လိုက်မှုကို ကျူး လွန်လေ့ရှိ၏။

ယခု ဒေက်ကြီးနှင့် ချစ်ပို ဓား ခုတ်မှုသည်လည်း ဘာမဟုတ်တာ ကလေးနှင့် ဖြစ်ကြခြင်းဖြစ်၏။

ယခုဓားပွဲသည် နှမကို မယူလို့ တဲ့လေ။ နှမရင်းကလည်း သူ့ချစ်သူ ကို အသေခုတ်ခိုင်းသတဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့ ဆိပ်ခွန်သားကို ဓားနဲ့ခုတ်ရတာ”

“ကျုပ်နှမ စက်ကြည်နဲ့ ချစ်ပို

ကြိုက်နေကြတယ်။ အဲဒါ ချစ်ပိုက ကျုပ်နှမကို မယူဘူး”

“ဒီတော့”

“ဒီတော့ ကျုပ်နှမက ချစ်ပိုကို ဓားနဲ့ခုတ်သတ်ခိုင်းတယ်”

“အင်း ... ကောင်းကွာ”

မှတ်ချက်။ ။ ဤဓားခုတ်မှုပြီး သည့် နောက်ပိုင်းတွင် လက်တစ်ဖက် ပြတ် ချစ်ပိုသည် ချီပါသူ မစက်ကြည် ကို တကယ်ယူ၍ ပေါင်းဖက်နေကြ ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိရ၏။ ကိုဒေက်ကြီး ချောတော့ ထောင်နန်းစံနေရချေသည်။

“ကမြင်းမ၊ သူပဲ အသတ်ခိုင်း လို့ သတ်ပေးရသေး။ မသေလို့ ကျန် နေတဲ့အကောင်ကို ခုတော့ သူပေါင်း နေပြီ။ တောက် ... ငါ့ကို သက်သက် ကြီး ဒုက္ခပေးတာ”

လူပျိုကြီး ကိုဒေက်ကြီးက စကား ထစ်အထစ်အနှင့် ပွင့်အန်ရှာသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပေသော။ သူ့ခမျာ မသေမပျောက်ပေမယ့် သူ့ညာလက် တစ်ဖက်သည် ကျွန်ုပ်၏ သေနတ် ဒဏ်ကြောင့် မသန်တော့ချေ။

တကယ်တော့ ရာဇဝတ်ကြောင်း မှန်သမျှ မကောင်းကြောင်း၊ လုပ်သူ လည်း တစ်မျိုးမျိုးနှင့် ခံရတတ်ပါ ကြောင်းကို ကိုဒေက်ကြီးအား တရားချ ထား၍ သူ့သိပါလေပြီ။

[ဝန်ခံချက် ။ ။ ၁၉၃၀ ခုနှစ် က စာရေးသူ၏ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးဖေခင် (ရဲဝန်ထောက်၊ အငြိမ်းစား)အင်္ဂလိပ် လို ရေးမှတ်ခဲ့သော နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ပြောက်မြားစွာထဲမှ ရာဇဝတ်မှုတစ်ခု ကို ဆီလျော်အောင် ရေးသား၍ဖော်ပြ လိုက်ရပါသည်။]

■ ရွှေဘိုဘာမထိခင်အောင်

ပြည်သူ့ခရီးသွား အလွယ်များ

(တစ်လင်း၊ တစ်မယား)

ရှေ့နေ မောင်ဝ

မရှိအတူ ရှိအတူ နှစ်ကိုယ်တူ ကြည်ဖြူစွာဖြင့် ဘဝခရီးကို ဖြတ်သန်း လိုကြခြင်းသည် လူတိုင်း၏အိမ်မက် ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်ပေသည်။ ထိုသို့ ယုံကြည်ရင်းက ခုလက်တွင် ယုံကြည်မှု ဖျက်ပွင်းခဲ့ကြသည်လည်းရှိသည်။ မူလ ကတည်းက ဤခရီးကို မြည်းစမ်းခြင်း မျိုးလည်း တချို့တချို့ရှိကြပေမည်။ ယှဉ်သို့ပင်ဖြစ်စေ မောင်ဝတို့ ယောက်ျား နှင့် မိန်းမ လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်း ကြခြင်းသည် ဘာသာရေးကိစ္စလော၊ ယူမှုရေးကိစ္စလော အငြင်းပွားမှုရှိခဲ့သည်။ ဖြေရှင်းခဲ့ကြပြီးဖြစ်သည်။

အိမ်ထောင်သားမွေး ကိစ္စအရေး ထား လူမှုရေးကိစ္စသက်သက်ဖြစ်၏။

မောင်ဝတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုး တို့အတွက် ရှေးထုံးတမ်းအရဆိုလျှင် ဝန်းကျင်နေအိမ်တို့က အသိအမှတ်ပြု ကြလျှင် လင်မယားအရာမြောက်ပေ သည်။ ဤသည်ကိုပင်လျှင် ဒီဘက် ခေတ်ရောက်လာသည့်အခါမှ တရားရုံး တွင် မောင်နှံစုံတွဲတို့ အသိသက်သေစုံ စွာနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးကြသည်။ မှတ် တမ်းတစ်ဇာတ်ပုံရှိကြသည်။ တကယ် တော့ ထိုသို့ပြုလုပ်ကြခြင်းသည် လင် မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြရန် ပဋိညာဉ်ပြုကြခြင်းဖြစ်သည်။ ပဋိညာဉ် ဥပဒေသဘောအရဖြစ်သည်။ ဤသို့ တရားရုံးသို့ လာရောက် လက်ထပ်စာ ချုပ် ပြုလုပ်ကြသည့် စုံတွဲတစ်တွဲ

အကြောင်း သတိရမိသေး၏။

လွန်ခဲ့သော နှစ် ၂၀ ဝန်းကျင်က ဖြစ်သည်။ မိခင်နှစ်ဦးနှင့် သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့ တရားရုံးရှေ့တွင် မောင်ဝ နှင့် ပက်ပင်ဆုံရပေသည်။ ထိုစုံတွဲကို လက်ထပ်ပေးရန် တာဝန်ယူထားသော တရားခွင့်အရေးလည်းပါ၏။ တရားခွင့် အရေးက မောင်ဝထံ အမောတကော အကူအညီတောင်းသည် အသက်မပြည့် တဲ့ သတို့သမီးမို့ တရားသူကြီးက လက်မှတ်မထိုးပေးနိုင်ဟု ပြင်းဆိုသည်။ မောင်ဝ သတို့သမီးဘက် တစ်ချက် ကြည့်၏။ လူလုံးလူထည်က ခပ်သေး သေး၊ ပုပုပုပုပုပု။ မောင်ဝအနီးရှိ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်၌ တွေ့ဆုံရန် လက်ခံ

လိုက်သည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် မောင်နှမဖက်မိဘများ သတို့သား၊ သတို့သမီးတို့ကို သီလိုပေါက်ရှာ မေးမြန်းစပ်စု၏။ တရားသူကြီးက သတို့သမီးအသက် ၁၈ နှစ်ပြည့်သေး၍ ၎င်းတို့တင်သွင်းသော လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်မထိုးပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ နိုင်ငံသားကတ်ယူကြည့်၏။ ၁၈ နှစ်ပြည့်ရန် ရက်ပိုင်းလိုနေ၏။ ၁၈ နှစ်ပြည့်နိုင်ငံသားကတ်ပင် မလဲရသေး။

တရားသူကြီးက ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေအရ ၁၈ နှစ် မပြည့်သေး၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခွင့်မရှိကြောင်းဖြင့် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင် နှမအစ်မချက်အရ နှစ်ဖက်မိဘများက သဘောတူကြသည်။ မိန်းကလေးအိမ်ခံစား အလုပ်တာဝန်အရ နယ်မြို့သို့ပြောင်းရမည်ဖြစ်၍ သမီးအား စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ရသည်။ မောင်ဝ အကဲခတ်ကြည့်၏။ နှစ်ဖက်လုံးက ကြွယ်ကြွယ်ဝဝမဟုတ်ကြ။ ထိုနေ့က တရားရုံးအနီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲတွင် ကုသင့်သမီး မောင်ဝရှင်း၏။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ကော်ဖီဖပ် ၁၅ ထုပ်နှင့် ကိတ်မုန့်တစ်ထုပ် ဝယ်သွားကြရန်နား၏။ အိမ်နီးချင်းတို့အားစိတ်၍ ညှဉ်းခံစေ၏။ ဆယ်အိမ်မှူး ရာအိမ်မှူးတို့ကို ချန်မထားမိရန်လည်း ပုဂံရ၏။ တရားခွင့်စာရေးလေသည် ကျွန်တော်ပြောသမျှကို ငေးမောနားထောင်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှ အလုံးကုသွားဟန်တူသည်။ ကြီးပြင်းအတွက် စိတ်အေးသည်သဘော။

မောင်ဝ ဤစာကို ဦးတည်စီ

ခြင်းသည် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သော ဥပဒေသုံးရပ်ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၂၆.၈.၂၀၁၅ ရက်စွဲဖြင့် “ကိုးကွယ်ရာဘာသာ ကူးပြောင်းခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေ” ထိုနေ့ရက်၌ပင် “မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေ” (၃၁.၈.၂၀၁၅) ရက်စွဲဖြင့် “တစ်လင်တစ်မယားစနစ် ကျင့်သုံးခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေ”တို့ကို နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာ၌ တွေ့မြင်ရသည်။ မောင်ဝ စိတ်ဝင်စားဆုံးကား “တစ်လင်တစ်မယားစနစ် ကျင့်သုံးခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေ” ဖြစ်ပေသည်။

မောင်ဝ ကြိတ်ပြီး ငွေများစုခဲ့သည်မှာ ကာလအတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ရည်မှန်းချက်မပြည့်နိုင်သေး။ ကုန်ဈေးနှုန်းတို့ကသာ တစ်ရပ်ရပ် တက်သွားသည်။ ဘေးလူကြားလျှင် မောင်ဝကို ဟားတိုက်ကြပေလိမ့်မည်။ သို့တိုင် မောင်ဝ မပြောဘဲလည်းမနေနိုင်။ ပြောလိုက်ရမှသာ ရင်ချောင်သွားပေမည်။ လူရွှင်တော်တွေစကား ဝှားသုံးရလျှင် ရှက်လည်းရှက်၏။ မရှက်လည်းမရှက်ပါဘူးဟုသာ ဆိုရပေတော့မည်။

စာရေးဆရာမင်းလူ၏ စကားနှင့် ဆိုရလျှင် အိမ်သူသက်ထားကား အဖျိုဘဝက ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ပြောစရာမရှိ။ ခါးသေးရင်နီ၊ ရှေ့ကကြည့်လည်း ယဉ်၏။ နောက်ကကြည့်လည်းယဉ်၏။ ယခုအခါ အသက်အရွယ်အရ ကျဉ်းသောအိမ်သည်လည်းကောင်း၊ ကားသောတင်သည်လည်းကောင်း အနိစ္စ သို့တိုင် မောင်ဝရင်ထဲ အရှိအတိုင်းဆိုရလျှင် ထည်ပင်အထိ စောင်မြဲထားပါက လှ

ဆဲ လှဆဲပါတည်။

မြန်မာစကားပုံလား။ ဆိုရိုးလား။ ရိုသည်မဟုတ်ပါဘူး။ အသက်ကြီးလာသည်နှင့် အနုကြီးကကြသည်။ မောင်ဝ အမျိုးမျိုးစဉ်းစား၏။ တတိယအရွယ်နှင့် ဒုတိယဝေဒနာသင့်မသင့် ချင့်ချိန်၏။ ငန်းမယားတစ်ဦး တရားဝင်ထားရှိလျှင် လိုအပ်သော အခြားသင့်ရာရာတို့လည်း ပြည့်စုံစွာထားပေးသင့်သည်ဟု ယူဆ၏။ နှစ်ကိုယ်တူ တဲအိုပျက်နေရမည့် အရွယ်မဟုတ်တော့။ သို့ကြောင့်... မောင်ဝ စီးပွားဥစ္စာအရင်ရှာ၏။ နောက်ယူမည့် မယားအရာထားမည့်သူကို မရှာအားပေ။ ထိုကာလအတွင်း ဤဥပဒေက ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ချေပြီ။

သတင်းစာထဲတွင် ခေါင်းနှစ်၍ ဥပဒေရည်ရွယ်ချက်များကိုဖတ်၏။ ရည်ရွယ်ချက်ပေါင်း လေးခုတောင် ပါရှိသည်။ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သစ္စာရှိစွာ ဖြင့် သာယာချမ်းမြေ့သည့်အိမ်ထောင်တည်ဆောက်နိုင်စေရန်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးမူခင်းများ၊ တားဆီးနိုင်စေရန်ဆိုသော ရည်ရွယ်ချက်များကို ဖတ်ရှုယင်း မောင်ဝ စိတ်နိုးနိုးချလိုက်သည်။ မည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ တည်ဆောက်ပြီးသည့် အိမ်ထောင်ရေးကို အပျက်စီးမခံနိုင်။

စုဆောင်းထားသမျှ ငွေများအား လုံးကိုလည်း မောင်ဝ အိုနာစာ ရန်ပုံငွေများအဖြစ် စာရင်းခေါင်းစဉ်ပြောင်းလဲထားရှိလိုက်ပါသတည်း။

ရှေ့နေမောင်

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

မယ်မြတစ်ယောက် ခြံဝင်း အတွင်း အမှိုက်လုံးနေစဉ် ခြံပြင်မှ -
“ဖိုးကျော်ရေ...မယ်မြရေ... ဘယ်သွားနေကြလဲဟာ။ ဒီမှာလည်း နွားတစ်ကောင်ချည်ထားလို့၊ ဝယ်လာ ပြန်တူတယ်”

ပြောလည်းပြော ခြံဝင်းအတွင်း သို့ ကိုခိုင်ဝင်လာသည်။

အိမ်ဘေးမှ မယ်မြထွက်လာပြီး

“ဪ...လာလာ ကိုခိုင်ရေ ကျုပ်ရှိပါတယ်တော်။ အဲဒီနွား မနေ့က ရှင်သူငယ်ချင်းဝယ်လာတာ။ မလှဘူး လား။ ရှေးလည်းတော်တယ်ဟေ့”

“အသွေးအရောင်က မဆိုးပါဘူး လေ။ နေဦး ငါ သေသေချာချာကြည့် လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နွားအား ရှေ့ နောက်ဝဲယာ လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး -

“ဟားဟား... နင့်ယောက်ျား အတော်ညံ့သွားပြီ။ နွားမှာ ရှမ်းဗွေပါ တာ သူမတွေကနဲ့တူတယ်။ ရှမ်းဗွေက သိပ်ခိုက်တာမယ်မြ။ ကဲ...ငါလည်း

ပြန်မယ်။ လာရင်ပြောလိုက်။ ပထာနဲ့ နွားကိုပြန်ရောင်းလို့၊ ငါ့မှာတယ်ပြော။ ပြောဖြစ်အောင်ပြောလိုက်နော်။ သွားပြီ မယ်မြရေ”

ကိုခိုင်ထွက်သွားပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ညက်ခန့်တွင် ကိုဖိုးကျော် ရွာထဲမှပြန် လာသည်။ အိမ်ရှေ့ရောက်သည်နှင့် မယ်မြ ငိုလှည်းငို၊ စိတ်ဆိုးလျက် လင် တော်မောင်အား -

“ဘယ်နဲ့ ကိုဖိုးကျော်၊ ကိုခိုင်က ခုနပ် ပြောသွားတယ်။ တော် ဝယ်လာ တဲ့နွားက ခိုက်တတ်တယ်။ သူ့ကြည့် လိုက်တော့ နွားက ရှမ်းဗွေပါတယ်တဲ့။ အိမ်မှာမထားနဲ့ အမြန်ရောင်းလို့ မှာ သွားတယ်။ တော် စဉ်းစားကြည့်လေ။ ကျုပ်ကိုခိုက်အောင် တော်ဝယ်လာတာ လား။ တော် ကျုပ်ကို မုန်းနေပြီလား လူမခိုက်ရင် စီးပွားပျက်မယ်လို့ ပြော သွားတယ်။ တော့ကိုလည်း လှောင်ပြီး ရယ်သွားတယ်တော့”

ကိုဖိုးကျော်လည်း မယ်မြအား အတန်ကြာစိုက်ကြည့်ပြီး ရိုးသားသည့်

ဝနီသည်မယ်မြ၏ လက်ကိုဆုပ်ကိုင်၍

“မယ်မြရေ...ဝငိုပါနဲ့တော့။ နွား ဝယ်တာလည်းမှန်ပါတယ်။ တို့စီးပွား ရေးလည်း မထိခိုက်ပါဘူး။ လူလည်း မသေပါဘူး။ စီးပွားတောင်တက်ဦးမှာပါ မယ်မြရေ”

“ဘာ...ဘယ်လို ကိုဖိုးကျော်။ ဒီရှမ်းဗွေပါတဲ့နွားကြီးက အကျိုးပေးမယ် မခိုက်ဘူးဟုတ်လား။ ဟုတ်မှလည်းလုပ် ပါ။ တော် မဖြစ်ဘဲ ကျွန်ကလေးတွေ ထိနေပါဦးမယ် ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီမယ် မယ်မြ မှတ်ထား။ မင်း လင်က မဟုတ်တာမပြောဘူး။ မောင် ခိုင်ပြောတဲ့ ရှမ်းဗွေက မသေမချင်းမှတ် ထား ရှမ်းဗွေဆိုတာ ငါဝယ်လာတဲ့နွား ကြီးက အထိခြစ်လို့ ရွှေဇန်ပါတာကို မောင်ခိုင်ကပြောတာ သိပြီလားမယ်မြ”

“ဪ... သိပြီ သိပြီ ရှမ်းဗွေ ဆိုတာ ရွှေဇန်”

သန်လျင်မောင်ကျောက်ခဲ

ကျေးဇူးတင်

ကျေးဇူးတင်အောင်

ဘာသာပြန်နည်း အသွယ်သွယ်

ဆွေမြင့်

တစ်ခေတ်တစ်ခါက မြန်မာနိုင်ငံတွင် တစ်ပါတီ၊ တစ်ဝါဒ၊ တစ်အာဏာရှင်အစိုးရ အုပ်ချုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုကာလ၌ မည်သည့်ဆိုရှယ်လစ်နှင့်မှ မတူ။ တစ်မှုထူးခြားသော မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ်လမ်းစဉ်ဟူသော ဝါဒသဘောတရားကို တီထွင်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့သော ပါတီ၏ လမ်းစဉ်သဘောတရားကို တာဝန်ရှိသူတို့က တိုင်းသူပြည်သားတို့ နားလည်သဘောပေါက်ကြစေရန် နိုင်ငံနှင့်အဝန်း လှည်းနေလှေအောင်း မြင်းတောင်းပါမကျန်ရအောင် စေလွှတ်၍ ရှင်းလင်းခိုင်းခဲ့သည်။

ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိ၏ အထက်(အဆင့်မြင့်)အရာရှိဖြစ်သူ စီနီယာအော်ဖစ်ဆာနှင့်အတူ မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း တိုင်းရင်းသားများနေထိုင်ရာ (အလွန်တရာ ဝေးလံသီခေါင်သော) ကျေးလက်နေပုဒ်များသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ရဖူးပါသည်။

ကျွန်ုပ် ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိနှင့်အတူ ထိုအသစ်တိုင်းရင်းသားတစ်ဦးတို့လည်း (ဘာသာပြန်အဖြစ်) ခေါ်ခဲ့ရသည်။ ထိုတိုင်းရင်းသားသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ဌာနတွင် အမှုထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုစာမက ကြာခဲ့ပါလေပြီ။ ထို့ကြောင့် သူ၏ မူလတိုင်းရင်းသား

ဘာသာစကားနည်းမှ မြန်မာဘာသာစကားကိုလည်း (ရေရေလည်လည်) နှိုးလိုမျှ ရေလိုနောက်နိုင်သော အဆင့်သို့ပင် ရောက်ရှိနေလေပြီဟု ဆိုရပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိ တိုင်းရင်းသားစကားပြန်တစ်ဦး စသည်ဖြင့် သုံးဦးသားတို့သည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း ကျေးရွာနေပုဒ်တစ်ခုပြီးတစ်ခုသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကားလမ်းမပေါက်သောဒေသများသို့ လှည်းနှင့်တစ်မျိုး၊ ကားစီး၍ တစ်သွယ်၊ ခြေလျင်တစ်ဖုံ ပင်ပန်းကြီးစွာ သွားခဲ့ကြရသည်။

အချို့သော တိုင်းရင်းသားကျေးရွာဟူသည် စုစုပေါင်း အိမ်ခြေဟူ၍ ဆယ်အိမ်မျှသာရှိသည်။ ထိုရွာတွင် တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်မှာလည်း တစ်ခေါ်သာသာမျှ ကွာလှမ်းသည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သုံးယောက်သားသည် အထက်မှပေးအပ်သော တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာထမ်းဆောင်ရန် ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိသည် ရောက်လေရာ နေပုဒ်များတွင် တွေ့ရှိသမျှ တိုင်းရင်းသား ရွာသူ၊ ရွာသားများကို ဆင့်ခေါ်စေပြီးလျှင် ခြေခင်း

လက် ခင်းသာယာမည့် စမ်းချောင်းလေးနံဘေးဖြစ်စေ၊ အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်း သစ်ပင်ရိပ်များတွင်ဖြစ်စေ အလျဉ်းသင့်သလို မြေထုကမ္မလာအခင်းတွင် လွတ်လပ်စွာ ထိုင်ကြစေသည်။

အထက်အရာရှိသည် စကားပြန်မည့်တိုင်းရင်းသားကို သူ၏လက်ဝဲဘက်တွင် နေရာယူစေပြီး ကျွန်ုပ်(ကဲ့သို့သော အပါးတော်မြဲ)ကို သူ့လက်ယာဘက်တွင်ထားကာ တတ်သမျှမှတ်သမျှ လမ်းစဉ်သဘောတရားများကို ကျကျနန စေတနာစလှပဖြင့် ဟောလေတော့သည်။

သူ၏ ဟောပြုရှင်းလင်းခြင်းမှာ အချိန်အားဖြင့် နာရီဝက်သာသာမျှကြာသောအခါ ခေတ္တနားသည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် ဘာသာပြန်ရန် တာဝန်ကို ထားသော တိုင်းရင်းသားလူရွယ်၏ အလှည့်ဖြစ်သည်။ ထိုသူက အထက်အရာရှိ ဟောပြောခဲ့သမျှကို မှတ်မိသမျှ အကျဉ်းချုံး၍ တိုင်းရင်းသားဘာသာစကားဖြင့် ဘာသာပြန်သည်ဟု ယူဆထင်မြင်ဖွယ်ရာဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အထက်အရာရှိ ဟောပြောသော အကြောင်းအရာများကို မိနစ်အနည်းငယ်မျှနှင့် ပြန်ဆိုပြီးစီးသွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် အထက်အရာရှိက နာရီဝက်ခန့် ဟောပြောလိုက် ပိုင်းရင်း

သာသာသာပြန်က နှစ်မိနစ်၊ သုံးမိနစ်မျှ ဖြင့် ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက် စုစုပေါင်းနှစ် နာရီမျှ ဟောပြောခြင်းပြီးဆုံးသွားသည်။

ထူးထူးခြားခြား ကျွန်ုပ်သတိပြုမိ သည်မှာ တိုင်းရင်းသား ဘာသာပြန် သောအလှည့် ပြီးဆုံးတိုင်း နားထောင် သူတိုင်းရင်းသား ပရိသတ်က အားရပါး ရ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ဩဘာပေး ကြလေ့ရှိသည်။

ဟောပြောပွဲပြီးဆုံး၍ စားသောက် ပြီး အပန်းဖြေကြသော အချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဘဝင်မကျသော အချက် နှင့်ပတ်သက်၍ ဘာသာပြန်သည် တိုင်း ရင်းသားကို ဆိတ်ကွယ်ရာသို့ခေါ်၍ တီး တိုးမေးမြန်းသည်။

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ငါမေးစရာ ရှိတယ်။ မှန်မှန်ပြောနော်”

သူ၏ အသွင်သဏ္ဌာန်မှာ မလုံ မလဲဖြစ်နေပုံရသည်။ သို့ရာတွင် သူက ကျေနပ်ဆဲ၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ငါတို့အရာရှိ ဟောပြောတာက နာရီဝက်သာသာလောက်ကြာတယ်။ ဒါ ပေမယ့် မင်းရှင်းပြလိုက်တော့ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်နဲ့ ပြီးသွားတယ်။ နောက်ပြီး မင်းပြောတဲ့စကားတစ်ခွန်းနဲ့ တစ်ခွန်း လည်း တူနေတယ်။ သူတို့အားလုံး ဩ ဘာပေးကြတယ်။ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဆရာ အရာရှိကို ပြန်မပြောဘူး လို့ ကတိပေးပါ”

သူအနေနှင့် “မလုံသည်အိုး ဘုတ်ရိုးရံနှင့်အာ” ဖြစ်သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော်က သူ့ကို ခေါင်းညိတ်၍ ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီလောက်အရှည် ကြီးကို ဘာသာပြန်ဖို့ မမှတ်မိနိုင်ပါဘူး

ဆရာ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်က ဒီလို ပြောပါတယ်။ ‘ငါပြောတာပြီးသွားတဲ့ အခါ နင်တို့အားလုံး လက်ခုပ်တီးကြပါ’ လို့ ပြောလိုက်တာပါ။ ဒါကြောင့် သူတို့ က နားမလည်ကြသော်လည်း လက် ခုပ်ဩဘာတော့ တီးတတ်ကြပါတယ် ဆရာ”

ဟူ၍ ဖြစ်ပါသတည်း။ လွန်လေ ပြီးသော ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုမျှသာ။

ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။ သူတို့ နိုင်ငံမှ ဘာသာပြန်သူ ကိုလူလယ် အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမေရိကန် နိုင်ငံ တက္ကဆက်ဘယ်တိုက်ကို တစ် ကိုယ်တော်လူဆိုးက ဝင်ရောက်စီးနင်း ၍ ဒေါ်လာများကို တိုက်ယူသွားသည်။ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ထိုမဟာမိတ်ကန် လူဆိုးကို ဈေးလမ်းပေါ်တွင်တွေ့သော အမေရိကန်ရဲအရာရှိက သေနတ်နှင့်ချီ၍ မေးမြန်းသည်။

သို့ရာတွင် အမေရိကန်ရဲအရာရှိ က စပိန်စကားမတတ်၊ လူဆိုးကလည်း အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ပါချေ။ ထို့ ကြောင့် သူတို့အနီးမှ ဖြတ်သွားသော မဟာမိတ်ကန်လူဆိုးတစ်ယောက်ကို စကား ပြန်အဖြစ် အသုံးပြုရသည်။ ရဲအရာ ရှိက စေခိုင်းသည်။

“သူ့နာမည် မန်ညူယပ်ဂွန်ဇေး ဟုတ်သလားလို့ မေးကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သူ့နာမည် မန် ညူယပ်ဂွန်ဇေး ဖြစ်ပါသတဲ့”

စကားပြန်က လူဆိုးကို စပိန် စကားဖြင့်မေးပြီး အမေရိကန် ရဲအရာရှိ ကို အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ဘာသာပြန်ပေး လိုက်သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်တုန်း

က တက္ကဆက်ဘယ်တိုက်ထဲကိုရောက် ခဲ့သေးလားလို့မေးပြီး သူ့ပြစ်မှုကျူးလွန် ခဲ့တာကို စနစ်မလား မေးကြည့်ပါဦး”

“ဟုတ်ပါသတဲ့။ ဘယ်တိုက်ကို သူ တစ်ကိုယ်တော်စားပြ တိုက်ခဲ့ပါ သတဲ့”

ထိုအခါ အမေရိကန် ရဲအရာရှိ က သေနတ်ဖြင့် လူဆိုး၏ရင်အုံကို ထိုး ချိန်လျက် -

“ကောင်းပြီ အဲဒီတိုက်ရာပါ ဒေါ် လာတွေကို ဘယ်မှာဖွက်ထားသလဲ။ မြန်မြန်ပြောခိုင်းစမ်း။ မပြောရင် အခု ချက်ချင်း သေနတ်မောင်းဖြုတ်လိုက် တော့မယ်လို့”

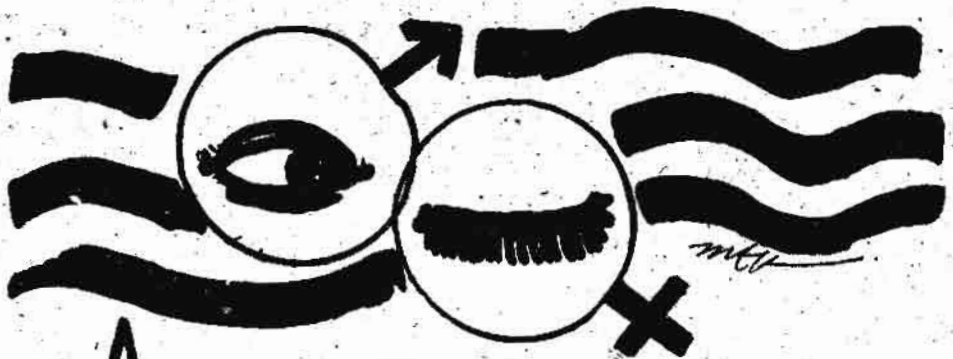
ရဲအရာရှိ ပြောခိုင်းသည့်အတိုင်း စကားပြန်က လူဆိုးကိုမေးသည်။ လူ ဆိုး၏မျက်နှာပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက် ကြီးများ ကျလာသည်။ ထိုလူဆိုးက စပိန်စကားဖြင့် -

“ကျွန်တော့်ကို မသတ်ပါနဲ့။ ကျွန် တော့်ဇနီးနဲ့ သားသမီးလေးယောက်ရှိပါ တယ်။ ဒေါ်လာတွေအားလုံးကို ကျွန် တော့်အိမ်နောက်က ရေတွင်းပျက်ကြီး ထဲမှာ ဖွက်ထားပါတယ်”

ဟူ၍ တုန်တုန်ယင်ယင် ပြော သည်။ ထိုအခါ စကားပြန်က ရဲအရာရှိ အား အောက်ပါအတိုင်း အင်္ဂလိပ်စကား ဖြင့် ဘာသာပြန်လိုက်လေသည်။

“သူက ရဲအရာရှိကို မကြောက် ဘူးတဲ့။ သူ့ကို သေအောင်မပစ်ရဲဘူး။ အလကားသက်သက် အာကျယ်နေတာ တဲ့။ သတ္တိရှိရင် အခုချက်ချင်း ပစ်လိုက် စမ်းတ”

ဆွေမြင့်

ဒါကတော့လေ ...

မင်းသူကျော်

ကိုတင်ဝင်းနှင့် မသန်းနုတို့က ညားခါစလင်မယား။

မသန်းနုအဖို့ ကိုတင်ဝင်း၏ အကျင့်ကို မသိ၍ ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ သိ များသိပါက စိတ်ကူးထဲဝင် ထည့်မည် မဟုတ်။

သို့ဆိုလျှင် မသန်းနု စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြစ်နေရသည့် ကိုတင်ဝင်း၏ အကျင့်ကား အဘယ်နည်း။

မင်္ဂလာဦးညကတည်းက အိပ်ရာ ဝင်ပြီးနောက်နှင့် ကိုတင်ဝင်း၏ ဖင်စအို သည် နံလျှာခင်တပ်ထားသည့်အလား "တတီတီ တတီတီ" နှင့် နာရီမခြား အသံ မျိုးစုံ ထုတ်လွှင့်နေတာသည်။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက်စားသောနေ့တွင် လေလည် သည့် အနံ့က အဆိုးရွားကြီးမဟုတ် သော်လည်း တညင်းသီးတို့၊ တဲဥတို့၊ သားငါးတို့စားသည့် နေ့မျိုးဆိုလျှင်တော့ ကိုတင်ဝင်း၏ လေလည်ခြင်းတိုက်ပွဲ၌ မသန်းနုမဟုတ် အိပ်မပျော်နိုင်လောက် အောင် ဖြေမနိုင် ဧရာဝတီပုံ မိုင်ပွဲတို့ သစ်ခဲရသည့်သာတည်း။

တစ်နေ့မှာတော့ မသန်းနုတစ်

ယောက် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ရှိစိခင်နှင်းတို့အိမ်သို့ အလည်သွားခဲ့ရာ မှ ရှိစိခင်နှင်းက သားခွဲပြီဖြစ်သော ကြောင်ထီးကလေး တစ်ကောင်ကို တိရစ္ဆာန်ချစ်သော မသန်းနုအား လက် ဆောင်အဖြစ် ပေးလိုက်သည်။

ကြောင်ထီးကလေးကား လှတ ပတာ။ အမွေးတွေက ရွှေအိုရောင်သန်း နေသည်။ သည့်အတွက် ချစ်စနိုးဖြင့် မင်းသားနေတို့ကို အားကျမခံ "ရွှေတို့" ဟု အမည်သညာပေးခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ကြောင်ထီးကလေးရွှေတို့ လည်း မပျော်လင့်ဘဲ သခင်သစ် မသန်း နု၏ဆောင်ရွက် လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ ကိုတင်ဝင်းကား တိရစ္ဆာန်ချစ်တတ်သူ မဟုတ်သည့်အတွက် မသန်းနုအချစ် တော် ရွှေတို့အပေါ်၌ တကယ့်ကို ဘာ သိတာသား၊ ရွှေတို့အဖို့ အိမ်ရောက် သည့်ညမှာပင် သခင်မတို့လင်မယား၏ ခုတင်ပေါ်သို့ တက်အိပ်လေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့ မသန်းနုအဖို့ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်သွားလေရော

သလားဟု ထင်မှတ်လိုက်သည်။

အကြောင်းမူကား ထိုညတစ်ည လုံး ကိုတင်ဝင်းထံမှ မည်သည့်လေ လည်သံမျှ ထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် ပါတည်း။ ထိုအကြောင်းကို ခင်ပွန်းသည် ကိုတင်ဝင်းအား ပြန်ပြောပြတော့

"အေး...ဒါဟာ သိပ်တော့လည်း မထူးဆန်းပါဘူးကွာ"

"အို...ဘာလို့ မထူးဆန်းရမှာ လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး။ ရှင် ခါတိုင်း သည် လိုမဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့ညကစပြီး ထူး နေတယ်။ ရှင့်ခဏ်က ဘာသံမှမကြားရ သလို ဘာအနံ့မှလည်းမရဘူး မင်္ဂလာ ပါတော်"

"ဪ...မင်းကသာ မင်္ဂလာ ဖြစ်နေ။ ငါ့မှာတော့ လေလည်မယ်လုပ် လိုက်တိုင်း မင်းကြောင်က ငါ့တင်ပါးကို လက်သည့်နဲ့ ကုတ်တယ်လေ"

"အဲတော့...ဟီဟီ"

မင်းသူကျော်

ဝိဇ္ဇာဗျူဟာနှင့် နန်းတော်ကြီး

< နိုင်ငံခြားတာဝန်သိပ္ပံ >

ဝိညာဉ်ဖြန်စိန်ပွင့်

နန်းထိုက်စိုး (နိုင်ငံခြားဘာသာသိပ္ပံ)

တစ်မနက်ခင်း မိုးတွေ မိုင်းဆုံ မှောင်ဝေနေစဉ် ...

ဤမြို့ကလေး၏ မြစ်ကမ်းနဖူး သမ္ဗန်ဆိပ်ခံ တံတားလေးပေါ်သို့ အရပ်ရှည်သွယ်သွယ်နှင့် အဒေါ်ကြီး တစ်ဦး လှမ်းဆင်းလာသည်ကို မြင်ရ သည်။ အဒေါ်ကြီးက တစ်ပတ်လျှံ ဆံထုံးနှင့် စံပယ်ပန်းတွေ ဝေနေ အောင်ပန်ထားပြီး၊ မျက်နှာပေါ်မှာ အရေးအကြောင်းအပြိုင်းပြိုင်း ထနေ သည်ကြားမှ သနပ်ခါးတွေကို ဖုန်နေ အောင် လူးထားသည်။

ပြီးတော့ အရွယ်နှင့်မလိုက်စွာ

ပုလဲနားကပ်ကြီးကို ပန်ထားပြီး နှုတ် ခမ်းနီကို ခဲနေအောင် ဆိုးထားလိုက် သေးသည်။ ထာဘီက ချိတ်ထုတ် အဝါ ရောင်နှင့် ဝိုးပျော့အဖြူ လက်ရှည် အင်္ကျီပွကို ဝတ်ထားလျက် ပုသိမ်ထီး အနီရဲရဲကြီးကို ဆောင်းလာသည်။ ကတ္တီပါခုံမြင့်ဖိနပ်ကို စီးထားပြီး ဆိပ် ခံတံတားပေါ် လျှောက်လာသည်။

တံတားပေါ်မှာလည်း သူမ တစ် ယောက်တည်း မည်သူမျှမရှိ။ သမ္ဗန် များလည်း တစ်စီးတလေမျှ မရှိ။ ခြောက်ကပ်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထို စဉ် မိုးမှောင်ထဲတွင် မြစ်ညာဘက်ဆီ

မှ သမ္ဗန်တစ်စင်းက ရေစန်မျှောပြီး တံတားအနီး တဖြည်းဖြည်း လှော် ခတ်လာသည်။ ယင်းအချိန်တွင် မိုးက ဖွဲဖွဲလေး ရွာသွန်းနေသည်။

“ဟေ့ ... သမ္ဗန်၊ ဟိုရှေ့က လာနေတဲ့ သမ္ဗန်၊ လာစမ်း ဟေ့... ဒီကိုလာခဲ့စမ်း”

ရေပေါင် ဘောတံတားလေး ပေါ်မှ ပုသိမ်ထီးနီနီနှင့် အဒေါ်ကြီးက အသံကျယ်ကျယ်၊ ခပ်ကြမ်းကြမ်း၊ ခပ် စွာစွာ အမိန့်ပေးပြီး သမ္ဗန်လေးကို လှမ်းခေါ်သည်။ မိုးသံ၊ လေသံ၊ လှိုင်း သံတွေနှင့်ပွဲ သမ္ဗန်ဆရာက ရုတ်တ

ရက် မကြားလိုက်ဟန်တူ၏။

ရေပေါင်ထက်က ချိတ်ထဘီ ဝါနှင့် အဒေါ်ကြီး စိတ်တိုသွားသည်။ အသံစူးစူးအက်အက်ကြီးနှင့် ကုန်း အော်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... နားထိုင်း၊ သမ္ဗန်စုတ်၊ ဒီလောက်ခေါ်တာ နင်မကြားဘူးလား။ ဒီကို မြန်မြန်ကပ်ခဲ့စမ်း။ ဟဲ့ ... သမ္ဗန် ... သမ္ဗန်”

အဒေါ်ကြီး ခြေဆောင်လက် မြှောက်ပြီး ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးဖြင့် အသံကုန်ဟစ်တော့သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ သမ္ဗန်ကူးတို့ သမား အာရုံထဲသို့ အဒေါ်ကြီး၏ ဒေါသလှိုင်းတွေ ရိုက်ခတ်သွား၏။ သမ္ဗန်ဆရာ သူကူးတို့ငှက်လေးကို ဘောတံတားအိုလေးဆီ အရှိန်ထိန်းပြီး တရွေ့ရွေ့ လှော်ခတ် ချဉ်းကပ်လာခဲ့ သည်။

မိုးမွန်မွန်ထဲမှ အဒေါ်ကြီး ရှေ့ နားဆီ သမ္ဗန်က ဝင်ကပ်လာသည်။ လှိုင်းထနေသဖြင့် သမ္ဗန်က နိမ့်ချည်၊ မြင့်ချည် လှုပ်ခါနေသည်။

“အမေကြီး ... ဘယ်သွားမလို့ တုံး။ ဟိုတက်ကမ်းလား၊ ကမ်းယံကုန်း ကိုပြန်မလို့လား။ မိုးတွေလေတွေနဲ့”

သမ္ဗန်ဆရာက အဒေါ်ကြီး ကို လှမ်းမော့ကြည့်ပြီး စေတနာဖြင့် မေး လိုက်သည်။ သို့သော် အဒေါ်ကြီးဆီ မှ ရေ့ဖွက်သွားသံတွေ လွင့်ထွက်လာ သည်။

“ဟင် ... မိုးတွေ လေတွေနဲ့ ကော နင့်အပူလားဟဲ့ ကန်းမသားရဲ့။ လျှာရှည်လိုက်ဟာ။ ကမ်းယံကုန်းကို သွားမလို့မဟုတ်ဘူးဟဲ့။ နင့်အမေလင် နေတဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်းကို သွားမလို့”

အဒေါ်ကြီး၏နှုတ်က အယုတ္တ၊ အနတ္တတွေ မိုးမွန်သွားတော့သည်။

“ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့”

“ဘာစေတနာလဲ၊ ဘာစေတ နာလဲ။ နင့်အမေလင် စေတနာတွေ လား။ သွား ... သွား။ နင့်သမ္ဗန်စုတ် လည်း ငါမစီးချင်ဘူး။ နင့်ရုပ်ကလည်း စုတ်ချွန်းချွန်း၊ ပိန်ချပ်ချပ်နဲ့ ငါးဖောင် ရိုးရုပ် ပေါက်နေတာပဲ။ တော်ပြီ ... မစီးတော့ဘူး။ ဒီပုံစံနဲ့ ဟိုဘက်ကမ်း ရောက်အောင်တောင် လှော်နိုင်မယ့်ပုံ မဟုတ်ပါဘူး။ သင်္ချိုင်းကုန်း မြန်မြန် ရောက်မယ့်ရုပ်။ သွားတော့ သွားတော့ ငါ့ရှေ့က မသား ... တယ် ငါလေ”

အလွန်ကြမ်းတမ်း ရိုင်းပျသည့် အသုံးအနှုန်းတွေဖြင့် ကူးတို့သမ္ဗန် ဆရာကို အဒေါ်ကြီးက အကြောင်းမဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဆဲပါလေသည်။

“ဟာ ... ဘယ်လို အဘွားကြီး လဲ မသိဘူး၊ ရိုင်းလိုက်တာ”

သမ္ဗန်ဆရာမချာ သူ့စေငါနာ ကို အစော်ကားခံလိုက်ရသဖြင့် ကျပြီး တိုသွား၏။ မိုးတွေ လေတွေထဲမှာ မောမောပန်းပန်းနှင့် သူ့လှမ်းမော့ ကြည့်လိုက်ပြီး အဒေါ်ကြီးကို မကျေ မချမ်း ပြန်ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

“အေး ... ရိုင်းတယ်၊ ရိုင်း တယ် ဘာဖြစ်သလဲ။ ဟေ့ ... ဒေါ်စိန်ပွင့်တို့က ခပ်ရိုင်းရိုင်းပဲ။ မကျေ နပ် လဲသေလိုက်၊ လဲသေလိုက်။ အား ဟားဟားဟား”

“ဟင် ... ဒေါ်စိန်ပွင့်၊ ဟာ ... ဒေါ်စိန်ပွင့်၊ အမယ်လေး ... အမယ်လေးဗျာ”

သမ္ဗန်ဆရာ ဒေါ်စိန်ပွင့်ဆိုသည့် အသံလည်းကြားလိုက်ရော လိပ်ပြာ

လွင့်မတတ် အလန့်တကြားနှင့် သမ္ဗန် ပေါ်မှနေ၍ အဒေါ်ကြီး၏ မျက်နှာကို သေသေချာချာ လှမ်းစိုက်ကြည့်လိုက် သည်။ လျှပ်စီးတစ်ချက် ဝင်းလက် သွား၏။ မိုးရေစက်တွေကြားထဲမှ ဒေါ်စိန်ပွင့်၏ အရေးအကြောင်းတွေ ထနေသော သနပ်ခါးတွေဖွေးနေ တည့် ထိတ်လန့်စရာ မျက်နှာဖွေးဖွေး ကြီးကို ပြန်းခနဲ သူ့မြင်လိုက်ရလေ သည်။ သူ့အသည်းတွေ၊ အူတွေ လွင့် သွားသည်။

“အမယ်လေး ဒေါ်စိန်ပွင့်ကြီး”

သမ္ဗန်ဆရာ ထိတ်လန့် ချောက် ချားစွာနှင့် သူ့သမ္ဗန်ကို လှိုင်းရေစီး တွေထဲ ဒလမန်းကြမ်း အားကုန်သွန် ၍ လှော်ခတ်ပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ သူတစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်လွန်း၍ နတ် ပူးသလို တုန်နေသဖြင့် သမ္ဗန်ပေါ်က ကျမသွားအောင် မနည်းထိန်းထားရ သည်။

သမ္ဗန် ဆိပ်ခံဘောတံတား လေးပေါ်တွင်မတော့ ဒေါ်စိန်ပွင့်၏ ထီးနီနီကြီးက တယမ်းယမ်းနှင့် ချိတ် ထဘီက လေသည်းသည်း၊ မိုးသည်း သည်းထဲ လွင့်နေကာ အသံခြောက် ခြောက်ကြီးနှင့် ရယ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ ပါသည်။

ဒေါ်စိန်ပွင့်၏ ဆိုးညစ်ယုတ်ကန်း မူတွေက အံ့ဩကမ်းတုန်လောက် သည်။

တစ်ကြိမ်တွင်လည်း ...

ဤမြို့ကလေး၏ အရှေ့ဘက် ညောင်ရိုးအင်း စက်လှေဆိပ်တွင် ဖြစ် သည်။ အချိန်က ညနေမှောင်ရီဖျိုးစ ဝိုးတဝါး အမှောင်သန်းချိန်လေးဖြစ်၏။ စက်တပ်ပဲ့ထောင်ကလေး ဘစ်

စင်းက လူပြည့်သွားပြီဖြစ်၍ ကမ်းမှ စက်နှိုးကာ ထွက်တော့မည်အပြု အဘွားကြီးတစ်ဦး မဟာတရား၊ ဒေရာသောပါးနှင့် ပဲ့ချိတ်စက်လှေ ကလေးပေါ် လွှားခနဲ ပြေးခုန်တက် လာသည်။

လှေသမားနှင့် ခရီးသည်တွေ ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားပြီး ထို အဘွားကြီးကို စိတ်ပျက်အံ့သြတုန် လှုပ်စွာ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ အဘွားကြီး၏ ပုံစံကလည်း ဖိုသီဖတ် သီ။ ဆံပင်တွေက ထိုးထိုးထောင် ထောင် ဖရိုဖရဲ။ ဝတ်လားကလည်း အင်ဒီးယန်းကုလားမ အဘွားကြီးတွေ ဝတ်တတ်လေ့ရှိသည့် ပန်းနီရင့်ရောင် ဂါဝန်ပွင့်ကြီး တဖားဖားနှင့်ဖြစ်သည်။ ကြည့်ဦးတော့ ...။

ပြီးနောက် သူမ၏ နားနှစ်ဖက် မှ နားကွင်းဝိုင်းတွင် ခေါင်းလောင်း အသေးစားလေးတွေကလည်း တချစ် ချစ်မြည်နေသည်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးက သူမကို ထူးဆန်းစွာ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ ထိုစဉ် စက်တပ်လှေကလေးက ကမ်း မှ ကြိုးဖြုတ်လိုက်ပြီး စက်နှိုးလိုက် သည်။ အဘွားကြီးက မထိုင်သေးဘဲ လူတွေကြားမှ တိုးဝှေ့လမ်းသွားကာ လှေဦးထိပ်တွင် ကိုးရီးကားရား ခွရပ် နေသည်။

“ဟာ ... ဟို နာနီအဒေါ်ကြီး၊ လှေဦးထိပ်မှာ ကိုးရီးကားရားနဲ့ ဘယ် လိုလုပ်နေတာလဲ။ ထိုင်လိုက်လေ။ ဘာလဲ ... ရေထဲထိုးကျပြီး သေချင် လို့လား။ ဒီမှာ မှောင်လာလို့ ဘာမှ မမြင်ရတဲ့အထဲ။ တောက် ...”

ပဲ့ချိတ်စက်လှေမောင်းသမား လူ

ရွယ်က စိတ်တိုတိုနှင့် ဗျစ်တောက်၊ ဗျစ်တောက် လှမ်းအော်ကြိမ်းလိုက် သည်။ သူ့စိတ်ထဲက အဘွားကြီးကို မှောင်ရီဝိုးတဝါးမို့ ကုလားကုန်းက အင်ဒီးယန်းမကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လိမ့်မည် ဟုထင်၍ နာနီအဘွားကြီးဟု ခေါ်ဝေါ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ငွေနားကွင်းဝိုင်းတွေ နှင့် အဘွားကြီးက သူမ၏ခေါင်းကို ချာခနဲဆတ်၍ လှည့်လိုက်ရာ ခေါင်း လောင်းသံ တချဉ်ချဉ်နှင့် ဆူညံသွား လေ၏။ တစ်ဆက်တည်း ထိုမိန်းမကြီး ၏ အသံစိမ်းနက်နက်ကြီးကလည်း ဟိန်းထွက်သွားလေ၏။

“အံ့မာ ... ရာရာစစ နင်က များ ငါ့ကို သေချင်လို့လား၊ ဘာလား နဲ့။ လာဟိန်းဟောက်နေလိုက်တာ။ ခွေးသူတောင်းစားကများ မတန်မရာ။ ငါ့ကို ဘာများ အောက်မေ့နေသလဲ။ ဟေ့ ... ဒီမှာ ငါ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း။ ငါ့ကို ဘယ်သူမှတ်နေလဲ။ နင်သိလား ... ဟားဟားဟား။ ဟေ့ တိရစ္ဆာန် ... မသိရင်မှတ်ထား။ ငါ သချိုင်းထဲကထလာတဲ့ ဒေါ်စိန်ပွင့်ဟဲ့ တစ်ပွင့်တည်း ရှိတယ်”

“ဗျာ ... အမယ်လေး”

ပဲ့ချိတ်ဆရာ မိုးကြိုးပစ်ခံလိုက်ရ သလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခါသွား၏။ ခရီးသည်တွေအားလုံး အလန့်ဟကြား အမယ်လေး အဘလေး တပြီး အဘွား ကြီးကို ဝရုန်းသုန်းကား ကျိုးကန်း တောင်းမှောက် မော့ကြည့်ကြ၏။

“အေး ... စိန်ပွင့် ကြောင်း နင်တို့သိမယ်။ ငါမသေဘူး။ နင်တို့ သေကြ။ ကဲဟာ ... သေကြစမ်း” ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဒေါ်စိန်ပွင့်

ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လှေ ဦးပေါ်မှ လှေနှံရံတစ်ဖက်ကို ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ အလွန် အံ့သြထူးဆန်း ထိတ်လန့်စရာကောင်း ပါတော့သည်။ ပဲ့ချိတ်စက်လှေကလေး သည် သွားခွံကို ခြေနှင့်ခတ်ပစ်လိုက် သလို ရေပြင်ပေါ် လိမ့်ထွက်သွားပြီး ပဲ့ချိတ်သမားနှင့် ခရီးသည်တွေ ရေထဲ စဉ်ကျသွားကြ၏။

တော်ပါသေး၏။ ပဲ့ချိတ်လှေ ကလေးက ကမ်းစပ်နှင့် သိပ်မလှမ်း သေး၍ ခရီးသည်တွေ အလန့်တကြား ကူးခပ်ပြီး ကမ်းစပ်ပေါ် ဖရိုဖရဲ ပြန် တက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒါတောင် ရေ မကူးတတ်သည့် အမျိုးသမီး ယက် ကန်ယက်ကန်မြစ်နေ၍ လှေသမားက သွားဆယ်ပြီး ကမ်းစပ်ပေါ် ဆွဲခေါ်လာ ခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

ဒေါ်စိန်ပွင့်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စက်လှေဆိပ်ခံတံတားပေါ် ပြန်ရောက် နေသည်တော့မသိ။ ထူးဆန်းစွာ ရေ လည်း တစ်စက်မျှမရှိဘဲ နဂိုမူလ အသွင်နှင့် ခပ်အေးအေးရပ်လျက် ငုံ ကြည့်နေပြီးလျှင် အားလုံးကို အားရ ဝမ်းသာနှင့် လှမ်းပြောလိုက်လေသည်။

“အေး ... အဲဒါ မှတ်သား၊ နောက်တစ်ခါ စိန်ပွင့်ကို ရိုင်းရိုင်းခိုင်း ခိုင်းဆက်ဆံရင် ဒါထက် ပိုဆိုးမယ်။ ညောင်ရိုးအင်းထဲမှာ အားလုံးနှစ်သက် ပစ်မယ်။ သတိကြပ်ကြပ်ထားကြ။ ငါ့ ကို ဘာအောက်မေ့နေလဲ ... ဟင်း”

ထို့နောက် ဒေါ်စိန်ပွင့်သည် ပန်း ရင့်ရောင် ဂါဝန်ကြီးတဖားဖားနှင့် ကမ်း ပါးပေါ်သို့ လွှားတက်သွားပြီး အမှောင် ထုအတွင်း ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်

သွားပါတော့သည်။

ဒေါ်စိန်ပွင့်ကား လူတွေကို နေရာတကာမှာ ဒုက္ခအမျိုးမျိုးပေးကာ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ခြောက်လှန့်နှောင့်ယှက် နေပါတော့သည်။

အချိန်၊ နေရာ မရွေး၊ လူကြီး၊ လူငယ်၊ မိန်းမ၊ ယောက်ျားမရွေး။ ဒေါ်စိန်ပွင့် အသွင်မျိုးစုံ၊ စရိုက်မျိုးစုံဖြင့် လူတွေကို လိုက်လံဒုက္ခပေးနေလေ တော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဒေါ်စိန်ပွင့်သည် ကလေးတွေပါမကျန် လိုက်၍ သောင်း ကျန်းနေပါတော့သည်။

တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း အောင် တော်မူရပ်ထဲမှ ကလေးသုံးဦး ရှေးထဲ မှ မုန့်ဝယ်ပြီး မွှာရုံလမ်းထဲမှ ဖြတ်ပြန် လာခဲ့ကြသည်။ မွှာရုံလမ်းက မြို့မ ညဈေး တောင်ဘက်တွင်ရှိပြီး၊ လူ အသွားအလာပြတ်သည့်လမ်း ဖြစ် သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းတစ်ခု နှင့် စိန်ပန်းပင်၊ ငှက်ပျော့တွေသာ ရှိပြီး တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့သော လမ်း ဖြစ်သည်။

ကလေးသုံးဦးက မိန်းကလေး တစ်ဦးနှင့် ယောက်ျားကလေးနှစ်ဦး။ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်နှစ်နှစ်အရွယ်တွေ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ “အစွန်ခေါက်ဆွဲ ဆိုင်”မှ ဝက်သားပေါင်းနှင့် ဝက်သား ပေါက်စီတွေဝယ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ လမ်းမှာလည်း ကိုယ်စီပလုတ် ပလောင်း စားလာခဲ့ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက် လူပြတ်သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းရှေ့ စိန်ပန်းပင် တွေရိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ စိန် ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ဆွမ်း လောင်းဇရပ်တစ်ခု ရှိ၏။ ဇရပ်အတွင်း

သစ်သားဆုံတန်းရှည်တစ်ခုပေါ်တွင် အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် အဒေါ် ကြီးတစ်ဦးက တင်ပျဉ်ခွေပြီး အကျ အနထိုင်နေသည်။ ခေါင်းတစ်ခေါင်း လုံး ငှက်ပျော့ခိုင်တွေ ဝါထိန်နေအောင် ပန်ထား။ နှုတ်ခမ်းနီကလည်း ခဲတွတ် နေအောင် ထူပိန်းပိန်းကြီး ဆိုးထား၏။ သူမ၏ လည်ပင်းမှာလည်း ခရုပုတီး တွေ ဆွဲထားသည်မှာ ဖြစ်သိပ်နေ သည်။ အရူးမကြီးနဲ့ တူနေတော့ သည်။

ကလေးသုံးဦး ဇရပ်ရှေ့လမ်း ဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ကလေးတွေ၊ နင် တို့ဘာတွေ စားလာကြသလဲ။ ငါ့ကို နည်းနည်းကျွေးစမ်း”

အရူးမကြီးက ကလေးတွေကို အောက်ကလီအာသံကြီးနှင့် လှမ်း ပြောသည်။

ကလေးသုံးဦးက ဇရပ်ရှေ့ ရပ်လိုက်ကြပြီးလျှင် ငှက်ပျော့ခိုင်တွေ ဝါ ထိန်အောင် ပန်ထားသည့် အဘွားကြီး ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ပြောနေတာ မကြား ဘူးလား။ ငါ့ကို နည်းနည်းလာကျွေး ကြစမ်း”

အဘွားကြီးက အမိန့်သံဆန် ဆန်နှင့် ကလေးတွေကို ထပ်တောင်း ဆိုလိုက်သည်။ ဦးစွာ သူတို့ထဲက အသက်အကြီးဆုံးအရွယ် ကောင်မ လေးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမ လက်ထဲမှာလည်း စား လက်စဝက်သားပေါက်စီ တစ်ဝက်နှင့်၊

“ဟယ် ... အရူးမကြီးထင် တယ်။ မုန့်တောင်းစားနေတယ်။ ဆာ လို့ထင်တယ် သနားပါတယ်”

ကောင်မလေးက ဝါဝါဝင်းရွှေ အဘွားကြီးကို မသိ။ စိတ်မနှံ့သည့် အရူးမကြီးဟူသာ ထင်ပြီးအမှတ်တမဲ့ စိတ်မကောင်းသည့် မျက်နှာနှင့် အရူး မ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေကြီး အရှေ့သို့ မဝံ့ မရဲ လှမ်းသွားသည်။ နောက် ... သူမလက်ထဲမှ စားပြီးတစ်ဝက်ကျန်နေ သော ပေါက်စီတစ်ခြမ်းကို ကမ်းပေး ရှာသည်။

“ရော့ ... အဘွား စား။ အဲ ဒါ ဝက်သားပေါက်စီ”

ငှက်ပျော့ခိုင်မင်းသမီး အဒေါ်ကြီး က ကောင်မလေး၏လက်ထဲမှ စား ပြီးသားပေါက်စီတစ်ဝက်ကို ရှုံ့တွဲတွဲ မျက်နှာကြီးနှင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းနီကြီးကို မဲ့ရွဲတွန့်ရှုံ့ပြလိုက် သည်။

“ဟင် ... နင်စားပြီးသားကြီး ကို မစားချင်ပါဘူး။ အကျန်ကြီးကို ရှုံ့တယ်။ ဟို နင်လက်ထဲက အထုပ်ထဲ က ပေါက်စီကိုပေး”

အရူးမ အဘွားကြီးက ကောင်မ လေး၏ လက်တစ်ဖက်တွင် ဆွဲထား သော ကြပ်ကြပ်ဆိတ်ထဲမှ ပေါက်စီ ကို မြှပ်သည်။ ထိုပေါက်စီကို ဆက် ညှိုးထိုးပြီး တောင်းသည်။ ကောင်မ လေး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပြီး၊ နေ့ကကို ခြေတစ်လှမ်း ပြန်ဆုတ်သည်။

“ဟာ ... အဲဒါ သမီးမောင် လေးအတွက်၊ အိမ်ရောက်ရင် ပေးဖို့ ချန်ထားတာ အဘွားရဲ့”

“မလိုချင်ဘူး။ ငါ အဲဒီ အထုပ် ထဲက ပေါက်စီပဲ စားချင်တယ်။ ငါ့ကို ပေးခဲ့။ ငါ သူများ အကျန်မစားဘူး။ ပေးမလား။ မပေးဘူးလား ပြောစမ်း။ ငါ့ကို ဘာမှတ်သလဲ”

ငုဝါခိုင်အဘွားကြီးက မျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုးကြီးနှင့် ကလေးများကို အတင်းအဓမ္မ ကြိမ်းပါလေတော့ သည်။ အဘွားကြီး ပွဲကြမ်းလာသဖြင့် ကလေးများ ထိတ်လန့်သွားကြသည်။

“ဟာ ... ဒါတော့ မပေးနိုင် ပါဘူး။ သမီးမောင်လေး စားဖို့”

ကောင်မလေးက ကြောက် ကြောက်လန့်လန့်နှင့် မဝံ့မရဲဆိုကာ သူမ၏လက်ထဲမှ စားပြီးသား ပေါက်စီ တစ်ခြမ်းကို အဘွားကြီးရှေ့ခုံတန်း လျှားပေါ် ဖျတ်ခနဲ လှမ်းတင်ပေးပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်ရပ်လိုက်၏။

ထိုအခါ သူမ၏နံဘေး၌ တွန့် ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နှင့် သနားစရာ ရပ် ငေးကြည့်နေကြသည့် ကောင်လေးနှစ် ဦးကလည်း စားပြီးသား ဝက်သား ပေါက်စီ တစ်ဝက်နှင့် ဝက်သားပေါင်း တစ်ဝက်တို့ကို အဘွားကြီးရှေ့၌ တုန် တုန်ယင်ယင် သွားချပေးလိုက်သည်။

“ရော ... အဘွားစား”

“ဟင် ... သေချင်းဆိုး မိုးကြိုး ပစ် ကလေးတွေ။ နင်တို့ဟာတွေကျ တော့ သိတတ်လိုက်ကြတာ ... ဟင်။ ငါ့မှာရှိတုန်းကတော့ နင်တို့လာ တောင်းတိုင်း ငါပေးခဲ့၊ ကျွေးခဲ့လို့ နင် တို့ မျှီဆိုခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ ခု တော့ နင်တို့က ငါ့ကို မသထားရေစာနဲ့ နင်တို့အကြွင်းအကျန်တွေ လာကျွေး နေတယ်။ ငါ မစားဘူးမှတ်၊ သွား ... သောက်စုတ်ပလုတ်တွေ ... ထို့”

ပြောပြောဆိုဆို ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်းတွေ ရွတ်ဆိုရေရွတ်ပြီး အဘွားကြီးသည် ထို့ခန့်စားစရာတွေ ကို တံတွေးနှင့် လှမ်းထွေးလိုက်ကာ သူမ၏ ရှေ့မှ စားစရာတွေကို ခြေ

ထောက်နှင့် လှမ်းကန်ပစ်လိုက်သည်။

စားစရာတွေ လွင့်စဉ်ထွက်သွား တော့သည်။ ကလေးသုံးယောက်က ကြောက်လန့်တကြားနှင့် ဖျော်ဖြေမှု ဖုန်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျ အောင် ပြေးထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဒေါ်ငုဝါခိုင် အဘွားကြီးက ဝုန်း ခနဲ ခုန်တန်းလျှားပေါ် ခုန်ထရပ်လိုက် ပြီး ထဘီကြီးကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လွှား ကာပြင်ဝတ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် ခါး နှစ်ဖက်ကို ဒေါသနှင့် လက်ထောက် လိုက်ကာ နှုတ်ခမ်းတစ်လုံး၊ ပန်းတစ် လုံးနှင့်ကလေးတွေကို သံကုန်ဟစ် လျက် ဆဲရေးနေပါတော့၏။

“အေး ... ကာလနာ၊ မြေပွေး ကိုက်လေးတွေ။ ငါ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ ပစ္စည်းတွေကျတော့ အရှက်မရှိ မျက် နှာချိုသွေးပြီး လာတောင်းကြ၊ လာယူ ကြ ... ဟင်။ ခု နင်တို့ ဥစ္စာပစ္စည်း တစ်ပဲခြောက်ပြားလေးကျတော့ သိ တတ်နေလိုက်ကြတာ။ နှမြောတွန့်တို နေလိုက် ကြတာ။ အေး ... နောက် တစ်ခါ စိန်ပွင့်နဲ့တွေ့လို့ကတော့ ပွဲကြီး ပွဲကောင်းပဲ။ လည်ပင်းကို အဝီဖိ ရောက်အောင် ညှစ်သတ်ပြလိုက်ဦး မယ်။ ကြည့်ထား၊ စိန်ပွင့်တဲ့နော် ... တစ်ပွင့်တည်းရှိတယ်”

* * *

ဒေါ်စိန်ပွင့်ကား မည်သူ့ကိုမျှ ချမ်းသာမပေး။

လူတကာကို လိုက်၍နှောင့် ယှက် ဒုက္ခပေးနေတော့၏။ ယုတ်စွ အဆုံး သူ၏တစ်ဦးတည်းသောသား နိုင်ပန်းပွင့်ကိုပင် အလွတ်မပေး။ ရက် ရက်စက်စက် ချေမှုန်းပစ်ပါလေတော့

သည်။ လူကိုတော့ မဟုတ်။ နိုင်ပန်း ပွင့်နှင့် ပန်းမဉ္ဇူအမည်ရှိ စက်လှေသုံး စင်းတို့ကို ဖြစ်၏။ နိုင်ပန်းပွင့်တွင် ရန်ကုန်၊ မော်လမြိုင်၊ ထားဝယ်၊ မြိတ်နှင့် ကော့သောင်းမြို့များသို့ ပြေး ဆွဲနေသည့် ကမ်းရိုးတန်း ကုန်တင် စက်လှေ သုံးစင်းရှိသည်။

ပထမဦးဆုံး နတ်ပန်းမဉ္ဇူ(၁) စက်လှေကို မြိတ်နှင့် ကော့သောင်းမြို့ အကြား ပင်လယ်ပြင်တွင် နှစ်မြှုပ် လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ နံနက်က ရာသီဥတုလည်း ကြည်လင်သာယာ နေပြီး လှိုင်းလေငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ သည်။ သို့ရာတွင် စက်လှေပင်မရွက် တိုင်ထိပ်ဖျားပေါ်ရှိ မျှော်စင်ထက်၌ ရုတ်တရက် ထူးဆန်းသော ဝီစီသံစူးစူး တစ်ခု လွင့်မြောက်ထွက်ပေါ်လာခဲ့ သည်ကို စက်လှေသမားတွေ ကြား လိုက်ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် ထူးဆန်း သော ဝီစီသံကို လှေသူကြီးနှင့် စက် လှေသမားတွေက ကုန်းပတ်ပေါ်ပြေး တက်လာပြီး မော့ကြည့်လိုက်ကြသည့် အခါ ငွေရောင်ဆံပင်တွေ တလွင့်လွင့် နှင့် ဒေါ်စိန်ပွင့်ကို သူတို့တွေမြင်လိုက် ကြရသည်။

လှေသမားတွေနှင့် လှေသူကြီး တို့က သူတို့၏စက်လှေပိုင်ရှင် သူဌေး နိုင်ပန်းပွင့်၏မိခင် ဒေါ်စိန်ပွင့်ကို ကောင်းကောင်းသိနေခဲ့ကြသည်။ ရင်း ရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးနေခဲ့ကြသည်။ ပြီး နောက် ဒေါ်စိန်ပွင့် မနှစ်က တပေါင်း လက ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း သူတို့သိနေခဲ့ကြသည်။

ယခု သူတို့ရွက်တိုင်မျှော်စင် ပေါ်က ဆံပင်ဖြူတွေ တလွင့်လွင့်နှင့် ရပ်နေသည့် ဒေါ်စိန်ပွင့်ကို မမြင်သင့်

ဘဲ ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အတွက် အားလုံး အံ့သြတုန်လှုပ်သွားကြသည်။ ဒေါ်စိန်ပွင့်သည် လက်တစ်ဖက်နှင့် ဝီစီကို ကုန်းကုန်းပြီး စူးစူးရဲရဲ တဝီဝီဆူညံစွာ မူတ်နေသည်။

“ဟာ ... ဒေါ်စိန်ပွင့်ကြီး၊ အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါမလဲ၊ ဘုရားရှင်ကယ်တော်မူပါ”

လှေသူကြီး ဦးဖိုးနွန်း ယောင်ယမ်းရေရွတ်ကာ ဘုရားတလိုက်မိပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ဘာမှ မတတ်နိုင်။ စက်လှေတစ်စင်းလုံး ပင်လယ်ပြင်တွင် မုန်းတိုင်းမိသလို လှူးခါလွင့်ထွက်သွားပြီး ဝီစီသံကြားမှ နှစ်မြှုပ်သွားခဲ့သည်။ ပင်လယ်ထဲမှာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပြန်ကျလွင့်မျော ပျက်စီးဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ သဘောသား စက်လှေသမားတွေ ကမ်းဆီသို့ ရေကူးပြီး သံစည်ပုံးအလွတ်တွေကို ဖက်တွယ်ကာ ပင်လယ်ထဲ လွင့်မျောနေစဉ် ကံကောင်းထောက်မစွာ အခြားစက်လှေတစ်စီးက လာဆယ်သဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပြီးနောက် နှစ်ရက်ခန့်အကြာ ရန်ကုန်မှ ကုန်ပစ္စည်းအပြည့်နှင့် ထွက်ခဲ့သော နတ်ပန်းမဥ(၃) နှင့် (၄)တို့ စက်လှေနှစ်စီးကိုလည်း ထိုနည်းတူ ဒေါ်စိန်ပွင့်သည် ပင်လယ်ပြင်၌ ထူးဆန်းသော ဝီစီသံနှင့်ပေါ်လာခဲ့ပြီး မုန်တိုင်းဆင်ကာ ရက်စက်စွာ နှစ်မြှုပ်ပစ်ခဲ့ပါလေတော့သည်။

ကံကောင်း၍ စက်လှေသမားများခမျာ တပ်မတော်ရေတပ် စစ်သဘောတစ်စင်းက တွေ့ရှိပြီးကယ် တင်ခဲ့ရသည်။

သားဖြစ်သူ နိုင်ပန်းပွင့်သည်

လည်း မိခင်အရင်းကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်စိန်ပွင့်၏ ရက်စက်မှုကြောင့် စည်းစိမ်အားလုံး ပြုန်းတီးပျက်စီးခဲ့ရရှာပါသည်။ ဒေါ်စိန်ပွင့်သည် အသက်ရှင်စဉ်ကာလက သူမ၏သားအပေါ် နတ်သမီးတမျှ ကောင်းမွန်စွာပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့လေသမျှ ယခု ဘယ်အငြိုးဘယ်အာယာတတွေရယ်မသိတော့။ သူမ၏သားအပေါ် ယုတ်မာကြမ်းတမ်းလှစွာနှင့် နှိပ်စက်တုံ့ပြန်ခဲ့တော့၏။

နိုင်ပန်းပွင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သူတို့မိခင်အတွက် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစိတ်ထိခိုက်ခဲ့ကြရှာသည်။

ထို့ကြောင့် နိုင်ပန်းပွင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံသည် သူတို့၏သမီးငယ်လေးအဝေယာ သေဆုံးခဲ့သော တစ်လပြည့်မြောက် ဆွမ်းသွတ်အလှူ၌ မိခင်ကြီးဒေါ်စိန်ပွင့်ကိုလည်း ဆွမ်းသွတ်အမျှဝေကာ အလှူဒါနပြုလျက် ဆုတောင်းပေးခဲ့ကြ၏။

ထိုဆွမ်းသွတ်ပွဲ၌ နိုင်ပန်းပွင့်တို့ ဇနီးမောင်နှံ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် အလှူပွဲသို့လာကြသည့် ဒကာ၊ ဒကာမ ဧည့်ပရိသတ်များတို့ကို ဆရာတော်ကြီးက အလွန်တန်ဖိုးရှိပြီး မှတ်သားစရာကောင်းသည့် သြဝါဒတရားဒေသနာတစ်ခုကို ဟောကြားသွားခဲ့ပါလေသည်။

“ဒကာလေး နိုင်ပန်းပွင့်ရေ ... မင်းတို့ မိခင်ကြီးရဲ့အပြုအမူတွေ အားလုံးကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ကြပါကွယ်။ သူ့ဘဝကို သူမသိလို့ ဒီလိုသူ့အခွဲတွေနဲ့ ငြိတွယ်နေတာကွယ်။ တကယ်တော့ ဒေါ်စိန်ပွင့်ဟာ သူ့အသက်ရှင်စဉ်ကာလက လူတွေကို အမြောက်အမြား ပေးဂ. န်းလှူဒါန်းကျွေးမွေးခဲ့တယ်

မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဒကာ၊ ဒကာမ တွေသိထားဖို့က လှူဒါန်းပေးကမ်းစွန့်ကြတယ်ဆိုတာ အရေအတွက် တန်ဖိုးနည်းတာ၊ များတာနဲ့ မဆိုင်ဘူးကွယ်။ သိန်းပေါင်းများစွာ လှူပေးမယ့်လည်း စေတနာမသန်ရင် ညောင်ပင်ကြီးသောက် လှူပေးမယ့် ညောင်စေ့လောက်ပဲ ရချင်ရမယ်။ ညောင်စေ့လောက် လှူပေးမယ့်လည်း စေတနာသန်ရင် ညောင်ပင်ကြီးလောက်ရနိုင်မယ်။ အခု ဒေါ်စိန်ပွင့်ဟာလည်း အမြောက်အမြား လှူဒါန်းပေးကမ်းခဲ့သော်ငြားလည်း သူ့အဇ္ဈတ္တစိတ်မနောဝိညာဉ်မှာ အစွန်းကလေးတွေ ရှိခဲ့တယ်။ သူ့ဟာ ဒီလိုလှူဒါန်းပေးကမ်းခြင်းဖြင့် လူတွေဆီက တုံ့ပြန်လာမယ့် အကျိုးရလဒ်တွေကို သူမျှော်ကိုးခဲ့တယ်။ သူ့ကို လူတွေက ပြန်လည်ချစ်စေချင်တယ်။ ယုံကြည်လေးစားပြီး ကျေးဇူးတင်စေချင်တယ်။ သူ့ကို ချီးမွမ်းဂုဏ်ယူစေချင်တယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောရရင် လူတွေရဲ့ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှု၊ အားကိုးမှု ရချင်တယ်။ ကြားပါချင်တယ်။ ထင်ပေါ်ကျော်ကြားချင်တယ်။ အဲဒီ သူ့ရဲ့စိတ်အစွန်းတွေက မဖြူစင်မှုဟာ သူ့ရဲ့တမလွန်နောင်ဘဝကို ညစ်နွမ်းသွားစေခဲ့တယ်။ ဒီအတ္တစိတ်လေးကြောင့် ဒေါ်စိန်ပွင့် မလွတ်မြောက်နိုင်သေးတာပါ။ ဒီဇော ဒီအရှိန်ကလေးကုန်သွားရင် ဒေါ်စိန်ပွင့် ငြိမ်းချမ်းသွားမှာပါ။ အခု ... ကျုပ်တို့အားလုံးရဲ့ မေတ္တာစေတနာကို ဒေါ်စိန်ပွင့် ရရှိသွားမှာပါ”

ဟု ဆရာတော်က နောက်ဆုံးမြွက်ကြားသွားခဲ့သည်။ အလွန် စဉ်းစားစရာကောင်းသည့် ဘဝအညှိုးည

တရားဖြစ်သည်။

တစ်ခုတော့ရှိ၏။

ဒေါ်စိန်ပွင့်သည် အခြားသောသူတွေကိုသာ ရှုပါရုံပြုလျက် ကိုယ်ထင်ပြ၍ ခြောက်လှန့်ခဲ့သော်လည်း သားဖြစ်သူ နိုင်ပန်းပွင့်ကိုတော့ အဘယ်ကြောင့်မှန်းမသိ ကိုယ်ထင်မပြခဲ့ချေ။ ယင်းမှာ ထူးတော့ထူးဆန်းသည်။

သမီးလေး အဝေယာ တစ်လပြည့်ဆွမ်းသွတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ညတွင် ဒေါ်စိန်ပွင့် နိုင်ပန်းပွင့်တို့ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ နိုင်ပန်းပွင့်တို့ လင်မယားက ခုတင်ပေါ်တွင် ယဉ်တွဲအိပ်နေကြသည်။ နိုင်ပန်းပွင့်က အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်လေးတွင် ဒေါ်စိန်ပွင့်က ခုတင်အနီးတွင် ဘွားခနဲပေါ်လာပြီး လာရပ်၏။ သူ့ဇနီးပန်းမဉ္ဇူက ဒေါ်စိန်ပွင့်ကို မြင်သည်။ အလန့်တကြား ထအော်သည်။

“ဟင်... အမေ အမေ မောင်အမေ အခန်းထဲရောက်နေပြီ။ ဟိုမှာဟိုမှာ”

သူက လန့်နိုးလာပြီး မျက်စိဖွင့်လျက် သူ့ဇနီးညွှန်ပြရာ လက်ဝဲဘက်ဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်စိန်ပွင့် ဖြတ်ခနဲ ပျောက်သွားသည်။ သူ့ဘာမျှမတွေ့။

ဒေါ်စိန်ပွင့် လက်ယာဘက်တွင် ပြန်ပေါ်လာသည်။ ပန်းမဉ္ဇူက မြင်သည်။

“ဟာ ... ဒီမှာ ... ဒီဘက်ရောက်လာပြီ”

သူ့ဇနီးက လန့်အော်လိုက်၏။ နိုင်ပန်းပွင့်က လက်ယာဘက် လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ဘာမျှမရှိ။ ဒေါ်စိန်ပွင့်က သူ့သားမမြင်အောင် လှည့်ပတ်

ရှောင်တိမ်းပြီး တစ်နေရာပြီး တစ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့နေသည်။ ဒေါ်စိန်ပွင့်က သူတို့လင်ယားကို စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားအောင် တမင်လာလုပ်နေသည်ထင်သည်။

တစ်ညတည်းလည်း မဟုတ်၊ သုံးညဆက်တိုက် ဤအတိုင်းလာ နှောင့်ယှက်နေခဲ့သည်။ သူတို့လင်မယားလည်း ကောင်းကောင်း အိပ်မရတော့။ ထိတ်လန့်ချောက်ချားလာသည်။ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်ပြားလာသည်။ သူ့ဇနီးခမျာလည်း အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး အနှိပ်စက်ခံနေရသဖြင့် ရူးချင်သလိုပင် ဖြစ်လာသည်။

ပန်းမဉ္ဇူသည် သမီးကလေးသေဆုံး၍ အလွန်စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေသည့်အထဲတွင် ဒေါ်စိန်ပွင့်က ထပ်ဆင့်နှောင့်ယှက်လာပြန်သဖြင့် ဖို၍ စိတ်ညစ်ချောက်ချားလာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညတွင် ပန်းမဉ္ဇူသည် တစ်ယောက်တည်း စိတ်အားငယ်လျက်ရှိပြီး ပူဆွေးသောကရောက်နေသောကြောင့် စိတ်ပြေလက်ပျောက် မြသိန်းတန်စေတီဘက်သို့ လမ်းလျှောက်သွားပြီး ဘုရားဝတ်ပြုရန်စိတ်ကူးမိသည်။ ထို့ကြောင့် အဝတ်အစားလဲပြီး ခေါင်းပြီးရန် မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူမ၏ပခုံးပေါ်မှ ကျော်၍ကြည့်နေသော ဒေါ်စိန်ပွင့်၏မျက်နှာကြီးကို ရုတ်တရက် မှန်ထဲ၌ တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ပန်းမဉ္ဇူသည် သောကတွေမွန်ထူနေပြီး ဒေါသလည်း ထွက်နေသဖြင့် ဒေါ်စိန်ပွင့်ကို မကြောက်တော့ပါ။ သူမ ချာခနဲ နောက်ကိုလှည့်ပြီး ဒေါ်စိန်ပွင့်ကို ရင်

ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“အမေ... ဘာဖြစ်လို့ သမီးတို့ကို လာနှောင့်ယှက်၊ နှိပ်စက်နေတာလဲ ဟင်... ပြောပါဦး။ အမေဘာလိုချင်လဲ၊ အမေနှိပ်စက်လို့ သမီးတို့မှာလည်း ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ သမီးတို့ကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့တော့ အမေရယ်”

ပန်းမဉ္ဇူက အလွန်စိတ်ထိခိုက်စွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဒေါ်စိန်ပွင့် မျက်နှာလေးညှိုးငယ်သွားရှာသည်။ ထို့နောက် ညင်သာစွာနှင့် သူမခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြောလိုက်၏။ ဒေါ်စိန်ပွင့် နှုတ်ဆက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“စိတ်အေးအေး ထားနေပါတော့ သမီးရယ်။ အမေ မင်းတို့ကို မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူး။ ဘာခုကွမှလည်း မပေးတော့ပါဘူး။ အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ အမေ နောင်တရပါပြီ။ အမေ သွားမယ်”

ထိုအချိန်ကစပြီး ဒေါ်စိန်ပွင့် သူမ၏ကတိအတိုင်း ထိုမြို့ကလေးမှ အပြီးအပိုင် စွန့်ခွာပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ဒေါ်စိန်ပွင့် မည်သည့်အရပ်ဒေသသို့ ရောက်ရှိသွားသည်ကို မသိတော့။ ကျွတ်လွတ်သွားပြီ ထင်ပါသည်။

ဤဇာတ်လမ်းကို ရေးသားခွင့်ပြုခဲ့သော ‘ချောင်းသာ’ ဟိုတယ်မှ နန်းဆင်မဉ္ဇူသို့ ကျေးဇူးတင်လျက်..

နန်းထိုက်စိုး (နိုင်ငံခြားကလေး)

အမေရိကန် တပ်မှူးများ ကို အကြီးအကျယ် တိုက်ခိုက်ကြ

သံယောဇဉ် လျော်ကြေး

ကိုမိုး(ရွှေပြည်သာ)

လှိုင်သာယာနှင့် ရွှေပြည်သာကို ဆက်သွယ်ထားသော ရွှေပြည်သာ တံတားအဆင်း ရွှေပြည်သာဘက် အခြမ်း၌ စက်မှုဇုန် တိုက်များကြားထဲတွင် ကိုတုတ်ကြီးတို့ ဆိုက်ကားဂိတ် ရှိနေပါသည်။ သစ်တောဝန်ကြီးဌာနနှင့် ဆည်မြောင်းဦးစီးအရာရှိ ဝန်ထမ်းများ တိုက်ခန်းအိမ်ရာ ရှိနေသကဲ့သို့ သီးခြား ပုဂ္ဂလိကတိုက်ခန်းများပါ ရှိနေကြပြီဖြစ် သည်။ ယခင်က ထိုအိမ်ရာများအနီး သို့ ပြေးဆွဲနေသော ၁၉၉ ကားဂိတ် ဆုံးနေရာဖြစ်ခဲ့ဖူး၍ ထိုလမ်းဆုံနေရာကို ဝမ်းနိုင်းနိုင်းဟု အသိအမှတ်ပြုခေါ်ခဲ့ ကြပါသည်။

ထို ဝမ်းနိုင်းနိုင်းဂိတ်အနီးတွင်ပင် ဆိုက်ကားဂိတ် သီးခြားရှိလာခဲ့ရာ ထို ဂိတ်၌ ဆိုက်ကားနှင့်နေသူ ကိုတုတ် ကြီးတို့ထံ ဆိုက်ကားပူးရမ်းထားသော ဦးမိုးအောင်မှ လာရောက်၍ အုန်နာခ တောင်းယူလိုက်သည်။

“ဟေ့...ကိုတုတ်ကြီး အုန်နာခ ပေး”

ဇယ်ခုံမှ မထသော ကိုတုတ်ကြီး က ဇယ်စေ့ကိုလက်နှင့် လှမ်းတောက် လိုက်ပြီး လှည့်၍မကြည့်ဘဲ -

“အစ်ကို အိမ်မှာပဲ စောင့်နေ လိုက်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ လာရင်ပေး

လိမ့်မယ်”

“ခင်ဗျားနင်းတာလား၊ ခင်ဗျား မိန်းမနင်းတာလားဗျ”

“ဟုတ်ပါတယ်...အစ်ကိုရား၊ အစ်ကိုက တကယ်ရစ်တာပဲ။ ဆိုက် ကားက ကျွန်တော့်မိန်းမကိုပဲ လိုက်ပို့ လိုက်ကြိုလုပ်နေရတာမို့ ဂိတ်က သိပ် မထွက်ဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့ဆီက ပေးမှာလို့ ပြောတာပါ”

ဦးမိုးအောင်က ဇယ်ခုံဝိုင်းမှမှ ထလာခဲ့ပြီး ဆိုက်ကားဂိတ်အနီးအောက် ထားသော တံအတွင်း ဝင်ထိုင်စောင့် နေလိုက်ပါသည်။ ငါးရက်တစ်ကြိမ် ရမည့်ငွေအတွက် သည်းခံစောင့်ရမည် လည်းဖြစ်ပါ၏။ သိပ်မကြာလိုက်ပါ။

ဘတ်(စ)ကားတစ်စီးက ဆိုက် ကားဂိတ်နှင့် သိပ်မဝေးလှသော ကား ဂိတ်တွင်ပင် လာရပ်ပါသည်။ တောင်း အလွတ်ကလေးကို ပိုက်ထားရင်း ကား ပေါ်နာဆင်းလာသော ကိုတုတ်ကြီး၏ဝန်း အမာကို သူတွေ့လိုက်ရသည်။ အမာ ဆိုသူ မိန်းကလေးက ဂိတ်တံအတွင်း ဝင်ရောက်လာသည်။

“ဟေ့...အမာ၊ နင့်ယောက်ျား က ဆိုက်ကားခကို နင့်ဆီကယူရမယ် တဲ့”

“ဟာ...ဦးလေး၊ ပေးလို့မရဘူး။

ကိုတုတ်ကြီးက သူ့တာသာသူ မပေးဘူး လား၊ ဘာလုပ်ပြန်ပြီလဲ မသိဘူး”

ထိုအချိန်မှာပင် ဇယ်ခုံမှ ပြန်လာ သော တုတ်ကြီး ဂိတ်တံဆီသို့ ရောက် ရှိပါ၏။

“မိန်းမရေ...ငါးရက်စာပေးလိုက် ပါကွာ”

“မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ ရောင်းရတာ အကြွေးတွေချည်းပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ရှင်လည်းရသလောက်နင်းပေး၊ နည်း နည်းလိုတာကို ကျွန်မ စိုက်ပေးမယ် ဒါပဲ”

အမာက ကြက်ခြေထောက်၊ ကြက်ခေါင်းနှင့် ကြက်အူများကို CP ကြက်သားများ ထုတ်လုပ်သည့်ခိုင်မှ နေ့စဉ်သွားယူ၍ ရောင်းချနေသူဖြစ် သည်။ အသည်းအမြစ် အစုံများကို လည်း တစ်ပါတည်း ရောင်းချပေးလေ့ ရှိရာ ကြက်ခြေထောက်၊ ခေါင်းများနှင့် သင့်သလိုတွဲစပ် ရောင်းပေးခြင်းဖြစ် သည်။ အသည်းအမြစ်က သူမတို့လို ဈေးရောင်းသူများအတွက် ဈေးကောင်း ရရှိသလို အမြတ်လည်း ပိုကျွန်ထေ့မို့ သဖြင့် အတွဲခပ်ကြီးကြီးများ ဖုရေကို အိမ်ကလီလုပ်ရပါသည်။ ဝမ်းသာစရာ

စကားလုံးလှလှနှင့် မြို့ရွယ်ရသလို၊
မိန်းမတို့၏ ဟန်ပန်အမူအရာနှင့်လည်း
ဆွဲဆောင်ပြကြရလေ့ ရှိပါသည်။ အမူ
အရာတို့က ပိုဝိသာသာ ဖြစ်လာခဲ့သည်
ဟု အမျိုးသားဝန်ထမ်းမှ ယူဆခဲ့လျှင်
သီးခြားဆိုင်အတူတူ ထိုင်ခြင်း၊ စကား
ပြောရန် အခွင့်အရေးပေးခြင်းများပင်
ရှိလာခဲ့သည်။

အသည်းအမြစ်က အလေးချိန်
နှင့် မပတ်သက်ပါ။ ခေါင်း၊ ခြေထောက်
ဝယ်သလောက်နှင့် ချင်းချိန်၍ အတွဲ
လိုက် ထည့်သွင်းရောင်းချပေးရလေ့ရှိ
၍ အသည်းအမြစ် အတွဲခပ်ကြီးကြီးရ
လေ အမြတ်ပိုကုန်လေပင် ဖြစ်သည်။
စက်ရုံမှ ဈေးရောင်းသူဝန်ထမ်း ကိုရင်
အေး အနီးသို့ အမာ အလှည့်ကျ၍
ရောက်ရှိခဲ့သည်။

“ကိုရင်အေးကြီး...ကြီးတာတွေ
လည်း ရွေးထည့်ပေးနော်။ အပိုလည်း
ထည့်ပေးဦး”

အသံရှင်အမာကို မျက်လုံးရှုံ့ကြီး
နှင့် ကိုရင်အေး စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နင်က ပိုလိုချင်တာပဲ သိတာ
လေ။ ရော...အပိုသုံးစုံ ထည့်ပေး
လိုက်မယ်။ နင်ငါ့ကို လက်ဖက်ရည်
တိုက် ဟုလား”

ကိုရင်အေးက အမာအနား တိုး
ကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

“လက်ဖက်ရည်တင်မကဘူး ကို
ရင်အေး ရှင်ကြီးကြိုက်တာ အကုန်
ဝယ်ကျွေးမယ်။ တကယ်”

ပြောရင်းကမှ မျက်လုံးတစ်ဖက်

ကိုပါ အမာက မိုတ်ပြလိုက်သည်။

“အေး...အလုပ်ပြီးရင် ဒီနေ့
တည်းကုန်းဘက်ကို လာရဦးနော်။ အဲ
ဒီကျမှ လက်ဖက်ရည်သောက်တော့
မယ်နော်။ ဘူတာထိပ် ကားစိတ်နားက
စောင့်ရမှာလား။ ဈေးရောင်းပြီးတာ
ဘယ်အချိန်လောက်လဲ”

“မနက် ၁၁ နာရီခွဲဆို ကုန်တတ်
တယ်တော့။ ရှင်ကြီးလာမယ်ဆို စောင့်
မယ်လေနော်။ နောက်မကျစေနဲ့။ ၁၁
နာရီခွဲ ကျော်ကျော်လောက်ပေါ့”

အိမ်ထောင်ရှိနေသူ ကိုရင်အေး
သည် ကြက်မိုင်း၌ အလုပ်လုပ်နေရင်း
ဆက်ဆံရေးပို၍ အဆင်ပြေသော အမာ
နှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ကာ သဘာဝလွန်ခင်မင်
မှုများ စတင်ခဲ့လေပြီ။ အမာတွင်
ယောက်ျားရှိခြင်း မရှိခြင်းကို ကိုရင်
အေး မသိချင်ပါ။ ကိုရင်အေး၌လည်း
မိသားစုရှိနေသည်ကို အမာ ၁၂ ရာ
မလိုဟု သူ့ဘာသာသူ တစ်ဖက်ဘက်
တွေးထားပါသည်။

လုပ်ငန်းကိစ္စတွင် ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆံခဲ့မိရင်း မိတ်ဆွေရင်းချာလို
ပတ်သက်ခဲ့ကြကာ မည်သည့်အတိုင်း
အတာအထိ ရောက်မည်ကို သူခန့်မှန်း
မထားခဲ့ချေ။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်ပင် တွေး
ထားခဲ့ပြီး တိုးသထက် တိုးလာနေသော
ပတ်သက်မှုဆီ တရွေ့ရွေ့နှင့် ခရီးဆက်
နေခဲ့မိပြီပင်။ နေ့လယ် ၁၁ နာရီခွဲဖို့
ငါးမိနစ်အလိုမှာပင် တည်းကုန်းဘူ
တာသို့ ကိုရင်အေး ရောက်ရှိလာခဲ့
သည်။ အမာက ဈေးရောင်းပြီးစီး၍
တောင်းအလွတ်ကို သယ်ခဲ့ကာ ဘူတာ

ဈေးထိပ်သို့ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ နှစ်ယောက်
ဆုံချိန်က ၁၁ နာရီခွဲပြီး၍ ငါးမိနစ်ဖြစ်
ပါသည်။

“လာ...ကိုရင်အေး။ ရောက်နေ
တာကြာပြီလား။ ကျွန်မသောက်နေကျ
ဟိုဘက်အခြမ်းကဆိုင်မှာ သောက်ကြ
တာပေါ့။ လာ...အဲဒီကို သွားကြမယ်”

လှမ်းပြောလိုက်ပြီး နှစ်ဦးသား
ကားလမ်းကို ဦးစွာဖြတ်ကူးခဲ့ပြီး ရထား
လမ်းကိုပါ ထပ်၍ဖြတ်ခဲ့ကာ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြပါ၏။

“ကဲ . . . မှာလေ။ ကိုရင်အေး
ဘာသောက်မှာလဲ။ ဘာစားမလဲ”

“ကျွန်တော်က အမာသွားတာ
လာတာ ဈေးရောင်း သွက်လက်တာကို
ကြည့်ပြီး အားကျနေတာဗျ။ အခုလို
လက်ဖက်ရည်အတွဲ သောက်ရတာနဲ့
တင် ရင်ပြည့်နေပါပြီဗျာ”

“တော်ပါတော့။ ဒါတွေ ပြောမနေ
နဲ့တော့။ ကျွန်မက ပေါ့ဆိမ့်သောက်
တာ။ ရှင်က ဘယ်လိုသောက်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့က ညဘက်
အလုပ်လုပ်ကြရတဲ့သူတွေဆိုတော့ ကျ
ဆိမ့်သောက်မယ်ဗျာ”

ကိုရင်အေး စကားအဆုံးမှာပင်
အမာက စားပွဲထိုးကို လှမ်းမှာယူလိုက်
သည်။

“ဟေ့ . . . ပေါ့ဆိမ့်နဲ့ ကျဆိမ့်
နှစ်ခွက်ပေး”

နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဆုံချိန်
တွင် အနှောင့်အသွား မလွတ်သော
စကားများကို ကိုရင်အေး အရော့
ပြောဆိုနေသည်။ အမာမှလည်း ဝါးချိုင့်

လေးများပင် ပေါ်အောင်ပြုံးရင်း ကြည်နူးကျေနပ်နေသည့် စကားစတင်ဖြင့် ပြန်လည်ပြောဆိုပါသည်။ အကျိုးတစ်ခုခုကို လိုလားနေမိကြသော သူတို့နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံမှုများသည် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုတည်းတွင် မကြာခဏဆိုသလိုပင် တွေ့ဆုံမှုများပြားလာခဲ့ပါ၏။

ထိုသို့ တွေ့ဆုံရမှုများအတွက် ကိုရင်အေးက စရိတ်စကပင် မကဘဲ သီးခြားလက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့် ငွေများကိုပင် ပေးခဲ့ကာ အမာကို နီးစပ်စွာပတ်သက်ခွင့်ရရေး ဆောင်ရွက်ပါတော့၏။ အချိန်ကို ရည်ကြာစွာဆွဲထားသော အမာ၏စီးပွားရေး လျှို့ဝှက်ချက်ကိုတော့ ကိုရင်အေး မသိနိုင်ပါဘဲ ဈေးရောင်းပြီသည်နှင့် ပိုနေသည့် နေ့လယ်အချိန် တော်တော်များများကို အမာနှင့် တွေ့ဆုံခွင့်ရရန် ဖန်တီးဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သည်လိုနှင့် အမာ၏အနားရချိန်တွေကို ကိုရင်အေး ပိုင်ဆိုင်ချင်လာသည်။ နီးကပ်စွာ နေခွင့်ရချိန်ကို စားသောက်ဆိုင် အတွက်ရရှိမှုနှင့် မကျေနပ်ချင်ပါဘဲ သီးခြား နီးကပ်စွာနေနိုင်ဖို့ ပိုမိုကြိုးစားအားထုတ်ပါတော့သည်။

နောက်ပိုင်း ရက်များတွင်တော့ ကြိုတင် အချိန်းအချက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်၍ စားသောက်ဆိုင်၏ ချောင်ကျကျစားပွဲမှာ ကိုရင်အေးက ကြိုတင်စောင့်နေတတ်ခဲ့သည်။ ပုံမှန်အချိန်ပင်ဖြစ်နေ၍ လက်ကျန်ရှိသည်ဖြစ်စေ မရှိသည်

ဖြစ်စေ တောင်းကိုဆွဲ၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ အရောက်လာခဲ့သူက အမာဖြစ်သည်။

“ဒီနေ့ ကျွန်မ လက်ဖက်ရည်မသောက်ဘူး ကိုရင်အေး”

“ဘာလို့ မသောက်တာလဲ။ ကိုယ်က အမာ စားတာလေးကို မြင်ချင်လို့ ဟိုးအဝေးကြီးကတောင် လာရတာကိုကွာ”

“ရှင်နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် လာလာထိုင်တာ အကြောင်း မဟုတ်ဘူးတော့။ ဈေးရောင်းသူတွေနဲ့ အချင်းချင်း တွေ့ပြီး သိသွားကြမှာကိုးလို့”

“ဟား... ကိုယ်က အမာကို မတွေ့ရဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး ဖြစ်နေပြီ တကယ်”

“အံ့မာ ပိုတာပါ။ ဒီမှာ နေ့တိုင်း အလုပ်လုပ်နေရတဲ့သူအချင်းချင်း ရင်ခုန်သံတွေကို ဦးစားမပေးရဘူး ကြားလား”

“ရင်ခုန်သံဆိုတာက တစ်ခါတစ်ရံမှ ဖြစ်ရတာပါ အမာရ”

“ဒါပေမယ့်လည်း သည်းခံစောင့်ဦးမပေါ့ ကိုရင်အေးရယ်။ ကျွန်မတို့တွေ ကြတာ ဘယ်လောက်ကြာသေးလို့လဲ”

“ကိုယ်ကတော့ အရင်ဘဝတွေထဲက ချစ်ခဲ့ရတဲ့ ချစ်သူလို့ပဲထင်တယ် အမာရေ။ မင်းပြုံးလိုက်ရင်ပဲ ကိုယ်ရင်ခုန်နေပြီ။ မင်းက စိတ်အခန့်မသင့် ဖြစ်နေလို့ နှုတ်ခမ်းလေးစုနေရင်လည်း တိုဘေးကနေ ချော့မော့မေးမြန်းချင်နေတာပါ”

“သိပ်အကဲ ပိုမနေနဲ့။ ဒါက

ကျွန်မတို့ပြုနယ်ထဲရောက်နေတာနော်။ ရှိစက်ရုံဝင်းထဲမှာမဟုတ်ဘူး သိရဲ့လား”

“ဒါကြောင့် တစ်ရက်လောက် ကိုယ့်နောက်လိုက်ခဲ့ပါလို့ ပြောနေတာပေါ့ အမာရ။ မင်းခြင်းတောင်းကြီးကို ဒီအနီးအနားက အသိတစ်ယောက်ဆီ အပ်နဲ့။ ကိုယ်တို့ သုံးလေးနာရီလောက် လျှောက်လည်ကြမယ်။ ညနေဈေးရောင်းရတဲ့ အမြတ်လည်း ကိုယ်ပေးပို့မယ်ကွာ။ ဘယ်လိုလဲ”

“No... No ဆရာ၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ဈေးသည်ဆိုတာက ဖောက်သည်ကို အပျက်မခံနိုင်ဘူး။ ညနေဘက်ကို မနက်ရတဲ့ဈေးရင်းလေးနဲ့ ဆက်ရောင်းရဦးမှာ။ ကျွန်မ အခုမလိုက်အားပါဘူး။ ဟို... နောက်တော့မှပဲ လိုက်။ မလိုက်ဆုံးဖြတ်ပါမယ်။ ပြီးတော့ ကိုရင်အေး ရှင်ရက်ဆက်လာနေတယ်ဆိုတော့ မကောင်းဘူး။ နေ့တိုင်းမလာနဲ့။ သုံးလေးရက်မှ တစ်ခါလာနော်”

နေ့တိုင်းလာခြင်းမှတစ်ဆင့် အကဲပိုလာသည့် ကိုရင်အေးကို အမာက စာရင်းရှင်းရန် ကြိုးစားရတော့သည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ အဝင်အထွက်ကို လည်း ဘူတာဈေးနှင့် အသိမိတ်ဆွေများက မြင်သွားလေမည်လားဟု သိသယမျက်လုံးနှင့် ကြည့်ရသည်က ရင်လိုက်ခုန်ဖွယ်ရာ ကောင်းခဲ့သည်ပင်။

“ကဲ... ကိုရင်အေး၊ ဒီနေ့တော့ ရှင်ပြန်လိုက်ဦး။ နောက်သုံးရက်လောက် ကျမှ ဆုံမယ်နော်။ ကျွန်မ အိပ်အတွက် ဖရဲသီးဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးသည်နှင့် အမာက လက်

ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက အရင်ထွက်ခဲ့ပြီး ဖရဲသီးဆိုင်အနီးတွင် တောင်းကိုးသား ချ၍ ဝယ်ယူနေလိုက်တော့သည်။

အမာက ဖရဲသီးတစ်လုံးအတွက် ကျသင့်ငွေထုတ်ရှင်းနေစဉ်မှာပင် လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသော ကိုရင်အေးက ကြက်ခြေထောက်၊ ခေါင်း နှင့် အသည်းအမြစ် အနည်းငယ်ကျန် နေသော တောင်းကို ဆွဲယူကွက်ပြေး သွားလေသည်။

“အမာ . . . နင်က ငါ့နောက် မလိုက်ဘူးဆိုတော့ နင့်ဆွဲခြင်းကိုပဲ ငါ ခေါ်သွားရတော့မယ်နော်”

စကားပြောဆိုရင်း စိတ်အခန့် မသင့်ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့သော ကိုရင်အေး ၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် အမာ ငေးကြောင် မိသွားပါတော့သည်။ ကိုရင်အေးက တစ်ဖက်ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးခဲ့ပြီး ဘူ တာဇွေကားစိတ်မှ ၂၂၆ ဘတ်(စ)ကား ပေါ် ပြေးတက်သွားလေသည်။ ချက် ချင်းဆိုသလိုပင် အများသုံးဆက်သွယ် ရေတယ်လီဖုန်းဆိုင်ခေါ် အမာအရောက် သွားလိုက်ပါသည်။ စမ်းနှိုင်းနှိုင်းဆိုက် ကားနှင့် ဘတ်(စ)ကားစိတ်အနီးမှာရှိ နေသော ဆက်သွယ်ရေးဖုန်းကို လှမ်း၍ ဆက်သွယ် ခေါ်ယူလိုက်သည်။

“ဟဲလို... ဝမ်းနှိုင်းနှိုင်းစိတ် ဖုန်း ဆိုင်ကလားဟင်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဆိုက်ကားစိတ်က ကိုတုတ်ကြီး ကို ခေါ်ပေးပါလား။ ခဏပြောချင်လို့”

“ကိုတုတ်ကြီးရေ ဖုန်းလာနေ တယ်”

ခဏအကြာ တုတ်ကြီး ဖုန်းလာ ကိုင်သည်။

“ဟဲလို... တုတ်ကြီးပါ။ ပြောပါ”

“ယောက်ျား... ကျွန်မ အမာပါ။ အခု တည်းကုန်း၊ ဈေးဘက်ကနေ လာနေတဲ့ ၂၂၆ ကား၊ ကားနံပါတ်က ၆က/... မှာ ကျွန်မဆွဲခြင်းကို လှသွား တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလာတယ်။ အဲဒါ ကားရပ်တာနဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး ဖမ်း ထားလိုက်ပါ။ ကျွန်မ နောက်ကားနဲ့ လိုက်လာခဲ့မယ်။ ပြီးမှ ရှင်းပြမယ်နော်။ ဒါပဲ ကြားလား”

ဝန်းသည် အမာက ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလာခဲ့၍ တုတ်ကြီးဖုန်း ခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်ပြီး ကားစိတ် မှ အသင့်စောင့်နေလိုက်သည်။ ဘာမျှ မကြာလိုက် ၂၂၆ ကားက ဝမ်းနှိုင်းနှိုင်း ကားစိတ်တွင် လာရပ်သည်။ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် တုတ်ကြီး ကားပေါ်ပြေး တက်သွားခဲ့ပြီး သူ့ဇနီး၏ဆွဲခြင်းနှင့် လူကိုရှာဖွေလိုက်ပါသည်။ တွေ့သည် နှင့် ဆွဲခြင်းကို လှယူလိုက်ပြီး ထိုလူကို ပါ ကားပေါ်မှ ဆွဲချလိုက်သည်။

“ဟေ့လူ... ဘာလုပ်တာလဲဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆွဲခြင်းကိုလည်း ဆွဲသေး တယ်”

ကားပေါ်မှ အောက်သို့ ရောက် သည်နှင့် ဘာမျှမပြောရသေးခင် ခြင်း တောင်းနှင့်လူ ကိုရင်အေးကို တုတ်ကြီး က လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ဆွဲထိုးလိုက် သည်။

“အိ... ငါ့မိန်းမဆွဲခြင်းကွ။ လာခဲ့ ငါ့ကို ဘာမှတ်လို့လဲ။ ဒီစိတ်မှာ တုတ်

ကြီးကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး။ မှတ်ထား လိုက်ဦး”

တုတ်ကြီး ပြဿနာဖြစ်နေခဲ့၍ တခြား ဆိုက်ကားသမားများလည်း ပါ ရှိခဲ့ကြကာ ကိုရင်အေးကို ဆွဲ၍ချုပ် နောင်ထားလိုက်ကြလေသည်။ လျင် မြန်လှသော တုတ်ကြီး၏လုပ်ရပ်ကြောင့် ဝမ်းနှိုင်းနှိုင်း ဆိုက်ကားစိတ်ထဲတွင် ဆွဲ ခြင်းသူခိုးအဖြစ် ကိုရင်အေးတစ်ယောက် ယာယီအဖမ်းခံရပါလေသည်။

သည့်နောက်ပိုင်းတွင်တော့ တုတ် ကြီးနှင့်အမာ လင်မယားက ကရားလို အဖြစ် တိုင်ကြားခဲ့၍ ရွှေပြည်သာစက် မှုရန် အပိုင်ရဲစခန်းထဲတွင် ဆွဲခြင်းခိုး ယူသူ ကိုရင်အေးအား ရဲစခန်းမှ လက် ခံ၍ စစ်ဆေးချက်ရယူခဲ့သည်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ သူများဆွဲ ခြင်းကို ဆွဲယူပြေးရတာလဲ”

“ကျွန်တော်က ကြက်ဒိုင်က အရောင်းစာရေးပါ ဆရာ။ ဈေးဝယ်တဲ့ ဒီကလေးမတွေကို ကျွန်တော်က အသည်းအမြစ်တွေ ပိုထည့်ပေးလေ့ရှိ ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ကို ကျွန်တော်ပြန်ယူရတာပါ”

“ဟာ . . . ဒီလို ပြောရုံနဲ့တော့ ဘယ်ရမလဲဗျာ။ သူ့ဆွဲခြင်းနဲ့ သူ့ပစ္စည်း ကို သူ့လက်ထဲကနေ ခင်ဗျားက ယူ ပြေးတာပဲလေ။ ကားပေါ်တက်သွားတာ သက်သေရှိတယ်ဗျာ။ ဒီဆွဲခြင်းထဲက ပစ္စည်းတွေက ခင်ဗျားပစ္စည်းပါလို့ ဘယ် သူသက်သေလုပ်မှာလဲ”

ကိုရင်အေး အတော်ပင် စိတ်
ညစ်သွားရသည်။ သက်သေလုပ်မည့်သူ
ကိုယ်တိုင်က တရားလိုဖြစ်နေသူ
မအမာပင် ဖြစ်ပါသည်။ အမာ၏
ယောက်ျားဆိုသူက သူ့မျက်နှာကို
လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ထိုးခြင်း ခံထား
ခဲ့ရလို့ မျက်လုံးပတ်လည်တွင်လည်း
ရောင်ကင်းနေခဲ့သည်။ ရှင်းရင်းနှင့်မှ
ပို၍ရှုပ်လာခဲ့သော သူတို့အမှုကို ရဲတပ်
ကြပ်ကြီးမှ ပြေလည်ရန် စကားအစပြု
ပါသည်။

“ကဲဗျာ...ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လို
လုပ်ချင်ကြသလဲ ပြောပါ။ ကျေအေး
မယ်ဆိုရင်လည်း တရားလိုနဲ့ ပြေလည်
အောင် ညှိကြပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့က
တော့ ပြေလည်စေချင်ပါတယ်”

သည်းနောက်ပိုင်းတွင်တော့ ရဲ
အရာရှိများ ညှိနှိုင်းဖြေရှင်းပေးခဲ့၍
ကိုရင်အေးတစ်ယောက် နစ်နာကြေး
၃၀၀၀၀/ ပေးခဲ့ရပါသည်။ ပြုံးရွှင်ကျေ
နပ်ကြည်နူးနေကြသော ဆိုက်ကား
သမားနှင့် ကြက်သားသည်မ လင်
မယားကို စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်စွာနှင့်
ပင် ကိုရင်အေးတစ်ယောက် မချီပြီးနှင့်
ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ကြက်သား အသည်းနုလုံးများကို
ယူခဲ့ပြီး သူ့အသည်းနုလုံးပင် ဖဲ့ခြွေခံရ
ကာ သံယောဇဉ်လျော်ကြေး ၃၀၀၀၀/
ကိုပါ အရယူသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆိုက်ကားဂိတ်အနားရှိ ဇယ်
တောက်ကစားပိုင်းရှေ့သို့ တုတ်ကြီး၏

ဆိုက်ကားပိုင်ရှင် ဦးမိုးအောင် ရောက်ရှိ
လာခဲ့ပြန်ပါသည်။ နောက်ကျော ပေး
ထားသော တုတ်ကြီးက လှည့်၍ပင်
မကြည့်ဘဲ -

“အစ်ကို...ခင်ဗျာညီမ ရှေး
ရောင်းပြန်လာခါနီးပြီ။ သူပေးပါလိမ့်
မယ်”

ပြီးခဲ့သည့် ငါးရက်တစ်ပတ်ထဲက
မရသေး၍ ယခုဆိုလျှင် ၁၀ ရက်စာ
အုန်နာခ ရမည်ဖြစ်ရာ ဦးမိုးအောင်က
ကျေနပ်ကြည်ဖြူစွာပင် တံအတွင်းဝင်
၍ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ပါ၏။

“ဪ...အစ်ကိုကြီး ရောက်
နေပြီလား။ ကိုတုတ်ကြီး ၁၀ ရက်စာ
အုန်နာခ ပေးမယ်နော်။ ရှေ့...
၅၀၀၀/”

ဦးမိုးအောင်မှ အမာလှမ်းပေးလာ
သော ထောင်တန်နှင့် ငါးရာတန်များ
ကို ရေတွက်စစ်ဆေးလိုက်သည်။

“အေး...ပြည့်ပါတယ်။ ဘာပဲ
ပြောပြော ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငါ့ညီမ
ရယ်”

တာဝန်တစ်ခု ပြီးစီးသွား၍ ဦးမိုး
အောင်က စက်ဘီးပေါ်တက်ခွစီးပြီး ခရီး
စဉ်ဆက်ပါသည်။ မည်သို့ပင်ဆိုစေကာ
မူ အပျင်းကြီးသော ဆိုက်ကားသမား
ကို ဇနီးသည်၏ မမြင်နိုင်သော လှည့်
ကွက်မှ ရှာဖွေယူထားသော သံယော
ဇဉ်လျော်ကြေးက ပံ့ပိုးကူညီဖြည့်စွက်
ဆောင်ရွက်သည်ကတော့ အမှန်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ကိုမိုး (ရွှေပြည်သာ)

အောက်ပါဌာနများသို့ လှူဒါန်းလိုပါလျှင်...

HIV ပိုးကူးဆက်ခံ
မိဘမဲ့ကလေးများ၏
သုခရိပ်မြုံ့ဂေဟာ
၀၁-၅၈၁၉၅၅

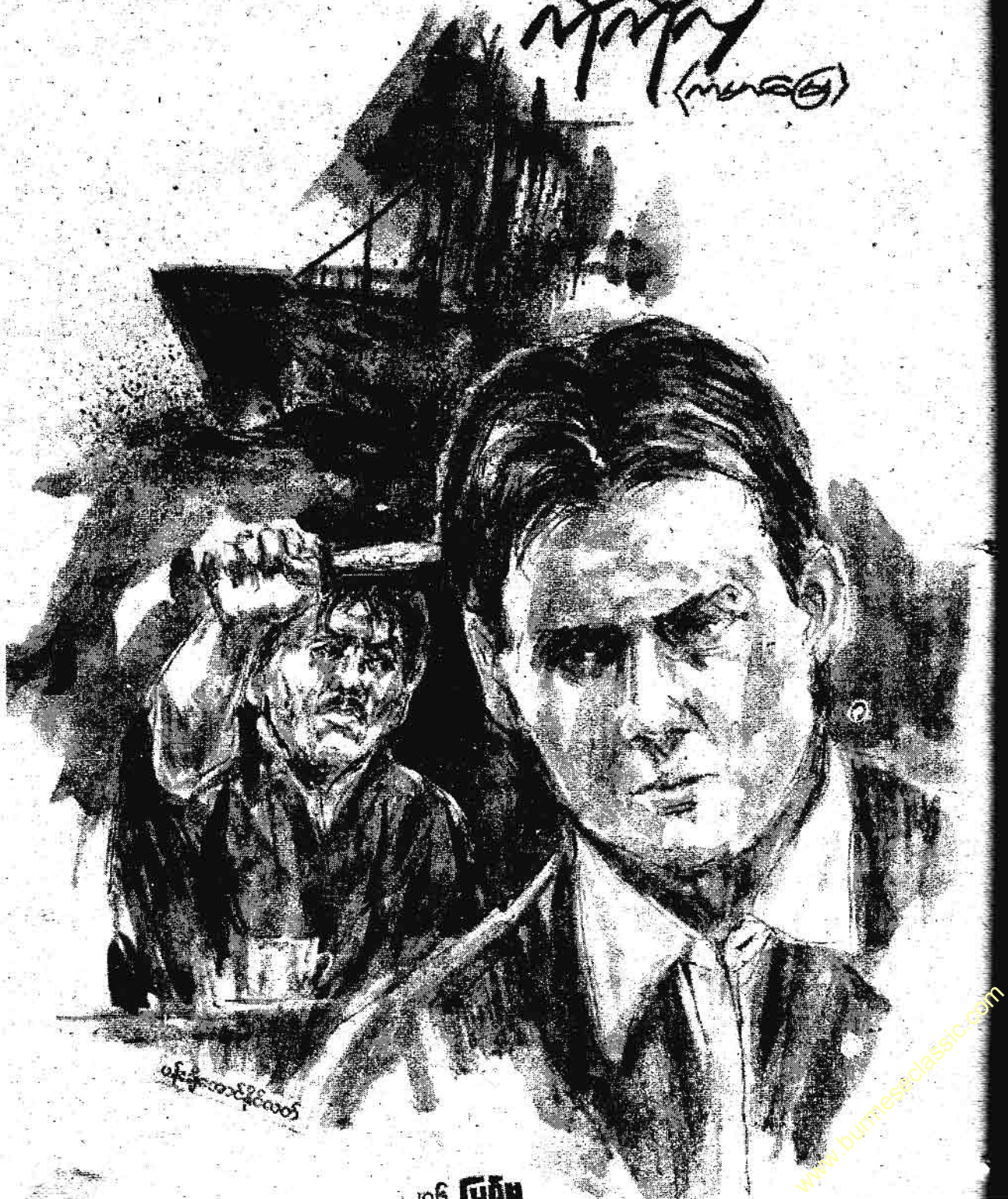
ဆည်းဆာရိပ်
ဂီလာနဘိုးဘွားရိပ်သာ
၀၉-၇၃၀-၁၈၀၀၇

နာရေးကူညီမှုအသင်းသို့
လှူဒါန်းလိုလျှင်ဖြစ်စေ၊
အကူအညီလိုလျှင်ဖြစ်စေ
ဆက်သွယ်ရန်...

၆၃၉၄၉၀
၇၀၉၂၇၇
၅၈၁၃၆၃
၇၀၄၇၈၄

သမုဒ္ဒရာတံခွန်

အောင်
(ကောသလ)

မင်းသိန်းလှိုင်

၁၆ ဩဂုတ်

သမုဒ္ဒရာရန်ဦး

ကိုကိုလှ (ကမာမြေ)

သမုဒ္ဒရာလှိုင်းတိုင်းတို့သည် တရွေ့ရွေ့ ပိုဆိုလာကြောင်း ရိပ်စားမိသူ ရေယာဉ်မှူး(ကပ္ပတိန်)သည် ဆက်သွယ်ရေတာဝန်ခံနှင့် ညှိနှိုင်း၍ သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းရှိ သင်္ဘောသားအားလုံးကို အသိပေးရန် နှိုးဆော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချကြသည်။

နှိုးဆော်ချက်ကြောင့် သင်္ဘောသားအားလုံး အသိတရားနှင့် လှိုင်းတံပိုးအောက် မရောက်ရန် အသင့်အနေအထား နေရမည်။ မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်ရေး ထမ်းဆောင်နေသော တာဝန်များကို လျစ်လျူရှုလို့မရ။ သင်္ဘောပေါ်ရှိ အရာဝတ္ထုအားလုံး ချည်နှောင်မှုပြုရေး သင်္ဘောကြီး ဘယ်ညာတိမ်းဆောင်းမှုဒဏ်၊ သင်္ဘောကြီး၏ ဦးထောင်ပုံနိမ့်၊ ပဲ့ထောင်ဦးနိမ့် အရေးကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်ရမည်တာဝန်၊ ထိုတာဝန် ပျက်ကွက်ခဲ့ပါက သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်နှင့် မိတ်ဆက်ကြရမည်ဆိုသည့် အတွေးကြောင့် သင်္ဘောသားအားလုံးက ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေကြဘဲ အထက်အရာရှိ အမိန့်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

“ဟေ့...အောင်ထွေး၊ မင်း ဂျာနယ်မှာ ရာသီဥတု ဆိုးရွားမယ့်အချိန်

နော်၊ ဂရုစိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်”

သင်္ဘောကပ္ပတိန်မှ တာဝန်ကျ ပဲ့ကိုင်တစ်ဦးအား သတိပေးလိုက်သည်။ စက်ခန်းချုပ်ကလည်း -

“ကိုမြတ်နိုး၊ ဒီညတော့ ဂရုစိုက်ဗျာ၊ ရာသီဥတုက အရမ်းဆိုးရွားမယ်။ စက်ခန်း ရေဝင်၊ ရေထွက် ပုံမှန်ရှိစေဖို့ ဖိစက်နှစ်လုံး၊ စက်မကြီးနှစ်လုံးရဲ့ အခြေအနေ မလစ်ဟင်းစေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...စက်ချုပ်၊ ကျွန်တော့်တာဝန် ကျေရပါစေမယ်”

ပြောဆိုနေရင်း သတိပေးနေရင်းမှ သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး ဝန်းဝန်းခြင်းခြင်းနှင့် လုံးလွန်ခံစားရပေတော့သည်။ ပဲ့စင်မှ တာဝန်ကျ ပဲ့ကိုင်မှလည်း သတိနှင့် ဆောင်ရွက်နေရသလို၊ ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိသည်လည်း ဆက်သွယ်ရေးစက်ခန်းမှ လုံးဝထွက်လို့မရ။ စက်ခန်းတာဝန်ခံ အမြင့်ဆုံး စက်ချုပ်သည်လည်း စက်ခန်းတာဝန်ကျများနှင့်အတူ အသက်အန္တရာယ်စွန့်၍ စက်ခန်းထဲမှာ တာဝန်ယူရလေ့ရှိသည်။

အထူးလိမ္မာပါးနပ်စွာ တာဝန်ယူရသည့် သင်္ဘောကပ္ပတိန် (မာလိမ့်မှူး

ရေယာဉ်မှူး)သည် ထိုအချိန်ဝယ် အတွေးအကြံ ရင်ကျက်စွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှ တန်ချိန်သုံးသောင်းကျော် သင်္ဘော၊ သင်္ဘောဝန်ထမ်း နှစ်ဆယ်ငါးယောက်နှင့် သင်္ဘောပါကုန်များ မဆုံးရှုံး၊ မနစ်မြုပ်ရန် သူ့မှာတာဝန် အရှိဆုံးပင်။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားတို့၏ ဘဝသည် ရေထောင်ကျသည့်နယ်။ အသက်ကိုလည်း တွက်ဆ၍မရ။ သို့သော် စိုးရိမ်စရာမရှိသည်က ရာသီဥတုကောင်းလျှင် သုံး ရက်၊ ဆိုးရွားစွာခံစားရလျှင်လည်း သုံးရက်ပေမို့ ဒုပေနာပေ ခံစားကြရသည့် ဘဝ၊ ခံစားလိုက်ရသည့် ရာသီဥတုဆိုးရွားမှုကြောင့် သင်္ဘောသားများအဖို့ ကျန်းမာရေးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသလို၊ ပျက်စီးယိုယွင်းသွားသော အနေအထားမမှန် ဖြစ်သွားသည့် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ပြန်လည်ပြုပြင်ရ၏။ ထိုအရေးသည် မိမိနားချိန်ဝယ် မနားရဘဲ လုပ်ကိုင်ရတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အခွင့်ကောင်းစောင့်နေသူ တစ်ဦးရှိသည်။ သူသည် နိုင်ငံခြားသင်္ဘော ကုမ္ပဏီများတွင် မကြာခဏလိုက်ခဲ့သလို အတွေးအကြံ ရင်ကျက်ပြီးသား ရောက်သည့်သင်္ဘောတိုင်း သူပင်ကိုစီမံက ဖျောက်ဖျက်သည်

သူ၏စိတ်ဓာတ်သည် လုပ်ဖော်ကိုက်ဖက်၏ ချွေးနံ့စားအား ခိုးယူချင်သည့် စိတ်ဓာတ်၊ သူ၏စိတ်ဓာတ်များကို သိရှိခြင်းကြောင့် သင်္ဘောများတွင် သူနှင့်အတူ လုံးဝမလိုက်လိုကြ။ သို့သော်လစာကများ စာချုပ်သည် ခြောက်လစာချုပ်မို့ သူနှင့်မလိုက်လိုသော်လည်း လိုက်ခဲ့ရသည့်ဘဝ၊ ထိုသင်္ဘောမျိုးသည် အန္တရာယ်ကြီးမားသော ဆိတ်သင်္ဘောများပင်ဖြစ်သည်။ ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်တတ်သော အန္တရာယ်မျိုးကြောင့် သင်္ဘောသားတိုင်း ခြောက်လစာချုပ်ချုပ် လုပ်ကိုင်ရသည်။

ထိုခြောက်လ အတောအတွင်း မြတ်နိုးနှင့် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလျှင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အတူလိုက်ပါ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသော သင်္ဘောသားများအဖို့ လစာပျောက်ဆုံးရသည့် ဝေဒနာခံစားရလေ့ရှိသည်။ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ခိုးယူတတ်သည့် သူ့အကျင့်စရိုက်ကိုပင် သိသော်ငြား မည်သို့မျှ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် မသိကြ၊ မဖမ်းနိုင်ကြ၍ ငြိမ်ခံနေကြရသည်။

ယခု တန်ခိုးသုံးသောင်းကျော် ကုန်ပစ္စည်းတင်သင်္ဘောတွင် သူ့တာဝန် နှစ်ပြည့်သော်လည်း သူတစ်ယောက်မှာ အမိနိုင်ငံသို့ ပြန်၍မရသည့် အကြောင်းအချက်သည် လောင်းကစားကြေး၊ ရောက်သည့်နိုင်ငံ၏ အတွေ့အကြုံရှာဖွေမှု (ပြည့်တန်ဆာများနှင့် ပျော်ပါးခြင်း)များကြောင့် ရသည့်လခ အသပြာများသည် သူ့အတွက်ဗလာနတ္ထိပင်။ ဓါကြောင့် သင်္ဘောသားအချို့ ပြန်နိုင်ခွင့်ရသလို သူမှာ မပြန်နိုင်သည့်ဘဝ၊

ဆက်လက်ရှာဖွေမည့်ငွေကြေးကြောင့် သူ၏လစာ ကျွန်ခံရပေတော့မည်။ ရိုးရိုးကျွန်ခံသည် မဟုတ်။ အတွေ့အကြုံနည်းပါးသူတွေဖြစ်သည့် သင်္ဘောသားငယ်များ၏ ချွေးနံ့စားများကို ဘယ်လိုသိုဝှက်ခိုးယူရမည် အတွေးအားလွှမ်းမိုးလျက်။

ယနေ့ သူတာဝန်ယူရသော စက်ခန်းတွင် စက်ခန်းသင်္ဘောသားအားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ လှိုင်းဖော်ကြောင့် ပင်ပန်းသူတွေက ပင်ပန်း၊ အနားယူနေသူက အနားယူကြနှင့် သူ့အတွက် အကွက်ကောင်းကောင်း ကျလေပြီကောဟု တွေ့ဆင်မိသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ဖော်ရာဖော်ချက်ကြောင့် တချို့သော အိပ်ခန်းများတွင် ရေဝင်သည့်အခြေအနေ ကြုံတွေ့ရသည်မို့ အခန်းတွင်းရှိ ပစ္စည်းများပင် မရှင်းမလင်းနိုင်။ ဤဖြစ်ရပ်ကို သူကလွဲ၍ မည်သူမျှ မရိပ်စားမိဖို့အတွက် သူ့အကွက်ထဲ ဝင်ရောက်လေချေပြီ။

သူ့တပည့်ဖြစ်သူ စက်ခန်းဝန်ထမ်း မြင့်အောင်အခန်းသို့ သူလိမ္မာပါးနပ်စွာ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ တပည့်ဖြစ်သူမှာ စက်ခန်းတွင် အချိန်ပိုယူရသည်။ သူ၏အခန်းတံခါးသည်လည်း သော့ခတ်ထားခြင်းမရှိ၊ ညက ဖြစ်ပျက်သည့် လှိုင်းတံဖိုးဖော်ကြောင့် သင်္ဘောသားအားလုံး၏ အခန်းသည် သော့ခတ်ထားခွင့် မပြု။ အနည်းငယ်လှစ်ဟထားခြင်း ပြုရမည်ဆိုသော အချက်ကို သူက ကောင်းကောင်းနားလည်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး သူ့ကွန်ရက်ထဲ အပိုင်ဝင်သွားသည်မို့ အခန်းတွင်း

ရှိ နေရာအနံ့ ရှာဖွေတော့သည်။ သူလိုချင်သော အရာရရှိ၍ အပေါ်ကြီးပျော်နေချိန် အမှတ်မထင် ရောက်ရှိလာသူတစ်ယောက်၏ မသင်္ကာဖွယ်မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်၍ -

“ကိုမြတ်နိုး ဒါဘာဝင်လုပ်တာလဲ”
“ငါတပည့်အခန်း ငါဝင်တာ၊ စားဖိုမှူးနဲ့ ဘာဆိုလဲ။ ငါ့တပည့်အခန်း ရေတွေဝင်လို့ အိပ်ရာ၊ အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးသွားလား၊ မသွားလားဆိုတာ ငါကူညီဖို့ ဝင်ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ”

မြတ်နိုးအတည်ပေါက်နဲ့ ဟောက်လိုက်သည့်အတွက် သင်္ဘောစားဖိုမှူးမင်းထွေးမှာ ဘာမှဆက်မပြောလို၊ ပြော၍လည်း မဖြစ်၊ ရာထူးခြင်းက အတော်ကလေး ကွာဟသည်။ မြတ်နိုးသည် အင်ဂျင်နီယာမို့ ဘာမှဆက်မပြောလို၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်ရန် စားဖိုးဆောင်သို့ ထွက်ခဲ့ရသော်လည်း ကျေနပ်သည်တော့ မဟုတ်။

တန်ခိုးသုံးသောင်းကျော် သင်္ဘောကြီးသည် အရှောက်မှသည် အနောက်နိုင်ငံဆီသို့ ဦးတည်ခတ်မောင်း သွားလာနေသည်။ ရာသီဥတုသည်လည်း သာသာယာယာမို့ သင်္ဘောသားတိုင်း အေးအေးလူလူ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသလို ကိုယ့်တာဝန်ပြီးဆုံးသည့် အချိန် ကိုယ့်အခန်းဝယ် နားနေနိုင်ကြသည်။

ဆူညံသော အသံတစ်ခုကြောင့် အနားယူနေကြသော သင်္ဘောသားများ

အခန်းပေါက်ဝမှ ထွက်ကြည့်၍ နားထောင်ရင်း -

“ဟေ့ကောင်...မြင့်အောင်၊ ဘာတွေဖြစ်လို့ အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နဲ့ အော်နေရတာလဲ”

“ကျွန်တော့် ခွေးနဲ့စာတွေ ကုန်ပါပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်လုပ်အားခ ဖေါ်လာတွေ ပျောက်သွားပါပြီ”

“ဟေ...မင်းက သေချာမသိမ်းဘူးလား”

“ကျွန်တော် သေချာသိမ်းပါတယ်။ ဒါတောင်မှ ပါသွားတယ်ဗျာ”

“ဟာ . . .ရက်စက်လိုက်တာ၊ မိုက်ရိုင်းလိုက်တာ။ ကိုယ့်သင်္ဘောသားအချင်းချင်း မလုပ်သင့်ဘူး၊ မယူသင့်ဘူးကွ။ အေး...သိရင်တော့ကွာ သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်ကို နှမ်းခိုင်းလိုက်မယ်”

ဆိုသည့် စကားရပ်များဖြင့် ဒေါသပုန်ထကြတော့သည်။

ထိုစကားကို စားဖိုမှူးမင်းထွေးကြားလိုက်သည်နှင့် ချက်ပြတ်နေရာမှ သတိတစ်ခုရလိုက်သည်။ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးရက်တွင် မြင့်အောင်၏အခန်းသို့ ကိုမြတ်နိုး ဝင်သွားသည်ကို သူတွေ့လိုက်ရသည်အကြောင်း ဆက်စပ်မိလိုက်လျှင် သူ့လက်ချက်မှန်း ဒက်ထီအတွေးဝင်သွားသည်။

“ကိုကျော်ကျော်ငွေ...ကိုကျော်ကျော်ငွေ”

“ဘာလဲဗျာ၊ ထမင်းစားကောင်းနေတုန်းဗျာ။ ခင်ဗျားလက်ရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တို့ ထောက်ခံပြီးသားဧ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျွန်စကားတစ်ခွန်း ပြောပြချင်လို့”

“ဘာကိစ္စများလဲ”

“ဟိုကောင် မြင့်အောင် ပိုက်ဆံတွေ ပျောက်တယ်ကြားတယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘယ်သူလက်ချက်ဆိုတာ စုံစမ်းနေတာ”

“ဘယ်သူမှ မစုံစမ်းနဲ့၊ ဒီကိစ္စကျုပ်သိတယ်။ ဘယ်သူခိုးတာလဲဆိုတာ ကျုပ်ပြောမယ်၊ ကျုပ်နာမည်တော့ မထွက်စေနဲ့”

“ပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“သူ့ဆရာလေ...သူ့ဆရာ”

“ဟေ...မြတ်နိုးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တာမှ သိပ်ဟုတ်”

“ကဲ...ကဲ သေချာအောင်လို့ နောက်နေ့မှ အစဆွဲထုတ်ကြတာပေါ့”

သင်္ဘောကြီးသည် ကုန်တင်ကုန်ချ ပြုလုပ်ရန် ဆိပ်ကမ်းဆီသို့ ချည်းကပ်နေသည်။ သင်္ဘောသားအားလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ကိုယ်စီတာဝန်နှင့် ကိုယ်အလုပ်ကျွန်းနဲ့မက အသက်အန္တရာယ်များကိုလည်း ထိခိုက်မှုမရှိရန် ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။

အထူးသဖြင့် ကုန်းပတ်တာဝန်ကျ သင်္ဘောသားတို့သည် ဆိပ်ကမ်းကပ်ရန် အချိန်ဆိုလျှင် အထူးဂရုစိုက်ရပေတော့မည်။ မိမိမစ်လိုက်သောကြီးစသည် အစနှင့် ခြေထောက် မရစ်ပတ်မိစေရန် အထူးဂရုစိုက်ရသလို၊ ကျောက်ချရန် တာဝန်ရှိ သင်္ဘောသားသည်လည်း ကျောက်ကြီးမည်ရန်နှင့် မိမိလက်မည်ရန် အထူးဂရုစိုက်ရမည်။

ဆိပ်ကမ်းကပ်ပြီးသည်နှင့် အတက်အဆင်း လှေကားချ အဖွဲ့သည်လည်း အတော်ကလေးကရိုက်ရသည်။ သင်္ဘောကြီး၏ ဦးလယ်၊ ပဲ့ကြီး သုံးချောင်း ချည်နှောင်ပြီးသည်နှင့် စက်မကြီး ခပ်ရန်အတွက် အချက်ပေးညွှန်ကြားမှုကြောင့် စက်ခန်းတာဝန်ခံများသည်လည်း အေးချမ်းစွာ ခရီးတစ်ခု အောင်မြင်စွာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ပြီးသည်ဟု ယူဆကြပြီး တာဝန်ကျစက်ခန်းတစ်ဦးသာ ထားခဲ့ပြီး အားလုံးသည် အနားယူခွင့်ရကြသည်။ အနားရကြသည်ဆိုက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီလုံးလုံးမဟုတ်။ အချိန်ပိုင်းသာရသည်။ မိမိတာဝန်ကျမည့် အချိန်ကိုတော့ စက်ခန်းတွင်းဆီသို့ ဝင်ရောက်ရန် အသင့်ပြန်ကြရသည်။

နောက်တစ်နေ့ စက်ခန်းတာဝန်ခံများနှင့် တာဝန်ကျများသည် စက်ပိုင်းဆိုင်ရာ စစ်ဆေးမှု၊ သားငါး၊ သစ်သီးထည့်ထားသည့် အအေးခန်း၊ ပိုက်လိုင်းများ လိုက်လံစစ်ဆေးရမည့်တာဝန်၊ သင်္ဘောကြီး၏အဓိက အစိတ်အပိုင်းဖြစ်သည့် မီးစက်ကြီးနှစ်လုံး၏ အလုပ်လုပ်ပုံ ပုံမှန်၊ မမှန် စစ်ဆေးပြီး မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ပြုရသည်။ လိုအပ်သည့် အစိတ်အပိုင်းများကိုလည်း ပြုပြင်ဆောင်ရွက်ရသည်။ ညနေ ၅ နာရီထိုးသည်နှင့် တာဝန်ကျ သင်္ဘောသားများမှအပ ကမ်းတက်ခွင့်၊ လျှောက်လည်ခွင့်၊ အနားယူခွင့် ရကြသည်။ ထိုကမ်းတက်ခွင့်သည် အရာရှိများအတွက် သင်္ဘောသို့ ညအိပ်ပြန်မရောက်တော့မှဖြစ်သည်။ ထိုအခွင့်အရေးကို စက်ခန်း

တာဝန်ခံ ပြတ်နီးတစ်ယောက် အသုံးချ လေ့ရှိသည်။ ထိုအချက်ကို သိထား သော ကိုကျော်ကျော်ဌေးက -

“ဟေ့ကောင်...မြင့်အောင် မင်း ဆရာပြတ်နီး ကမ်းတက်သွားပြီ မဟုတ် လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...ကိုကျော်ကျော် ဌေး”

“အေး...မင်းပျောက်သွားတဲ့ ဧဝံလာတွေရဲ့ နံပါတ်ကော မှတ်မိလား မှတ်ထားလား”

“ကျွန်တော် ခိုင်ယာရီထဲမှာ မှတ် ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ဒါဆို ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိနဲ့သွားတွေပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောတာပေါ့၊ အကြံဉာဏ်တောင်းကြ တာပေါ့”

“နေပါဦး...ကိုကျော်ကျော်ဌေး၊ ကျွန်တော်ပိုက်ဆံခိုးတာ ကိုပြတ်နီးဆို တာ ဘယ်လိုသိလဲ”

“စားဖို့ပျားက မြင်တာကွ”

“လှိုင်းကြီးပြီး နောက်နေ့ မင်းတို့ တွေ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့အချိန်၊ မင်းအခန်း ကလည်းပွင့်နေတော့ ပြတ်နီးက မင်း အခန်းကို ဖွေနှောက်ပြီးပြန်အထွက် စားဖို့ပျားနဲ့ တန်းတိုးတော့တယ်။ စားဖို့ ပျားကတောင် ဘာဝင်လုပ်တာလဲ မေး လိုက်တော့ သူက ငါ့တပည့်အခန်း ငါ ဝင်တာတာဖြစ်လဲလို့ ပြန်ပြောတယ်ကွ”

“ရက်စက်လိုက်တာဗျား၊ ဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီး သူများခွေးနဲ့စာ ကို လုပ်ရက်၊ ယူရက်တယ်ဗျာ”

“အဲသည်ကောင်ရဲ့ အကျင့်က

ရောက်တဲ့သင်္ဘောတိုင်း စားနေကြ ကြောင်ဖားကြီးကွ။ ကဲ...လာ... လား၊ ငါတို့ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိနဲ့ သွားတိုင်ပင်မယ်။ မင်းခိုင်ယာရီယူခဲ့ ကွာ။ ငါ စားဖို့ပျားကိုခေါ်ခဲ့မယ်”

“သေချာရဲ့လား ကိုကျော်ကျော် ဌေး”
“သိပ်သေချာတာပေါ့ ဆရာရယ်”
“ပြတ်နီး သူ့အခန်းထဲ ဝင်တာ လည်းတွေ့တယ်၊ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ ကြောင်းလည်း မြင့်အောင်ကို အကျိုးနဲ့ အကြောင်း မရှင်းပြသေးဘူး”

“အခု အဲသည်လူ ဘယ်မှာလဲ”
“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ကမ်းတက် မယ်၊ ညအိပ်မယ်၊ ပိုက်ဆံဖြုန်းမယ်”
“ကဲ...လာ၊ ထုံးစံအတိုင်းတော့ လုပ်ရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ရေယာဉ်မှူး ကိုတော့ သတင်းပို့ပြီးမှ အခန်းထဲဝင် ရှာကြတာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆို လေးယောက် သား ရေယာဉ်မှူးအခန်းသို့ ရောက်ရှိ သွားကြသည်။ ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ မှ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြသည့် အတွက် အခန်းထဲ ရှာဖွေရန် အမိန့် ပေးလိုက်သည်။
နိုင်ငံခြားသင်္ဘောကုမ္ပဏီလီမိတက် များတွင် အရေးပေါ် အသုံးပြုနိုင်ရန် သော့ကို စီစဉ်သိမ်းထားရသည်...။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် အခန်း တံခါးဖွင့်မရလျှင် အရေးပေါ်သော့နှင့် ဖွင့်ရသည့် ဥပဒေ ရှိသည့်အတွက် ကိုကျော်ကျော်ဌေးတို့အဖွဲ့ အောင် အောင်မြင်မြင်နှင့် ပြတ်နီးအခန်းကို ရှာ

ဖွေကြတော့သည်။

နေရာအနံ့ ရှာဖွေကြသည်...။ မတွေ့၊ သို့သော် သင်္ဘောသားလုပ် သက်ရင့်ကျက်၍ ကျွမ်းကျင်သူ ဒုတိယ ကုန်းပတ်အရာရှိ ကိုကျော်ကျော်ဌေး သည် အခန်းတွင်း ချိတ်ဆွဲထားသော ပြကွဒိန်နောက်ဘက်ရှိ နေရာသို့ လှန် လှောကြည့်မိရာ ဧဝံလာထည့်ထား သော စာအိတ်တစ်အိတ် တွေ့လိုက် သည်။

“ကိုကျော်မင်း ဟောသည်မှာ ဧဝံလာထည့်ထားတဲ့ အိတ်တော့တွေ ပြီ”

ဆက်သွယ်ရေး အရာရှိ ကိုကျော် မင်းသည် အားရဝမ်းသာနှင့် အိတ်ကို ယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဧဝံလာ လေးထောင်တွေရှည် -

“မြင့်အောင်...မင်း ခိုင်ယာရီ ပြစ်မိ၊ မင်းမှတ်ထားတဲ့ ဧဝံလာနံပါတ် တွေလား စစ်ရအောင်”

သေချာစေ့စပ်စွာ စစ်ကြည့်သည့် အခါ ဧဝံလာလေးထောင်မှာ ဟုတ်နေ သည်။ မှတ်သားထားသော ဧဝံလာနံစ် ထောင်မှာ မတွေ့ရ။

“ကိုမြင့်အောင်...ခင်ဗျားပိုက် ဆံ အားလုံး ဘယ်လောက်ပျောက် သွားလဲ”

“ခြောက်ထောင်ပါ ဆရာ၊ အဲ သည့်စာရင်းထဲ ပါတဲ့အတိုင်းပါ”

“ဟုတ်ပြီ...ဒါဆို သူ့ပစ္စည်းတွေ နေရာတကျ ပြန်ထား၊ ရေယာဉ်မှူးသိ သွားပြီး သတင်းပို့ရမယ်”

ပြတ်နီးအခန်းရှိ ပစ္စည်းများအား

နေရာတကျ ပြန်ထားပြီး အခန်းတံခါး
ပိတ်လိုက်သည်။

“ကပ္ပတိန်(ရေယာဉ်မှူး) ကိုမြင့်
အောင်ရဲငွေကို မြတ်နိုးခိုးတာတော့
သေချာသွားပြီ။ ဒေါ်လာခြောက်ထောင်
က လေးထောင်ပဲ ပြန်ရတယ်”

“ဟုတ်လား ဒီလိုလုပ် ကိုကျော်
မင်းက ကုမ္ပဏီကိုကြေးနန်းပို့၊ ကျွန်
တော် လက်မှတ်ထိုးပေးမယ်။ ဒီလို
အကျင့်စရိုက်ဆိုးရှိတဲ့လူကို ကျွန်တော်
တို့ သင်္ဘောမှာထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ ရက်
တွေ၊ အချိန်တွေ ရသေးတယ်။ ဒီဆိပ်
ကမ်းကပဲ ပြန်ပို့လိုက်တော့မယ်...။
ကဲ... အားလုံးပြန်နားကြ၊ ဪ...
တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ သတိစိန်ယဉ်
တော့နေ။ ဒီကောင်မြတ်နိုး ဘာသံ
ထွက်လာမလဲ စောင့်ကြည့်ရအောင်”

နောက်တစ်နေ့သည် တနင်္ဂနွေ
နေ့ပို့ မြတ်နိုးတစ်ယောက် လည်ပတ်
ချိန်ရလိုက်ပြန်သည်။ သင်္ဘောတွင်
လည်း အလုပ်နားရက် ဆိုပေမယ့် တာ
ဝန်ကျသင်္ဘောသားများအနေနဲ့ အလုပ်
ကျတာဝန်ယူကြရသည်။ ကုန်တင်ကုန်
ချ တာဝန်ယူရသည့် သင်္ဘောသား
(ကုန်းပတ်)များကလည်း မိုးရွာလျှင်
ကုန်ပေါက်ပိတ်ရန် စောင့်ဆိုင်းနေရသ
လို၊ တချို့သည်လည်း လှေကားအဆင်း
အတက်တွင် တာဝန်ယူစောင့်နေရသည်။

လျှင်မြန်လွန်းလှသော အချိန်
ကြောင့် မြတ်နိုးတစ်ယောက် သင်္ဘော
ဆီသို့ အလုပ်လုပ်ရန် ပြန်ရောက်လာ
သည်။ သူ၏အခန်းတွင်းဝယ် ခြေရာ
လက်ရာ ပျက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အပြင် သူထားခဲ့သော ဒေါ်လာအိတ်
လုံးဝ မတွေ့ရ၍ ဒေါ်သူပုန်ထကာ
သင်္ဘောတစ်စင်းလုံး လှည့်ပတ်ရမ်းနေ
တော့သည်။

“ခွေးမသားတွေ...ငါ့အခန်းထဲ
လာမွေ့သွားတယ်။ ဘယ်ကောင်လဲကွ။
ငါ့ပိုက်ဆံတွေ ခိုးသွားတယ်။ ယူထားတဲ့
ကောင်တွေ ပြန်လာပေးနော်”

အနားသို့ရောက်လာသော ဆက်
သွယ်ရေးအရာရှိ ကိုကျော်မင်းက -

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကိုမြတ်နိုး”

“မကောင်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်အခန်း
ထဲ လာမွေ့သွားတယ်။ ကျုပ်ပိုက်ဆံပါ
ယူသွားတယ်”

“ဟာ...အတော်ပဲ ခင်ဗျားကို
ကပ္ပတိန်(ရေယာဉ်မှူး) ခေါ်နေတယ်။
အဲသည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပေါ့
ဗျာ။ လာ...လာ၊ ကပ္ပတိန်စောင့်နေ
တယ်”

ရေယာဉ်မှူးရှိရာ သူရောက်သွား
ရသည်။

“ကပ္ပတိန်...ကျွန်တော့်ကိုခေါ်
တယ်ဆို”

“အေး...ထိုင်ဗျာ၊ ဪ...
ကိုကျော်မင်းလည်း ထိုင်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုမြတ်နိုး...ခင်ဗျား နှစ်ရက်
လုံး ကမ်းပေါ်တက်ကဲလိုက်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့...ကပ္ပတိန်၊ စိတ်ပြေ
လက်ပျောက်ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ။ စောစောတုန်းက
ခင်ဗျား ဘာတွေပေါက်ကွဲနေတာလဲဗျ”

“ကျွန်တော် အပြင်ထွက်နေတုန်း

ကျွန်တော့်အခန်းကို ဝင်မွေ့သွားတယ်”

“ဘာတွေ ပျောက်သွားလဲ”

“ကျွန်တော့်ငွေတွေ ပါသွားတယ်”

“ခင်ဗျားစိန် သော့မခတ်ထား
ဘူးလား”

“သော့ခတ်ထားပါတယ်”

“ဒါဆို ပျောက်စရာအကြောင်း
မရှိဘူး။ ခင်ဗျားပျောက်သွားတယ်ဆိုတဲ့
ပိုက်ဆံက ဒေါ်လာလေးထောင်မဟုတ်
လား”

“ဗျာ...ကပ္ပတိန် သိနေတယ်”

“သိပ်သိတာပေါ့။ အဲဒီပျောက်
သွားတဲ့ ဒေါ်လာက သူများဆီက ခိုး
ထားတဲ့ ပိုက်ဆံလေ”

“ကပ္ပတိန်...မသေချာဘဲနဲ့ ကျွန်
တော့်ကို မစွပ်စွဲပါနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုကျော်မင်း
မြင့်အောင်ကိုခေါ်ခိုး သူ့ဒိုင်ယာရီနဲ့ ငွေ
အိတ်ကလေးပါ ယူခဲ့လို့”

“ဟုတ်ကဲ့...ကပ္ပတိန်”

ဟုဆိုကာ ကိုကျော်မင်း အခန်း
ထဲမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ မြတ်နိုးဗျက်
နာတစ်ခုလုံး နီရဲထူပူနေသည်။ ကပ္ပ
တိန်ဖြစ်သူအား မကျေနပ်သည့်သဘော
နှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

ကပ္ပတိန်သည်လည်း မြတ်နိုးကို
အထူးသတိထားလျက် ထိုင်ခုံရှိအံ့ဆွဲ
ထဲမှာ သင်္ဘောသားလက်စွဲကို ခလုတ်
စားကို အဆင်သင့်ဖွင့်လျက် အမှအရာ
မပျက် သတိထား ထိုင်ကြည့်နေသည်။

“ကပ္ပတိန်ခေါ်တယ်ဆိုလို့၊ ကျွန်
တော် ရောက်ပါပြီ”

မြင့်အောင်၏အသံ ကြားကာ

တည်ကုန်တိုင်းလုံးဝငြင်းလို မရမိန်း သိလိုက်သည်။

“ကဲ...မြတ်နိုး၊ ဟောဒီမှာ သူ ခိုင်ယာရီ သူလစာတွေကို နံပါတ်မှတ် သိမ်းလေ့ရှိတဲ့ အကျင့်ကြောင့် မင်းခိုး ထားတဲ့ ဒေါ်လာတွေ ပြန်ရတယ်။ ဒါ တောင်မှ ဒေါ်လာနှစ်ထောင် မရှိတော့ ဘူး။ ကဲ...မင်းခိုးလိုက်တာ မှန်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်”

“အေး...ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ရရင် ခံရတယ်။ ရှေး... ဒီမှာ မင်းနိုင်ငံကျူးလက်မှတ်၊ ဒါက လေယာဉ်လက်မှတ်။ ဒီနေ့ သင်္ဘော ပေါ်ကဆင်းတော့။ ရုတ်ရုတ်သံသံလုပ် ရင် ဆိပ်ကမ်းရဲကိုခေါ်အပ်မယ်”

“အဲသည်လိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ ပြန်စရာငွေမရှိတော့ဘူး”

“ငါတို့လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကုမ္ပဏီက ဆုံးဖြတ်တာ။ ပြန်စရာလမ်း စရိတ်မရှိဘူးဆိုရင် ငါ ဒေါ်လာသုံးရာ ပေးလိုက်မယ်...ရှေး”

ဆိုကာ မြတ်နိုးရှေ့ ချပေးလိုက် သည်။ မြတ်နိုး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။ အကယ်၍ မကျေနပ်လျှင် ဆိပ်ကမ်းရဲ နှင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရမည်မို့ အထုပ်ပိုက် ၍ အမိမြေသို့ ပြန်ခဲ့ရသည်။

မိုးသည် မည်သည့်အငြိုးနှင့်မျှား ရွာသည်မသိ။ သုံးလေးရက်ဆက်တိုက် ပင် ရွာနေသည်။ ရွာရမည် မြန်မာနိုင်ငံ ၏ ရာသီဥတု ဆိုသည်က မှန်ပါသည်။

သို့သော် မြင့်အောင် ရန်ကုန်ပြန်ရောက် သည့်နေ့မှစ၍ မိုးရပ်စဲသွားသည် မရှိ။ မည်သို့ပင် ရွာရွာ၊ မြင့်အောင်တစ် ယောက် သင်္ဘောတာဝန် ထမ်းဆောင် ပြီးကြောင်း၊ ပြန်ရောက်နေကြောင်း၊ နောက်ထပ် ပြန်လည်လိုက်လိုကြောင်း၊ အကြောင်းကိစ္စများကြောင့် နိုင်ငံကျူး လက်မှတ် ပြန်လည်လုပ်ဆောင်ရန် သင်္ဘောသားရုံးသို့ မကြာခဏ သွား ရောက်ရသည်။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်အောင်ကျော် လမ်းရှိ လေးပွင့်ဆိုင် မီးပွိုင့်တွင် လမ်း ဖြတ်ကျူးရန် စောင့်နေစဉ် နောက်မှ ပန်းပုတံ၍ ကုပ်ကိုဆွဲထားသော သူအား လှည့်ကြည့်မိရာ မြတ်နိုးဖြစ်နေသည်မို့ လန့်သွားခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်...မလန့်ပါနဲ့ကွ။ မင်းနဲ့ စာရင်းရှင်းစရာ ရှိတယ်။ လာ ဟိုနားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို သွား မယ်။ မင်းကို ခုကွပေးဖို့ မဟုတ်ဘူး”

မြင့်အောင်တစ်ယောက် မလိုက် လိုသော်လည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆို တော့ ဘာမှပြဿနာ မရှိမှန်းသိရ၍ လိုက်ခဲ့ရသည်။

“မြင့်အောင်...မင်း ငါ့ကို မှန်မှန် ပြောစမ်း။ မင်းရဲ့ပိုက်ဆံ ငါခိုးကြောင်း ကပ္ပတိန်ကိုသွားပြောတယ်မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ကိုမြတ်နိုး။ ကျွန် တော်လည်း ဒီကိစ္စကို မသိဘူး။ သိတာ က စားဖိုမှူး၊ ဥာက ကိုကျော်ကျော်ဌေး တို့ကို သွားပြောပြတာ။ ကပ္ပတိန်သိ သွားတော့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပြီးမေး တယ်။ ပိုက်ဆံပျောက်ကြောင်းပဲ ပြော

တာ။ ကိုမြတ်နိုး ယူတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ အဲသည်မှာ ကိုမြတ်နိုး အပြင်ထွက်တုန်း ကပ္ပတိန်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် နဲ့ အခန်းကိုဝင်ရှာကြတယ်။ ပြက္ခဒိန် နောက်မှာ ကပ်ထားတဲ့ စာအိတ်တစ် လုံးတွေတော့ ဒေါ်လာတွေ ဖြစ်နေ တယ်။ အဲသည် ဒေါ်လာတွေကို ကျွန် တော့်ဟာ ဟုတ်။ မဟုတ် ခိုင်ယာရီထဲ က နံပါတ်တွေနဲ့ တိုက်ကြည့်ကြတယ်။ နောက်ဆုံး မှန်နေတော့ ကပ္ပတိန်ကို သွားပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါပါပဲ”

“အေး...ဒါက ငါ့ရဲ့အမှားပေါ့ ကွာ။ အမှားလေးတစ်ခုကြောင့် ငါ့ဘဝ ပျက်နေပြီကွ။ မင်းကို မှာထားမယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဘယ်သင်္ဘောသားတွေ ကိုမှ မပြောပြနဲ့။ စားဖိုမှူးနဲ့ ကျော် ကျော်ဌေးတို့ကို ငါ့ကို လွှတ်အောင် ရှောင်လို့။ တွေ့လိုကတော့ ငါ့အဆိုး မဆိုနဲ့လို့။ ငါသွားပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို လက်ဖက်ရည် ဆိုင်ထဲက ထွက်သွားသော မြတ်နိုး ကျောပြင်ကိုကြည့်ရင်း ရင်လေးစွာခံစား မိတော့သည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ မှုခင်းသတင်း ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ကိုမြတ်နိုး လူ သတ်မှုဖြင့် အဖမ်းခံရကြောင်း အသတ် ခံရသူမှာလည်း စားဖိုမှူးမင်းထွေးပင် ဖြစ်နေတော့သည်။

ကိုကိုလှ (ကမာမြေ)

အတွေးစတစ်စ

ကိုကိုလှ(ကမာမြေ)

ရပ်ကွက်ထဲတွင် စီးပွားရေးကို အများသူငါ အားကျလောက်အောင် လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ် ဟူ လေးတစ်ယောက်တို့ရဲ့ ကုသိုလ်လည်း ရ ဝမ်းလည်းစဆိုတဲ့ သောက်ရေသန့် လုပ်ငန်းကို တစိုက်မတ်မတ် လုပ်ကိုင် နေကြတာများ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံး မနာလိုဝန်တို မိကြတယ်။

လုပ်ကွက်က ဟန်ကျပန်ကျ ဆို ရလောက်အောင်ပဲ။ ကိုယ်ပိုင်မြေညီ ခန်း ဆယ်ငါးပေ၊ ပေသုံးဆယ်နီးပါး အခန်းကျယ်ဝန်းမှာ သောက်ရေသန့်ဘူး များစွာထားပြီး လမ်းထဲရှိ တိုက်ခန်း ပေါင်းများစွာ၊ အခန်းပေါင်းများစွာကို နေ့ညမလပ် ပို့ဆောင်ပေးခွင့်ရတယ်။

အခန်းကလည်း ကိုယ်ပိုင်အခန်း အလုပ်သမားကလည်း အပိုကြေးပေး စရာမလို၊ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်အတွက် နဲ့ နဝမတန်းကျောင်းသားလေး စရိတ်

က လှည့်ကြည့်ရာ မလိုလောက်အောင် လောက်လောက်ငငနဲ့ စီးပွားရှာနေကြ တယ်။

လေးလွှာဆိုတဲ့ အခန်းအပါအဝင် မိဘာဆိုတဲ့အခန်းက ရှိနေလေတော့ အခန်းပေါင်း ဆယ်ခန်းအက မဖြစ်မနေ ရေသန့်သုံးနေရပြီး တိုက်ခန်းပေါင်း နှစ် ဆယ်ငါးတိုက်၊ အခန်းပေါင်း နှစ်ရာငါး ဆယ်ဆိုတော့ အနည်းဆုံး ရေသန့်ဘူး အလုံးနှစ်ရာက မဖြစ်မနေ ရောင်းနေရ ပြီ။

မြေညီထပ်၊ ပထမထပ်၊ လမ်း ကြည့်တိုက် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မှာ ဝယ်ကြသလို လေးလွှာ၊ ငါးလွှာ၊ မိဘာ မှာနေကြတဲ့ မိသားစုတွေကတော့ လက်ခုပ်တီးပြီး မှာယူနေကြတယ်။ ညီ အစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ တူလေးကတော့ လက်ခုပ်သံကြားရပြီဆို တိုက်အပေါ် ထပ်တွေ မော့မော့ကြည့်ပြီး ဘယ်နှဘူး လဲ၊ အခုကပိုမယ်ဆိုပြီး ပခုံးပေါ်တင်

ကာ သွားပို့လေ့ရှိတယ်။ နေဝင်ဖျိုးဖျိုး မှောင်လုလုအချိန် မှာ သုံးထပ်အလွှာနေတဲ့ အဖျိုးသမီး ငယ်လေးက အောက်ကိုကြည့်ပြီး လက် ခုပ်တီးလိုက်ပါရော။ လက်ခုပ်သံကြား တာနဲ့ တူအစီသုံးယောက်က တိုက် ပေါ်ကိုမော့ကြည့်ကြတာပေါ့။ ရေသန့် ဘူးမှာတယ်အထင်နဲ့ ပျော်နေလိုက်ကြ တာ။ တကယ်တော့ မိန်းကလေးက သူ့ကိုလာခိုမယ့် အဖျိုးသားတစ်ယောက် ဆီ ဦးတည်ပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်ချက် ကြောင့် ရေသန့်ပို့ဆောင်ရေးခေါင်း ဆောင် ဖိုကတုံး အတွေးစတစ်စ ဝင် ရောက်သွားတာက -

လက်ခုပ်သံကြားတိုင်း မပျော်နိုင် ပါထားတဲ့။

ကိုကိုလှ(ကမာမြေ)

သတိပြု
ကြည့်ရန်
မှတ်တမ်း
မူပိုင်ခွင့်
(အကျဉ်းချုပ်)

ထာဝရကြေကွဲခြင်း မှတ်တမ်း

မောင်သာမန်(ဂီးကုန်း)

(၁)

လောကတွင် လူဖြစ်သည်နှင့် လောကခံ၏ အဆိုးအကောင်း နှစ်ခု ကြား၌ အလိုက်သင့်လှုပ်ရှားနေကြရပြီ ဖြစ်၏။ လောကသည် လူသားများ အတွက် ဘဝဇာတ်ခုံကြီးဖြစ်သည်ဟု ရှေးပညာရှိများက မိန့်ကြားခဲ့သည်မှာ အကြွင်းမရှိ မှန်ကန်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ ဘဝဇာတ်ခုံ၌ သရုပ်ဆောင်နေ ကြသော လူတို့သည် ရယ်သည်လည်း ရှိ၏။ ငိုသည်လည်းရှိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ နူးညံ့သိမ်မွေ့၍ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်ကြ၏။ ထိုထိုသော အရာများကိုပင် လူတို့သည် နှစ်မြို့ စွဲလမ်းကြ၍ အဆိုးအကောင်း၌ ကျင် လည်ရခြင်းကိုပင် ကျေနပ်နှစ်သက်နေ ကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင်လား မပြောတတ်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ကပင် လူတို့အား ကိလေ သာမှ ရှန်းမထွက်နိုင်သည့် ပုထုဇဉ်များ ဟု ပညတ်ခဲ့ပုံရပါ၏။

ထိုသို့သော ပုထုဇဉ်လူသားများ တွင် လူသားဆန်စွာ စီးပျောနေသူမှာ ကျော်သက်ခေါင်ဟူသော လူရွယ်တစ် ဦးပင် ဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိဘများ မှ မွေးဖွားလာသော ကျော်သက်ခေါင် သည် ဘာသာယဉ်ကျေးမှုကို အလေး မမူ ဂရုမပြုသည်တော့မဟုတ်။ ဘာ သာတာရာကို ရိုသေပါ၏။ ကိုင်ရှင်ပါ၏။

အလေးအနက်ထားပါ၏။ ခက်သည်က သူသည် ဘုရားမကြိုက်။ နတ်မကြိုက် သည့်သေရည်(အရက်)အား စွဲမြဲစွာ သောက်ခြင်းနှင့် ဖဲရိုက်လောင်းကစား အား ဝါသနာအရလုပ်နေခြင်းပင်။

တစ်ခုတော့ရှိ၏။ ငါးပါးသီလတွင် တစ်ပါးကိုတော့ဖြင့် အထူးသတိထား၍ ကျော်ထက်ခေါင်သည် ရှောင်ကြဉ်သည် ဟု ဆို၏။ ထိုအရာမှာ ကာမေသုမိစ္ဆာ စာရာကံပင်ဖြစ်၏။ သူသည် သူများ သားသမီး၊ သားမယားကို မပြစ်မှားရန် သတိထား၏။ သို့စေကာမူ အရက် သောက်၍ အလောင်းကစားလုပ်နေ သည့်နောက် ကာမေသုမိစ္ဆာစာရာကံ ကို မည်မျှ စောင့်ထိန်းနိုင်မည်နည်းဟု အပေါင်းအသင်းများက တိုးတိုးတစ်ဖိုး ကျယ်ကျယ်တစ်ဖိုး ပြောကြ ဆိုကြ ဝေဖန်ကြ၏။ ကျော်သက်ခေါင်ကမူ ပတ် ဝန်းကျင်မှ မည်သို့ပင်ပြောပါစေ၊ မိန်းမ နှင့်ပတ်သက်လာပါက မီးချချ၊ ရေချချ မည်မျှကင်းရှင်းကြောင်း ကြွေးကြော်မြဲ ကြွေးကြော်ခဲ့၏။

ကျော်သက်ခေါင်သည် ဆယ် တန်းအောင်ထားသော်လည်း ကျောင်း ဆက်မတက်တော့။ သူ၏ဖခင် ဦးကျော် ခေါင်သည် တပ်မတော်အငြိမ်းစားဘဝ ဖြင့် နှစ်အတန်ကြာနေခဲ့ပြီး လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခန့်က ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ယုသည် သူ၏ ခင်ပွန်း မဆုံးပါးခင်ကပင် မြို့မဈေး အတွင်း၌ မှန်ဟင်းခါးနှင့်အသုပ်စုံ ရောင်း ချခဲ့ရာ ယခုဆိုပါလျှင် မြို့မဈေးထဲတွင် ဒေါ်ခင်ယုမှန်ဟင်းခါးသည် လက်ရာ ကောင်း၍ နာမည်ကြီးလှ၏။ မိခင်ဈေး ထွက်တိုင်း ကျော်သက်ခေါင် တစ်ဖက် တစ်လမ်း ကူညီလုပ်ကိုင်နေရ၏။ ကျော် သက်ခေါင်၏ညီမ ခင်ဝသုန်သည် အထည်ချုပ်စက်ရုံတွင် ဝင်ရောက်လုပ် ကိုင်နေခြင်းကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ၏ဈေး ရောင်းချခြင်းအား ကူမလုပ်နိုင်ပေ။ ဒေါ်ခင်ယုသည် လူပိုမရှိ၍ သားဖြစ်သူ ကျော်သက်ခေါင်အား ခိုင်းနေရသော် လည်း အဆင်ပြေလှခြင်းမရှိပေ။ ထို ကြောင့်ပင် ရပ်ကွက်ထဲမှ ဒေါ်မှန်အား ခေါ်ယူ၍ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှာ ပေးပါရန် ပြောရတော့၏။ ဒေါ်ခင်ယုမှ ဒေါ်မှန်အား အကျိုးအကြောင်းပြောရ၏။

“မမှန်ရေ... ကျွန်မမှန်ဟင်းခါး ဆိုင်မှာက ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေတော့ ကျွန်မနားမှာ ကူဖော် လောင်ဖက်အနေနဲ့ မိန်းကလေးတစ် ယောက်လောက်လိုအပ်နေတယ်။ သမီး ဖြစ်သူကလည်း သူ့လုပ်ငန်းနဲ့သူ၊ နောက် ပြီး ကျားကျားလျားလျား သားတစ် ယောက်ရှိပေမယ့် ဒီလောက်အားမရှိ ရဘူး။ နည်းနည်းလုပ်ပြီး များများခိုက်ဆံ

တောင်းတဲ့ လူမျိုး၊ အကြောင့် ချက်ဟယ်၊ ပြတ်ဟယ်၊ ရောင်းဟယ်၊ ချဟယ် ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့ ကျွန်မကို ရိုးရိုးသားသား မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဖြစ်မနေ ရှာပေးစေချင်ပါတယ်။ မမှန်ကျေးဇူး မပေးပါဘူးရှင်”

ဒေါ်မုန်သည် ဒေါ်ခင်ယုအတွက် အလုပ်သမား မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရရှိရန် ကြိုးစားနေစဉ် ကျော်သက်ခေါင်မှ အမေဖြစ်သူအား -

“အမေကလည်းဗျာ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ။ အပိုကုန်လို့ဗျာ”

ဒေါ်ခင်ယုမှ သားဖြစ်သူအား မျက်စောင်းထိုးလျက် -

“အပိုကုန်သည်းပဲ ငါ့အကြောင်းနဲ့အိပ် သက်ခေါင်၊ သန်သန်စွမ်းစွမ်း သားရှိပေမယ့် အဲဒီသားက အမေလုပ်တဲ့လုပ်ငန်းအပေါ် ဟုတ်တိပတ်တိ ကူညီလုပ်ကိုင်မပေးနိုင်တာ။ မိမိစီးစီးလုပ်နိုင်တဲ့ အလုပ်သမားရှာရတာပေါ့ဟဲ့”

“အမေကို ပြောလိုက်ရင် ကျွန်တော်က တရားခံလုံးလုံးဖြစ်တော့တာပဲ။ တော်ပြီဗျာ ကျွန်တော်ဘာမှမပြောတော့ဘူး။ အမေလုပ်ချင်ရာလုပ်”

မိခင်နှင့်စကားပြော အဆင်မပြေလေတိုင်း ကျော်သက်ခေါင်သည် အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေ့ရှိ၏။ ပြန်လာလျှင် အရက်မှူး၍ပြန်လာလေ့ရှိ၏။ ရမ်းကားသည်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကျော်သက်ခေါင်အား ဖခင်နှင့်မိခင် နှစ်ဦးစလုံး ဆုံးမခဲ့ပါ၏။ အနုနည်းရော၊ အကြမ်းနည်းဖြင့်ပါ ဆုံးမခဲ့ပါ၏။ သို့သော် သူ၏နေမှုထိုင်မှု၊ စားမှုသောက်မှု ကျင့်ဝတ်

လက္ခဏာများသည် လူမှုဝန်းကျင်တွင် အဝင်ခွင့်ကျမှဖြစ်ခဲ့ပေ။ အရက်သောက်ခြင်း၊ လောင်းကစားခြင်းများလည်း ပြုပြင်၍မရသည့်အဆုံး မိဘများမှ လက်လျှော့လိုက်သည်လားမသိ။ ကျော်သက်ခေါင်အား မည်သူမျှ ဆိုသည်။ ကောင်းသည် မပြောတော့။ သူ၏ ဖခင်ဆိုပါလျှင် သေသာသွားသည်။ သားဖြစ်သူအား ဘာဆိုတာမှမပြောတော့။ မိဘမောင်ဖားများမှ အလေးတပု မဆက်ဆံသည့်အခါတွင် သူသည် မျက်ရည်ကျ၏။ စိတ်မကောင်းခြင်းများ ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် သူကား နောင်တမရ။

ကျော်သက်ခေါင်သည် အရက်သောက်၍ လောင်းကစားလုပ်သည်မှ လွဲ၍ ကိုယ်ကျင့်တရား မပျက်စီးသေးသော်လည်း လောင်းကစားခြင်းသည် ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် စာရိတ္တမညီမျှမှုကို ပျက်စီးစေသောအကြောင်းပင်ဖြစ်သည်ကို မသိမဟုတ် သိပါ၏။ သို့သော် ဝါသနာ၏စွေဆော်မှုကြောင့် လောင်းကစားနေခြင်းဖြစ်၏။ လောင်းကစားခြင်းသည် အမြဲနိုင်နေခြင်း မဟုတ်။ ကြွေတစ်လှည့် ကြွက်တစ်ခုနဲ့ နိုင်သည့်အခါနိင်၊ ရှုံးသည့်အခါမှဖြစ်ခြင်းကြောင့် ကျော်သက်ခေါင်တစ်ယောက် ကြာရှည်ကြာများ စာရိတ္တကောင်းမှုကို တောင့်ထားနိုင်မည်မဟုတ်။ ကျော်သက်ခေါင်သည် လောင်းကစားနှင့် အရက်ကို မကောင်းမှန်းသိသော်လည်း ရပ်တန့်ခြင်း မပြုနိုင်။

မိခင်နှင့် ညီမဖြစ်သူတို့သည်လည်း ပြော၍မရသော် သူ့အား စိတ်ဆင်းရဲစွာ ကြည့်နေကြ၏။ သို့သော် ကျော်သက်ခေါင်လုပ်သော လောင်း

ကစားသည် စီးပွားပျက်လောက်သည့် အခြေအနေမရှိခြင်းကပင် သူ့ကိုကျေးဇူးတင်နေရသည်ဟု ဒေါ်ခင်ယုတစ်ယောက် ကြံကြံဖန်ဖန်တွေးနေမိပေ၏။

(၂)

လပြည့်နေ့တစ်နေ့သည် ဈေးဝိတ်၏။ ဈေးဝိတ်ခြင်းကြောင့် ဒေါ်ခင်ယုတစ်ယောက် အိမ်တွင်နားနေဖြစ်၏။ ခင်ထွန်းသည်လည်း စက်ရုံဝိတ်၍ အိမ်၏ဗဟိုရပ်များကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိ၏။ ကျော်သက်ခေါင်သည်လည်း ထူးထူးခြားခြား စာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေ၏။ ထိုစဉ် အိမ်ထဲသို့ ဒေါ်မုန်တစ်ယောက်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ဝင်လာ၏။ ဒေါ်ခင်ယုသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဒေါ်မုန်နှင့်ပါလာသည်မို့ သူ့အကူအညီတောင်းထားသည့်ကိစ္စအတွက် ဒေါ်မုန်လာခြင်းဖြစ်သည်ကို သိလိုက်၏။

“ဪ...ဒေါ်မုန်ပါလား။ လာဒီမှာတိုင်၊ သမီးရောတိုင်”

အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော ဒေါ်မုန်တို့နှစ်ဦးအား ဒေါ်ခင်ယုမှ နေရာထိုင်ခင်းပေးပြီး ခရီးရောက်မဆိုက် ဒေါ်ခင်ယုမှ -

“ဘယ်လိုလဲ ဒေါ်မုန်၊ ကျွန်မပြောထားတဲ့ကိစ္စ”

“အဲဒီအတွက် လာခဲ့တာပဲ မခင်ယုရေ။ မခင်ယုဆိုတာ အလုပ်လုပ်မယ့် မိန်းကလေးက သူလေးပဲ။ နာမည်ကတော့ ခင်စပယ်လို့ခေါ်တယ်။ မိန်းကလေးက ဒီအရပ်ကမဟုတ်ဘူး။ အထက်ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ်က ရွာလေးရွာကပဲ။ ခင်စပယ်က မိဘတွေ ယုံကြည်

တော့ပါဘူး။ အစ်မတစ်ယောက် ရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ရှိပြီး ရွာမှာပဲနေတယ်။ စပယ်က ရှစ်တန်းထိ ပညာသင်ဖူးပြီး ရန်ကုန်မှာရောအလုပ် လုပ်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မဆီရောက်လာတာ။ ကျွန်မနဲ့လည်း ဆွေရိပ်၊ မျိုးရိပ် မကင်းဘူး။ လောလောဆယ် မခင်ယုံလည်းအဆင်ပြေ စပယ်လည်း အလုပ်ရမှာဆိုတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အဆင်ပြေဖို့ ဖြစ်လာတာပါ။

ဒေါ်ခင်ယုံသည် ခင်စပယ်အား ကြည့်လိုက်၏။ သူမသည် ပြုံးလျက်ရှိ၏။ ဒေါ်ခင်ယုံမှ -

“အခေါ်အလုပ်က မုန့်ဟင်းခါးတို့ အသုပ်တို့ရောင်းတာဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဗာဟီရများတယ်။ အခေါ်နံ့ဘေးမှာ အကူအနေနဲ့ လုပ်ရမှာပါ။ ညကတည်းက မုန့်ဟင်းခါးအတွက် ပြင်ဆင်ပြီးမှ မနက်ဈေးကိုစောစောသွားပြီး ဟိုမှာပဲချက်လိုက်တာ။ အိမ်မှာကတော့ ငါးတို့ဘာတို့ ဆီသတ်ရုံပါပဲ။ အခေါ်နဲ့ တွဲပြီး လုပ်ကြည့်ဦးပေါ့ကွယ်။ လုပ်ရင်း လုပ်ရင်းနဲ့ ချက်တာပြတ်တာ။ လုပ်တာ ကိုင်တာ တတ်သွားမှာပါ။ ကျန်တာကတော့ မိသားစုလိုပဲ ဝိုင်းလုပ်ဝိုင်းစားပေါ့။ လခကတော့ သုံးသောင်းကစပြီး တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ငါးသောင်းထိပေးသွားမှာပါ။”

ခင်စပယ်မှ -

“ဘာမဆို စပယ်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ အလုပ်ကိုချေးများနေလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ အခေါ်ရယ်။ ရွာမှာ ဒီထက်ပင်ပန်းသေးတာပဲ။ ဒီမှာက အမိုးအကာထဲမှာနေပြီး လုပ်ရတာ။ စံပယ်လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဒေါ်ခင်ယုံမှ စိတ်လက်ပေါ့ပါးစွာ

ဖြင့် -

“မိခင်လည်း ဒီနေ့ပဲ အခေါ်တို့ အိမ်ကို ပြောင်းခဲ့တော့ပေါ့”

ဒေါ်မုန့်မှ -

“မခင်ယုံကလည်း စပယ်ကို တစ်ခါတည်း ခေါ်လာတာ။ စပယ် မတတ်တာ။ မသိရှိရင်တော့ သင်ပေးပေါ့ မခင်ယုံရယ်။ စပယ်က ဉာဏ်ကောင်းပါတယ်။ စပယ်ကလည်း ဒေါ်ခင်ယုံ ပြောစကားကိုနားထောင်။ အလုပ်တွေကိုလည်း အမှားအယွင်း ကင်းအောင်လုပ်ပေါ့ကွယ်။ ကဲ...အခေါ် ပြန်တော့မယ်”

ဒေါ်မုန့်နှင့် ဒေါ်ခင်ယုံ အိမ်ပြင်သို့ စကားတပြောပြောနှင့် ထွက်သွားသည်နှင့် ခင်ဝသုန် စပယ်နှင့် စကားစမြည်ပြောကြ၏။ ကျော်သက်ခေါင်သည် စပယ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ စပယ်မှလည်း လှမ်းကြည့်သည်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြ၏။ ခင်စပယ်သည် ကျော်သက်ခေါင်၏အကြည့်များကြောင့် အလျင်အမြန်ခေါင်းငုံ့လိုက်၏။ ကျော်သက်ခေါင်မှာ တင်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မခံစားခဲ့ဖူးသည့် ခံစားချက်တစ်ခုကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး ရှိန်းတခြာဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ခင်ဝသုန်မှ စပယ်အား -

“လာ...စပယ်၊ ညီမက မမအခန်းထဲမှာအိပ်ပေါ့”

“ရပါတယ် မမရယ်။ ညီမ ဘာလုပ်ပေးရဦးမလဲ။ လုပ်စရာရှိရင် ပြောပါနော်”

“လောလောဆယ်တော့ မရှိပါဘူး။ အမေလာမှပဲ အမေရဲ့အလုပ်တွေပဲ အဓိကထားပြီး လုပ်ပေးရမှာ”

ထိုညနေမှပင် ဒေါ်ခင်ယုံ၏လုပ်ငန်းများကို ခင်စပယ် စတင်လုပ်ဆောင်

ရတော့၏။ ကျော်သက်ခေါင်သည် ဘာမဟုတ်သည့်မိန်းကလေးကုန်ပင် ရင်တစ်ခုလုံး ပုရိန်းရိုန်းဖြစ်သွားရခြင်းကို မကျေမနပ်ဖြစ်မိ၏။ အမှန်စင်စစ် စပယ်သည် တောပန်းစပယ်မို့လားမသိ။ ဖြူစင်ရိုးသား၏။ သဘာဝအလိုကို ပိုင်ဆိုင်ထား၏။ ပြေပြစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိ၍ အသာညှိ၏။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြား လေးကပင် သူမ၏အလိုကို ပံ့ပိုးနေသကဲ့သို့ပင်။ ခင်စပယ်အား ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ကျော်သက်ခေါင်အား ညီမဖြစ်သူ ခင်ဝသုန်မှ မျက်စောင့်တိုင်း။ ကျော်သက်ခေါင်သည် ခိုး၍ကြည့်နေသည်ကို လူမိသွားသဖြင့် ခြေမကိုင်မီ၊ လက်မကိုင်မီဖြင့် ရှက်ကုန်ရကန်း ဖြစ်သွားရ၏။ လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသကဲ့သို့ ခင်စပယ်အား စိတ်ဝင်စားမိသော်လည်း သူမသည် မိမိတို့၏ အိမ်သားသဖွယ်ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ချစ်စိတ်ကိုမျှော်လင့်လိုက်တော့၏။

သို့ဖြင့် မိခင်ဆီမှလည်းကောင်း၊ ညီမဆီမှလည်းကောင်း ရသမျှကိုဆံဖြင့် အရက်သောက်လိုက်၊ ဖဲရိုက်လိုက်ဖြင့် ရှိနေခဲ့၏။ အရက်သောက်ပြီးပါက ကျော်သက်ခေါင်သည် ပို၍တိတ်ဆိတ်သွား၏။ မူးလားလျှင် ပို၍ ငြိမ်တတ်သည့်သဘာဝသည် ကျော်သက်ခေါင်၌ ရှိ၏။

ထိုအတောအတွင်း ညီမငယ်ဖြစ်သူ ခင်ဝသုန်သည် သူ၏ချစ်သူ ကျော်မြင့်ဆိုသူနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးသွား၍ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ယုံသာမက ကျော်သက်ခေါင်သည်လည်း စိတ်ညစ်သွားရ၏။ အရွယ်ရောက်၍ အိမ်ထောင်ပြုသည့်သဘာဝကို မိခင်ရောသူ့အိမ်ပါ

၏။ သို့သော် ထိုသို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားခြင်းကိုမူ သဘောမကျကြ။ လူကြီးမိဘများ၏ မျက်နှာမှမထောက်ဘဲ ခိုးပြေးခြင်းသည် မဖြစ်သင့်ဟု ကျော်သက်ခေါင်မှ မကျေမချမ်း ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ခင်ဝသုန်၏ချစ်သူ ကျော်မြင့်သည် လူကြီးလူကောင်း သားသမီး ပီသမည်ဆိုပါက ခင်ဝသုန်အား မိသားစုသားပီပီ လာရောက်တောင်းရမ်းသင့်သည်ဟု မိခင်ဖြစ်သူခေါင်ယုံမှ မကျေမချမ်း တဖွဖွပြောနေလေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ရပ်ကွက်လူကြီးများနှင့် ရပ်မိရပ်ဖများကောင်းမှုကြောင့် ကျော်မြင့်နှင့် ခင်ဝသုန်သည် မိခင်ဖြစ်သူအိမ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြတော့၏။ ဒေါ်ခင်ယုံမှလည်း အသိအကျွမ်း၊ ဈေးသည် ဈေးဝယ်များပြားခြင်းကြောင့် ဂုဏ်သိက္ခာရှိစေရန် သမီးနှင့်သမက်အား မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးခဲ့၏။ ရရှိသော လက်ဖွဲငွေများ ကုန်ကျစရိတ်မှလွဲ၍ ကျန်သည့် လက်ဖွဲငွေများနှင့် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများသည် ခင်ဝသုန်တို့ရရှိခြင်းသာ ဖြစ်ပေ၏။

ကျော်မြင့်သည် သမက်ဖြစ်၍ အတူတကွနေထိုင်ကြသည်တွင် ကျောချမှ စားပြုမှန်း သိရသည်ပုံမဟပေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျော်မြင့်သည် အပြောကောင်း ၊ အဆိုကောင်းမှုကြောင့် ခင်ဝသုန် မှိုင်းမိခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်စင်စစ် ကျော်မြင့်သည် အလုပ်အကိုင် အခြေတကျ မရှိပါချေ။ ဟိုယောင်ယောင်၊ သည်ယောင်ယောင်ဖြင့် ယောင်ခြောက်ဆယ်ပွဲစားတစ်ယောက်ဖြစ်ပေ၏။ မိခင်ရော၊ အစ်ကိုပါ ခင်ဝသုန်အတွက် စိတ်ဆင်း

ရဲခြင်းများစွာ ကြုံခဲ့ရ၏။ ယခုမှတော့ မတတ်နိုင်တော့ပေ။ ကျော်မြင့်၏အခြေအနေကိုကြည့်၍ နေထိုင်ရတော့၏။ ဒေါ်ခင်ယုံနှင့် ခင်စပယ်တို့သည်ကား မုန့်ဟင်းခါးနှင့်အသုပ်စုံအား တစ်ရက်မပျက် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချမြဲပင် ဖြစ်၏။ နံနက်စောစော ဆိုင်ခင်းသည်အခါတွင် ကျော်သက်ခေါင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်လေ့ရှိပြီး နေမြင့်သည်နှင့် ဆိုင်တွင် သူမရှိတော့။ အိမ်သို့လည်း မပြန်။ သွားလိုရာသွား၍၊ သောက်လိုရာ သောက်နေတော့၏။ ခင်စပယ်သည် ကျော်သက်ခေါင်အား သံယောဇဉ်ရှိသည့် အလျောက် အစ်ကိုသဖွယ် ခင်မင်ရင်းနှီးစွာ သတိပေးခဲ့၏။ ဆရာကြီးသဖွယ် ခင်စပယ်မှ သတိပေးခြင်းကို ကျော်သက်ခေါင်တစ်ယောက် နည်းနည်းမျှပင်မကြိုက်။

ကိုကြီးကို စပယ်စကားပြောတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး မိကျောင်းမင်းရေကင်းပြတယ်လို့ မထင်စေချင်ပါဘူး။ အခေါ်လေ ဈေးရောင်းကောင်းနေလို့သာ ခုသာခံသာရှိပေမယ့် ကိုကြီးအတွက် ရတက်များပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်ကိုကြီး။ မိဘကိုစိတ်ဆင်းရဲအောင် ပြုမှုနေထိုင်တဲ့ ဘယ်သားသမီးတိုင်းမဆို ဘယ်တော့မှ မကြီးပွားဘူးတဲ့။ ကြီးပွားရင်လည်း အသက်မရှည်၊ အသက်ရှည်ရင်လည်း မကြီးပွားဘဲ ကြမ္မာဆိုးတွေ့ရတယ်တဲ့ ကိုကြီး။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးရယ် အခေါ်စိတ်ချမ်းသာအောင် ကိုကြီး နေပေးထိုင်ပေးစေချင်ပါတယ်။

ခင်စပယ်စကားကြောင့် ကျော်သက်ခေါင် ကွဲပြီးတိုသွားရ၏။ သူသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုချလျက် -

“ငါ့အထင်ပြောရရင် အမေ့ကို ငါဘယ်တော့မှ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူးလို့ ငါထင်တယ်။ အခုနင်ပြောမူငါ့ကိုငါ သုံးသပ်ရမယ့်သဘောဖြစ်သွားရတယ်။ ငါ့ါသနာအရ လုပ်ခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေက ဘယ်သူ့ကိုများ ထိခိုက်နေလို့လဲဟင်”

“ကိုကြီးပြောတာ မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူမှုဝန်းကျင်နယ်ပယ်မှာတော့ ကိုကြီးသဘောကျလုပ်တဲ့အလုပ်တွေက လက်ရှိအသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဘယ်လိုမှ မဆက်စပ်ဘူးလေ။ နောက်ပြီး လောင်းကစားဆိုတာကလည်း ဥပဒေအပြင်ဘက်မှာ”

“ကဲ...တော်ပြီ ခင်စပယ်။ ငါ့ကို ဘာမှဆက်မပြောနဲ့တော့။ ငါ့ကိစ္စနဲ့ငါပဲ။ ဘာမှလာပြီး ပြောမနေနဲ့တော့”

ခင်စပယ် မျက်နှာပျက်သွားရပြီး “ဒါဆိုလည်း စပယ်မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုကြီးကို ခင်လို့ ကိုယ့်အစ်ကိုအရင်းလို သဘောထားပြီးပြောတာပါ”

ခင်စပယ်တစ်ယောက် ကျော်သက်ခေါင်အနားမှ လှည့်ထွက်သွားသည့်နောက် ကျော်သက်ခေါင်သည် သက်ပြင်းချ၍နေတော့၏။ ကျော်သက်ခေါင်သည် တွေးတွေးလေးလေး စဉ်းစား၏။ ချင့်ချိန်၏။ သူသည် အရင်လောက်အရက်မသောက်တော့။ လောင်းကစားကိုတော့ ဆက်လုပ်၏။

(၃)

ထိုနေ့တော့ ကျော်သက်ခေါင် က ဆိုမိုးမှောင်ကျသည်ဟုဆိုရမည်။ ကျော်သက်ခေါင်တစ်ယောက် ဖဲမှုဖြင့် အဖမ်းခံရ၏။ သူသည် ရမန်တစ်ပတ် အချုပ်

ခံရ၏။ ထိုအခါမှပင် ကျော်သက်ခေါင်
မှာ ခလုတ်ထိမှအမိတာရက်နိုး ဆိုက်ရ
တော့၏။

ကျော်သက်ခေါင် ဖဲမှုဖြင့် အချုပ်
ကျခံရသည်နှင့် ပတ်သက်၍ ညီမနှင့်
ယောက်ဖဖြစ်သူတို့မှာ ဆူ၍ပူ၍မဆုံး
တော့။ ဒေါ်ခင်ယုသည်လည်း အမေ
စကားနားမထောင်သည့်သားဟု တယူ
တောက်တောက်ပြော၍ ဈေးရောင်းပင်
မထွက်နိုင်ချေ။ ရှုပ်ထွေးသော မိသားစု
ကိစ္စထဲတွင် ဝင်ပါနေရသည်က ခင်
စပယ်ပင်ဖြစ်၏။ ခင်စပယ်သည် ရဲ
စခန်းရှိ အချုပ်သို့ နေ့ညမဟု မရှက်
မကြောက် ကျော်သက်ခေါင်အတွက်
ထမင်းပိုရ၏။ ကျော်သက်ခေါင်သည်
ခင်စပယ်နှင့်တွေ့လေတိုင်း မျက်နှာညှိုး
နွမ်းနေသကဲ့သို့ ခင်စပယ်သည်လည်း
သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်လျက်
မျက်ရည်ဝဲရ၏။

သို့ဖြင့် ကျော်သက်ခေါင်သည်
လောင်းကစားမှုဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်
ခြောက်လကျခဲ့၏။ ထောင်ကျစဉ်
ခြောက်လတာကာလ မိခင်ဖြစ်သူနှင့်
ခင်စပယ်သည်သာ ထောင်ဝင်စာလာ
တွေ့၏။ လိုအပ်သည့် စားနပ်ရိက္ခာ၊
ဆေးဝါးများပို့ပေး၏။ မိခင်နှင့်ခင်စပယ်
ထောင်ဝင်စာ နှစ်ကြိမ်တွေ့ပြီးသည့်
နောက် နောက်ထပ်မလာတော့ရန်
ကျော်သက်ခေါင်မှ တားမြစ်ခဲ့၏။

ကျော်သက်ခေါင် ထောင်ကျနေ
စဉ်အတွင်း ကျော်မြင့်သည် အိမ်တွင်
ဦးလံကျလျက်ရှိ၏။ ပင်ကိုစိတ်ဓာတ်
မကောင်းသည့် ကျော်မြင့်၏ မမှန်ကန်
သောလုပ်ရပ်များကြောင့် မိန်းမဖြစ်သူ
ခင်ဓမ္မာနှင့် တကွက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေ

ရ၏။ ဒေါ်ခင်ယုအိမ်၌ရှိစဉ် ရန်ဖြစ်သံ
မကြားရသော်လည်း ဒေါ်ခင်ယုဈေးသို့
ပင်မရောက်သေး။ အိမ်၌ရန်ဖြစ်သံများ
ကြားနေရ၏။ ခင်စပယ်သည်လည်း ခင်
ဓမ္မာအား သနားနေသော်လည်း ကျော်
မြင့်ကိုမူ အမြင်ကတ်လှ၏။

တစ်နေ့တွင်ဖြစ်၏။ ဈေးထဲ၌
မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ထွက်နေစဉ်အတွင်း
ဒေါ်ခင်ယုမှ မေ့ကျန်ခဲ့သောပစ္စည်းများ
ကို ခင်စပယ်အား အိမ်သို့ပြန်ယူစေ၏။
အိမ်သော့သည် ဒေါ်ခင်ယုတွင်တစ်
ချောင်းရှိ၍ ခင်ဓမ္မာတွင်လည်း တစ်
ချောင်းရှိ၏။ ဒေါ်ခင်ယုမှ ခင်စပယ်အား
သော့ပေး၍ အိမ်သို့စေလွှတ်ခြင်းဖြစ်၏။
ခင်စပယ်သည် အိမ်ကိုဖွင့်၍ လိုအပ်
သည့်ပစ္စည်းများအား ထုပ်ပိုးနေစဉ်
အနောက်ဘက်မှ ခြေသံကြား၍ လှည့်
ကြည့်လိုက်၏။ ခင်စပယ်သည် မမျှော်
လင့်သောသူအား တွေ့လိုက်ရသဖြင့်
အံ့အားသင့်စွာဖြင့် -

“ဟယ်... ကိုကြီး၊ ဘယ်တုန်းက
ရောက်...”

စကားပင်မဆုံးခဲ့ပါ။ ထိုသူသည်
သူမ၏ပါးစပ်အား လက်ကြမ်းကြီးဖြင့်
ပိတ်လိုက်ပြီးနောက် အခန်းတွင်းဆွဲ
သွင်းလိုက်၏။ ယင်းနောက်စားဖြင့်ခြိမ်း
ခြောက်လျက် ခင်စပယ်အား အဓမ္မ
ဆန်စွာ ကျူးလွန်ခဲ့ပေသည်။ ထိုသူ
သည် အောင်သေအောင်သား စားရ
သည့်သဖွယ် ကောက်ကျစ်စွာပြုလျက်
အိမ်ပေါ်မှဆင်း၍ ထွက်ခွာသွားတော့၏။
ရှုတ်တရက်မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်ဆို
ကြောင့် သူမသည် ယူကျုံးမရဖြစ်စွာ
ဝမ်းနည်းငိုကြွေး၍နေတော့၏။ အနိုင်
ကျင့်သော အဓမ္မသမားသည် သူမသာ

သိပါလိမ့်မည်။ တုန်လှုပ်သည့်စိတ်
ကြောက်စိတ်များရောနှောလျက် ခြေ
မကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိဖြစ်ရ၏။

ထိုစဉ် အိမ်ပေါ်တက်လာသော
ခြေသံကြောင့် အလန်တကြား မော
ကြည့်လိုက်ရာ သူမသည် လန့်ဖျပ်သွား
၏။ ထိုသူမှာ ယနေ့မှပင် ထောင်မှ
လွတ်လာသော ကျော်သက်ခေါင်ဖြစ်နေ
သောကြောင့်ပင်။

ခင်စပယ်သည် ကျော်သက်ခေါင်
အားကြည့်၍ မည်သည့်အတွက် ဝမ်း
နည်းသည်မသိ။ မျက်ရည်များကျလာရ
၏။ ထို့နောက် ကျော်သက်ခေါင်ရှေ့ပင်
သူမ အိမ်ပေါ်မှဆင်းသွားသည်ကို အံ့
အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိ၏။

“ဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ်တာလဲ
ဟ၊ ငါ့ကိုတွေ့လို့ ဝမ်းသာရမှာကို၊ ဘယ်
လိုဖြစ်တာပါလိမ့်။”

ခင်စပယ်၏ဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျော်
သက်ခေါင် စဉ်းစားမရဖြစ်ခဲ့၏။ ကျော်
သက်ခေါင်သည် ထောင်ထဲတွင်ခြောက်
လနေခြင်းကြောင့် အရက်ဖြတ်သကဲ့
သို့ဖြစ်ရာ ဖြတ်လက်စနှင့် ဖြတ်မည်ဟု
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ လောင်းကစားကို
လည်း ရှောင်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်
ထားခြင်းကြောင့် ဒေါ်ခင်ယုမှာ သားဖြစ်
သူအတွက် ဝမ်းသာအားရဖြစ်ရ၏။
ကျော်သက်ခေါင်သည် မိခင်အားလက်
အုပ်ချီလျက် ခွင့်လွှတ်ပါရန်နှင့် နောင်
တွင် ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုး မဖြစ်အောင်
အာမခံခဲ့၏။ ညီမဖြစ်သူ ခင်ဓမ္မာမှာ
လည်း အစ်ကိုအတွက် ဝမ်းသာခဲ့ရ၏။
ခင်စပယ်ကား ကျော်သက်ခေါင်အား
မည်သို့မျှမပြော၊ ခေါင်းဆုံ၍သာနေ၏။

“ငါ အချစ်ထဲမှာရှိတုန်းက နင်

လော အဖျိုးလေးတန်ခိုး မရှက်မကြောက်၊
ထမင်းလာဖို့တာ နင့်ကိုကျေးဇူးတင်လို့
ယခုပဲဟော့ဟော့။ ဘယ်သူကမှ မလုပ်ချင်
တဲ့အလုပ်တစ်ခုကို နင့်ကူညီပေးတာကို
ဒီတစ်သက် မမေ့ပါဘူးဟာ”

ကျော်သက်ခေါင်၏ ချီးကျူးစကား
ကြောင့် ခင်စပယ်ပို၍ ခေါင်းငုံ့သွားရ၏။
ခင်စပယ်သည် ယခင်ကနှင့် မတူဘဲ
တစ်ဖုထူးခြားနေသည်ဟု ကျော်သက်
ခေါင် ထင်နေ၏။ သို့သော် စဉ်းစားမရ
ကျော်သက်ခေါင်သည် လူသစ်၊ စိတ်
သစ်၊ ဘဝသစ်ဖြင့် လန်းဆန်းတက်ကြွ
နေသလောက် ခင်စပယ်တစ်ယောက်
ပိုင်တွေ့နေသည်ကို စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်
ရ၏။ မိခင်၏ ဈေးရောင်းခြင်းလုပ်ငန်း
များကို စိတ်နှစ်လျက် ပိုင်းဝန်းကူညီလုပ်
ကိုင်လျက်နေရင်းမှ တခြားလုပ်ငန်း
သစ်လုပ်ကိုင်ရန် စိတ်ကူးရလာ၏။ မိခင်
ဖြစ်သူမှ ခွင့်အရင်းအနှီးထုတ်ပေးသဖြင့်
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေး ဖြစ်တည်ခဲ့၏။
ခင်စပယ်မှာ အလုပ်နှစ်ခုကို ခွဲလုပ်ရ
သဖြင့် ပို၍အလုပ်ရှုပ်လာ၏။ သို့သော်
ခဏသာဖြစ်၏။ ကျော်သက်ခေါင်သည်
ဆိုင်အတွက် အလုပ်သမားလူငယ်နှစ်
ယောက် ခေါ်ယူထားလိုက်၏။ အပေါင်း
အသင်းများသော ကျော်သက်ခေါင်အဖို့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သည် တိုးတက်သည်
ထက် တိုးတက်၍နေတော့၏။

(၄)

တစ်နေ့ ဆိုင်မှပြန်လာသော
ကျော်သက်ခေါင်သည် အိမ်သို့ရောက်
သည်နှင့် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ယုနှင့်
ခင်ထွန်းတို့မှ သူ့အားမသင်္ကာဖျက်လုံး
များဖြင့် ကြည့်နေသည်ကို သတိပြုမိ

လိုက်သည်။ ခင်စပယ်သည် ကြမ်းပြင်
ပေါ်တွင် ကျုံ့ကျုံ့ထိုင်၍ ခေါင်းငုံ့နေ၏။
သူ့မထံမှ ရိုက်သံများကြားနေရ၏။ သူ
အား စားမတတ်ဝါးမတတ် ကြည့်နေ
သော မိခင်ဒေါ်ခင်ယုသည် သူ့နားသို့
ထလာပြီး သူ၏ဆံပင်များကို ဆုပ်ဆွဲ
လျက် ပါးကိုရိုက်ပြီး -

“လူယုတ်မာ... အယုတ်တမာ
ကောင်၊ နင်သူ့ကို ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ။
ငါတို့ကမွေးပေးမယ့် မိကောင်းဖခင်သား
သမီး မပီသတဲ့ကောင်”

ကျော်သက်ခေါင်သည် အံ့အား
သင့်လျက် -

“အဖေ ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့
လဲဗျာ၊ ကျွန်တော်မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ”

ဒေါ်ခင်ယုမှာ သားဖြစ်သူအား ဆဲ
ဆဲဆိုဆိုဖြင့် ရိုက်မောင်း၊ ပုတ်မောင်း
လုပ်နေသည်ကို ခင်စပယ်သည် ကြောင်
အမ်းအမ်းကြည့်နေရာမှ ချက်ချင်းဆို
သလို ကျော်သက်ခေါင်ရှေ့မှ ကာကွယ်
လျက် -

“အဒေါ်... ကိုကြီးမဟုတ်ပါဘူး။
ကိုကြီးကျူးလွန်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်ခင်ယုမှာ ဒေါသပွန်နေသည်
ကြောင့် ခင်စပယ်အား ဟိန်းဟောက်
လိုက်၏။

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ။ ညည်းက
လည်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ ပြောမှပေါ့။
ညည်းကိုယ်နှိုက်ကမပါဘဲ တစ်ဖက်သား
က ကျူးလွန်ရင် ဒါ မုဒိမ်းမူပဲ။ ရဲစခန်း
မှာ အမှုဖွင့်ရမှာ။ ညည်းကလည်း ပွင့်
ပွင့်လင်းလင်း မပြောဘူး”

ကျော်သက်ခေါင်မှာ ဘာမှနား
မလည်း အရိုက်ခံရသည့် ပါးနှစ်ဖက်
အား လက်ဝါးဖြင့်ပွတ်လျက် -

“ဘာတွေလဲဗျာ၊ ဘာတွေလဲ။
ခင်စပယ် နင့်ကြောင့် ငါကြားထဲက
အရိုက်ခံရတာ။ ဘာတွေဖြစ်ကြတာလဲ။
မှန်မှန်ပြော”

ဒေါ်ခင်ယုမှ-

“ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ရှင်းပြ
စရာမလိုဘူး။ အဲဒီကောင်မလေး တစ်
ဦးတစ်ယောက်ကြောင့် ကိုယ်ဝန်တစ်
လ ရှိနေပြီတဲ့”

“ဟင်”

ကျော်သက်ခေါင်ရင်ထဲတွင် ဟာ
၍သွားရ၏။ တုန်လှုပ်သွားရ၏။ နှလုံး
သားရင်ပြင်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲထွက်
မတတ်ခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုစဉ် အထုပ်
အဝတ်များဆွဲ၍ ကျော်မြင့်ရောက်လာ၏။
ဇနီးသည် ခင်ဝသုန်၏မျက်နှာ သုန်မှုန်
နေသည်ကြောင့် ကျော်မြင့် ကြောင်
အံ့အံ့ဖြစ်သွားရသည်။

“ဒီနေ့ ငါ့ရဲရဲလာလို့ ဝမ်းသာနေ
တာ။ ရော့... ငွေငါးသိန်း။ ဒီမှာ ဝသုန်
အတွက်”

ကျော်မြင့်နှင့် မကြာခင်ကမှ ရန်
ဖြစ်ထားသော ခင်ဝသုန်မှ ခင်စပယ်
အား အသံမာမာဖြင့် -

“ငါ့အစ်ကို မဟုတ်ရင်...
ငါ့ယောက်ျားလား”

ခင်စပယ်မှ “မဟုတ်ရပါဘူး မမ
ဝသုန်ရယ်။ ကိုကြီးကျော်မြင့်လည်း
မဟုတ်ပါဘူး”

ကျော်မြင့်မှာ အိမ်တွင်ပြဿနာ
တက်နေသည်ကိုမသိ၊ ထို့ကြောင့် ခင်
ဝသုန်မှ ကျော်မြင့်အား အိမ်နောက်
ဘက်သို့ ခေါ်ထုတ်သွား၏။ ခင်စပယ်မှ-

“ဒီလိုပါအဒေါ် စပယ်ဟာ မိဘ
တွေမရှိကြတော့ အစ်မဖြစ်သူနဲ့မှာ

ကပ်နေရတာပါ။ အဲဒီမှာ ခဲအိုဖြစ်တဲ့ အစ်မရဲ့ယောက်ျားက အစ်မ မရှိတဲ့အခါ တိုင်း ထိကပါးရိကပါးလုပ်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းကို အစ်မကို ပြောပြတော့ အစ်မက စပယ်ကိုတစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ ဒေါ်လေးဒေါ်မုန့်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးရောက် လာခဲ့တာပါ။ တစ်နေ့မှာ အဒေါ်က ဆိုင်မှာလိုတဲ့ပစ္စည်းတချို့ အိမ်မှာကျွန် ခဲ့လို့ ပြန်ယူတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်ကနေ ရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ ခဲအိုဖြစ်သူက အိမ်ပေါ်တက်လာပြီး အီး...ဟီး... ဟီးဟီး သမီးဘဝပျက်ရတာပါ အဒေါ် ရယ်။ ကိုကြီးလည်း မဟုတ်သလို၊ ကို ကြီးကျော်ဖြင့်လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ လူယုတ်မာက မားပြခြိမ်းခြောက်ခဲ့လို့ စပယ်ကြောက်လန့်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်တာ။ အခုတော့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နုလုံးသားအား စားဖြင့်မွန်းလိုက် သည့်ပမာ နာကျင်သွားရသူမှာ ကျော် သက်ခေါင်ပင် ဖြစ်၏။

“ဒီကိစ္စကို ဒီအတိုင်းနေလို့ဖြစ် မလား ခင်စပယ်။ ရဲစခန်းကို သွား ကြောင်းကြားရမယ့်ကိစ္စဟာ လာ အခုပဲ ရဲစခန်းသွားမယ်”

“နေပါဦး ကိုကြီးရယ်။ စိတ် မလောပါနဲ့ဦး။ အဲဒီလူက စပယ်အစ်မနဲ့ အတူ သားသမီးတွေနဲ့ ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ဒီလူကိုဖမ်းခဲ့ရင် စပယ် အစ်မနဲ့ တူ တူမလေးတွေ ဒုက္ခရောက် ရတော့မယ်။ စပယ်ဘဝနဲ့ စပယ်ရှိပါစေ တော့ အဒေါ်နဲ့ကိုကြီးတို့ရယ်။ ဒီအိမ် ကနေ ထွက်သွားပေးပါမယ်”

ဒေါ်ခင်ယုဘာမှ မပြောနိုင်သကဲ့ သို့ ခင်သုန်တို့ခနီးမောင်နှံသည်လည်း

ဦးနောက်စားသွားရ၏။ ကျော်သက် ခေါင်ဟု ခင်စပယ်အား သနားမဆုံးရှိ နေတော့၏။ ခင်သုန်မှ ဒေါ်ခင်ယုအား-

“အမေ ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြ မလဲဟင်”

ဒေါ်ခင်ယုသည် သက်ပြင်းရှည်ချ လိုက်ပြီး -

“ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင်ပါပဲ သမီးရယ်။ ခင်စပယ်ကိုလည်း ကိုယ့် သမီးအရင်းလို သံယောဇဉ်ရှိနေတော့ ဒီအိမ်က မထွက်စေချင်ဘူး။ ခင်စပယ် ကိစ္စက သူ့ရဲ့ ရှေးရှေးကကံလို့ ဆိုရ တော့မှာပဲ”

ကျော်သက်ခေါင်သည် မိခင်ဖြစ် သူအား မရဲတရဲဖြင့် -

“အမေ...ခင်စပယ်ကိစ္စနဲ့ပတ် သက်ပြီး ကျွန်တော် ပြောကြည့်မယ် နော်။ ကျွန်တော့်စကားကို လက်မခံရင် တော့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် အမေ။ နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါအမေ။ ခင်စပယ်ရဲ့ အရှက်နဲ့သက္ကာကို ကျွန် တော်က ကယ်တင်မယ်ဆိုရင်ရော”

ဒေါ်ခင်ယုသည် မမျှော်လင်သော မျှော်လင့်ခြင်းတို့ဖြင့် မျက်နှာဝင်းလက် သွားရပြီး -

“ဒါလည်း ကောင်းသားပဲ။ ဒါပေ မယ့် ငါ့သားက အနှစ်နာခံတာဆိုတော့”

“မဟုတ်ပါဘူးအမေ။ ကျွန်တော် ရှက်ရှက်နဲ့ ဝန်ခံပါရစေ။ ခင်စပယ်ကို ဒီအိမ်ကို စရောက်ကတည်းက မေတ္တာ သက်ဝင်မိတာပါ။ အမေ့ကိုကြောက်လို့”

“တော်ပါတော့ သားရယ်။ တစ် ချိန်တုန်းက အရက်နဲ့ လောင်းကစား ကျတော့ နားမထောင်တာက အမေ့ကို ကြောက်လို့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ခင်စပယ်ကိစ္စ အဆင်ပြေသွားပါ၏။ ခင်စပယ်မှလည်း သဘောတူသည့်အလား ငြိမ်နေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် မိခင်ခင်သဘောတူ ညီချက်အရ ကျော်သက်ခေါင်နှင့် ခင် စပယ်တို့ တရားရုံးတွင် လက်မှတ်ထိုး၍ လက်ထပ်ရန် စီစဉ်ပြီးဖြစ်၏။ ဒေါ်ခင် ယုသည် ချစ်သူခင်သူများဖြင့် တစ်စု တစ်ဝေးတည်းနေရသည့်အတွက် စိတ် ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာ ရှိနေ၏။

သို့သော် ထိုအကြောင်းအရာများ သည် စိတ်ကူးအိပ်မက်များသာဖြစ်၏။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အိပ်ခန်းထဲ၌ ခင်စပယ်မရှိတော့ပေ။ သူမ၏ဖျာပေါ်၌ စာခေါက်ကလေးတစ်ရွက်ချန်ထားခဲ့၏ ထိုစာမှာ -

“ချစ်သောကိုကြီး...”

ကိုကြီးကို အသည်းနှင့်အောင့် ချစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အမှောင်လွှမ်းနေတဲ့ စပယ်ဘဝထဲကို ကိုကြီးကို မဆွဲသွင် လိုပါဘူး။ စပယ်သာ သန့်ရှင်းတဲ့ကိုယ် ဖြစ်ခဲ့ရင် ကိုကြီးနဲ့အတူ ဘဝလက် တွဲဖော်အဖြစ် လျှောက်လှမ်းနိုင်မှာပါ။ ချစ်ရတဲ့ကိုကြီးကို သန့်ရှင်းတဲ့နုလုံးသား နဲ့အတူ။ သန့်ရှင်းတဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပေး ဆပ်ချင်တာ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်လိုတဲ့ဆန္ဒ နဲ့ ဖြစ်နေတဲ့ဘဝ တစ်ထပ်တည်းမကွ လိုသာပဲဆိုတာ ကိုကြီးတရားနဲ့ ဖြေ ပေးပါရှင်။ စပယ်ကို ရှာလို့လည်း ဘယ် တော့မှ တွေ့ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုကြီး ချစ်တဲ့...

ခင်စပယ်

မောင်သာမန်(ဇီးကုန်း)

အမေ့ရအောင် စာမေးနှာ ကာတွန်းကြည့်ဝင်း

ရေးမပြချင်တဲ့ တမုက်နှာ

ကတွန်းကြည်ဝင်း

တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်
တဲ့။ ရှေးရှေးကတည်းက ရှိခဲ့တဲ့ ဆိုရိုး
စကားလေးပါ။

သည်ဆိုရိုးစကားလေးအတိုင်းပဲ
ကျွန်မတို့မိသားစုလေးယောက် မွေးလာ
တိ ဖလန်ကန်ရွာလေးကို ကျောခိုင်းပြီး
ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးကို ပြောင်းလာ
ခဲ့ကြတယ်လေး။

ကျွန်မတို့ ဆိုသည်မှာ ကျွန်မ
အမေ ဒေါ်နင်းရည်၊ ကျွန်မမောင်လေး
အောင်ညို၊ ပြီးတော့ ညီမလေး ပိုလဲ့
ရည်နှင့် ကျွန်မ ညီလဲ့ရည်တို့ပါ။

အကယ်ဆိုငြား သည်လိုအချိန်
အခါမျိုးမှာ အဖေအပါအဝင် မိသားစု
ငါးဦး သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း အေးအတူပူ
အမျှ ရှိနေသင့်ပါတယ်။ ရှိနေချင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ရှိသင့်သည်၊ ရှိဖို့လို
အပ်သည်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မတို့၏ကျေးဇူး
ရှင်ဖခင်ကြီး ဦးမောင်ညိုသည် ယနေ့
အထိ သေသည်လား။ ရှင်သည်လား
မသိပါ။ ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့ ခွဲခွာသွား
ခဲ့တာ ညီမလေးပိုးလဲ့ရည် မွေးကင်းစ
ကတည်းက ဆိုပါတော့။ အခု ညီမလေး
ပိုးလဲ့ရည် ဆယ်နှစ်အရွယ် ရောက်နေ
ပြီဆိုတော့ အဖေ ကျွန်မတို့မိသားစုနဲ့
ခွဲခွာသွားတာ ဆယ်နှစ်ဝန်းကျင်တိုင်

ခဲ့ပြီလေး။ ဒါကြောင့် အဖေသေပြီလို့ပဲ
ယူဆကြတယ်။

ကျွန်မတို့ မိသားစုလေးဘဝက
အလွန်အမင်း ဆိုးလွန်းလှပါတယ်။
အဖေက ပန်းနာရင်ကျပ် ရောဂါသည်
မို့ ဘာမှမလုပ်နိုင်ရှာပါ။ အဖေက အဖေ
နဲ့ အိမ်ထောင်မကျခင်ကတည်းက
ညောင်ဦး ပွင့်သစ်စကားဂီတမှာ ဂီတ
မှူးဖြစ်နေတဲ့ ဘကြီးဘထိပ်၊ ဦးလှဌေး
ဆိုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ရင်း ကားမောင်း
တတ်လာတယ်။ အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ရွာ
က သူဌေးဦးလှကောင်း ကုန်တင်ကား
တစ်စီးဝယ်လိုက်တော့ ဒေါ်ဘာအလုပ်
ရခဲ့တယ်။

အစခါတော့ ဟုတ်တော့မလိုလို
နဲ့ မိသားစုစားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ
မယ်ကြံရုံရှိသေး သူဌေးဦးလှကောင်း
က ကားနဲ့ အကျိုးမပေးဘူးဆိုပြီး ကား
ရောင်းလိုက်ပါရော။ ဒီမှာတင် အဖေ
အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်ပြီး ကျွန်မတို့မိသားစု
ကဆိုးမိုးမောင်ကျခဲ့တာပဲ။ အဖေဟာ
တောင်ယာအလုပ်လည်း ဟုတ်တိပတ်
တိ မလုပ်တတ်၊ လယ်ပိုင်းယာပိုင်လည်း
မရှိ၊ ထန်းလည်းမတက်တတ်ဆိုတော့
မိသားစုစားဝတ်နေရေး အခက်တွေ့ခဲ့
ရတာပေါ့။

ဒါကြောင့် အဖေဟာ ရန်ကုန်မှာ
အလုပ်ရှာမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့တယ်။
ပထမ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်မှာ ငွေပိုပေး
နေသေးလို့ မိသားစုစားဝတ်နေရေး ဟန်
မပျက်ခဲ့ဘူး။

ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းကာလတွေ
မှာ အဖေဆီက ငွေရောက်မလာတော့
ဘဲ စာမလာ၊ သတင်မကြား အဆက်
အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့တာ ယနေ့အထိပါ
ပဲ။ ကျွန်မတို့လည်း အဖေသတင်။
အဖေစား၊ အဖေပို့မယ့်ငွေ မျှော်ရင်းမျှော်
ရင်း ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်
မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် လူတန်းမစေခဲ့ပါဘူး။
ဟိုလူ့ဆီကြွေးတင်၊ ဒီလူ့ဆီလှည့်ချေးနဲ့
အဆင်မပြေမှုဆိုတာတွေနဲ့ပဲ နေ့စဉ်
နပန်းလုံးနေခဲ့ရတယ်။

ကြာတော့ မောင်လေးနဲ့ ညီမ
လေးပညာရေးအတွက် အစ်မကြီးတော့
အမိရာဆိုတဲ့အတိုင်း ကျွန်မရဲ့ပညာရေး
ကိုပဲ အဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့
ရွာမှာပဲ ကြုံရာကျပန်းလုပ်ရင်း မသေ
ရဲတစ်မည် ဘဝရှင်သန်ခွင့် ငွေငွေလေး
နဲ့ မိသားစုဝန်ကို ကျွန်မတစ်ယောက်
တည်း ထမ်းခဲ့ရတယ်လေး။

ဒီလိုနဲ့ ရွာဘုရားပွဲပြန်လာတဲ့
ကျွန်မတို့ရွာသူ အစ်မကြီးမပိုင်ဘဲ

ရန်ကုန်မှာဈေးရောင်းရင် အဆင်ပြေ
တယ်ဆိုတာနဲ့ တစ်ရွာမပြောင်း သူ
ကောင်းမဖြစ်ဆိုတဲ့ထုံး နှလုံးပူပြီး ကြီး
မားတဲ့စွန့်စားမှုကို မဝံ့မရဲအရင်းတည်း။
ကျွန်မတို့မိသားစု ရန်ကုန်ကို ရောက်
ခဲ့ခြင်းပါပဲ။ မိသားစုခုကျတော့ ဖြေရှင်းဖို့
ဘဝနောင်ရေးလှအောင် အခြေချရန်
ကန်ဖို့ ခွန်အားသစ်တွေ အပြည့်နဲ့ပေါ့။
ခွန်အားဆိုတာ ဘဝတစ်ခု ရှင်သန်ဖို့
အားဆေးတဲ့။

ပြောသလောက် လွယ်လိမ့်မယ်
လို့တော့ ကျွန်မ မထင်ရဲပါ။ အစစ
ဘာမဆို လိုတာရနိုင်တဲ့ မြို့တော်ကြီးမှာ
ငွေရှာဖို့လွယ်သလို ငွေဖြုန်းဖို့လည်း
လွယ်တဲ့ မြို့ဆိုတာ ကျွန်မ ကြားဖူးနားဝ
ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ မြို့နဲ့တောဆိုတာ
လူမှုဘဝမြင်ကွင်းများက ကွာဟလွန်း
ပါတယ်။ ရွာမှာဆိုလျှင် ကျွန်မတို့လို နွမ်း
ပါးတဲ့သူ သားငါးဝယ်မစားနိုင်ပေမယ့်
ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုတာ ဘယ်သူယာ
ခင်းထဲသွားမှူးခူး အလကားနီးပါး ရပါ
တယ်။ ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးမှာတော့
သောက်ရေတစ်ခွက်တောင်မှ တန်ရာ
တန်ကြေးပေး သောက်ရတာမို့ ကျွန်မ
ဘဝင်မကျစွာ သက်ပြင်းချမိပါရဲ့။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မတို့မိသားစုလေး အဆင်
ပြေနိုင်မည်ဟုထင်၍ ပျော်ရာမှာမနေ
တော်ရာမှာနေ ဆိုတဲ့စကားအတိုင်း
ကျွန်မမိတ်ကိုကျွန်မ ဖြေသာနေသာခဲ့
ပါတယ်။

* * *

အခုဆို အစ်မ မပိုင်း စီစဉ်ပေးလို့
ကျောင်းလမ်းဈေးမှာ ကုန်စိမ်းသည်

ဘဝရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဘဝင်ကျလှတယ်
မဆိုသာပေမယ့် ရွာမှာနဲ့စာလျှင် နေ့စဉ်
ဝင်ငွေရနေတာမို့ မောင်လေးနဲ့ ညီမ
လေးကို ကျောင်းပြန်ထားနိုင်ခဲ့ပြီလေ။
ပြီးတော့ ကုန်စိမ်းသည်ဆိုတဲ့ ဘဝလေး
ကိုလည်း ကျွန်မ ကျေနပ်မိသလိုရှိလာ
ရပါတယ်။ မချမ်းသာနိုင်ပေမယ့် ဝမ်းဝဝ
ခါးလှလှတော့ ရှိခဲ့ပါရဲ့။ တစ်ခါတစ်ရံ
အမေ ပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ ဖောက်
လာရင် တစ်နင့်တစ်ပိုး ဆေးဖိုးငါးခများ
ကြောင့် ကုန်စိမ်းအရင်းလေး ပွန်းပဲ့
တတ်ပါတယ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

လောကမှာ “လှေလှော်ရင်းတက်
ကျိုး” မောင်စီးရင်းရေငတ်” ဆိုတဲ့ စကား
ကို ကျွန်မရဲလက်တွေ့ဘဝနဲ့ ယှဉ်ပြီး
လက်ခံယုံကြည်လိုက်ပါပြီ။

ကံဆိုးမသွားရာ ဦးလိုက်လို့ရွာဆို
သလို မိသားစုဘဝလေး စိုပြည်မယ်ကြံ
ကာရှိသေး အမေပန်းနာရင်ကျပ်ရောဂါ
ဦးဆိုးလာလို့ ရှာလို့ရသမျှ အမြတ်ငွေ
လေးတွေဟာ ဆရာဝန်ကို သံသရာ
ကြွေး ဆပ်နေရသလိုပါပဲ။ ဝိဆိုးတာက
အမေရောဂါ ကုလို့မှမပြီးသေးခင် ညီမ
လေးပိုလဲ့ရည် အသည်းရောင်အသားပါ
ရောဂါဖြစ်လို့ ကုလိုက်ရတာ ရှိစုမဲ့စု
ကုန်စိမ်းအရင်းလေးပင် ပွန်းပဲ့သွား
အောင် ကံကြမ္မာက စေတနာနည်းလွန်း
လှပါတယ်။

သို့ပါ၍ ကျွန်မဘဝစာမျက်နှာ
တွင် ရှေ့ဆက် ဘယ်လိုမှ ဖတ်ကောင်း
တော့မှာမဟုတ်တော့တဲ့အတွက် ကျွန်မ
တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်ချက်ချရပါတော့မည်။

* * *

တစ်နေ့ ကျွန်မတို့နဲ့ တစ်လမ်း
တည်းနေသူ မြို့နုဝေ အများကွယ်ရာ
အခေါ် ပေါက်ကျော်မဆိုသူနှင့် လမ်း
ထိပ်မှာဆုံမိစဉ် ကျွန်မ စကားရပ်ပြော
နေမိတဲ့အဖြစ်ကို အစ်မ မပိုင်းတွေ့သွား
တယ်လေ။ ညနေဈေးသိမ်းပြီး အိမ်
ပြန်တော့ ...

“ဟဲ့ ... မိညို။ နေ့လယ်က
လမ်းထိပ်မှာ ဟိုပေါက်ကျော်မနဲ့ ဘာ
တွေပြောနေကြတာလဲ”

မကျေမနပ် မေးလာပါတော့
တယ်။

“ဪ ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါ
ဘူး အစ်မပိုင်းရယ်။ စကားစပ်မိတာနဲ့
အလုပ်လေးများအဆင်ပြေမလားလို့”

“အမယ်လေးလေး ... ဘုရား
ဘုရား”

ကျွန်မရဲ့ အဖြေစကားကြားရ
တော့ အစ်မပိုင်းတစ်ယောက် အံ့ဩ
တုန်လှုပ်စွာ သူ့ရင်ဘတ်သူဖိုပြီး ဘုရား
တရုတ်တယ်။ အကြည့်တွေကလည်း စူး
စူးရဲရဲမို့ ကျွန်မ ဘာအမှားလုပ်ခဲ့မိလို့
လည်း ပြန်စဉ်းစားရတဲ့အထိပါပဲ။

“မိညိုရယ် ဒီပေါက်ကျော်မနဲ့
အလုပ်အကြောင်းပြောတယ်ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်မပိုင်း။ သူ
ကြည့်ရတာ အမြဲတမ်း လှပကြော့ရှင်း
ပြီး အဆင်ပြေနေတဲ့ပုံပဲ။ ဒါကြောင့်...
ဟို...”

“တော် ... မိညို ... တော်၊
ဆက်ပြောနဲ့တော့။ နင် အဲဒီပေါက်
ကျော်မအကြောင်းကို ဘယ်လောက်သိ
လို့လဲ။ အလုပ်သွားနေဝင်၊ အလုပ်ပြန်
မိုးလင်းဆိုတဲ့ အစားထဲကဟဲ့။ ဒါကို

နင်က သွားအားကျတယ်။ ရိုးလိုက် အလိုက်တဲ့ ငိုညီမရယ်၊ ပြောမပြော ချင်တော့ဘူး”

ကျွန်မကလည်း ကျွန်မပါပဲ၊ တခြားအလုပ်များ အဆင်ပြေလိုပြေ ပြီး အပ်မပိုင်ကို မတိုင်ပင်မိပါဘဲ မေး စမ်းကြည့်မိခဲ့တာပါ။ ဒီပေါက်ကျော်မ အကြောင်းလည်း ဘာဆိုဘာမှ မသိခဲ့ တာ အမှန်ပါ။

“ဒီမယ်မိညို...အားကျတယ်ဆို တာ သူ့နေရာနဲ့သူ အားကျသင့်တာမှ အားကျရတယ်။ ပေါက်ကျော်မအလုပ် ကို သွားအားကျမိလို့ကတော့ ကိုယ့် ဘက်က အရင်းအနှီးတွေ အများကြီး ပေးဆပ်ရမယ်သာမှတ်။ နင် အဲဒီပေါက် ကျော်မလို အရင်းအနှီးအများကြီးပေး ဆပ်နိုင်လို့လား၊ ပေးဆပ်ရုံ၊ ပေးဆပ်ရုံ လို့လား ပြောစမ်းပါ”

အပ်မပိုင်းစကား ကြားရတော့ ကျွန်မ ကြက်သီးတွေတောင် ထခဲ့ရပါ တယ်။

“မိညိုရယ် အဆင်ပြေမှ၊ မပြေမှ ဆိုတာ သူ့အတိုင်းအတာနဲ့သူ လူတိုင်း မှာရှိကြတာပဲ။ နင်တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အရေးကြီးတာ ရိုးသား ဖြူစင်ဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တန်ဖိုးထား တတ်ဖို့၊ ကံကြမ္မာအလှည့်အပြောင်း ကြောင့် ကြုံလာရတဲ့ ခုက္ခကို ခံစည်း မခံနိုင်ဘူးဆိုရင် တို့များမိန်းမသားတွေ မှာ မိန်းမကောင်းဆိုတာ ဘယ်မှာရှိ တော့မှာလဲ”

ကျွန်မ တကယ်ပဲ ရှက်မိပါတယ်။ ကိုယ့်ဘက်က အမှားလုပ်ဖို့ မကြံရွယ် မိပေမယ့်လည်း လမ်းထဲမှာ လူတော် တော်များများရှောင်ကြတဲ့ ပေါက်ကျော်မ

ဆိုတဲ့သူနဲ့မှ လမ်းဆုံလမ်းခွဲမှာ စကား ရပ်ပြောမိတဲ့အဖြစ်၊ ကျွန်မရဲ့ ခိုးအမှု ကြောင့် မှာခဲ့တဲ့အမှားအတွက် ကျွန်မ နောင်တရမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ဟဲ့...မိညို၊ ဒီနေ့ရေသိမ်းတာ စောလှူချင်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မဖြေ၊ အရင်အနီး ကနည်းတော့ ရောင်းကုန်များများမဝယ် နိုင်တာနဲ့ စောစောသိမ်းခဲ့ရတာ”

မဖြေဆိုသူမှာ ကျောင်းလင်းထဲ မှ ဆန်ဆိုင်ခွင့်ထားသော သူ့ဆိုင်မှာ ကျွန်မက ဆန်ဝယ် သူကလည်း ကျွန်မ ရောင်းတဲ့ကုန်စီးကို အားပေးဖို့ တစ်ဦး နှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ချီကြသူများ ဖြစ်ပါသဖြင့် ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကြောင့် သူ တွေပါ။

“မိညို...ညီမလေး မနက်ပိုင်း ကုန်စီးရောင်းပြီး နေ့လယ်ဘက် အား နေတာပဲ တခြားအလုပ်တစ်ခုလည်း တွဲ လုပ်ပါလား”

“လုပ်ချင်တာပေါ့၊ မဖြေရယ်၊ လှုပ်ဖို့အလုပ်ကမှ မလွယ်တာ”

“အဲဒီနေ့ဦး ၃၄ မှာနေတဲ့ သူငွေ အိမ်တစ်အိမ်မှာ တစ်ရက်ခြားတစ်ခါ အဝတ်လျှော်ရတဲ့အလုပ်ရှိတယ် ခြေ တယ်။ မိညိုလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် မဖြေ ပေးထားလိုက်မယ်။ ၃၄ မှာ သူငွေ ဦးမင်းမောင်၊ ခေါ်ဖွယ်နီလိုင်ဆိုရင် လူ တိုင်းသိတယ်”

“လုပ်နိုင်ပါတယ် မဖြေရယ်၊ မဖြေကသာ စိစဉ်ပေးပါ”

ကျွန်မ စဉ်းစားမနေတော့ အား တက်သရော ခြေလိုက်မိတယ်။

“အေး...အေး၊ ဒါဆို မဖြေ

မိညို ရန်အောင်ထာကိုက်မယ်၊ မနက် ဖြန်ရေသိမ်းရင် မဖြေသိင်တာနဲ့ ယုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ပေါ့၊ မဖြေ၊ ကျေးဇူးပါပဲ၊ မိညိုထားခဲ့ပါ့မယ်”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်မ အနီးအလုပ်တစ် ခုက အပိုင်ခွင့်ရတာမှာဖြစ်တဲ့ ဝမ်း သာအားရစရာဖြင့် မဖြေပေးလိုက်တဲ့ လိပ်စာအတိုင်း ဦးမင်းမောင်၊ ခေါ်ဖွယ် နီလိုင်အိမ်ကို ထားခဲ့ပါတယ်။ အပိုင် အလုပ်ကရမယ့် အပိုင်ခွင့်လေးမှာပဲ ကျွန်မတို့သားရအတွက် အလက်ရှု နောင်မှာပို တွန့်မရင်ထဲ ခြိတ်ပြီးပျော် နေခဲ့မိပါတယ်။

အပျော်စိတ်လေးနဲ့ပဲ သူငွေအိမ် ခြံဝင်ဆွေရောက်တော့ လူအိမ်ထဲကို မဝံ့ရဲရဲ နှိပ်လိုက်ပါတယ်။

ခဏအကြာမှာ အိမ်စေခန်း တလေးတစ်ယောက် ခြံဝင်ခေါ် တော့ငှ် လာပါတယ်။ ဖုန်းရောင်စုံတွေ ထေ့ညံ နေတဲ့ ခြံဝင်ကျယ်ကြီးကို ခြတ်ပြီး ဝံ့ထည်ခံညာတဲ့ ဝိုက်ကြီးထဲကို ရောက် ခဲ့ရပါပြီ။ တံခါးလာခွင့်ပေးတဲ့ မိန်း ရှာလေးက ကျွန်မတို့ ဆွေခန်းမှာ တိုင် စောင့်နိုင်ပါတယ်။ နောက်တော့ သူငွေ ကိုခေါ်ပေးမယ်ဆိုပြီး အပေါ်တစ်ကို တက်သွားပါတယ်။ သိပ်မကြာမီပဲ မိန်းကလေး ခြန်ဆင်လာပါတယ်။

“ခဏစောင့်နေရ အပ်မ၊ သူငွေ ကတော်က နေမကောင်းလို့ အိပ်နေ တယ်၊ သူငွေကြီးကိုယ်တိုင် ဆင်ထား ပါလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ညီမလေး”

ကြာကြာမစောင့်လိုက်ရပါ။ အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာတဲ့ ခြေသံကြားတာနဲ့ ကျွန်မ လျဉ်းကြည့်ဖြစ်လိုက်တဲ့အခါ မြင်လိုက်ရတဲ့မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်မ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲပြီ ကျဉ်း အသက်ရှူရင်သွားစေမတတ်ပါ။

အမြင်ရှင်းအောင် မျက်စိကို ပွတ်ကြည့်မိရပါတယ်။ အိပ်မက်မဟုတ်တာ အသေအချာမို့ အတိုင်းအဆမဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချား ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာတဲ့ သူဌေး ဦးမင်းမောင်ဆိုသူမှာလည်း ကျွန်မကို မြင်လိုက်တဲ့ အခိုက်အတန့်မှာပဲ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွားရှာပါတယ်။

သူဌေးကြီး ဦးမင်းမောင်ဆိုသူ ကျွန်မရဲ့ မြင်ကွင်းရှုစာညှပ်တည်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ကျွန်မ မျက်တောင်ပင်မခတ်မိမိတ် ဗူးဗူးရှု ကြည့်လိုက်မိတယ်။ နောက်တော့ တုန်ယင်နေတဲ့ လက်ချောင်းတွေနဲ့ ဦးမင်းမောင်ဆိုသူကို

“ဟင်...အဖေ၊ အဖေဟာ ဦးမင်းမောင် ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် သူဌေးကြီး ဦး...မင်း...မောင်တဲ့လား”

ကျွန်မ အသံတွေ အက်ကွဲနေသလို အသားတွေလည်း တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေတယ်။ ရှေ့တိုးရမယ့် ခြေလှမ်းတွေကလည်း အလိုလို နောက်ဆုတ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရတယ်။

ဦးမင်းမောင်ဆိုသူ ကျွန်မအဖေ ဦးမောင်ညိုကတော့ အံ့သြခြင်း ထိတ်လန့်ခြင်းကြီးစွာနဲ့ ကတုန်ကယင်တွေ ဖြစ်လို့

“သမီး ညိုလဲ့ရည်၊ သမီး... သမီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီ...ဒီကိုရောက်

လာတာလဲဟင်”

ကျွန်မ အံ့ကြိတ်ပြီး အဖေဖုန်နာကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ယုဒကုန်မရဖြစ်ခြင်း စတဲ့ နာကျင်စွာပြောချင် မေးချင်တဲ့ စကားတွေက ရင်ထဲမှာ ပြည့်ကျပ်လို့ ရုတ်တရက် ကျွန်မ နှုတ်ဆိတ်နေမိခိုက်မှာပဲ။

“ပြောမိဦးသမီးရယ်၊ သမီးကြီး ဘယ်လိုလုပ် ဒီကိုရောက်လာတာလဲ။ သမီးမေမေနဲ့ မောင်လေး ညီမလေးတွေ ကော ခု ဘယ်မှာလဲဟင် ဘယ်မှာလဲ”

“အဲဒါတွေ အဖေသိဖို့ လိုအပ်သေးလို့လား၊ အဖေတာဝန်မှာ သမီးတို့ မိသားစုဆိုတာ မရှိတော့တဲ့ မေ့ထားပစ်ခဲ့တာ ဆယ်စုနှစ်ပဲ ကျော်ခဲ့ပြီလေ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး သမီးကြီးရယ်၊ အဖေ့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့ အဖေလေ...”

“တော်ပါတော့ အဖေရယ်၊ တော်ပါတော့”

ကျွန်မ အဖေရှင်မြတာကို နားထောင်ချင်စိတ် မရှိပါ။ အခုချိန်ကတော့ အမှားတစ်ခုအတွက် ဆင်ခြေပေးရှင်မြနေလို့ အမှန်တရားဖြစ်လာတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ လက်ရှိဖြစ်တွေနေရတဲ့ အဖြစ်တွေက သက်သေပဲလေ။

“အဖေ ခုချိန်မှာ သမီးပြောတာပဲ နားထောင်ပေးပါ။ သမီးလေ သမီး သူဌေးကြီးဦးမင်းမောင်အိမ်မှာ သမီးတို့ မိသားစု အသက်ရှူခွင့်လေးအတွက် အခက်အခဲ တချို့တစ်ဝက် ပြေလျော့တော့မယ်ဆိုတဲ့ အပျော်စိတ်ကလေးနဲ့ အဝတ်လျှော်ဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပါ”

ပြောရင်းမှ ညိုလဲ့ရည် မျက်ရည်

တွေ ကျလာသည်။

“အခုတော့ သမီးအဝတ်လျှော် မယ်အိမ်က ဦးမင်းမောင်အမည်ခံ ကျွန်မအဖေ ဦးညိုမောင်အိမ်တဲ့... ဟင်းဟင်းဟင်း...အဟားဟားဟား”

ကျွန်မ မျက်ရည်တွေနဲ့အပြိုင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပါတယ်။

“သမီးတို့မိသားစု သိပ်ကိုက်ဆိုးတာပဲ။ သမီး အဝတ်လျှော်ဖို့ရောက်လာတဲ့ ဟောဒီအိမ်ကြီးဟာ ဦးမင်းမောင် အမည်ခံ သမီးတို့ရဲ့အဖေ ဦးညိုမောင် အိမ်သာ မဟုတ်ခဲ့ရင်လေ သမီးအဝတ်လျှော်ခွင့်ရခဲ့မှာပါ။ အဲဒီအခါကျရင် လုပ်အားခငွေလေးနဲ့ အမေ့အတွက် အားဆေးရယ်၊ မောင်လေးနဲ့ညီမလေး အတွက် မုန့်တွေဝယ်သွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ပျော်ပိုက်မှုလေးနဲ့ လာခဲ့တာပါ။ ခုတော့ သမီးရဲ့ အပျော်စိတ်တွေ သဲထဲရေညွှန်းဖြစ်ရပြီ။ သမီးတို့မိသားစု ကံဆိုးမိုးမှောင်ထပ်ကျရပြန်ပြီ”

“သမီးကြီးရယ် အဖေ...ရှင်းရှင်းပြ”

“အဖေရယ်...အဖြစ်အပျက်တွေက ရှင်းမြတာထက်ကို ရှင်းနေပြီပဲ။ အားလုံးပြီးသွားပြီအဖေ၊ တကယ်ဆိုရင် သေပြီလို့ထင်ထားခဲ့တဲ့ အဖေ့ကို အခုလို အသက်ရှင်လျက် မမေ့လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါ “အဖေ” လို့ခေါ်ပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖက်တွယ်ချင်တယ်။ အဖေရှင်ခွင့်ထဲ ခေါင်းဝှေ့ပြီး အားပါးတရ ငိုချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီအခွင့်အရေးတွေ သမီးတို့မှာ မရှိတော့ဘူး”

အဖေဟာ ကျွန်မရဲ့ စကားလုံးတွေကို ခေါင်းနဲ့နားထောင်နေရင်း သူ့အမှားအတွက် နောင်တရနေသည်လား။

မရနေသည်လားဆိုတာ ကျွန်မမသိဘူး။ နာကြည်းမှုတွေကြောင့် မေါက်ကွဲဖိတ် စဉ်လာတဲ့ ကျွန်မရဲ့စကားလုံးတွေက လည်း မရပ်နားနိုင်ခဲ့ဘူး။

“အဖေရယ် သမီးတို့မိသားစုအား လုံးက အဖေ တကယ်သေသွားပြီဆို တဲ့ အသိနဲ့ လွမ်းဆွတ်နေကြတယ်။ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေပြု အမှုအတမ်း တွေ ဝေနေကြတယ်။ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်တော့ အခုလိုမသေဘဲ ပြန်တွေ့ရမယ့်အစား အဖေ တကယ် သေသွားပြီဆိုတာကမှ လူကြားလို့ ကောင်းသေးတယ်”

“အခုတော့ အဖေ့ရဲ့ ဒီလိုပုံစံ ဒီ လိုအခြေအနေကို မျက်ကွယ်ပြု မသိ ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သမီးတို့အဖေ မသေသေးဘူးလို့ ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပြနေလဲဟင်... ပြော ပါဦး အဖေ ပြောစမ်းပါဦး”

အဖေ ကျွန်မကို တစ်ချက်မော့ ကြည့်တယ်။ ဘာမှတော့ မပြောတော့ ဘူး။ ကျွန်မကလည်း အဖေမျက်နှာကို အသေအချာကြည့်ဖြစ်တယ်။ ရင်ထဲမှာ လည်း လှိုက်ခန်နေတယ်။ ဆိုခိုနင့်နင့် လည်း ခံစားရတယ်။ ဒါကြောင့် ရင်ထဲရှိ သမ္မုစကားတွေ ပွင့်ကျလာပြန်တယ်။

“ရက်စက်လိုက်တာ အဖေရယ်။ သမီးတို့မိသားစုကို ခရီးတွင်ထဲ ထားရစ် ခဲ့ပြီး အဖေကျတော့ ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံနေ နိုင်ရက်တယ်။ အဖေ့ကို သမီး ဘယ်လို နားလည်ပေးရမလဲ”

“သမီးကြီးရယ်... အဖေမှာခဲ့ပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေရှင်းပြတာကို တော့...”

ကျွန်မ ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းလိုက်

မိတယ်။ နောက်ထပ်ကျလာမယ့် မျက် ရည်စကိုလည်း သိမ်းလိုက်မိတယ်။ တုန် ယင်နေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကိုလည်း သွားနှစ်စိုက်ကိုပြီး အဖေ့ကို မျက်တောင် မခတ်ဘဲ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

“တော်သင့်လောက်ပါပြီ အဖေ။ အဖေ့နဲ့သမီးတို့ရဲ့ သံယောဇဉ် ဒီမှာတင် ရပ်သင့်ပါပြီ။ သမီးနားလည်ထားတာက တော့ အဖေဆိုတာ မိသားစုတစ်ခုရဲ့ အားကိုးအားထားရာ နေလုံးကြီးသဖွယ်၊ လမင်းကြီးသဖွယ် ခွန်အားတွေ အလင်း ရောင်တွေ ပေးနိုင်စွမ်းတဲ့ အနန္တစွမ်း အားရှင်တဲ့ ဖတ်ဖူး ကြည့်ဖူးတဲ့ ဝတ္ထု တွေ၊ ချပ်ရှင်တွေထဲမှာလည်း မိဘ မေတ္တာကို ဖော်ကျူးထားကြလို့ အဖေ အဖေဆိုတဲ့ မိဘဂုဏ်သတင်းဟာ လှပ နေဦးမှာပေါ့”

“သမီးကြီးရယ်”

“ဟုတ်တယ် အဖေ။ သမီးဝမ်း နည်းတာက ဒီလိုလှပတဲ့ မိဘမေတ္တာ သမိုင်းထဲမှာ အဖေမပါနိုင်တော့ဘူး။ အဖေဟာ အဖေတည်ဆောက်ခဲ့တဲ့ မိသားစုအပေါ် နွေးထွေးတဲ့ မေတ္တာ တရားမပေးနိုင်တဲ့ တစ်ကိုယ်ကောင်း သမား ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ အဖေ။ မိဘတိုင်း မှာရှိရမယ့် မိဘမေတ္တာသမိုင်းတစ်ခုကို သာယာမှုတစ်ခုတည်းကြည့်ပြီး အဖေ ချိန်ဖဲ့မျက်နှာခံခဲ့တယ်။ မှားရင် ပြင်လို့ရ တယ်ဆိုပေမယ့် အခု အဖေရေတဲ့ အဖေသမိုင်း အမှားကြီးက ပြင်လို့မရ တော့ဘူး။ ပြင်လို့လည်း ဘယ်လိုမှ မလှ တော့ဘူး အဖေ”

ဝမ်းနည်း ယူကျွန်းမရစွာ မော့ပါ သွားတဲ့ ကျွန်မရဲ့စကားလုံးတွေကို ခေါင်း ငိုက်ငိုက်ချွန်းထောင်နေတယ်။ နောက်

တော့ ကျွန်မကို တစ်ချက်ကြည့်တယ်။ “အဖေသိပါတယ် သမီးရယ်။ အဖေ့ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါနော် သမီး”

“နီပါစေတော့ အဖေရယ်။ အဖေ လည်း အဆင်ပြေမှုတွေနဲ့ နေသာကျ နေသလို သမီးတို့မိသားစုလေးလည်း အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ကျင်သားရနေပါပြီ။ ဒီတော့ အဖေနဲ့သမီးတို့ ဒီဘဝမှာ ပြန် မဆုံဖြစ်ကြတာလို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်ပါ။ သမီးတို့ကလည်း နေပြအတိုင်း အဖေ သေပြီလို့ပဲ...”

ကျွန်မ ဒီလိုစကားလုံးတွေနဲ့ အဖေမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လက် ညှိုးငေါက်ငေါက်တိုင်း အားပါးတရပြော လိုက်ချင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်... အဖေ ဟာ အဖေပဲ။ သမီးဟာ သမီးပဲ။ ကျွန်မ ပြောမထွက်ခဲ့ပါ။

မိဘမေတ္တာ ဖော်ကားတဲ့ သမီး ဝိုက်အဖြစ် ငရဲခိုးထဲ လောက်တိုင်းကျရ မယ့်အဖြစ်ကိုလည်း ကျွန်မ မသိယူခဲ့ပါ။ သံသရာတစ်လျှောက်လုံးမှာ အဖေ့ကို ဖော်ကားတဲ့ သမီးဝိုက်ရယ်လို့ အများက ရွတ်ချအောင် ကျွန်မဟာဝရံသမိုင်းစာ မျက်နှာကို ကျွန်မ မရေခံပါ။ မရေခံ ပါ။ သည်းအတွက်...

ရင်ထဲက ပြောချင်တဲ့ စကားလုံး တွေ ခုန်ထွက်ပလာမိ ကျွန်မ ခြံကျယ် ကြီးထဲမှ အပြေးလွှက်ခဲ့မိပါတော့သည်။ အဖေရေတဲ့ အဖေသမိုင်း ကောင်း ခ်။ မကောင်းခ်။ လှခ်။ မလှခ် ဆိုတာ တော့...

ကာတွန်းကြည်ဝင်း

၀၉-၅-၂၀၂၁

၁၉၆၈ ခုနှစ်

www.burmeseclassic.com

၁၉၆၈ ခုနှစ်

လက်သည်

ချစ်မုန်းငြိမ်း

နံနက် ၁၁ နာရီထိုးပြီ။ နေက သိသိသာသာ ပူလာ၏။ နဖူးစပ်မှကျ လာသော ချွေးကို လက်ခံဖြင့် အသာ သုတ်လိုက်သည်။ အနောက်မှ တပွဲစ ပွဲစဖြင့် ဟွန်းတီးလာသော ကားကို ကျော်တက်စေဖို့ မိမိဆိုက်ကားဘီး တစ်ဖက်ကို လမ်းဘေးသို့ ချောင်းလိုက် သည်။ မျက်နှာပေါ်ကျနေသော နေ ရောင်ကြောင့် မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကို ရှုံ ထားရ၏။

“ကိုငြိမ်း ပြန်တော့မလားဗျ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးကျော်။ ထမင်း ဆာတယ်ဗျာ”

သက်တူရွယ်တူ ဆိုက်ကားနင်း ဖော်၏ အမေးကို ပြန်ဖြေရင်း ခပ် သွက်သွက်ပင် နင်းလာလိုက်သည်။ ဈေးလမ်းထဲရောက်တော့ ဈေးဝယ်သူ များပင်ရှင်းနေပြီ။ တစ်နေရာမှ “ဆိုက် ကားအားလား” ဟု ခေါ်သူကိုပင် လက်ခါပြခဲ့၏။ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ တကျွတ် ကျွတ်မြည်နေ၏။

အခန်းပြန်ရောက်တော့ တံခါး ကပိတ်လျက်သာ။ ဇနီးဖြစ်သူဌေးဌေး ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်။ ထားနေကျ နေရာမှ သော့ကိုယူ၍ တံခါးဖွင့်လိုက် သည်။ သူလည်း ချက်ပြီးပြုတ်ပြီးလို့ ဟိုနားဒီနား သွားတာနေမှာပါ။

ထမင်းအုပ်ဆောင်းကို လှန် လိုက်သည်။ ဘဲဥချဉ်ရည်၊ ကန်စွန်း ရွက်ကြော်နှင့် မျှင်ငါးပိထောင်းတို့ကို သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ဆင်ထား၏။ လက် ဆေးပြီး အားရပါးရ ထိုင်စားလိုက် သည်။ အိုးထဲက ထမင်းလည်း ကုန် သလောက်ရှိပြီ။ ဗိုက်လည်း အတော် တင်းသွား၏။

စားပြီးတော့ ဖျာတစ်ချပ်ခင်း၍ ဆေးလိပ်ခွက်၊ မီးခြစ်တို့ကို အနား သို့ယူကာ ထုံးလုံးလဲ့ချလိုက်သည်။ မျက်လုံးတို့ မှေးစင်းလာ၏။ ဆေးလိပ် တို့ကို ဆေးလိပ်ခွက်ထဲ ထိုးခြေရင်း ဘာတွေ့တော့မနုန်းပင် မသိလိုက်။

အိပ်ရာကနီးတော့ နေ့လယ် ၂ နာရီထိုးပြီ။ ဌေးဌေးပြန်မလာသေး ပါလား။ ညနေပိုင်း ဆိုက်ကားထွက် မနင်းဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ မီးလာ တုန်း ညနေစာထမင်းတစ်လုံး တည် ထားဦးမှ။ ထမင်းအိုး မီးဖိုပေါ်တင်ပြီး ဂျာနယ်အဟောင်းတစ်စောင်ကို မည် မည်ရရမရှိဘဲ ဖတ်နေလိုက်သည်။

၅ နာရီထိုးလျှင် သားငယ် ကျောင်းပြန်လာမည်။ သမီးက ကုမ္ပဏီ ဝန်ထမ်း။ ၇ နာရီခွဲလောက်မှ ရုံးဆင်း သည်။ ဟင်းချက်စရာစယ်ဦးမှဟု တွေးမိသည်။ စိတ်ကူးမဲ့စွာ ထွက်လာ

ခဲ့၏။ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ...

“ဦးငြိမ်း ... ဦးငြိမ်း”

မိမိနာမည် ခေါ်သံကြား၍ လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ ဌေးဌေး၏မိတ်ဆွေ အမျိုးသမီးလေးများ ဖြစ်နေသည်။

“မမဌေးတစ်ယောက် ရှိလား”

“ငါလည်း တစ်ယောက်ယောက် တွေ့ရင် မေးကြည့်မလို့ဟ။ ငါ မနက် စာ ပြန်စားထဲက အိမ်မှာ သူမရှိဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ညနေ မွှာရုံမှာ ဝတ်ရွတ်ဖို့ရှိလို့ မေးကြည့် တာ”

□□□□□

ဆိုက်ကားနင်းရသည် ဆိုသော် လည်း မိမိဘဝက ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့မရှိခဲ့။ သမီးလစာနှင့် မိမိဝင်ငွေမှာ ကြွေး မတင်အောင် နေလို့ရသည်။ သပ်သပ် ရပ်ရပ် အခန်းကလေး တစ်ခန်းကို ၎င်းနိုင်၏။ သားအငယ်ကောင်ကို လည်း အများနည်းတူ ကျောင်းနှင့် ကျူရှင် ထားပေးသည်။

ရပ်ကွက်ထဲမှာ ဌေးဌေးကို ဖသိ သူမရှိ။ မွှာရုံမှာလည်း ပါသည်။ သာ ရေးနာရေး ရှိလျှင်လည်း ထုတ်ဆို ရောက်သွားတတ်သည်။ သူမို့ နေ သွားဝယ်လျှင် အနည်းဆုံးတစ်နာရီ

လောက်ကြာသည်။ လမ်းမှာတွေ့သူ နှင့် ရပ်စကားပြောသည်။ နှစ်လုံး သုံး လုံးထိုးတတ်လားဟု စုံစမ်းကြည့်ဖူး သည်။ “မတွေ့ပါဘူး”ဟု ဖြေသံကို ပဲ ကြားရ၏။

၀၀၀၀၀

ဟိုသည်တွေ့ရင်းနှင့် ညနေစာ ချက်ပြီးသွားသည်။ ဌေးဌေးတစ် ယောက် ဘယ်များသွားနေပါလိမ့်။ ဒီ လောက်ကြာအောင် တစ်ခါမှ မသွား ဖူး။ မလာဖူးခဲ့။ အားလျှင် ဘုရားစင် ရှေ့မှာ ပုတီးစိပ်သည်။ စာအုပ်ဖတ် သည်။ ပရိတ်ကြီး တစ်သုတ်သုတ်ကို အလွတ်ကျက်နေတတ်သည်။

သမီးရုံးဆင်းလာချိန်မှာ သား ငယ်က စာအော်ကျက်နေ၏။ အစ်မ ကိုတော့ ဒီကောင်ကြောက်သည်။ “မေကြီး ဘယ်သွားနေလဲ”ဟု သမီး က မေးသည်။ ခုထိပြန်မလာသေး ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။ စိတ်ပူပန် ဟန်နှင့် ညည်းညူရင်း ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားသည်။

သားအဖသုံးယောက် အတွေး ကိုယ်စီနှင့် ညစာစားပြီးချိန်မှာ ၉ နာရီ ထိုးနေပြီ။ ဘယ်မှလည်း မစုံစမ်းချင် တော့။ စောစောအိပ်လိုက်တာကောင်း ပါတယ်လေ။ ခြင်ထောင်ထဲရောက်မှ

“ဗေဗေ ... မနက် ကျရင် မေကြီးကို သေချာလိုက်ရှာဦး”

သမီးပြောစကားကို “အေး”ဟု တစ်လုံးပဲပြောပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

၀၀၀၀၀

မနက် ၅ နာရီထိုးမှာ ရေခွေးအိုး

ကျပြီး၍ ထမင်းအိုးပင် ဆူဝေနေပြီ။ ညက အိပ်ဖြစ်သလား။ မအိပ်ဖြစ် သလား စဉ်းစားလို့မရ။ ဌေးဌေးတစ် ယောက် ဘယ်မှာများ အိပ်ပါလိမ့်။ ငွေကြေးရယ်လို့ သူ့မှာ ပိုလိုလှလှ လည်း ရှိတာမဟုတ်။

၆ နာရီထိုးတော့ သားအတွက် မုန့်ဖိုးကို ခုံပေါ်တင်ထားခဲ့ပြီး အပြင် ထွက်ခဲ့သည်။ ဆိုက်ကားကို ယူခဲ့ သော်လည်း ဂိတ်ထိုးဖို့ စိတ်ကူးထဲ မထည့်။ ဌေးဌေးကိုစွဲ စုံစမ်းရမည်။ ရဲစခန်းတိုင်ဖို့ မလိုဟုထင်သည်။ အသက်ပဲ ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ။ တစ် ခါမှလည်း ဝေးဝေးသွားဖူးပေ။ သူ့ မိဘတွေဆီကို ဖုန်းဆက်အကြောင်း ကြားရမည်။ မျက်လုံးက ဖန်တွတ် တွတ်နဲ့။ လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ် ခွက်လောက် ဝင်သောက်ဦးမှ။

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ၁၁ နာရီ ထိုးနေပြီ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး ဘယ်မှာမှ စုံစမ်းလို့မရ။ သူ့မိတ်ဆွေတွေအား လုံးလည်း သိကုန်ပြီ။ စိတ်ပူအောင် တော်တော်လုပ်တဲ့ မိန်းမပဲ။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အတွေး ရပ်သွား၏။ ထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ တစ်ဖက်လမ်းမှာနေသော တင်တင် မြင့်နှင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဝင် လာကြသည်။

“ဦးငြိမ်း မမဌေးရှိသလား”

“ဌေးဌေး မနေထဲက ပြန်မလာ တာ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိနေပြီပဲ”

“ကျွန်မတို့ မသိရသေးပါလား”

သူတို့မျက်နှာတွေ ကြည့်ရတာ သိပြီးပုံရနေ၏။ အကြောင်းရှိလို့ လာ ကြတာပဲဖြစ်ရမည်။

“ကိစ္စရှိလို့လား”

ဟု စကားလမ်းကြောင်းပေး လိုက်၏။

“မရှိပါဘူး ဦးငြိမ်းရဲ့”

“ရှိရင် ပြောကြနော်။ ဘာမှ အားမနာနဲ့။ လူရင်းတွေပဲဟာ”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက်ကြည့်ရင်း မျက်နှာစိမ်းအမျိုး သမီးက ...

“ဒီလိုပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လ လောက်က တင်တင်မြင့်နဲ့ မဌေးဌေး အိမ်ရောက်လာကြတယ်။ မဌေးဌေး က အရေးတကြီး ငွေလိုနေလို့ တင် တင်မြင့်က ခေါ်လာတာ။ ကျွန်မ လည်း သူ့ကိုယ့်လို ချေးလိုက်မိတယ်”

“ဘယ်လောက်တောင်လဲ ... အတိုးနဲ့လား”

“နှစ်သိန်းထဲပါ။ အတိုးကတော့ အရင်းပြန်မဆပ်မချင်း တစ်နေ့ကို လေးထောင်သွင်းရတယ်။ မတ်တိုး ခေါ်တာပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ဦးငြိမ်းရဲ့။ ဆယ် ရက်လောက်တော့ အတိုးမှန်မှန် သွင်း သေးတယ်။ နောက်ရက်တွေကျတော့ ဦးငြိမ်းက စုငွေစုနေတာမို့ စုငွေထုတ် မှ တစ်ခါတည်းပေါင်းပေးမယ် ပြော သွားတယ်”

“ခုဆို နှစ်လလည်းကျော်ပြီ။ သူ ပြောထားတဲ့ရက်လည်း ရောက်လို့ လာခဲ့ကြတာပါ”

“စုငွေစုဖို့ နေနေသာသာဟယ် တစ်နေ့စာနဲ့ တစ်နေ့စာကို လောက် အောင် တိုင်းသုံးနေကြရတာပါ။ တင် တင်မြင့်ရာ နင်လည်းအသိသားနဲ့”

“အေးလေ ... ဒါတွေ ဌေးဌေး

လာတော့ ရှင်းကြပေါ့။ ငါကတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူးဟေ့”

နှစ်ယောက်သား ကိုးကိုး ကိုး ကိုးနှင့် ပြန်သွားကြသည်။

□□□□

ညနေ ၆ နာရီလောက်ထိ အိမ်ကိုရောက်လာသူပေါင်း ဆယ်ဦး လောက်ရှိသည်။ အားလုံးကလည်း ငွေးငွေမရှိတော့မှန်းသိ၍ ကြွေးလာတောင်းသူများချည်း ဖြစ်နေ၏။ စာရွက်တစ်ရွက်နဲ့ အရင်းသပ်သပ် အတိုးသပ်သပ် ခွဲခြားမှတ်ထားလိုက်၏။ အရင်းခြောက်သိန်းလောက်မှာ အတိုးက သိန်းနှစ်ဆယ်လောက် ဖြစ်နေသည်။ လိုချင်ရမကြီးသူတို့၏ အများဟုသာ ဆိုချင်၏။

ငွေးငွေးကိုလည်း “လုပ်ရက်လိုက်တာ။ သားသမီးမျက်နှာမှ မထောက်”ဟု ဒေါပွမိသည်။ ခွာမီးလာရင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမှာလဲ။ သူရှက်ရှာမှာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမှန်အတိုင်းတော့ ပြောရမှာပဲလေ။

သည်လောက်များသည့်ငွေ မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ပြန်မဆပ်နိုင်။ တစ်နှစ်လောက် ထမင်းမှစားကြဘဲ လမ်းဘေးမှာနေပြီးဆပ်လျှင်တော့ တစ်ဝက်လောက်ကျေနိုင်၏။ ကြွေးလာတောင်းသူများကို ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ဖို့ ကိုယ်ကအရင်ဦးအောင် အကြံပေးလိုက်၏။ အပြစ်ရှိရင်တော့ ခံရမှာပေါ့။

ကြွေးသမားများကို မည်သို့မျှ မဖြေရှင်းနိုင်သောကြောင့် ငွေးငွေ

အိမ်မှထွက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ပြန်လာဖို့ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးထဲမှာပင် ထည့်ရဲမည်မဟုတ် ...။ မိသားစုကိုလည်း မဆက်သွယ်ရဲ။ ကိုငြိမ်းဆိုသူက ဆိုက်ကားသာ နင်းနေသည်။ မဟုတ်တာ မမှန်တာကို နည်းနည်းလေးမှ လက်မခံ။ ကြွေးရှင်က ထောင်ထဲမထည့်ခင် သူက အရင်ထည့်မည့် လူစားမျိုးဖြစ်သည်။

ငွေးငွေး အိမ်မှထွက်သွားရခြင်း အဖြေမှာပေါ်ပြီ။ ငွေရှစ်သိန်းလောက်ကို ဘာလုပ်ပစ်လဲဆိုတာကိုတော့ သိချင်သေးသည်။ အိမ်ထဲမှာ သဲလွန်စတွေလေမလားဟုတွေးပြီး ရှာကြည့်သည်။ အပြင်ဘက်မှာ မှောင်၍ပင်နေပြီ။ ဘုရားမီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။ စိတ်ကလေးငြိမ်သက်အောင် ဘုရားရှိခိုးပြီး ပုတီးစိပ်ရဦးမည်။

ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့ ရောက်မှ ကျောင်းဆောင်ထောင့်မှာ တင်ထားသော စုဘူးကို သတိရသည်။ မိမိစုဘူးတော့မဟုတ်။ ပြီးခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က ငွေးငွေးဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဈေးဖိုး၊ မုန့်ဖိုးလေးထဲက ပိုတာလေးတွေ စုရတာပေါ့ကိုငြိမ်းရဲ့”

ငွေးငွေးပြောစကားကို သတိရမိ၏။ ဘုရားမရှိခိုးအားသေး။ စုဘူးကို မကြည့်လိုက်သည်။ လေးတော့ အလေးသား။ ခေါက်ကြည့်တော့ အသံပင် မမြည်တော့။ ဒီလောက်ကြာမှ ပြည့်နေရောပေါ့။ သောင်း ကိုးထောင်လောက်တော့ ရှိရောမည်။ ဆိုက်ကား

မောင်ဖြစ်တာ နှစ်ရက်ပဲရှိပြန်၏။ အိမ်စာဆိုက်လည်းကုန်ပြီ။ စုဘူးကိုဖောက်သုံးဖို့ သုံးခြင်းလိုက်သည်။

မိမိချောင်းဘတ်သို့ လူသွားပြီး တေးနာဦးဖြင့် ဖိုတ်ဖွင့်လိုက်သည်။ ခပ်တဟ အနေအထားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်၏။ စက္ကူခေါက်ကလေးများ ငွေးခနဲတူလာသည်။ စက္ကူခေါက်တစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ လား ...လား နှစ်လုံးဘောင်ချာတွေ။

တရားခံအစစ်ကို တွေ့ချိန် စမိလျှင် ဘဝမပျက်မချင်း ဒုက္ခပေးသော နှစ်လုံးပါတကား။ အသိဉာဏ်ဖြင့် မထိန်းချုပ်သရွေ့ ဘဝသေအောင် ဒုက္ခပေး၏။ ငွေးငွေးတစ်နေရာမှာတော့ ရှိနေပေလိမ့်မည်။ နောင်တတစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ပုတီးစိပ်နေပြီလား။ မိမိတို့ ဘဝပေးအခြေအနေနှင့် ဤမျှများပြားလှသောငွေကို ပြန်ဆပ်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ခြေနည်းလှ၏။

ထိုအခါ ကိုငြိမ်းတစ်ယောက် မိမိတို့မိသားစုတဝလေး တကွတပြား မဖြစ်ဖို့ စိမ့်ကိန်းတစ်ခု မဖြစ်မနေ ချရပေတော့မည်။

ချစ်မုန်းငြိမ်း
၀၉-၂၆၀၄၅၅၄၃၀

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့် ဒေါက်တာစောယုဇွယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘာဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို
မိမိဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင်
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို
ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘာဝရဲ့ ဗွဲ့တာပါပဲ။
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာမကောင်းတာတွေ
တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘာဝရဲ့
ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့်
ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘာဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့်

■ အမှတ်(၂၀၅/က)

မိတောက်(၅)လမ်း။

ဗြို့သစ်(၈)

ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊

အင်းစိန်ဗြို့နယ်၊ ရန်ကုန်

ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြေလအတွက် ဝေဖန်စာစု

တနင်္ဂနွေ သာသနာ

သင်သည် ယခုကာလတွင် သင်တန်းတစ်ခုတည်းရှိပြီး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတည်း
ဝင်ရောက်ခြင်း ဤရုဏ်းတည်း။ အထက်လူကြီး ငြိမ်းသုတေသန စေတနာ
တည်း။ သာသနာရေးနှင့် ဝတ်သတ်သော ဝတ်စားများ ဝတ်လာတတ်တည်း။ နိုင်ငံစုံ
ခြားနှင့် ဆက်သွယ်သော ကိစ္စများ လူမှုစီးပွားနှင့် လုပ်ရသောအလုပ်များ အောင်
မြင်လိမ့်မယ်။ ရွှေဝင်ခြင်း၊ ထွက်နေသော ရုဏ်းများ ပြန်ဝင်မယ်။ အလှူလုပ်မှု
ကြံ့ခိုင်ထားလျှင် ရက်ရွှေ့ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုများ
ဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေကြေးအနည်းငယ် လက်ထွက်တတ်တယ်။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး၊ ဘုရား၊
နိမိတ်တတ်တယ်။ မိမိကိုယ်လည်း ဘုရားလို့ ခွဲခွဲပြောဆို ခံရတတ်တယ်။ လူလွတ်များ

အဖို့ အိမ်ထောင်ကျကိန်း၊ ခိုသော်လည်း မိန်းမခိုခြင်း၊ လောကဉာဏ်တို့တတ်ခြင်းများ လုပ်လျှင် ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်တတ်
တယ်။ ကျန်းမာရေး ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး၊ သွေးအားနည်းခြင်း၊ ခြေထောက်(သို့မဟုတ်)ခါးတွင် ထိခိုက်ခတ်ရာ ရတတ်တယ်။ ဆွေမျိုးတား
ချင်းထဲက နာရေးတစ်ခု ဖြစ်တတ်တယ်။ နာရေး မသွားပါနှင့်။ ဒါကြောင့်လည်း တံတောင်ခေါ်ရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၅)
နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ တံတောင်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ အီး(၆)ညွန့်(၇)ညွန့်(အုတ်ပြာ)၊ ထပ်အဝါရောင်
(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွန့်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကကောင် သောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညသောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကကောင် သော့ပိတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၇၆၊ ၇၄

အသံသရာ

ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်၊ အိမ်ဆောက်၊ အိမ်ပြောင်းခြင်း
လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။ ဧည့်မိမိခံလိုသောစိတ်ဖြင့် အိမ်ရာထောင်ထောင်နှင့်
မအိပ်သင့်ပါ။ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေး ညံ့သွေးတတ်တယ်။

ကကောင် ပြီး ကတင်ပြန်သော

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း
နီထမင်း(၁၂)ဝန်းတန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ပစ္စည်းများကို ထွဲခွဲရောင်းချ၍ လုပ်ငန်းအသစ် ကြီးကြီး မားမားစရန် မကောင်းသေးပါ။ စပ်တူလုပ်မှသာ လုပ်ငန်းများ ကြံ့ခိုင်တိုးချဲ့ခြင်း များ ပြုလုပ်သင့်တယ်။ မသွားချင်သောခရီးများ၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးများ သွားရ တတ်တယ်။ ဝင်စရာရှိတဲ့ငွေတွေကလည်း မဝင်ဘဲဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေလိမ်ခံရ တတ်တယ်။ အိမ်ကို ဘိုးတော်တု၊ ဆရာတုများ ရောက်လာတတ်တယ်။ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများနှင့် မမျှော်လင့်ဘဲ လမ်းခွဲရတတ်တယ်။ အပျို၊ လူပျိုတို့အဖို့ ဒီကာလတွင် စန်းပွင့်ပြီး ချစ်သူရတတ်တယ်။ ယခုရောက်နေတဲ့ကာလတွင် တပေါင်းလနှင့် ကဆုန်လများ ပါဝင်နေရင် ဆုံးရှုံးထားတဲ့ငွေများ ပြန်ရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် သင်သည် ဘာကိုမှ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်လို့မရတဲ့အချိန်

ဖြစ်တယ်။ အကောင်းလည်းမဟုတ်၊ အဆိုးလည်းမဟုတ်၊ ရွှေတိုးလို့မရ၊ နောက်ဆုတ်လို့မရ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ရွှေထွက်မယ်။ ရွှေဝယ်မိပါက ဝယ်သုဇ်၊ ဇနီး၊ ခင်ပွန်း ထွက်လိမ့်မယ်။ သားသမီးများ ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ခိုလှောင် အိမ်မှာ မမွေးရ။ အိမ်မှာမွေးလျှင် အခက်အခဲတွေ့လိမ့်မယ်။ မည်သည့် ဘိစ္စမဆို တစ်ပိုင်းတစ်စဖြစ်နေပြီး အနာခံမှသာ အသာစံရမယ့်ကိန်း ဖြစ်နေမယ်။ ပစ္စည်းအသစ်တစ်ခု ဝင်တတ်တယ်။ သူတော် ကောင်း နတ်ကောင်းမ ဆိုသလို ပတ်ဝန်းကျင်မှ မိတ်ဆွေအကူအညီကောင်းများရလျှင် မိမိလုပ်ငန်းများ အောင်မြင်မှု ရရှိမယ်။ မိသားစုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြဿနာလေးတွေ ပေါ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ကိုက်ခဲခြင်းများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ကုက္ကာ (၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြောပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညသောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၄၊ ၁၃၊ ၃၁၊ ၃၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးတွင် ဘုန်းကြီးပျံလွန်သော နိမိတ်တွေ့ပါက ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံရတတ်တယ်။ ၎င်းနိမိတ်တွေ့ပါက ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်ဆက်သွယ်ပါ။
မိမိကိုယ်တိုင် စွန့်စားလုပ်ကိုင်ခြင်းထက် အခွင့်အရေးပေါ်မှ ထုလုပ်ခြင်းသည် အကျိုးကျေးဇူးများစွာ ခံစားရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဆွမ်းအုပ်ထဲတွင် ဆွမ်းကို ဆီဆမ်း၊ ဆာပျံ၊ အုန်းသီးစိတ်ထည့်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြီလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တိုးတက်မယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ရဲ့မိဘတွေကို ပြန်လည်ကျွေးမွေး စောင့်ရှောက်နိုင်တဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ဒီကာလအတွင်း ထွက်လိုက်ပါ။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ မြေကိစ္စ၊ အမွေကိစ္စ စကားပြောရမယ်ဆိုရင် ကံတရားက ကိုယ့်ကို မျက်နှာသာပေးမယ့် အချိန်ပါပဲ။ မြေပွဲပတ်သက်ပြီး ငွေတွေဝင်တတ်တယ်။ မြေဝယ်မယ် ကြံရွယ်ထားရင် ဒီကာလမှာ ဝယ်လိုက်ပါ။ မိမိနဲ့အကျိုးပေးမယ့်မြေမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေရှာရလွယ်သလို ငွေလည်း အထွက်များနေတတ်တယ်။ အလုပ်မှာတော့ အနည်းငယ် အတိုက်အခံ ပေါ်တတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းများ ကျန်းမာရေး အသည်းအသန် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့သူအတွက်

ပူရတာ မဟုတ်ဘဲ ငယ်သူတဲ့သူအတွက် ပူရတာဖြစ်မယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှလုံးနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ ရင်ဘတ်အောင့်တတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(၆း)ညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊ တံခွန်ဖြူ(၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၁၊ ၅၃၊ ၃၆၊ ၃၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သူများ၏ မကောင်းသောအတတ်နှင့် ပြုစားခြင်းမျိုး ခံရတတ်တယ်။ ထို့ကြောင့် ယခုကာလတွင် သူများကျွေးသော စိတ်မသန့်သော ကွမ်း၊ ဆေး၊ လက်မက်များ မစားရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် အင်္ဂါနေ့နှင့် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း စံပယ်ပန်းများကို ပန်းစေတီသဖွယ် ပြုလုပ်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သာသနိ

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်ညစ်စရာကတစ်ဖက်၊ ပျော်စရာကတစ်ဖက် ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ်လုပ်ဘဲ သူများလုပ်ထားတဲ့ ကိစ္စတွေကို လိုက်လံပြောရှင်း ဝေးရတတ်တယ်။ ခရီးတွေလည်း မကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများ သည်လည်း သင့်အတွက် အကျိုးထူးစေပါလိမ့်မယ်။ အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ အသစ်ရခြင်း၊ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်ပွမ်းမံရခြင်းများ ကြုံမယ်။ မထင်မှတ်ဘဲ ဝဉာဏ်ခံ့ သင်ကြားရတတ်တယ်။ အလုပ်၌ ထိခိုက်တတ်တယ်။ ပြဿနာ ကြီးစွာ ဖြေရှင်းရတတ်တယ်။ မိမိ၏တပည့် အောက်လက်ငယ်သားများသည် မိမိ၏ပြိုင်ဘက်ဆီ ရောက်သွားတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အစစအရာရာ သတိကြီးစွာထားဖို့ လိုပါတယ်။ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံခြင်း၊ မကောင်းပြော

ခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ မိမိအဝေါင်းအသင်းများ၏ ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခံချခြင်းမျိုးလည်း ခံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးညံ့သော သတ်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်သို့ လာရောက်တည်းခိုလျှင် ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ ဌာနဆိုင်ရာအကြီးအကဲ၊ ဆွေမျိုးအကြီးအကဲတို့က အတူအညီကောင်း ဝေးလိမ့်မယ်။ လူမျိုးခြား ခုဂ္ဂပေးတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ထောင်ပြု လျှင် အဆင်မပြေတာမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုရောက်နေတဲ့ကာလတွင် (၁)ဆုနံ့လ၊ ဝါခေါင်လများ ပါဝင်နေရင် မြေနဲ့ပတ် သတ်ပြီး စကားများရခြင်း အိမ်ထောင်စက်နှင့် စကားပြော အဆင်မပြေခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ရေခဲနွေးပူ ယောင်ခြင်း၊ ဖိသပ်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဆေးမှား၊ အစာမှားလည်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ခါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိတွေးနေ နံနက်(၉၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ထီးနီ (၁၀)ခုတို့ကို လျှာဖေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ဥပသုတ္တံ

အပေါ် ဝနေ

ကံကောင်းသောပိတ်

၁၆၊ ၆၊ ၁၁၊ ၆၆

အထူးသတိပြုရန်

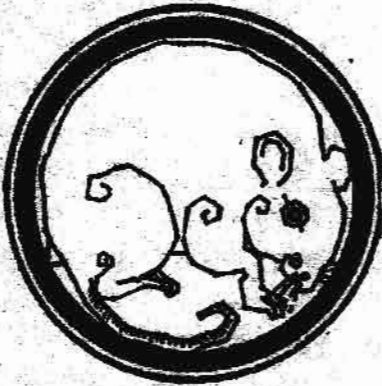
ယခုကာလတွင် အစားအသောက် စည်းစိမ်မခံပါနှင့်။ ရေစက်ချပြီး လျှာရသော အလှူကြီးမျိုး မပြုလုပ်ပါနှင့်။ အဝတ်အစားနွမ်းနွမ်း ဝတ်ဆင်ထားခြင်းက အကောင်းဆုံး ယကြာပါ။ သူ့ခိုးဝင်တတ်တယ် ဂရုစိုက်ပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြေးပန်းအိုးထဲ၌ အုန်း(၆)ညွန့်၊ သီဟိုဠ်(၂၁)ညွန့်တို့ မပြတ်လျှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြေလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စိတ်တိုင်းကျကောင်းမယ့်အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့လေးတွေတော့ ရှိပါတယ်။ မပြည့်စုံတာတွေ ပြည့်စုံလာမယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်လာမယ်။ လုပ်ငန်းသစ်ပေါ်ခြင်း (သို့မဟုတ်) လက်ရှိအလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်လာလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ နာမည်ကောင်းရခြင်း၊ နေရာကောင်းရခြင်း၊ လုပ်ငန်းများ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဆိုလျှင် အလုပ်နေရာပြောင်းခြင်း၊ ရာထူးတိုးခြင်း ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်ပွမ်းပံ့ရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်း လုပ်ရတတ်တယ်။ အိမ်သစ်ဆောက်လျှင် ကောင်းပါတယ်။ အိမ်ဝယ်နိုင်မယ့် အခြေအနေ ဖန်တီးမှုတွေလည်း ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ ခရီးကောင်းတွေလည်း မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံစည်ထားရင် ဒီကာလမှာ ပြုလုပ်ပါ။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော

ကာလဖြစ်တယ်။ မင်္ဂလာဆောင်လျှင် စည်ကားသော မင်္ဂလာပွဲတစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အလုပ်ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အတိုက်အခံတော့ ရှိလိမ့်မယ်။ မိမိ၏ဖခင်က မိမိကို အဆင်အပြင် လွှဲပေးခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ သူ့ခိုးမျက်စိကျခံရတတ်သောကာလ ဖြစ်သောကြောင့် သတိထားပါ။ ဘုရားပုံတော်၊ ရွှင်သီဝလိပုံတော်၊ ဓာတ်တော်တွေ အိမ်ကို ကြွလာတတ်တယ်။ မြေ အမွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး စကားပြောရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဒူးနာခြင်း၊ အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ မေမြို့ပန်း(၁)ပွင့်၊ ရွက်လှ(၆)ညွန့်၊ ပြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခု တို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၆၊ ၄၄၊ ၄၆၊ ၆၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိုးပိုင်၊ အိမ်ပိုင်-ရနိုင်သောကာလဖြစ်သောကြောင့် သူတစ်ပါး၏ မင်္ဂလာကိစ္စများကို တာဝန်ယူ၍ ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ပေးခြင်းမျိုး မပြုလုပ်ရပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်ငွေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ရွှောက်သီးသုပ်(၁)ပန်းတန်း၊ မုန့်လုံးရေပေါ်(၁)ပန်းတန်း(အုန်းသီးမထည့်ရ) လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြေလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လက်ရှိအလုပ်မှ တခြားအလုပ်ကို ပြောင်းချင်တဲ့စိတ် ပေါ်လာတတ်တယ်။ မပြောင်းပါနှင့်။ လက်ရှိအလုပ်က တော်ပါသေးတယ်။ နောက်လုပ်တဲ့အလုပ်က အကျိုးမပေးပါဘူး။ မိသားစုများနှင့်လည်း စိတ်ဝမ်းကွဲမှု များ အမြင်မကြည်လင်မှုများ ဖြစ်တတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ မဆင်မှတ်သော ခရီးများ၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးများ သွားရတတ်တယ်။ လူမျိုးခြားက ကူညီခြင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြားနှင့် ပတ်သက် သောကိစ္စများ အောင်မြင်မယ်။ သူတစ်ပါးကိစ္စအတွက် ခရီးသွားရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် မနာလိုသူတွေ ပေါ်နေလိမ့်မယ်။ မိမိထက်မြင့်သူ နိမ့်သူ နှစ်ဦးလုံး က ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့သောအချိန်ဖြစ်တယ်။ လုပ်ငန်းများ အောင်မြင်တော့မလိုလို နဲ့ အခက်အခဲကြီးစွာ ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်

တတ်တယ်။ မကြာခဏ စကားများရတတ်တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အမှုအခင်းတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင် ခြင်း၊ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာပွဲ အစီအစဉ်များ အထစ်အငေါ့ကြုံခြင်း၊ ရက်ရွှေ့ရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ကဆုန်လ၊ ဝါခေါင်လနှင့် တပို့တွဲလများ ပါဝင်ခဲ့ရင် အနောက်မြောက် အရပ်၊ အရှေ့မြောက်အရပ်သို့ ခရီးမထွက်ပါနှင့်။ ကျန်းမာရေး ညံ့သွားတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက်ကိုလည်း အလကားနီးပါး လောက် ရတတ်တယ်။ ငွေရတာ နည်းပေမယ့် ထိပေါက်တတ်တယ်။ လူမျိုးခြားနှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများ လုပ်ရတတ် တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ကျောဒုက္ခပေးခြင်း၊ ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ခွဲစိတ်ခြင်းမျိုး ခံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်း စေရန် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ ကြက်လျှာအစိမ်းရောင်(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှို့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ မနင်းရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် စနေနေ့တိုင်း နို့ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြေလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အဖက်ဖက်က စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ကြုံတွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေတွေလည်း ဟိုကဝင် ဒီကဝင် ဝင်လာတတ်တယ်။ လူကလည်း အလိုလိုချောမောလှပပြီး စိတ်ချမ်းသာမယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းသစ် များ စတင်လုပ်ရတတ်ပြီး ထိုလုပ်ငန်းကလည်း အကျိုးပေးတတ်တယ်။ အလှူ အတန်းတွေလည်း ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပုံတော်တွေ ကြွလာတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မလေးစားတဲ့သူတွေကတောင် ကြည်ညိုလေးစား လာမယ်။ လူချစ်လူခင် များတဲ့အချိန်ဖြစ်တယ်။ အပျော်အပါးတွေ များနေတတ် တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အလေးပေးမှုကို ခံရတတ်တယ်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လူ များ၏ စိတ်ဝင်စားမှု များပြားမှုကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး အနှုပ်အရှင်းတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် တပို့တွဲလနဲ့ တပေါင်းလများ ပါနေရင်

နည်းနည်းဂရုစိုက်ပါ။ စွပ်စွဲပြောဆို ခံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးမှား၊ အစာမှား ဖြစ်တတ်တယ်။ အသွားအလာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏မွေးနေ့ထောင့်၌ ကိုကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီး(ဇီး)(၃)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ ရောင်(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂ ၂၄ ၂၆

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ အစွပ်အစွဲပြဿနာ ပေါ်ခြင်းများ တွေ့ပါက သင်သည် ဆွေးထွက်ဆဲယိဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ညစ် စရာများ ဖြစ်တတ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကြွရန်နှင့် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ ပြေလအတွက် ဟောတတမ်း

ရာဟု သာသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လာဘ်ရှင်ပြီး ဘုန်းတန်ခိုးတက်မယ့်အချိန် ဖြစ်ပါ
တယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေတွေလည်း ဝင်မယ့်ကာလဖြစ်ပါတယ်။ အငွေအရလိုက်
အပ်လိုက် ဝင်လာလိမ့်မယ်။ မိမိအလုပ်မှသော်လည်းကောင်း၊ ထိပေါက်၍သော်
လည်းကောင်း ဝင်လာတတ်တယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စများ မှချလုပ်ရမယ်။ စီးပွား
အချိန်အဟုန်နှင့်တက်ကာ အိမ်ပိုင်၊ ကားပိုင် ဖြစ်သွားတတ်တယ်။ လက်မှီအခြေ
အနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လိမ့်မယ်။ မိမိလုပ်ငန်းများကို အင်နှင့်
အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ဖြတ်လမ်း မလိုက်ပါနှင့်။ ဝန်တမ်း
ဆိုလျှင် ရာထူးတက်ခြင်း၊ အခြေအနေ မြှင့်တက်ခြင်း ကြုံရလိမ့်မယ်။ သင့်အိမ်သို့
ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရောက်လာပြီး ညအိပ်ညနေ တည်းခိုပါက ထိဆုကြီး
ပေါက်တတ်တယ်။ ခရီးများ မကြာခဏ ထွက်ရတတ်တယ်။ ထိုခရီးများသည်

လည်း အကျိုးပေး အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အကျိုးပေး အောင်မြင်မယ်။
အထက်လူကြီး၊ မိသားစုကြီးကသူများကြောင့် စိတ်ညစ်ရမယ်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် သောကရောက်ရ
တတ်တယ်။ ငယ်ရွယ်သူတွေအဖို့ အချစ်ရေး ကံကောင်းပြီး ချစ်သူနှင့် တွေ့ရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်လည်း ကျွဲတတ်တယ်။
ပညာရေးကိစ္စများ၊ သင်တန်းကိစ္စများကို အကြောင်းပြု၍ စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ ရွှေထွက်ခြင်း၊ ရွှေအတွက် ပြောဆိုခြေခွင့်
ရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ အောက်လက်ငယ်သားများအတွက် သောကရောက်ရတတ်တယ်။ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ် ပေါ်
မယ်။ မပြောင်းပါနှင့်ဦး။ မသင့်မြတ်သူများနှင့် ပြန်လည်သင့်မြတ်သွားမယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါ ဖြစ်တတ်
တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် မျက်စိအားနည်းတတ်တယ်။ ဦးခေါင်းနှင့် ဝမ်းဗိုက် ဖုကွပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း
ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ထန်းညွန့်(၁၀)ညွန့်၊ ဖုန်းညွန့်
(၆)ညွန့်၊ တံခွန်အဖြူ(၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်း သောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်း သောနံပါတ်

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တည်ဆောက်ထားပါ။
ရရန်ရှိသော ငွေကြေးများကို ယခုကာလတွင် ပြန်လည်တောင်းယူပါ။

ကံကောင်း ပြီ လာဘ်ရှင်ဝေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြွေးဝမ်းတိုးထဲ၌ ဖုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊
သီဟိုဠ်(၂၁)ညွန့်တို့ကို ထည့်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။